dtv-ebook.com

Liễu Kỳ Giang

1

Kim Ốc Hận

Nhà xuất bản Văn học vh AMAK

Dịch giả: Long Chiến
Làm ebook: Dâu Lê

STENT

Kim ốc hận

Tập 1

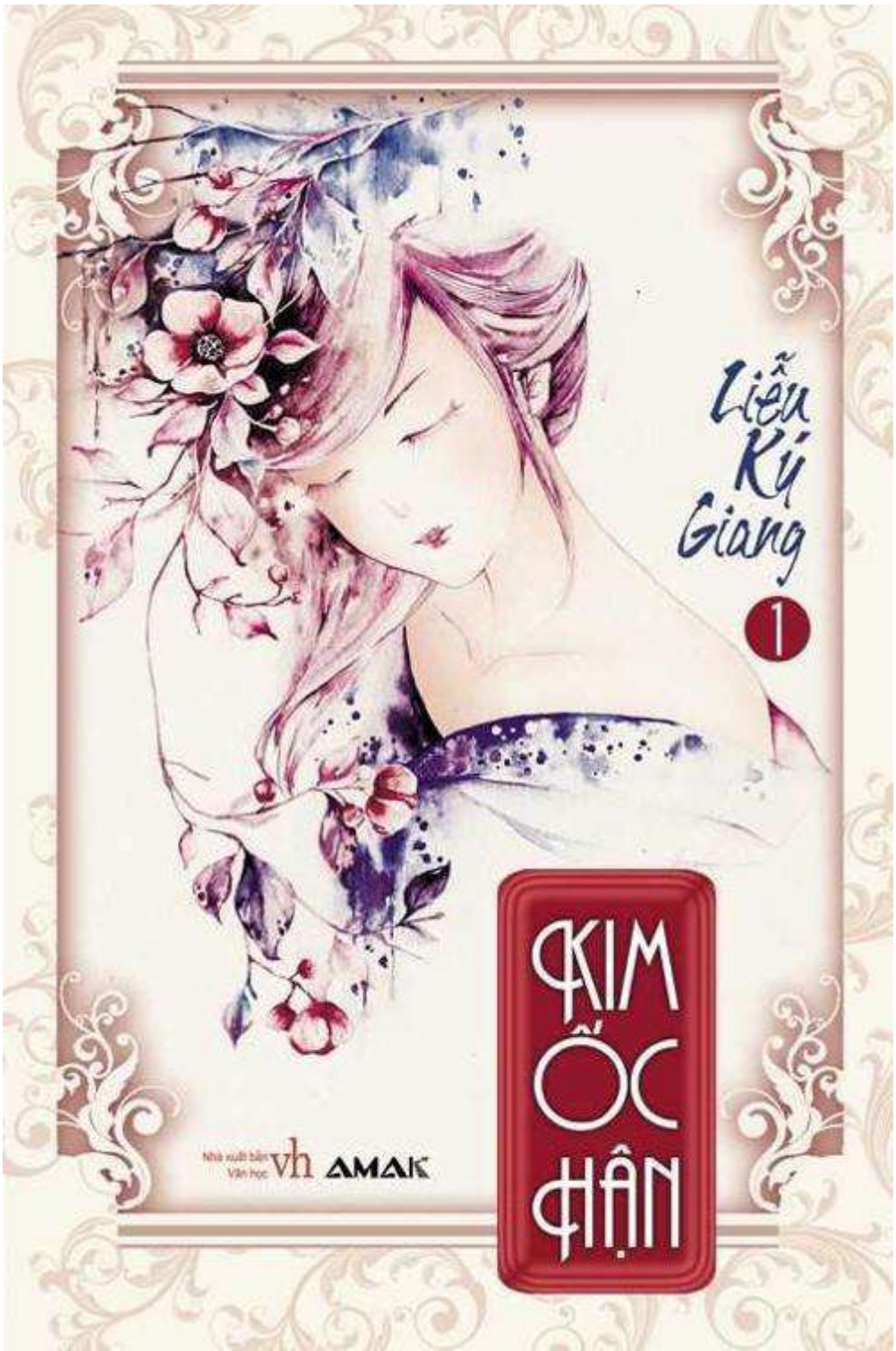

https://thuviensach.vn

Kim ốc hận (Tập 1): Duyên

Tác giả: Liễu Ký Giang

Dịch giả: Long Chiến

Kích thước: 16 x 24 cm

Ngày xuất bản: 30-06-2013

Giá bìa: 109.000 đ

Công ty phát hành: AMAK

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Nguồn sách: Chào Buổi Sáng

Chụp pic: kararoxbe

https://thuviensach.vn

Type

silverysnow: Vào truyện

Heidi: 1-7

Xiaolan: 8-14

trangilysea: 15-21

xiao_long: 22-28

nibom18: 29-36

arie_2106: 37-44

Beta: Vu Dinh

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: http://www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Sách sử chép rằng Trung Hoa thời nhà Hán có một vị hoàng đế anh minh, chí lớn tên là Lưu Triệt, hiệu Vũ Đế. Ông lãnh đạo những nhân vật kiệt xuất như Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, Tang Hoằng Dương chinh đông dẹp bắc mở rộng biên giới lãnh thổ, đặt buôn bán giao thương với Ấn Độ, Trung Á, La Mã... xây dựng nên một thời thịnh trị đỉnh cao của triều Hán.

Nhưng Vũ Đế cũng tàn nhẫn đến mức vô tình. Chuyện xưa kể rằng khi còn nhỏ, Lưu Triệt từng hứa với thanh mai trúc mã Trần A Kiều của mình, nếu sau này cưới được nàng thì sẽ xây một tòa Kim ốc cho nàng ở. Rồi hai người thành chồng vợ, rồi Lưu Triệt vì ngôi báu và tham vọng quyền lực mà lãng quên lời hứa năm xưa, phế Trần A Kiều, đẩy nàng ra sống một mình ở lãnh cung Trường Môn, sủng ái Vệ Tử Phu và nâng đỡ Vệ gia làm đối trọng với Trần gia.

Vũ Đế có hạnh phúc hay không? Trong Sử ký của Tư Mã Thiên không còn dòng nào đề cập đến đời tư của Lưu Triệt vì cả Bản kỷ về Vũ Đế đã bị chính tay vị hoàng đế này xé bỏ khi đọc những ghi chép trung thực của nhà chép sử về mình, chỉ biết rằng người dân Trung Hoa đời sau đã dùng điển tích "Kim ốc tàng kiều" để chỉ về một nhân duyên không trọn vẹn, và lời hứa lầu vàng trở thành một mối hận tình khôn nguôi...

Và Liễu Ký Giang đã khai thác điển tích còn nhiều bí ẩn này trong Kim ốc hận, một câu chuyện xoay quanh mối tình tay ba giữa Hán Vũ Đế Lưu Triệt, Trần A Kiều và Vệ Tử Phu trong hành trình bảo vệ, vun đắp cho tình yêu đích thực của mình.

Liễu Ký Giang đã dùng bút pháp của người viết dã sử nhưng với lời văn mượt mà chau chuốt như những vần thơ để kể lại câu chuyện ba người trong bối cảnh cung đình đầy mưu mô và dối trá, nơi "ngươi cười với ta, ta cười với ngươi nhưng sau lưng là những thủ đoạn mà ngươi sống thì ta phải chết". Đọc Kim ốc hận, người dịch cứ mãi ám ảnh bởi những đoạn độc thoại của các nhân vật. Đó là những hồi ức đẹp đẽ mà đau đớn, là sự tự vấn, tự dằn vặt về quá khứ hay tương lai. Kim ốc hận chẳng phải là nỗi hận giày vò người thiếu phụ nơi lãnh cung quạnh quẽ mà là tiếng thở dài của cuộc đời về nhân tình thế thái. Những nhân vật trong Kim ốc hận, dù là Lưu Triệt, Trần A Kiều hay Vệ Tử Phu, đều quyết liệt với lựa chọn của mình trên con đường đi tìm hạnh phúc.

Khi gấp lại cuốn sách này, có khi nào ta nhìn lại đời mình và tự vấn? Để thấy lòng mình bao dung hơn, biết thứ tha cho mình và cho người. Vì cuộc đời này thật dài, mà cũng thật

https://thuviensach.vn

ngắn ngủi, chúng ta hãy sống thật với lòng mình, hãy nắm tay người yêu thương đi suốt cuộc đời, có như thế chúng ta mới tìm thấy bình yên và hạnh phúc. Vì trong giấc mộng ba sinh, hết thảy đều chỉ là hư ảo, chỉ còn lại chân tình. Trời xanh vốn công bằng, mọi tấm chân tình đều được đền đáp.

Câu chuyện khởi đầu khi Hàn Nhạn Thanh, một thiếu nữ của thời hiện đại, xuyên qua không - thời gian để trở về thành Trần A Kiều của 2000 năm trước trong bối cảnh vừa bị phế truất, đày tới lãnh cung Trường Môn, bị Vệ Tử Phu hợp lực với Lưu Lăng truy sát, một đóa phù dung đã thành ngọn cỏ đoạn trường trong cơn kinh biến. Nàng mang theo tính cách dám yêu dám hận của người thiếu nữ hiện đại lại vừa tiếp nhận tư tưởng tận hiến, "nhất nhật vi phu" của A Kiều thời cổ đại. Nàng muốn sống cuộc đời bình dị ẩn cư nơi thôn dã, được sao trà, may áo cho người thân, nhưng thân phận của người nàng nhập vào lại không cho phép. Từ đó, nàng bước vào cuộc hành trình của mình, cuộc hành trình tìm lại niềm tin về một tình yêu đích thực.

Nàng mãi vẫn khắc ghi hình ảnh thuở ban đầu khi Lưu Triệt còn là cậu bé trốn khóc sau hòn giả sơn bị nàng bắt gặp. Nàng vẫn luôn coi Lưu Triệt là phu quân của mình nhưng y đã ngự trên ngôi cao, là một bậc quân vương quyền biến, tràn đầy hùng tâm tráng chí khiến nàng tuy độc chiếm ân sủng nhưng trong lòng vẫn luôn đau đáu nỗi xót xa. Xót xa về sự tận hiến không được đền đáp, về niềm tin đã rạn vỡ. Đến lúc Lưu Triệt sắp ra đi, nàng vẫn muốn hỏi y về điều đó, "Nàng nghĩ, nàng không có tư cách để hoài nghi nhưng vẫn muốn hỏi một câu rằng, y có từng hối hận về chuyện năm xưa? Khi y nhướng mày, nhìn nàng sâu thẳm, 'Trẫm không hối hận', thì nàng mới phát hiện, mình vừa vô tình, buột miệng hỏi thành lời." (Kim ốc hận)

Lưu Triệt đã trở thành một vị đế vương thật sự, thực hiện được giấc mơ quyền lực của mình. Khi tưởng chừng đã nắm trong tay mọi thứ, y gặp lại Trần A Kiều sau nhiều năm lưu lạc. Lúc này, Trần A Kiều đã như con chim phải tên thấy cành cong cũng sợ, nàng lẩn tránh, nàng sợ hãi và hơn hết là nàng không còn tin vào tình cảm của y. "Thời gian như nước nhẹ trôi qua cầu, có thể làm dịu đi nỗi đau nhưng làm sao bắt được một con tim từng bị tổn thương không đề phòng người ngày đó đã từng phụ bạc?" Y không thể nhìn thấu, không thể khuất phục nàng.

https://thuviensach.vn

Và Lưu Triệt bắt đầu lần tranh đấu lớn nhất đời mình. Y tranh đấu với những tham vọng đế vương, những phồn hoa hư ảo của đời người đã phủ bóng quá sâu lên chân tình, làm khuất lấp những rung động ban sơ. Có những lúc tưởng chừng như y đã chạm được vào trái tim của A Kiều nhưng rồi lại vuột xa để rồi cứ thế lầm lũi tìm lại bản ngã của mình. Trong suốt hành trình này, quyền uy đế vương cũng chẳng có ý nghĩa gì cả mà chỉ có trái tim. Đời nói y vô tình nhưng chính y dần dần cũng chẳng rõ mình vô tình hay đa tình khi A Kiều đã trở thành chính trái tim y. Đến trước khi mất, y vẫn nói chưa từng hối hận chuyện năm xưa vì nhờ đó mà y đã biết được ý nghĩa thực sự của tình yêu, như điện Chiêu Dương mà y xây nên. Chiêu Dương! Chiêu Dương! Đón vầng dương trở lại sưởi ấm cho những tháng ngày lạnh giá.

Còn Vệ Tử Phu, nàng cũng có hành trình của riêng mình. Xuất thân thấp kém, nàng ban đầu chỉ mơ ước có một cuộc sống đầy đủ, người thân được bình an, nhưng rồi nàng đã trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ, truyền kỳ trong chốn nhân gian. Nàng bao lần nhủ thầm mình không được yêu y nhưng lại không cưỡng nổi tiếng gọi của trái tim mình. Nàng tranh đấu, nàng quyết liệt bảo vệ tình yêu của mình kể cả bằng biện pháp cực đoan nhất để rồi vẫn phải chịu thất bại bởi nàng là người đến sau. Nhưng tử sinh có nghĩa gì đâu khi con tim đã trao trọn cho người, và nàng chỉ an tâm uống chén canh Mạnh Bà để quên đi hết thảy những ân oán tình cừu sau khi được gặp lại quân vương của mình dưới suối vàng và biết y đang hạnh phúc.

"Gió Bắc gieo giá lạnh

Miên man kể nỗi sầu

Chung sống đến đầu bạc

Tử sinh đáng gì đâu."

(Nỗi nhớ không tên - Kinh Thi)

https://thuviensach.vn

Các tác phẩm Liễu Ký Giang đã xuất bản tại Trung Quốc:

- Đại Hán yên hoa

- Mạch hương

- Kim ốc hận

Duyên...

Vào khoảnh khắc đó, y hờ hững xoay người bỏ đi, mặc câu thề nguyền thời ấu thơ sẽ xây lầu vàng cho nàng dần trở nên hoang lạnh rồi tan tành đổ vỡ.

Vào ngày hôm đó, định mệnh xô đẩy nàng tình cờ gặp lại người thầy – người bạn tốt ngày trước, để trong lòng lại ngân lên niềm hy vọng mới.

Vào tháng đó, y ngắm nhìn khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của nàng, để chợt nhận ra có cố gắng bao nhiêu cũng là vô vọng, nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn lên thì y lại thật lòng tin vào nụ cười trong sáng ấy.

Vào năm đó, nàng vẫn lẩn quẩn trong chốn hồng trần, muốn né tránh nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận vốn thuộc về mình, vĩnh viễn không thể quay về như thuở ban đầu. Cuộc đời này của chúng ta... Khi tóc đã bạc, hãy nhắm mắt lại hồi tưởng về cuộc đời, tất cả buồn, vui, tan, hợp sẽ hiện lên rõ ràng như mới ngày hôm qua, sẽ thấy hằng hà sa số nhân duyên mà chúng ta đã bỏ lỡ chỉ bởi vì như con chim một lần bị bắn tên nên mãi sợ cành cong.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Phần một: Sóng to gió lớn

Chương 1: Bãi sậy xanh rờn, đao tay tuyết trắng

Chương 2: Nhà Hán có nữ nhân tên A Kiều

Chương 3: Nhìn lại nửa cuộc đời phồn hoa

Chương 4: Năm nay bao tuổi để bái sư?

Chương 5: Đông đến cho trà thêm xanh ngắt

Chương 6: Y phục như mây, dung mạo như hoa

Chương 7: Vợ chồng gặp lại chẳng nhận ra

Chương 8: Món ngon khay ngọc giá vạn tiền

Chương 9: Kiều Nhi sinh đôi rồng phượng

Chương 10: Tướng quân khoác bào đến biên quan

Chương 11: Gian khổ luyện binh đi Tái Bắc

Chương 12: Tháng ngày nhàn nhã chốn sơn lâm

Chương 13: Lầu Mãn Phong sắp nổi bão giông

Chương 14: Ngóng về Trường An núi non trùng điệp

Chương 15: Nam nhi thà chết trong chiến trận

https://thuviensach.vn

Chương 16: Hai con chưa nguôi nhớ Trường An

Chương 17: Cầu y tìm thuốc phải làm thế nào

Chương 18: Chuyện tày đình chấn động kinh đô

Chương 19: Há vì ơn sinh thành mà quên chuyện năm xưa

Chương 20: Khúc hát nghiêng thành vang danh thiên hạ

Chương 21: Trong cung Vị Ương không có gió trăng

Chương 22: Đau buồn đường đời không tri kỷ

Chương 23: Công chúa Duyệt Trữ tự suy xét thiệt hơn

Chương 24: Thành Tức Mặc nghiêng ngả tâm tư

Phần hai: Phượng đậu ngô đồng

Chương 25: Gió mây biến chuyển tụ về Trường An

Chương 26: Gặp nhau không nhắc chuyện năm xưa

Chương 27: Không cần phải dừng xe ở Trường Môn

Chương 28: Luyện cưỡi ngựa bắn cung cũng nổi phong ba

Chương 29: Vợ chồng vốn là chim liền cánh

Chương 30: Thầy trò xa cách như biển sâu

Chương 31: Hoa này tàn hết chẳng còn hoa

Chương 32: Cỏ đoạn trường là hoa phù dung

Chương 33: Lòng ta yên tĩnh ở quê nhà

Chương 34: Có thể nóng mặt nhưng đầu phải lạnh

Chương 35: Không tin vua chẳng đòi lại ân sủng

Chương 36: Vòng eo thon thả nhẹ tay nâng

Chương 37: Chặt cây trước nhất là cây đào nơi giếng Lộ[1]

https://thuviensach.vn

Chương 38: Từ đây trưởng thứ đối mặt nhau

Chương 39: Lại một đêm bùng cháy hoa đèn

Chương 40: Mỹ nhân phương Nam tên Giai La

Chương 41: Hồng hạnh đầu cành thắm ý xuân

Chương 42: Cung đàn vừa phất, tiếng còn ngân

Chương 43: Quanh cảnh tiết Thượng tự thật đẹp

Chương 44: Gượng cười xoá bỏ mọi ân oán

https://thuviensach.vn

Vào truyện

Vua Hán say A Kiều, xây cung vàng khoá chặt

Tiếng ho động trời xanh, vui bảo là tiếng nhạc

Nuông quá làm thương hết, ghen nhiều khiến tình tan

Trường Môn một bước ngang, xe không buồn ghé tới

Mưa nào ngược lên trời, nước đổ rồi khó hốt

Tình chàng và ý thiếp, chia hai ngả đông tây

Đoá phù dung xưa rồi, nay thành cỏ đứt rễ

Sắc mê người có thể, được bao sâu, bao lâu…

(Thiếp mệnh bạc – Lý Bạch)[1]

[1] Bản dịch toàn bộ thơ và phú trong truyện thuộc về người dịch.

Vào khoảnh khắc đó, y hờ hững xoay người bỏ đi, mặc câu thề nguyền thời ấu thơ sẽ xây lầu vàng cho nàng dần trở nên hoang lạnh rồi tan tành đổ vỡ.

Vào ngày hôm đó, định mệnh xô đẩy nàng tình cờ gặp lại người thầy – người bạn tốt ngày trước, để trong lòng lại ngân lên niềm hy vọng mới.

Vào tháng đó, y ngắm nhìn khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của nàng, để chợt nhận ra có cố gắng bao nhiêu cũng là vô vọng, nhưng khi nàng ngẩng

https://thuviensach.vn

đầu nhìn lên thì y lại thật lòng tin vào nụ cười trong sáng ấy.

Vào năm đó, nàng vẫn lẩn quẩn trong chốn hồng trần, muốn né tránh nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận vốn thuộc về mình, vĩnh viễn chẳng thể quay về như thuở ban đầu. Cuộc đời này của chúng ta… Khi tóc đã bạc, hãy nhắm mắt lại hồi tưởng về cuộc đời, tất cả buồn, vui, tan, hợp sẽ hiện lên rõ ràng như mới ngày hôm qua, sẽ thấy hằng hà sa số nhân duyên mà chúng ta đã bỏ lỡ chỉ bởi vì như con chim một lần bị bắn tên nên mãi sợ cành cong. Nào phải không yêu chàng, nhưng sao mãi chẳng thể khiến trái tim tin vào tình yêu của chàng. Thời gian như nước trôi qua cầu, có thể làm dịu đi nỗi đau nhưng làm sao bắt được một con tim từng bị tổn thương không đề phòng người ngày đó đã từng phụ bạc?

Chuyện đời khi gieo "nhân" có ai lường được "quả" ngày sau. Quyền uy đế vương trên thế gian nào miễn cưỡng được nhịp đập trái tim. Chẳng thể nói nên lời nỗi hối hận khôn cùng, hối hận đã tàn nhẫn đẩy nàng rời xa vòng tay, hối hận đã để qua đi những ngày tháng nhan sắc rạng ngời.

Tiết Thanh minh năm 2007, một năm sau ngày mẹ mất, Hàn Nhạn Thanh một mình đến chùa Viên Giác trên núi Li Sơn thắp nén nhang trước vong linh của mẹ.

Sau khi cha nàng bỏ rơi hai mẹ con, mẹ một lòng một dạ tìm đến với đức Phật để lãng quên những yêu hận khó phân. Người có niềm tin vào đức Phật, coi trọng tứ đại giai không[2], nếu còn vương vấn chốn hồng trần thì sao có thể đến được cõi Phật? Vì thế, sau khi nuôi dưỡng con gái trưởng thành, mẹ nàng đã rời bỏ thế giới này. Khi nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt mẹ trước lúc từ trần, trong lòng nàng mờ mịt không hiểu, phải chăng cái chết với bà chính là một sự giải thoát?

[2] Trong giáo lý nhà Phật, cụm từ "tứ đại giai không" có nghĩa là thân xác con người do tứ đại (đất, nước, gió, lửa) hợp thành, đến khi hết duyên thì nó tan rã, tất cả chỉ là hư không.

https://thuviensach.vn

Sau khi mẹ mất, Hàn Nhạn Thanh đã thắp một ngọn đèn thờ ở chùa Viên Giác theo đúng tâm nguyện của bà, hàng năm cứ đến ngày rằm và tiết Thanh minh đều đến lễ chùa. Mỗi lần nhìn ánh đèn hiu hắt trên bàn thờ, nàng đều cảm giác như mẹ đang lặng lẽ trở về ngắm nhìn đứa con gái mà bà để lại nơi trần thế. Ánh mắt của mẹ vẫn hiền từ, đầy ưu tư, lặng lẽ ngắm nàng như trong suốt gần hai mươi năm qua, từ khi nàng còn là đứa trẻ sơ sinh bé bỏng đến lúc lớn lên trở thành một nữ học viên cảnh sát đầy mạnh mẽ. Vậy mà đến hôm nay, khi nàng đã thật sự trưởng thành, đạt được ước mơ thuở nhỏ là trở thành nữ cảnh sát thì mẹ lại không còn nữa. Nàng cứ như vậy quỳ trong tiền đường của chùa, cảm giác thật lạnh lẽo.

Mẹ ở chỗ này, chắc cũng lạnh lắm.

Nàng dần không nhớ được khuôn mặt của cha, nhưng vẫn luôn nhớ mẹ thỉnh thoảng trốn vào một góc vắng, khe khẽ ngâm nga khúc hát bi ai của cuộc đời. Trong bài hát đó có câu *"Chỉ thấy ai cười vui với người đẹp lầu vàng, lòng lãng quên những thương đau thuở nghèo hèn, để cuối cùng bỏ rơi người vợ buổi gian nan."* Khi còn rất nhỏ, nàng ngây thơ, không hiểu được những buồn đau trong lòng bà nên đã hỏi, "Mẹ ơi, người đẹp lầu vàng nghĩa là gì?"

Mẹ nàng lặng người, suy nghĩ một lúc mới từ từ kể lại, "Ngày xửa ngày xưa, triều nhà Hán có một vị hoàng đế tên là Hán Vũ Đế, hoàng hậu đầu tiên của ông tên là Trần A Kiều. Họ cùng lớn lên, thân thiết với nhau. Hán Vũ Đế từng hứa với người chị họ rằng: Nếu có một ngày ta lấy được Trần A Kiều làm vợ, ta sẽ xây lầu vàng cho nàng ở."

Nàng chép miệng, lấy làm lạ, "Hai người là chị em họ[3], chẳng phải là không được kết hôn sao?"

[3] Sử chép, Trần A Kiều là con gái của Trưởng công chúa Quán Đào Lưu Phiếu – chị gái của vua Hán Cảnh Đế. Vua Hán Cảnh Đế là phụ thân của Hán Vũ Đế, vì vậy Trần A Kiều xét theo quan hệ huyết thống là chị họ của Hán Vũ Đế.

https://thuviensach.vn

“Việc này…”, mẹ nàng lặng người một lát, “Triều Hán không tính đến.”

“Ồ”, Hàn Nhạn Thanh cũng không để tâm, cúi đầu hỏi tiếp, “Chuyện xưa mở đầu thật đẹp. Hơn nữa chẳng phải Trần A Kiều là hoàng hậu của Hán Vũ Đế sao? Thế nào mà cuối cùng lại mang tiếng trở thành hồ ly tinh cướp chồng người chứ?”

“Bởi vì…”, giọng mẹ đau thương, “Bà hoàng hậu họ Trần này có hậu vận rất buồn thảm. Khi người chồng vốn là em họ của nàng lên làm hoàng đế thì đã phế nàng, lập người con gái họ Vệ làm hoàng hậu, bỏ mặc nàng một mình đằng đẵng trong cung Trường Môn đau khổ đợi ông ta suốt hơn hai mươi năm. Cho đến khi chết, Hán Vũ Đế cũng không hề tới gặp nàng.”

“Thiếp tóc xoà trên trán, trước cửa hái hoa chơi

Chàng cưỡi ngựa trúc đến, vòng quanh ghẹo đẹp đôi.”[4]

“Hoa phù dung thuở trước, Cỏ đoạn trường hôm nay.”[5]

[4] Đây là đoạn trích trong bài ‘Trường Can hành (Bài ca ngõ Trường Can)’ của Lý Bạch. Trường Can là tên một con ngõ cổ, nay thuộc phía nam thành phố Nam Kinh, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

[5] Chính là câu thơ “Đoá phù dung xưa rồi, nay thành cỏ đứt rễ” trong bài Thiếp bạc mệnh của Lý Bạch.

Người đẹp lầu vàng cái gì chứ, tất cả đều là giả dối, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là lãnh cung Trường Môn, nơi chứng kiến những tháng ngày cuối đời buồn thảm của người phụ nữ đã từng ôm mộng ước.

Chuyện xảy ra đã hai nghìn năm nhưng khi nghe kể lại, nàng vẫn cảm nhận thấy nỗi bi thương của người xưa. Đàn ông trên đời thường phụ bạc,

https://thuviensach.vn

vô tình nhất ấy là bậc đế vương. Khi mẹ chết, cha nàng cũng không hề đến nhìn mặt. Tuy nàng oán hận nghĩ rằng: Cho dù cha có đến nàng cũng không chịu cho ông tới vái trước linh cữu của mẹ, nhưng việc ông từ đầu tới cuối không tới vẫn khiến nàng thấy đau khổ trong lòng. Cha thật sự không hề nhớ đến mẹ con nàng, vậy cũng chẳng sao, người làm cha đã vô tình thì người làm con là nàng cũng sẽ quên lãng. Cõi đời này vốn không có ai vì mất ai mà không sống nổi.

Nàng vái lạy mẹ xong, vừa đứng dậy quay người định bước đi thì bỗng giật mình. Không biết từ khi nào, một vị hoà thượng mặc áo cà sa, đầu tóc bạc trắng đã đứng cách sau nàng mấy bước, đang chắp tay trước ngực, lên tiếng, "Chào nữ thí chủ."

Ánh mắt hoà thượng từng trải, dáng vẻ tiên phong đạo cốt[6], chỉ là nàng hoàn toàn không hay biết ông ta đã tiến vào điện từ khi nào. Đã đứng ở đây chắc là sư trụ trì của chùa, nàng nghĩ rồi đáp lời, "Chào Đại sư."

[6] Tiên phong đạo cốt: Phong cách của người tu tiên.

"Lão nạp là Thiên Mi", hoà thượng trả lời hiền hoà, "Trông thấy tướng mạo của nữ thí chủ rất kỳ lạ, nhưng với tu hành của mình thì lão nạp nhìn không thấu, thế nên cầu nữ thí chủ rút giùm cho một quẻ."

Chùa Viên Giác dùng cách này kiếm tiền từ khi nào vậy? Nàng thầm kinh ngạc, lắc đầu đáp, "Tôi không tin quẻ bói."

"Điều này đâu phụ thuộc vào chúng ta chứ", đại sư Thiên Mi vẫn điềm đạm, "Thí chủ tin hay không tin thì số trời cũng đã định."

Nàng không lay chuyển được hoà thượng, bất đắc dĩ cũng đành chọn lấy một quẻ thẻ ở sát thành ống, mở ra nhìn thì thấy là một bài thơ thất ngôn:

https://thuviensach.vn

“Cháu con Cao Tổ thuộc chi đầu,

Tâm hồn đạm bạc lòng thanh cao.

Xây đài trùng điệp ba nghìn dặm,

Dùng hết cát xong mới đến tiền.”

Tên quẻ là bốn chữ lớn: Kim ốc tàng Kiều[7].

[7] Kim ốc tàng Kiều: Lầu vàng cất người đẹp. Nhắc tới câu chuyện của Hán Vũ Đế và Trần A Kiều như lời nhân vật kể bên trên, nay đã trở thành điển tích.

Nàng nhíu mày không hiểu, “Quẻ này cát hung thế nào?”

Thiên Mi tỏ vẻ quái lạ, xem thật kỹ rồi thở dài, “Quẻ này thật là kỳ lạ, nằm ngoài khả năng giải thích của lão nạp. Không phải là quẻ hung, cũng không phải quẻ cát, số phận sau này của thí chủ ra sao thì chắc chỉ có bản thân thí chủ mới quyết định được. Nhưng thí chủ đi lần này nhất định sẽ gặp kỳ ngộ.”

Hàn Nhạn Thanh bật cười, càng cảm thấy hoà thượng này đang lừa dối liền hỏi cho qua chuyện, “Giải thích quẻ hết bao nhiêu tiền?” Thiên Mi lắc đầu chắp tay đáp, “Bần tăng chẳng qua chỉ tò mò về số phận của thí chủ chứ không có ý định trục lợi. Thí chủ đi lần này cần phải cẩn trọng.”

Ông ta nhìn theo hút Hàn Nhạn Thanh xuống núi rồi xoay người lại chắp tay lạy Phật tổ trong Đại Hùng bảo điện, “Số phận đã được U Minh định trước. Ý trời rất kỳ diệu, đâu phải có thể dễ dàng tiết lộ. Chỉ là…”, ông ta than một tiếng, “Hy vọng bọn họ sẽ không phải hối hận.”

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh vừa xuống Li Sơn thì nghe tiếng chuông điện thoại di động reo vang. Quý Đan Tạp gọi tới, giọng háo hức: "Nhạn Thanh, chúng ta đã được giao nhiệm vụ đầu tiên, đó là đóng giả thư ký để bảo vệ giám đốc của một công ty đã lên sàn chứng khoán của thành phố này, hình như ông ta tên là Mạc Ung Niên, có thích không?"

Mặc dù trong trường cảnh sát, nàng và Tạp Tạp cũng chịu mức huấn luyện không hề dễ hơn các nam sinh, nhưng không thể phủ nhận rằng các nữ cảnh sát luôn bị coi thường. Hai người đều mới vào nghề, nếu không phải lần này nhất định phải sử dụng nữ cảnh sát thì có lẽ các nàng còn phải ở lại đội rèn luyện thêm mấy tháng nữa mới có thể được giao nhiệm vụ.

"Cấp trên yên tâm giao cho hai chúng ta sao?", nàng hỏi.

"Không đâu", giọng Tạp Tạp hơi bực bội, "Họ đã chỉ định đội trưởng, chúng ta chỉ là đầu sai thôi."

"Không nên nản chí, một ngày nào đó bọn họ sẽ biết tay tiểu thư Tạp Tạp của chúng ta", nàng trêu chọc, "Tớ sẽ về ngay."

Nàng đâu biết rằng, bọn họ không đợi được đến ngày đó. Ngay trong Tuần lễ vàng chào mừng ngày mồng một tháng Năm, đài truyền hình Tây An đưa tin, "Rạng sáng ngày hai mươi chín tháng Tư, một chiếc xe con hiệu Audi đang chạy bỗng phát nổ, hai nam hai nữ trên xe, không ai sống sót. Chủ xe là Mạc Ung Niên, giám đốc điều hành Công ty X. Cảnh sát địa phương đã tiến hành điều tra, cho biết vụ nổ lần này nghi là do…"

Vụ thảm án bất ngờ đã mang điềm gở đến cho Tuần lễ vàng, tuy nhiên bốn người trên xe đã không còn chứng kiến được điều này, câu chuyện của bọn họ lại nổi lên huy hoàng ở một thế giới khác…

Thiếp tóc xoà trên trán, trước cửa hái hoa chơi

https://thuviensach.vn

Chàng cưỡi ngựa trúc đến, vòng quanh ghẹo đẹp đôi

Trường Can cùng chung xóm, còn bé chẳng quan hoài

Mười bốn nên chồng vợ, ngượng ngùng lắm chàng ơi

Quay tường đầu rúc gối, gọi ngàn lần kệ thôi

Mười lăm thì trổ dáng, nguyện muôn kiếp không rời

Giữ lòng tin son sắt, ngại chi vọng phu đài?

Mười sáu chàng đi tận, Cù Đường Diễm Dự rồi

Năm tháng không được gặp, vượn kêu buồn thấu trời

Dấu chân lưu trước cửa, rêu xanh đã phủ dài

Nhiều đến không quét nổi, thu thêm lá vàng rơi

Tháng Tám bươm bướm đến, vườn Tây bay cặp đôi

Cám cảnh đau lòng thiếp, buồn dâng ngập mắt môi

Đến Tam Ba nhớ nhé, sớm biên thư báo nhà

Đón chàng dầu xa mấy, cũng đến Trường Phong Sa.

(Trường Can hành – Lý Bạch)

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Phần một: Sóng to gió lớn

Chương 1: Bãi sậy xanh rờn, đao tay tuyết trắng

A Kiều trong tuyệt vọng, lệ đẫm hoa phù dung

Hoa phù dung hay biết, đưa nàng vượt Trường Môn

Lau sậy kêu xào xạc, nhạn về gáy râm ran

Cùng đường gặp sư phụ, buồn đau ẩn non ngàn

Tay ngọc sao trà búp, tinh xảo thêu áo quần

Ca khúc ca tạp kỹ, các bạn cũ hân hoan

Thân mang nhiều tài nghệ, chuyện bếp núc sao đang

Nên duyên nhờ mộng đẹp, trẻ í ới gọi vang

Nguyện sống đời dân dã, chẳng làm vợ đế vương

Luôn như chim liền cánh, giục ngựa đến biên cương.

(Thủ thi[1])

[1] Thủ thi: Bài thơ mở đầu.

https://thuviensach.vn

Lồng ngực đau buốt khiến Hàn Nhạn Thanh dần dần từ mơ hồ tỉnh lại, thấy bốn bề chìm trong màn đêm tĩnh mịch, hồi sau quen mắt mới nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Dọc theo con sông chầm chậm chảy xuôi là bến sông ngập cát. Tiết trời áng chừng đang là cuối thu, từng vạt lớn lau sậy khô xáp dập dờn theo gió khiến hai bên bờ như một vùng biển trắng.

Cảm giác vô cùng đau đớn, nàng hận không chết ngay đi được. Cúi đầu nhìn xuống thấy cả một mảng máu lớn đã nhuộm thẫm áo gấm, do quá lâu nên đã chuyển thành màu đen xỉn. Vì nàng đang nằm sấp trong vùng bờ sông nước cạn, dòng chảy tràn qua phần nửa gương mặt chìm dưới nước và vết thương khiến máu chầm chầm chảy xuôi theo dòng nước, càng loang xa càng nhạt dần.

Một cơn gió lạnh buốt thổi quét qua mặt sông. Hàn Nhạn Thanh gắng gượng đứng lên, xiêm y đoan trang hoa mỹ sũng nước dán chặt vào người cực kỳ khó chịu. Nàng cầm vạt áo lên xem thì hình như là của triều Hán, chất vải rất sang trọng. Ai có thể nói cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không gian hoang vắng không một bóng người, chỉ có mấy con chim rừng không biết tên bay vút qua sông rít lên những tiếng chói tai.

Không ai có thể trả lời.

Vết thương sâu toác ra như vậy chỉ có thể do đao, mà phải là đại đao tạo thành. Hàn Nhạn Thanh nghĩ như vậy rồi bất giác soi mặt mình trên dòng sông. Sóng nước lấp loáng phản chiếu một gương mặt mơ hồ, nhợt nhạt, cây trâm phượng lỏng lẻo bên vành tóc, búi tóc xộc xệch, tuy vậy vẫn không thể che lấp vẻ xinh đẹp và kiêu ngạo. Mặc dù mặt mày giống nàng như đúc nhưng rõ ràng lại không phải.

Hàn Nhạn Thanh chợt thấy ớn lạnh, nhớ lại cảnh Đại sư Thiên Mi của chùa Viên Giác đầu tóc bạc trắng, chắp tay trước ngực, nói giọng trang nghiêm: *"Thí chủ đi lần này nhất định sẽ có kỳ ngộ, cần phải cẩn trọng."*

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ "kỳ ngộ" mà Đại sư Thiên Mi nói lại là tình huống này? Thể xác của nàng đã mất đi trong tai nạn xe hơi của ngàn năm sau, linh hồn thì thoát ra nhập vào thân thể một người phụ nữ của ngàn năm trước. Nếu vậy thì thẻ xăm "Kim ốc tàng Kiều" phải giải thích thế nào đây? Nàng cũng không rảnh để suy nghĩ thêm, những giọt máu tươi đỏ thẫm đổ loang trên áo quần đang làm nàng kiệt sức. Vết thương của nàng vốn nghiêm trọng, lại bị ngâm nước lâu, nếu không tìm nơi chữa trị thì chắc chắn nàng sẽ mất máu quá nhiều mà chết. Huống hồ, nàng nhíu mày, vết thương như vậy chắc chắn là do có người đuổi giết... Hàn Nhạn Thanh cười bất đắc dĩ, thầm nghĩ có lẽ từ đáy lòng mình đã thừa nhận sự thật không thể giải thích này.

Dù là như thế thì thân phận của người phụ nữ mà mình nhập vào là gì?

Nàng xử lý sơ qua vết thương rồi xuôi theo dòng nước, xuyên qua những bãi lau sậy lớn, đi về phía thượng du với hy vọng có thể tìm được một nhà dân nào đó. Đi được một lúc thì nghe phía sau có tiếng động lạ, rồi cả bầy chim rừng xáo xác bay vụt lên, nhìn hơi choáng ngợp. Nàng cười khổ một tiếng rồi cẩn thận ẩn mình trong đám sậy phất phơ, lát sau đã nghe được tiếng bước chân rậm rịch.

Nàng cau mày, thầm hiểu nhiều khả năng toán người này là điều bất lợi với mình, cho dù họ có lòng tốt đi tìm thì mình, một linh hồn hoàn toàn khác cũng làm sao có thể gặp họ? Quả nhiên, chỉ lát sau, nàng đã thấy một toán người áo đen tay cầm đao kích, vừa giơ cao đuốc tìm kiếm tung tích vừa đi tới bên này, "Lão đại, chúng ta đã phát hiện dấu vết phế hậu lúc ở bờ sông trước đây khoảng hai tuần hương, sau đó thì không thấy gì nữa, có phải phế hậu đã đi về hướng khác hay không?"

Hàn Nhạn Thanh giật mình, phế hậu, chẳng phải đang nói nàng sao? Xem ra lai lịch của nàng thật sự không đơn giản. Nhưng trong lịch sử có biết bao hoàng hậu bị phế, vậy nàng là người nào chứ? Thê thảm hơn là dù

https://thuviensach.vn

có chuyện hoang đường đó thì thật sự cũng không còn cách gì, nhìn theo trang phục thì chắc đang là triều Hán..., triều Hán... Nàng nhớ tới thẻ xăm kia, bỗng nhiên thở dài, lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Trên bãi đất trống, tên thủ lĩnh có khuôn mặt vuông vức của bọn áo đen phất tay, "Hướng khác đã chia người tìm rồi, ngươi lo lắng cái gì? Nếu một phụ nữ được nuông chiều từ nhỏ có thể trốn thoát được thiên la địa võng như thế này thì chúng ta còn mặt mũi nào làm việc cho chủ nhân... Lục soát cẩn thận, tuyệt đối không thể để ả sống mà thoát ra."

Càng lúc càng thấy lạnh, Hàn Nhạn Thanh khẽ run lên. Nàng thật sự chưa bao giờ thấy mình phải chịu khổ ải như vậy, không chỉ vì thân phận hư hư thực thực khiến cho bản thân nàng cũng muốn chết đi, mà còn vì vừa tỉnh dậy đã rơi vào tình thế quẫn bách trọng thương bị đuổi giết. Nàng nhìn lại cánh tay mảnh mai thon dài được chăm sóc kỹ càng. Thật sự không phải là đôi tay thích hợp để đánh nhau, nhưng vì muốn giữ lại mạng sống, cũng chỉ có thể nỗ lực thử dùng chúng một lần. Hàn Nhạn Thanh là một nữ cảnh sát nên dĩ nhiên cách chạy trốn sẽ không giống với một hoàng hậu cành vàng lá ngọc. À không đúng, nàng nhanh chóng cải chính, là "phế hậu." Không biết người đó đã chạy trốn kiểu gì mà lại trưng ra nhiều dấu vết thế kia. Nhưng chính vì vậy mà toán người áo đen đang đuổi giết theo nàng buộc phải phân tán lực lượng, chia ra tìm kiếm, điều đó cũng đã tạo cơ hội cho nàng. Nàng nín thở, cầu nguyện mình may mắn. Vào lúc đó, một tên áo đen tiến đến gần, nàng dùng niết tự quyết, dồn hết sức chọc mạnh những ngón tay vào động mạch cổ của hắn.

Đây là một đòn cận chiến sát thủ của cảnh sát. Người áo đen nghĩ đang truy tìm một phụ nữ yếu ớt trói gà không chặt, song đối mặt với hắn lại là một nữ cảnh sát đã lăn lộn ba năm trong ngành. Nếu như không phải bây giờ đã gần như kiệt sức, lại còn phải chú ý che giấu động tĩnh, thì chỉ với một đòn này nàng đã có thể lấy mạng hắn. Song cũng vì hoàn cảnh khó

https://thuviensach.vn

khăn đó mà Hàn Nhạn Thanh lại xuất ra toàn bộ tiềm lực khiến đối phương không kịp kêu lên một tiếng đã gục xuống.

Sau một đòn đắc thủ, Hàn Nhạn Thanh cảm thấy trước mắt hoa lên, đầu choáng váng, lồng ngực lại đau rát. Nàng biết đây là khoảnh khắc mấu chốt quyết định sinh tử, gắng sức tiếp lấy thanh đao của đối phương đang rơi xuống, sau đó vò rối mái tóc, cẩn thận lột y phục của người áo đen thay vào rồi xuống tay độc ác, bảo đảm trong thời gian ngắn hắn sẽ không tỉnh lại. Tiếp đó nàng bới lấy một chút bùn lầy xoa lên tay, không dám xoa quá nhiều lên mặt, sợ giấu đầu hở đuôi. May là giữa đêm khuya, bầu trời không một ánh sao nên không bị phát hiện. Làm xong mọi việc thì vừa lúc có người ở gần gọi với, "Có tung tích nào không vậy?"

Hàn Nhạn Thanh ậm ừ mấy tiếng, bên kia kinh ngạc hỏi lại, "Tiểu La, làm sao thế?"

Nàng phất tay ý bảo không có gì, mấy người kia liếc thấy bóng dáng lờ mờ thì yên lòng đi qua. Hàn Nhạn Thanh lục lọi trong ngực đối phương, lấy ra ba xâu tiền cùng một vật đánh lửa. Nàng cầm lấy vật đánh lửa, nhìn đám lau sậy bên cạnh nghĩ đến tình cảnh khốn đốn hiện giờ cùng sự truy sát vô cùng vô tận ngày sau, đành nghiến răng trở lại, nhanh chóng đem bộ y phục của mình mặc qua loa trên người Tiểu La, rồi lại đem cây trâm phượng hoàng có tua cài vào tóc hắn, thầm niệm một câu xin lỗi rồi đánh lửa châm vào đám lau sậy. Khi lửa đã bốc cao, nàng đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, luồn trong bóng đêm theo đường ban nãy tới mà chạy.

"Cháy rồi!", đám người áo đen hoảng loạn kêu lên.

"Mới rồi nghe thấy tiếng thét của phụ nữ, hay là phế hậu?"

Đang ngày mùa thu, đất trời khô ráo, lại được gió thu giúp thế nên cả bãi sậy bốc cháy bừng bừng, ánh lửa sáng ngời. Đến lúc đám người áo đen dập

https://thuviensach.vn

tắt lửa thì chỉ thấy một thi thể bị đốt cháy trụi không cách nào nhận dạng, trên đó còn sót lại mấy mảnh vải gấm và một chiếc trâm cài đầu hình phượng hoàng.

"Lão đại, có cần mang thi thể về kiểm tra không?"

Người áo đen cầm cái trâm cài đầu hình phượng hoàng lên nhìn qua rồi cau mày, "Việc truy sát lần này vốn là hành động lén lút, không thể để lộ ra ngoài thì sao có thể đem thi thể về Trường An chứ. Đào một cái hố chôn đi cho xong. Rút thôi."

Hắn chắp tay xoay người, nhìn về hướng Trường An thở dài, "Quận chúa của phủ Đường Ấp hầu nổi danh khắp kinh thành năm đó giờ lại rơi vào kết cục như vậy. 'Kim ốc tàng Kiều', hừ."

Chương 2: Nhà Hán có nữ nhân tên A Kiều

Ánh đèn dầu bập bùng, ấm áp chiếu lên khung cửa sổ. Nhạn Thanh mơ màng tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trong một căn phòng trúc bài trí đơn giản nhưng trang nhã, đầu óc nàng dần tỉnh táo lại.

"Cô nương, tỉnh rồi à?"

Một người phụ nữ có khuôn mặt hiền hậu, mặc y phục thô màu trắng xuất hiện trước cửa sổ, ôn tồn hỏi. Nét mặt bà lộ vẻ phong sương, nhìn thấy từng nếp nhăn.

Theo lễ giáo của nhà Hán thì cách búi tóc của phụ nữ có chồng và thiếu nữ chưa lập gia đình hoàn toàn khác nhau. Lúc Hàn Nhạn Thanh tỉnh lại

https://thuviensach.vn

hôm trước thì kiểu búi tóc đúng là phụ nữ đã có chồng, nhưng qua mấy ngày bị đuổi giết và chạy trốn thì mái tóc đã rối tung. Người phụ nữ thấy khí chất nàng tươi tắn không giống người đã xuất giá nên mới gọi nàng là cô nương. Hàn Nhạn Thanh cũng không muốn phủ nhận, gắng gượng nhỏm dậy, cảm kích, "Đa tạ ân cứu mạng của đại nương."

"Đừng!" Đại nương vội vàng cản lại, "Cô nương còn mang vết thương trên người, cứ nằm nghỉ đi đã. Hơn nữa, cũng không phải là ta cứu cô."

"Tiêu tiên sinh ra ngoài hái thuốc đã cứu cô nương đấy, nhưng chủ tớ tiên sinh chăm sóc cô nương bất tiện nên mời ta từ dưới chân núi tới. Phu gia[1] của ta họ Thân, "Bà dừng lại một chút, thấy vẻ mặt yếu ớt của Nhạn Thanh thì biết ý, "Cô nương đã tỉnh lại rồi, để ta đi lấy chén cháo cho cô nương."

[1] Phu gia: Từ cổ chỉ người chồng.

Hàn Nhạn Thanh khẽ gật đầu, "Đa tạ!"

Thân đại nương đẩy cửa đi ra ngoài, phòng trúc lại trở nên yên tĩnh. Chung quanh không một bóng người nhưng nàng lại nghe thấy một giọng phụ nữ ôn nhu pha chút kiêu ngạo, hỏi vẻ kỳ lạ.

"Ngươi chính là phương pháp thay đổi hiện trạng mà Sở Phục nói ư?"

"Ai đó?", Hàn Nhạn Thanh giật bắn mình theo bản năng rồi nhìn quanh bốn phía. Thân đại nương ở bên ngoài hỏi vọng vào, "Cô nương không sao chứ?"

"Ta là Trần A Kiều", cô gái kia nói.

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh sững người, thanh âm này tựa hồ truyền đến từ trong ý thức của mình, mà thân thể này lại chính là của hoàng hậu bị phế. Nàng vẫn chưa hỏi Thân đại nương xem hiện tại ai là hoàng đế, nhưng tới giờ, Nhạn Thanh lắc đầu, đã không cần phải hỏi nữa. Thật ra thì cũng có thể đoán được, dĩ nhiên, vị hoàng hậu bị phế nổi tiếng nhất triều Hán chính là người này. Lưu Triệt[2], khóe mắt nàng hơi nheo lại, thật đúng là một nhân vật phiền phức.

[2] Lưu Triệt: Tên thật của Hán Vũ Đế.

"Cô nương?"

Nàng hoàn hồn lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thân đại nương thì cười yếu ớt, "Tôi không sao."

Thân đại nương lo lắng nhìn nàng rồi giục, "Cô nương ăn cháo rồi nghỉ ngơi, để ta đi gọi Tiêu tiên sinh."

Nhạn Thanh gật đầu, nhìn Thân đại nương vén rèm rời đi.

"Ngươi... có ý gì?"

Nàng hỏi Trần A Kiều ở trong đầu.

Sau một lúc trầm mặc mới truyền đến thanh âm hơi đượm vẻ bi thiết của Trần A Kiều, "Sau khi ta đến cung Cam Tuyền thì Triệt Nhi đối với ta rất lãnh đạm, ta rất buồn khổ, Sở Phục nói làm một lễ cúng tế thì có thể sẽ thay đổi được tình hình."

"Thế cho nên ta mới ở nơi này?", Hàn Nhạn Thanh lạnh nhạt, "Trước kia khi nghe nói Hán Vũ Đế lấy tội danh Vu cổ[3] phế truất Trần hoàng hậu ta

https://thuviensach.vn

còn cho là y vu oan giá họa, gán tội cho người, nào ngờ thật sự có chuyện này."

[3] Vu cổ: Con sâu độc do các thầy cúng người miền núi nuôi, theo truyền thuyết thì khi muốn hại một ai đó, các thầy cúng có thể thả nó vào người bị hại và hạ lệnh cho nó cắn xé thân thể người đó.

"Ngươi...", A Kiều bị chạm vào nỗi đau, thở hồng hộc.

"Ta thì sao? Chẳng hiểu vì đâu lại đến chốn này, vừa tới đã bị đuổi giết, ngươi còn hy vọng ta sẽ nói năng ôn tồn nhỏ nhẹ ư?"

"Ta là hoàng hậu, sao ngươi dám ăn nói như vậy?"

"Đáng tiếc", Hàn Nhạn Thanh bĩu môi, "Bây giờ không phải nữa rồi."

Nói đến đây nàng chợt cảm thấy một nỗi đau đớn thấu xương, bởi vì nàng và Trần A Kiều dùng chung một thân thể nên khi A Kiều đau đớn thì nàng cũng phải gánh chịu. Nhạn Thanh bất đắc dĩ an ủi, "Ngươi không nên đau lòng, không phải là ngươi sai."

Rất lâu sau mới lại nghe thanh âm yếu ớt của Trần A Kiều, "Ta và Triệt Nhi từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Triệt Nhi nói rằng sau khi lớn lên y sẽ xây lầu vàng tặng cho ta, để ta trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trong thiên hạ. Lời nói hãy còn văng vẳng bên tai mà ta và y lại đi đến nước này. Y dẫn Vệ Tử Phu về, ta rất tức giận. Triệt Nhi nói y là hoàng đế, không thể nào vĩnh viễn chỉ có một mình ta, muốn ta học cách khoan dung, nhưng nỗi đau khổ của ta y lại không nhìn thấy."

Trần A Kiều là một phụ nữ luôn có địa vị cao sang, vốn không thể nào kể lể than khóc thống thiết với người khác. Nhưng hiện giờ bị thương quá nặng, lại ở cùng Hàn Nhạn Thanh trong một trạng thái kỳ diệu nên vô tình

https://thuviensach.vn

dấy lên một cảm giác lệ thuộc, có thể thoải mái nói ra hết những u oán trong lòng.

Hàn Nhạn Thanh lẳng lặng lắng nghe tiếng lòng của Trần A Kiều, dần nhớ lại lúc nàng còn bé, cha thường về nhà rất muộn, mẹ nàng thức trắng đêm đợi chờ đau khổ. Khi đó mẹ ngồi bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, dịu dàng nói: *"Nhạn Nhi, Nhạn Nhi, con nhìn xem đàn ông trong thiên hạ đều bạc bẽo, chỉ biết đến 'Kim ốc tàng Kiều', phong lưu sung sướng, có khi nào nhớ tới vợ con ở nhà mỏi mắt đợi chờ đâu."*

Rất lâu, rất lâu sau, nàng vẫn nhớ như in ánh mắt trộn lẫn quyến luyến, u oán, hoài niệm của mẹ nàng khi đó.

Người đời dùng điển tích "Kim ốc tàng Kiều" để chỉ đàn ông ngoài sủng ái tình nhân mà quên mất xuất xứ ban đầu của "Kim ốc tàng Kiều" là kể về người vợ cả của một vị hoàng đế.

"A Kiều, không cần phải đau lòng. Nếu như... ngay cả ngươi cũng không tin bản thân mình thì trách chi cả thế giới này ruồng bỏ ngươi."

"Ngươi nói không sai. Ngươi chỉ... sinh ra muộn hơn hai ngàn năm."

Hàn Nhạn Thanh âu sầu:

"Vua Hán chuộng A Kiều, xây cung vàng khóa chặt

Tiếng ho động trời xanh, vui bảo là tiếng nhạc

Nuông quá làm thương hết, ghen nhiều khiến tình tan

Trường Môn một bước ngang, xe không buồn ghé tới

https://thuviensach.vn

Mưa nào ngược lên trời, nước đổ rồi khó hốt

Tình chàng và ý thiếp, chia hai ngả đông tây

Xưa là đóa phù dung, nay thành cỏ đứt rễ

Sắc mê người có thể, được bao sâu, bao lâu...”

“Xưa là đóa phù dung, nay thành cỏ đứt rễ...”, Trần A Kiều cứ lẩm bẩm nhắc lại mấy chữ, giọng buồn bã ai oán. Hàn Nhạn Thanh có thể nghe thấy rõ linh hồn nàng ta đang than khóc.

Nàng thở dài, cùng lắm cũng chỉ có thể trách Trần A Kiều yêu quá tuyệt đối, quá thuần túy mà cách yêu lại quá mãnh liệt, quá quật cường. Nàng ta ôm lấy một cõi mộng được dệt nên bởi những lời thề nguyền đẹp đẽ mà không nhận ra đâu là mộng đâu là thực. Cho đến khi hiện thực bày ra trước mặt vẫn không thể tin, ngẩn ngơ không tỉnh lại. Người kia là phu quân của nàng ta nhưng cũng là hoàng đế của Đại Hán. Nàng ta không thể đồng nhất hai thân phận đó làm một, còn y thì đã đi quá xa trên con đường của mình, mãi mãi nàng ta không thể nào theo kịp. Y chán ghét, phiền não nhưng nàng ta lại không chịu chiều theo ý, thêm nữa là y không thể để cho bên ngoại lớn mạnh, nên cuối cùng mới dẫn tới tình cảnh này, dù có ngàn vạn lời cũng chẳng thể nói ra.

“Cô nương!”, từ ngoài cửa truyền vào một giọng đàn ông trầm thấp, rồi một thiếu niên có gương mặt tuấn tú, mặc y phục màu xanh ngọc ôm hòm thuốc vén rèm bước vào trước. Theo sau là một người áo trắng, ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào hơi mờ nhạt nên nhìn không rõ dung nhan. Chỉ cảm giác hắn mặc bộ đồ trắng trông rất thoát trần, tựa như đang mỉm cười nhưng ánh mắt lại vô cùng thanh lạnh.

https://thuviensach.vn

“Tiểu nữ là Hàn Nhạn Thanh.” Nàng ở trên giường gắng gượng thi lễ, “Đa tạ ân cứu giúp của tiên sinh.”

“Hàn cô nương không cần khách khí”, Tiêu Phương đưa tay ngăn lại, “Đức của người thầy thuốc là cứu người, không cần phải nói tạ ơn.”

“Cô nương bị ngoại thương nghiêm trọng, lại còn bị ngâm trong nước lâu. Cũng may cô nương đã từng dùng cỏ Thương Phỉ đắp vào, nếu không tình hình e là không ổn. Ta mời Thân đại nương đến băng bó vết thương cho cô, cũng đã bắt mạch kê đơn, uống thuốc ngày hai lần vào buổi sáng và tối, dùng Bạch Chiết đắp lên vết thương. Như vậy chắc không đáng ngại lắm.”

Nàng miễn cưỡng khom người, “Đa tạ tiên sinh.”

Nàng mới đến, trên người cũng không có tiền bạc trang sức gì, cho dù có thì với thân phận mẫn cảm của mình nàng cũng không thể tùy tiện đưa ra nên đành giả bộ như đang khốn đốn. Lại nghe tiếng Tiêu Phương nói, “Đại nương, Hàn cô nương đã tỉnh rồi, bà về đi. Tiểu Hổ Tử đang ở nhà chờ chăm sóc đấy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Thân đại nương đáp, “Tiêu tiên sinh, phàm có chuyện gì cứ bảo Lộng Triều tới gọi, ta sẽ lập tức tới ngay. Nếu không nhờ Tiêu tiên sinh thì Tiểu Hổ Tử đã chết từ lâu rồi. Với ân tình này, Tiêu tiên sinh bảo chúng ta làm trâu làm ngựa đều được. Hơn nữa hai thầy trò các vị ở trên núi cũng bất tiện.”

Thiếu niên mặc y phục màu xanh ngọc liền hừ một tiếng, ánh mắt lóe lên cho thấy đang tức giận.

Tiêu Phương vỗ vỗ trán, “Lộng Triều, đệ chăm sóc ta rất tốt, đại nương không có ý nói đệ.”

https://thuviensach.vn

Người thiếu niên lúc này mới đổi giận thành vui, tâm tư quả thật đơn giản, rõ ràng chỉ như một đứa bé mới lên bảy, tám tuổi.

Y thuật của Tiêu Phương đúng là không tầm thường, Hàn Nhạn Thanh mới uống một thang thuốc đã cảm thấy miệng vết thương dần dần se lại, tinh thần cũng khá hơn.

Trong chiếc sân nhỏ trước căn nhà lá ba gian có hàng rào trúc bao quanh, Hàn Nhạn Thanh ngồi dưới tán cây nhìn người thiếu niên buộc tóc bằng dây vải trắng đang quay lưng về phía mình phơi thuốc, mùi hương thoang thoảng bay khắp khoảng sân.

"Lộng Triều", Hàn Nhạn Thanh bắt chuyện, "Ngươi theo Tiêu tiên sinh được bao năm rồi?"

Lộng Triều xoay người lại, gương mặt tuấn tú không hề có vẻ vui mừng, hỏi ngược lại, "Thương thế của ngươi cũng đỡ rồi, khi nào sẽ rời đi?"

Sau mấy ngày sống chung dưới một mái nhà, Hàn Nhạn Thanh cũng dần dần hiểu tính Lộng Triều nên không tức giận mà chỉ làm bộ đáng thương, "Không cho ta ở thêm một thời gian nữa được sao?"

Lộng Triều liền lộ vẻ chán ghét, đáp lại theo bản năng, "Không được."

Một người đàn ông mặc áo trắng đẩy cửa bước ra từ mé trái nhà, gọi theo đúng khuôn phép, "Hàn cô nương, xin mời vào nói chuyện."

Hàn Nhạn Thanh cười duyên dáng, không trêu chọc Lộng Triều nữa, đứng dậy đi vào.

https://thuviensach.vn

Trong căn nhà tranh trang nhã, trừ kệ thuộc bằng gỗ mộc chứa rất nhiều loại thuốc ra thì chỉ có mấy chiếc bàn. Tiêu Phương ngồi trước bàn, điềm đạm, "Mời Hàn cô nương ngồi."

Đây không phải là lần đầu tiên trong mấy ngày qua Hàn Nhạn Thanh nhìn thẳng vào gương mặt hắn nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi ngỡ ngàng.

Cuộc sống ở hai ngàn năm sau coi trọng vật chất và hư vinh phù phiếm nên đàn ông thời đó cũng mất đi phong độ tao nhã. Có lẽ chỉ ở núi rừng cổ đại mới sinh ra được một người đàn ông đẹp như ngọc trước mặt! Nàng thầm thở dài nhưng không biết rằng một thoáng ánh mắt lưu chuyển đó của mình khi lọt vào mắt Tiêu Phương lại sáng tựa sao trời.

"Hàn cô nương", Tiêu Phương cầm chén trà lên nhấp một ngụm rồi lên tiếng gọi khiến nàng bừng tỉnh.

Mặt không đổi sắc, hắn quan sát vẻ mặt nàng đang nhìn chén trà trong tay hắn, "Cô nương thích trà ư?"

"À", Nhạn Thanh hơi giật mình, "Đúng vậy, tôi cũng thích uống từ nhỏ."

"Thế à?" Tiêu Phương thầm ngạc nhiên nhưng không để lộ ra mắt, "Thế cũng thật là kỳ lạ, trà là một loại đạo mà nữ giới chẳng mấy yêu thích."

Hắn gọi với ra ngoài, "Lộng Triều, pha thêm một chén trà nữa."

Ngoài sân vang lên tiếng bước chân nặng nề, chỉ lát sau Lộng Triều đã vén rèn mang trà vào, đặt phịch xuống trước mặt Hàn Nhạn Thanh, buông thõng một câu: "Trà đây!"

Hàn Nhạn Thanh buột miệng cười, đúng là một đứa trẻ thú vị.

https://thuviensach.vn

“Lộng Triều!”, Tiêu Phương sầm mặt giáo huấn.

Lộng Triều “hừ” một tiếng, nhưng vừa thấy sắc mặt của Tiêu Phương thì miễn cưỡng cúi đầu lí nhí, “Nhạn Thanh tỷ tỷ, thật xin lỗi.” Hắn cũng không chờ Hàn Nhạn Thanh đáp lễ, cứ thế tự động rời đi, trong chớp mắt đã bay lên trên cây nhãn trong vườn, di chuyển nhanh như cắt, thân pháp biến ảo phiêu diêu quỷ mị.

“Xin lỗi Hàn cô nương”, Tiêu Phương nói giọng áy náy, “Lộng Triều còn nhỏ. Nó không vui vì cuộc sống của hai người chúng ta bị quấy rầy nên mới bực bội như vậy.”

“Còn nhỏ...?”, Hàn Nhạn Thanh mắng thầm, rốt cuộc thì cũng là người nhà bênh nhau mà thôi. Vào thời đó mười ba mười bốn tuổi đã lập gia thất, Lộng Triều dù không lớn lắm nhưng cũng đã hơn mười tám tuổi rồi.

“Tại sao vậy?”, Hàn Nhạn Thanh thản nhiên hỏi, giả bộ như nghe không ra ý tiễn khách mập mờ trong câu nói của Tiêu Phương, “Tiên sinh gọi tôi tới đây có việc gì?”

Nàng nâng chén trà lên, thấy bên trong đen như mực, chẳng thấy nổi một lá trà, bất giác nghi ngờ Lộng Triều nhìn nàng không vừa mắt nên tăng thêm liều lượng, pha chế riêng để nàng khó uống. Lại liếc sang chén trà trong tay Tiêu Phương, thấy nước trà cũng đen như mực giống hệt của mình, hóa ra nguyên nhân chỉ bởi vì phương pháp chế biến trà thời Hán còn lạc hậu.

Hàn Nhạn Thanh thở dài, mới hiểu tại sao vừa rồi nàng nói thích uống trà từ nhỏ thì Tiêu Phương hơi có vẻ ngạc nhiên, chắc hẳn là trà thời này rất khó uống.

https://thuviensach.vn

Nàng nâng chén trà lên môi. Khẽ nhấp một ngụm, nước trà còn chưa vào đến họng nàng đã vội nhíu mày.

Tiêu Phương liếc sang, "Không có chuyện gì, chỉ là mấy ngày trước ta bắt mạch cho cô nương, phát hiện ra cô nương đã có mang được nửa tháng rồi."

"Ọe!" Nàng sặc sụa phun ngụm trà ra ngoài, cảm thấy trong lòng mừng rỡ như điên, sau một lát rồi mới nhận ra đây là cảm giác của Trần A Kiều. Có lẽ trong nháy mắt Tiêu Phương nói ra hai chữ đó, Trần A Kiều vẫn ngủ say ở trong đáy lòng nàng suốt mấy ngày qua liền bất chợt tỉnh lại. Lúc này nàng cũng không cách nào ngăn nổi dòng nước mắt ấm áp giàn giụa trên mặt, nó thật nóng, thật ấm áp, thật... Nàng cố đến mấy vẫn trở tay không kịp.

"Thật vậy không? Có thật vậy không?", Trần A Kiều vui mừng hỏi liến thoắng.

Trong thời điểm này, Hàn Nhạn Thanh bỗng trở thành một kẻ bàng quan, ẩn nấp trong lòng mình dùng ánh mắt tỉnh táo đánh giá sự việc đã phát triển quá xa.

Tiêu Phương thấy "Hàn Nhạn Thanh" trước giờ luôn cư xử vô cùng lý trí đột nhiên biến thành xúc động như thế thì thoáng lấy làm kỳ quặc, nhưng rồi cũng cho là nàng hay tin mang thai nên vui mừng quá độ. Dù sao thì ở thời đại này, toàn bộ giá trị của nữ giới đều thể hiện thông qua việc sinh con nối dõi.

Chẳng lẽ không thấy ngày trước vì không có con cái mà ngay cả Trần hoàng hậu quyền lực nhất kinh thành cũng không thể tránh khỏi kết quả bị trục xuất khỏi Trường Môn.

https://thuviensach.vn

“A Kiều, A Kiều!”, Hàn Nhạn Thanh khẽ gọi.

“Cái gì?”

“Người phải nhớ rằng ngươi đã không còn là hoàng hậu nữa rồi.”

A Kiều dần dần bĩnh tĩnh tại, đau thương ập tới lại làm nhòa đi niềm vui sướng như điên của nàng ta, “Chỉ là... Nhạn Thanh, ngươi nghe thấy rồi đó, ta đã có con với Triệt Nhi. Triệt Nhi biết chuyện nhất định sẽ rất vui, y và ta mong đợi đứa bé này quá lâu rồi.”

“Vậy sao? Ngươi định thế nào? Trở lại Vị Ương cung nói cho y biết rằng ngươi đã có con chung với y ư? Hãy tỉnh lại đi!” Đến nước này thì dù biết mình rất tàn nhẫn nàng vẫn phải nói, “Bao nhiêu năm dùng hết mọi cách mà không thể mang thai, thế mà bỗng nhiên hôm nay lại có, ở đây không phải có gì kỳ lạ sao? Ngươi... có tin không?”

Lưu Triệt và A Kiều là đôi vợ chồng son trẻ, ân ái mặn nồng nhưng rốt cuộc vẫn không có con. Lưu Triệt là một vị quân chủ tài cao trí lớn nên dù không muốn cũng không thể để cho Trần gia vốn đã có thế lực lớn tiếp tục phát triển thêm nữa. Trần A Kiều có thân thế hiển hách là con gái của Trưởng công chúa Quán Đào và Đường Ấp hầu, được Đậu thái hậu và Hán Cảnh Đế sủng ái. Một A Kiều như vậy mà sinh được hoàng tử thì y phải lấy gì để phong thưởng đây?

Vì vậy, không cần biết A Kiều có khả năng hay không nhưng nàng ta nhất định không thể có con.

Trần A Kiều đau đớn xé lòng, một mực lẩm bẩm phủ nhận là không thể nào, không thể nào, nhưng giọng điệu cứ thấp dần xuống. Lần cuối cùng nàng ta ở bên Triệt Nhi, Triệt Nhi nói rằng hai người đã kết thúc.

https://thuviensach.vn

Y nói, *"Trẫm đã quyết ý phế nàng."*

Sau khi y bỏ đi, nàng ta cảm thấy hoảng sợ, cố gắng nhủ mình đừng khóc nhưng nước mắt cứ chảy ròng ròng, nàng ta cuồng loạn đập phá hết mọi vật trong tầm mắt, miệng nhạt nhẽo vô vị, ăn chút gì cũng nôn ra hết.

"Nhạn Thanh", nàng ta khẽ thở dài, "Ngươi bảo làm người sống ở trên đời còn có thể tin tưởng được cái gì nữa?"

"A Kiều, ngươi nghe ta. Ta và ngươi sẽ cùng nhau đứng lên. Một ngày nào đó, y sẽ hối hận. Ngươi không được bỏ cuộc. Không một ai làm tổn thương người mình yêu thương mà cứ như thế không có chuyện gì xảy ra như vậy được."

Nàng dần dần hồi phục tinh thần, phát hiện ra mình đang nằm trong lòng Tiêu Phương. Hắn mặc bộ y phục màu trắng, toát ra một loại mùi hương dễ chịu, vẻ mặt lo lắng, đôi môi mấp máy nói gì đó không rõ.

Nàng cười yếu ớt, khẽ giọng: "Mệt quá."

"Mạch của cô gấp và nhanh, dường như bị kích động rất mạnh, sao thế?", hắn hỏi dồn.

Nhạn Thanh nhắm mắt, "Xin hãy thu nhận tôi!"

Hắn hơi sững lại, dường như không thể tin nổi rồi mới bình tĩnh hỏi, "Cô nói sao?"

"Tôi không có tiền, lại đang mang thai, tiên sinh nhẫn tâm đuổi tôi đi, tôi không có nhà để về, phải lưu lạc trên đường, sẽ bị đánh bị cướp hoặc từ từ chết đói."

https://thuviensach.vn

“...”

“Tiên sinh nhẫn tâm như vậy sao?”

“...”

Tiêu Phương vẫn im lặng. Hàn Nhạn Thanh đột nhiên cảm thấy rất an tâm, chìm vào giấc ngủ miên man.

Chương 3: Nhìn lại nửa cuộc đời phồn hoa

Hàn Nhạn Thanh thấy lại bản thân mình thuở còn bé, cũng cặp mắt, đôi mày ấy, đang cười vui chạy trốn trong dãy hành lang dài dằng dặc. Một phu nhân có gương mặt xinh đẹp kiểu cổ điển từ đầu kia hành lang đi tới, cử chỉ ưu nhã, vẻ mặt nhu hòa.

“A Kiều, con không được bướng bỉnh như vậy.”

A Kiều?

Phải rồi, nàng chợt hiểu cô bé mặc y phục thời Hán bằng tơ lụa tôn quý kia không phải là mình mà là Trần A Kiều khi còn nhỏ.

Năm đó là năm Tiền Nguyên thứ năm[1] triều Hán Cảnh Đế.

[1] Trong thời gian làm vua hai mươi ba năm, Hán Cảnh Đế đã đặt ra các niên hiệu: Tiền Nguyên (156-150 TCN), Trung Nguyên (149-144 TCN) và Hậu Nguyên (143-141 TCN).

https://thuviensach.vn

Tiểu A Kiều nũng nịu: “Mẫu thân, cung Trường Nhạc thật là buồn chán, con sang Ngự hoa viên chơi được không?”

Trưởng công chúa Quán Đào mỉm cười gật đầu. A Kiều cất tiếng hoan hô rồi chạy biến đi như làn khói, chỉ nghe mẫu thân ở phía sau dặn với theo: “Khoan đã, con dẫn mấy cung nữ đi theo cho an toàn.”

Lâu đài, đình, các trong Ngự hoa viên đều tinh xảo trang nhã. Tiểu A Kiều đang chui luồn qua một hòn giả sơn thì chợt nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ thoảng theo làn gió. Nàng ta lần theo tiếng khóc đi tìm, vòng qua mấy hòn giả sơn thì thấy một cậu bé mặc áo quần tôn quý đang quay lưng về phía mình khóc rấm rứt. A Kiều không nhìn thấy mặt cậu bé, chỉ nhận thấy thân hình của cậu thật nhỏ, thật nhỏ.

“Ngươi là ai?”

Cậu bé hoảng hốt, cuống quýt lau nước mắt, quay đầu lại nhìn nàng ta. Hàn Nhạn Thanh thấy khuôn mặt cậu ta rất trắng trẻo, đôi tròng mắt đen láy.

“Thế còn ngươi là ai?” Tiểu A Kiều mỉm cười, thấy rõ là cậu bé đang cố ra vẻ cứng cỏi để che giấu sự bối rối. “Ta là A Kiều”, A Kiều trả lời, giọng nói ngây thơ trong trẻo.

“Ồ!” Cậu bé khẽ kêu lên, hiển nhiên đã biết cái tên đó ở trong cung Vị Ương này có ý nghĩa gì, đứng dậy định vòng qua A Kiều rời đi.

“Người còn chưa nói cho ta biết người là ai mà.” A Kiều túm lấy tay không cho cậu bé vượt qua. Nàng ta lớn tuổi hơn nên dù cậu bé có cố gắng đến đỏ mặt tía tai cũng không thể nào giãy ra được. Giằng co một hồi lâu, A Kiều bực mình buông tay ra, “Không nói thì thôi.” Nói xong nàng ta quay ngoắt đi.

https://thuviensach.vn

Cậu bé đứng sau lưng nàng ta hơi chần chừ, cuối cùng nói giọng yếu xìu, "Ta là Triệt Nhi."

Hàn Nhạn Thanh suýt nữa ngã ngửa ra. Đây chính là Hán Vũ Đế vang danh thiên cổ, võ công hiển hách đó sao? Rõ ràng chỉ là một cậu bé yếu đuối, đáng yêu và kỳ quặc mà thôi!

"Triệt Nhi, hứ... chính là hoàng tử mà Cao Tổ báo mộng ban cho tên Trệ[2] đó hả?", A Kiều chợt thốt lên. Khuôn mặt Lưu Triệt lúc xanh lúc trắng, quay đầu bước đi phăm phăm.

[2] Trệ: Theo sách 'Hán Vũ cố sự' có ghi lại, mẹ của Lưu Triệt là Vương phu nhân khi có thai Lưu Triệt được Hán Cao Tổ báo mộng lấy tên là Trệ vì thế khi sinh ra được đặt tên là Lưu Trệ. Đến năm lên bảy tuổi thì được Hán Cảnh Đế đổi tên thành Lưu Triệt. Chữ "Trệ" còn có nghĩa là loài heo, người Trung Hoa cổ đại cho rằng heo là loài vật rất thông minh nên lấy để đặt tên cho người.

"Này, Triệt Nhi", A Kiều đuổi theo, "Triệt Nhi, người làm sao vậy?" Nàng ta không rõ tại sao tiểu biểu đệ[3] lại tức giận, chỉ muốn hắn chơi đùa với nàng ta nên đuổi theo. Lưu Triệt đang đi phía trước đột nhiên dừng lại khiến nàng ta nhất thời không hãm kịp, đụng trúng vào lưng, cậu bé vốn gầy yếu nên bị xô loạng choạng.

[3] Thời xưa, biểu huynh, biểu đệ, biểu muội, biểu tỷ lần lượt để chỉ anh họ, em trai họ, chị họ, em gái họ bên ngoại. Còn đường huynh, đường đệ, đường tỷ, đường muội lần lượt chỉ anh họ, em trai họ, chị họ, em gái họ bên nội.

"Chuyện gì thế này?" Trần A Kiều nhìn qua đầu Lưu Triệt ra phía ngoài thì thấy có một đội nghi trượng đang đi qua hành lang quanh co dưới chân hòn giả sơn. Hán Cảnh Đế, cữu cữu[4] của nàng ta, ngồi trên ngự liễn[5] ở chính giữa đoàn.

[4] Cữu cữu: Cậu, em của mẹ.

https://thuviensach.vn

[5] Ngự liễn: Xe của vua.

A Kiều hiểu ra liền cúi đầu xuống. Trên khuôn mặt trẻ thơ của Lưu Triệt hiện rõ vẻ ngưỡng mộ lẫn u oán, nghe thấy A Kiều ở sau lưng mình ngây thơ hét gọi, "Hoàng đế cữu cữu, Hoàng đế cữu cữu."

Cách đó không xa, Cảnh Đế Lưu Khải quay đầu nhìn sang, thấy hai đứa trẻ thì kinh ngạc rồi cười vẻ khoan dung. A Kiều dắt tay cậu bé chạy tới, các cung nữ vội vàng nhường lối. Hán Cảnh Đế ôm lấy A Kiều, hiền từ hỏi nàng ta mấy câu.

Cậu bé đứng một góc, cực kỳ lúng túng. Cậu vốn rất ít khi gặp riêng phụ hoàng trong khoảng cách gần như vậy nên không biết mở miệng thế nào. A Kiều rúc vào trong lòng cữu cữu của mình, cố gắng quay đầu lại gọi, "Triệt Nhi, tới đây đi."

Cậu bé kinh ngạc nhìn nàng ta, thấy trên gương mặt nàng ta nụ cười xán lạn. Tựa hồ đến giờ cậu mới phát hiện đây rõ ràng không phải là cô bé đang được hưởng ân sủng lớn lao trong cung đình, mà thật sự là một người con gái xinh đẹp như ngọc, lung linh rạng rỡ như trăng rằm.

Tiểu Lưu Triệt đầy khao khát nhìn về phía Hán Cảnh Đế khiến ông hơi kinh ngạc nhưng vẫn khẽ gật đầu. Liền đó, Lưu Triệt rất vui sướng leo lên ngự liễn rồi cả đoàn tiếp tục đi theo hành lang về hướng cung Trường Nhạc. Tiến vào cung Trường Nhạc, Trưởng công chúa Quán Đào kinh ngạc nhìn A Kiều dắt tay một cậu bé thanh tú bẽn lẽn theo đệ đệ của mình bước vào.

"Đây là hoàng tử của Vương phu nhân, tên Triệt", thị nữ bên cạnh nhỏ giọng báo.

"Ừ", bà khẽ gật đầu, không biết đang nghĩ điều gì.

https://thuviensach.vn

Hán Cảnh Đế thỉnh an mẫu thân xong, đang nấn ná thì có người đến tấu trình việc quân cơ nên liền rời đi.

“Triệt Nhi, lại đây!” Công chúa Quán Đào cầm chén trà, thản nhiên nói.

Tiểu Lưu Triệt lặng lẽ bước tới, thi lễ theo đúng phép tắc trong cung, khẽ thưa, “Cô cô!”

“Mẫu thân”, A Kiều liền vụt tới: “Triệt Nhi rất tốt”, nàng ta ngước nhìn mẫu thân vẻ ngây thơ nói, “Mẫu thân không được làm khó hắn.”

Quán Đào lấy làm kinh ngạc liếc nhìn con gái, cố ý hỏi Lưu Triệt vài câu về chuyện sinh hoạt rồi phất tay áo bảo cậu lui ra.

“Quán Đào nghĩ thế nào?” Đậu thái hậu đang ôm cháu gái yêu A Kiều ngồi ghế trên cao, tựa như tình cờ hỏi.

“Không có gì”, Quán Đào trả lời mẫu thân, “Con chỉ muốn tính toán một chút cho A Kiều.”

A Kiều nghe nhắc đến tên mình liền ló đầu ra khỏi lòng bà ngoại, nhìn mẫu thân vẻ nghi hoặc.

Năm Tiền Nguyên thứ sáu triều Hán Cảnh Đế.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, mới đó đã qua một năm. A Kiều vẫn là một cô bé hồn nhiên còn Lưu Triệt đã dần bắt đầu hiểu chuyện, hai đứa trẻ càng ngày càng quấn quýt với nhau. Một hôm, A Kiều đang chơi đùa với Lưu Triệt trong điện Linh Tâm của Vương phu nhân thì Trưởng công chúa Quán Đào tới tìm con gái. Vương phu nhân lật đật ra nghênh đón.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt bước tới hành lễ, Trưởng công chúa Quán Đào đỡ cậu bé dậy. Bà nhìn con gái mình vẻ trìu mến, bỗng nhiên nổi ý đùa giỡn bèn hỏi, "Triệt Nhi đã muốn lấy vợ chưa?", cũng không để ý tới Lưu Triệt sau khi giật bắn mình đang lộ vẻ cực kỳ bối rối, tiện tay chỉ vào một thiếu nữ xinh đẹp trong nhóm thị nữ đứng cạnh Vương phu nhân, "Cô ta có được không?"

Lưu Triệt lắc đầu, "Không được."

Quán Đào chỉ thêm mười mấy thị nữ nữa nhưng Lưu Triệt đều lắc đầu. "Vậy thì..." Quán Đào đi vài bước trong điện rồi bỗng nhiên chỉ vào A Kiều đang phì cười theo dõi, "A Kiều của ta có được không?"

Lưu Triệt ngẩn người, kín đáo liếc nhìn mẫu thân, thấy bà khẽ gật đầu ra hiệu bèn cười nói, "Được! Nếu là A Kiều thì ta muốn xây nhà vàng cho nàng ở."

A Kiều đỏ mặt, xẵng giọng, "Ngươi nói cái gì đó?", nói xong nàng ta chạy tót ra khỏi điện Linh Tâm, vờ như không nghe thấy một tràng cười rộ lên ở phía sau.

Vào tháng Giêng năm Tiền Nguyên thứ bảy triều Hán Cảnh Đế, Thái tử Lưu Vinh bị phế làm Lâm Giang vương. Tháng Tư, Hán Cảnh Đế lập Vương phu nhân làm hoàng hậu, lập Lưu Triệt làm thái tử.

Tháng Ba năm Trung Nguyên thứ hai triều Hán Cảnh Đế, Lâm Giang vương Lưu Vinh bị bức tử do xâm phạm thái miếu.

Tháng Giêng năm Trung Nguyên thứ ba triều Hán Cảnh Đế, hoàng hậu bị phế Bạc thị qua đời.

Tháng Tư năm Trung Nguyên thứ bảy triều Hán Cảnh Đế, Lương vương chết, được truy phong tên thụy là Hiếu Vương.

https://thuviensach.vn

Thời gian cứ trôi qua hết năm này đến năm khác, người đời cũng lớn lên rồi già đi như bóng câu qua cửa. Ngoảnh đi ngoảnh lại, A Kiều cũng đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Nhân dịp đoàn ngựa xe của chủ nhân Đường Ấp đi ngang rợp đất kinh thành, Hán Cảnh Đế mỉm cười khen ngợi, "Cháu gái A Kiều của trẫm là thiếu nữ xinh đẹp nhất Đại Hán." Nhưng lòng nàng ta vẫn như hồi còn nhỏ chỉ thích có một người, đó chính là Triệt Nhi của nàng ta.

Mùa xuân năm Trung Nguyên thứ chín triều Hán Cảnh Đế, Thái tử Lưu Triệt dùng nghi lễ long trọng nhất thành thân với Quận chúa Đường Ấp Trần A Kiều.

Trong phòng tân hôn, bàn tay Lưu Triệt vén tấm mạng cô dâu thêu mây ngũ sắc lên, nụ cười rạng rỡ của A Kiều từ từ hiện ra xinh đẹp át cả hoa sen.

"Triệt Nhi, lễ nghi phiền phức quá", A Kiều than phiền, kéo tay y qua, "Chàng không vui à?"

"Kiều Kiều", Lưu Triệt bật cười, "Nàng không thể hoàn thành lễ nghi theo đúng quy định được sao?"

"Ôi chao, chàng đâu phải là người ngoài", A Kiều duyên dáng nói rồi uống rượu hợp cẩn.

Lưu Triệt phất tay, "Các ngươi lui xuống đi."

"Dạ!" Một đám nô tỳ khom người lui ra. A Kiều lúc này mới ý thức được rằng trong cung đã không còn một ai, khuôn mặt dần dần rực hồng trước cặp mắt nóng bỏng của Lưu Triệt. "Chàng nhìn cái gì vậy?", nàng ta xẵng giọng.

https://thuviensach.vn

“Nhìn nàng đấy.”

“Thiếp có gì đẹp mà nhìn chứ, nhìn bao nhiêu năm như vậy vẫn chưa đủ sao?” Khuôn mặt nàng ta đỏ ửng lên như trái đào chín mọng, rạng ngời như ánh bình mình. Lưu Triệt càng lúc càng cảm thấy ý loạn tình mê, khẽ âu yếm khuôn mặt mềm mại của nàng ta, lơ đãng, “Không giống, khi đó nàng còn chưa phải là vợ ta.”

“Dẻo miệng!” Giọng A Kiều thấp dần. Sau khi tấm trướng được buông ra, chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng Lưu Triệt ôm lấy A Kiều từ từ ngả xuống.

Hàn Nhạn Thanh đứng ở đằng xa, nhìn điện Tiêu Phong chạm vàng dát ngọc, vui vẻ ngập tràn. Trong thời khắc này còn có thêm cảnh tượng như hoa thêu trên gấm, lửa cháy thêm dầu là bữa tiệc tân hôn tình ý dạt dào khiến lòng nàng ngược lại phủ đầy bằng tuyết.

“Triệt Nhi!”, trong màn truyền ra tiếng A Kiều rên rỉ.

Vào thế kỷ XXI, ở phương Tây, khi một đôi nam nữ kết làm vợ chồng, mục sư sẽ hỏi như thế này: “Con có nguyện ý buồn vui sống chết cùng cô ấy, yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, an ủi cô ấy, bảo vệ cô ấy, hai người cùng xây một gia đình hạnh phúc trọn đời không?”

Nàng nghĩ, Trần A Kiều chắc chắn sẽ nguyện ý, chỉ là nàng ta lại gặp phải Lưu Triệt mà thôi.

“A Kiều, sau này ta muốn trở thành một vị hoàng đế anh minh vĩ đại, đánh bại Hung Nô, muốn tạo nên một Đại Hán hưng thịnh để sau này truyền lại cho con cái chúng ta.”

https://thuviensach.vn

“Ừm”, Trần A Kiều cúi đầu đáp, có lẽ quá mệt, có lẽ quá xấu hổ, cơ hồ nghe không thấy thanh âm.

Hàn Nhạn Thanh ở sau cây cột của cung điện trống trải, khuôn mặt ửng đỏ.

Khi Lưu Triệt nói ra những lời này thì vẫn còn chân thật. Lúc cặp nến long phượng cháy trắng đêm trong điện Tiêu Phòng, nào ai có thể đoán trước được cái kết cục của câu chuyện Kim ốc tàng Kiều vào mười năm sau lại bi thảm như vậy?

Thời gian vẫn trôi đi như nước chảy mây bay, đến tháng Giêng năm Hậu Nguyên thứ nhất triều Hán Cảnh Đế thì Điều hầu Chu Á Phu bị hạ ngục rồi chết.

Tháng Giêng năm Hậu Nguyên thứ ba triều Hán Cảnh Đế, Cảnh Đế băng hà, Lưu Triệt là thái tử lên ngôi kế vị, tôn Đậu thái hậu làm Thái hoàng thái hậu, Vương hoàng hậu làm Hoàng thái hậu, lập Thái tử phi Trần A Kiều làm Trung Cung hoàng hậu, ở tại điện Tiêu Phòng. Vợ chồng đều đang tuổi thanh xuân, ân ái mặn nồng, về sau thì lấy niên hiệu là Kiến Nguyên.

Năm Kiến Nguyên thứ hai, vị đế vương trẻ tuổi đến phủ đệ của tỷ tỷ là Bình Dương công chúa Kỳ Trường thì gặp Vệ Tử Phu dịu dàng xinh đẹp, mở màn cho cuộc tranh chấp giữa Đế và Hậu sau này.

A Kiều hận, A Kiều oán. Tình nghĩa ân ái nhiều năm như vậy, cuối cùng Triệt Nhi của nàng ta lại có thể quay đầu đi yêu cô gái khác. Điều này sao nàng ta chịu nổi? Tính cách cương liệt thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành khiến nàng ta chỉ ôm lấy chuyện xưa mà không còn chia sẻ vui buồn với Triệt Nhi, ân ái mặn nồng giữa hai vợ chồng càng lúc càng xa. Người đàn ông nàng ta yêu nhiều năm như vậy quay lưng lại không chịu nhìn nàng ta, chẳng lẽ không thấy dưới ánh mắt si oán của nàng ta là một tình yêu say

https://thuviensach.vn

đắm. Thoáng chốc đã tới năm Kiến Nguyên thứ năm. Vào năm đó, tình duyên của Trần A Kiều và Lưu Triệt rốt cuộc đi tới hồi kết thúc.

Từ điện Tuyên Thất kín đáo truyền ra tin tức rằng bệ hạ đã quyết ý phế Hoàng hậu. A Kiều nghe được thì cả đêm nước mắt tuôn rơi, cuối cùng nói, "Mời bệ hạ tới đây." Thật ra nàng ta không biết y có tới hay không, cũng không hiểu mình có hy vọng y tới hay không. Chuyện đã tới nước này, thật ra thì đã từ lâu nàng ta có gặp y cũng như không.

"Người thật đã quyết định... phải phế thiếp sao?" Cuối cùng, nàng ta không thể kiên cường được nữa, vừa ngập ngừng hỏi vừa dựa lưng vào chiếc cột trống trải trong cung, vì không như thế thì không thể đứng vững.

Lưu Triệt quay lưng về phía nàng ta, phất tay thản nhiên, "Sau này trẫm sẽ cho người chăm sóc nàng thật tốt, nàng hãy trân trọng."

"Tại sao?" A Kiều nhìn chằm chằm vào lưng phu quân của mình. Y đứng đó, bộ y phục rộng rãi, hoa văn tỉ mỉ, không chút dao động.

Nàng ta nhớ lại chuyện trong hành lang dài dặc của cung Vị Ương năm đó, nàng ta vui vẻ chạy xuyên qua hành lang, chui luồn qua hòn giả sơn ở Ngự hoa viên rồi thấy một câu bé đang khóc rấm rứt, đâu ngờ rằng cậu bé đó đã trở thành một vị quân chủ hùng tài đại lược nhưng âm trầm tàn ác, chỉ có nàng ta vẫn là cô bé ngây thơ.

"Chuyện đã tới nước này, hỏi lý do còn có tác dụng gì?"

Lưu Triệt từ từ bước ra khỏi cung Cam Tuyền, phía sau truyền đến tiếng gọi xé lòng của A Kiều.

"Triệt Nhi..."

https://thuviensach.vn

Y thoáng ngừng lại, nhưng cuối cùng vẫn không quay đầu.

A Kiều bắt đầu đập phá đồ đạc. Cung Cam Tuyền lặng ngắt, chỉ còn nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ vụn trong trẻo như cứa vào lòng mỗi người.

Ba ngày sau, thánh chỉ tới cung Cam Tuyền.

"Hoàng hậu Trần thị, mê hoặc bằng Vu cổ, không thể tiếp tục thừa thượng mệnh[6]. Hoàng thượng ra lệnh, bãi lui về cung Trường Môn."

[6] Thừa thượng mệnh: Vâng theo mệnh trên mà hành sự với kẻ dưới.

Chương 4: Năm nay bao tuổi để bái sư?

Hàn Nhạn Thanh cầm một cuốn trúc giản[1] ngồi tựa vào cửa sổ của gian nhà cắt thuốc. Ánh mặt trời ấm áp buổi xế chiều xuyên qua song cửa chiếu lên người nàng khiến nàng như một cô gái xinh đẹp huyền ảo bước ra từ bức họa cổ thời Tây Hán.

[1] Trúc giản: Người xưa thường viết chữ lên những thẻ tre rồi kết chúng lại thàng sách, gọi là "trúc giản."

Từ lúc hôn mê hôm đó, dường như nàng đã trải qua một giấc mộng thật dài. Trong mộng, nàng theo A Kiều trải nghiệm lại một lần tất cả mọi chuyện cùng Lưu Triệt từ thuở còn niên thiếu. Có một điều rất lạ không thể hiểu nổi là nàng lại có chung mọi cảm giác vui buồn sướng khổ giống như A Kiều, hệt như trước giờ hai người chỉ là một, chỉ vì một nguyên nhân gì đó từ thuở Hồng Hoang mới bị tách ra. Nếu có ai nói chuyện như vậy trước khi nàng tới Hán triều thì nhất định nàng sẽ cười bảo hắn điên. Nhưng cho

https://thuviensach.vn

đến nửa tháng sau, nàng vẫn không thể nào phân định được, thực ra mình vừa trải qua một giấc mộng mà trong đó bản thân biến thành Trần A Kiều, hay là nguyên bản nàng vốn đã là Trần A Kiều từ trước, còn Hàn Nhạn Thanh kia mới chính là cảnh mộng, giống như giấc mộng Trang Chu hóa bướm[2] trong truyền thuyết?

[2] Trang Chu hóa bướm là một điển tích quen thuộc của văn học cổ Trung Quốc. Chuyện kể rằng có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu.

"Hàn phu nhân!", Thân đại nương đẩy cửa bưng thuốc vào, "Đây là thuốc dưỡng thai Tiêu tiên sinh kê cho phu nhân." Mấy ngày nay, bà không yên lòng về thầy trò Tiêu Phương nên thường xuyên ghé thăm, nhân tiện chăm sóc cho Nhạn Thanh còn yếu ớt.

Nàng lập tức chau mày, tưởng tượng ra mùi thuốc đắng ngắt, nhăn nhó, "Không uống có được không?"

"Như vậy sao được?" Thân đại nương bật cười khuyên nhủ, "Tiên sinh nói phu nhân mang thai thời kỳ đầu lại bị thương mệt nhọc, cơ thể người mẹ bị hao tổn, nếu không cẩn thận điều dưỡng thì rất có thể không giữ được thai." Bà quay đi, lau lệ rơi bên khóe mắt, ánh mắt tràn ngập đau thương, "Phu nhân có biết rằng ta từng có con gái cũng đi lấy chồng vào trạc tuổi như phu nhân nhưng vì khó sinh mà mẹ con đều mất."

"Đại nương", Hàn Nhạn Thanh cũng động lòng thương tâm, dịu dàng khuyên nhủ, "Con gái đại nương ở trên trời cũng không muốn thấy đại nương đau khổ vì cô ấy như vậy. Tôi uống là được rồi chứ gì." Nàng bưng chén thuốc lên một hơi uống hết, thấy trong mắt Thân đại nương thoáng lộ nét cười.

https://thuviensach.vn

“Đứa bé ngốc!” Bà vuốt ve sửa lại lọn tóc đen rối bời bên mai Nhạn Thanh, “Mặc dù cô không nói ra nhưng đại nương quan sát qua lời nói khí chất cũng biết cô không là con nhà bình thường. Thật ra thì, người sống trên đời có thể giúp được người khác chút gì đó cũng là có phúc.”

Hàn Nhạn Thanh nghe giọng nói chân thành âu yếm của Thân đại nương thì đôi mắt đỏ hoe, bật khóc nức nở, “Đại nương!”, rồi sà vào trong lòng bà. Mấy ngày nay nàng lưu lạc tha hương, trong lòng mơ hồ hiểu rằng chỉ sợ cả đời này sẽ không trở về được nữa, bàng hoàng không biết nương tựa vào đâu. Không có Đan Tạp và sư huynh ở bên, tương lai mờ mịt nên càng nảy sinh cảm giác muốn dựa dẫm vào Thân đại nương như ỷ lại vào một người thân.

Thân đại nương mỉm cười, vỗ vỗ vào hai má của nàng, từ tốn bảo, “Hàn phu nhân, nếu cô không chê thì ta gọi cô là Nhạn Nhi nhé.”

Nàng ngẩn người, vội cúi đầu giấu nước mắt. Thân đại nương vội hỏi, “Sao vậy?”

“Không sao!” Nàng chậm rãi nói, giọng thương cảm, “Mẫu thân con... cũng gọi con như vậy.” Nàng nũng nịu ngả vào lòng Thân đại nương, “Đại nương, con nhận đại nương làm nghĩa mẫu nhé.”

“Được mà.” Thân đại nương vui mừng đáp, “Chỉ e là thiệt thòi cho cô.”

“Nghĩa mẫu.” Hàn Nhạn Thanh nhớ tới mẫu thân mất sớm của mình, nước mắt giàn giụa. Nàng úp mặt vào người Thân đại nương, thầm hứa với lòng, lần này nhất định phải bảo vệ mẫu thân của mình.

Tiễn nghĩa mẫu đi, nàng lặng lẽ xoay người bước vào, cảm thấy ánh mặt trời thật ấm áp. Dưới tán lá sum suê của cây nhãn cổ kính nhất trong đình viện thoáng thấy bóng của Lộng Triều mặc áo màu xanh ngọc đi ra, Hàn

https://thuviensach.vn

Nhạn Thanh cười khẽ, dần dần cũng không thấy lạ lẫm. Tiêu Phương và Lộng Triều sống nương tựa lẫn nhau như vậy cũng là một điều may mắn. Nàng chợt nhớ tới Tạp Tạp. Hiện giờ nàng sống trong một gian nhà tranh trên ngọn núi không biết tên, bên ngoài đế đô Trường An của nước Tây Hán cổ, chẳng biết đến thời gian. Còn Tạp Tạp thì sao? Tạp Tạp ở nơi đâu, có phải cũng xuyên không[3] đến một thời cổ đại khác như mình? Có ai ở bên cạnh cậu hay không? Còn có thể mỉm cười vô tư lự như trước nữa hay không? Có biết tớ rất nhớ, rất nhớ cậu không?

[3] Xuyên không: Ý chỉ quá trình nhân vật vượt thời gian, không gian tới một địa điểm, một thời đại khác. Có thể xảy ra hiện tượng xuyên không linh hồn. (Linh hồn nhập vào một nhân vật khác trong thời đại khác), xuyên không thân thể (Cả thân thể và linh hồn cùng tới một thời đại khác). Trong truyện này các nhân vật đã xuyên không từ thời hiện đại trở về quá khứ.

Mấy ngày nay, nàng dần dần học cách nhận biết chữ viết trong phương thuốc trên cuốn trúc giản của Tiêu Phương. Thời kỳ đầu Tây Hán, một trong bốn phát minh nổi tiếng của Trung Quốc là giấy mực còn chưa xuất hiện, các nhà văn vẫn quen khắc văn thơ của mình lên thẻ trúc. Một cuốn trúc giản nặng cả cân, rất cồng kềnh, hơn nữa còn sử dụng chữ Tiểu Triện rồng bay phượng múa từ đời Tần lưu truyền lại. Nàng phải cố hết sức mà xem, cuối cùng quyết định học lại từ đầu, tránh để một nữ thạc sĩ biến thành kẻ nửa mù chữ làm mất mặt nền giáo dục hiện đại. Cũng may khi còn bé, mẹ từng ép nàng học thư pháp một thời gian ngắn, mặc dù kiên trì không được bao lâu nhưng nhìn chung cũng biết thế nào là đề bút[4]. Đương nhiên, cũng có thể hình dung ra được Trần A Kiều và Tiêu Phương khó khăn thế nào khi muốn đọc chữ viết của nàng. Thậm chí một lần Lộng Triều tới nhìn một hồi, chỉ buông thõng một từ "Xấu!", rồi chạy biến khiến nàng tức tối thề nhất định phải luyện viết chữ thật đẹp mới thôi.

[4] Đề bút: Chỉ việc viết lách.

Cũng trong thời gian này, nàng quan sát một cách khách quan, thấy Tiêu Phương làm việc đúng mực khoan dung, cao thâm khó lường, tất không

https://thuviensach.vn

phải là nhân vật đơn giản. Từ trước tới giờ nàng vẫn hứng thú đối với Trung y, nhưng môn học này vào thời hiện đại đã bị suy thoái nhiều, hôm nay gặp Tiêu Phương nên tất nhiên hy vọng có thể học được một chút mới không tiếc nuối.

Hàn Nhạn Thanh vào thư phòng của Tiêu Phương, huơ tay trước mặt hắn gọi, "Tiêu Phương!"

Tiêu Phương bất đắc dĩ ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách hỏi lại, "Đại tiểu thư có chuyện gì?" Mấy ngày qua, coi như hắn cũng biết sợ Hàn Nhạn Thanh, chưa từng gặp phải một cô gái nào "hoạt bát", từ mà hắn thầm lựa chọn trong lòng, như vậy.

"Tiêu Phương tiên sinh, tiên sinh bảo tôi bây giờ bao nhiêu tuổi?"

Hắn cau mày, "Bản thân cô cũng không biết mình bao nhiêu tuổi ư?"

"Tôi..." Hàn Nhạn Thanh định nói lại thôi, câu đã lên đến miệng lại nuốt xuống, suy nghĩ một chút rồi gợi chuyện, "Nghe nói Trung y có thể đoán tuổi người từ xương cốt, hình thể và da dẻ với sai lệch rất ít. Có phải đúng vậy hay không?"

"Ừm." Hắn gật đầu, cầm lấy một cuốn trúc giản khác, "Cô thật sự biết không ít."

"Tôi cũng nghiên cứu một chút về y thuật." Nàng cười khanh khách hỏi tiếp, "Tiên sinh bảo tôi hiện giờ bao nhiêu tuổi?"

Tiêu Phương chịu hết nổi, đành phải nhìn kỹ nàng một chút rồi đáp, "Hai mươi ba, hai mươi bốn gì đó."

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh chợt thấy lòng nguội lạnh, khe khẽ hỏi, “Tiên sinh chắc chắn chứ?”

“Tất nhiên. Nhưng sao?”

Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi giày thêu của mình, một lúc lâu sau Tiêu Phương mới nghe thấy nàng nói một câu thật nhỏ, “Không có chuyện gì.” Hắn muốn hỏi thêm nhưng Hàn Nhạn Thanh đã xoay người bỏ đi.

Bây giờ là năm Nguyên Quang thứ năm, Hàn Nhạn Thanh nhẩm tính trong lòng, Trần A Kiều năm nay hai mươi chín tuổi. Hàn Nhạn Thanh trước khi xuyên không mới vừa tròn hai mươi, nhưng theo suy đoán của thầy thuốc Tiêu Phương thì nàng đang cùng Trần A Kiều đồng sở hữu một thân thể ước chừng hai mươi ba tuổi.

Nàng chưa bao giờ đọc được trong tiểu thuyết tình huống xuyên không phức tạp khó giải thích như thế. Đây rốt cuộc là họa hay là phúc. Hàn Nhạn Thanh chẳng thể nào hiểu nổi.

Trong núi rừng chẳng có năm tháng, thời gian một tháng chớp mắt đã len lén vụt qua ngón tay.

Một ngày kia, Hàn Nhạn Thanh đang luyện chữ trong gian nhà cắt thuốc chợt nghe thấy tiếng cười lạnh lùng chói tai từ đằng xa, rất nhanh đã đến trước cửa. Nàng dừng lại, chau mày nhìn ra ngoài thì thấy một người đàn ông mặc y phục màu hồng phấn đứng trước cửa gằn giọng, “Tiêu Dung Nam, Sở Phi Hiên lại đến tìm ngươi, ra đây đi!” Tuổi người này chưa cao, thân hình gầy gò, mắt tựa hoa đào lộ ra vẻ âm trầm tà mị, nét cười như có như không, trong giây lát liếc qua nhà thuốc thì dừng lại ở chỗ Hàn Nhạn Thanh. Hàn Nhạn Thanh giật mình rét lạnh, cảm thấy ánh mắt của người này tựa như băng tuyết.

https://thuviensach.vn

“Lại là ngươi”, Lộng Triều từ tán nhãn nhô đầu ra, cau mày, “Phiền phức!”

Sở Phi Hiên cười lạnh không lên tiếng, vung song chưởng bổ về phía cây nhãn. Lộng Triều phất tay áo màu xanh ngọc, tức thì từ tán lá bay vọt ra, mau lẹ đá xuống đỉnh đầu Sở Phi Hiên, trong chớp mắt đã vang lên thanh âm hai bên giao thủ. Hai bóng người cuốn lấy nhau, động tác giao đấu nhanh như sấm giăng chớp giật. Bỗng nghe Lộng Triều “hự” khẽ một tiếng, loạng choạng lùi lại hai, ba bước. Người kia dừng tay, nhếch miệng cười vẻ giễu cợt, lại trầm giọng quát, “Tiêu Dung Nam, ra đi!”, nói xong giơ bàn tay lên làm bộ dọa dẫm, “Nếu không ra, ta sẽ làm thịt tiểu tử này.”

Lộng Triều ngồi dưới đất, tay trái che ngực, máu tươi chảy dọc theo kẽ ngón tay nhỏ xuống từng giọt, hiển nhiên đã bị thương nhưng trong mắt vẫn đầy ngạo khí, gắng gượng định đứng lên. Bỗng nghe thấy từ gian nhà thuốc bên trái vang lên tiếng than nhẹ, một bóng áo trắng chậm rãi đi ra, phất ống tay áo rộng một cái liền hóa giải thế chưởng rồi thở dài, “Sở Phi Hiên, cuối cùng ngươi vẫn cứ tìm ra.”

“Tiêu Phương!”, Sở Phi Hiên giọng đầy oán trách, “Ngươi vô tình vô nghĩa, khoanh tay không cứu tỷ tỷ ta, dù có trốn tới chân trời góc biển thì ta cũng không bỏ qua cho ngươi. Chịu chết đi.” Song chưởng giao thoa, bóng chưởng ngợp trời, cho thấy lúc vừa rồi động thủ với Lộng Triều, hắn đã không dùng toàn lực. Tiêu Phương từ trong bóng chưởng rợp trời đó bước ra, rất thong dong, sắc mặt ngưng trọng, rút từ bên hông ra một thanh tế kiếm[5] mỏng manh trắng như ngọc, búng tay một cái rồi dùng một chiêu cực nhanh đánh về phía Sở Phi Hiên.

[5] Tế kiếm: Loại kiếm dài, hẹp và mảnh.

Dưới thế công sắc bén của Tiêu Phương, Sở Phi Hiên liên tiếp thối lui nhưng chưởng thế không hề rối loạn, thỉnh thoảng lại liều mạng đánh ra

https://thuviensach.vn

một chiêu lưỡng bại câu thương[6], dù không mong lấy được mạng đối phương nhưng cũng có tác dụng bức lui. Hai bên giằng co suốt nửa canh giờ, Sở Phi Hiên dần dần không nhịn được, hét lên một tiếng rồi tay trái lén lút búng ra thứ gì đó. Trong bóng chưởng đột nhiên vang lên một tiếng kêu nhẹ, không biết là của ai. Thân ảnh màu trắng Tiêu Phương như nước luồn qua bóng chưởng, một kiếm đâm vào vai Sở Phi Hiên. Lộng Triều nhìn rõ ràng một kiếm này, mặt lộ vẻ vui mừng.

[6] Lưỡng bại câu thương: Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng bên nào được lợi cả.

Nhất thời, hai người đều đứng yên, sau đó Tiêu Phương rút kiếm ra, không nhìn Sở Phi Hiên, thản nhiên nói, "Ngươi đi đi!" Sở Phi Hiên nghi ngờ, nhìn hắn một hồi lâu rồi hậm hực, "Ngươi không giết ta nhưng sau này ta vẫn sẽ tới giết ngươi." Hắn nói xong không đợi Tiêu Phương trả lời, quay đầu một mạch bỏ đi.

"Tiêu ca ca!" Lộng Triều mếu máo, từ trước tới giờ hắn vẫn học theo tính cách can trường của Tiêu Phương nhưng hiện giờ ngực trái bị Sở Phi Hiên đánh một chưởng, thực sự rất muốn dựa vào vị ca ca này. Vậy mà Hàn Nhạn Thanh lại ngăn cản hắn, hắn bực mình gắt lên với nàng, "Làm cái gì vậy?"

"Ngươi không thấy tiên sinh cũng bị thương sao?" Hàn Nhạn Thanh vội la lên, đỡ lấy Tiêu Phương. Tiêu Phương đang đứng vững vàng, đột nhiên cảm giác được có người đỡ thì nhũn ra, suýt nữa ngã nhào vào Hàn Nhạn Thanh, mặt mày tái nhợt. Hàn Nhạn Thanh cảm giác thân thể hắn lạnh toát thì càng khẩn trương, quát lên với Lộng Triều, "Còn không qua đây dìu!" Lộng Triều lúc này mới như tỉnh cơn mê, luống cuống đỡ lấy, lẩm bẩm, "Tiêu ca ca!", trên mặt vẫn hiện rõ vẻ không thể tin.

"Tiêu Phương?", Hàn Nhạn Thanh lay khẽ, "Tiên sinh nghe tôi nói không?" Nàng trông thấy Tiêu Phương khẽ gật đầu thì mới cảm thấy nhẹ

https://thuviensach.vn

nhõm một chút.

"Tiêu ca ca lạnh quá", Lộng Triều cuống quýt, định đặt Tiêu Phương xuống, "Để ta đi tìm chậu than cho Tiêu ca ca."

"Quay lại!", Hàn Nhạn Thanh gọi giật giọng. Nàng trông thấy cặp mắt đen nhánh của Lộng Triều thoáng hiện vẻ sợ hãi thì lại mềm lòng, "Tiêu ca ca của ngươi không phải lạnh bình thường. Tiêu Phương, rốt cuộc tiên sinh đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Phương thở ra một hơi, cười yếu ớt, "Vô dụng, nếu đã trúng 'Băng tàm cổ'[7], trong vòng một canh giờ mà không dẫn xuất được con tằm độc đã nhập vào cơ thể ra ngoài thì khó có thể cứu chữa."

[7] Băng tằm cổ: Độc tằm băng.

Cổ độc? Hàn Nhạn Thanh khẽ cau mày, bất giác ghê tởm vì nhớ lại nguyên nhân người phụ nữ mà linh hồn của mình xuyên không vào bị trục xuất, đột nhiên nhớ ra rằng bây giờ không phải là lúc để so đo liền vội hỏi, "Làm thế nào để dẫn xuất con tằm độc đáng ghét kia?"

"Phải có người luyện cùng môn nội công với người bị trúng độc giúp ép tằm độc đến huyệt Quan Nguyên ở cổ tay, sau đó cần có người dùng dao cắt mạch máu, bắt lấy tằm độc đúng vào khoảnh khắc nó thoát ra ngoài cơ thể." Tiêu Phương bình thản, hàn khí càng lúc càng phát mạnh, phủ lên trên mặt hắn một tầng sương tuyết mỏng. Lộng Triều ôm lấy hắn, vành mắt đã đỏ hoe. Hắn cười một tiếng trấn an rồi nhăn mặt, "Lộng Triều miễn cưỡng cũng chỉ có thể giúp ta ép độc, nhưng gần đây cũng không có đại phu nào biết dùng dao, huống chi tìm mạch bắt tằm độc cần ra dao tuyệt đối bình tĩnh chính xác. Nếu người trúng cổ độc không phải là ta thì có lẽ ta có thể làm được, cũng đã hết hơn nửa canh giờ rồi, chắc không còn kịp nữa."

https://thuviensach.vn

“Ai nói không kịp nữa?” Hàn Nhạn Thanh mỉm cười, liếc nhìn Lộng Triều đang vừa kỳ vọng vừa pha chút vẻ không dám tin, “Tôi sẽ ra tay.”

“Tiên sinh không cần nhìn tôi như vậy... Tôi biết dùng dao mà.” Hàn Nhạn Thanh thấy Tiêu Phương đang nhìn mình với ánh mắt rõ ràng cho là mình hàm hồ, thẹn quá hóa giận, “Dù sao thì tiên sinh cũng sẽ chết, coi như là còn nước còn tát đi. Dao nhỏ để ở đâu?”

Hàn Nhạn Thanh đỡ Tiêu Phương vào trong gian nhà cỏ, quay đầu nhìn lại thấy trước ngực Lộng Triều in dấu chưởng màu đỏ sậm thì thương xót, “Cẩn thận một chút.”

Lộng Triều gật đầu, ngồi xuống phía sau, áp hai lòng bàn tay lên lưng Tiêu Phương. Hàn Nhạn Thanh cúi người chăm chú nhìn thì thấy quả thật là vùng da thịt gần vết thương của hắn cứ rung động tựa như có vật gì đó đang bơi trong máu, chậm rãi di chuyển theo mạch về huyệt Quan Nguyên nơi cổ tay trái. Hàn Nhạn Thanh hít sâu một hơi, từ từ cầm dao phẫu thuật lên, tập trung tinh thần chăm chú nhìn vào, đúng lúc tằm độc bơi vào huyệt Nguyên Quan thì bình tĩnh, không một chút run tay đưa dao cắt chính xác trúng vào mạch máu. Máu tươi phun vọt ra, lẫn trong đó có một con tằm độc cực nhỏ. Nó chỉ vừa kịp uốn lượn trên không, chưa kịp trở lại mạch máu đã bị Hàn Nhạn Thanh dùng tay trái chụp được.

“Xong rồi!” Hàn Nhạn Than bình thản ném con tằm độc xuống đất gí cho chết đi. Nàng rửa tay thật kỹ rồi quay đầu nhìn lại thì thấy Tiêu Phương và Lộng Triều đã bắt đầu thu công, lại nghe tiếng Tiêu Phương gắng gượng, “Chắc được rồi. Đa tạ ơn cứu mạng của phu nhân.”

“Không cần khách sáo”, Hàn Nhạn Thanh cười khả ái, “Trước kia tiên sinh cứu Nhạn Thanh nên bây giờ Nhạn Thanh mới có cơ hội cứu tiên sinh. Xét ra thì cũng là tiên sinh tự tích phúc cho mình.”

https://thuviensach.vn

“Tích phúc?” Tiêu Phương cười tự giễu, thoáng vẻ đau đớn, “Nếu thật là tích phúc thì tại sao lại không thể cứu được người thân của mình chứ?”

Nét mặt của hắn có vẻ hơi khác lạ khiến Hàn Nhạn Thanh không nén được tò mò, “Sở Phi Hiên vừa rồi là ai vậy?”

“Tiểu đệ của một cố nhân thôi.” Tiêu Phương nói lảng đi, “Ngày sau cô có gặp thì nên tránh xa ra.” Ánh mắt hắn trầm xuống, “Sở gia vốn là thế gia Vu cổ, đừng nên tùy tiện trêu chọc.”

“Tiên sinh đã nói như thế, Nhạn Thanh sẽ nhớ kỹ.” Nàng nghiêm túc đáp lời rồi bỗng nhiên quỳ xuống, trang trọng nói, “Nhạn Thanh thấy tiên sinh y kiếm song tuyệt nên rất khâm phục, muốn bái lạy làm môn đệ tiên sinh, mong tiên sinh toại nguyện cho.”

Tiêu Phương đương nhiên không ngờ nàng lại hành động như thế, ngẩn người một lúc mới trả lời, “Mặc dù phu nhân thiên tính thông minh nhưng Tiêu Phương phiêu bạt chân trời góc bể nên không thích hợp nhận nữ đệ tử. Hơn nữa...”, hắn đắn đo, “phu nhân đang mang thai, lưu lạc bên ngoài tất sẽ khiến phu quân của mình vô cùng lo lắng, phu nhân nên sớm trở về nhà thì hơn.”

“Phu quân?”, Hàn Nhạn Thanh cười nhạt, “Tiên sinh thấy tôi lưu lạc bên ngoài hơn một tháng rồi mà đã có ai đến tìm chưa? Nhạn Thanh đã vứt bỏ nhà chồng, cũng không có mặt mũi nào trở về nhà mẹ đẻ nữa. Khẩn cầu tiên sinh toại nguyện cho Nhạn Thanh.”

“Ồ.” Tiêu Phương khẽ thở dài một tiếng. Hôm đó nhìn thấy vết thương trên người Hàn Nhạn Thanh thì hắn cũng đã thoáng suy đoán được lai lịch thân phận của nàng, hôm nay nghe chính miệng nàng chứng thực thì không nén nổi lòng thương xót, chỉ là có chút khó xử. “Nói về tuổi tác thì Tiêu

https://thuviensach.vn

Phương cũng không lớn hơn phu nhân bao nhiêu, nếu có danh phận thầy trò thì e là xấu hổ."

"Tiên sinh nói vậy sai rồi", Hàn Nhạn Thanh phản bác, "Nhạn Thanh dù bất tài nhưng cũng biết tri thức có trước sau, nghề nghiệp có chuyên môn. Tiên sinh tài cao hơn người, vậy có thể làm thầy Nhạn Thanh, cần gì câu nệ tuổi tác?"

Tiêu Phương không biết trả lời ra sao, đành cười xòa, "Phu nhân đã nói như vậy thì coi như ta nghĩ quá xa rồi."

Hàn Nhạn Thanh nhanh nhảu: "Sư phụ cũng như nghĩa mẫu, cứ gọi tôi là Nhạn Nhi đi."

"Nhưng...", Tiêu Phương lại ngần ngừ.

"Tiên sinh tính phải chuyển nhà, đúng không?" Hàn Nhạn Thanh cười vẻ thấu hiểu, trông thấy vẻ mặt kỳ quái của Lộng Triều thì càng đắc ý, gật đầu giải thích, "Tiên sinh và Sở Phi Hiên là cừu thù, vừa rồi Sở Phu Hiên đã dùng Băng tàm cổ ám toán tiên sinh nhưng không biết có thành công hay không, bản thân lại bị trọng thương nên không thể làm gì khác hơn là bỏ đi. Sau này hắn phát hiện thiếu một con trùng cổ thì sẽ biết rằng tiên sinh đã trúng chiêu, vì thế nên khi thương thế của hắn đỡ hơn một chút nhất định sẽ tìm tiên sinh báo thù. Vậy nên tiên sinh tính sẽ chuyển nhà để tránh họa có đúng không?"

Nàng quay đầu lại, nhìn sắc mặt bình thản của Tiêu Phương thì hiểu rằng mình đã đoán đúng, liền vọt tới hỏi, "Thân thủ tiên sinh được đánh giá thế nào ở trong giang hồ?"

Tiêu Phương cười xòa, "Không tệ."

https://thuviensach.vn

“Cái này...” Hàn Nhạn Thanh nhíu mày, không hiểu không tệ nghĩa là tốt xấu ở mức nào, bèn nhướng mày hỏi, “Có thể so được với Du hiệp[8] Quách Giải chứ?”

[8] Du hiệp: Hiệp sĩ, hiệp khách, là những người có võ công hành tẩu trong giang hồ.

“Giải ca ca?”, Lộng Triều bên cạnh sáng mắt lên.

Nàng cười rạng rỡ, “Mọi người biết hắn à?”

Tiêu Phương gật đầu, “Hắn là sư điệt[9] của ta.”

[9] Sư điệt: Cháu.

“Tìm đúng chỗ rồi”, Hàn Nhạn Thanh nghĩ thầm. Quách Giải là du hiệp nổi danh nhất vào thời kỳ đầu triều Hán. Trong *Sử ký Tư Mã Chiêu* có viết *“Du hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm.”* Cho đến trước khi Hán Vũ Đế hạ lệnh áp chế du hiệp, đã từng có một thời đại văn hóa du hiệp vô cùng rạng rỡ. Lý Bạch đã viết trong bài *Hiệp khách hành:*

“Mười bước giết xong kẻ

Trời đất chẳng dung tình

Việc xong thời rũ áo

Cần chi tiếng với danh.”

Hàn Nhạn Thanh nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi tiếp, “Nếu như Quách Giải so chiêu với tiên sinh, đại khái...?” Nàng hỏi vì biết tính cách đặc biệt của vị sư thúc Tiêu Phương này là không thích hơn thua, biết đâu công phu

https://thuviensach.vn

lại kém xa người sư điệt chuyên cần phấn đấu thì mình bái sư sẽ không đáng giá lắm.

Lộng Triều ngạo nghễ nói, "Ba mươi chiêu."

"Hả?"

Tiêu Phương mỉm cười giải thích, "Ý của Lộng Triều là A Giải so với ta thì ước chừng có thể cầm cự được khoảng ba mươi chiêu."

"À." Hàn Nhạn Thanh gật gù, vui vẻ, "Quyết định vậy đi, tôi nhất định muốn bái tiên sinh là sư phụ." Cho dù không học được công phu gì thì cũng có thể nói là sư muội của Du hiệp Quách Giải ấy chứ.

"Tiên sinh sống ở đây là quy ẩn lánh đời sao?"

"Đúng mà cũng không đúng." Tiêu Phương thản nhiên, "Ngày trước ta có một bằng hữu chết thảm, ta chôn cất nàng ở dưới chân núi, tâm trí hoàn toàn nguội lạnh nên cất nhà trên núi để ở, nhân thể cũng lánh đời luôn."

"Vẫn nghe nói rằng 'tiểu ẩn' là ẩn dật ở nơi hoang dã, 'trung ẩn' là ẩn dật tại thôn quê, 'đại ẩn' là ẩn ở trong triều đình...", Hàn Nhạn Thanh suy nghĩ một chút, mỉm cười nói tiếp, "Cảnh giới của tiên sinh ước chừng ở giữa tiểu ẩn và trung ẩn rồi."

"Tiểu ẩn là ẩn dật nơi hoang dã, trung ẩn là ẩn dật tại thôn quê, đại ẩn là ẩn ở trong triều đình", Tiêu Phương lặp lại một lần, cảm thấy cũng trơn tru thuận miệng liền tán đồng, "Cô nói cũng có lý."

"Nếu như tiên sinh cũng cảm thấy có lý thì chi bằng làm như vậy đi." Ánh mắt Hàn Nhạn Thanh sáng lên, khuyên nhủ, "Chúng ta chuyển đến thôn dưới chân núi được không?" Tiêu Phương nhất định phải chuyển nhà,

https://thuviensach.vn

nàng muốn bái sư thì dĩ nhiên phải đi theo, nhưng thật sự lại không nỡ rời xa nghĩa mẫu vừa mới nhận, vì thế dốc lòng cổ vũ Tiêu Phương dọn tới ở cùng bà.

"Tiên sinh thử nghĩ xem, Sở Phi Hiên quay lại tìm mà không gặp thì nhất định nghĩ rằng người đã trốn đến tận chân trời góc biển, nhất định không ngờ được người lại ở trong một thôn trang nhỏ ngay dưới chân núi. Hơn nữa chúng ta dọn đến ở cùng với người trong thôn, sinh hoạt hàng ngày cũng thuận tiện hơn. Gần thôn nhất định sẽ có chợ, cũng coi như là trung ẩn, ẩn dật nơi thành thị rồi. Quan trọng nhất là..." Nàng dừng lại, thấy Tiêu Phương đang mỉm cười nghe mình nói thì càng tự tin, "thôn tương đối gần, chúng ta cũng đỡ mất công dọn nhà."

"Như vậy được không?" Nàng nhìn Tiêu Phương, đầy mong đợi.

"Nói cũng có lý." Tiêu Phương không nhịn được cười khẽ, ra vẻ trầm ngâm một chút rồi gật đầu, "Cũng được!"

Hàn Nhạn Thanh được như ý thì cảm thấy rất hài lòng.

Khách Triệu chít khăn xanh

Ngô Câu ánh lạnh băng

Ngựa trắng mang yên bạc

Tựa tia chớp lướt nhanh

Mười bước giết xong kẻ

Trời đất chẳng dung tình

https://thuviensach.vn

Việc xong thời rũ áo

Cần chi tiếng với danh

Nhàn đến Tín Lăng uống

Cởi kiếm đặt ngang bàn

Chèo kéo mời Chu Hợi

https://thuviensach.vn

Nâng chén thuốc Hầu Doanh

Ba say bèn chấp thuận

Ngũ Nhạc cũng coi khinh

Bực mình và nóng mắt

Chí khí vút trời xanh

Vung trùy vàng cứu Triệu

Kinh khiếp cả Hàm Đan

Nghìn thu hai tráng sĩ

Đại Lương sợ một vành

Chết còn thơm tiếng Hiệp

Chẳng hổ đời tinh anh

Ai muốn ghi thành sách

Bạc đầu bởi chép kinh.

(Hiệp khách hành - Lý Bạch)

https://thuviensach.vn

Chương 5: Đông đến cho trà thêm xanh ngắt

Việc chuyển nhà đã được quyết định nên tiến hành rất nhanh. Người trong thôn cảm động vì Tiêu Phương thường tới chữa bệnh cho thuốc nên đều tới giúp, nhanh chóng chuyển hết tất cả dược liệu, trúc giản xuống núi. Nghĩa mẫu lại càng chăm sóc nàng cẩn thận từng ly từng tý, dường như muốn vãn hồi sự tiếc nuối đối với đứa con gái đã mất sớm của mình.

"Tỷ tỷ, có trẻ con trong bụng của tỷ à?", Tiểu Hổ Tử ngồi dưới chân Hàn Nhạn Thanh, chớp chớp mắt nhìn vào bụng nàng với vẻ e dè.

"Đúng vậy đấy." Hàn Nhạn Thanh cười híp mắt, vuốt tóc cậu bé, cảm thấy cậu em mới kết nghĩa của mình rất dễ thương. Mặc dù cậu bé mặt mày xanh xao, thân hình hơi gầy yếu nhưng nếu được nuôi dưỡng tốt mấy năm thì sẽ là một đứa trẻ đáng yêu.

"Tiểu Hổ Tử này, tỷ tỷ hiện giờ đang giúp sư phụ cất nhà mới nên không có thời gian săn sóc cho đệ. Lộng Triều ca ca có võ công đấy, đệ học ca ca một chút đi, sau này có thể bảo vệ cho mẫu thân và tỷ tỷ."

"Thật sao?" Ánh mắt Tiểu Hổ Tử sáng lên nhưng lại ảm đạm đi rất nhanh, "Đệ muốn giúp mẹ làm việc."

"Không sao đâu." Hàn Nhạn Thanh cười híp mắt vỗ vai cậu bé, "Bây giờ đã có tỷ rồi." Nàng dẫn dụ từng bước, "Chuyện kiếm sống trong nhà đã có tỷ tỷ là người lớn làm. Đệ phải học võ công thật tốt để sau này bảo vệ cho mẫu thân và tỷ tỷ, còn cả cháu trai trong bụng tỷ tỷ nữa."

"Vâng." Tiểu Hổ Tử gật mạnh đầu. Thân đại nương từ bên ngoài mang thuốc dưỡng thai đi vào, bật cười nói, "Con đó, huyên thuyên vừa thôi." Bà cũng không tin Hàn Nhạn Thanh có cách kiếm sống nuôi cả nhà nhưng vì

https://thuviensach.vn

cảm động trước tâm ý của nàng cũng không đành lòng trách móc, quay sang bảo Tiểu Hổ Tử, “Đi chơi đi!”

Tiểu Hổ Tử lập tức chạy biến, Hàn Nhạn Thanh cau mày nhìn bát thuốc. “Khổ quá đi”, nàng nhìn Thân đại nương vẻ đáng thương, nói giọng nũng nịu.

“Không nói nữa!” Thân đại nương vô cùng kiên trì, “Con mang thai chưa lâu, lại còn long đong lận đận mãi nên nhất định phải an thai thật tốt... Nếu năm đó có Tiêu tiên sinh ở đây thì chắc con gái mẹ cũng không bị...”

Nàng vội vàng đỡ lấy bát thuốc, uống một hơi cạn sạch rồi nói nhanh, “Nghĩa mẫu, con đi xem đám thợ có lười biếng hay không.” Dứt lời liền giả bộ như không nghe thấy tiếng Thân đại nương gọi với theo, chạy luôn một mạch.

Hàn Nhạn Thanh giành lấy việc thiết kế nhà mới. Nàng biết rõ Tiêu Phương có ý đồ tránh tai họa nên phòng ốc nhìn từ bên ngoài tuyệt đối không được có vẻ khác thường, thậm chí cả đại đường[1] cũng vậy, nhưng nội viện thì phải do nàng tự mình định đoạt. Đám thợ được mời tới xây dựng bị nàng hành hạ đến thê thảm, đã từng kín đáo ám hiệu Tiêu Phương là không nên để người nhà can thiệp vào chuyện này. Tiêu Phương chỉ cười cười chứ không nói gì, bọn họ sau đó càng bị Hàn Nhạn Thanh hành hạ nhiều hơn, cũng may mà tiền công trả rất đầy đủ. Hàn Nhạn Thanh lấy tiền của Tiêu Phương ra trả không hề tiếc rẻ. Thỉnh thoảng Thân đại nương đưa cơm tới thấy thế thì sợ hết hồn hết vía, một mực khuyên nàng phải dè sẻn hơn. Nàng chỉ thản nhiên cười bảo không cần phải lo đến chuyện này, cũ không đi thì mới sẽ không đến. Cuối cùng, khi phòng ốc đã dựng xong thì ngay cả đám thợ cũng không khỏi ồ lên kinh ngạc. Từ bên ngoài nhìn vào thì đó chỉ là một căn nhà nông thôn có mấy dãy phòng nối liền lại với nhau nằm giữa thôn xóm trên vùng đất vàng mênh mông không có gì đáng phải để ý. Đại đường chiếm diện tích khá lớn, sắp xếp mấy bộ bàn ghế theo tập

https://thuviensach.vn

quán của người ở nông thôn. Nội viện được thiết kế gồm phòng bếp, phòng chủ, hai chái nhà phía đông và phía tây, nhà thuốc, đình viện. Hàn Nhạn Thanh bảo bọn họ dùng một thứ không biết được điều chế thế nào, gọi là vôi, quét lên tất cả những bức tường bên trong, trắng mịn, sờ tay vào cảm giác lạnh như băng, lại nhẵn nhụi như gương. Chái nhà thậm chí còn xa xỉ tới mức lát nền bằng gỗ lim được đánh dầu bóng loáng, đi chân trần lên mát rượi, cực kỳ thoải mái.

[1] Đại đường: Gian phòng lớn dùng để tiếp khách.

Hàn Nhạn Thanh còn bảo bọn họ dựng một lầu trúc trong nội viện, trước lầu đào một cái hồ nhỏ, gieo trồng mầm sen mong đợi vào một sáng ngày hè xanh thẳm, mở cửa sổ lầu trúc sẽ thấy chuông gió ngân nga trên mái hiên, hoa sen nở rộ trong hồ, một trận gió thổi qua làm lá sen đung đưa soi bóng xuống mặt nước trong veo...

Từ lúc thiết kế nàng đã nghĩ tới cảnh này, nhìn Tiêu Phương cười rạng rỡ, "Sư phụ thấy thế nào?"

"Rất tuyệt vời. Lộng Triều thích lắm đấy." Tiêu Phương chắp tay đứng trên đình viện đã được hoàn thiện xong cười nói. Gió nhẹ thoảng qua làm mấy lọn tóc trên đầu hắn bay phất phơ, trông tuấn tú không gì sánh được.

Nàng xoay người lại thì thấy Lộng Triều đi ngang đi dọc trên hành lang khu chái nhà ngó ngó nghiêng nghiêng, sờ sờ nắn nắn, dáng vẻ quả nhiên là thích thú tới cực điểm. Tiêu Phương mỉm cười nhìn bộ dạng vui vẻ của Lộng Triều, nói vẻ không để ý, "Chúng ta hình như không còn nhiều tiền lắm."

Nàng vỗ vỗ tay, cười hồn nhiên, "Đúng vậy nhỉ." Nàng nghĩ ngợi một lát, vẫn chưa tính xong, lấy mớ tiền Tam Thù[2] còn thừa ra đếm đi đếm lại rồi nói, "Chỉ còn hơn ba xâu thôi.

https://thuviensach.vn

[2] Tiền Tam Thù: Tiền xu cổ của người Trung Quốc, được đúc vào năm đầu tiên của niên hiệu Kiến Nguyên thời Hán Vũ Đế.

Hắn nhìn chiếc lúm đồng tiền tròn xoe của nàng, lắc đầu thở dài vẻ hơi bất đắc dĩ.

Khi nhà mới làm xong thì cũng gần đến cuối năm Nguyên Quang thứ năm.

Hàn Nhạn Thanh dần dần cảm thấy cuộc sống của ba thầy trò bọn họ đã đến bước đường cùng. Vị sư phụ thần tiên của nàng không chỉ có phong độ thần tiên mà cả tâm địa cũng thần tiên, mặc dù y thuật vô cùng cao minh nhưng thường ngày chẩn bệnh bốc thuốc, nếu thấy bệnh nhân cùng khổ thì đừng nói là thu tiền chẩn mạch mà đến thuốc có khi cũng cho không. Như vậy không phải là không tốt, nhưng nếu cứ tiếp tục mãi thì nghèo nhất thôn chẳng phải là ai khác mà chính là ba thầy trò bọn họ.

Tiền không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì vạn điều đều không thể, quả thật ở bất cứ nơi nào thì những lời này cũng là chân lý. Hàn Nhạn Thanh liền tính toán, nếu không thể tiết kiệm thì chỉ còn cách mở cửa hàng.

Nói đến mở cửa hàng thì từ khi đến Tây Hán tới nay, nàng vẫn mang một tâm bệnh. Nàng từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của mẹ nên rất thích uống trà, thích đến mức không có thì không xong. Nhưng trà của triều Hán thật sự nàng nuốt không nổi. Kể cả loại trà Kỳ Sơn danh tiếng nhất mà Tiêu Phương hiện đang uống, dưới mắt nàng cũng quá thô thiển đắng chát.

Vì thế ngay từ đầu nàng đã trông cậy vào việc sao trà, vừa có thể cho mình thưởng thức, vừa có thể lấy lòng sư phụ, lại còn có được một chút tiền để ra, cớ sao lại không làm? Nhưng khi thân hình dần nặng nề, tay chân cũng không nhàn rỗi thì nàng mới nhận ra rằng việc này không phải đơn

https://thuviensach.vn

giản như trong tưởng tượng. Chưa nói là nàng chỉ biết uống trà còn kiến thức về kỹ thuật sao trà chỉ là nửa vời. Chính nàng cũng biết rằng vùng trồng trà chính của thời kỳ này mới chỉ ở Ba Thục, dần dần lan tới kinh đô, những nơi khác thậm chí còn chưa có thói quen trồng trà.

Nàng mất rất nhiều thời gian mới tìm được một vườn trà trên núi bên ngoài thành Trường An, liền dẫn Lộng Triều tới hỏi. Chủ vườn quan sát nàng từ đầu đến chân mấy lần rồi nói, "Bây giờ đã vào mùa đông, mà trà lại chỉ hái vào hai mùa xuân hạ, phu nhân đến vào lúc này chẳng phải là phí công ư?"

"Thế cũng chưa chắc", Hàn Nhạn Thanh điềm nhiên, "Lá trà mùa xuân sắc xanh mềm, hương vị tươi mát, mùa hè sắc trà tím hơn một nửa, vị chát, còn trà mùa đông thì hương vị đậm đà, mùi thơm ngào ngạt, đó mới thật là tốt."

"Thì ra là thế", chủ vườn chán nản phẩy tay, "Thật ra thì khí hậu Trường An không thích hợp để trồng trà, trà trong vườn của ta cũng không phát triển tốt. Nếu phu nhân thật sự cần thì cứ hái tùy thích. Vả lại trà mùa đông không đáng giá mấy nên không phải trả tiền đâu."

"Vậy thì đa tạ tiên sinh", Hàn Nhạn Thanh vui vẻ.

Mấy ngày này thời tiết tốt, khắp núi đồi toàn là trà lá nhỏ sum suê. Đang mùa đông, vườn trà tĩnh mịch không có lấy một bóng người. Hàn Nhạn Thanh chọn mấy đám trà xanh tốt, ngắt lấy một ôm lá.

"Hái để làm gì chứ?", Lộng Triều đứng chờ mãi không nhịn được, hỏi giọng buồn bực.

"Về chế trà uống chơi", nàng đáp.

https://thuviensach.vn

“Trà?”, Lộng Triều ngây người, liên tưởng đến thứ nước trà Kỳ Sơn đen sì sì Tiêu Phương thường uống, chán chường chau mày, “Ở nhà vẫn còn, cần gì phải phiền phức như vậy.”

Hàn Nhạn Thanh bật cười, quay lại trấn an, “Thôi được rồi, nhanh tay chút đi. Lộng Triều ngoan, về nhà rồi chính tay ta làm vài món cho ngươi ăn.”

Lộng Triều nghi hoặc nhìn nàng rồi hỏi luôn, “Ngươi biết làm sao?” Hàn Nhạn Thanh bực mình, gắt gỏng, “Ngươi có bản lĩnh thì đến lúc đó đừng có mà ăn.”

Hắn ngẩn người, cuối cùng cũng hiểu mình đắc tội rồi nên vội nói lấy lòng, “Nhạn Thanh tỷ tỷ, để ta mang giúp bó lá này về nhé.” Nàng nghe vậy thì bật cười khanh khách.

Phương pháp chế biến trà từ sau thời Đường cũng không có gì khác ngoài mấy trình tự gồm sao trà, vò lá, sấy khô. Hàn Nhạn Thanh chia số lá trà hái về làm ba phần để phòng trường hợp thất bại. Cũng may là nhà bếp của Tiêu phủ được xây dựng theo yêu cầu khắt khe của nàng nên luôn có đầy đủ các loại vật dụng.

Nàng bỏ lá trà vào chảo, sao lên để giảm bớt hơi nước, vò cho thành hình, từ từ phơi gió, cuối cùng sấy bằng lửa nhỏ. Do chưa nắm được cách điều chỉnh lửa trong khi sấy nên thất bại hai lần, cuối cùng cũng sao được cách trà miễn cưỡng có thể coi là tạm hài lòng.

Hôm đó, Tiêu Phương đang đọc sách ở thư phòng chợt nghe thấy tiếng bước chân Hàn Nhạn Thanh đi ngoài hành lang, giọng cười trong trẻo như chuông ngọc. Thời gian này Hàn Nhạn Thanh thường cùng Lộng Triều hí hoáy gì đó, hắn cũng biết đôi chút nhưng không nói mà chờ xem nàng làm ra cái thứ gì.

https://thuviensach.vn

“Sư phụ”, Hàn Nhạn Thanh dùng chân đá cho cánh cửa mở ta, dài giọng gọi. Tay nàng bưng một chiếc khay, bên trên là một chén trà nhỏ nóng nghi ngút.

Tiêu Phương hơi buồn cười, “Cô đang làm cái gì đó?”

“Sư phụ, đệ tử nghe nói người thanh bạch đạm bạc, chỉ thích uống trà, hơn nữa không phải là trà Kỳ Sơn thì không uống”, Hàn Nhạn Thanh học hắn ngồi quỳ trước án[3], đưa mắt liếc qua chén trà nhỏ bên tay hắn: “Có phải thế không?”

[3] Án: Cái bàn dài.

Hắn nâng chén trà lên, “Vậy thì sao?”

“Không sao cả”, nàng làm bộ vô tình, cũng nâng chén trà mình mang đến lên, chậm rãi mở nắp nhấp một ngụm. Hương trà thoang thoảng lan tỏa tràn ngập thư phòng.

“Người xem cái thứ trà Kỳ Sơn của mình đi, nhìn vào đen ngòm, vừa đắng lại chát, nhìn qua đã biết không dễ uống. Đúng không?”

Tiêu Phương đang bưng trà, tay bỗng nhiên cứng ngắc, khóe miệng dường như co giật, lén nhìn vào chén trà Kỳ Sơn nổi tiếng nhất đương thời. Nghe Hàn Nhạn Thanh nói vậy, hắn đặt chén trà xuống, thật sự cũng có chút uống không vào.

Hàn Nhạn Thanh mặt tươi như hoa, bưng chén trà trong tay đến trước mặt hắn, nói như thể đang hiến bảo vật, “Đây là trà đệ tử cùng Lộng Triều hái từ vườn về, đệ tử ở phòng bếp nghiên cứu bao nhiêu ngày mới chế ra, người nếm thử xem.”

https://thuviensach.vn

Hắn làm như lơ đãng nhìn lại, ngón tay thon dài nâng chén trà như cánh hoa bồng bềnh trên mặt nước, bên trong chiếc chén trắng tinh, búp trà xinh xắn nở bung thành hình lá từ từ chìm xuống, nước trà xanh ngát, hương trà nồng lên tận mũi.

Hắn ho khẽ một tiếng, nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, "Cô lấy thêm cho ta một chén đi."

"A?", nàng ngạc nhiên hỏi, lúc này mới kịp nhớ rằng chén trà này mình đã uống rồi, mặt hơi đỏ lên, đứng vụt dậy nói, "Người chờ một chút." Nàng vội vã chạy ra khỏi cửa, lúc quay lại đã cầm trên tay một hũ nước sôi và một chén trà.

"Thật ra thì cách ngâm trà này uống không ngon bằng pha trà", nàng nói chậm rãi, miệng cười, lấy một dúm trà cho vào chén, rót nước sôi vào rồi khuấy đều. Hắn định đón lấy thì nàng lại lắc đầu, đổ nước tráng trà đi, thay một vòng nước sôi nữa rồi mới cung kính đưa tới trước mặt.

Hắn cầm lấy chén, dùng nắp gạt mấy lá trà nổi phía trên đi, nhấp một ngụm liền cảm thấy rất dễ chịu, vị đầu tiên hơi chát nhưng dần dần chuyển thành dịu ngọt man mác ở đầu lưỡi không hề tiêu tán.

"Sao? Thế nào?", Hàn Nhạn Thanh hồi hộp hỏi.

Tiêu Phương bất giác mỉm cười, "Được lắm!" Hắn đột nhiên cảm thấy ấm áp, vuốt vuốt tóc Hàn Nhạn Thanh.

"Nào! Không được vuốt tóc tôi", Hàn Nhạn Thanh xẵng giọng, sau đó đổi sắc mặt, có chút thương cảm.

"Tại sao?", Tiêu Phương hơi lo lắng gạn hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không sao!”, nàng miễn cưỡng cười, “Chỉ là nhớ tới một người bạn.” Trước kia, Quý Đan Tạp cũng rất thích nghịch tóc nàng, lần nào nàng cũng bị Quý Đan Tạp chọc ghẹo đến phát điên lên rồi giận dữ quát: “Không được sờ tóc của tớ.” Giờ nhớ lại, thấy giống với giọng nói lúc vừa rồi như đúc.

Có lẽ, Đan Tạp cũng đang ở một vùng hẻo lánh nào đó trong Tây Hán cổ đại này chăng? Hàn Nhạn Thanh nhớ lại vụ tai nạn xe hơi kia, Tạp Tạp ôm nàng, cảm giác đau xé tới từng tế bào như chết đi sống lại, rồi cứ thế lặp lại. Nàng lắc đầu, đó là cơn ác mộng mà nàng vĩnh viễn không muốn nhớ đến.

Chế xong trà mùa đông, Hàn Nhạn Thanh lại nhớ tới lời hứa với Lộng Triều bèn vào bếp lần nữa, theo cách đời sau kho nấu vài món ăn, sai tiểu đồng bê một phần đến phòng Tiêu Phương và Lộng Triều còn mình thì mang một phần khác và một cân trà tự tay làm háo hức đi tới nhà mẹ nuôi ở thôn Bắc.

Đã mấy ngày không gặp, Thân đại nương thấy Hàn Nhạn Thanh đến thì mừng rỡ, “Con gái về nhà mẫu thân. Người trở về thì mẫu thân đã mừng lắm rồi, còn mang theo cái gì đấy?”

“Không phải đâu. Con mới làm mấy món lạ”, nàng mỉm cười đáp, “nên mới cố ý mang tới cho mẫu thân và Tiểu Hổ Tử nếm thử đó.”

Nhìn nàng bày ra một khay thức ăn có đủ cả sắc, hương, vị. Thân đại nương ngây người, nghi hoặc, “Món này làm như thế nào?”

Thời đầu Tây Hán phổ biến là những món luộc có mùi vị nhạt nhẽo, chưa từng thấy những món ngon như vậy. Thân đại nương còn nhịn được nhưng Tiểu Hổ Tử ở bên cạnh đã lập tức cất tiếng hoan hô rồi sà tới. Thân đại nương vội vàng kéo nó lại, mắng yêu, “Gượm đã nào, chẳng lẽ không phải là để cho con ăn sao.” Tiểu Hổ Tử phụng phịu chờ Thân đại nương

https://thuviensach.vn

mang bát đũa đến rồi lập tức gắp luôn miếng thịt kho tàu mà nó nhìn thèm nhỏ dãi. Hương vị ngọt dịu khiến nó suýt nữa nuốt luôn cả lưỡi, lúng búng khen: "Ngon, ngon thật. Tỷ tỷ của đệ lợi hại nhất."

Thân đại nương cũng nếm kỹ một miếng, "Mùi vị thật ngon nhưng lại hơi khác với món ăn thông thường."

"Dạ." Hàn Nhạn Thanh cười hì hì đáp, "Đây là món kho, khác với món luộc hiện giờ."

Tiểu Hổ Tử ăn ngấu nghiến như rồng cuốn, quệt mồm, sùng bái nhìn Hàn Nhạn Thanh, "Kể cả tay nghề cả lầu Văn Nhạc cũng không bằng tỷ tỷ."

Hàn Nhạn Thanh phì cười, lấy khăn tay lau cho nó hết sức cẩn thận rồi hỏi, "Cái gì là lầu Văn Nhạc?"

"Lầu Văn Nhạc là chốn ẩm thực nổi tiếng nhất thành Trường An", Thân đại nương đáp.

Nghĩa mẫu sống kham khổ, không có ấm chén pha trà nên Hàn Nhạn Thanh lấy bát canh rót hai chén trà cho bọn họ. Thân Hổ say mê nhìn lá trà xanh từ từ nở ra trong chén một cách thích thú, buột miệng, "Tỷ tỷ, chúng đệ chưa từng được uống trà đâu."

Hàn Nhạn Thanh kinh ngạc, bỗng nhớ ra rằng trà ở thời Tây Hán vẫn còn là một món xa xỉ, nhìn quanh bốn vách phòng cũ nát, trong lòng lại mơ hồ dâng lên nỗi thê lương.

Nàng đẩy trà tới trước mặt dụ dỗ Tiểu Hổ Tử, "Vậy đệ thử xem tỷ tỷ sao trà có uống được hay không?"

https://thuviensach.vn

“Dạ”, Tiểu Hổ Tử gật đầu thật mạnh, tu ừng ực một hơi hết sạch, đặt chén xuống, lấy tay áo chùi miệng, “Không tệ, trà Kỳ Sơn cũng chỉ như thế này thôi.”

Hàn Nhạn Thanh bật cười, kiêu ngạo, “Trà Kỳ Sơn so sao nổi với trà tỷ chế!”

Thân đại nương kéo nàng qua bên bảo, “Không nói chuyện ấy nữa. Nhạn Nhi, con đang mang thai, chẳng mấy chốc không thể mặc y phục này được nữa. Ta đã may cho con mấy bộ y phục, thử qua xem có thích không.”

Chẳng lẽ là y phục bà bầu mọi người thường nói? Hàn Nhạn Thanh hứng thú, “Mẫu thân”, nàng nhào vào lòng Thân đại nương, “Y phục mẫu thân may cho thì con nhất định sẽ thích.”

“Con ngoan!” Thân đại nương cười vui vẻ, cầm ra hai bộ y phục vải, nói là vải thô nhưng cũng cảm thấy rất thoải mái, đường may chắc chắn. Hàn Nhạn Thanh mặc lên người, quay phải quay trái một vòng. Thân đại nương thấy thế mỉm cười, “Cũng hơi rộng, ít ngày nữa bụng con lớn lên thì mặc mới vừa.”

“Ha ha, mẫu thân thật khéo tay.” Hàn Nhạn Thanh cười ngượng nghịu. Mặc dù trước kia đã từng bị Đan Tạp cho coi phim A[4], cũng đã nghe những chuyện tiếu lâm tục tĩu nhưng dù sao nàng vẫn là gái nhà lành, nói đến chuyện này thì vẫn hơi mất tự nhiên.

[4] Phim A: Phim khiêu dâm.

Nói mới nhớ chuyện đứa bé trong bụng này là của Hán Vũ Đế, Hàn Nhạn Thanh nghĩ đến đây thì bất giác thấy lạnh người, không biết người trong mộng kia trông mặt mũi ra sao.

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên rồi”, Thân đại nương có chút kiêu ngạo, “Mẫu thân ngày trước là thợ may, nghỉ làm đã lâu, may mà không xuống tay.”

“Thế ạ?” Hàn Nhạn Thanh kinh ngạc, trong lòng nảy ra một ý niệm, “Thế mẫu thân có biết ai là thợ may giỏi nhất thành Trường An không?”

“Con hỏi chuyện này làm gì?... Ừm, tất nhiên là Hạ tiểu thư của phường Nghê Thường rồi.”

Nàng sửa sang ống tay áo, tức giận chau mày, “Một thợ may mà cũng gọi là tiểu thư!”

“Nhạn Nhi không biết đó thôi, Hạ cô nương là con gái của Hạ lão bản, phường chủ phường Nghê Thường, tiểu thư con nhà giàu thực sự. Nàng ta có tay nghề cao, tính tình lại kiêu ngạo, giá một bộ y phục nàng ta may ít nhất phải bằng người trung lưu chi tiêu trong một năm.”

“Vậy à”, nàng hơi cúi đầu xuống.

“Hạ tiểu thư là con gái ông chủ Hạ thì sao có thể làm việc cho người ngoài được chứ? Nhạn Nhi đừng có đòi hỏi quá nhiều.” Đây là phản ứng trực tiếp nhất của Thân đại nương sau khi biết được tính toán của Hàn Nhạn Thanh.

“Mẫu thân chưa từng nghe câu ‘mưu sự tại nhân’ sao?” Hàn Nhạn Thanh không để ý tới điều đó, chỉ cười ngọt ngào, “Tất cả mọi chuyện đều có khả năng mà.”

Thân đại nương ngẩn người ra nhìn, đánh giá Hàn Nhạn Thanh bằng ánh mắt hoàn toàn mới mẻ. Trước đây Thân đại nương vẫn thường cho rằng Hàn Nhạn Thanh chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường bỏ nhà trốn đi

https://thuviensach.vn

mà thôi, nhưng đến giờ thì bà lại giật mình cảm thấy nàng thật sự không phải đơn giản.

"Mẫu thân", Hàn Nhạn Thanh dựa sát vào người Thân đại nương, "Mẫu thân nói cho con biết một chút về Hạ tiểu thư đi."

"Được rồi." Thân đại nương vô thức đáp, "Tiểu thư Hạ Đông Trữ là con gái thứ ba của ông chủ Hạ Diễn. Mẹ của nàng ta họ Tần, là tiểu thiếp thứ ba của ông chủ Hạ..."

Hàn Nhạn Thanh trở về phủ lúc trời đã tối đen, trông thấy một bóng người đang đứng lặng lẽ trong hành lang liền nâng đèn lồng lên soi. Vừa đúng lúc người nọ ngẩng đầu lên, dưới ánh nến là một gương mặt lạnh như băng khiến nàng sợ hết hồn, hỏi xẵng, "Ngươi ở đây làm gì?"

"Ăn ngon." Lộng Triều nói một câu không đầu không đuôi.

"Cái gì?" Hàn Nhạn Thanh sửng sốt mất một lúc mới có phản ứng, bật cười hỏi, "Không phải ngươi cứ chờ mãi ở đây chỉ vì muốn nói một câu này với ta đấy chứ?"

"Ngày mai vẫn nấu chứ?" Lộng Triều rầu rĩ cúi đầu một lát rồi nói.

"Không." Hàn Nhạn Thanh hơi hoảng hốt, "Ta đến đây không phải để làm người nấu ăn cho các ngươi."

Lộng Triều dường như rất kiên nhẫn, bướng bỉnh nhìn Hàn Nhạn Thanh khiến nàng cảm giác rất đau đầu. Nàng giận mình đã tự chuốc lấy phiền toái nhưng việc một cậu bé tuấn tú cứ nhìn mãi bằng một ánh mắt thuần khiết tràn đầy khát vọng khiến nàng cảm thấy mình sắp sửa không cưỡng lại được nữa, bèn dựa vào một chút lý trí còn sót lại, vội vàng nhìn tránh đi, dỗ

https://thuviensach.vn

dành, “Gần đây ta có nhiều việc bận, qua đợt này ta bảo đảm hàng ngày sẽ nấu món ngon cho ngươi ăn có được không?”

Lộng Triều mặc dù không hài lòng lắm nhưng cuối cùng cũng không nài ép, trề môi bỏ đi để lại Hàn Nhạn Thanh ở lại lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Chương 6: Y phục như mây, dung mạo như hoa

Tam tiểu thư Hạ Đông Trữ lên một chiếc kiệu màu trắng ở cửa ngách Hạ phụ rồi chậm rãi tiến về hướng lầu Phong Nhạc.

Hạ Đông Trữ đang đứng bên cửa sổ đại sảnh Bích Vân ở trên tầng ba lầu Phong Nhạc nhìn dòng người qua lại trên phố thì nghe tiếng cửa phòng ở phía sau mở ra, bèn vui mừng quay đầu lại, “Liễu lang.” Nàng ta đi qua bức bình phong mừng rỡ ra nghênh đón, nhưng trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt.

Người đi vào là một thiếu niên đang cười khanh khách, gương mặt bình thản không hề có dáng vẻ quyền quý.

“Ngươi là ai?”

Thiếu niên chắp tay thi lễ, “Tiểu sinh Hàn Nhạn Thanh xin chào Đông Trữ tiểu thư.”

“Ta không biết ngươi”, Hạ Đông Trữ quan sát rất thận trọng, “Ngươi làm thế nào mà vào được đây?”

https://thuviensach.vn

Thiếu niên xếp cây quạt giấy lại, mỉm cười chậm rãi bước tới, tự nhiên như không ngồi vào bàn, châm chén rượu rồi thản nhiên nói, “Ta có thể vào được vì ta chính là người mời tiểu thư tới đây.”

“Ngươi”, Hạ Đông Trữ kinh hãi, “Liễu lang chứ? Làm sao ngươi biết rằng chúng ta thường hẹn gặp nhau ở đây?”

“Đông Trữ cô nương! Cô nường đừng có hỏi một hơi nhiều vấn đề như vậy”, Hàn Nhạn Thanh uống cạn chén rượu rồi khẽ lắc lắc ngón tay trỏ, “Ta biết điều này dĩ nhiên là do Liễu lang của cô nương nói cho ta.”

“Ngươi...” Hạ Đông Trữ trừng mắt, “Có phải ngươi ép hỏi Liễu lang hay không? Hay là ngươi lừa chàng?”

“Ô kìa, Đông Trữ tiểu thư, tiểu sinh giống người xấu đến vậy sao?” Hàn Nhạn Thanh nhìn chăm chú vào mắt Hạ Đông Trữ, thôi cười, “Sự thật là ta cho Liễu Ngôn Hạ một khoản tiền nên hắn nói cho ta biết.”

Hạ Đông Trữ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất rồi vẫn còn không tin, lẩm bẩm nói, “Ta không tin, rõ ràng là ta đã chu cấp tiền cho chàng.”

“Cô nương có thể cho hắn bao nhiêu tiền? Mười xâu, hai mươi xâu? Chỉ e là tiền vừa tới tay thì hắn đã ném tất cả vào sòng bạc rồi.” Hàn Nhạn Thanh lạnh lùng nhìn Hạ Đông Trữ, cảm giác hơi áy náy nhưng vẫn tàn nhẫn nói, “Ta đưa cho hắn luôn một lần một trăm xâu tiền Tam Thù, hắn liền đáp ứng với ta là từ nay về sau sẽ không gặp cô nương nữa, còn tự tay viết một phong thư.”

Hạ Đông Trữ ngồi ngây dưới sàn nhà, thất thố hồi lâu mới tỉnh táo lại, “Đây chỉ là những lời nói một phía của ngươi, ngươi có chứng cớ gì không? Ngươi muốn làm gì chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha”, Hàn Nhạn Thanh vỗ tay vẻ thú vị, “Cô nương đâu phải là tiểu thư con nhà quyền quý không hiểu thế sự, sao con mắt nhìn đàn ông lại kém đến vậy? Chứng cứ? Việc ta ngồi ở đây chẳng phải là chứng cứ tốt nhất hay sao? Về phần mục đích của ta ư? Mục đích của ta là muốn cô nương làm người đứng đầu các thợ may trong phường may của ta.”

“Không thể được.” Hạ Đông Trữ dứt khoát từ chối, ánh mắt nhìn về thiếu niên thậm chí có vẻ hơi khinh miệt, “Ngươi bỏ ra nhiều công sức như vậy nhưng chẳng lẽ không biết ông chủ phường Nghê Thường là cha ta sao? Sao ta lại phải phản bội ông ấy?”

“Ta biết chứ”, Hàn Nhạn Thanh cười nhẹ, “Ta còn biết, cô nương chỉ là tiểu thư con của tam phu nhân làm thiếp trong Hạ phủ. Tam phu nhân ở trong phủ cũng không được sủng ái, nếu không phải vì cô nương có tay nghề may không ai bì kịp thì chắc những đãi ngộ dành cho mẹ con cô nương cũng chẳng ra gì đâu.”

Hạ Đông Trữ cười khổ, “Nếu đã như vậy thì chắc ngươi càng phải biết rõ rằng ta không thể đánh mất thân phận thợ may của phường Nghê Thường được.”

“Ta không thấy bản thân cần phải hiểu rõ chỗ nào cả.” Hàn Nhạn Thanh nghiêm nghị nhìn nàng ta, “Đãi ngộ đối với hai mẹ con cô nương hiện giờ cũng không phải là tốt lắm đúng không? Theo tài nghệ của cô nương thì rõ ràng là phải nhận được nhiều hơn. Cô nương không oán thán mà vẫn cam tâm ư? Cô nương đã có hôn ước với Trương công tử của Miên luân cục[1], cô nương tưởng có thể rũ bỏ mà tự do lựa chọn vị hôn phu cho mình được sao? Với tài nghệ của mình, chẳng lẽ cô nương không nghĩ đến việc chế tác ra những bộ y phục tốt hơn khiến mọi người phải kinh ngạc ư? Nếu cô nương đồng ý thì ta có thể giúp cô nương làm điều đó.”

https://thuviensach.vn

[1] Luân cục: Cục sản xuất, buôn bán tơ lụa.

"Phi!", Hạ Đông Trữ cười nhạo, "Ngươi cho rằng ngươi là ai, may y phục nhìn thì đơn giản nhưng kỳ thật rất phức tạp, đòi hỏi tay nghề rất cao, ngươi dựa vào cái gì để có thể làm được", nàng ta cố ý cao giọng, "y phục khiến cho mọi người phải kinh ngạc?"

Hàn Nhạn Thanh cười cười, "Đương nhiên là ta không may y phục. Nhưng mà..." Nàng dùng cây quạt chỉ vào đầu, "Ta có đầu óc. Đông Trữ cô nương, xem qua một chút rồi hãy nói."

Nàng trải ra một tấm lụa tơ tằm, trên đó vẽ hình một cô gái không biết bằng loại bút gì. Hạ Đông Trữ cảnh giác đến gần, vừa nhìn vào thì lập tức say mê. Dĩ nhiên nàng ta có thể nhìn ra cô gái trong tranh có dáng vẻ thướt tha, y phục tôn quý, nét vẽ trôi chảy, dáng vẻ lộng lẫy mà chỉ có thể thấy được ở thiên kim tiểu thư Mộng Lý Tài trong kinh thành.

"Ngươi..." Hạ Đông Trữ chần chừ, lộ rõ vẻ dao động, "Thật sự ngươi có thể làm được sao? Còn có cha ta..."

"Nói như vậy..." Hàn Nhạn Thanh thu bức họa lại, cười ranh mãnh, "Nếu ta có thể thuyết phục cha cô thì cô đồng ý tới giúp ta chứ?"

Hạ Đông Trữ liếc nhìn nàng vẻ khó xử.

"Đông Trữ tiểu thư vẫn còn băn khoăn, như vậy đi." Nàng nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ da người xuống để lộ ra khuôn mặt yêu kiều rồi mỉm cười hỏi, "Như thế này có tốt hơn chút nào không?"

"Cô..." Hạ Đông Trữ vui mừng nhìn cô gái trước mặt, cuối cùng khẽ cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Sau khi đưa ra điều kiện phường may về danh nghĩa nằm trong phường Nghê Thường cùng với mức giá cao chót vót năm ngàn xâu tiền mỗi năm để thuyết phục Hạ Diễn buông tay, Hàn Nhạn Thanh vừa triệu tập những người khác vừa bắt đầu rầm rộ kiến lập phường may Tạp Môn[2] của mình. Hạ Đông Trữ tò mò hỏi tại sao lại lấy một cái tên kỳ quái như vậy, nàng chỉ cười bảo rằng để kỷ niệm một người bạn. Trước kia, cô gái mà Đan Tạp ngưỡng mộ nhất chính là Carmen dám yêu dám hận. Hàn Nhạn Thanh hy vọng rằng khi phường may Tạp Môn trở nên nổi tiếng thì Đan Tạp có thể nghe tên mà biết nàng đang ở chỗ này.

[2] Tạp Môn: Phiên âm Hán Việt của Carmen, tên nhân vật nữ chính trong vở opera cùng tên của Pháp, tượng trưng cho sự đấu tranh mạnh mẽ vì tình yêu.

Thân đại nương tưởng Hàn Nhạn Thanh lúc xây dựng Tiêu phủ đã là bới lông tìm vết, tiêu tiền như nước nhưng yêu cầu cao của nàng với phường may Tạp Môn lại còn khiến bà chặc lưỡi hít hà, tim đập loạn nhịp. Hàn Nhạn Thanh giải thích, "Phường may Tạp Môn của chúng ta nhằm vào các tiểu thư phu nhân của xã hội thượng lưu. Mẫu thân nghĩ mà xem, nếu như tiêu chuẩn thấp, đám phu nhân tiểu thư tới đây vừa nhìn đã cảm thấy bị hạ thấp, quay đầu bỏ đi thì chúng ta còn làm ăn được gì nữa. Huống chi cũng chỉ là lấy mỡ nó rán nó mà thôi, có thể hoàn vốn rất nhanh mà."

Song Hàn Nhạn Thanh không ngờ được rằng mình khua chiêng gióng trống chuẩn bị suốt hai tháng trời ròng rã nhưng đúng vào trước ngày phường may chính thức khai trương thì nàng lại bị Tiêu Phương lấy lý do cái thai không yên để hạn chế.

Trong thư phòng của Tiêu phủ.

Nhạn Thanh giậm chân, giở hết các loại thủ đoạn cầu xin, ăn vạ nhưng Tiêu Phương vẫn lặng yên như phỗng ngồi trước án thư nhìn nàng rầu rĩ, lại còn mỉm cười hỏi, "Có muốn uống một ngụm trà rồi tiếp tục nói nữa hay thôi?"

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh giận dữ, “Chỉ nốt hôm nay nữa thôi là tôi sẽ về nhà tĩnh dưỡng, cũng không được sao?”

“Không được”, Tiêu Phương nghiêm mặt nói, “Nhạn Nhi, lúc cô vừa mới mang thai đã bị đả thương quá nặng, ảnh hưởng đến cái thai. Mấy ngày nay ta thấy cô hăng hái nên không đành lòng ngăn cản, chỉ có thể giúp cô điều dưỡng trong ăn uống. Nhưng chuyện này quan trọng nhất vẫn là cơ thể người mẹ, nếu cô còn muốn bình an sinh đứa bé này thì từ giờ trở đi bắt đầu điều dưỡng một tháng.”

Hàn Nhạn Thanh sửng sốt, há hốc mồm nghe Trần A Kiều trong cơ thể kháng cự mãnh liệt.

“Biết rồi.” Nàng nhún vai, biết có nói thêm cũng vô dụng vì cứ cho rằng nàng thuyết phục được sư phụ nhưng làm sao thuyết phục được Trần A Kiều vốn coi bào thai trong bụng như sinh mạng? Nàng thở dài, cũng đành rầu rĩ như đưa đám buông trôi, nghĩ đến việc mình đã dồn hết tâm tư trù tính cho phường may, tới ngày khai trương hoành tráng thì lại không được chứng kiến tận mắt mà không thể cam lòng. Nhưng Tiêu Phương đã nói như đinh đóng cột, nàng rốt cuộc cũng không dám mang cái thai trong bụng A Kiều ra để đùa giỡn.

Đã không còn hy vọng ra ngoài thì nàng cũng thoải mái tâm tư, bắt đầu theo Tiêu Phương học y, lập chí quấy phá cho phiền chết mới thôi để hắn hối hận. Đương nhiên việc này không tránh khỏi bị Lộng Triều vốn luôn một lòng bảo hộ huynh trưởng trợn mắt nhìn rất nhiều lần.

Mặt trời từ từ xuống núi, lúc Thân đại nương cùng với Hạ Đông Trữ trở về thì Hàn Nhạn Thanh đang học phân biệt dược liệu. Từ rất xa đã nghe thấy giọng nói hưng phấn của Tiểu Hổ Tử, “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ.”

https://thuviensach.vn

“Hôm nay đúng thật là náo nhiệt. Người tới nhiều lắm. Lúc mới đầu thì phần lớn chỉ là những cô gái thường dân, vừa vào tới phường thì đều sáng mắt. Đến quá buổi trưa...” Tiểu Hổ Tử đang nói thao thao bất tuyệt, chợt thấy Hàn Nhạn Thanh nhìn mình bằng ánh mắt rưng rưng trông rất đáng thương thì giọng cậu bé càng lúc càng nhỏ, “Ôi! Tỷ tỷ! Tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp!” Hạ Đông Trữ than thở nhìn Hàn Nhạn Thanh đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, dáng vẻ lười biếng, mắt nhìn ai oán. Hàn Nhạn Thanh và Trần A Kiều đều là những phụ nữ cực kỳ yêu kiều, nhất là Hàn Nhạn Thanh lại biết rất nhiều phương thuốc và món ăn dùng để dưỡng da dưỡng nhan của thời hiện đại, còn quấn lấy Tiêu Phương bảo hắn dạy cho mình rất nhiều món thuốc nên đã điều dưỡng cho da dẻ mịn màng sáng trắng, không hề có hiện tượng khô vàng tiều tụy của phụ nữ mang thai.

“Xinh đẹp thì có ích gì? Sao không nói nữa, tiếp tục đi!” Hàn Nhạn Thanh nói vẻ ai oán, đành phải nghe người khác tường thuật lại thành quả mà bản thân mình bao nhiêu ngày trù tính.

“Sau giờ Ngọ, rất nhiều tiểu thư nhà giàu đã phái người tới đặt may y phục”, Thân đại nương mỉm cười bưng thuốc đi vào, “Nhạn Nhi, uống thuốc đi!” Bà liếc thấy Hàn Nhạn Thanh hơi nhăn mặt thì lại bật cười, “Nhạn Nhi phải uống thuốc đúng hạn thì mới có thể mau chóng được tự do chứ.”

“Tự do hay là chết?” Hàn Nhạn Thanh lẩm bẩm nói, uống một hơi cạn bát thuốc sau đó nhăn nhó, “Nước, nước, nước...”, rồi vội vàng cầm lấy bát nước đưa tới uống ừng ực. Hạ Đông Trữ đứng bên giơ ra một quả mơ, nàng ghé sát lại gần há miệng ngậm lấy rồi hơi nhíu mày, “Chua quá!”

“Hì hì”, Hạ Đông Trữ cười nói, “Chẳng phải người ta vẫn nói người mang thai thích ăn của chua sao? Sao tỷ tỷ lại là một ngoại lệ thế nhỉ?” Rồi

https://thuviensach.vn

lại nói thêm, “Hơn nữa có câu ăn của chua sinh con trai, ăn cay sinh con gái, từ đó có thể thấy trong bụng tỷ tỷ là một cô bé xinh đẹp khả ái.”

Hàn Nhạn Thanh ngẩn ra, nụ cười trên mặt dần biến mất. Hạ Đông Trữ thấy vậy hơi sợ hãi, nhỏ giọng hỏi, “Tỷ tỷ, có phải muội nói gì sai không?”

“Không phải”, Hàn Nhạn Thanh đáp, “Thật ra bản thân ta thích con gái hơn, chỉ là...”, Trần A Kiều chắc sẽ không nghĩ như vậy.

“Chỉ là tỷ phu[3] sẽ không nghĩ như vậy phải không tỷ tỷ?”

[3] Tỷ phu: Anh rể.

“Ối!” Hàn Nhạn Thanh chút nữa thì nghẹn, Hạ Đông Trữ sau khi bỏ đi vẻ ngoài thanh cao thì cũng chỉ là một thiếu nữ quen sống trong khuê phòng tịch mịch, nếu là người quen biết thì luôn một dạ chân thành, đối với Liễu Ngôn Hạ cũng thế, đối với nàng cũng thế. “Tỷ phu?”, Hàn Nhạn Thanh cười khổ, cô nàng thật đúng là không biết giữ mồm giữ miệng. Rốt cuộc cô nàng bảo ai là tỷ phu? Nếu như Hạ Đông Trữ xác định tỷ tỷ là Hàn Nhạn Thanh thì tỷ phu nàng ta vào tám trăm năm sau còn chưa biết ở chỗ nào. Nếu như cô nàng nói đến cha của đứa bé ở trong bụng... Hàn Nhạn Thanh đột nhiên giật nảy mình, lạnh toát.

“Ừm.” Hàn Nhạn Thanh cảm thấy cần phải cải chính lại, “Đông Trữ, muội không có tỷ phu.” Nàng liếc mắt thấy vẻ mặt mọi người trong phòng đều trở nên kỳ lạ thì biết mình đã lỡ lời nên vội vàng bổ sung, cúi đầu vẻ thương tâm, “Tướng công của ta không cần ta nữa rồi.” Giọng nàng nghẹn ngào, mắt đỏ lên như sắp khóc.

Người thật sự đỏ mắt là Thân đại nương, bà ôm lấy Hàn Nhạn Thanh, đau lòng, “Nói gở miệng, người đàn ông nào đó thật sự là không có mắt

https://thuviensach.vn

mới không nhìn ra Nhạn Nhi của chúng ta tốt như vậy. Nhạn Nhi, không cần phải khóc."

Hàn Nhạn Thanh toát mồ hôi, "Mẫu thân à, chúng ta không nhắc đến y nữa có được không?" Nàng chỉ sợ một ngày nào đó mọi người biết người đang bị mắng là ai thì chắc đều sợ hết hồn.

"Được rồi, được rồi, chúng ta không nói tới nữa." Thân đại nương hiểu sai ý của Hàn Nhạn Thanh, vỗ vỗ lưng an ủi.

Hàn Nhạn Thanh xoay người lại, nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Hạ Đông Trữ, "Tỷ tỷ, không phải muội cố ý khơi lại chuyện thương tâm của tỷ."

"Không sao", Hàn Nhạn Thanh cười vẻ khoan dung, che giấu những tính toán trong mắt, "Nếu muội thật sự thấy có lỗi thì làm giúp ta mấy bộ y phục rộng rãi thích hợp với người mang thai, kiểu dáng thì ta đã vẽ rồi, muội tự mình cắt may đi, hơn nữa..." Nàng nháy mắt, "Trước khi ta sinh con, trong kinh thành không được phép xuất hiện kiểu y phục giống như vậy."

Cho dù ở thời hiện đại hay cổ đại thì bản tính trời sinh của phụ nữ là thích đẹp, nhất là khi nàng có tiền, vì vậy, Hàn Nhạn Thanh quyết định, nếu như bắt buộc phải làm một phụ nữ có thai thì nàng muốn là một phụ nữ có thai xinh đẹp mỹ lệ nhất.

Bảy ngày sau, khi Hàn Nhạn Thanh mặc bộ y phục dành cho phụ nữ có thai vừa mỹ lệ vừa thoải mái xuất hiện trước mặt mọi người thì tất cả đều thấy mắt mình như sáng lên. Hai phong cách khác biệt, vừa hoa mỹ, khoan thai vừa ngọt ngào, thân thiết đã được dung hợp lại như một thứ kỳ tích trên thân hình người phụ nữ đang chậm rãi bước tới.

Tiêu Phương cấm cung Hàn Nhạn Thanh đúng nửa tháng, sau khi xác định đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm dễ sinh non mới để cho nàng tự do.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hàn Nhạn Thanh đã mang thai gần năm tháng.

Ngày hôm đó Hàn Nhạn Thanh dẫn nha hoàn áo xanh mới thu nạp, ngồi kiệu đi tới phường may Tạp Môn, lên lầu từ cửa ngách. Lúc nàng thiết kế phường may Tạp Môn, tôn chỉ của nàng là phục vụ các vị phu nhân, tiểu thư trong xã hội thượng lưu nhưng cũng không bỏ qua thị trường bậc trung và bậc thấp cho nên dùng tầng một dành cho đại chúng và mở một cửa từ mặt bên dẫn thẳng lên lầu phục vụ riêng cho các tiểu thư, phu nhân quý tộc của kinh thành. Vì thế bây giờ nàng theo lối này lên đến lầu trên mà không một ai bắt gặp.

Thân đại nương trông thấy một phụ nữ có thai xa lạ lên lầu trên của phường may Tạp Môn thì bất giác ngẩn ra, nhưng nhìn thấy bóng áo xanh phía sau Hàn Nhạn Thanh thì nhận ra ngay, "Nhạn Nhi phải không?"

Hàn Nhạn Thanh tinh nghịch tháo mặt nạ xuống, cười duyên dáng, "Mẫu thân, làm sao mà mẫu thân nhận ra được?"

"Con đó, một cô gái mang thai năm tháng mặc quần cao thế này xuất hiện ở phường may Tạp Môn, không phải là Hàn Nhạn Thanh thì là ai?"

"Hì hì", Hàn Nhạn Thanh nói lảng sang chuyện khác, "Phường may làm ăn như thế nào rồi ạ?"

Toàn bộ bố cục, kiến trúc, trang trí trên lầu hai của phường may Tạp Môn đều do Hàn Nhạn Thanh thiết kế, từ kiểu cầu thang xoắn ốc cho tới đại sảnh đón khách. Sàn đại sảnh làm bằng gỗ mộc nguyên tấm, đánh bóng loáng đến mức soi gương được. Chung quanh kê mấy chiếc bàn, ghế tựa bằng mây hòa hợp với cầm kỳ thư họa. Trên bày nước trà bánh ngọt, trong góc đặt một chậu Điếu lan[4] khiến cả đại sảnh tràn ngập màu xanh, trang nhã thoát tục. Bên trái đại sảnh là phòng y phục, chia làm năm gian váy, áo cánh, áo sam, mũ, giày, mỗi gian có một tiểu người phục vụ riêng biệt. Tay

https://thuviensach.vn

phải là phòng bày mẫu, lấy nguyên tắc thoải mái làm chuẩn, đốt trầm hương bố trí trang nhã ở trên cao. Có khách quý tới, người bán hàng sẽ giới thiệu những bộ y phục thích hợp, mặc thử luôn ở trong phòng bày mẫu. Theo như suy nghĩ của Hàn Nhạn Thanh, mục tiêu của phường may Tạp Môn là: Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi.

[4] Điếu lan: Một loại cây thường được trồng trong chậu đặt trong nhà, có tác dụng lọc không khí rất tốt.

"Dạo này danh tiếng phường may ngày càng nổi, không ít tiểu thư con nhà quyền quý nghe danh tìm đến. Bây giờ các thục nữ trong kinh thành đã bắt đầu ưa chuộng y phục của phường may Tạp Môn rồi." Nói đến đây, Thân đại nương liền cười không ngậm miệng lại nổi.

Rèm cửa lay động, Hạ Đông Trữ ôm một chồng sổ sách đi vào, "Tỷ tỷ, đây là thu nhập hai tháng vừa qua, tỷ xem đi."

Hàn Nhạn Thanh trông thấy chồng sổ sách dày liền cảm thấy đau đầu, gạt đi, "Thôi bỏ qua, ta tin tưởng mọi người. Thu nhập của phường may Tạp Môn, trừ năm ngàn xâu giao cho Hạ thúc thúc, bốn phần giao cho sư phụ của ta, còn lại nghĩa mẫu, Đông Trữ và ta mỗi người hai phần."

"Nhạn Nhi..."

"Tỷ tỷ..."

Thân đại nương và Hạ Đông Trữ kinh ngạc, "Không cần làm vậy đâu."

"Phường may Tạp Môn là do chúng ta chung sức lập nên mà." Xét từ góc độ của Thân đại nương và Hạ Đông Trữ thì Hàn Nhạn Thanh hơi ngốc nghếch.

https://thuviensach.vn

“Nguyện vọng lớn nhất của ta là giúp cho cuộc sống của những người ta quan tâm khấm khá hơn lên. Cho nên, có thể làm được gì thì ta sẽ làm.”

Hạ Đông Trữ đứng lặng, không ngờ Hàn Nhạn Thanh xử lý việc này rộng rãi, nghĩa khí như vậy. “Tỷ tỷ, muội cũng là người của tỷ sao?”

“Tất nhiên. Không phải muội gọi ta là tỷ tỷ sao”, Hàn Nhạn Thanh bật cười, vuốt tóc nàng ta.

“Tỷ tỷ...” Hạ Đông Trữ nghẹn ngào, “À”, nàng ta chợt nhớ tới một chuyện: “Tỷ tỷ. Mấy hôm có người tới phường may tìm tỷ.”

“Tìm ta?” Hàn Nhạn Thanh hơi kinh ngạc, “Rất ít người biết ta có quan hệ với phường may cơ mà?”

“À.” Hạ Đông Trữ gật gật đầu, “Khoảng hơn một tháng sau ngày khai trương, người ấy đã vào tiệm nói là muốn gặp người đứng đầu phường may.”

Chẳng lẽ là Quý Đan Tạp? Hàn Nhạn Thanh cảm thấy rất nhiều khả năng là vậy liền hỏi lại với giọng có chút vội vã chờ mong “Nam hay nữ?”

“Nam”, Hạ Đông Trữ đáp, nhìn vẻ háo hức dần trở nên ảm đạm trong mắt Hàn Nhạn Thanh.

“Ồ.” Nàng nhún vai, thờ ơ hỏi, “Ai vậy?”

“Hắn nói tên là Mạc Ung Niên.”

“Mạc Ung Niên?” Hàn Nhạn Thanh trầm ngâm nói, “Cái tên này nghe thật quen.” Mạc Ung Niên, không phải là giám đốc điều hành của Tập đoàn Trường Phong trong vụ án bắt cóc con tin kia sao?

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh đột nhiên nhảy dựng lên, “Hắn có gửi thứ gì để liên lạc hay không?”

“Ồ, hắn nói ít ngày nữa lại đến.” Hạ Đông Trữ hơi kinh ngạc, chưa bao giờ thấy Hàn Nhạn Thanh phản ứng mạnh đến thế.

“Nhạn Nhi, con không nên dây dưa đến người đó”, Thân đại nương chen lời, vẻ mặt nghiêm túc.

“Vì sao ạ?” Hàn Nhạn Thanh không hiểu nổi, nghĩa mẫu chưa từng bao giờ can thiệp vào chuyện của nàng.

“Đông Trữ là tiểu thư nhà giàu nên không biết chứ người đàn ông đó căn bản không phải là Mạc Ung Niên. Hắn là con trai thứ bảy của Tang lão bản giàu có nhất kinh thành, tên là Tang Hoằng Dương.”

Chương 7: Vợ chồng gặp lại chẳng nhận ra

“Tang Hoằng Dương?” Hàn Nhạn Thanh nhắc lại, cảm giác mồm miệng tê cứng lại.

“Đúng rồi, con đã nghe nói về cái tên này rồi chứ. Tang Hoằng Dương là cậu ấm nổi tiếng kinh thành chuyên đùa giỡn gái nhà lành, không chuyện ác nào không làm.”

...

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh im lặng, trong ấn tượng của nàng thì Tang Hoằng Dương là danh thần thời sơ Hán nhưng tại sao lại chỉ là một cậu ấm thế này? Nàng chỉ có thể giải thích là do hiệu ứng cánh bướm[1], nàng hỏi thêm vài câu rồi cáo từ rời đi.

[1] Hiệu ứng cánh bướm: Là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc. Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.

Sau khi lên kiệu, tin tức chấn động vừa nhận được vẫn còn luẩn quẩn bên tai, Hàn Nhạn Thanh thở dài một hơi, biết được tin tức của bạn bè, dù chỉ là Mạc Ung Niên mà nàng không phải quen thân lắm nhưng vẫn cảm thấy rất vui. Cảm giác vui mừng này giống như một người đi thật lâu trên đường vào ban đêm bỗng nhiên trông thấy ngọn đèn dầu ở đằng xa, ấm áp lung linh.

Cứ chờ Mạc Ung Niên quay lại phường may Tạp Môn hay là mình đến Tang phủ bái phỏng đây? Hàn Nhạn Thanh thầm đắn đo. Với thân phận nhạy cảm của nàng, tốt nhất là không nên dính dáng đến giới quan lại, nhưng mà... Hàn Nhạn Thanh khẽ thở dài. Xét theo tình hình hôm nay thì nghĩa mẫu và Đông Trữ không muốn giúp mình tiếp xúc với Tang Hoằng Dương. Chỉ là hai người không biết khi linh hồn Mạc Ung Niên xuyên không nhập vào thân thể Tang Hoằng Dương thì Tang Hoằng Dương đã không còn là Tang Hoằng Dương nguyên bản nữa.

“Lục Y”, Hàn Nhạn Thanh vén rèm kiệu, vừa định bảo phu kiệu chuyển hướng đi Tang phủ thì nghe thấy đằng xa tiếng con gái mắng chửi xa xả: “Tang thất thiếu gia, ngươi phải biết rằng chủ tớ chúng ta không phải là người các ngươi có thể trêu chọc được.”

“Đến chỗ đó”, Hàn Nhạn Thanh lập tức ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh bảo dừng kiệu ở cách đó không xa, nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài, liền thấy giữa đám người vây quanh có một thanh niên áo trắng trạc hai mươi tuổi dẫn theo một tiểu đồng mặc áo xanh dương đang tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn một thiếu nữ xinh xắn lanh lợi mặc áo màu xanh lục đứng chống nạnh trước mặt, còn có một người phụ nữ mặc đồ trắng, đeo mạng bằng lụa mỏng che mặt đứng ở phía sau.

“Công tử nhà ta đã nói rồi.” Đứa tiểu đồng tỏ vẻ căm phẫn, “Công tử nhà ta chỉ không cẩn thận mới đụng phải tiểu thư nhà ngươi.”

“Có bao nhiêu là người, sao ngươi không đụng vào ai mà lại đụng vào tiểu thư nhà ta?”, nữ tỳ áo xanh lục nhảy dựng lên.

“Vậy sao ngươi không nói đi, người nhiều như vậy, tại sao tiểu thư nhà ngươi lại bị công tử nhà ta đụng phải?”, tiểu đồng áo xanh dương cũng giận điên lên, “Đúng là cố tình gây sự.”

“Tiếng tăm của Tang thất công tử thì có ai trong chúng ta mà chưa từng nghe qua. Tiểu thư nhà ta... Người đừng kéo nô tỳ. Ối, tiểu thư!”, nữ tỳ áo xanh lục giờ mới nhìn lại tiểu thư nhà mình, “Tiểu thư, sao vậy?”

“Công tử nhà ta thì sao?” Hiển nhiên những lời này đã đụng chạm đến lòng bảo vệ chủ của tiểu đồng, khiến nó giận điên lên, nếu không bị chủ nhân kéo lại thì quả thực đã định xông lên cho nha đầu ngoa ngoắt kia một tát.

“Chúng ta đi thôi.” Tiểu thư che mạng rõ ràng là không quen bị nhiều người như vậy vây xem, khẽ bảo nữ tỳ.

“Tha cho hắn dễ dàng vậy sao?” Nữ tỳ áo xanh lục hiển nhiên chưa hết giận, quay đầu trợn mắt nhìn Tang Hoằng Dương.

https://thuviensach.vn

“Công tử nhà ta mới không cần ngươi bỏ qua.” Tiểu đồng vẫn còn chưa hết giận.

Hàn Nhạn Thanh cười thầm, với thân thế giám đốc của Mạc Ung Niên trước đây mà lại gặp phải mớ bòng bong này chắc chắn là tức tối đến hộc máu. Chuyện rắc rối này phải để nàng ra mặt mới giải quyết ổn được. Nàng quyết định xong, liền đi thẳng vào, khẽ gọi: “Tang ca ca.”

Đám người vây quanh vốn đã định tản đi thấy vậy lại ồ ạt kéo tới, dỏng tai lắng nghe. Nữ tỳ áo xanh lục cũng quay ngoắt đầu lại, “Vị cô nương này”, thấy thân hình Hàn Nhạn Thanh rõ ràng đang mang bầu thì nghi ngờ một lát rồi chuyển ánh mắt khinh thường sang Tang Hoằng Dương. Ngay cả phụ nữ có thai cũng dính đến, đúng là...

Tiểu đồng cũng ngờ vực, len lén liếc nhìn chủ nhân nhà mình. Chủ nhân có thêm một muội muội từ lúc nào vậy? Sao nó lại không biết?

Tang Hoằng Dương lại càng ngờ vực, nhưng liếc thấy ánh mắt bướng bỉnh của Hàn Nhạn Thanh thì đành mỉm cười đứng yên xem trò vui.

Hàn Nhạn Thanh cảm nhận được ánh mắt chân chính ngay thẳng của Tang Hoằng Dương thì tan hết mọi nghi ngờ, nhào tới bên cạnh hắn, “Tang ca ca, mãi mà huynh không về nên muội không khỏi lo lắng mới chạy ra xem.”

“Vị phu nhân này”, thiếu nữ áo xanh lục vẫn không hiểu nổi, cố gắng nói liến thoắng, gánh vác trách nhiệm nặng nề giáo hóa lòng người, “Cô không được để loại chó đội lốt người này lừa bịp. Hắn là loài cầm thú, không điều ác nào không làm, chẳng có gì tốt đâu.”

Hàn Nhạn Thanh không nhịn được cười thầm, tiểu cô nương này thật đáng yêu. Nàng làm bộ tức giận vênh mặt lên, “Sao ngươi lại muốn làm

https://thuviensach.vn

nhục Tang ca ca của ta? Mấy tháng trước, khi ta trên đường tới kinh thành, nếu không có Tang ca ca cứu thì ta đã mất mạng từ lâu rồi. Người như vậy thì làm sao có thể là kẻ xấu chứ?"

"Tang ca ca, chúng ta đi." Thừa dịp thiếu nữ áo xanh lục cứng họng, nàng quay sang túm lấy tay Tang Hoằng Dương, ngoảnh đầu ra hiệu cho tiểu đồng, *"Gió hiu hiu hề, nước sông Dịch lạnh ghê"*[2], thoát khỏi hiện trường đã, mặc kệ người chung quanh bình luận ta thán ầm ĩ.

[2] "Gió hiu hiu hề, nước sông Dịch lạnh ghê", đây là câu thơ mà tráng sĩ Kinh Kha làm bên bờ sông Dịch với các bạn tiễn khi đi ám sát Tần Thủy Hoàng, biểu lộ ý chí khảng khái không vướng bận tình cảm. Ở đây tác giả dùng với ngụ ý Trần A Kiều cũng không quan tâm đến mọi người xung quanh.

"Đủ rồi chứ." Đi qua một con phố, Hàn Nhạn Thanh nghe thấy tiếng Tang Hoằng Dương cười bên tai, ngẩng đầu lên thì chỉ nhìn thấy bả vai của hắn, liền hậm hực lườm một cái.

"Đa tạ phu nhân vừa cứu giúp." Tang Hoằng Dương chắp tay thi lễ, "Nhưng ta biết phu nhân sao?"

"Hì hì", Hàn Nhạn Thanh cười vẻ quỷ quái, "Ngươi không nhận ra ta nhưng ta lại biết ngươi đấy." Nàng không nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tang Hoằng Dương, bước ra xa mấy bước, tạo dáng rồi khẽ cất tiếng hát, *"Tình yêu chẳng qua là một câu chuyện bình thường không chút gì ghê gớm. Đàn ông cũng chỉ là người khách qua đường, có gì phải vấn vương..."*

Nàng vừa hát xong câu đầu thì Tang Hoằng Dương lập tức sáng mắt lên, "Ngươi là?", hắn hỏi giọng chắc chắn.

"Tôi là Hàn Nhạn Thanh, em kết nghĩa của anh đó, Tổng giám đốc Mạc." Hàn Nhạn Thanh mỉm cười đáp, bốn chữ cuối cùng nàng nói cực

https://thuviensach.vn

nhỏ, ngay cả tiểu đồng đứng sau Tang Hoằng Dương cũng không nghe thấy, ánh mắt đầy hàm ý.

"Thì ra vị phu nhân này thật sự là nghĩa muội của công tử nhà tôi."

"Đúng vậy!" Hàn Nhạn Thanh gật đầu như thật, nàng bảo phu kiệu trở về, còn mình thì dẫn theo nha hoàn thân tín Lục Y quấn lấy Tang Hoằng Dương bắt phải mời một bữa.

"Muội muốn đi lầu Văn Nhạc." Hàn Nhạn Thanh ngỏ ý. Tiểu đồng mím môi, vị nghĩa muội này của công tử thật không biết gì về tiền bạc, một bữa ăn trên lầu Văn Nhạc đủ cho một gia đình bình thường sống qua một tháng.

"Được thôi!" Để ăn mừng gặp lại chiến hữu, Tang Hoằng Dương cũng sẵn sàng mở hầu bao, nói vẻ hào sảng.

Đến lầu Văn Nhạc, Tang Hoằng Dương lấy một gian nhã thất, kêu mấy món ăn nổi tiếng rồi bảo tiểu nhị ra ngoài.

"Chiêu Tài là cô nhi ta nhận về, không nhà không cửa, lanh lợi tinh khôn nên ta giữ ở bên người làm tiểu đồng."

"Chiêu Tài..." Một giọt mồ hôi rịn ra trên trán Hàn Nhạn Thanh, "Muội nói này, Tang Hoằng Dương, huynh tốt xấu gì cũng là... tổng giám đốc một công ty lớn của xã hội hiện đại, sao lấy tên quá tục thế. Huynh là... Chiêu Tài Miêu à?"

"Nghĩa tiểu thư", Chiêu Tài không vui nhìn chằm chằm Hàn Nhạn Thanh, "Sao tiểu thư lại có thể gọi thẳng tên công tử nhà tôi vậy chứ?"

Hàn Nhạn Thanh cười ngọt ngào nhìn sang khiến Chiêu Tài đứng ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Lục Y buồn cười nhìn Chiêu Tài bại trận, có vẻ hả hê, “Đáng đời!” Dưới cái nhìn nửa cười nửa không lạnh như băng tuyết của Tang Hoằng Dương, cô cũng không dám quá trớn.

Cửa phòng mở ra, đồ ăn thức uống đưa vào không ngớt.

“Ta nói này, ở đây ta không quen nhất chính là thức ăn đấy.” Tang Hoằng Dương giơ đũa lật qua lật lại một hồi, “Muội xem, lầu Văn Nhạc được coi là ăn được nhất Trường An vậy mà món ngon nhất nơi đây quanh quẩn cũng chỉ là mấy thứ thịt bò luộc gì gì đó. Dạo này mồm miệng ta nhạt thếch. Chán nhất là...”, khuôn mặt tuấn tú của hắn nhăn lại, “ngay cả trứng gà bọn họ cũng chỉ có trứng luộc.”

“Ha ha!” Hàn Nhạn Thanh mỉm cười nhìn hắn đang oán thán, “Nếu như huynh không ngại phải chờ thì để muội tự mình đi làm vài món nhé.” Hôm nay tâm trạng nàng rất tốt nên cam tâm tình nguyện xuống bếp nấu ăn.

“Thật sao, muội biết nấu ăn?” Tang Hoằng Dương sáng mắt. “Con gái trẻ mà còn có người biết làm món ăn à? Hơn nữa hình như muội là... cảnh sát đặc nhiệm.”

“Bớt xem thường người khác đi”, Lục Y phẫn nộ thay cho chủ nhân, “Lão gia và Lộng Triều thiếu gia đều nói món ăn do chủ nhân nhà tôi nấu rất ngon đấy.”

Hàn Nhạn Thanh ở nhà mới chỉ tự nấu nướng có mỗi một lần, khi đó Lục Y còn chưa được bán về Tiêu phủ nên cô cũng chỉ được nghe kể về tài nghệ nấu nướng của chủ nhân, nhưng giờ Hàn Nhạn Thanh bị nghi ngờ, cô là tỳ nữ nên tất nhiên phải ra mặt bảo vệ. Hàn Nhạn Thanh thản nhiên nói, “Chỉ cần huynh chịu chi tiền là được.” Câu nói này nghe rất kỳ lạ nhưng Tang Hoằng Dương cũng là người thông minh, biết nếu như không đưa tiền riêng

https://thuviensach.vn

thì nhà hàng sẽ không cho khách tự mình làm món ăn, hơn nữa tửu lâu càng lớn thì càng như thế.

Qua gần nửa canh giờ, Hàn Nhạn Thanh mỉm cười trở lại, phía sau là tiểu nhị đi theo mang món ăn. Mùi thơn nhàn nhạt tràn ngập khắp phòng.

Chiêu Tài và Lục Y quả thực nhìn đến lồi mắt, lần đầu tiên được thấy những món ăn đầy đủ hương sắc bày trên bàn, mùi thơm hấp dẫn khiến người ta muốn ăn ngấu nghiến. Tang Hoằng Dương nhìn kỹ thì thấy một đĩa cánh gà chiên, một đĩa bầu dục xào, còn có một đĩa đậu tứ quý xào lướt và một đĩa nộm ngó sen trắng, chỉ chực muốn nếm thử.

"Ồ, tài nghệ vị phu nhân này thật giỏi", tiểu nhị luôn miệng khen nhìn Hàn Nhạn Thanh bằng ánh mắt như nhìn Quan Thế Âm Bồ tát phổ độ chúng sinh.

"Vừa rồi tiểu nhân bưng thức ăn đi qua dưới lầu thì cả đại đường an tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng cây kim rơi. Tất cả mọi người đều ngửi thấy hương thơm từ món ăn do phu nhân nấu."

Hàn Nhạn Thanh vênh mặt nhìn Tang Hoằng Dương, "Thế nào?"

Tang Hoằng Dương gắp một đũa nếm thử rồi giơ ngón tay cái lên, "Không tệ, đầu bếp bình thường còn kém."

"Tiểu thư." Lục Y nhìn Hàn Nhạn Thanh vẻ đáng thương, muốn cầu khẩn mà không dám. Hàn Nhạn Thanh bật cười, đang muốn nói "Ngồi xuống đi" thì nghe bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một thanh âm trầm trầm lãnh đạm, "Tang công tử, tại hạ muốn cùng ngồi, không biết ý công tử thế nào?"

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh chấn động, trong phút chốc cảm thấy vô cùng sợ hãi, ý chỉ thân thể dường như chia làm hai nửa, một nửa bi thương pha lẫn vui mừng, chỉ biết lẩm bẩm trong lòng, "Là y, là y", một nửa khác cứ như lơ lửng giữa không trung lạnh lùng nhìn xuống. Đây không phải lần đầu tiên linh hồn của nàng và Trần A Kiều đi theo đường lối khác nhau, nhưng là lần đầu tiên cảm thấy hoàn toàn hoảng sợ.

Người đi vào là một thanh niên mặc đồ tím, mặt mày tuấn tú, đôi môi cực mỏng.

"Hoàng..." Tang Hoằng Dương cấp tốc dừng được tiếng kinh hô. "Hoàng công tử", Tang Hoằng Dương mỉm cười đứng lên, "Không dám nhận, không dám nhận. Hoàng công tử nguyện ý là vinh hạnh của tại hạ." Nói xong hắn cất giọng căn dặn lấy thêm bát đũa.

Lưu Triệt nhướng mày, đi tới trước bàn ngồi xuống, hai người theo sát phía sau, một vẻ oai hùng, một lại có chút nhu hòa, chính là Lý Cảm và Dương Đắc Ý.

"Tiểu thư, tiểu thư!", Lục Y thấy Hàn Nhạn Thanh vẫn ngồi ở đó bất động, không hề đổi sắc thì hơi sợ hãi kêu khẽ.

"Vị này là?" Lưu Triệt lúc này dường như mới chú ý đến người phụ nữ có dung nhan tươi trẻ ngồi bên. Nàng mặc một bộ y phục màu hồng phấn, từ trên xuống dưới thêu vô số hoa đào. Những bông hoa bắt đầu từ chéo áo đến ngực thì chậm rãi mở ra, đến cổ áo thì cực thịnh, đến ống tay áo thì dần tàn lụi, ở bất cứ chỗ nào cũng được thêu rất sống động, trông rất có thần. Tất cả như làm nền cho nàng trở thành bông hoa đào đẹp nhất, làn da trắng ngần, tỏa sáng rạng ngời. Bụng nàng nhô lên nho nhỏ, hiển nhiên đang mang thai. Tuy nàng tùy tiện ngồi ở đó nhưng trên người lại toát ra một khí độ ung dung đến kỳ lạ làm người khác nhìn vào cảm thấy lung linh.

https://thuviensach.vn

Khí độ khó tả của Hàn Nhạn Thanh khiến cho Lưu Triệt nhiều lần liếc sang, nhưng cũng chỉ là liếc mắt mà thôi.

"Tiểu nữ họ Trần", Hàn Nhạn Thanh tỏ vẻ lãnh đạm, cố hạ thấp giọng xuống trả lời, liều mạng áp chế phản ứng của linh hồn Trần A Kiều, thầm kêu may mắn vì mình mang mặt nạ da người nên không để lộ ra những biến đổi trên mặt. Cũng vì thế mà A Kiều lại cảm thấy đau thương, hai người vốn là thanh mai trúc mã cùng lớn lên, lại làm phu thê suốt bao năm nhưng giờ nàng ta ở bên cạnh mà Lưu Triệt vẫn không hề nhận ra.

"Ta mới vừa ở bên ngoài, nghe nói mấy tháng trước Thất thiếu gia của Tang gia cứu được một phụ nữ nên rửa được tiếng xấu, có phải là thật hay không?" Lưu Triệt trêu chọc Tang Hoằng Dương, nhìn bốn món ăn mới lạ trên bàn vẻ hơi kỳ quái, giơ đũa nếm thử một món thì nhướng mày, "Tài nghệ của Trần phu nhân thật là tốt", y cho họ mà Hàn Nhạn Thanh nói chính là họ chồng.

Cho dù còn sợ hãi nhưng Hàn Nhạn Thanh vẫn không ức chế được kích động trong lòng bèn cười lớn, "Công tử khách khí rồi."

Y vẫn chưa hết thèm, nếm nốt ba món còn lại, "Ta trả cho cô tiền công cực cao, mời đến nhà ta làm bếp nhé?"

"Đa tạ Hoàng công tử ưu ái, vốn là không nên cự tuyệt", Tang Hoằng Dương lên tiếng, dù sao hắn cũng là người hiện đại, trải qua không ít phong ba nên dù trước mặt Hoàng đế vẫn không đánh mất bản sắc. "Nhưng thân thể nghĩa muội ta thật sự là không thích hợp."

Lưu Triệt hờ hững buông một câu, "Thế à", rồi sau đó không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh liếc mắt nhìn Tang Hoằng Dương vẻ tán thưởng, tiểu tử này coi như có lương tâm, không bán đứng chiến hữu. Nàng tự rót cho mình một chén rượu. Rượu này là rượu Tân Phong[3], vị ngọt nhưng thanh đạm. Cuối cùng nàng vẫn không thể áp chế tâm trạng vừa u ám vừa muốn trả thù, u oán chính là Trần kiều, muốn báo thù chính là Hàn Nhạn Thanh, "Hôm nay có rượu ngon món ngon, bằng hữu sum vầy, cũng nên vui cho thỏa hứng, Tang ca ca, chúng ta chơi tửu lệnh đi."

[3] Rượu Tân Phong: Là một loại rượu nổi danh ở vùng Tân Phong nay thuộc huyện Lâm Đồng tỉnh Tây An của Trung Quốc. Tương truyền rượu này do Lưu Bang sai thợ khéo nấu lên, đặt tên là Tân Phong vì cha ông xưa sinh ra ở vùng này.

"Hả?" Lưu Triệt có chút hứng thú, "Chơi như thế nào?"

Tang Hoằng Dương nhìn nàng, vừa nghi hoặc vừa buồn cười. Hàn Nhạn Thanh gọi Chiêu Tài tới, bảo nó tìm chưởng quỹ lấy cái ống và thẻ trúc, tự viết chữ làm lệnh rồi quay đầu cười nói, "Mời hai vị công tử này cùng ngồi đi. Tửu lệnh phải nhiều người mới náo nhiệt chứ."

Lý Cảm và Dương Đắc Ý nhìn sang Lưu Triệt, thấy y khẽ gật đầu mới dám tìm chỗ ngồi xuống đầy vẻ khép nép.

Chiêu Tài và Lục Y cũng chưa từng xem qua trò vui mới mẻ như vậy nên háo hức ngồi xổm xuống bên cạnh quan sát.

"Kính xin Hoàng công tử rút ra một thẻ."

Lưu Triệt đứng dậy, rút lấy một thẻ xem qua rồi xướng, "Các vị đang ngồi đây ngâm một câu liên quan đến rượu đi."

"A", Hàn Nhạn Thanh chút nữa lên tiếng nguyền rủa, dựa theo quy tắc tửu lệnh thì người nào rút ra thẻ lệnh đều phải giao cho quan hành lệnh,

https://thuviensach.vn

người đó chính là nàng. Hán Vũ Đế này đúng là Hoàng đế, lại có thể tự mình xem lệnh trong thẻ.

Lưu Triệt suy nghĩ một chút rồi ngâm:

"Rượu thời ngon ngọt,

Uống hết một hơi.

Tiếng keng vừa dứt,

Xin cạn chén mời."

Đây là một bài thơ trong "Tiểu Nhã" của *Kinh Thi*, miêu tả tình cảnh chủ và khách đều hết sức vui vẻ.

Lý Cảm tuy là võ tướng nhưng xuất thân thế gia, văn tài không kém. Dương Đắc Ý có thể hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng nên cũng hiểu biết một chút văn chương. Hai người lần lượt lên tiếng ngâm nga. Đến phiên Tang Hoằng Dương, hắn giơ chén rượu lên, hắng giọng gõ chén rồi lớn tiếng ngâm:

"Thầy Sầm hỡi,

Trò Đan ơi,

Cùng chuốc rượu,

Chén chẳng ngơi...

Chiêng ngà trống ngọc có gì quý.

https://thuviensach.vn

Mong say túy lúy, tỉnh cầu chi...

Sai con đổi hết lấy rượu mạnh

Cùng quân tìm quên mọi trái ngang."[4]

[4] Những câu trong bài Tương tiến tửu (Chuốc rượu nhau) của Lý Bạch.

"Hay!" Chiêu Tài vỗ tay, mặc dù không nghe ra hay ở chỗ nào nhưng nhất định phải ủng hộ công tử nhà mình, hơn nữa nó cũng rất sùng bái ý tứ phóng khoáng của công tử.

"Hừ", Lục Y bên cạnh không phục quay mặt đi.

Ba người đang ngồi đều lộ vẻ xúc động, "Mong say túy lúy, tỉnh cầu chi. Ý thơ rất hay." Lưu Triệt gõ nhịp khen, "Nhưng câu Hoằng Dương ngâm rất mới mẻ, tựa hồ ta chưa từng nghe qua bao giờ vậy?"

"Ha ha!" Tang Hoằng Dương mỉm cười, "Đây là do tiểu nhân tự viết ra." Hắn rất sợ giải thích xuất xứ câu thơ với Lưu Triệt nên cứ thế nhận bừa, cho dù bên cạnh còn có một người cũng biết nên không khỏi lúng túng. Tuy nhiên hắn không tin Hàn Nhạn Thanh không đạo thi từ của người khác, thế cũng kẻ tám lạng người nửa cân thì còn ai cười được ai nữa.

Quả nhiên, Hàn Nhạn Thanh đảo con ngươi, cười trộm rồi ngâm lên, *"Rút đao chém nước, nước càng chảy mạnh. Nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu thêm."*[5]

[5] Một câu trong nhạc phim Bao Thanh Thiên.

Nàng đọc chậm rãi, rõ ràng từng chữ. Cả đám ngẩn ra, sau đó cười lớn, ngay cả Tang Hoằng Dương cũng dở cười dở khóc. Hắn mới vừa nói là mua

https://thuviensach.vn

rượu giải sầu nhưng Hàn Nhạn Thanh lại nói là nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu thêm, không phải là nhằm vào hắn thì là gì?

Mấy vòng tửu lệnh trôi qua rất nhanh, cuối cùng lại đến phiên Hàn Nhạn Thanh. Nàng nhìn chiếc thẻ một hồi, ánh mắt lưu chuyển, không nói một câu.

Dương Đắc Ý sốt ruột, "Phía trên viết cái gì?"

Hàn Nhạn Thanh không đáp khiến Tang Hoằng Dương cũng tò mò, "Để ta xem nào!" Nói xong hắn cầm lấy thẻ lệnh nhìn qua rồi cũng yên lặng. Lưu Triệt hỏi vẻ hứng thú, "Chẳng lẽ trên đó có lời gì bỡn cợt?"

Tang Hoằng Dương giở thẻ lệnh ra, mọi người nhìn thì không khỏi sửng sốt, phía trên viết chính là, "Người nói chuyện đáp ứng người không nói chuyện một yêu cầu tùy ý."

Khuôn mặt Lưu Triệt chuyển thành nghiêm túc. Nếu hôm nay trong mọi người không có hoàng đế như hắn thì thẻ lệnh này tuy độc nhưng cũng không ảnh hưởng toàn cục. Nhưng hôm nay đã có hắn ở đây, nếu có người rao giá trên trời thì không khỏi quá tâm cơ[6].

[6] Tâm cơ là động cơ ẩn sâu trong tâm. Nói một người có tâm cơ, ý nói người đó làm việc gì cũng có tính toán.

Trong mấy người đang ngồi, ngoại trừ Hàn Nhạn Thanh cũng chỉ có Lý Cảm là tính tình trầm tĩnh, chưa từng mở miệng, lúc này đành phải đứng lên, "Ta bỏ cuộc." Sắc mặt Lưu Triệt hơi giãn ra.

"Lý công tử thật phóng khoáng." Hàn Nhạn Thanh cười xuê xoa, "Tiểu nữ không thể sánh bằng." Nàng nói vậy là ngụ ý muốn thi hành tửu lệnh.

https://thuviensach.vn

Tang Hoằng Dương cười to, "Muội muội định thế nào?" Hắn vừa nói vừa liếc nàng vẻ cảnh cáo.

"Cũng không định thế nào cả", Hàn Nhạn Thanh làm bộ như không nhìn thấy, "Tiểu nữ mặc dù bất tài nhưng cũng không phải là người dư dả gì. Hôm nay đã phá lệ xuống bếp, cũng không thể không có cái giá nào đó."

"Giá của muội muội là gì?"

Hàn Nhạn Thanh cười bình thản, "Bình vàng rượu ngọc mỗi suất mười ngàn."

Tang Hoằng Dương thở dài, "Biết rồi, ta sẽ sai người đưa bốn vạn tiền đến tận phủ cho muội."

"Về phần Hoàng công tử cùng Dương công tử", Hàn Nhạn Thanh chậm rãi cúi đầu giả bộ có vẻ áy náy, "Như vậy đi, nếu có một ngày nào đó tiểu nữ mạo phạm đến công tử, kính xin công tử nghĩ đến việc hôm nay mà tha thứ cho."

"Chỉ thế thôi sao?" Lưu Triệt thản nhiên nói, không hề đổi sắc mặt.

"Đúng vậy."

"Được rồi, Tang công tử, Trần phu nhân, cáo từ." Lưu Triệt phất tay, ra lệnh, "Đi thôi."

Ra khỏi lầu Văn Nhạc, Lưu Triệt nói khẽ, "Điều tra về thân phận của vị Trần phu nhân này."

Quân không thấy,

https://thuviensach.vn

Hoàng Hà nước đổ tự trên trời

Chảy xuôi tận biển có quay lui?

Lại chẳng thấy,

Trên lầu soi gương sầu tóc bạc

Sáng vẫn còn xanh chiều như tuyết

Đời người khi hứng cứ phải vui

Chớ để chén vàng không sánh nguyệt.

Trời đã sinh ta tất sẽ dùng

Ngàn vàng tiêu sạch lại về thôi

Ngả dê mổ bò vui tới bến

Vào cuộc ba trăm chén một hơi.

Thầy Sầm hỡi,

Trò Đan ơi,

Cùng chuốc rượu,

Chén chẳng ngơi.

Ca tặng quân một khúc

https://thuviensach.vn

Xin hãy vì tôi lắng nghe chơi.

Chiêng ngà trống ngọc có gì quý,

Mong say túy lúy, tỉnh cầu chi.

Xưa nay thánh hiền đều cô quạnh

Riêng danh sành rượu mới để đời.

Vua Trần mở yến cùng bình nhạc

Suất rượu mười nghìn vẫn lướt khướt

Chủ nhân sao lại bảo thiếu tiền

https://thuviensach.vn

Quân thích kiếm về say bằng được.

Ngựa năm đốm

Áo ngàn vàng

Sai con đổi hết lấy rượu mạnh

Cùng quân tìm quên mọi trái ngang.

(Tương Tiến Tửu - Lý Bạch)

Chương 8: Món ngon khay ngọc giá vạn tiền

“Muội biết vị Hoàng công tử kia là ai không?”

“Biết, Hán Vũ Đế chứ còn ai nữa.” Hàn Nhạn Thanh ngả người nằm trên ghế, ngọ ngoạy ngón chân vẻ vô cùng biếng nhác.

Sau khi rời lầu Văn Nhạc, hai người trở về Tiêu phủ, bảo mọi người ra ngoài rồi bắt đầu bàn luận.

“Không thể đến nhà của ta được.” Tang Hoằng Dương xòe chiếc quạt, “Muội cũng biết thế gia vọng tộc vốn có quan hệ phức tạp, nếu những chuyện động trời mà bị ai đó lén nghe được thì thật không hay.”

Hàn Nhạn Thanh cười tủm tỉm, nghĩ đến chuyện có thể giới thiệu Tang Hoằng Dương với Tiêu Phương nên cũng không nài ép. Nàng không cách

https://thuviensach.vn

nào hiểu thấu được Tiêu Phương, chỉ cảm thấy người này sâu không lường được, nhất định là một nhân vật lớn. Còn Tang Hoằng Dương thì vì lý do xuyên không nên được nàng coi là người mình vô điều kiện. Nếu như bọn họ muốn làm một cái gì đó ở thời đại xa lạ này thì chỉ có cách đoàn kết, cùng nhau hành động.

"Muội biết à? Tại sao muội biết?" Tang Hoằng Dương hơi kinh ngạc, nhưng liền nghĩ ra điểm then chốt, "Thân phận của muội sau khi xuyên không là ai?"

"Huynh đoán thử coi?"

"Không phải là Vệ Tử Phu, Vệ Tử Phu bây giờ đang ở trong cung. Chẳng lẽ là Lý phu nhân? Không đúng, Lý phu nhân bây giờ còn chưa gặp Hán Vũ Đế."

"Sao mà huynh chỉ toàn đoán về những người đàn bà của y thế", Hàn Nhạn Thanh bất mãn.

"Trừ những người phụ nữ có quan hệ với Hán Vũ Đế thì còn có khả năng nào khiến muội biết Hán Vũ Đế? Hơn nữa, theo luật xuyên không thì người xuyên không tuyệt đối không phải là loại không có tên tuổi, chẳng phải vậy sao?", Tang Hoằng Dương hùng hồn lý luận.

"Tại sao huynh không đoán là Trần A Kiều?", Hàn Nhạn Thanh gián tiếp thừa nhận lý lẽ của Tang Hoằng Dương.

"Trần A Kiều?", Tang Hoằng Dương lại kinh ngạc, "Muội là Trần A Kiều? Trần A Kiều trong câu 'Trường Môn nhốt chặt A Kiều đó, nỗi khổ nào chia Nam Bắc[1] gì đó ư?"

[1] Một câu thơ trong 'Minh phi khúc – Kỳ 1 (Bài ca về Minh phi – Kỳ 1)' của Vương An Thạch

https://thuviensach.vn

“Muội là muội, Trần A Kiều là Trần A Kiều.” Hàn Nhạn Thanh buồn bực trong lòng, cả giận nói, “Cũng như Mạc Ung Niên là Mạc Ung Niên, Tang Hoằng Dương là Tang Hoằng Dương đó thôi. Muội tuyệt đối sẽ không lặp lại như A Kiều.”

“Thế nhưng muội bây giờ đang ở trong thân thể của cô ta”, Tang Hoằng Dương nói giọng cợt nhả, “Ngựa hay không quay đầu ăn cỏ cũ. Cứ như bây giờ thì Lưu Triệt chắc không làm một con ngựa hay được đâu!”

“Huynh mới là cái thứ cỏ gà đó!” Hàn Nhạn Thanh thuận tay với lấy chiếc thẻ tre ở bên cạnh hung hăng đánh vào đầu Tang Hoằng Dương, “Y chịu ăn cũng còn phải xem muội có muốn cho y ăn hay không đã.”

“Nhạn Nhi!”, Tang Hoằng Dương nghiêm mặt nói, “Ta là đàn ông, ta hiểu rõ về đàn ông. Lưu Triệt có thể không thèm muội, cũng có thể mặc cho muội chết, nhưng tuyệt đối không dễ tha thứ cho việc muội nằm trong vòng tay kẻ khác. Nếu như muội không về bên y, chắc là kiếp này muội sẽ không thể nào yêu người khác được nữa.”

“Nhưng muội sẽ không để cho y biết. Chúng ta sẽ gạt y. Hôm nay y đã gặp mà không nhận ra muội, y căn bản không biết muội là ai.”

“Muội dám bắt người mà mình yêu mến phải chịu khổ như vậy sao? Muội có thể chịu đựng được việc người yêu của mình gặp tai họa vì mình sao? Nhạn Nhi, phải biết rằng ở thời đại này, đế vương đã nổi giận thì không một ai có thể kháng cự.” Tang Hoằng Dương nhìn nàng thương hại nhưng vẫn nói tàn nhẫn.

“Không nói chuyện này nữa”, Hàn Nhạn Thanh lảng đi, rơm rớm nước mắt, “Huynh thì sao? Tại sao Lưu Triệt lại biết huynh, còn có vẻ rất quen thân nữa chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ha ha!” Tang Hoằng Dương cười lớn, “Muội biết về Tang Hoằng Dương sao?”

“Tất nhiên là muội biết. Tang Hoằng Dương là danh thần của Hán Vũ Đế, đề xuất ý kiến về quản lý thương mại. Người đời sau khen nhiều chê cũng lắm nhưng trên thực tế vẫn thường sử dụng quan điểm của Tang Hoằng Dương. Thế nên hồi trước muội nghe nói Tang Hoằng Dương là một cậu ấm thì vẫn lấy làm ngạc nhiên đấy! Chẳng lẽ…”, ánh mắt Hàn Nhạn Thanh sáng lên, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ, “Huynh đã làm quan rồi sao?”

“Đúng vậy!”, Tang Hoằng Dương gật đầu, “Trước kia ta là một thương nhân, mặc dù không hiểu sao lại tới thời đại này nhưng ta không cam lòng an phận thủ thường. Sĩ, nông, công, thương, tại sao năm ngàn năm qua thương nhân Trung Quốc đều chỉ có địa vị thấp hèn?” Hắn phẩy tay, “Muội không cần nói lý với ta. Ta cũng biết nhưng ta vẫn không muốn khuất phục. Nhạn Nhi, ta muốn dùng chính tay mình thay đổi tình trạng này nên ta vào triều làm quan. Nhạn Nhi, chúng ta biết rằng thời Hán Vũ Đế là thời kỳ hưng thịnh của dân tộc Hán, chúng ta có thể dựa vào tay mình đưa sự hưng thịnh đó lên tới cực đỉnh. Muội có muốn hợp tác với ta hay không?”

“Huynh…”, Hàn Nhạn Thanh chấn động, “Muội mở phường may, một là muốn tìm các huynh, hai là hy vọng những người bên cạnh mình sống tốt hơn chứ không nghĩ lớn như vậy. Huynh nói không sai nhưng huynh phải biết rằng Lưu Triệt không phải là người mà huynh có thể thao túng được. Huynh đi một bước không đúng là có thể đầu tới một nơi người một nẻo, còn liên lụy đến cả người nhà nữa.”

“Thế nên ta mới cần muội trở về bên y.” Tang Hoằng Dương nghiêm mặt, “Ta muốn muội triệt để chiếm được lòng y, ảnh hưởng tới y trên mọi phương diện.”

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh cười châm chọc, "Tại sao huynh lại cho là muội có thể? Y là người nào chứ? 'Hoàng đế có thể ba ngày không ăn nhưng không thể một ngày không có nữ nhân'. Một người như vậy, muội thì có năng lực gì mà chiếm được đây?"

"Nhạn Nhi", Tang Hoằng Dương cau mày, "Muội rất giỏi, muội không nên tự hạ thấp mình. Khi hoàn toàn tỏa sáng thì muội tuyệt đối có thể thu hút ánh mắt của bất kỳ người đàn ông nào kể cả là Hán Vũ Đế Lưu Triệt. Ta sẽ giúp muội bày mưu tính kế. Muội hãy tin ta, một khi ta đầu tư thì nhất định sẽ thu về lợi nhuận."

"Huynh không cần phải nói nữa." Hàn Nhạn Thanh cúi đầu, lạnh nhạt, "Để muội suy nghĩ đã."

"Được!" Tang Hoằng Dương mỉm cười, "Chúng ta hãy nói về tình hình hiện tại chút đi. Nhạn Nhi, chúng ta có thể mở chung một nhà hàng trong thành Trường An. Muội nấu nướng cực ngon còn ta nhiều mưu kế, không ngoài một năm thì nhất định tiền tài sẽ vào như nước."

Hàn Nhạn Thanh cuối cùng cũng tươi tỉnh trở lại, "Được, muội vốn cũng định như vậy, nếu không chắc bị Lộng Triều quấy rầy chết mất. Nhưng muội chỉ thu đồ đệ truyền nghề, không tự mình làm bếp. Huynh phải biết rằng, A Kiều là hoàng hậu, Hàn Nhạn Thanh muội ở đó cũng là quý rồi."

"Cũng được!" Tang Hoằng Dương trầm ngâm, "Có một đầu bếp cấp cao tồn tại một cách thần bí cũng là lợi thế rất lớn đối với kinh doanh ẩm thực."

Hàn Nhạn Thanh mang thai được vài tháng thì dần dần trở nên lười nhác, không còn muốn ra khỏi phủ nữa. Thời gian này nàng thường ngày chỉ hướng dẫn cho những đầu bếp được đưa tới, vẽ mấy loại y phục mẫu cho phường may, thời gian còn lại đều theo Tiêu Phương học nghề y.

https://thuviensach.vn

“Nhạn Nhi!” Tiêu Phương ôn tồn khuyên nhủ, “Cô đang mang bầu không được phí quá nhiều tâm sức.”

“Sư phụ nói phải.” Nàng không thể làm gì khác hơn là mỉm cười đáp lời rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Khi đi qua hành lang, nghĩ lại câu chuyện trao đổi với Tang Hoằng Dương mấy hôm trước bèn thở dài, cảm thấy hơi nhức đầu, có lẽ chuyên tâm theo đuổi học nghề y còn có thể làm cho nàng dễ chịu đôi chút.

“Ngươi sẽ làm chuyện đó phải không?”, một giọng nói mơ hồ từ đáy lòng hỏi.

“Ồ, A Kiều”, nàng thở dài, “Đó chính là người đàn ông ngươi yêu nhất. Nếu ta làm thế thật thì chẳng phải là phủ nhận bao nhiêu năm yêu say đắm của ngươi sao?”

“Chắc vậy.” A Kiều khổ sở, “Thay vì giao Triệt Nhi cho những người phụ nữ kia, ta tình nguyện giao cho ngươi. Ít nhất, ngươi và ta cũng cùng tồn tại, khi Triệt Nhi nhìn thấy ngươi thì, có lẽ, thỉnh thoảng vẫn còn nhớ về ta.”

“Thế nhưng… thế nhưng ta rất sợ y”, Hàn Nhạn Thanh ủ dột. Mặc dù nàng có những trải nghiệm của hai nghìn năm, hơn nữa lại là một nữ cảnh sát đặc nhiệm trưởng thành trong nền giáo dục hiện đại dưới lá cờ Đảng, thế nhưng vẫn có ý sợ hãi đối với người đàn ông thời cổ đại này. Dù sao người đó cũng là Hán Vũ Đế háo sắc hoang dâm, cực kỳ hiếu chiến, chỉ thích lập công trong lịch sử. Nàng thầm oán hận trong lòng, thật sự là không nhận ra sợ ở điểm nào.

Trần A Kiều không biết nói gì. Cô gái này đúng là mẫu hình mà người cành vàng lá ngọc như nàng ta chưa từng thấy, thông minh nhưng đôi khi

https://thuviensach.vn

ngốc nghếch, thỉnh thoảng lại đưa ra những điểm quan trọng, không biết đường nào mà lần.

Sau hai tháng huấn luyện, các đầu bếp của Tiêu phủ cuối cùng cũng xuất sư[2]. Hàn Nhạn Thanh chọn một người kín đáo, tài nghệ không tồi ở lại Tiêu phủ nấu nướng thức ăn rồi cho tất cả những người còn lại trở về. Chỉ có Lộng Triều là vui sướng không ai bằng, rốt cục có thể ăn thức ăn ngon hàng ngày mà không cần phải quấn lấy Hàn Nhạn Thanh.

[2] Xuất sư: Thành nghề.

Tháng Ba, mùa xuân năm Nguyên Quang thứ sáu. Xuất hiện một quán ăn mới mở trong thành Trường An, tên là lầu Thanh Hoan.

Khách đến lầu Thanh Hoan không cách nào đoán được rằng, lầu Thanh Hoan này về sau trở thành quán ăn đệ nhất Đại Hán, càng ngày càng nổi tiếng, cuối cùng thành một trong những chốn nổi danh của Trường An.

Ai tới Trường An tất phải ghé qua lầu Thanh Hoan. Không tới lầu Thanh Hoan nếm thử tay nghề thì sao có thể nói đã đến thành Trường An?

Một chiếc xe ngựa chầm chậm chạy tới, dừng lại trước lầu Thanh Hoan. Hàn Nhạn Thanh được Lục Y dìu xuống, ngẩng đầu quan sát bảng hiệu lầu Thanh Hoan, thầm yên tâm trong lòng, cảm giác có một bằng hữu để bản thân yên tâm giao phó được mọi chuyện thật dễ chịu. Mặc dù nàng không hoàn toàn tán đồng mọi ý kiến của Tang Hoằng Dương nhưng việc hắn chịu thành thật nói ra tất cả ít nhất chứng minh rằng hắn rất coi trọng quan hệ bằng hữu giữa hai người. Dù sao thì ở cái thế giới xa lạ này, mặc dù bọn họ ai có "người nhà" của người ấy, nhưng về mặt tâm lý thì chỉ coi nhau là thân thiết nhất.

https://thuviensach.vn

Tang Hoằng Dương đứng trước cửa, mỉm cười làm động tác mời vào. Mọi người như dòng nước tràn vào lầu Thanh Hoan. Quán ăn khiến cho người Trường An cảm thấy mới lạ. Đại sảnh rộng rãi, bố trí trang nhã, tất cả bàn ghế đều chế từ mây tre, ngập tràn hơi thở thiên nhiên. Thậm chí ở khu phía đông còn bố trí theo phong cách ghế treo, khách ngồi còn có thể nhẹ nhàng đung đưa, cảm giác giống như ngồi trên xích đu.

Chung quanh lầu hai là nhã thất với tường trúc có phong cách mới mẻ nhã nhặn, không khuôn sáo dung tục. Điều khiến cho mọi người tấm tắc lạ lùng chính là ở khoảng không giữa hai lầu một và hai còn thiết kế một cái sàn treo, có thể dùng để biểu diễn ca múa, lầu trên lầu dưới đều xem được rõ ràng. Đến giờ lành, chưởng quỹ lầu Thanh Hoan đi lên sàn treo, cao giọng tuyên bố, "Hoan nghênh mọi người tới lầu Thanh Hoan!"

"Để cảm tạ mọi người ủng hộ, lầu Thanh Hoan hôm nay làm riêng một món chiêu bài, sau này trong thực đơn của chúng ta sẽ có giá một vạn lượng nhưng hôm nay quán khai trương nên chiêu đãi mọi người miễn phí." Ông vỗ tay ra lệnh, "Mang thức ăn lên."

Mấy người phục vụ đồng thanh đáp, "Dạ!" Tức thì dưới sàn ồn ào tiếng bàn luận, có người nói, "Món ăn đó hết một vạn lượng, không phải là giết người sao." Cũng có người nói, "Món đó có thể dùng cho bao nhiêu người ăn, chỉ huênh hoang."

Những người phục vụ khiêng lên một chiếc mâm lớn lên sàn treo, có người bên dưới nhận được la lên: "Đó là lạc đà trên sa mạc."

Con lạc đà vẫn còn hình dáng nguyên vẹn được nướng vàng óng, mùi thơm xông vào mũi khiến có người thèm nhỏ dãi. Tạ chưởng quỹ mỉm cười hướng vào nhã thất ở phía đông lầu hai hô lên, "Kính mời Tang đại nhân lên chia đồ ăn cho mọi người."

https://thuviensach.vn

Tang Hoằng Dương mặc bộ y phục trắng bước xuống lầu, mỉm cười, "Cung kính không bằng tuân lệnh." Hắn cầm lấy cây dao mổ bụng lạc đà, một con dê nướng hiện ra từ trong bụng lạc đà giữa tiếng hoan hô thán phục của mọi người. Tang Hoằng Dương tiếp tục mổ bụng con dê, lần lượt lấy ra rồi mổ bụng ngỗng nướng, gà nướng, cuối cùng dùng mũi dao chọc vào một quả trứng gà màu vàng óng ánh, tươi cười cao giọng nói: "Xin mời Trần phu nhân quả trứng gà này." Một người phục vụ lập tức hô lên nhận lệnh.

Một lát sau, từ nhã thất ở phía đông, lầu trên truyền ra một giọng nói thanh thoát, "Đa tạ Tang công tử đã ban thưởng món ăn, tiểu nữ không biết lấy gì báo đáp, xin đàn một khúc để tỏ lòng cảm ơn." Sau một lúc, tiếng đàn vang lên thánh thót như nước chảy mây trôi, tiếng ca u hoài lay động lòng người. "*Đường trần lắm thú vui, si tình chi cho khổ, điệu đàng thì đã làm sao. Kiếp này chửa tàn phai, chắc gì lòng không rối, chỉ mong đem đổi nửa đời tiêu dao. Tình vẫn gặp nhau cười, mộng về quên mất cả, trách đêm tối buông mau. Kiếp sau biết ra gì, yêu hận một lời xóa bỏ, nâng chén hát ca, ta chỉ nguyện được vui đến già. Gió có lạnh không thèm tránh chạy, hoa có đẹp cũng chẳng buồn coi, ta mãi phiêu du. Tuổi càng cao lòng càng nhỏ lại, hỏi làm chi nhân quả có nhiều, một mình say sưa. Hôm nay khóc ngày mai lại cười, không cần ai hiểu hay chia sẻ, kiêu ngạo riêng ta. Vũ có điệu ca hát bằng lời, đêm dài thức mãi cũng hiểu thôi, bến mộng tìm hoa.*"[3]

[3] Bài hát Tiếu Hồng Trần.

Khúc hát đã hết, toàn bộ tầng lầu đều yên lặng, một lúc lâu sau mới có người kêu lên một tiếng: "Hay!", tức thì mọi người cùng trầm trồ khen ngợi.

Ở trong gian phòng phía đông lầu hai, Hàn Nhạn Thanh đặt cây đàn tỳ bà xuống, hiểu rằng màn khai mạc mà nàng và Tang Hoằng Dương cẩn thận dàn xếp đã kết thúc một cách tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

Đang lúc lầu Thanh Hoan ồn ào náo nhiệt, Hàn Nhạn Thanh lẻn ra ngoài rồi cứ thế một mình đi trên đường phố, nghĩ về đủ thứ chuyện xảy ra sau khi tới nhà Hán, lòng dạ rối bời.

Trước khi gặp lại Tang Hoằng Dương, nàng không có tính toán gì cho tương lại nhưng nếu Tang Hoằng Dương đã có chí hướng cao xa thì dĩ nhiên nàng sẽ hết sức hỗ trợ trong phạm vi có thể, cứ như vậy thì những ngày tiếp theo tựa hồ cũng có sắp xếp rồi.

Ở góc đường đối diện có một bà lão đang bện búp bê cỏ, Hàn Nhạn Thanh thấy thú vị nên đi tới để xem cho rõ thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa lộp cộp rồi một cỗ xe ngựa từ góc đường rẽ sang. Nàng vừa nhìn thấy người dẫn đầu rút ra một cây gia kỳ thì lặng người đi, cảm giác hai chân như nhũn ra, tuy muốn rời khỏi nhưng ngay cả khí lực nhấc chân cũng không có.

"Ô!" Dung Phi ghìm chặt ngựa, nổi giận nói: "Ngươi điên rồi. Không nhìn thấy xa giá của Trưởng công chúa Quán Đào sao?"

Xa giá quen thuộc, người cũng quen thuộc. Trong một khoảnh khắc, hai linh hồn trong cùng thân thể đều cảm thấy yếu đuối. Trong chiếc xe ngựa tôn quý hoa lệ chính là, chính là… mẹ của A Kiều, người mẹ rất yêu thương A Kiều từ thuở nhỏ. Hàn Nhạn Thanh lặp lại một tiếng "Mẹ", đột nhiên vô cùng sầu não. Tới thế giới cổ đại rồi dùng chung thân thể với A Kiều được một thời gian rồi nhưng nàng vẫn chưa thừa nhận A Kiều là một. Nàng vẫn một mực căm ghét phu quân của A Kiều, ngay cả cái thai trong bụng cũng dùng một góc độ xa lạ để quan sát. Thế nhưng ngay cả bản thân nàng cũng không phát hiện được lúc này nàng đã xem mẹ của A Kiều như mẹ mình, điều này có thể là do nàng quá nhớ tới mẹ. Theo như nàng biết, Trưởng công chúa Quán Đào trong lịch sử rất yêu con gái mình. Mặc dù suy nghĩ đó cũng chỉ xuất phát từ phương diện quyền lợi nhưng tình thương yêu với A Kiều là không thể nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

“Dung Phi, tại sao vậy?” Ái sủng[3] Đồng Yến của Trưởng công chúa Quán Đào từ trong xe nhô đầu ra hỏi.

[3] Ái sủng: Người được cưng chiều, yêu thương.

“Có một cô gái chắn đường”, Dung Phi quay lại thấp giọng bẩm báo.

“Còn ở đó làm gì! Bảo cô ta tránh ra rồi chúng ta đi tiếp.”

“Dạ!”, Dung Phi đáp, quay đầu lại nhìn thấy Hàn Nhạn Thanh còn đứng ngơ ngẩn giữa đường thì không nhịn được gắt lên: “Còn không tránh ra!”

Hàn Nhạn Thanh như tỉnh cơn mê, lúng ta lúng túng không nói được nên lời, chỉ chậm chạp tránh ra. Nàng nghe thấy tiếng ngựa thở phì phì sau lưng, còn chưa kịp tránh thì đã cảm giác bị đụng mạnh vào người, chân đứng không vững, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Trong lúc hoảng hốt, nàng đưa hai tay ôm lấy bụng, cảm thấy không ổn thì chợt nghe tiếng gió lướt qua bên tai, một bóng người áo xám ôm lấy người nàng lướt sang một bên rồi cả giận nói, “Trưởng công chúa sao không nói lý lẽ như thế? Đi lại nghênh ngang trên đường cái, lỡ đụng phải người ta thì sao?”

“Thế thì sao?” Lần này chính là Trưởng công chúa Quán Đào vén rèm xe lên, hỏi giọng tức giận.

Tâm trạng của bà lúc này đang rất bực bội. Hôm nay bà định vào cung thăm con gái A Kiều bị bãi xuất về cung Trường Môn nhưng thỉnh cầu đó lại bị Lưu Triệt cự tuyệt. Bao nhiêu lâu không được gặp con gái yêu khiến nỗi tức giận của bà lên đến đỉnh điểm. Mặc dù Lưu Triệt đã ban thưởng cho rất nhiều thứ nhưng Trần gia được ân sủng long trọng thì trong phủ Đường

https://thuviensach.vn

Ấp hầu vốn đã đầy rẫy những thứ quý giá. Chỉ có A Kiều, chỉ có A Kiều là con gái duy nhất của bà thôi.

"Mới vừa rồi đụng phải một cô gái, hình như cô ta còn đang mang thai", một thị vệ bên cạnh ấp úng lên tiếng.

"Chẳng qua chỉ là một phụ nữ có thai." Trưởng công chúa hừ lạnh, nếu như A Kiều không phải vào cung nhiều năm mà vẫn không có con thì sao đến nỗi gặp phải kết quả bị phế về cung Trường Môn lạnh lẽo.

"Bà…" Người áo xám giận dữ, định tiến lên nói cho ra lẽ nhưng lại cảm thấy vạt áo phía sau bị kéo khẽ, quay lại thì thấy cô gái có thần sắc hơi lạ lùng đang lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

"Cô…" Hắn cho là nàng sợ quyền thế của Trưởng công chúa nên bất đắc dĩ bỏ qua.

"Đụng vào người là lỗi của chúng ta. Để biểu đạt thành ý, chúng ta bồi thường cho các ngươi có được không?" Lưu Phiếu không chú ý tới vẻ đau buồn lẫn dòng lệ đang dần chảy ra trong mắt cô gái đứng sau người đàn ông, phất tay áo quay về xe, nghĩ lại vẫn chưa hết giận bèn tiện tay lượm lấy một miếng ngọc bội bằng ngọc bích từ trong số phần thưởng của Lưu Triệt rồi ném ra khỏi xe, xoay người lại nói, "Đi thôi!"

"Ai cần miếng ngọc bội hư này của bà chứ." Người áo xám hừ lạnh một tiếng, đá văng miếng ngọc bội này ra rồi xoay người định bỏ đi thì lại phát hiện trên trán cô gái đứng sau đã rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, có vẻ không ổn nên vội vàng đỡ lấy, "Cô không sao chứ, để ta đưa cô về."

Hàn Nhạn Thanh chìa tay ra, nói nhỏ đầy vẻ lo lắng, "Ngọc bội." Người áo xám bất đắc dĩ đành phải nhặt lại miếng ngọc bội rồi hỏi, "Nhà cô ở nơi đâu? Ta đưa cô về."

https://thuviensach.vn

Cơn đau kịch liệt quặn lên trong bụng khiến Hàn Nhạn Thanh hít sâu một hơi, "Đa tạ ân công cứu giúp, xin hỏi tên họ ân công?"

Người áo xám đáp vẻ sốt ruột, "Ta là Quách Giải, phu nhân, cô rốt cuộc muốn ta làm gì?"

Hàn Nhạn Thanh thở phào nhẹ nhõm, "Đưa tôi trở về lầu Thanh Hoan."

Vào lúc Hàn Nhạn Thanh yếu ớt được đưa về lầu Thanh Hoan, khách khứa đầy lầu vẫn chưa về hết, Tang Hoằng Dương lập tức biết ý giấu nhẹm tin tức, đưa nàng vào phòng trong.

"Nhạn Nhi gặp hoảng sợ nên bị động thai." Tiêu Phương bắt mạch cho Hàn Nhạn Thanh rồi trầm ngâm nói, "Tình trạng của nàng ta lúc này e rằng không thể chuyển đi được nữa, cứ để ở lại đây thôi, nàng ta có thể sinh con bất cứ lúc nào."

"Được rồi", Thân đại nương nghẹn ngào, tròng mắt đỏ hoe, "Nhạn Nhi sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Yên tâm, có ta ở đây thì sẽ không có việc gì." Tiêu Phương nói giọng bình thản nhưng đủ sức mạnh khiến mọi người yên tâm rồi quay đầu lại: "A Giải, đa tạ con cứu Nhạn Nhi."

"Nàng ta… là sư muội con?" Quách Giải vẫn không thể tin tưởng vị tiểu sư thúc tài năng tuyệt đỉnh lại thu nhận một nữ đệ tử mảnh mai như vậy.

"Nhạn Nhi thoạt nhìn thì nhu nhược nhưng thật ra rất tinh quái."

Quách Giải nhìn một hồi lâu vẫn không thể nào nhận ra được như lời Tiêu Phương nói, đành than nhẹ: "Hy vọng sư muội có thể bình an vượt qua

https://thuviensach.vn

cửa ải này.”

Chương 9: Kiều Nhi sinh đôi rồng phượng

Hàn Nhạn Thanh đi trong một vùng sương mù. “Đây là đâu vậy?”, nàng hỏi nhưng không có người trả lời, sương mù cũng dần tản đi. Trước mặt nàng xuất hiện một rừng trúc, dọc theo rừng trúc là một con đường nhỏ quanh co. Nàng cứ thế đi về phía trước, không biết được bao lâu thì trước mắt đột nhiên thoáng đãng rồi một ruộng cỏ huân y[1] mênh mông hiện ra. Trong vùng cỏ huân y màu tím có một cô gái đang nằm, tựa hồ đang ngủ say, Hàn Nhạn Thanh chậm rãi đến gần thì trông thấy mặt của người con gái đó chính là Trần A Kiều.

[1] Cỏ huân y: Một loại hương liệu trồng để lấy tinh dầu, có mùi hương ngan ngát và bền lâu, khiến cho tinh thần con người cảm thấy sảng khoái.

“A Kiều, A Kiều”, Hàn Nhạn Thanh gọi khẽ, “Ngươi làm sao vậy?”

“Nhân duyên thuở trước đá Tam sinh

Chẳng muốn luận bàn chuyện gió trăng

Thẹn với người bạn xa viếng hỏi

Thân này dẫu khác tính còn mang.”[2]

Một giọng nói già nua vang lên sau lưng Hàn Nhạn Thanh.

https://thuviensach.vn

[2] Lấy ý của bài thơ Tam sinh thạch (Đá Tam sinh) xuất phát từ câu chuyện Tam sinh thạch thượng của nhà Phật. Câu chuyện kể về tình bạn của Lý Nguyên đời Đường và thiền sư Viên Trạch, tình bạn ba đời chưa dứt. Bài thơ này là lời của thiền sư Viên Trạch sau hai lần đầu thai nói với bạn cũ. Ý thơ như sau: Lý Nguyên, kẻ đang đứng trên hòn đá ấy là bạn cũ trong ba đời của ta. Song chúng ta chớ nói chuyện ngắm trăng, ngâm thơ, đàm luận làm gì. Ta thật hổ thẹn để người bạn thân thương từ xa đến thăm viếng. Thân ta tuy đã đổi thay song bản tánh Phật của ta thì còn mãi mãi.

"Ai đó?" Hàn Nhạn Thanh quay đầu lại, trông thấy một ông lão râu tóc bạc phơ.

"Ta là thần tiên chấp chưởng nhân duyên phàm trần."

"Thần tiên chấp chưởng nhân duyên phàm trần", Hàn Nhạn Thanh nhướng mày vẻ kinh ngạc, "Nguyệt Lão sao?"

"Ha ha, có thể nói như vậy. Thật ra thì thần tiên có nhiều cách gọi, Nguyệt Lão chẳng qua chỉ là một loại trong đó thôi."

Hàn Nhạn Thanh cười lạnh, "Tôi thấy ông đang nói nhảm. Theo tôi được biết thì cả Đạo giáo lẫn Phật giáo còn chưa hưng thịnh ở thời Hán triều."

"Ngươi biết cái gì", ông lão nói vẻ sâu xa, "Con người sau khi sinh mới biết trời đất, nhưng trời đất có phải vì có con người mà sinh ra đâu chứ? Thần tiên vốn trường tồn mãi mãi."

Hàn Nhạn Thanh không trả lời, lo lắng nhìn A Kiều đang nằm trong đám cỏ huân y, hỏi, "A Kiều làm sao thế?"

Ông lão cười ha hả, "A Kiều chính là ngươi, ngươi chính là A Kiều đấy."

"Nói nhảm."

https://thuviensach.vn

“Lão đây không nói nhảm.” Ông lão khẽ vuốt chòm râu dài trắng như tuyết, chậm rãi nói, “Năm đó, Trần A Kiều lui về cung Trường Môn, thành tâm cầu xin trời xanh suốt hai mươi năm để có thể nối lại duyên tình vợ chồng với Lưu Triệt. Ý niệm chân thành cuối cùng cũng khiến trời xanh cảm động nên ánh xạ một hồn một phách ở ngàn năm sau, cũng chính là Hàn Nhạn Thanh.”

“Tôi không tin.” Sắc mặt Hàn Nhạn Thanh dần biến thành trắng bệch, “Một hồn một phách làm sao có thể tập hợp lại thành người.”

“Trời xanh cảm động ý niệm chân thành nên sai lão ban cho nước thánh, mới có Hàn Nhạn Thanh hôm nay.” Nguyệt Lão cười híp mắt. “Nếu không thì làm sao Hàn Nhạn Thanh ngàn năm sau lại có cùng dung nhan với Trần A Kiều của hai ngàn năm trước, làm sao có thể trở lại Hán triều nhập ngay vào thân thể Trần A Kiều?”

“Chẳng phải nói là vì chuyện Vu cổ của Sở Phục sao?”

“Vu cổ của Sở Phục chỉ là cái 'nhân'.” Ông lão chậm rãi nheo mắt, “Chuyện nhân thế có 'nhân' có 'quả' ở trong cõi U Minh. Chân tình của Trần A Kiều có thể lay động trời xanh nên trời xanh để cho Hàn Nhạn Thanh xuyên qua thời gian không gian, cho nàng ta một cơ hội làm lại từ đầu.”

“Đám già cả các người không lo tu hành, vậy còn gọi là thần tiên cái nỗi gì?” Lửa giận dần dần thiêu đốt lý trí Hàn Nhạn Thanh, “Chẳng lẽ trên thế giới này chỉ có Trần A Kiều là si tình nhất? Các người cảm động vì ý chí của nàng ta, vậy Hàn Nhạn Thanh thì sao, nếu tôi phải phụng hiến vì ý chí của nàng ta, vậy ý chí của tôi sẽ ra sao?”

Ông lão không nói, nhìn qua vai của nàng về phía sau. Hàn Nhạn Thanh quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy hai cô gái đứng dựa lưng vào nhau trong làn sương mù. Một cổ điển tao nhã, một hiện đại năng động, chính là Trần

https://thuviensach.vn

A Kiều và Hàn Nhạn Thanh. Hàn Nhạn Thanh nhìn lại Trần A Kiều đang nằm trong đám cỏ huân y, lại nhìn cô gái trong sương mù thì phát hiện thấy hình bóng của cô gái trong sương mù cứ như khói mây. Dù mỗi biểu hiện trên gương mặt đều rất sinh động nhưng chỉ là ảo ảnh. Hai ảo ảnh dường như không biết đến sự tồn tại của nhau nhưng mỗi lần chau mày vuốt tóc thì từ cử chỉ đến nét mặt đều giống nhau như đúc, phảng phất như hai người đang đối mặt soi gương. Lòng nàng dần trầm xuống.

"Ngươi vẫn còn chưa rõ sao, Trần A Kiều và Hàn Nhạn Thanh vốn chỉ là một người, ý niệm của Trần A Kiều chính là ý niệm của Hàn Nhạn Thanh", ông lão giảng giải.

"Như vậy", Nhạn Thanh lộ vẻ sầu thảm, "Nguyện vọng của Trần A Kiều là gì?"

"Ha ha, chẳng phải trong lòng ngươi biết rõ sao?"

Ảo ảnh dần dần nhạt đi, cuối cùng không còn lại một chút dấu tích nào. Hàn Nhạn Thanh bỗng nhiên cười khẽ, ánh mắt nhìn ông lão cũng dần lạnh băng, "Tôi không tin trời xanh cảm động ý niệm chân thành cái gì cả. Vẫn nói thần tiên chẳng qua là do mong muốn của người phàm trần tạo nên mà thôi. Các người làm như vậy cuối cùng là vì mục đích gì?"

Ông lão nhìn vào ánh mắt nàng, hơi lộ vẻ kinh ngạc nhưng cũng không tức giận, "Rốt cuộc là người của cái thời đại ấy không tôn kính thần tiên." Ông lão nghiêm mặt nói, "Lưu Triệt giết chóc quá nhiều, trời xanh hy vọng có thể thông qua ngươi ngăn cản sát nghiệt của y, cũng có thể để cho con dân trên vùng đất này ngày sau đỡ phải chịu cảnh khói lửa chiến loạn. Những gì lão vừa nói đều là sự thật, Hàn Nhạn Thanh và Trần A Kiều đúng là một linh hồn phân chia ra thành hai thân thể. Vẫn nói hợp lâu sẽ phân, phân lâu sẽ hợp, hôm nay đã phải hợp lại thành một thể rồi"

https://thuviensach.vn

“Các người cho là tôi là ai? Hán Vũ Đế là hạng người nào, tôi có tài đức gì để ngăn cản y chứ?”

“Ha ha”, ông lão vuốt râu mỉm cười, “Nhớ câu thơ ta đọc ban đầu không?”

“Nhân duyên thuở trước đá Tam sinh?”

“Đúng vậy, chẳng phải vẫn nghe nói nhân duyên là do trời định sao? Mỗi một tượng đất trên đá Tam sinh tượng trưng cho một người trong thế gian, thông qua tơ hồng để quyết định nhân duyên. Tượng đất của Lưu Triệt có dây tơ hồng ràng buộc với rất nhiều tượng đất khác. Ta có thể giúp ngươi làm lại từ đầu những sợi tơ hồng này.”

Hàn Nhạn Thanh im lặng, vĩ đại như Hán Vũ Đế Lưu Triệt mà tình cảm cũng phải phụ thuộc vào mây sợi tơ hồng dính trên thân như thứ trò đùa kia, thì thật sự là làm cho mọi người cảm thấy nực cười. “Cứ cho là thế thì tôi vẫn muốn biết tại sao có nhiều người con gái trong đời Lưu Triệt như vậy mà các người lại cứ phải chọn tôi?”

Ông lão mỉm cười, “Đây cũng không phải là quyết định của chúng ta. Phải biết rằng, mặc dù trên thân Lưu Triệt quá nhiều tơ hồng nhưng phần lớn chỉ là hư ảo, có lẽ chỉ sợi dây tơ hồng ban đầu dính với Trần A Kiều là thật nhất.” Ông lão nhìn Hàn Nhạn Thanh, chậm rãi nói vẻ thâm thúy, “Chẳng phải thời niên thiếu y đã có tình cảm chân thành nhất định đối với A Kiều hay sao?”

“Hàn Nhạn Thanh, ngươi tự mình giải quyết cho tốt đi”, ông lão xoay người, từ từ biến mất.

“A Kiều, đây chính là điều ngươi muốn sao?” Hàn Nhạn Thanh nhìn Trần A Kiều đang ngủ trong đám cỏ huân y, vừa nói vừa phiền não bước đi.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là vậy, nàng chợt nhớ tới một bộ phim truyền hình đã xem trước đó rất lâu, theo đó ý nghĩa của cỏ huân y chẳng phải là đợi chờ tình yêu sao?

Hàn Nhạn Thanh cảm giác thân thể nóng như lửa đốt, tiếng rên rỉ của A Kiều lẫn bản thân nàng vang lên chấn động. "Đau quá!", Hàn Thanh ôm đầu, không chịu nổi gào lên.

"Tiểu thư! Tiểu thư!" Lục Y ở bên hầu hạ cũng phát sợ, "Tiểu thư, người chờ một lát, tôi đi gọi Tiêu tiên sinh." Cô cuống quýt chạy đi. Tiêu Phương đến rất nhanh, bắt mạch xong thì tỏ vẻ nghiêm trọng, "Nhạn Nhi sắp sinh rồi."

"Ối, mau đi gọi bà đỡ." Thân đại nương vội vàng phân công, nước nóng và các loại vật dụng đã chuẩn bị sẵn nhanh chóng được mang lên, bà đỡ cũng lật đật chạy đến.

"Tiêu tiên sinh, sinh con chắc là phải đau bụng chứ, nhưng sao tiểu thư lại ôm đầu kêu đau thế kia?", Lục Y không ngừng lo lắng.

Đúng là tình huống quái lạ, Tiêu Phương không dám chậm trễ, ngồi xuống phía sau Hàn Nhạn Thanh khẽ gọi: "Nhạn Nhi, Nhạn Nhi!"

Hàn Nhạn Thanh cố sức mở mắt ra, yếu ớt kêu lên: "Sư phụ!"

"Cô sao vậy?"

"Nhức đầu, cảm thấy nóng như lửa đốt."

Tiêu Phương liền sờ trán Hàn Nhạn Thanh, thấy lạnh hơn lúc bình thường một chút, mặc dù Tiêu Phương y thuật như thần nhưng lúc này cũng không giải thích nổi. Theo Quách Giải kể lại thì Nhạn Thanh bị va vào lưng

https://thuviensach.vn

làm động thai dẫn đến sinh non nhưng dù thế nào thì cũng không thể đau đầu được.

Tất nhiên là hắn không biết trong cơ thể Hàn Nhạn Thanh có chứa hai linh hồn khác nhau, lúc ở trong mộng đã sáng tỏ nhân duyên nên không thể ẩn giấu được nữa, linh trí khai mở rồi hai linh hồn bắt đầu quá trình dung hợp. Quá trình dung hợp tất nhiên là không dễ dàng gì, thế nên Hàn Nhạn Thanh mới cảm thấy hai linh hồn trong cơ thể đều nóng bỏng như lửa đốt, Tiêu Phương tất nhiên là không thể giải thích nổi việc này.

Tiêu Phương châm vài mũi kim trên mặt nàng để giảm đau, dịu dàng an ủi: "Nhạn Nhi, cô đã bắt đầu sinh con rồi. Hãy vì đứa con, cố gắng lên!"

Hàn Nhạn Thanh yếu ớt gật đầu. Nếu bình thường thì tất nhiên nàng không coi việc mang nặng đẻ đau này vào đâu, nhưng lúc này việc hai linh hồn dung hợp đã làm hao tổn hơn phân nửa sức lực khiến nàng cảm giác toàn thân hư nhược không thể cố sức.

"Phu nhân, rặn đi!", bà đỡ ở phía trước lo lắng la lên.

"Triệt Nhi!" Nàng nghe thấy Trần A Kiều kêu khóc thảm thiết. "A Kiều rất coi trọng đứa con này", nàng nghĩ.

"A Kiều, hãy nghe ta nói, vì hài tử của ngươi, chúng ta hãy tỉnh táo lại. Nếu không thì cả ba người chúng ta sẽ cùng mất mạng."

Nàng cảm thấy đầu bớt đau rất nhiều, thân dưới chảy ra chất lỏng nóng ấm.

"Rặn đi!"

https://thuviensach.vn

Nàng bắt đầu thở sâu. Khi linh hồn của Hàn Nhạn Thanh và Trần A Kiều từng chút từng chút dung hợp lại, cảm ứng được những biến đổi thân thể thì việc dùng sức cũng đều đặn hơn. Nàng nghe thấy tiếng Thân đại nương la lên: "Tại sao vẫn chưa sinh được?"

"Không hay rồi, là ca sinh khó." Mồ hôi từ trên trán bà đỡ nhỏ thành giọt.

Thời gian cứ từng phút từng phút trôi qua, Hàn Nhạn Thanh đã rất yếu mà đứa bé vẫn chưa ra. "Ta nhất định phải sinh hạ đứa bé này", trong lúc hoảng hốt, nàng trông thấy lòng tin kiên định thấp thoáng giữa hai hàng lông mày của linh hồn Trần A Kiều. "Đây chính là sức mạnh của người mẹ sao?", nàng lơ mơ nghĩ, thấy Trần A Kiều thở dài, một lần nữa chui vào người nàng.

"Nhạn Nhi, giúp ta, giúp ta sinh con, giúp ta nuôi lớn, dạy dỗ, còn nữa, giúp ta… yêu thương…"

Trong phòng sinh, Lục Y khóc lóc hét lên, "Không xong, tiểu thư đã bất tỉnh rồi."

Dường như nàng đã ngủ một giấc thật dài, dường như lại chỉ trong nháy mắt. Khi khôi phục ý thức, nàng nhìn thấy Tiêu Phương mặc y phục trắng tinh, cảm giác sạch sẽ thanh thoát rất dễ chịu.

"Tiêu công tử, đàn ông không được vào phòng sinh, huống chi công tử lại không phải là phu quân của vị phu nhân này", bà đỡ gắt gỏng.

"Im miệng!" Hiếm khi thấy Tiêu Phương tức giận đến mức đánh mất cách nói chuẩn mực thường ngày, "Tính mạng con người quan trọng hay cái điều đó quan trọng?"

https://thuviensach.vn

“Không phải sợ.” Tiêu Phương ôn tồn vuốt tóc nàng, “Ta sẽ cứu cô.”

Nàng yếu ớt gật đầu, đột nhiên cảm thấy an tâm.

Hắn kiểm tra cẩn thận tình trạng Hàn Nhạn Thanh, lấy từ trong hòm thuốc ra một cây kim rồi châm vào bụng nàng. Hàn Nhạn Thanh thấy bụng đau nhói, rồi có cái gì đó xuất ra ngoài cơ thể, tiếp theo là tiếng trẻ nít khóc oe oe và tiếng hoan hô vang dội khắp cả trong ngoài phòng.

“Sinh rồi, sinh rồi!”, bà đỡ rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, bế hài tử giao cho Thân đại nương đã chờ sẵn ở bên, “Chúc mừng phu nhân, là một bé trai!”

Nàng khẽ mỉm cười, có cảm giác rất kỳ lạ. Sinh mạng được sinh ra rồi trưởng thành, thật sự là một chuyện rất kỳ diệu. “A, đau quá!”, nàng bỗng nhiên hét lên.

“Còn một bé nữa!”, bà đỡ rối rít la lên. Đứa bé thứ hai không làm khổ nàng lâu như ca ca của nó. Trong một thoáng nàng mở mắt ra, những ký ức của Trần A Kiều hiện lên rành rẽ trong tâm trí. Nàng trừng mắt nhìn, rốt cuộc thừa nhận rằng từ nay về sau Hàn Nhạn Thành và Trần A Kiều chính là một người.

Một người đàn ông ngồi bên giường đang nắm lấy tay nàng. Cố gắng thật lâu nàng mới nhận ra đó là Tiêu Phương.

“Sư phụ!”

“Nhạn Nhi”, Tiêu Phương chợt tỉnh, vội vàng bắt mạch cho nàng rồi thở phào nhẹ nhõm, “Không sao rồi.”

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh quan sát Tiêu Phương, bỗng nhiên cười khúc khích, "Sư phụ, mấy ngày rồi người không rửa mặt đó, râu ria lởm chởm, không còn phong độ tuấn tú thường ngày."

Tiêu Phương đưa tay lên mặt, lập tức hiểu ra, bèn mỉm cười nói, "Không phải là do cô làm cho ta mệt nhọc hay sao? Mấy ngày nay sốt cao, mặt lúc xanh lúc đỏ nên ta đâu dám rời đi nửa bước."

"Tôi ngủ mê man mấy ngày cơ à?"

"Ba ngày", Tiêu Phương ý tứ liếc nhìn nàng, "Khi sinh xong mới thật là khẩn cấp, mấy ngày qua cô trải qua những giờ phút cực kỳ nguy hiểm. Giờ đã tỉnh lại thì chắc không còn đáng ngại nữa, ta về nghỉ ngơi đây." Tiêu Phương nói xong liền vén rèm đi ra ngoài. Một lát sau, Thân đại nương dắt Lục y vào, thấy hình dáng tiều tụy của nàng thì mắt đỏ hoe.

"Mẫu thân!" Hàn Nhạn Thanh phải an ủi bà, "Mẫu thân đừng khóc, không phải là con đã tỉnh rồi sao."

"Con đó", Thân đại nương trách yêu nàng, "Làm mẫu thân sợ chết mất." Bà hồi tưởng lại chuyện cũ, "Nếu ngày đó có một vị thần y như Tiêu đại phu thì có lẽ Lăng Nhi của mẫu thân đã không chết."

"Mẫu thân!" Nàng hiểu rằng bà đang nhớ lại người con gái mất sớm của mình, "Từ nay về sau con sẽ là con gái của mẫu thân, tỷ tỷ của Tiểu Hồ Tử."

"Được rồi, được rồi!" Thân đại nương vuốt tóc nàng, nói liên tiếp mấy chữ rồi, rồi cúi đầu lau nước mắt. Nàng nằm trong lòng nghĩa mẫu, hồi tưởng lại những lời cuối cùng của Trần A Kiều, *"Giúp ta, giúp ta sinh con, giúp ta nuôi lớn, dạy dỗ, còn nữa, giúp ta… yêu thương…"*

https://thuviensach.vn

Chữ yêu thương cuối cùng là ám chỉ đứa bé hay chính là y?

Nàng thở dài, "Rất xin lỗi, A Kiều, ta không làm được. Đúng vậy, ta kế thừa tình yêu của ngươi với y, nhưng mà, đồng thời còn cả oán hận nữa. Có lẽ tình yêu của ngươi đã khỏa lấp oán hận của ngươi nhưng với ta thì không thể, bởi vì ta không chỉ là Trần A Kiều, ta còn là Hàn Nhạn Thanh."

Nàng lắc lắc đầu, vứt bỏ tất cả mọi ý nghĩ vẩn vơ, "Mẫu thân, bế đứa bé cho con nhìn một chút."

"Con đó", Thân đại nương gí vào chóp mũi của nàng một cái, "Đã làm mẫu thân rồi mà vẫn còn thẹn thùng." Bà quay người gọi, "Bế tiểu thiếu gia và thiếu tiểu thư vào cho tiểu thư nhìn."

Lục Y liền mỉm cười đi ra ngoài, một lát sau bế một bé trai tới, "Thiếu tiểu thư bị Lộng Triều thiếu gia bế không chịu giao, tôi không thể làm gì khác hơn là bế tiểu thiếu gia tới đây."

Hàn Nhạn Thanh đón bọc tã lót, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con mình, mỉm cười nựng yêu, đứa bé cười toe toét rất ngộ nghĩnh.

"Đứa bé này thật đáng yêu." Thân đại nương cũng rất vui mừng, âu yếm nhìn, "Phải rồi, Nhạn Nhi, đặt tên cho đứa bé này là gì?"

Nàng ôm chặt con, không chút do dự đáp, "Mạch"

"Mạch?"

"Vâng", Hàn Nhạn Thanh chống cằm, "Chữ 'Mạch' trong câu *'Mạch thượng hoa khai hoãn hoãn quy'*[3]."

[3] Dịch: Hoa trên đường đã nở, có thể vừa ngắm cảnh vừa thong thả quay về.

https://thuviensach.vn

"Hàn Mạch à? Tên hay đó."

"Không", nàng chậm rãi lắc đầu, "Hài tử này tên là Trần Mạch."

"Họ Trần?" Thân đại nương nghi hoặc hỏi lại, sau đó chợt hiểu ra, "Cha đứa bé họ Trần à?"

"Không phải. Chỉ là từ nay về sau tên con là Trần Nhạn Thanh." Lấy họ của Trần A Kiều làm họ, tên của Hàn Nhạn Thanh làm tên.

"Tại sao?", Thân đại nương hỏi thất thanh.

Tất nhiên là Hàn Nhạn Thanh không thể nói thật, đành phải cố làm bộ đau khổ, lau nước mắt nói, "Mẫu thân à, con vốn họ Trần, vì phải tránh tai họa nên trước đây mới nhận là họ Hàn, nhưng đã là người thì sao có thể bỏ họ của mình khiến cho họ mạc hổ thẹn được. Mẫu thân, mẫu thân cũng biết rằng phu quân chẳng hề đi tìm con, con cũng không trông cậy vào y. Nhưng mà mẫu thân con chỉ có mình con, nên vẫn hy vọng đứa bé này kế thừa hương hỏa của Trần gia."

Thân đại nương an ủi, "Được, con gái, con không phải lo, ta sẽ nói với mọi người về chuyện này."

"Đa tạ mẫu thân."

"Còn bé gái thì sao?"

"Gọi là Sơ đi", nàng đáp nhẹ.

"Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến?" [4]

https://thuviensach.vn

[4] Dịch: Đời người nếu mãi như vừa gặp, gió thu có khiến quạt hoa sầu? Đây là những câu thơ nổi tiếng trích trong một bài thơ của Nạp Lan Tính Đức người Mãn đời nhà Thanh.

Nhạn Thanh bảo Lục Y dìu đi ra ngoài, thấy Lộng Triều bế Trần Sơ bé bỏng từ trong viện chạy ra còn Thân Hổ thì đuổi theo ở phía sau, liền bảo: "Cho ta nhìn tiểu muội muội."

Quách Giải ở một bên mỉm cười, quay đầu nhìn lại, khẽ gật đầu hỏi thăm nàng.

"Sư muội!"

"Quách sư huynh", Hàn Nhạn Thanh mỉm cười chào, "Đa tạ ơn cứu mạng của sư huynh."

"Đủ rồi." Thân đại nương túm lấy Tiểu Hổ Tử, lau mồ hôi trên trán, khẽ tát vào má nó, "Gọi lung tung gì thế? Về bối phận thì Sơ Nhi là cháu chứ không phải là em gái của con."

Hàn Nhạn Thanh hơi chần chừ nhưng rồi vẫn hỏi khẽ: "… Miếng ngọc bội đâu?"

Quách Giải chau mày, lấy ngọc bội từ trong ngực ra đưa cho nàng, thấy nàng lật qua lật lại nhìn một hồi, tỏ vẻ buồn rầu rồi bảo Lộng Triều bế Trần Sơ tới, trân trọng đeo vào cổ nó.

Quách Giải nghi hoặc hỏi: "Vì sao muội coi trọng miếng ngọc bội này?"

"Bởi vì…" Hàn Nhạn Thanh mỉm cười, ánh mắt hơi sầm xuống, "Bà ta… là mẫu thân của muội."

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân của muội? Tại sao muội lại có mẫu thân như vậy?”, Quách Giải kinh ngạc, “Khoan đã… Trưởng công chúa Quán Đào chỉ có một nữ nhi, là trước…” Hắn bỗng nhiên nín bặt, trầm ngâm nhìn nàng.

“Đúng như huynh nghĩ đó”, Hàn Nhạn Thanh thản nhiên.

“Như vậy hai đứa bé…?” Hắn khá là kinh sợ nhìn Hàn Nhạn Thanh, lại hỏi lấp lửng: “À, huynh có một bằng hữu mới kết giao, sư muội có thể thu xếp bố trí được hay không?”

“Tất nhiên là có thể” Hàn Nhạn Thanh hơi ngạc nhiên, “Bằng hữu của huynh tên gì?”

“Liễu Duệ.”

“Cái gì?”, nàng bỗng ngẩng đầu lên.

“Liễu Duệ”, Quách Giải nhắc lại, “Sư muội biết hắn sao?”

“Huynh nghĩ sao?”, nàng cười bí ẩn.

Chương 10: Tướng quân khoác bào đến biên quan

Biên cương nhiều biến động, gió thu lạnh Ngũ Nguyên.

Vùng cao nguyên đất đỏ, lầu Mãn Phong mưa buồn.

Vận trù định quân kế,, giải ngũ về Tuyết Sơn.

https://thuviensach.vn

Núi sương mờ gió lạnh, đùa cợt báo tin lành.

Khói lửa rồi lan đến, giã biệt con lên đường.

Ngựa phi trên trận tuyến, giặc thịt nát xương tan.

Mới hay đời lính khổ, biên cương lắm chiến tranh.

Nam nhân thích đánh trận, phụ nữ chuộng yên bình.

Long Thành sơ hở quá, mau chóng trở về kinh.

Lòng thương con gái nhỏ, khắc khoải nhớ Trường An.

(Thủ thỉ)

Liễu Duệ gặp lại Hàn Nhạn Thanh vui mừng xen lẫn cảm khái, thấy Hàn Nhạn Thanh mới sinh hai con trai gái thì kinh ngạc đến mức gần như không dám tin vào mắt mình. Khi biết được phụ thân của hai đứa bé đáng yêu đó là thần thánh phương nào thì cảm giác bản thân vừa ngao du một vòng trong không gian.

"Sư huynh, ngậm miệng lại đi." Hàn Nhạn Thanh châm trà rồi đưa tới trước mặt Liễu Duệ.

"Ha ha!" Liễu Duệ cười gượng gạo rồi đưa tay lên chống cằm. "Ta chỉ kinh ngạc quá mà thôi. Nhớ ngày đó, muội chẳng qua là một cô nhóc mà, nào ngờ trong nháy mắt đã làm mẹ rồi."

Hàn Nhạn Thanh lườm hắn, "Huynh không cần nhắc nhở muội về sự thật phũ phàng này."

https://thuviensach.vn

“Mạch Nhi và Sơ Nhi đáng yêu quá nhỉ.” Hai đứa bé ngủ trong chiếc nôi mà Hàn Nhạn Thanh thuê người đóng riêng rất thoải mái cùng cười toe toét, tuyệt nhiên không hề sợ người ta.

“Dĩ nhiên rồi!”, Hàn Nhạn Thanh nói thản nhiên nhưng không kìm được vẻ hơi kiêu ngạo. Dù sao cũng là huyết mạch của mình, cho dù vì nguyên nhân rối rắm nào đó, thì cũng không thể nào không yêu thương chúng được.

Trên hành lang vang lên tiếng chân bước dồn dập, Tang Hoằng Dương vội vội vàng vàng xô cửa lao vào, “Nghe nói là đã tìm được Liễu huynh rồi à?” Hắn vừa hỏi vừa thở hổn hển. Hàn Nhạn Thanh không nhịn nổi cười phá lên, liếc xéo hắn, “Huynh nói xem, sư huynh của muội thất lạc đi đâu được chứ?”

“Mạc lão bản”, Liễu Duệ đã nghe Hàn Nhạn Thanh kể chuyện nên biết được thân phận thực của Tang Hoằng Dương, vì thế không khỏi cảm thấy có mấy phần thân mật hơn những người khác.

“Cứ gọi ta là Tang Hoằng Dương đi”, Tang Hoằng Dương khoát khoát tay, “Đừng nhắc tới ba chữ Mạc Ung Niên nữa.” Hắn quan sát Liễu Duệ, “Thật là kỳ quái, ta và Nhạn Nhi xuyên không thì đều là xuyên không linh hồn, sao huynh lại xuyên không thân thể được chứ?”

“Sao ta biết được?”, Liễu Duệ cười gượng. Ở đội cảnh sát đặc nhiệm, hắn là người có tính cách nghiêm khắc cứng nhắc nhất, tách xa khỏi đời sống thường nhật nên cũng không hề biết đến những pho truyện xuyên không nhan nhản trên mạng internet. Sau khi tới niên đại xa xưa này, hắn đã phải mất rất nhiều thời gian mới thích ứng được. May mà gặp được Quách Giải có cùng chí khí, tiếp đó gặp lại Hàn Nhạn Thanh và Tang Hoằng Dương.

https://thuviensach.vn

“Huynh đệ!” Tang Hoằng Dương sôi nổi hào hứng nói về hùng tâm tráng chí của mình với Liễu Duệ, hài lòng thấy hắn sáng mắt lên. Đã là đàn ông thì phần lớn đều có tham vọng, không cam chịu sống đời bình thường, nếu còn có chút bản lĩnh thì càng không thể an phận. Hàn Nhạn Thanh ngoảnh mặt làm thinh, trong lòng thầm thở dài nghĩ hai người này trong thế giới hiện đại cũng là số một số hai, huống chi bị ném tới nhà Hán của hai ngàn năm trước, một thời đại khá là đơn giản và man di trong mắt bọn họ.

“Ta vốn đã đưa huynh và Nhạn Nhi vào trong kế hoạch.” Tang Hoằng Dương ngả người trên chiếc ghế nằm, nói vẻ miễn cưỡng. “Vào thời đại phong kiến vua có quyền lực cao nhất này, muốn đứng vững thì nhất định phải có binh quyền. Tiểu tử Lưu Triệt quá lợi hại, chúng ta không tính toán lật đổ, đành phải kiếm cơm ăn dưới tay y. Liễu huynh xuất thân từ cảnh sát đặc nhiệm, vậy là không thể tốt hơn rồi. Còn Nhạn Nhi nghe nói cũng rất có thiên phú ở lĩnh vực chế tạo cơ khí, cũng là nhân tài không thể thiếu.”

“Vậy cũng tốt”, Hàn Nhạn Thanh khẽ mỉm cười, “Sư huynh của muội xuất thân từ học viện quân sự đấy!”

“Cái gì?” Tang Hoằng Dương sáng mắt lên, “Hóa ra Nhạn Thanh muội muội không phản đối ý định của ta à?”

Hàn Nhạn Thanh xẵng giọng, “Tại sao muội lại phản đối, chỉ cần các huynh không bán đứng muội thì dĩ nhiên là muội ủng hộ.”

“Ha ha!” Tang Hoằng Dương cười vẻ mất tự nhiên, mắt đảo lia lịa. “Muội cũng không thể để cho Mạch nhi và Sơ nhi không có cha chứ. Dù sao ở đây chúng cũng có thân phận, nếu ngày sau biết muội quyết định thay thì chưa chắc chúng sẽ không oán muội.”

“Tang Hoằng Dương huynh đừng có mà vừa sống mấy ngày ở thời đại này thì đã thành người xưa thật sự”, Hàn Nhạn Thanh lạnh giọng, “Chúng

https://thuviensach.vn

sống trong hoàng cung có cái gì hay, được nuông chiều từ bé, bị dạy dỗ thành những đứa bé không hề biết tới cuộc sống khó khăn của dân chúng, sao bằng muội dẫn theo bên người cho yên tâm."

"Thôi được rồi, ta không nói nữa. Chẳng qua…" Tang Hoằng Dương tạm thời bỏ qua, quay sang nhìn chằm chằm vào hai đứa bé, gãi cằm, "Dù thế nào thì cũng phải nuôi nấng hai đứa bé này cho tốt mới được."

Tháng Tám, mùa thu năm Nguyên Quang thứ sáu.

Thị trung Tang Hoằng Dương tiến cử đệ tử Mặc môn là Liễu Duệ, dâng lên yên ngựa và bàn đạp. Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, phong Liễu Duệ làm giáo úy dự khuyết Kỳ Môn quân. Liễu Duệ vì muốn báo đáp quốc gia nên không nhận khiến Hoàng thượng càng thêm khen ngợi, phong Liễu Duệ làm Ngũ Nguyên giáo úy, thống lĩnh Khâu Trạch kỵ. Đây cũng là khởi nguồn của kỵ binh Khâu Trạch sau này khiến người Hung Nô vừa nghe danh đã sợ mất mật. Nghĩa huynh Liễu Duệ của Hiếu Vũ Trần hoàng hậu, người một tay rèn luyện nên đội quân tinh nhuệ đệ nhất Đại Hán cũng xuất phát từ đây để bước những bước đầu tiên dẫn đến việc phong hầu bái tướng ngày sau.

"Bệ hạ!" Tang Hoằng Dương đi bên cạnh Lưu Triệt trong hành lang của cung Vị Ương, "Hiện giờ Hung Nô đang như hổ đói nhòm ngó Đại Hán ta mà Đại Hán ta cũng thường dụng binh với chúng. Thần biết bệ hạ vẫn lo lắng việc này, vừa may thần có một người chế tạo được một loại yên ngựa và bàn đạp, chỉ hiến tặng riêng cho bệ hạ."

"Vậy à? Yên ngựa này có gì tốt?", Lưu Triệt hờ hững hỏi.

Tang Hoằng Dương là con của thương nhân Lạc Dương, vốn có kỹ năng "đoán ý", mười ba tuổi đã nhận chức thị trung nhưng sau đó cũng không được vinh hiển, mãi đến khi Mạc Ung Niên xuyên không thì mới dần dần

https://thuviensach.vn

được Lưu Triệt yêu thích. Mạc Ung Niên từ khi làm thị trung tới nay phần lớn đều nắm bắt rất chính xác xu thế tâm trạng của Lưu Triệt, vì thế Lưu Triệt bình thường vẫn thích dẫn hắn theo bên mình.

"Có gì tốt", Tang Hoằng Dương ra vẻ bí ẩn, "Bằng hữu Liễu Duệ của thần đang đứng hầu bên ngoài cửa cung, bệ hạ truyền lệnh cho hắn đến trường bắn thử một lần sẽ biết."

Lưu Triệt bất giác bước chậm lại, nhìn vẻ mặt tự tin của Tang Hoằng Dương cũng có chút bất ngờ. "Dương Đắc Ý", y đột nhiên quay sang bảo. Dương Đắc Ý hiểu ý, liền khom người lui ra.

"Tang Hoằng Dương, chuyện chiến sự thì triều đình tự có quan lại chuyên trách chủ trì, tại sao người này lại đem phẩm vật đến tay khanh?"

"Bởi vì người này là huynh trưởng nghĩa muội của thần", Tang Hoằng Dương đã chuẩn bị từ trước nên đối đáp trôi chảy.

"À, chính là cô gái lần trước ở lầu Văn Nhạc?" Lưu Triệt suy nghĩ một chút, nửa cười nửa không, "Nàng có huynh trưởng sao?"

"Cũng là nghĩa huynh." Tang Hoằng Dương trả lời bình thản.

Lưu Triệt liếc hắn một cái, "Nghe nói lầu Thanh Hoan của khanh được người Trường An rất hoan nghênh, điều này có thật không?" Y hỏi nhưng không đợi Tang Hoằng Dương trả lời mà chuyển hướng đi về trường bắn, lúc này Vệ Thanh cũng đồng thời xuất hiện.

"Thảo dân Liễu Duệ tham kiến Hoàng thượng", Liễu Duệ đi theo quan Trung thư tuyên chỉ đến gần, quỳ xuống hành lễ.

https://thuviensach.vn

“Miễn lễ!”, giọng nói đều đều của Lưu Triệt từ phía trên truyền xuống. Liễu Duệ đứng dậy, kín đáo đánh giá vị đế vương trẻ tuổi mặc gấm đen, mặt mày sáng láng, oai vệ khác thường. Quả nhiên có phần giống với Trần Mạch đang quấn trong tã lót.

Tang Hoằng Dương đứng ở bên Lưu Triệt, cười khẽ với Liễu Duệ. Liễu Duệ nhìn theo ánh mắt của hắn thì thấy một thanh niên mặc y phục màu xanh, thần thái rạng rỡ, vẻ mặt bình thản đứng hầu sau Lưu Triệt liền biết đó là Vệ Thanh.

Vệ Thanh nhờ có lần xuất quân ở Thượng Cốc tiến thẳng tới triều đình Hung Nô, lập nhiều công lớn nên lúc này đã được phong làm quan nội hầu. Cho dù là vì quan hệ với tỷ tỷ Vệ Tử Phu hay vì thực lực của bản thân thì vẫn được Lưu Triệt cực kỳ coi trọng, nhưng hắn đã là nhân vật làm mưa làm gió trong triều Hán. Nếu không phải vì Hàn Nhạn Thanh, Liễu Duệ rất sẵn lòng kết giao với viên tướng được lưu danh trong sử sách Tây Hán này. Đáng tiếc hiện giờ… Liễu Duệ thầm thở dài, cho dù là vì Hàn Nhạn Thanh hay là vì bản thân mình thì hắn đều phải coi Vệ Thanh là địch. Hắn chỉ sợ địch ý của Hàn Nhạn Thanh lúc này đối với Vệ gia cũng không cao, một khi Vệ gia biết sự tồn tại của Hàn Nhạn Thanh thì mới là lúc một mất một còn. Đây là số mệnh của hai nhà Trần, Vệ. Đã đến tình thế như bây giờ thì chỉ sợ rằng người tạo ra nó là Lưu Triệt cũng không thể nào thay đổi được cục diện.

“Liễu tiên sinh, xin mời!”, Lưu Triệt nói vẻ bình thản, trên mặt cũng không biểu hiện gì.

Y nói xong liền có người của Ngự mã giám dẫn ra một con ngự mã toàn thân đỏ rực, tiếng hí vang rền, bốn vó khỏe khoắn, thần thái kiêu ngạo. Liễu Duệ bất giác thầm khen. Trong huấn luyện cảnh sát đặc nhiệm hiện đại bao gồm cả việc thuần phục ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa của Liễu Duệ rất tốt nên thấy tuấn mã như vậy cũng không sợ. Hắn cẩn thận xem xét yên ngựa, bàn

https://thuviensach.vn

đạp, vuốt vuốt bờm ngựa khiến con ngựa hồng ngẩng đầu hí vang, rõ ràng có vẻ không quen.

Liễu Duệ phi thân lên ngựa, ghìm dây cương cưỡi vài vòng rồi buông hai tay. Những người bên ngoài nhìn ra chỗ tốt của yên ngựa, nhất là Lưu Triệt cùng Vệ Thanh, cặp mắt hai người đều sáng lên, thậm chí Vệ Thanh còn lộ vẻ nóng lòng muốn thử. Liễu Duệ rút tên bên hông lắp vào cung rồi dùng mấy tư thế rất khó, bắn ra mấy mũi đều trúng hồng tâm. Đã từng trải qua huấn luyện xạ kích[1] cực kỳ nghiêm khắc của cảnh sát đặc nhiệm hiện đại, Liễu Duệ dù lạ lẫm với cung tên nhưng chỉ qua mấy ngày tập luyện là đã có thể sử dụng thành thạo. Liễu Duệ ghìm ngựa, chậm rãi cưỡi trở về, xuống ngựa thu cung rồi quỳ gối, "Thảo dân kém cỏi."

[1] Xạ kích: Môn tập bắn.

"Tốt, tốt!", Lưu Triệt nói liên tiếp hai chữ, tự mình nâng hắn dậy. Y vốn không phải là một người dễ gần nhưng là một vị hoàng đế hùng tài đại lược đột nhiên thấy được ý nghĩa sâu xa của việc xuất hiện yên ngựa trong chiến tranh Hán Hung, trong lòng cực kỳ vui vẻ nên mới có thái độ như vậy. Y nhìn kỹ lại Liễu Duệ thì thấy hắn có cốt cách vững vàng, thần thái hiên ngang, là nhân tài hiếm có.

"Hoàng thượng!" Vệ Thanh tiến lên lên trước nói, "Yên ngựa này rất thần kỳ. Vệ Thanh cũng muốn thử một lần."

Lưu Triệt cười nói, "Trọng Khanh[2] ngứa tay khó nhịn sao?" Y gật đầu đồng ý rồi quay sang hỏi, "Công lao Liễu tiên sinh hiến yên ngựa rất lớn, có muốn ban thưởng gì không?"

[2] Trọng Khanh: Tên tự của Vệ Thanh.

https://thuviensach.vn

Trên trường luyện ngựa, Vệ Thanh oai hùng xuất chúng, phóng ngựa như bay, mấy mũi tên phá không bay ra, lực bắn rõ ràng mạnh hơn Liễu Duệ bắn lúc trước mấy phần.

“Hoàng thượng!” Vệ Thanh xuống ngựa nói, “Yên ngựa này quả nhiên dễ dùng, nếu phổ biến rộng rãi trong chiến tranh thì có thể nâng cao sức chiến đấu của kỵ binh Đại Hán gấp đôi trở lên.”

“Biết rồi”, Lưu Triệt mỉm cười nói, “Lý Cảm, truyền lệnh xuống ty Quân nhu toàn lực chế tạo yên ngựa, trong vòng năm nay phải đủ cho tất cả chiến mã hiện có.” Lý Cảm khom người nhận lệnh.

“Hoàng thượng!” Liễu Duệ quỳ xuống, cúi đầu bẩm báo, “Thảo dân mặc dù xuất thân thấp hèn nhưng có lòng đền nợ nước, cũng có chút khả năng về việc luyện binh bày trận, xin Hoàng thượng cho phép thảo dân ra nhập quân đội, góp sức cho đất nước.” Câu chữ dõng dạc hùng hồn, cách nói có khí phách khiến Lưu Triệt không khỏi động lòng. Lại thêm Tang Hoằng Dương bước lên nói nhỏ, “Người này đúng là am hiểu luyện binh bày trận.” Lưu Triệt cũng không để ý lắm, nói: “Liễu tiên sinh một lòng vì nước, trẫm rất hài lòng, ban cho Liễu Duệ chức giáo úy dụ khuyết trong Cấm vệ quân có được không?”

Cấm vệ quân đóng ở kinh thành, giáo úy cũng không phải là chức quan quá nhỏ, ban thưởng như vậy cũng coi là hậu hĩnh rồi, nhưng Liễu Duệ lại lắc đầu đáp, “Mặc dù làm giáo úy Cấm vệ quân cũng tốt nhưng thảo dân vẫn hy vọng được đến cấm quân ở vùng biên cương lạnh giá, thế mới có thể góp sức cho đất nước được tốt hơn.”

“Tốt!” Lưu Triệt không giận mà lại cười, “Đúng là trẫm đã xem nhẹ tiên sinh.” Y nghiêm mặt, nói: “Phong Liễu Duệ làm giáo úy Ngũ Nguyên, dưới quyền chỉ huy của Lý Quảng ở Hữu Bắc Bình. Trong vòng một tháng sẽ lên đường.”

https://thuviensach.vn

“Dạ!”, thị thần ở bên cạnh khom người lĩnh mệnh.

“Đa tạ hoàng thượng”, Liễu Duệ bái tạ hoàng ân.

Lầu Thanh Hoan.

“Sư huynh, trong vòng một tháng đã lên đường rồi sao?”, Hàn Nhạn Thanh trầm ngâm hỏi.

“Đúng vậy!” Liễu Duệ gật đầu, “Ta phải tạm biệt sư muội đi Ngũ Nguyên một thời gian.”

“Cũng tốt.” Rượu Bích Nhưỡng Xuân mới ủ xong tản ra mùi hương đậm đà, Tiêu Phương uống cạn một chén rượu, “Ta cũng phải cùng Quách Giải, Lộng Triều trở về sư môn một chuyến, nhân tiện cùng lên đường với Liễu công tử.”

“Sư phụ cũng phải đi sao?”, Hàn Nhạn Thanh ngạc nhiên.

“Nhạn Nhi, trong thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn.” Tiêu Phương nhẹ nhàng, “Mấy hôm trước, Quách Giải tới báo cho ta biết sư môn có việc, bảo ta trở về gấp. Nếu không phải cô ấy sắp sinh con thì e là vi sư đã ở trên đường trở về Đường Cổ Lạp Sơn từ lâu rồi.”

“Vậy không được.” Hàn Nhạn Thanh đảo mắt, “Tôi đi cùng với sư phụ. Tôi cũng là người của sư môn, không phải sao?”

Tang Hoằng Dương cau mày, “Muội ném cục diện rối rắm ở kinh thành lại cho ta, còn mình thì vỗ mông bỏ đi sao?”

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh nháy nháy mắt, cười ngọt ngào, “Muội biết huynh sẽ chèo chống được.”

“Muội điên rồi.” Tang Hoằng Dương hung hăng uống một chén, “Mạch Nhi và Sơ Nhi thì làm sao bây giờ?”

“Tất nhiên là đi cùng với muội.”

“Bọn chúng còn nhỏ như thế sao chịu nổi bôn ba?”

“Cứ yên tâm.” Hàn Nhạn Thanh nheo mắt lại: “Có tiền là có thể xui ma khiến quỷ, cứ đi từ từ rồi sẽ đến nơi.”

“Như vậy”, Tang Hoằng Dương bất đắc dĩ thấp giọng hỏi, “Y thì sao?”

Hàn Nhạn Thanh trầm ngâm một hồi lâu mới nói, “Cho dù thế nào thì huynh cũng phải thừa nhận rằng bây giờ còn chưa phải lúc. Hơn nữa, nếu thật sự muốn tạo ra một khoảng trời riêng thì há chỉ giới hạn trong thành Trường An nho nhỏ?”

Một cô gái xuống lầu đúng vào lúc người thanh niên áo tím đang dắt người hầu đi tới.

“Hoàng thượng, thế nào rồi?”, Lý Cảm nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì”, Lưu Triệt quay đầu lại, “Hình như là đang gặp người quen.”

“Phu nhân!”, Lưu Triệt lên tiếng gọi.

https://thuviensach.vn

Cô gái đang tha thướt đi ra ngoài kinh ngạc quay đầu lại, “Công tử, có chuyện gì thế?” Mặt mũi cô ta trông rất xa lạ.

“Không có gì, ta nhận lầm người.”

Cô gái cũng không chú ý, “Không sao cả.”

“Tỷ tỷ!” Tiểu Hổ Tử từ đằng xa chạy vội tới, “Mẫu thân gọi tỷ về.”

“Đang về đây.” Nàng gật đầu, dắt cậu bé chậm rãi đi xa, cuối cùng biến mất trong đám người mà không hề quay đầu lại.

Thần tiên ở trên trời, các người nhìn xem, số mệnh đã sắp đặt cho tôi nhưng tôi vẫn cứ khăng khăng không muốn cùng y gối ấp vai kề.

Trong lầu Thanh Hoan, người ca cơ dáng vẻ phong lưu ôm đàn ngọc ngồi trên sàn diễn đàn hát một khúc ca u buồn…

Một chiếc xe ngựa chậm rãi lăn bánh trên con đường từ kinh thành tới Lũng Tây.

“Tiêu sư phụ, có phải thức thứ ba, chiêu thứ tư của Vân Chu chưởng đánh như thế này không?”

Hàn Nhạn Thanh bế Trần Sơ, mỉm cười nhìn sư huynh Liễu Duệ quấn lấy sư phụ của mình thỉnh giáo chiêu pháp võ học. Liễu Duệ trước giờ gần như là một tên say mê luyện võ đến điên cuồng. Lý do chủ yếu khiến Quách Giải kết giao với hắn là do thuận mắt ở điểm cuồng dại này. Hơn nửa năm nay, Quách Giải cũng chỉ cho Liễu Duệ một ít công phu, nhưng ngại môn quy nên cũng không dạy sâu. Giờ Liễu Duệ gặp được Tiêu Phương là sư thúc của Quách Giải liền cố sống cố chết xin lãnh giáo.

https://thuviensach.vn

“Á à ơi, Sơ Nhi ngoan.” Hàn Nhạn Thanh cố gắng hết sức thúc đẩy chuyện này, thậm chí cực lực đề cử Liễu Duệ và Thân Hổ làm đồ đệ của Tiêu Phương nhưng Tiêu Phương mãi vẫn không gật đầu, chỉ nói muốn thu đồ đệ thì phải được sư phụ đồng ý, bây giờ chỉ có thể chỉ dạy được một chút công phu mà thôi.

“Không phải trước đây người đã thu tôi làm đồ đệ sao?”, Hàn Nhạn Thanh không phục.

Lộng Triều ẵm Trần Mạch, ngước mắt nhìn nàng rồi lại cúi xuống chơi đùa với Trần Mạch.

“Làm sao mà giống nhau được.” Tiêu Phương phì cười, “Nhạn Nhi, nếu nhớ không lầm thì lúc trước cô dùng ân cứu mạng cưỡng ép ta thu nhận làm đồ đệ thì phải? Hơn nữa…”, hắn nhấn mạnh, “Cô vẫn chưa chính thức làm lễ bái sư mà.”

“Sư thúc từng bị nguy hiểm tính mạng ư?” Quách Giải lấy làm kinh ngạc, hắn luôn cho rằng vị sư thúc mà hắn ngưỡng mộ từ thuở nhỏ là người không có gì không làm được.

“Tôi vẫn còn chưa được coi là đệ tử chính thức?”, Hàn Nhạn Thanh giận sôi lên, “Vậy mà người bắt tôi kêu bằng sư phụ lâu như vậy!”

Lộng Triều trừng mắt lạnh như băng nhìn nàng, “Không được nói giọng như vậy với Tiêu ca ca.”

Tiểu Hổ Tử chống nạnh trừng mắt nhìn hắn, “Không được quát tháo tỷ tỷ của tôi.”

Lần này đi xa, Hàn Nhạn Thanh mang cả Tiểu Hổ Tử đi theo. Thân đại nương vốn không nỡ, nhưng Hàn Nhạn Thanh nói cuộc sống gia đình đã

https://thuviensach.vn

không phải lo nữa rồi, cũng nên cho Tiểu Hổ Tử ra ngoài trải nghiệm thì sau này mới có tương lai. Hàn Nhạn Thanh cực kỳ cảm động, giao Trần Sơ cho bà vú, ôm lấy Tiểu Hổ Tử, "Chỉ có Tiểu Hổ Tử mới tốt với tỷ, không giống Lộng Triều, hừ." Nàng không sợ Lộng Triều, lúc này Lộng Triều chẳng làm gì được nàng. Nhưng nàng cũng không biết rằng nếu là người khác thì chỉ e Lộng Triều đã ra tay độc ác.

"Nhạn Nhi, cô không nên tức giận", Tiêu Phương ôn tồn nói, "Suốt những ngày qua, không phải những thứ cô muốn học, ta đều đã dạy cô đấy sao? Lần này về sư môn, ta sẽ bẩm báo với sư phụ rồi thu cô làm đồ đệ." Hàn Nhạn Thanh quay đầu đi không để ý tới hắn.

"Chưởng lực Vân Chi chưởng lấy "miên" làm chủ, sức lực triền miên không dứt, không ngừng sinh sôi…" Tiêu Phương giảng giải Vân Chu chưởng cho Liễu Duệ, Hàn Nhạn Thanh dẫn Thân Hổ ngồi một bên lắng nghe. Bây giờ nàng còn đang ở cữ không thể tập võ, nhưng một điều thông thì trăm điều thông, lúc này nghe một chút thì sau này tập võ cũng dễ dàng hơn.

"Ồ", Liễu Duệ trầm ngâm một lát, "Có phải như thế này không?" Hắn múa mấy đường, Tiêu Phương gật đầu, "Không tồi… Ngộ tính của ngươi khá đấy."

"Quá đơn giản", Hàn Nhạn Thanh ngẫm nghĩ, cúi xuống lại thấy Thân Hổ tỏ vẻ khó hiểu lại nghĩ, "Chẳng lẽ mình và sư huynh quá thông minh ư?"

"Trong lúc rảnh rỗi, chúng ta chơi mạt chược nhỉ?" Hàn Nhạn Thanh nháy mắt, trải qua mấy ngày thật sự nhàm chán, khi ngồi chán ở một thành vùng Tây Trữ, nàng mời thợ đến làm một bộ mạt chược, định là trong những ngày kế tiếp sẽ rủ rê tất cả mọi người trên xe ngựa cùng sát phạt.

https://thuviensach.vn

“Mạt chược, không phải chứ?” Liễu Duệ ngán ngẩm rùng mình một cái, tưởng tượng ra một đám người trông rất thanh lịch vây quanh bàn mạt chược, sát phạt tàn bạo, mắt đỏ ngầu.

“Sư huynh không chơi sao?” Hàn Nhạn Thanh hỏi với vẻ mặt thuần khiết.

“Nói đùa à. Ta là quân nhân, tất nhiên phải tuân thủ quân quy, quân phong nghiêm chỉnh, đương nhiên không chơi”, Liễu Duệ chính khí lẫm liệt.

“Nếu không chơi, ngày tháng trôi qua buồn tẻ như vậy, mọi người đều phát điên mất.”

Tiếng xoa bài vang lên lách cách. Một chiếc án lớn được bày ra ở giữa xe ngựa, bốn người ngồi vây quanh.

“Nhị!”, Liễu Duệ la lên như hung thần ác sát, đánh ra một con Nhị.

“Sư huynh ơi!” Hàn Nhạn Thanh như cơn gió tây khoan khoái đùa giỡn trên mặt sông, “Huynh ngàn vạn lần không được để trò chơi này lưu truyền trong quân đó.” Nàng nhìn Quách Giải lúc này mắt đã đỏ vằn, Tiêu Phương thì khá hơn một chút, vẫn giữ được phong độ quân tử khiêm tốn của mình, “Hại người lắm.”

“Có lẽ muội không biết rồi”, Liễu Duệ cố ra vẻ nghiêm túc, “Tương truyền món mạt chược này là do chính Hoài Âm hầu Hàn Tín phát minh ra cho quân lính giải trí đấy.”

“Có chuyện này sao?” Quách Giải ngẩng đầu ngơ ngác, “Cho tới giờ con vẫn chưa từng trông thấy vật này. Sư thúc, người đã từng nghe nói chưa?”

https://thuviensach.vn

“Chưa.”

“Thế nghĩa là không phải.” Quách Giải vừa kết luận vừa lấy một quân bài.

“Ha ha, muội ù rồi”, Hàn Nhạn Thanh khoái trá ngửa bài, quả nhiên là một con Phong.

“Lại ù nữa, không thể nào”, Quách Giải cáu kỉnh, “Ta vừa mới lấy một quân bài, sao muội đã ù được?”

Hàn Nhạn Thanh bế Trần Mạch, Trần Sơ lên hôn mỗi đứa bé một cái, “Muội chẳng qua chỉ kiếm chút tiền sữa cho A Mạch, A Sơ. Sư huynh hẹp hòi như vậy sao?”

Lục Y, Tiểu Hổ Tử, bà vú đứng phía sau cười trộm. Mấy ngày qua bọn họ thấy trò chơi này cũng có vẻ mới lạ nên không cảm thấy đi đường mệt nhọc nữa. Lộng Triều ngồi sau Tiêu Phương, chăm chú quan sát nhưng không nói câu nào.

Quách Giải không phục, “Nếu mà…” Hắn vốn định nói nếu Hoàng đế mà trông thấy muội nuôi dưỡng vị hoàng tử y mong đợi đã lâu thế này thì không biết sẽ như thế nào? Nhưng thấy trên xe đông người phức tạp nên đành nín lặng chung tiền ra trả.

Hàn Nhạn Thanh ngáp một cái, “Muội mệt rồi, đi nghỉ ngơi một lát, mọi người chơi tiếp đi.”

“Không được”, một giọng nói đã khản đặc vang lên, bàn tay trắng bệch thò ra, túm chặt lấy tay áo của nàng, cay cú, “Chơi tiếp, ta không tin không gỡ được vốn.”

https://thuviensach.vn

…

Hàn Nhạn Thanh im lặng. Mạt chược, quả nhiên là trò chơi có hại.

Thành Ngũ Nguyên.

Sau chuyến lữ hành dài đằng đẵng, xe ngựa rốt cục cũng mệt mỏi vào thành.

“Ái chà, mệt chết được.” Hàn Nhạn Thanh nhảy xuống xe, cười khanh khách, “Chúng ta nghỉ trong thành mấy ngày đi.”

Mọi người trên xe nghe vậy đều choáng váng, “Nghỉ gì nữa, chúng ta đã đi chậm như rùa rồi”, Quách Giải trách móc.

Hàn Nhạn Thanh không nói lời nào, chỉ ngước cặp mắt lên nhìn Tiêu Phương là người cầm đầu.

“Thôi nào. A Giải.” Tiêu Phương cười bảo, “Chúng ta chỉ cần trở về trước dịp cuối năm là được rồi. Sư muội của con mới sinh không được bao lâu, con để cho nàng ấy nghỉ ngơi một chút đi.”

https://thuviensach.vn

Quách Giải không nói gì, chuyện cứ thế được quyết định. Hàn Nhạn Thanh chọn một đại viện thanh nhã, quét dọn sạch sẽ rồi đi vào.

"Chỉ ở có mấy ngày thì có cần phòng lớn như thế này không? Nhạn Nhi, muội định làm gì thế?", Liễu Duệ nằm gác hai chân trên trường kỉ, vừa nhàn nhã gặm lê vừa hỏi.

"Tất nhiên là để chuẩn bị cho huynh mà thôi." Hàn Nhạn Thanh mỉm cười ngồi xuống cạnh bàn, giở ra một tấm sa bàn, "Huynh phải biết rằng thời Hán dùng chính sách phân chia cai quản, nhưng chỗ này vẫn thuộc về triều đình. Vùng ngoại thành Ngũ Nguyên có một mỏ sắt lớn, ở đây." Nàng chỉ vào sa bàn, "Muội đã nhờ Tang Hoằng Dương kiếm được quyền sử dụng khai thác mỏ sắt này. Nhiệm vụ của huynh là thành lập một xưởng chế tạo binh khí ở gần đó."

Liễu Duệ giật mình, "Nếu chúng ta có thể làm được thì tại sao không báo cho Lưu Triệt?"

Hàn Nhạn Thanh nheo mắt, "Nếu có thể được thì huynh hãy gọi là bệ hạ đi. Đừng để bị kẻ có ác ý nghe thấy, gán cho huynh cái tội danh đại bất kính." Nàng buông tay xuống, cười nhạt nhưng từ trên người lại phát ra một loại khí thế sát phạt, "Muội muốn huynh lập nên một đội quân vô địch thiên hạ, nếu báo lên trên thì chúng ta được ích lợi gì?"

Liễu Duệ nhíu mày hỏi, "Nếu sau này bị phát hiện ra thì làm sao?"

"Đợi huynh luyện ba năm, năm năm nữa rồi chọn một phần báo lên trên, cứ nói là một mình huynh đã nghiên cứu chế tạo ra, trải qua nhiều năm kiểm nghiệm thực tế sử dụng rồi mới dám kính hiến."

https://thuviensach.vn

“Có thể được không?” Liễu Duệ bật cười, “Còn muội thì sao? Chắc cũng không nhàn rỗi.”

“Muội à? Muội đang định đi làm việc đây.” Hàn Nhạn Thanh cười ngọt ngào nhưng trong đó lại chứa một tia nguy hiểm, “Sư huynh, theo muội ra ngoài đi dạo một lúc.”

“Đây chính là chuyện muội muốn làm hả?” Liễu Duệ toát mồ hôi, ngước nhìn những chiếc đèn lồng màu đỏ treo cao trên ngôi lầu cũ nát trước mặt.

“Đại gia, muốn vào à?” Người hầu vội chạy đến chào đón, “Các cô nương của chúng tôi ai nấy đều xinh đẹp như hoa. Xuân Lan, Xuân Cúc, mau mau ra đây.”

“Được rồi, được rồi.” Một thiếu niên áo trắng, vóc người không cao, vẻ mặt bình thản nhưng cười thật đáng yêu từ phía sau Liễu Duệ bước ra, “Cô nương nổi tiếng của các người là ai?”

“Tiểu thiếu gia tìm đúng chỗ rồi. Phù Dung cô nương của lầu Di Hồng chúng tôi có dáng vẻ xinh đẹp vào loại đệ nhất toàn thành Lũng Tây đó, chẳng qua muốn chào hỏi Phù Dung cô nương thì có lẽ…”

Liễu Duệ quăng ra một chuỗi tiền Tam Thù, “Đủ chưa?”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Gã người hầu tỏ vẻ mừng rỡ, ở lầu Di Hồng này đã nhiều năm nhưng gã rất ít khi thấy người nào phóng tay rộng rãi như vậy. “Nhưng mà Phù Dung cô nương của chúng tôi đang tiếp khách mất rồi.”

Thiếu niên áo trắng cất tiếng cười để lộ ra hai hàm răng thật đáng yêu, “Ngươi đưa chúng ta vào nhã thất, sau đó xin mời lão bảo[3] tới. Chúng ta ở đây đợi Phù Dung cô nương nhé.”

https://thuviensach.vn

[3] Lão bảo: Tú bà.

"Ái chà, cơn gió nào đã đưa hai vị khách quý đến đây." Tấm màn cửa vừa vén lên, một cơn gió thổi qua mang theo mùi phấn son nồng nặc, rồi một người đàn bà trung niên ăn mặc rẻ tiền, son phấn lòe loẹt đi vào. Hai người Liễu, Trần cùng rùng mình một cái, đúng là phim truyền hình không hề giả tạo.

Lão bảo đang cười hỉ hả, vừa trông thấy Hàn Nhạn Thanh thì bỗng nhiên biến sắc, lạnh lùng nói: "Lầu Di Hồng chúng ta không hoan nghênh khách nữ giả nam trang."

"Mắt ma ma rất tinh tường", Hàn Nhạn Thanh mỉm cười đứng lên, "Hôm nay ta dạo quanh thành Ngũ Nguyên này một vòng, đã nhìn thấy trúng lầu Di Hồng của ma ma. Ta vốn nghĩ nếu ma ma không nhận ra thân phận nữ nhi của ta thì ta chỉ giao cho ma ma một khoản tiền rồi mời ma ma cuốn gói đi", nàng đưa mắt từ trên xuống dưới đánh giá lão bảo, "May là ma ma không khiến ta thất vọng."

"Ngươi…", Dung ma ma vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, "Ngươi có ý gì?"

"Ta muốn mua đứt lầu Di Hồng."

"Tại sao ta phải bán?"

"Tại sao Dung ma ma không bán?" Hàn Nhạn Thanh thong thả đi qua đi lại mấy bước, "Ta xem rồi. Lầu Di Hồng ở vị trí không tồi nhưng khách khứa không náo nhiệt lắm, trong khi ma ma lại không phải là một người hồ đồ, như vậy cho thấy ma ma rất có lương tâm. Ta cũng không phải là người lòng dạ ác độc." Nàng quay người lại cười híp mắt, "Chỉ cần ma ma nghe ta thì ta tin chắc rằng các cô nương không phải cực khổ nhiều mà vẫn có thể kiếm được bộn tiền. Thế nào đây?"

https://thuviensach.vn

“Nghe cô nương nói vậy có thể thấy cô nương là người rất có kiến thức.” Dung ma ma nhìn nàng từ trên xuống dưới, bỗng nhiên thở dài, nhún người hành lễ, “Ta quyết định liều một chuyến. Ta tin tưởng vận khí của ta, cũng thay các cô nương trong lầu cảm ơn cô.”

“Ấy, Hàn Nhạn Thanh vội vàng đỡ bà ta đứng lên, “Ma ma nói quá lời rồi.”

“Nếu đã quyết như thế thì tất nhiên phải cải tạo lại lầu Di Hồng. Từ ngày mai, ma ma hãy tạm ngừng kinh doanh để ta mời người tới sửa chữa. Ma ma yên tâm, tiền thì tất nhiên do ta bỏ ra. Các cô nương trong lầu cũng phải tập trung huấn luyện. Ta tin rằng khi mở cửa trở lại, lầu Di Hồng sẽ danh chấn biên thùy.”

Chương 11: Gian khổ luyện binh đi Tái Bắc

“Đó là tính toán của muội à?”, trên đường về đại viện, Liễu Duệ giả bộ lơ đãng hỏi.

“Đương nhiên!” Hàn Nhạn Thanh nheo mắt, “Từ xưa tới nay, nơi có nhiều tin tức nhất, phức tạp nhất chính là thanh lâu.”

“Chuyện này do muội chịu trách nhiệm nhưng muội không thể có bất kỳ liên hệ trực tiếp nào với thanh lâu”, Hàn Nhạn Thanh quay sang Liễu Duệ, “Cho nên phải bồi dưỡng một số tâm phúc, nhưng cũng may là vẫn còn nhiều thời gian. Ngược lại, bản thân sư huynh nên đi bái kiến quan trên luôn đi.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì chưa chắc.” Liễu Duệ khẳng khái, ý tứ phong thái lỗi lạc, cất tiếng ngâm: *“Vi thử Long Thành Phi tướng trấn, ngựa Hồ đâu dám vượt Âm Sơn”*[1], đáng tiếc, đáng tiếc, ta chẳng thể gặp được vị Phi tướng quân này rồi.”

[1] Hai câu thơ trong bài Xuất tái - Kỳ 1 (Ra cửa ải - Kỳ 1) của Vương Xương Linh, viết về vị tướng quân tên là Lý Quảng, người Hung Nô xưa gọi ông là “Phi tướng” (Tướng bay).

“Hay!” Chợt nghe một tiếng tán thưởng, một công tử áo lam từ phía trước đi tới, khen ngợi: “‘Vi thử Long Thành Phi tướng trấn, ngựa Hồ đâu dám vượt Âm Sơn.’ Rất có khí phách!”

“Tại hạ là Lý Kỳ, xa kỵ úy Ngũ Nguyên, nghe thấy mấy câu thơ công tử vừa ngâm thì nhất thời không nhịn được nên mới khen ngợi, hy vọng không làm phiền hai vị.”

“Ha ha, có sao đâu chứ?” Hàn Nhạn Thanh từ phía sau Liễu Duệ bước lên, “Sư ca ta mới nhậm chức giáo úy Ngũ Nguyên, tên là Liễu Duệ. Hôm nay vừa tới khu vực của quý vị, chợt nghĩ tới uy danh của Tướng quân Lý Quảng thì không thể kìm lòng nên mới ngâm thơ hoài niệm.

“Ồ!” Ánh mắt Lý Kỳ sáng lên, “Thì ra là Liễu giáo úy hiến yên ngựa được bệ hạ chính miệng phong thưởng đó ư?”

“Ha ha, mọi người cũng biết cả rồi.” Liễu Duệ và Hàn Nhạn Thanh cùng toát mồ hôi. Liễu Duệ trừng mắt nhìn Hàn Nhạn Thanh, tất cả chỉ vì nàng làm chậm tốc độ đi đường nên tin tức này đã kịp truyền tới cả nơi biên thành hẻo lánh này.

“Thái thú và ta đều hiếu kỳ không biết yên ngựa có công hiệu thần kỳ thế nào? Vừa hay đúng lúc Liễu huynh đến.” Lý Kỳ vờ như không biết rằng hai người đang lúng túng, nói đầy vẻ hào hứng.

https://thuviensach.vn

“Nếu đã vậy”, Liễu Duệ quyết định thật nhanh, “Sáng mai ta sẽ tới bái chào Lý tướng quân, nhân tiện giới thiệu về chiếc yên ngựa luôn.”

“Hay quá, Tướng quân và ta sẽ ở quân doanh chờ đại giá”, Lý Kỳ cũng thẳng thắn nói luôn, “Tướng quân mới tới Ngũ Nguyên nên chắc mệt rồi, sớm trở về an giấc đi.” Hắn liếc ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía lầu Di Hồng mà Liễu Duệ vừa đi ra khiến Liễu Duệ cảm thấy nóng mặt, cố kìm nén ý muốn giáo huấn cho Hàn Nhạn Thanh một trận.

Ngày hôm sau, Liễu Duệ một mình đi tới phủ Ngũ Nguyên bái tướng, dựa vào lợi thế có yên ngựa bàn đạp nên dễ dàng giành được cảm tình của Lý Tiêu, thái thú Ngũ Nguyên.

“Vi thử Long Thành Phi tướng trấn, ngựa Hồ đâu dám vượt Âm sơn.”, Lý Tiêu khẽ vuốt râu, “Nghe Lý Kỳ nói là Liễu giáo úy vừa tới Ngũ Nguyên ngày hôm qua?”

Lý Tiêu là một người trung niên tầm khoảng từ ba đến bốn mươi tuổi, có tất cả đặc trưng của một đại tướng theo tiêu chuẩn Trung Quốc cổ đại, thân thể cường tráng, ánh mắt sắc bén nhưng lúc này đang nhìn Liễu Duệ với vẻ tán thưởng khó thấy.

“Đúng vậy!” Liễu Duệ khom người nói, “Mạt tướng đến Ngũ Nguyên ngày hôm qua, trong lúc tán gẫu với mọi người thì bỗng nghĩ tới Lý tướng quân bảo vệ quốc gia giúp cho dân chúng biên quan được sống yên ổn, trong lòng cảm khái mới buột miệng ngâm mấy câu thơ, ngờ đâu Lý kỵ úy lại nghe thấy.”

“Tốt, tốt!” Lý Tiêu mỉm cười, bỗng nhiên có chút thương cảm, “Nếu gia phụ biết được là Liễu giáo úy sùng bái người như thế thì nhất định sẽ hết sức vui mừng.” Liễu Duệ hỏi lại vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, “Chẳng lẽ lệnh tôn là?”

https://thuviensach.vn

“Chính là Phi tướng.”

“Vậy sao?” Liễu Duệ nghe thấy câu trả lời vừa nằm ngoài vừa ở trong suy đoán thì không khỏi quan sát người đàn ông trung niên trước mặt với ánh mắt hoàn toàn mới. Trong trí nhớ của hắn, Lý Quảng có ba con trai, con cả Lý Đương Lợi chết sớm, con thứ tên Lý Tiêu, tựa hồ cũng mất trước cha mình, hắn thấy buồn lòng nhưng vẫn lên tiếng khen ngợi, “Quả nhiên là cha nào con nấy.” Trong *Sử ký* cũng không ghi lại nguyên nhân cái chết của Lý Tiêu nhưng có thể thấy Lý Tiêu đã làm lên đến chức thái thú Ngũ Nguyên thì năng lực không kém, nếu không chết thì không biết Lý gia có thể có cục diện mới như thế nào.

“Ha ha”, Lý Tiêu rất vui vẻ nhưng vẫn dặn dò, “Thật hiếm có người văn võ song toàn như Liễu giáo úy, đúng là phúc của Đại Hán ta. Nghe nói Liễu giáo úy đã phát nguyện trước mặt bệ hạ muốn đến cấm quân ở vùng Tái Bắc lạnh giá này, thế mới là hành động đại nghĩa báo quốc. Hiện giờ trong quận Ngũ Nguyên ta có vùng Khâu Trạch vừa tuyển năm ngàn lính mới hồi đầu năm, vậy thì giao cho Liễu giáo úy đi. Giáo úy nhất định phải chăm chỉ luyện binh để không phụ ủy thác của bệ hạ.”

“Mạt tướng nhất định tận hết khả năng, đến chết mới thôi.” Liễu Duệ nghiêm trang quỳ bái, tám chữ sấm truyền bỗng hiện lên trong đầu, *“Phùng Đường dễ già cả, Lý Quảng khó phong hầu.”* Hiện giờ hắn muốn đối kháng với đám quân phiệt Vệ gia nên tất yếu phải nhờ Lý gia trợ giúp, mới bắt đầu thì chỉ có thể đặt mình dưới trướng Lý Quảng, thậm chí không thể bộc lộ tài năng, hy vọng ngày sau có thể phá vỡ vận mệnh trong lời sấm truyền “*Lý Quảng khó phong hầu*” để cho vị Phi tướng quân nổi tiếng ngàn đời được an ủi.

Liễu Duệ chào từ biệt nhóm Tiêu Phương rồi lên đường tới Khâu Trạch. Hàn Nhạn Thanh và Thân Hổ đi cùng với hắn.

https://thuviensach.vn

“Thật ra thì Nhạn Nhi không cần phải đi theo ta”, Liễu Duệ hết lời khuyên nhủ.

“Muội không yên tâm về sư huynh mà!”, Hàn Nhạn Thanh không thèm để ý, “Mạch Nhi và Sơ Nhi đã có sư phụ và Lục Y chăm sóc nên muội rất yên tâm. Muội ở quân doanh một hai ngày rồi cưỡi ngựa đuổi theo bọn họ chắc vẫn kịp.”

“Ồ, thế này mà là quân doanh à?” Tiểu Hổ Tử nhìn quân doanh Khâu Trạch nằm không xa ở phía trước, không nói được tiếng nào. Hàn Nhạn Thanh mặc giả nam trang, nhíu mày nhìn sững vào quân doanh mới Khâu Trạch vắng lặng tiêu điều, “Đổ nát như thế này thì ở thế nào được đây?”

“Còn tốt hơn sơ với ta tưởng tượng rất nhiều.” Liễu Duệ ngược lại, vẻ mặt bình thản, “Triều Hán làm gì có quân doanh có điều kiện tốt ở tận nơi này chứ. Hơn nữa nếu quá tốt thì ngược lại sẽ không tốt cho việc huấn luyện quân đội.”

Năm ngàn tân binh đứng giữa quân doanh để cho vị giáo úy mới kiểm tra. Liễu Duệ nhíu mày, nhìn thấy phần lớn quân Hán đều có vẻ xanh xao, ý chỉ chiến đấu uể oải, thậm chí độ tuổi cao thấp không đều.

“Các người đều là con dân của Đại Hán ta.” Liễu Duệ chậm rãi ghìm cương ngựa, đi từng bước trước hàng quân, “Trên biên cương của Đại Hán ta có cha mẹ, vợ, con cái của các ngươi, chẳng lẽ các ngươi nhẫn tâm để bọn họ bỏ mạng dưới vó thiết kỵ[1] của bọn người Hung Nô? Các ngươi sinh ra làm nam tử Hán lại không nghĩ đến chuyện chinh chiến sa trường, không nghĩ đến việc lập công danh cho vợ con no ấm sao?”

[1] Thiết kỵ: Đội ngũ kỵ binh mang giáp trụ thiết giáp, năng lực tác chiến rất lớn.

https://thuviensach.vn

“Có!” Năm ngàn quân Hán cùng đồng thanh đáp lời, âm vang như sấm dậy.

Liễu Duệ biết rõ mấy câu kích động lòng người như vậy chỉ có tác dụng nhất thời nên liền tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, lập tức tuyển chọn ra ba ngàn trai tráng dẫn đi thao luyện, khoảng hai ngàn quân già yếu còn lại cũng được thu xếp thỏa đáng.

“Sư huynh tính sẽ làm như thế nào?” Buổi tối hôm đó, trong khi mọi người bị Liễu Duệ dùng các loại phương pháp thao luyện hiện đại làm cho thừa sống thiếu chết thì hắn vẫn còn khỏe mạnh như rồng như hổ. Hàn Nhạn Thanh đi tới phòng của hắn hỏi luôn.

“Nhạn Nhi có còn nhớ về ‘sinh thái nông thôn’ mà chúng ta thường nói đến thời trước hay không?”, Liễu Duệ cười hỏi ngược lại.

“Có.” Nàng gật đầu, thoáng cái đã hiểu ra, “Sư huynh tính thành lập một đội quân doanh tự cấp tự túc?”

“Người hiểu ta chỉ có Nhạn Nhi”, Liễu Duệ khen không tiếc lời, “Dù sao thì điều ta muốn là có được một đội quân vô địch thiên hạ nên không thể nhận hết tất cả mọi người. Nhưng mọi người đều có tên trong danh sách quân đội, làm như vậy cũng tránh được không ít phiền toái. Bọn họ đều là quân Hán mới tuyển từ dân chúng nên chắc vẫn còn chất phác.”

“Nhưng như vậy sẽ nảy sinh phiền toái mới. Dù sao thì cũng không cần gấp gáp”, Hàn Nhạn Thanh lắc đầu nói, “Dù sao đây cũng là vùng xa xôi hẻo lánh, chỉ cần sư huynh làm tốt, thật sự khống chế được tình thế ở nơi này thì sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.”

“Yên tâm đi!” Liễu Duệ tự tin, “Đám người có thân phận sẽ không đến một nơi không chút màu mỡ gì như ở đây. Còn về phần quân sĩ bên

https://thuviensach.vn

dưới…”, hắn nhếch mép, “ta sẽ khiến cho bọn họ không có thời gian để nảy sinh lòng dạ này khác.”

“Nhưng mà…” Hắn chắp tay bái Hàn Nhạn Thanh, “Nhạn Nhi chu đáo hơn huynh, hiện cũng cần phải làm một số công tác nội bộ. Các quy chế phân công cụ thể này thì sẽ phải làm phiền sư muội.”

“Tỷ, tỷ tính sẽ làm gì?” Thân Hổ khó hiểu nhìn Hàn Nhạn Thanh sai người khênh bàn tới trước trướng trung quân[2] rồi ngồi xuống đó.

[2] Trung quân: Đạo quân ở giữa thường do chủ tướng trực tiếp chỉ huy, theo cách tổ chức quân đội thời xưa (gồm tiền quân, trung quân và hậu quân).

“Người tiếp theo.” Hàn Nhạn Thanh cẩn thận đổi chân thành một tư thế tương đối thoải mái. Hai ngàn quân Hán thuộc loại già yếu bị loại ra hôm qua đang sắp xếp thành đội ngũ thật dài trước bàn, một thiếu niên bước lên.

“Họ, tên, quê quán, nghề nghiệp?”, Hàn Nhạn Thanh đến bây giờ thì chỉ còn hỏi lấy lệ.

“Ta tên Tiết Thực”, thiếu niên nói giọng trong trẻo, “Nguyên quán ở Hoài Nam, trước đây làm ruộng ở quê.” Hắn liếc Hàn Nhạn Thanh, thấy nàng mặc y phục đắt tiền nhưng thân hình nhỏ bé nên ánh lên vẻ khinh miệt, “Ngươi là ai? Có chức quan gì? Dựa vào đâu mà ngồi đây hỏi chúng ta?”

“Ơ…” Hàn Nhạn Thanh ngẩng đầu lên nhìn vẻ hứng thú, “Từ đầu cho tới tận bây giờ chỉ có ngươi là người đầu tiên hỏi ta như vậy, không tệ, không tệ. Không phục có phải không, chúng ta làm một trận so tài đi.”

“Tiểu gia, Tiết Thực không có ý như vậy đâu.” Một thiếu niên trông nhang nhác cùng lứa mặc chiếc áo vá chằng vá đụp nhưng có cặp mắt trầm

https://thuviensach.vn

tĩnh từ phía sau vòng lên túm lấy ống tay áo của Tiết Thực, “Mau nhận lỗi với tiểu gia đi.”

Tiết Thực vùng tránh khỏi tay hắn, “Trần thiếu gia, xin mời.”

Hàn Nhạn Thanh nhìn quanh bốn phía một vòng, những binh sĩ còn lại đều coi như chuyện không liên quan đến mình, ngước mắt nhìn lên trời. Một số tỏ vẻ băn khoăn lo lắng, một số nhìn có vẻ hả hê nhưng phần nhiều là hờ hững. Nàng khẽ mỉm cười, thầm tính toán rồi chắp tay đứng lên đi tới trường luyện võ, dáng vẻ thoải mái, nhẹ nhàng bảo Tiết Thực, “Ngươi ra chiêu đi!”

Nơi này ở trong quân doanh Khâu Trạch, nàng không hề lo lắng có ai đó sẽ nhận ra mình, hơn nữa còn hy vọng, đội quân này về sau sẽ trung thành với mình ở mức độ nhất định nên cũng không đeo mặt nạ da người. Nàng vừa nở nụ cười thì Tiết Thực cảm thấy như có ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua áng mây làm mê muội lòng người. Hắn khẽ giật mình, lập tức tỉnh lại hô lên: “Nhường nhịn rồi”, tiếp đó xông lên đánh ra một quyền.

Tiết Thực rất tin tưởng vào sức mạnh của bản thân, tuy còn nhỏ tuổi nhưng khá kiên cường, tính tình lại dũng cảm. Hắn dám tự nhận mình thuộc vào nhóm một trăm người hàng đầu trong số năm ngàn tân binh. Hôm qua Liễu Duệ dựa theo tuổi tác và ấn tượng mà sơ tuyển ra ba ngàn quân nhưng không có hắn nên hắn vẫn cảm thấy không phục. Lúc này hắn quyết tâm phải thể hiện một chút lợi hại. Thấy vị thiếu niên công tử trước mặt có thân hình khá mỏng manh nên bất giác giảm đi bảy phần công lực. Hắn không ngờ Hàn Nhạn Thanh lại có bộ pháp linh hoạt, né tránh khỏi đường quyền rồi tung một cước quét ngang khiến hắn lảo đảo suýt nữa vấp ngã, lúc đó hắn mới bắt đầu nghiêm túc trở lại.

Hàn Nhạn Thanh vốn xuất thân từ cảnh sát đặc nhiệm hiện đại, trên đường đi Ngũ Nguyên thường thấy Tiêu Phương chỉ giáo cho Liễu Duệ nên

https://thuviensach.vn

cũng được lợi không ít. Mặc dù thân thể A Kiều được nâng niu từ bé, lại vừa sinh con nên không rèn luyện nhiều, chân tay hơi ngượng nghịu nhưng vẫn trội hơn Tiết Thực. Công thủ nhịp nhàng, nàng rất nhanh đá một cước trúng vào eo Tiết Thực, rồi mỉm cười hỏi, "Ngươi đã phục chưa?"

"Không phục", Tiết Thực vốn quật cường, lại chưa bao giờ chịu nhục như thế nên rống lên.

"Vậy thì đánh tiếp", Hàn Nhạn Thanh nghiêm mặt. Nàng biết phải nhân cơ hội thu phục Tiết Thực để lập uy trong quân doanh. Binh lính trong quân doanh chỉ chịu thần phục một thứ duy nhất là võ lực, phải triệt để thắng được bọn họ về võ lực thì mới có thể đạt được quyền uy.

Hàn Nhạn Thanh lần thứ bảy khống chế cổ tay Tiết Thực, khéo léo quật hắn ngã xuống đất. "Ngươi đã phục chưa?", mồ hôi trên trán nàng nhỏ ròng ròng, thầm nghĩ sau này về gặp sư phụ sẽ càng phải chăm chỉ luyện võ. Một binh sĩ Hán bất kỳ đã có thể khiến nàng toát mồ hôi, xem ra cũng không thể quá ỷ vào thân phận cảnh sát đặc nhiệm hiện đại của mình nữa.

Tiết Thực thở dài, vùng dậy quỳ gối, "Ta phục rồi."

"Vậy thì tốt!" Hàn Nhạn Thanh trở lại bộ dạng thánh thiện không gì sánh bằng, khen ngợi, "Công phu của ngươi không tệ. Ta về sẽ nói với Liễu giáo úy một tiếng để điều ngươi đến quân doanh huấn luyện."

"Đa tạ Trần thiếu gia."

Hàn Nhạn Thanh trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy trong mắt binh sĩ dưới quyền đều đã có một tia kinh sợ thì khẽ nhếch miệng, cuối cùng thì mồ hôi vừa rồi đổ ra cũng không uổng phí.

https://thuviensach.vn

“Ngươi tên là gì?” Nàng nhìn thiếu niên vừa đứng ra khuyên giải Tiết Thực.

“Ta tên là Ngụy Tự Nam”, thiếu niên bước ra khỏi hàng, “Đồng hương của Tiết Thực.”

“Ngươi…” Hàn Nhạn Thanh hỏi hắn vài vấn đề, xác nhận hắn rất thông minh cơ trí, bèn trầm ngâm hỏi, “Ngụy Tự Nam, ngươi làm quản gia quân doanh cho ta có được hay không?”

“Quản gia?” Ngụy Tự Nam bị hai từ này làm cho kinh ngạc đến sững sờ.

“Ừ”, Hàn Nhạn Thanh gật đầu, “Ngươi cũng thấy rồi đó, Liễu giáo úy không cần nhiều binh lính như vậy. Chuyện các ngươi cần làm là biến quân doanh này thành một nơi kinh doanh. Đã là đại gia đình thì phải có người canh tác, có người nấu cơm, có người chăn ngựa, có người trông coi kỷ luật quân đội. Ta cần một người quản lý tất cả những việc này, lại thấy ngươi có cơ trí, vừa rồi chịu đứng ra nói thay cho Tiết Thực, cũng có chút nghĩa khí, cho nên…”

Ngụy Tự Nam lập tức quỳ xuống, “Tiểu nhân nguyện ý.”

“Tốt!” Hàn Nhạn Thanh mỉm cười gật đầu, nhìn đám người bên dưới đang ồn ào bàn tán thì giơ tay lên nói, “Ta biết Đại Hán chúng ta chưa có lệ như vậy nhưng cũng không có quy định nào là không thể làm như vậy, đúng không?” Nàng đảo mắt, chắp tay vẻ nghiêm trang, “Ta hy vọng các ngươi coi quân doanh là một đại gia đình, vậy thì trợ giúp huynh đệ mình làm việc là đương nhiên. Các ngươi phải biết rằng, có sự ủng hộ của các ngươi thì đội quân ba ngàn binh sĩ của chúng ta mới có thể an tâm chiến đấu trên chiến trường. Các ngươi cũng đang dùng phương thức của mình tự bảo vệ người nhà. Thân phận của các ngươi cũng giống như bọn họ. Ta cũng biết trong một cánh rừng lớn thì lớp chim nào cũng có, vì thế nên ta sẽ thiết lập

https://thuviensach.vn

ty Trọng tài để giải quyết những xung đột trong quân doanh. Các ngươi cũng phải nhớ kỹ rằng người cùng một nhà dù có gây ra mâu thuẫn gì thì cũng đều là mâu thuẫn nội bộ, không được vượt quá mức độ này. Khi kẻ địch thật sự tới thì phải nắm vững đạo lý 'Giơ nắm đấm lên, nhất trí đối ngoại'. Bởi vì, nếu không có quân doanh thì lấy đâu ra binh sĩ các ngươi chứ?"

Mọi người lặng im phăng phắc, một lúc sau mới có người lên tiếng, "Chúng ta nghe theo Trần thiếu gia."

Hai ngàn binh lính kẻ lớn người nhỏ nhưng cùng đồng lòng hô to, "Chúng ta nghe theo Trần thiếu gia."

Hàn Nhạn Thanh căn cứ theo nghề nghiệp của mọi người khi còn ở nhà để phân công nhiệm vụ; lựa chọn một số thiếu niên tương đối cường tráng và nhiệt huyết, trong đó có cả Tiết Thực, giao cho Liễu Duệ đến Hỏa đầu doanh[3] chỉ bảo cho các đầu bếp một số kỹ năng nấu nướng; tìm một số binh lính có nhân cách tốt thành lập ty Trọng tài chấp chưởng quy củ trong quân doanh; giao phó cho Ngụy Tự Nam một số công việc cần chú ý… Đến khi hoàn thành mọi việc thì đêm đã về khuya.

[3] Bộ phận phụ trách bếp núc cho quân doanh.

"Xem ra hôm nay muội thật bận rộn." Liễu Duệ bật cười khì trông thấy bộ dạng vừa đi vừa gật gù buồn ngủ của nàng.

"Hôm nay huynh huấn luyện thế nào?" Hàn Nhạn Thanh cố giương mi lên hỏi.

"Cũng không tệ lắm." Liễu Duệ cười thỏa mãn, "Xem ra câu danh ngôn của Lỗ Tấn thật là chí lý *'Cuộc sống an nhàn làm mòn đi ý chí của con người'*. Những người này đã quá quen với gian khổ, không yếu ớt như tân

https://thuviensach.vn

binh hiện đại nên dù tăng cường độ huấn luyện lên bao nhiêu cũng không oán trách. Huấn luyện hôm nay còn hơn cả cường độ huấn luyện mới đầu của cảnh sát đặc nhiệm chúng ta nữa."

Điên cuồng! Hàn Nhạn Thanh dành một phút mặc niệm cho đám binh lính kia, bọn họ gặp phải người sư huynh say mê võ nghệ thế này thì sẽ không có lấy một ngày an nhàn. Tuy nhiên vì đạo nghĩa nên nàng vẫn nhắc nhở, "Đừng làm gì quá mức. Về mặt hậu cần thì muội đã thu xếp xong rồi, huynh chỉ cần nắm chắc Ngụy Tự Nam và luôn luôn để ý tới tình hình của ty Trọng tài thì chắc chắn quân doanh Khâu Trạch sẽ không thể rối loạn được."

"Nhạn Nhi, cứ yên tâm đi." Liễu Duệ như thể nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay, "Ta nhất định sẽ huấn luyện ra một đội kỵ binh không hề thua kém quân Phiêu kỵ sau này."

Tần dưới trăng suông, Hán ải quan

Chiến chinh vạn dặm chẳng về làng,

Vi thử Long Thành Phi tướng trấn.

Ngựa Hồ sao dám vượt Âm sơn

(Xuất tái – Kỳ 1 – Vương Xương Linh)

Chương 12: Tháng ngày nhàn nhã chốn sơn lâm

"Tỷ tỷ, tỷ và Liễu đại ca thật là lợi hại."

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh và Thân Hổ thúc ngựa rảo bước trên con đường cổ Cam Lũng. Thân Hổ nhớ lại từ chuyện hai ngày qua tỷ tỷ đã bố trí công việc trong quân doanh ngăn nắp gọn gàng đâu vào đấy cho tới chuyện Liễu Duệ dùng các loại phương pháp không thể tưởng tượng nổi nhưng rất hiệu quả huấn luyện quân đội hùng dũng oai nghiêm, thì nhìn Hàn Nhạn Thanh vô cùng sùng bái.

"Thế à? Liễu đại ca lợi hại hơn hay là tỷ tỷ lợi hại hơn?" Hàn Nhạn Thanh điều chỉnh tốc độ phi ngựa, hỏi giọng bâng quơ.

"Ha ha!" Thân Hổ vò đầu suy nghĩ một lát nhưng rồi vẫn đáp, "Liễu đại ca lợi hại hơn."

"Thật không?" Hàn Nhạn Thanh không hề tức giận, vẫn cúi đầu trầm tư, nam nhi dù gì cũng thích chinh chiến sa trường hơn.

"Tỷ tỷ!" Thân Hổ dài giọng hét lên khiến Hàn Nhạn Thanh quay đầu nhìn lại.

"Tỷ đi nhầm đường rồi. Hướng Đường Cổ Lạp Sơn đi theo bên này." Có mấy sợi tóc lòa xòa bên Thân Hổ.

"Ừm…" Hàn Nhạn Thanh cười lúng túng, "Tỷ không để ý, con ngựa tự động đi theo hướng bên này." Nàng bực tức cho con ngựa quay đầu lại, lợi hại đến mấy thì cũng được ích lợi gì chứ? Một người phiêu bạt bên ngoài, sáu, bảy phần mười là một đi không trở về. Phàm đã là phụ nữ thì hơn một nửa là cảm nhận phương hướng không tốt. Hàn Nhạn Thanh cũng tự thừa nhận là mình kém hơn người bình thường một chút.

Được Thân Hổ dẫn dắt, Hàn Nhạn Thanh cuối cùng cũng đuổi kịp Tiêu Phương ở dưới chân Đường Cổ Lạp Sơn.

https://thuviensach.vn

“Mạch Nhi, Sơ Nhi, cho mẫu thân bế nào!” Hàn Nhạn Thanh rời xa hai con rồi thì mới nhận ra mình cũng rất nhớ bọn chúng. Nàng bế Trần Mạch rồi đi tới hôn lên khuôn mặt dễ thương của con gái, cảm khái nhận ra mình đã thật sự bị buộc chặt vào vùng đất cổ đại này.

Mạch Nhi nằm gọn trong lòng nàng cười toe toét còn Sơ Nhi thì lại nhăn nhó, tựa hồ không vui vì bị quấy rầy.

“Làm gì mà lâu thế?” Lộng Triều từ trong xe ngựa ló đầu ra vẻ mất hứng.

“Lộng Triều, nhìn xem ta mang cái gì tới cho ngươi”, Hàn Nhạn Thanh giơ một hũ rượu lên nói lấy lòng. Đây là rượu trái cây mà nàng nhờ Dung ma ma giúp đỡ mới ủ ra được, lúc về qua Ngũ Nguyên liền tiện thể mang theo hai hũ.

Hàn Nhạn Thanh rót cho bọn họ mỗi người một chén, nhìn quanh bốn phía rồi hỏi, “Quách sư huynh đâu rồi?”

“A Giải đi lên núi trước.” Tiêu Phương nếm một ngụm rượu trái cây thấy ngọt ngào man mác thì khá ngạc nhiên nhìn màu sắc sóng sánh trong chén, “Chúng ta ở dưới chân núi chờ cô tới để cùng lên. Cô tới rồi thì đi thôi.”

Cả đoàn bỏ xe ngựa lại, đi bộ lên núi. Đường Cổ Lạp Sơn quanh năm tuyết phủ, vừa dốc vừa trơn nên đến lưng chừng núi thì Lục Y và bà vú không thể đi tiếp. Tiêu Phương thu xếp cho hai người ở lại trong căn nhà đá trên sườn núi, còn mình bế Trần Sơ, cõng Thân Hổ, bảo Lộng Triều giúp đỡ Trần Mạch và Hàn Nhạn Thanh rồi thi triển khinh công lướt đi như trên đất bằng, chỉ chốc lát đã lên đến đỉnh núi.

https://thuviensach.vn

Khi Hàn Nhạn Thanh lên đến đỉnh núi thì liền nghe thấy giọng một ông lão tức giận quát tháo từ trong thạch thất vọng ra, "Ta nghe A Giải nói vẫn không tin, hóa ra lại là sự thật. Ngươi thu đồ đệ cũng được, nhưng mà lại thu nhận một người phụ nữ không có căn cơ học võ. Thu nữ đồ đệ đã đành, nhưng đó lại là một phụ nữ có thai. Sinh con coi như xong đi, thế mà còn dẫn cả đám đến Đường Cổ Lạp Sơn. Dung Nam, ngươi làm việc hay thật!"

"Sư phụ của tôi làm sao?", Hàn Nhạn Thanh nổi giận, bế Trần Mạch đi vào phòng. "Bản cô nương thông minh lanh lợi, xinh đẹp dễ thương, ngoan ngoãn vâng lời, cực kỳ có thiên phú. Sư phụ gặp rồi thì không đành lòng bỏ qua nên mới thu tôi làm đồ đệ, lão mũi trâu có ý kiến gì?"

Ông lão trong thạch thất quay đầu lại, chòm râu trắng như tuyết, ánh mắt trầm tĩnh liếc nhìn Hàn Nhạn Thanh, khinh thường hỏi: "Ngươi? Thiên phú cực cao ư?"

Quách Giải thiếu chút nữa sặc nước miếng mà chết, mẹ của hai đứa bé còn là cô nương được sao?

Tiêu Phương ngẩng đầu ánh mắt vẻ buồn cười liếc nhìn nàng. Ngoan ngoãn vâng lời mà vậy sao?

Lộng Triều hoài nghi nhìn nàng: Xinh đẹp dễ thương? Không có đâu!

Trái lại, Thân Hổ bế Trần Sơ đứng bên cạnh thì gật đầu như gà mổ thóc: "Tỷ tỷ ta vốn rất thông minh lanh lợi đó."

Sư phụ của Quách Giải là Lữ Phi Khanh nhìn Trần Mạch nằm trong lòng Hàn Nhạn Thanh, mắt sáng rực: "Sư phụ, tư chất đứa bé này thật tốt."

Mạnh Tắc Nhiên ngẩn người ra, bấy giờ mới đảo mắt nhìn sang Trần Mạch, bĩu môi nói, "Cũng không tệ lắm."

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh tức giận không có chỗ trút, la lên: “Tiểu Hổ Tử!”

“Dạ”, Thân Hổ giương mắt nhìn nàng.

“Đập ngay vò rượu còn lại đi, một giọt cũng không được để lại cho lão mũi trâu uống.”

“Dạ!” Thân Hổ trao Trần Sơ cho Lộng Triều, vâng lời quay lại lấy vò rượu.

“Hừ, chẳng qua là một vò rượu thì có gì đặc biệt chứ”, Mạnh Tắc Nhiên chẳng thèm quan tâm, “Trên Đường Cổ Lạp Sơn chúng ta loại rượu nào mà không có… hương vị gì đó?”

Bên ngoài phòng, Thân Hổ đã lấy vò rượu ra, chuẩn bị đập xuống.

“Này, này!” Hàn Nhạn Thanh kinh ngạc buột miệng. Nàng thấy một giây đồng hồ trước đó, ông lão râu bạc còn ở trong phòng phùng mang trợn mắt đấu khẩu với nàng nhưng chỉ một thoáng chớp mắt đã đứng trước vách núi, còn Tiểu Hổ Tử ngơ ngác hết nhìn vào hai bàn tay trống không của mình lại nhìn Mạnh Tắc Nhiên. Vò rượu đã nằm trong tay lão!

“Sư phụ!” Lữ Phi Khanh đưa tay lên quệt mép, thở dài có vẻ bất đắc dĩ.

“Rượu ngon quá!” Mạnh Tắc Nhiên cười lớn, hít ngửi mùi hương rồi nâng vò rượu đưa lên miệng nốc ừng ực, trong giây lát đã uống xong hơn nửa vò, vỗ vỗ bụng, “Tiếc là quá ngọt, không đủ mạnh.”

“Rượu vốn ủ để cho phụ nữ uống.” Hàn Nhạn Thanh mặt nặng như chì, bước ra chế giễu, “Rượu mà mạnh quá thì tôi sợ lão uống say mất.”

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi có còn nữa không?” Mạnh Tắc Nhiên vụt cái đã đến trước mặt nàng “Ồ”, lão ngưng thần nhìn Trần Sơ trên tay Lộng Triều, “Đứa bé này!”

Hàn Nhạn Thanh nhìn con gái bi bô vẫy vẫy cánh tay, nét mặt thoáng vẻ đau đớn. Có quá nhiều chuyện cùng trùng hợp xảy ra vào đúng thời gian nàng sinh nở đến nỗi Sơ Nhi đã bị tổn thương từ khi còn ở trong bụng mẹ, sau khi ra đời đành phải nhờ Tiêu Phương châm cứu hàng ngày mới không bị làm sao nhưng kinh mạch yếu ớt không thể tập võ.

“Dường như mạch của con bé này bị thương tổn, may là được Dung Nam điều trị nên mới hết lo, nhưng không thể tập võ.” Mạnh Tắc Nhiên đặt ngón tay vào mạch môn của Trần Sơ, vuốt râu trầm ngâm, “Nếu chiếu cố thích đáng thì trong vòng ba năm đến năm năm sẽ có thể khôi phục lại như người thường.”

“Đa tạ sư tổ!” Hàn Nhạn Thanh lấy lại vẻ tươi cười, khom người thi lễ.

“Ai là… sư tổ của ngươi?”, Mạnh Tắc Nhiên vung tay áo, tức giận hỏi. Lão lại nhìn sang Trần Mạch đang quấn trong tã lót, thật sự không nỡ, “Đứa bé này cũng được lắm. Ta cho A Giải thu nó làm đồ đệ, đồng ý cho ngươi và đám hạ nhân của ngươi ở lại sườn núi, được không?”

“Không được”, Quách Giải lắc đầu quầy quậy, cảm thấy choáng váng. Mặc dù hắn là du hiệp, không để ý lắm tới triều đình, nhưng thu hoàng tử duy nhất hiện nay của đương kim Thánh thượng làm đồ đệ thì… Hắn lắc đầu, cứ để cho tiểu sư thúc tài hoa rước lấy phiền toái đi.

“Sư phụ, Nhạn Nhi thật sự rất thông minh, nàng học y thuật cũng rất giỏi.” Tiêu Phương vội nói, hy vọng sư tôn quyết định lại.

https://thuviensach.vn

Lộng Triều đang đứng bên quan sát bỗng mở to đôi mắt trong sáng nói, "Nhạn Thanh tỷ tỷ rất tốt!"

"Ủa Lộng Triều", Hàn Nhạn Thanh mở to mắt ngạc nhiên, chạy đến trước mặt Lộng Triều, "Ngươi đã chịu gọi ta là tỷ tỷ, ta hạnh phúc quá."

Lộng Triều bị lòng nhiệt tình của Hàn Nhạn Thanh dọa phát sợ, rùng mình một cái như trúng phải gió lạnh, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước.

"Sư phụ!" Lữ Phi Khanh cũng không đành lòng, "Người đã thấy Dung Nam, A GIải, Lộng Triều đều nói giúp cho Trần cô nương, người đồng ý đi."

"Không được…" Mạnh Tắc Nhiên ôm vò rượu, mặt mày giận dữ, "Bọn chúng có còn coi ta đây là sư phụ, sư tổ hay không?"

"Mạnh tiền bối", Hàn Nhạn Thanh cũng không thèm để ý, "Tất nhiên là Nhạn Thanh phải ở cùng với các con, nếu tiền bối nhất quyết không chịu thu Nhạn Thanh thì đó là do Nhạn Thanh không có phúc khí. Nhạn Thanh xin được rời đi luôn, nhưng còn tiền rượu… xin tiền bối trả cho. Dù sao người cũng không phải sư tổ của Nhạn Thanh, Nhạn Thanh cũng không cần phải mời người uống rượu, đúng không?" Nàng nhìn Mạnh Tắc Nhiên trợn mắt há mồm trong giây lát rồi bảo, "Tiểu Hổ Tử, bế cháu lên.. Chúng ta chuẩn bị xuống núi. À phải rồi", nàng xoay người lại, áy náy bảo Lộng Triều, "Lộng Triều, thật xin lỗi. Sư tổ của đệ quá ngoan cố, ta đành phải dẫn bà vú và đầu bếp đi theo. Nếu đệ còn nhớ tới ta thì hãy tới quân doanh Khâu Trạch tìm ta."

Lộng Triều hoảng quá, ôm lấy Hàn Nhạn Thanh la lên, "Không được đi."

"Đau quá." Hàn Nhạn Thanh vội vàng đẩy Lộng Triều ra. Lộng Triều dùng sức mạnh quá, nàng không biết liệu có siết thành một vệt đỏ ở bên

https://thuviensach.vn

hông mình hay không.

Tiêu Phương vừa bực mình vừa buồn cười, khẽ quát: "Buông ra!" Hắn nhìn Lộng Triều phụng phịu buông tay ra, sau đó mới xoay người lại xin Mạnh Tắc Nhiên: "Sư phụ, người đã thấy tình cảm giữa Lộng Triều và Nhạn Thanh rất sâu sắc, người thật sự nhẫn tâm chia tách bọn họ hay sao?"

Mạnh Tắc Nhiên nhìn vẻ mặt cương quyết của Lộng Triều, lại nhìn non nửa vò rượu trong tay mình, thoáng chần chừ, cuối cùng nổi giận quát: "Ta mặc kệ, các ngươi muốn làm gì thì làm!", sau đó ôm khư khư lấy vò rượu, phất tay áo đi vào trong phòng.

"Khụ, khụ!" Tiêu Phương che miệng ho khan hai tiếng, nói vẻ nghiêm túc, "Thế là sư tôn đã đồng ý. Nhạn Thanh, ta dẫn con đi bái kiến bài vị các tiền bối của bản môn." Mọi người ngây ra, trên mặt lộ các biểu cảm khác nhau.

"Oa!", Trần Mạch đang nằm trong lòng Hàn Nhạn Thanh bỗng nhiên khóc ầm ĩ, nàng vội vàng bế lên xem, "Mạch Nhi, sao vậy?"

…

Hoàng tử điện hạ quang vinh duy nhất của Đại Hán hiện tại đã tè ra quần.

"Có Lý má má thật tốt." Hàn Nhạn Thanh ngả người trên chiếc giường duy nhất trong phòng, nhớ lại lúc luống cuống tay chân nửa canh giờ trước, cảm khái uống một hớp hồng trà pha gừng.

Sau khi sao được loại hồng trà cho Tiêu Phương, nàng liên tục chế ra đủ các loại trà cho mình dưỡng nhan sắc. Mặc dù Tang Hoằng Dương bảo những loại trà này bán nhất định kiếm được rất nhiều tiền nhưng nàng luôn

https://thuviensach.vn

cho rằng tiền đủ dùng là được rồi, quá tham lam sẽ khiến người khác đố kỵ, cho nên dành các loại trà vừa ngon vừa đẹp mắt, lại có nhiều công dụng khác nhau này cho người thân hưởng dụng.

Trần Mạch người dính đầy đất đang ngồi trên tấm thảm dày nặng trải trong thạch thất, không ngừng cười khanh khách. Lý má má vừa lau rửa cho nó vừa nói: "Tiểu thư và tiểu công tử, thiếu tiểu thư ở trên đỉnh núi, bọn hạ nhân chúng tôi lại ở sườn núi, nếu mai sau có chuyện gì xảy ra thì tôi chỉ sợ tiểu thư bận quá không đến được."

"Vậy thì các người hãy theo ta lên ở trên đỉnh núi đi" Hàn Nhạn Thanh hừm một tiếng.

"Nói dễ nhỉ." Quách Giải cười lạnh, "Sư tổ sẽ không chấp thuận. Muội không quên là ngay cả muội cũng vừa miễn cưỡng được lên núi sao."

"Ông ấy có thể chịu đựng được bao lâu?" Hàn Nhạn Thanh không cho là như vậy. Qua một thời gian ngắn ở chung trên đỉnh núi, nàng hiểu được về vị sư tổ này, một thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết đó nhưng cũng là một dạng ông lão tính tình thích trẻ con. Nàng dẫn tất cả đồ tử đồ tôn trừ Lữ Phi Khanh tới sườn núi, thử xem ông ấy chịu cảnh tịch mịch được bao lâu.

"Nhạn Thanh!" Tiêu Phương ngồi bên cạnh biết rõ ý trong lòng nàng nên lên tiếng chỉ dạy, "Không được quá bướng bỉnh."

"Yên tâm, sư phụ!" Hàn Nhạn Thanh cười dịu dàng, "Con biết tôn sư trọng đạo mà."

"Có quỷ mới tin được", Tiêu Phương im lặng, mắng thầm.

"Tiểu thư, thức ăn xong rồi", Lục Y đẩy cửa vào bảo.

https://thuviensach.vn

Lộng Triều đột nhiên sáng mắt lên, từ bên nôi Trần Sơ lao vụt ra.

“Ừ, mang lên đây đi, bảo Quách đầu bếp lên cùng ăn luôn”, Hàn Nhạn Thanh đứng dậy phân công. “Phải rồi!”, nàng chỉ tay nói luôn: “Quách Giải, huynh mang một phần lên cho sư tổ và sư phó đi.”

“Ừm.” Quách Giải đáp một tiếng rồi đi luôn ra ngoài. Cả nhóm ngồi xuống, mọi người đã quen cách Hàn Nhạn Thanh chẳng phân biệt tôn ti nên cũng không so đo. Cả thạch thất ồn ào náo nhiệt, không khí cực kỳ vui vẻ.

“Đây là đùi gà của ta”, Thân Hổ thấy Lộng Triều gắp mất cái đùi gà mình đã chọn từ trước bèn kêu chí chóe. Lộng Triều liếc nhìn nó một cái, không trả lời mà ngoạm luôn hai ba miếng chén sạch cái đùi gà, “Trả cho ngươi này!”

…

Thân Hổ tức không nói nổi, đùng đùng ngồi xuống.

“Các người không được ăn hết của ta chứ.” Cửa bị đẩy ra, gió lạnh thổi bông tuyết bay vào khiến có người bị lạnh kêu toáng lên, Quách Giải mặc đồ đen đã quay trở lại.

“Có chuyện gì thế?” Hàn Nhạn Thanh đang dỗ con trai bảo bối uống canh, cảm giác thấy có người nhìn chòng chọc vào mình thì quay lại hỏi.

“Không có gì.” Quách Giải thản nhiên đáp, nhập bọn tranh nhau ăn nhưng không che giấu nổi ánh mắt suy tư.

Có lẽ cô gái này thật sự có thể tạo ra thay đổi, hắn nghĩ.

Mùa đông năm Nguyên Sóc thứ tư.

https://thuviensach.vn

"Nhạn muội, thấy thư như gặp mặt. Mùa đông năm nay, quân Khâu Trạch kỵ đã được huấn luyện đến mức khiến huynh hài lòng. Muội ở ẩn cũng đã lâu rồi. Theo sử sách, sang năm sau sẽ xảy ra trận đại chiến Mục Nam. Vệ Thanh sẽ xuất binh từ thành Sóc Phương. Sóc Trung rất gần với Ngũ Nguyên, đây là cơ hội của chúng ta. Nhạn Nhi hãy gửi Mạch Nhi và Sơ Nhi lại cho Tiêu Phương, dẫn Thân Hổ xuống núi gặp huynh cùng bàn bạc, việc lớn sắp thành rồi.

Huynh: Duệ"

Trên đỉnh núi Đường Cổ Lạp Sơn.

Một trận gió Bắc tràn qua thổi những bông hoa tuyết bay lất phất rồi đậu xuống trên người Hàn Nhạn Thanh, nàng đưa tay khẽ phủi, gấp lá thư lại rồi cất vào trong ngực. "Nham Nhi!" Nàng vươn tay ra, con chim ưng tên gọi Tiểu Nham sà xuống đậu lên trên tay. Nó xù lông cổ, hung hăng giương móng vuốt hướng về phía người đang đi tới khiến Hàn Nhạn Thanh vội vàng dùng tay trái vỗ về.

"Nhạn Nhi à, hôm nay chúng ta ăn món gì đây?" Mạnh Tắc Nhiên lướt rất nhanh đến trước mặt nàng, dày mặt hỏi. Trên mặt tuyết phía sau lưng lão không hề có một dấu chân.

"Sư tổ hăng hái quá!" Hàn Nhạn Thanh nhướng mày cười cười rồi thả Tiểu Nham ra. Con chim ưng hót lên hai tiếng rồi bay về phía chân trời. Nàng xoay người lại tiếp tục đắp người tuyết. Ba năm rưỡi trước đây, Mạnh Tắc Nhiên đã bị nàng dùng rượu và thức ăn ngon đánh gục, rồi qua thời gian tiếp xúc lâu như vậy, nàng đã sớm hiểu rõ tính cách của lão nên cũng không cần làm ra vẻ tôn sư trọng đạo.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân!” Một đứa bé chừng hai ba tuổi loạng choạng chạy trong tuyết, cầm trong tay một quả cầu gỗ gọi bập bẹ.

“Mạch Nhi!” Hàn Nhạn Thanh vội vàng dừng tay ôm lấy con trai, hôm một cái lên mặt nó, đón lấy quả cầu gỗ khảm vào vị trí con mắt của người tuyết rồi lui về phía sau mấy bước, kiêu ngạo ngắm nhìn tác phẩm của mình, tự khen, “Đẹp quá!”

“Chỉ là một người tuyết mà thôi!” Mạnh Tắc Nhiên bĩu môi cực kỳ coi thường, “Ngươi cho rằng mình cùng độ tuổi với con trai à?”

Hàn Nhạn Thanh nheo mắt, “Sư tổ!” Nàng khum tay đặt vào vành tai trái của mình, “Người nói gì, con nghe không được rõ.”

Mạch Nhi toát mồ hôi, vẻ mặt của mẹ mình bây giờ không khác gì con sói đội lốt bà ngoại trong câu chuyện cổ tích hàng ngày mẹ vẫn kể lúc đi ngủ.

“Ta không nói gì cả” Mạnh Tắc Nhiên lắc đầu quầy quậy. Qua gần ba năm sống cùng với nàng, lão đã hiểu rõ, Hàn Nhạn Thanh là người có vẻ ngoài như thiên sứ nhưng thực chất là ma quỷ. Nếu không hiểu câu gió chiều nào che chiều ấy thì chắc chắn những ngày tiếp theo sẽ bị hành hạ thê thảm.

Hàn Nhạn Thanh vui vẻ, dịu dàng hỏi, “Muội muội đâu rồi?”

“Muội muội ở trong phòng. Muội muội kêu đói bụng.”

Nàng đột nhiên cảm thấy nhói lòng, im lặng không nói gì.

“Mẫu thân bảo Quách thúc thúc nấu cơm ngay bây giờ. Tảo Tảo có nói nó muốn ăn cái gì không?”, Mạnh Tắc Nhiên ở bên cạnh vội vàng liều

https://thuviensach.vn

mạng mách nước. Trần Mạch đảo cặp mắt đen láy như hạt nhãn của mình vài vòng rồi rúc đầu vào lòng mẹ, "Mẫu thân, Tảo Tảo nói muốn ăn đùi gà rán, cá chép bọc lá sen nướng."

"Tốt!" Mạnh Tắc Nhiên mừng rỡ, "Không hổ thái sư tổ thương ngươi như vậy."

"Con đó", Hàn Nhạn Thanh vừa bực mình vừa buồn cười véo mũi Mạch Nhi, "Mềm lòng như vậy thì sau này làm việc thế nào được!"

Trần Mạch chu môi, "Mẫu thân nói *'Nhân từ đối với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân mình'*, nhưng đây là thái sư tổ chứ đâu phải kẻ địch.

Hàn Nhạn Thanh tức cười, suy nghĩ một chút rồi dạy bảo, "Con nói rất đúng. Nhưng sau này Mạch Nhi còn phải suy nghĩ nhiều hơn, đặc biệt phải phân rõ kẻ địch và bạn bè, nếu không thì sẽ làm cho người mình yêu mến bị thương tổn đấy."

"Dạ!", Trần Mạch gật đầu thật mạnh, chỗ hiểu chỗ không.

"Được rồi. Tiểu Hổ Tử, bế Mạch Nhi đi tìm Tảo Tảo đi." Hàn Nhạn Thanh vỗ vỗ vai Tiểu Hổ tử, mỉm cười nhìn cậu bế Trần Mạch bé nhỏ đi về phía Phi Tuyết các rồi quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt đầy vẻ suy tư của Mạnh Tắc Nhiên.

"Mạch Nhi còn nhỏ thế mà ngươi đã dạy nó những điều sâu sắc như vậy làm gì? Ngươi… rốt cuộc có thân phận thế nào?"

Hàn Nhạn Thanh cười nhạt, "Người đoán đúng." Nàng lặng lẽ nhìn về phương xa dưới Đường Cổ Lạp Sơn, "Mạch Nhi có thân phận không phải tầm thường, con không thể ngăn cản nó bước vào trận chiến đấu mà nó phải thực hiện, vậy thì không thể làm gì khác hơn là giúp nó chuẩn bị thật tốt

https://thuviensach.vn

trước khi trận chiến bắt đầu… Sư tổ," Lần đầu tiên nàng yên lặng, bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Mạnh Tắc Nhiên ở cự ly gần như vậy, "Người biết không? Con đã từng bị tổn thương, cho nên… không bao giờ… muốn nhìn người mình yêu mến bị tổn thương. Cả cuộc đời này, con sẽ nỗ lực bảo vệ những người con yêu thương."

Đôi mắt bình thường luôn mang vẻ đùa cợt của Mạnh Tắc Nhiên thoáng ánh lên vẻ xót xa chỉ trong một khoảnh khắc mà Hàn Nhạn Thanh không bắt kịp rồi biến mất, lại khôi phục dáng vẻ bình thường, "Ngươi muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy, trước hết hãy mang đùi gà rán tới đây cho ta." Lão cất bước trở về phòng, "Cho dù như thế nào…" đột nhiên hơi dừng bước nói thêm, "Chúng ta luôn ủng hộ ngươi."

Hàn Nhạn Thanh sửng sốt, bất giác khẽ mỉm cười. Hóa ra ông lão thường hay tức giận mắng nhiếc thế gian cũng từng có một quá khứ, nếu không thì làm sao đạt được tới cảnh giới thông tuệ mà thuần phác như thế này chứ? Ở trên một ngọn núi quanh năm tuyết phủ xa cách thế gian, gặp được một vị sư tổ như vậy, đối với nàng là một loại hanh phúc, nhờ đó có thể sống vô lo vô nghĩ hơn ba năm trời.

"Tiểu thư?" Lục Y từ trong bước ra gọi. Hồi ba năm trước, Mạnh Tắc Nhiên bị thức ăn ngon cám dỗ nên buộc phải đồng ý để cho đám đầu bếp được ở lại trên đỉnh núi. Tiếp đó Hàn Nhạn Thanh lần lượt đưa cả Lục Y, Lý má má lên hết đây, biến thánh địa luyện công lạnh lẽo buồn tẻ này thành một đại gia đình ồn ào náo nhiệt, thậm chí còn mở rộng cả căn nhà đá và đặt tên là Phi Tuyết các. Mặc dù Mạnh Tắc Nhiên thỉnh thoảng có đôi câu oán hận nhưng nàng biết thật ra lão không ghét những đổi thay này.

"Tiểu thư, hôm nay tôi xuống núi mua thức ăn, Lê đại thúc nói Dung ma ma nhắn lại rằng gần đây liên tiếp xảy ra những biến động khác thường ở biên giới Hán Hung, rất nhiều khả năng chiến tranh lại sắp xảy ra", Lục Y báo tin.

https://thuviensach.vn

Lê Bình là người mà Nhạn Thanh bố trí ở Đường Cổ Lạp Sơn để liên lạc với tổ chức tình báo, bình thường vẫn sinh sống bằng nghề đồ tể và truyền tin tức giữa Dung ma ma và Hàn Nhạn Thanh. Kể từ khi ở trên đỉnh Đường Cổ Lạp Sơn, mấy người theo hầu nàng cũng học một chút khinh công mới có thể ra vào tự do. Ra vào Phi Tuyết các đều là cao nhân nên Hàn Nhạn Thanh cũng không có ý giấu giếm bọn họ. Người của Triêu Thiên môn biết Hàn Nhạn Thanh đang làm một số việc bí mật, thậm chí mỗi quý xuống núi một lần nhưng đều biết ý không hỏi han gì. Chỉ có Tiêu Phương và Quách Giải là biết một vài lý do đại khái.

Xem ra mình nhất định phải xuống núi một chuyến rồi. Hàn Nhạn Thanh nghĩ như vậy lúc đi vào Phi Tuyết các.

"Mẫu thân, ôm con nào." Tiểu Tảo Tảo mặc áo may từ da cáo trắng lật người trên giường đưa hai tay ra đòi. Trần Sơ vừa ba tuổi, Hàn Nhạn Thanh đặt tên mụ cho nó là Tảo Tảo, bởi vì như cách nàng giải thích với mọi người thì chữ "Sơ" có nghĩa là sớm. Cái tên này rất dễ gọi, người mẹ đã gọi con như vậy thì mọi người cũng vui vẻ gọi theo.

"Tảo Tảo!" Hàn Nhạn Thanh chợt thấy trong lòng mềm nhũn, vội vàng ôm lấy con gái rồi hỏi, "Tảo Tảo hôm nay có lạnh không?"

Trên Đường Cổ Lạp Sơn, ngoài Trần Tảo Tảo vì bị tổn thương kinh mạch không thể luyện võ nên sợ lạnh, còn thì ngay cả ca ca Trần Mạch cùng ba tuổi đã luyện tâm pháp chống lạnh từ nhỏ. Hàn Nhạn Thanh thương con gái nên bắt Quách Giải ở trong núi tuyết ba ngày ba đêm bắt được một con cáo tuyết may thành áo choàng, để thêm lò than trong phòng Tảo Tảo rồi mới an tâm cho con gái ở lại trên đỉnh Đường Cổ Lạp Sơn.

"Không lạnh!", Tảo Tảo ngọt ngào đáp. Thấy mẫu thân ăn mặc phong phanh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhăn lại, "Mẫu thân lạnh không?"

https://thuviensach.vn

“Hi hi”, Hàn Nhạn Thanh vô cùng vui vẻ, cọ má vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, “Mẫu thân cũng không lạnh.”

“Hai mẹ con tiểu thư và thiếu tiểu thư đúng là quấn quýt quá”, Lục Y đi vào, mỉm cười nói, “Tiêu tiên sinh nói đã đến thời gian châm cứu cho thiếu tiểu thư.”

“Không thích đâu”, Tảo Tảo hét toáng lên, rúc đầu vào lòng Hàn Nhạn Thanh. Hàn Nhạn Thanh bật cười đẩy con gái ra, “Con không ngoan ngoãn đi châm cứu là sư công không vui đâu.”

“Sư công à?” Tảo Tảo nhớ tới khuôn mặt trong sáng của sư công, bắt đầu do dự, “Nhưng sau khi châm cứu phải uống thuốc đắng lắm”, nó phụng phịu.

“Có câu ‘Thuốc đắng dã tật’. Thuốc này sẽ điều dưỡng cho thân thể Tảo Tảo tốt lên. Hơn nữa sư công đã cho thêm cam thảo, sẽ không đắng lắm đâu”, Hàn Nhạn Thanh dỗ dành, “Uống thuốc rồi chúng ta sẽ ăn cơm, hôm nay có đùi gà mà Tảo Tảo thích nhất đấy.”

“Vâng”, Tảo Tảo nín khóc mỉm cười, gật đầu. Hàn Nhạn Thanh bé nó đến y phòng của Tiêu Phương, đứng xem hắn châm cứu. Sau khi Tảo Tảo chìm vào giấc ngủ do tác dụng của thuốc mê mà nàng chiết xuất ra, nàng hỏi, “Sư phụ, cơ thể Tảo Tảo rốt cuộc như thế nào?”

“Con không phải lo lắng”, Tiêu Phương đứng dậy thu châm, “Đã điều trị suốt ba năm rồi, không còn đáng ngại nữa. Chờ hết một tháng trị liệu cuối cùng thì cũng không cần châm cứu liên tục, chỉ uống thuốc là đủ.”

“Vâng, như vậy thì con cũng yên tâm.” Hàn Nhạn Thanh cụp mắt, “Nếu không thì con cũng khó lòng ra đi được.”

https://thuviensach.vn

“Con lại muốn xuống núi?” Tiêu Phương chợt dừng tay, khẽ miết vào hòm thuốc, “Chẳng phải vừa mới xuống núi hai tháng trước sao?”

“Dung ma ma báo tin nói có việc lớn sẽ phát sinh, con chuẩn bị dẫn Thân Hổ xuống núi xem thế nào, lần này có khả năng sẽ đi rất lâu.” Hàn Nhạn Thanh đứng dậy chắp tay, “Phiền sư phụ chăm sóc Mạch Nhi và Tảo Tảo giúp cho.”

“Con… không cần khách sáo với ta như vậy.” Tiêu Phương thở dài, “Đã nói với mọi người chưa?”

“Vẫn chưa nói.” Hàn Nhạn Thanh cúi đầu, “Dĩ nhiên con muốn báo cho sư phụ trước.”

“Võ công của con tuy tiến bộ nhanh nhưng lại không được tinh thuần.”

“Con biết, nhưng như vậy cũng đủ để bảo vệ tính mạng rồi.”

“Tảo Tảo sẽ khóc đấy.”

Nàng trầm tư một lúc lâu, “Con biết, nhưng… không có cách nào khác.”

“Ngày mai con phải dẫn Thân Hổ xuống núi”, nàng chọn lúc mọi người ngồi vào bàn ăn để mở lời, thấy mọi người cùng ngẩn cả ra thì trong lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi bi thương man mác không nguôi.

Thân Hổ chậm rãi ngẩng đầu lên, trông thấy vẻ mặt thoáng chút ưu thương nhưng kiên quyết của tỷ tỷ thì hiểu ngay.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân, chúng con cũng muốn đi.” Mạch Nhi không cảm nhận được nỗi u buồn của người lớn, gắng ngước khuôn mặt bé nhỏ nhìn lên, vui vẻ đòi theo.

“Không được.” Nàng trả lời hơi gắt gỏng khiến Tảo Tảo giật bắn mình sợ hãi. “Lần này chừng mấy ngày thì mẫu thân về?”, Tảo Tảo giơ tay lên đếm ngón, bập bẹ hỏi.

“Mẫu thân không biết”, nàng ngồi sụp xuống ngang bằng với con gái, mỉm cười trả lời.

Tảo Tảo không chịu, hơi ngẩn ra, “Trước kia mẫu thân đều đi chưa tới mười ngày là trở về mà.” Nó khẽ quay đầu đi, trong con ngươi đen trắng rõ ràng thoáng ánh lên vẻ nghi hoặc trông rất đáng yêu, “Mỗi lần mẫu thân không mang theo Tảo Tảo và ca ca đi ra ngoài thì Tảo Tảo và ca ca ngày nào cũng ở nhà đếm ngày mẫu thân trở về, đếm gần tới mười thì mẫu thân đã trở về rồi.

“Vậy con đừng đếm nữa.” Nàng nhắm mắt lại, nước mắt ứa ra.

“Mẫu thân đừng khóc.” Mạch Nhi sán tới, đưa cánh tay nhỏ bé mềm mại lau nước mắt tèm nhem trên mặt nàng, “Hay khóc không phải là nam tử hán.” Nó cũng không nghĩ rằng mẹ mình không phải là nam tử hán, cố gắng suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Mẫu thân có chuyện rất quan trọng sao?”

“Đúng vậy, mẫu thân có chuyện rất quan trọng.”

“Mẫu thân cứ yên tâm đi đi, con và Tảo Tảo sẽ ngoan ngoãn nghe lời sư phụ và thái sư công, chờ mẫu thân trở về.”

“Ừ”, Hàn Nhạn Thanh cảm động, có con trai, con gái như thế thì còn mong gì hơn. Nàng gạt nước mắt nói âu yếm, “Tảo Tảo, phải nghe lời ca ca

https://thuviensach.vn

biết không.”

“Tảo Tảo nghe lời.” Tảo Tảo cũng không quá hiểu chuyện nhưng theo bản năng cảm giác được sự lo lắng của mẫu thân nên đáp ngay.

“Nhạn Nhi, con và Tiểu Hổ Tử chờ ta ở bãi tuyết sau nhà.”, Tiêu Phương đứng bên cạnh nhìn với vẻ nặng nề, nhẹ nhàng nói rồi xoay người đi vào phòng.

“Võ công luyện đến cuối cùng thì dựa vào kinh nghiệm chứ không phải ngộ tính”, Tiêu Phương đứng giữa sân tuyết sau Phi Vân các nói, “Nhạn Nhi, con có ngộ tính cao nhưng lại không chịu khó luyện công, thiếu hụt thực chiến. Tiểu Hổ Tử, ngộ tính của con không tốt như tỷ tỷ nên cần chăm chỉ luyện tập, hơn nữa cũng thiếu hụt thực chiến. Giờ ta sẽ cùng lúc đấu với hai con, không được xem ta là sư phụ mà phải coi ta như địch nhân thật sự cần phải chống lại. Phải nhớ rằng ta sẽ không nương tay đâu.” “Lộng Triều”, hắn quay đầu bảo, “Kiếm!”

“Dạ!” Lộng Triều đang ở trong tàng cây cổ thụ ngàn năm bên cạnh cất tiếng đáp rồi ném xuống ba thanh kiếm bằng đồng thông thường. Hàn Nhạn Thanh cầm lên thử ước lượng thì thấy không thuận tay như thanh nhuyễn kiếm[1] Tài Vân mà sư phụ thường đưa cho nàng sử dụng.

[1] Nhuyễn kiếm: Loại kiếm được làm bằng thép tốt, có độ đàn hồi cao, lưỡi kiếm rất dẻo, khi sử dụng lưỡi kiếm duỗi thẳng ra, lúc bình thường lại có thể uốn cong làm thắt lưng.

Tiêu Phương khẽ vung thanh trường kiếm, mơ hồ như phát ra tiếng sấm động rồi nhanh như chớp đánh tới hai người. Hàn Nhạn Thanh sợ hết hồn, vội vàng giơ kiếm ngăn lại, chỉ nghe “keng” một tiếng, kiếm trong tay đã bị bạt ra, lòng bàn tay hơi tê dại. Thân Hổ bên cạnh nàng cũng không khác gì. Lúc này nàng mới phát hiện hôm nay sư phụ thể hiện sự nóng nảy rất rõ ràng, không giống bộ dạng ung dung thường ngày.

https://thuviensach.vn

“Ngày khác trên chiến trường không ai dừng lại chờ các con khôi phục đâu. Đánh tiếp đi!”, Tiêu Phương lạnh lùng nói.

Hàn Nhạn Thanh và Thân Hổ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời tách sang hai bên, song kiếm tỏa thành một quầng sáng bao bọc Tiêu Phương.

“Cũng tạm được đấy”, Tiêu Phương thản nhiên nói, đồng thời cả người bốc thẳng lên như thể chim hạc bay vút trời xanh, thân hình bất động thẳng tắp lao nhanh như làn khói, trên không trung cất tiếng thét dài, kiếm quang lóe lên như ngàn vạn ánh sao trời, đồng thời đánh về phía hai người Trần, Thân.

Hai bóng người bỗng tách ra rồi quay ngoắt trở lại, vung tay phải thành hoa kiếm, trong hư có thật, trong thật có hư, một đâm dưới nách, một đâm bên hông, tưởng chừng sắp đánh trúng thì bỗng nghe Tiêu Phương cười lạnh, xoay kiếm ngang người. “Keng keng” hai tiếng, mũi kiếm đang xoáy tít bỗng nhiên bị hắn dùng thân kiếm chặn đứng, một luồng lực đạo cực mạnh theo mũi kiếm áp tới khiến hai người tức thì khốn đốn. Hàn Nhạn Thanh nhanh chóng nắm bắt tình thế nên lập tức buông tay. Thân Hổ nổi tính bướng bỉnh, mặt đỏ bừng bừng bước dấn tới muốn đoạt lại kiếm.

“Tiểu Hổ Tử!”, Hàn Nhạn Thanh kinh hãi la lên. Tiêu Phương cười nhẹ, tay thu rồi lại nhả kình lực khiến Thân Hổ chân đứng không vững, loạng choạng lùi về sau mấy bước, ngã phịch xuống.

Tiêu Phương hất hai thanh kiếm dưới đất lên, nhướng mày, “Đánh tiếp.”

Hàn Nhạn Thanh cau mày, nàng không biết sư phụ rốt cuộc uống nhầm thuốc gì nhưng phát hiện thấy tâm trạng nóng nảy của hắn nên dành phải liều mình “chiều quân tử.”

https://thuviensach.vn

Đến lúc mặt trời bóng ngả về tây thì Tiêu Phương cuối cùng cũng thu kiếm lại bảo: "Được rồi!" Hàn Nhạn Thanh và Thân Hổ nhìn nhau cười khổ. Tiêu Phương không hề quay đầu nhìn lại mà đi thẳng về phòng.

"Lộng Triều, đệ còn đó không?", Nhạn Thanh cao giọng gọi.

Lộng Triều từ trên cây bay xuống, vẻ mặt rầu rĩ.

Chương 13: Lầu Mãn Phong sắp nổi bão giông

Nếu có ai tới thành Ngũ Nguyên hỏi thanh lâu nào tốt nhất thì cả mười người đều nói như một rằng đó chính là lầu Mãn Phong. Lầu Mãn Phong của thành Ngũ Nguyên với cơm ngon rượu ngọt, ca múa xuất sắc, phục vụ chu đáo nổi tiếng khắp biên thành, lão bảo tên là Dung nương. Mãn Phong được chia làm lầu Phong và lầu Mãn. Lầu Phong tiếp đãi khách quý và người đọc sách còn lầu Mãn thì tiếp đãi quân nhân và thị dân, mỗi nơi một nhiệm vụ không xâm phạm lẫn nhau. Các cô nương trong lầu, nếu có tài có sắc thì ở lầu Phong, nếu bình thường thì ở lầu Mãn, được đãi ngộ tốt hơn nhiều so với các thanh lâu khác cho nên rất nhiều gái thanh lâu kỳ vọng được gửi thân vào lầu Mãn Phong. Vì vậy cũng không cần bắt gái nhà lành làm kỹ nữ để gây nhiều tội nghiệt.

Một hôm, lầu Phong nghênh đón hai khách thanh niên, một người chừng độ mười bốn, mười lăm tuổi, nước da ngăm đen, cặp mắt vô cùng cơ trí, chuyển động nhanh như chớp. Người còn lại phe phẩy một cây quạt làm từ sợi vàng, dáng vẻ như người đọc sách, tư thế ung dung.

"Chúng ta muốn tìm Mi Vũ", người áo trắng khép quạt mỉm cười nói, ném ra một xâu tiền Tam Thù.

https://thuviensach.vn

“Có ngay!” Kẻ hầu mừng rỡ đón lấy, “Hai vị đi hướng bên này, đến Phù Dung hiên chờ một chút, Mi Vũ cô nương lập tức tới ngay.”

Hàn Nhạn Thanh dẫn Thân Hổ lên lầu hai, tiến vào nhã thất. Nàng gấp quạt lại, quan sát bức tường thành màu đỏ. Chỉ lát sau, một cô gái ôm đàn Không[1] vén rèm đi vào, khẽ khàng thi lễ. “Chả trách rằng đêm qua nến trắng báo hỉ, sáng nay chim tước chuyền cành. Trần công tử, người nói xem đã bao lâu không tới rồi?”

[1] Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Thân Hổ đỏ bừng mặt. Cô gái vừa vào có một đôi mắt quyến rũ, dung nhan không bằng Hàn Nhạn Thanh nhưng lại có một dáng vẻ vừa thùy mị vừa đa tình, quả nhiên không hổ với tên.

“Mi Vũ tỷ tỷ”, Hàn Nhạn Thanh dùng quạt nâng cằm cô gái lên trêu chọc, “Sau khi từ biệt hai tháng trước đây, quả nhiên tiểu sinh nhung nhớ tỷ tỷ đến nỗi trà không muốn uống, cơm không buồn ăn, không thể chịu nổi bèn dối gạt người nhà lập tức đi tìm tỷ tỷ.”

Mi Vũ thay đổi vẻ mặt “Công tử, hãy đi theo tôi!” Nàng ta dẫn Hàn Nhạn Thanh đi xuyên qua lầu trước tới phòng của mình, sai bảo nha đầu Phi Hoằng, “Pha một bình trà mới!”

Phi Hoằng cúi đầu lui ra, Mi Vũ chỉnh lại sắc mặt hành lễ với hai người, “Công tử mạnh giỏi, Thân thiếu gia mạnh giỏi.”

“Được rồi”, Hàn Nhạn Thanh thu quạt về hỏi, “Dung nương đâu?”

“Ma ma đi Vân Trung rồi. Công tử biết đấy, ma ma đang mở một thanh lâu nữa ở Vân Trung, đặt tên là Ngọc Đường Xuân, ước chừng cũng giống

https://thuviensach.vn

kiểu lầu Phong của lầu Mãn Phong này.”

“Ừm”, Hàn Nhạn Thanh gật đầu chậm rãi. Sau khi lầu Mãn Phong ổn định kinh doanh, nàng có ý bảo Dung nương khống chế thêm một hai thanh lâu ở các thành thị đông dân cư. Để không cho người ta phát hiện quan hệ giữa những thanh lâu này với lầu Mãn Phong, lầu Mãn Phong ở những địa phương khác sẽ được đổi tên và kinh doanh độc lập. Ở mỗi thanh lâu đó sẽ lựa chọn ra một vài cô nương, người hầu cơ trí để dò la tin tức. Trước mắt vẫn chưa phát hiện ra điều gì không ổn.

“Nhớ nói lại với Dung nương”, nàng suy nghĩ một chút rồi dặn dò, “Chúng ta làm việc phải thận trọng một chút, không phải bất đắc dĩ thì không được xung đột chính diện với bất kỳ thế lực nào.”

“Chúng tôi cũng hiểu.” Mi Vũ tủm tỉm cười, khuôn mặt rực rỡ quyến rũ đến nỗi Hàn Nhạn Thanh là con gái cũng cảm thấy không cưỡng nổi, phải khẽ quay mặt đi. Đúng vào lúc này, Phi Hoằng mang trà vào dâng lên ba người, xuýt xoa, “Trà do công tử sao quả nhiên được mọi người rất thích, đáng tiếc là không cho chúng tôi mang ra đãi khách, nếu không thu nhập từ nước trà hạng nhất cũng không thua kém rượu trái cây.”

Mi Vũ sầm mặt, “Công tử làm việc tất có đạo lý của công tử, đâu đến lượt cô nói ra nói vào.”

“Không việc gì”, Hàn Nhạn Thanh mỉm cười, “Mi Vũ cũng đừng nghiêm khắc quá.” Nàng quay sang ôn hòa nói với Phi Hoằng bị hù dọa đến tái mặt, “Trong lầu toàn việc cơ mật nên không phải cứ nổi danh là tốt. Duy trì hiện trạng đã là không tệ rồi.”

“Tạ ơn Trần công tử”, Phi Hoằng quỳ gối hành lễ, màu đỏ ửng lan ra khắp gương mặt, “Tôi ra canh cửa cho công tử và cô nương, sẽ không có một ai vào được.” “Công tử thật thủ đoạn”, Mi Vũ nhướng mi, lạnh lùng

https://thuviensach.vn

nhìn Hàn Nhạn Thanh nhưng mặt lại có vẻ đùa cợt, “đã khiến cho nha hoàn thân thiết của tôi phải tâm phục.”

“Đó cũng là do cô ngầm đồng ý”, Thân Hổ ôm kiếm trước ngực nói vẻ thản nhiên, không chút động lòng. Sau phút ngây ngất ban đầu, cậu ta vẫn luôn duy trì vẻ mặt lạnh băng.

“Được rồi”, Hàn Nhạn Thanh không muốn dây dưa nhiều ở vấn đề này, 'Tình hình biên giới gần đây thế nào?”

“Rất khẩn trương.” Mi Vũ thu hồi ánh mắt nhìn Thân Hổ trừng trừng giận dữ, khôi phục phong độ mỹ nữ xinh đẹp quyến rũ, nghiêm mặt nói, “Bề ngoài thì nhiều lần quấy nhiễu thành Sóc Phương, nhưng thực tế thì quá nửa những vụ hỗn loạn gần đây ở các quận Thượng Cốc, Ngư Dương, Định Tương đều do người Hung Nô gây ra.”

“Ngoài ra, có người trong quân đội ở Sóc Phương nói rằng sắp tới Hoàng thượng có ý phát động lại chiến tranh.”

“Ồ?” Hàn Nhạn Thanh hứng thú, “Lầu Mãn Phong có thể lấy được tin tức quân sự?”'

“Đây chẳng phải là dụng ý mà công tử khi mua lại lầu Mãn Phong ư?” Mi Vũ cười lạnh nhưng vẫn giải thích, “Vân Ca cô nương của quán Ỷ Vân tại Sóc Phương là nhân tình của một giáo úy ở đó. Trước đây mấy hôm, viên giáo úy đã tâm sự khi lên giường với Vân Ca rằng không biết có còn sống sót trở về gặp nàng hay không. Vân Ca lanh lợi thừa cơ hỏi được.”

“Ồ!” Hàn Nhạn Thanh hơi ngượng ngùng, mặc dù những tin được coi là cơ mật ở thời đại này nhưng đối với những người đến từ tương lai như bọn họ thì thật sự chẳng là cái gì. “Còn có tin tức gì nữa không?” Nàng hỏi nhưng không hy vọng quá nhiều.

https://thuviensach.vn

“Tin này...”, Mi Vũ bỗng có vẻ lưỡng lự, “Cũng không biết có phải là tôi đa nghi hay không, mấy hôm trước có khách tới lầu Mãn Phong được tôi tiếp đãi, trên ngực của hắn có xăm hình sói.”

“Cô nghi hắn là người Hung Nô?” Hàn Nhạn Thanh đã hiểu ra, Người Hung Nô coi sói là thần thú, đúng là có khả năng này.

“Nhưng từ hình đáng đến lời nói của hắn đều giống như người Hán.”

“Không sợ nhất vạn, chi sợ vạn nhất. Ta không có sự trùng hợp như thế. Có phải hay không, cứ điều tra thêm sẽ biết.” Hàn Nhạn Thanh mỉm cười, đáy mắt hiện lên vẻ mập mờ khó nhận thấy. Nàng rất nhanh che giấu đi rồi hỏi, “Hắn có còn quay lại nữa không?”

“Hắn nói mấy ngày nữa sẽ quay lại.”

“Có biết hắn đi đâu hay không?”

“Hẳn không nói, chẳng qua…”, Mi Vũ nhíu mày, “Thị vệ của hắn nói lúc rời đi là lên đường đi Khâu Trạch hay sao đó?”

“Khâu Trạch”, Hàn Nhạn Thanh chau mày, nảy sinh một dự cảm xấu.

“Dạ, hơn nửa còn nói bằng giọng Đại Uyển.”

“Tiểu Hổ Tử, chuẩn bị ngay. Chúng ta lập tức lên đường tới Khâu Trạch”, Hàn Nhạn Thanh ra lệnh.

Thân Hổ nhận lệnh rời đi.

https://thuviensach.vn

“Xem ra Trần công tử muốn đi rồi.” Mi Vũ che miệng cười một tiếng, “Mi Vũ có thể hỏi công tử một vấn đề hay không?”

Hàn Nhạn Thanh xoay ngươi lại nhìn nàng ta.

“Công tử rốt cuộc là làm việc cho ai?”

“A Vũ hỏi vấn đề thật kỳ quái”, Hàn Nhạn Thanh mỉm cười quay đầu lại, trong mắt ánh lên những tia tối thẫm vừa thần bí vừa mê hoặc, “Ta không thể làm việc vì bản thân mình sao?”

“Người giấu giếm được nha đầu ngốc Phi Hoằng kia nhưng không lừa gạt được Mi Vũ nhiều năm lăn lộn trong chốn phong trần.” Cô gái không vì thế mà đổi ý, mệt mỏi gạt mấy sợi tóc, mỉm cười nói, “Trần công tử thực ra là nữ giả nam trang. Một người con gái yếu đuối vô duyên vô cớ dính dáng vào việc tranh đấu ở biên ải, nếu không có lý do thi có ai tin?”

“A Vũ quả là thông minh”, Hàn Nhạn Thanh cúi đầu, che giấu ánh mắt hơi có vẻ mỉa mai, “Ai bảo phụ nữ thì phải dựa vào cái gì dó mới có thể tồn tại?” Nàng chậm rãi giơ tay lên, đặt vào ngực mình, “Ta chỉ làm theo lý tưởng ở trong này. Ta hy vọng có một ngày thế giới này sẽ hòa bình, yên ấm, tất cả mọi người sống trong trời đất đều có thể sinh hoạt yên ổn, tươi cười vui vẻ. Ta hy vọng có một ngày Hung Nô trông thấy người Hán là khiếp đảm, không dám tùy ý xâm phạm biên giới chúng ta gây chiến tranh nữa. Ta hy vọng có một ngày công bằng, chính nghĩa sẽ là tín ngưỡng của mỗi người, lập công sẽ được thưởng, giúp người sẽ nhận được báo đáp, giết người sẽ bị vương pháp chế tài... Ta biết điều này là rất khó, rất khó.” Nàng nhướng mày, cố ngăn vẻ xúc động trên gương mặt Mi Vũ. “Vậy đó!”, nàng nói giọng thật thấp, “Ít nhất có thể làm được chút nào hay chút ấy.”

Bao nhiêu trong những lời này là thật từ đáy lòng, bao nhiêu là đổi lấy sự trung thành của cô gái xinh đẹp trước mặt, chính bản thân Hàn Nhạn Thanh

https://thuviensach.vn

cũng không biết. Lúc nhỏ nàng đã tin tưởng vào điều này, nhưng từ khi cha nàng vứt bỏ vợ con đến khi trưởng thành nàng lại ghét cay ghét đắng nó. Mãi đến thời điểm nói ra mấy lời vừa rồi, nàng mới phát hiện ra rằng ở sâu trong đáy lòng, nàng vẫn mong có thể tin tưởng được điều này. Mặc dù hơn một nửa những việc nàng làm sau này không thể phù hợp với lời nói hôm nay.

"Ta phải đi rồi", Hàn Nhạn Thanh cáo từ, phân công việc cuối cùng, "Vẫn như cũ, thay ta cố gắng hết sức hỏi thăm về một cô gái tên là Quý Đan Tạp, có lẽ... còn có tên khác nữa. Tuy các cô chưa chắc đã biết nàng ấy nhưng nàng ấy nhất định có thể nhận ra dấu vết của ta."

"Mi Vũ biết rồi." Cô gái khom người thi lễ, "Công tử đi cẩn thận."

Hàn Nhạn Thanh đẩy cửa bước ra ngoài. Phi Hoằng đứng chờ ngoài cửa cách đó không xa, thấy nàng liền khẽ mỉm cười, "Công tử phải đi rồi sao?"

"Ừm", Hàn Nhạn Thanh khẽ gật đầu. Sự si mê vô lý của tiểu nha đầu này khiến nàng khá nhức đầu, có ý muốn nói thẳng ra để cho cô nàng dứt bỏ hết tình ý đó đi, nhưng lần này thời gian cấp bách, chỉ có thể thế thôi.

"Qua nhiều năm như vậy, Mi Vũ cảm thấy vị Trần công tử này của chúng ta thế nào?" Trong phòng, một phụ nữ áo lam đẩy cửa từ mật thất bước ra, trên mặt đã xoá hết nếp nhăn, không còn trẻ tuổi mà cũng không cho thấy là đã già, chính là Dung ma ma, tú bà của lầu Di Hồng năm xưa – tiền thân của lầu Mãn Phong hiện giờ.

"Ma ma!", Mi Vũ cất tiếng, "Ma ma ở bên cạnh, không phải đã nhìn thấy tất cả sao? Trần công tử là người rất tốt."

"Con đó", Dung nương cười, không so đo việc nàng tránh nặng tìm nhẹ, "Xét theo việc đã làm trong mấy năm qua thì vị Trần công tử này thật sự

https://thuviensach.vn

không phải là nhân vật đơn giản. Nhưng ánh mắt nàng ta trong sáng ngay thẳng, làm việc dù không lỗi lạc nhưng cũng không làm chuyện mất nhân cách, tuy lập trường không rõ nhưng cũng không có xung đột với chúng ta. Chủ nhân nói rằng tạm thời cứ cung cấp tin tức cho nàng ta. Chúng ta chấp nhận làm việc cho nàng ta cũng được."

"Bản thân con rất thích nàng ta", Mi Vũ cười nói, "Bàn về tầm nhìn, cách làm việc, thì vị Trần công tử này cũng có chỗ tương tự như chủ nhân của chúng ta. Có thể nói, tốt hơn hết là không nên chống lại nàng ta."

Đúng vào lúc Hàn Nhạn Thanh dẫn Thân Hổ chạy thẳng một mạch tới Khâu Trạch thì Liễu Duệ đang dẫn mấy người thân binh cưỡi ngựa ra ngoài quân doanh Khâu Trạch.

"Liễu đại nhân, năm ngoái ngài trang bị cho chúng ta mạch đao[2], mặc dù trông không đẹp bằng kiếm nhưng ra chiến trường lại dễ sử dụng hơn kiếm nhiều, Liễu đại nhân này, ngài suy nghĩ thế nào mà làm ra được loại mạch đao này vậy?"

[2] Mạch đao: Một loại đao của Trung Quốc, có phần cán rất dài.

"Ta đâu có làm ra. Việc ta quản chính là cầm quân đánh giặc, còn việc chế tạo binh khí đương nhiên là của xưởng quân khí nghiên cứu làm ra." Liễu Duệ bình thản giục ngựa, vỗ vào gáy Tiết Thực: "Mấy hôm trước, ta đã báo lên triều đình rồi."

"Thế à!" Tiết Thực gật đầu, không hề hoài nghi về những gì Liễu Duệ nói, "Xưởng quân khí thật là lợi hại."

Năm đó không biết Tang Hoằng Dương ở kinh thành đã dùng phương pháp gì mà thuyết phục được Hán Vũ Đế Lưu Triệt phân chia cho Liễu Duệ một phần quyền khai thác mỏ sắt mới ở Ngũ Nguyên. Liễu Duệ và Hàn

https://thuviensach.vn

Nhạn Thanh liền xây dựng một xưởng quân khí ở gần quân doanh Khâu Trạch, chiêu mộ không nhiều người do yêu cầu bí mật và trung thành tuyệt đối nhưng toàn là tinh anh trong giới thợ rèn của Ngũ Nguyên. Hai người cùng với Tang Hoằng Dương ở chốn kinh thành xa xôi nghiên cứu làm ra mấy bản vẽ binh khí rồi chuyển cho đám thợ thi công. Những năm này, mặc dù bọn họ yêu cầu không cao nhưng đám thợ cũng lần lượt chế tạo ra các loại binh khí tiên tiến như mạch đao, cung nỏ. Sản phẩm làm ra vẫn luôn được cất kín, tin tức bị giấu nhẹm đi, mãi đến nửa năm trước thì Liễu Duệ mới ra lệnh chế tạo số lượng lớn để dùng trong thao luyện hàng ngày tại quân doanh.

Trên đường từ quân doanh Khâu Trạch đến xưởng quân khí phải đi qua một hẻm núi cực dài, dân bản xứ gọi là Nhất Tuyến Thiên, theo đó có thể thấy rằng nó rất hiểm trở, Ngũ Nguyên gần với Hung Nô, tính cách dân chúng dũng mãnh, mỗi năm gặp nạn đói sẽ có không ít người trốn vào rừng núi làm giặc cướp đoạt tài vật của thương gia và lữ khách đi qua. Nhất Tuyến Thiên chính là nơi có nhiều phỉ hoạt động nhất. Kể từ khi tiếp quản quân doanh Khâu Trạch, Liễu Duệ đã năm lần bảy lượt dẫn quân đi tiễu phỉ, trên danh nghĩa là huấn luyện thực chiến. Trong thời gian ngắn ngủi ba năm, cả quận Ngũ Nguyên đã được dẹp yên không còn bóng dáng tên giặc cỏ nào. Từ năm thứ hai trở đi, Liễu Duệ đã không còn gặp phải chuyện gì khi qua lại giữa quân doanh và xưởng quân khí nên lần này hắn cũng không hề lo lắng, cứ thế dẫn sáu thân binh tiến thẳng vào hẻm núi.

Tiến vào Nhất Tuyến Thiên chưa được một tuần nhang thì hắn liền phát hiện bất ổn. Hẻm núi quá an tĩnh, lúc này tuy là mùa đông nhưng còn chưa có tuyết, thế mà lại không hề nghe thấy một tiếng động nào.

“Dừng lại!” Liễu Duệ thắng ngựa, quát khẽ.

Bảy con ngựa đồng thời dừng lại.

https://thuviensach.vn

“Thân thủ thật tốt.” Trên hẻm núi có người vỗ tay khen ngợi rồi gần một trăm tên mặc đồ đen xuất hiện phía trên, “Đáng tiếc, chậm rồi.”

“Trần thiếu gia.” Ngụy Tự Nam chạy tới cổng lớn quân doanh, hơi kinh ngạc khi nhìn thấy người đang cưỡi ngựa hiên ngang trước mặt “Làm sao người...?”

“Liễu Duệ đâu rồi?”, Hàn Nhạn Thanh ghìm ngựa, hỏi giọng gấp gáp.

“Liễu giáo úy đi đến xưởng quân khí rồi”

“Nguy rồi... Hắn mang theo bao nhiêu người?”, Hàn Nhạn Thanh lộ vẻ lo lắng, hỏi dồn.

“Tính cả Tiết Thực thì tổng cộng là sáu người.” Ngụy Tự Nam bình tĩnh đáp, “Chắc là không có chuyện gì đâu, sáu người này đều là cao thủ.”

“Ngươi không cần nói nữa”, Hàn Nhạn Thanh quay ngựa, “Ngươi điều cho ta một trăm kỵ binh do ta chỉ huy. Ngoài ra, bảo quân y chuẩn bị sẵn sàng, tới đây tiếp ứng.”

“Tuân lệnh!” Ngụy Tự Nam gật đầu không chút do dự, xoay người trở về quân doanh.

“Tiểu Hổ Tử”, Hàn Nhạn Thanh quay sang ra lệnh, “Đệ đi trước xem tình hình, ta dẫn người tới sau.”

Thân Hổ biết chuyện nghiêm trọng nên gật đầu không nói tiếng nào.

“Chủ nhân, dưới hẻm núi chỉ còn lại bảy con ngựa, không thấy một ai cả”, một tên áo đen dùng tiếng Hung Nô bẩm báo.

https://thuviensach.vn

“Khốn kiếp!” Tên thủ lĩnh che mặt hung hăng đá tên vừa lên một cái, “Rõ ràng vừa mới ở đó, ngươi cho là bọn chúng mọc cánh rồi sao?”

Cho dù thật sự là chim bay lên thì cũng phải nhìn thấy chứ, tên mặc đồ đen thầm nghĩ nhưng không dám nói ra, sợ lại chọc cho thủ lĩnh nổi giận.

Tên thủ lĩnh bịt mặt trấn tĩnh lại rất nhanh, phất tay, “Bọn chúng nhất định còn đang ở trong khe núi, chỉ là không biết trốn đâu. Phái hai mươi người xuống dưới lục soát, những người còn lại sẵn sàng chờ lệnh.” Dưới ánh mặt trời, tay hắn thon dài trắng nõn lạ thường, trên ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn nạm ngọc phản chiếu ánh sáng mặt trời lấp lánh cho thấy phẩm chất cao quý, người bình thường không thể có.

“Đáng ghét.” Hắn hung hăng vỗ một chưởng vào cây cổ thụ bên cạnh, “Bọn chúng chỉ cần tiến thêm về phía trước mấy bước thì đã sa vào vòng vây của chúng ta, tên tướng quân đó cũng có chút bản lĩnh, lại rất cảnh giác.”

“Chủ nhân, vẫn không có động tĩnh gì”, đám người áo đen dần trở nên nôn nóng. Lần phục kích trong biên giới Đại Hán này tuy mạo hiểm nhưng là cơ hội hiếm có, hơn nữa lấy trăm người đối kháng với bảy người cộng thêm lợi thế về địa hình thì thế nào cũng phải thắng mới đúng. Sau khi thành công lại chia ra thành nhóm nhỏ rời khỏi Ngũ Nguvên thì dù Thái thú Ngũ Nguyên có khả năng lớn đến đâu cũng không thể điều tra ra tình hình thật sự. Thế nhưng bỗng nhiên gặp phải tình huống này khiến bọn chúng không kịp trở tay. Nói thế nào thì việc một lực lượng gần trăm người không rõ của thế lực nào bỗng nhiên xuất hiện trong quận, cho dù đám người Liễu Duệ bị vây trong hẻm núi không cách nào chạy thoát được, nhưng nếu có ai đó vô tình nhìn thấy và báo cho quan phủ nhà Hán thì bọn chúng cũng sẽ gặp phiền toái.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân, có phải là...?” Qua một khắc, một tên áo đen nơm nớp sợ hãi tiến lên định hỏi, còn chưa kịp nghe trả lời thì bỗng thấy có hô bên dưới, “Chủ nhân, phát hiện...”

Một tiếng kêu đau đớn sau đó là âm thanh chiến đấu vang lên, tên thủ lĩnh phấn chấn phất tay, “Đi xuống!”

Ở dưới hẻm núi đã có năm, sáu người áo đen ngã xuống, số còn lại đang đánh giáp lá cà với người Hán. Người đàn ông cầm đầu xuất thủ vô cùng ác độc, cứ qua mấy hiệp lại đánh ngã một người, động tác dứt khoát đầy sức mạnh. Sáu người kia cũng không có ai yếu. Tên thủ lĩnh che mặt thoáng kinh hãi, bọn người Hán có sức chiến đấu như vậy từ lúc nào?

Trong khoảnh khắc, người đàn ông cầm đầu ngẩng lên trông thấy hắn thì liền nhếch miệng cười đầy hàm ý rồi xoay người ra lệnh một câu. Ba người phía sau người đàn ông ấy lập tức ngừng chiến đấu, xoay người lao vào sơn động vừa ẩn nấp lúc trước, ba người còn lại vẫn đứng sau lưng không hề hoảng loạn.

“Hắn muốn làm gì chứ?” Tên thủ lĩnh che mặt dừng bước nghĩ ngợi. Song thực tế không để cho hắn nghĩ ngợi quá lâu, lại có thêm hai tên áo đen nữa ngã xuống, máu của đồng bọn kích thích những tên áo đen bên cạnh đỏ ngầu mắt. “Xông lên đi!” Hắn nghe thấy tiếng thuộc hạ kêu gào ầm ĩ, “Băm nát đám người này thành thịt vụn để báo thù cho bọn họ.”

Ở bên hẻm núi, bốn người quây lại thành một vòng, dựa lưng vào nhau ngoan cường chiến đấu.

“Thêm hai mươi người nữa lên.” Tên thủ lĩnh cảm giác không ổn, vội vàng hô.

https://thuviensach.vn

“Chậm rồi!” Liễu Duệ cười dài một tiếng, vung mạch đao phát kình lực chém xuống, xả thành một nhát dài trên bả vai người áo đen đối diện, đồng thời nghiêng sang bên phải định né một kích của một người áo đen khác bên cạnh. Song lưỡi đao của đối phương đã tới quá gần, dù là Liễu Duệ cũng không kịp thu đao đón đỡ. Nếu chỉ có một mình Liễu Duệ thì dĩ nhiên có thể dùng bộ pháp né tránh nhưng lúc này chỉ cần hắn di chuyển một bước thì vòng tròn bốn người sẽ lập tức bị phá vỡ, sợ là không chống chọi được đến lúc mấy người Tiết Thực quay lại cứu viện. Liễu Duệ gần như có thể nghe thấy tiếng loan đao[3] vù vù chém đến trước mặt. Hắn nheo mắt dùng toàn lực thu đao đề phòng một bên, chuẩn bị chịu một đao kia. Nhưng khi mạch đao của hắn đâm vào kẻ địch thì vẫn chưa thấy cảm giác đau đớn, chỉ nghe bên tai “keng” một tiếng rồi thấy Phương Dụ Hàn ở bên trái đã chịu thay mình nhát đao này.

[3] Loan đao: Một loại đao của Trung Quốc, cán ngắn, bề mặt đao rộng, lưỡi cong.

Trên chiến trường không có chỗ cho từ bi. Liễu Duệ ở ngay sát tận mắt thấy loan đao trong tay một kẻ địch chém ngang bụng Phương Dụ Hàn khiến máu tươi phun ra như suối. Phương Dụ Hàn lảo đảo đứng không vững, cầm đao ngã ngồi dưới đất, lập tức lại có vài thanh loan đao sáng loáng chém tới. Mắt thấy Phương Dụ Hàn sắp bị chém thành mấy mảnh, Liễu Duệ liền đánh tới một đao bạt đi tất cả công kích.

“Dụ Hàn, ngươi làm cái gì vậy?” Trong khi hắn hỏi, bốn người tiếp tục bị tiến công dồn dập. Dù vẫn phản kích dũng mãnh nhưng nhanh lại có người đổ máu.

“Lão đại!”, Phương Dụ Hàn cười thảm, nỗ lực tự chống đỡ: “Chỉ cần người không ngã thì cả quân doanh còn có hy vọng. Chúng ta đã quá sợ cuộc sống cơ khổ rồi, không muốn trở lại như trước kia.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi…”, Liễu Duệ không biết phải nói gì, đành ngậm miệng chuyên tâm chém giết. Đến khi hắn cảm thấy những người bên mình đã dần không ngăn được thế công của địch, thì phía sau đám người áo đen bỗng trở nên hỗn loạn. Cuối cùng thì Tiết Thực cũng đã xông ra từ phía bên kia hẻm núi, tuy nhiên lập tức bị hai mươi tên đang quan sát cuộc chiến cuốn lấy, trong thời gian ngắn còn khó bảo vệ bản thân mình thì nói gì tới hỗ trợ. Sau một hồi, lại có thêm một binh sĩ bên cạnh Liễu Duệ ngã xuống, chỉ còn lại hai người có sức chiến đấu, tình thế hết sức nguy ngập.

Hai người còn lại rốt cục cũng từ trong sơn động chạy về, nhất thời làm rối loạn thế công của đám người áo đen. Hai bên “hợp vây”, mặc dù không tăng sức chiến đấu lên được bao nhiêu nhưng cũng làm thay đổi tình thế. Mấy người Liễu Duệ cuối cùng từ chỗ bị tấn công đã dần chuyển sang phản kích.

Lúc này đám người áo đen đã tử vong gần một nửa, còn lại cũng đều bị thương. Tên thủ lĩnh che mặt thấy vậy nôn nóng, lạnh giọng hô, “Tất cả xông lên cho ta!”

Chiến đấu thêm một thời gian chừng đủ uống nửa chén trà thì tên áo đen có thân phận giống như quân sư đứng bên cạnh thủ lĩnh không kiên nhẫn được thêm, “Chủ nhân, rút lui đi!” Tên thủ lĩnh che mặt trừng mắt căm tức nhìn hắn, “Cố thêm một chút nữa là có thể bắt gọn bọn chúng. Ngươi bảo ta rút lui vào lúc này sao.”

“Chủ nhân, lại có người đến”, một tên áo đen phía sau kinh hãi la lên.

Một thiếu niên mặc áo lam cưỡi trên con ngựa đen, nét mặt lạnh tanh, vừa rạp người thúc ngựa lao vào hẻm núi vừa lắp tên giương cung, bắn ra ba mũi liên tiếp, Tên bay xé gió, lập tức bắn trúng ba người.

“Liễu đại ca”, Thân Hổ lớn tiếng gọi.

https://thuviensach.vn

“Ta không sao.” Từ sâu trong hẻm núi truyền đến tiếng cười hào sảng của Liễu Duệ. Hai mắt hắn bốc lên sát khí nồng đậm, Thân Hổ đã tới, vậy thì Hàn Nhạn Thanh cũng ở không xa.

Từ đằng xa vang lên tiếng vó ngựa rầm rập. Tên thủ lĩnh che mặt, trán nổi gân xanh, phất tay nói, “Rút lui!” Hắn oán hận cắn răng, tưởng chừng như sắp bắt được đối phương tới nơi, ai ngờ chuyện sắp thành lại bại.

Thiếu niên áo lam cười lạnh, cũng không hiểu cậu dùng động tác sao mà bỗng nhiên phi thân lướt qua mấy tên áo đen tới chặn đầu thủ lĩnh của chúng, “Ngươi muốn đi thì đi sao?” Một đường kiếm quét qua, lưỡi kiếm phản chiếu ánh mặt trời chói lọi trước lúc hoàng hôn.

Tên thủ lĩnh vung đao ngăn lại, không muốn dây dưa nhưng vào lúc đao kiếm chạm nhau thì cánh tay hắn tê rần, trong lòng càng thêm bất an, càng muốn thoát khỏi trận đánh giằng co với Thân Hổ.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần. Bóng dáng Hàn Nhạn Thanh cưỡi ngựa đã xuất hiện ở lối vào hẻm núi, một trăm kỵ quân Khâu Trạch giáp trụ chỉnh tề đang dàn trận ở phía sau.

“Bọn họ sao rồi?”, Hàn Nhạn Thanh không vào trong trướng mà đứng ở bên ngoài, vừa thấy một tiểu thân binh bê chậu thau đầy máu tươi vén rèm bước ra thì hỏi dồn.

“Liễu đại nhân không sao, chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay. Tiết Thực toàn thân đẫm máu song không có vết thương chí mạng, nhưng Dương Triết thì e là không cứu được. Còn Phương Dụ Hàn sau khi được tiên sinh khâu bụng vẫn luôn gây gây sốt”, tiểu thân binh buồn bã trả lời.

https://thuviensach.vn

“Ừm”, Hàn Nhạn Thanh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Bản thân là đại phu, nàng kế thừa y thuật cổ kim nội ngoại, thực tế có thể coi là số một đương thời, nhưng gặp phải vết thương do chiến tranh gây ra như thế này thì thật ra cũng chẳng cao minh hơn những quân y bình thường bao nhiêu. Quân y đang cố gắng hết sức chữa trị cho những người có thể khó nhọc chạy thoát ra.

“Tỷ tỷ”, Thân Hổ từ sau trướng đi ra, “Tỷ đừng dằn vặt!” Mặc dù trên mặt Hàn Nhạn Thanh không có biểu hiện gì nhưng cậu biết nàng đang thầm tự trách mình, bèn an ủi, “Đây không phải là lỗi của tỷ.”

Hàn Nhạn Thanh cười tự giễu, “À”, nàng chợt nhớ ra, “Đám người Hung Nô đâu?”

“Đang giam trong địa lao ở phía sau”, Thân Hổ hừ lạnh, “Đệ mới từ bên ấy về, tên áo đen kia sống chết cứ khăng khăng rằng mình là người Đại Uyển, không chịu thừa nhận thân phận.”

Hàn Nhạn Thanh nhếch miệng, “Hắn cứng đầu lắm à? Đi nào, tỷ sẽ đích thân thẩm vấn hắn.”

Chương 14: Ngóng về Trường An núi non trùng điệp

Hàn Nhạn Thanh đi xuống địa lao, ánh sáng dần nhạt đi, cây đuốc sáng lòa khiến nàng có ảo giác rằng dường như đang không phải là ban ngày mà là đêm tối. Gã áo đen bị trói vào bức tường đá, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lóe lên rồi tiếp tục gục đầu xuống, tóc tai rũ rượi, trên người thương tích chồng chéo ngang dọc, hiển nhiên là đã chịu đựng không ít hình phạt.

https://thuviensach.vn

“Thiếu gia, thiếu gia!” Còn có một số người áo đen khác cũng bị bắt sống, trong đó có một người bị trói ở phía sau bên trái không ngừng kêu gọi gã áo đen. “Vị đại nhân này!”, hắn trông thấy Hàn Nhạn Thanh bước vào, “Ngươi thả thiếu gia của chúng ta ra, muốn bao nhiêu tiền thì lão gia của chúng ta sẽ trả.”

“Ưu Cách, không được cầu xin người Hán tha thứ”, gã áo đen lớn tiếng quát, khí huyết đảo lộn làm cho vết thương thêm đau đớn.

“Ái chà, tiểu huynh đệ.” Hàn Nhạn Thanh tựa như không nhìn thấy gã áo đen kia, đi thẳng tới trước mặt người thiếu niên tên là Ưu Cách, nhìn qua đánh giá, “Ngươi bị thương rất nặng!” Nàng quay lại ra lệnh. “Mang thuốc trị thương và băng gạc tới đây.”

Thuốc trị thương và băng gạc nhanh chóng được đưa lên. Thiếu niên kia nhìn Hàn Nhạn Thanh với vẻ rất cảnh giác nhưng Hàn Nhạn Thanh thật sự không động chân động tay gì, chỉ băng bó vết thương, động tác gọn gàng, thậm chí không làm cho hắn cảm thấy quá đau đớn.

“Vị đại nhân này”, Ưu Cách cẩn thận nhìn nàng, nhưng giọng điệu đã hơi mềm xuống, “Ngài cũng băng bó giúp cho thiếu gia nhà ta một chút đi. Thiếu gia bị đánh rất nhiều.”

“Ấy, không được cử động, mạch của ngươi khá kỳ lạ.” Hàn Nhạn Thanh bắt mạch cổ tay hắn, làm bộ lơ đãng hỏi, “Các ngươi là người Hung Nô à?”

“Không được nói lung tung”, gã áo đen phía trước quát lên, “Lão tứ là người Đại Uyển, các ngươi tin cũng được, không tin cũng được.”

“Người Đại Uyển à, cũng tốt.” Hàn Nhạn Thanh gật gù, “Hoàng đế chúng ta quyết định tấn công Hung Nô, mấy ngày nữa Xa kỵ tướng quân sẽ thống lĩnh đại quân tấn công Hữu Hiền vương của Hung Nô.”

https://thuviensach.vn

Đôi môi đỏ mọng duyên dáng lạnh lùng bật ra những tin tức động trời lúc này còn mang tính cơ mật của quân Hán, Hàn Nhạn Thanh hướng ánh mắt về phía gã áo đen nhưng lại liếc xéo ngầm giám sát chặt chẽ Ưu Cách, quả nhiên thấy Ưu Cách "a" lên một tiếng, vẻ mặt hơi khác thường, mạch cổ tay nhảy lên.

"Còn phó tướng Lý đại nhân cầm quân tấn công Tả Hiền Vương…" Cảm giác rõ ràng mạch cổ tay Ưu Cách đập cuồng loạn, Hàn Nhạn Thanh buông ra, kinh ngạc thốt lên, "Các ngươi là người của Tả Hiền Vương."

"Ngươi…" Gã áo đen rất kinh ngạc, sau liền hiểu ra, cười gằn, "Xem ra trong đám người Hán thật sự có không ít kẻ thông minh."

"Còn ngươi lại không thông minh lắm." Hàn Nhạn Thanh thản nhiên nhận lời tán thưởng, không muốn nhìn sắc mặt tái mét của đối phương, nói tiếp, "Nghe nói phi tử Đại Uyển được Tả Hiền vương sủng ái nhất đã sinh cho hắn một người con tên là Ngạc La Đa, chắc hẳn là ngươi. Ngươi là con của Tả Hiền vương, đến Ngũ Nguyên làm gì?"

Hàn Nhạn Thanh ra khỏi địa lao thì trời vẫn còn nắng khiến nàng cảm thấy dường như vừa bước ra một thế giới khác. Liễu Duệ đứng ở lối vào địa lao trông sang, thấy nàng ra thì đi tới rồi cả hai cùng rảo bước trên con đường chạy dọc quân doanh.

"Thương thế của huynh thế nào rồi?"

"Không vấn đề gì." Liễu Duệ không dừng bước, "Nhạn Nhi, muội nói… có phải huynh làm sai hay không?"

"À…?" Hàn Nhạn Thanh không trả lời. Nàng biết trong chuyện xảy ra tại Nhất Tuyến Thiên ngày hôm qua có cái gì đó đã làm sư huynh xúc động,

https://thuviensach.vn

còn việc nàng cần làm chỉ là lắng nghe.

“Chúng ta quá tự phụ, cho là biết việc ba trăm năm trước, biết chuyện năm ngàn năm sau thì mọi sự không nằm ngoài tính toán của chúng ta. Huynh nghĩ với sự bố trí ở Nhất Tuyến Thiên thì không có gì thoát khỏi tính toán của mình, thế nhưng vẫn còn có người vì huynh mà chết. Trời cao đã dùng máu tươi của người ở bên cạnh để nhắc nhở huynh trước khi huynh khởi sự rằng, chúng ta thật ra cũng chỉ là người bình thường, không có gì để huênh hoang.”

“Sư huynh nghĩ như vậy…”, Hàn Nhạn Thanh cúi đầu, “cũng là đã xin lỗi đồng đội bị thương vì huynh rồi.” Nàng nói thêm, “Mặc dù muội không có mặt ở hiện trường nhưng cũng nghe kể rằng Phương Dụ Hàn bị thương là vì đỡ đao cho huynh. Hắn hy vọng huynh có thể dẫn các huynh đệ tốt của mình mở ra một chân trời mới. Huynh nghĩ như vậy không phải là xin lỗi hắn sao?”

“Hơn nữa, cho dù không có chúng ta thì cũng không tránh khỏi cuộc chiến tranh này. Thật ra thì trong thời loạn, không một ai có thể xác định được người nào sẽ bỏ mạng, người nào sẽ sống sót. Nếu quả thật xác định được như vậy thì tranh đấu để làm gì?”

“Nếu như huynh thật sự cảm thấy có lỗi với bọn họ, thì xin hãy quý trọng bọn họ, đối xử như vậy với họ trong các chiến dịch ngày sau đi.”

“Trên thế giới này, người phức tạp có thể phức tạp đến mức huynh không thể nào đoán nổi, người chất phác thì lại có thể chất phác đến mức huynh không thể nào tin.”

“Vì một niềm tin, họ có thể người trước ngã xuống người sau xông lên, trên mặt vẫn nở nụ cười không bao giờ tắt. Nếu lương tâm của huynh đã lên tiếng vậy thì cũng là đủ rồi.”

https://thuviensach.vn

“Huynh tính xử trí Ngạc La Đa, con trai Tả Hiền vương thế nào?”

Liễu Duệ nhướng mày, “Không cần bày nhiều mưu kế phức tạp làm gì, chỉ cần phản ứng theo cách bình thường là được rồi. Có lẽ…” Mắt hắn hiện ra vẻ u ám, siết chặt tay nói, “Gã là quân cờ tốt nhất để huynh nắm giữ quân quyền.”

“Bắt được con trai của Tả Hiền Vương Hung Nô à?”, Vệ Thanh nhướng mày. Khi hắn thống lĩnh ba vạn quân Hán tiến vào quận Sóc Phương đã nghe Thái thú Sóc Phương báo cáo chuyện này, giờ hiếu kỳ hỏi lại.

“Đúng vậy!” Thái thú Sóc Phương khom lưng đáp, “Ngạc La Đa dẫn quân vào trong nội địa Ngũ Nguyên tập kích Giáo úy Liễu Duệ và bị Liễu Duệ bắt được. Liễu Duệ thẩm vấn biết thân phận của gã thì không dám tự ý giải quyết, bèn áp giải đến trước trướng chờ Tướng quân xử trí.”

“Lại là Liễu Duệ”, Vệ Thanh thầm nghĩ, cao giọng truyền, “Tuyên Liễu Duệ vào.”

Liễu Duệ vào trướng, bái lạy, “Mạt tướng Liễu Duệ tham kiến Trường Bình hầu, Xa kỵ tướng quân.”

“Liễu giáo úy miễn lễ.” Vệ Thanh vội đi xuống, tự tay đỡ Liễu Duệ dậy, “Mấy năm trước đã gặp nhau trong ngự uyển, Liễu giáo úy vẫn anh dũng như trước.”

“Tướng quân quá khen!” Liễu Duệ chắp tay làm lễ, “Liễu Duệ sao dám so sánh với Tướng quân.”

“Vệ Thanh nghe nói rằng Liễu giáo úy lấy lực lượng bảy người ít ỏi cầm cự với hơn trăm tên Hung Nô tới tập kích trong gần một canh giờ. Hành

https://thuviensach.vn

động như vậy còn không xứng hai chữ 'Vũ dũng' sao?" Vệ Thanh khen ngợi, "Huống chi yên ngựa mà Liễu giáo úy dâng hiến giúp ích không ít trong trận chiến Hán Hung. Lần này Liễu giáo úy có công lớn đó."

Vẻ mặt Liễu Duệ càng thêm nhún nhường, "Mạt tướng không dám." Hắn lảng sang chuyện khác, "Mấy hôm trước, mạt tướng bắt một gã người Hung Nô ở trong nội địa Ngũ Nguyên, nghe nói là con trai của Tả Hiền vương Hung Nô bèn áp giải đến đây. Kính xin Tướng quân chủ trì nên xử trí như thế nào."

Vệ Thanh nghiêm mặt ra lệnh: "Dẫn người tới!"

Ngạc La Đa bị trói gô cổ dẫn vào trướng, sắc mặt tiều tụy nhưng vẫn ngang nhiên không quỳ, vẻ mặt ngang tàng. Hắn thấy Liễu Duệ đứng ở sau lưng Vệ Thanh thì không khỏi tức giận trừng mắt nhìn sang.

"Đủ rồi", Vệ Thanh khoát tay nói: "Ngạc La Đa, tại sao ngươi tập kích Liễu giáo úy?"

Ngạc La Đa ngạo nghễ đáp: "Ta nghe nói hắn lợi hại nên muốn tới xem thử một chút mà thôi." Không đợi Vệ Thanh lên tiếng đã lại nói tiếp: "Mặc dù ta thua nhưng người Hung Nô kính trọng anh hùng, hắn cũng được coi là hảo hán. Các ngươi muốn chém muốn giết thì cứ việc. Ngạc La Đa ta mà nhăn mặt chau mày thì không tính là hảo hán."

"Đúng là lợn chết không sợ nước sôi", Liễu Duệ nhủ thầm trong lòng.

"Ngươi không nói ta cũng biết." Vệ Thanh đi đi lại lại mấy bước bên trong trướng, "Nhất định là mấy vương tử trong bộ lạc của Tả Hiền vương các ngươi không hòa hợp, vì vị trí người thừa kế mà ngươi sa vào vũng lầy." Hắn cũng không nhìn đến ánh mắt ngạc nhiên của Ngạc La Đa, vén

https://thuviensach.vn

màn trướng lên, ra lệnh: "Cử người áp giải đến dưới trướng Hữu Bắc Bình tướng quân Lý Tức."

"Dạ!" Mấy thân binh đáp lời rồi lôi Ngạc La Đa đi.

Liễu Duệ ngấm ngầm đánh giá viên tướng trẻ tuổi, quả nhiên không hổ là danh tướng Vệ Thanh của Hán Vũ Đế, đoán trúng ngay điểm quan trọng. Hắn và Hàn Nhạn Thanh làm việc ở biên ải nhiều năm, tất nhiên biết rằng mặc dù Ngạc La Đa được Tả Hiền vương sủng ái nhưng do thân phận của mẫu thân nên không có đủ uy vọng ở trong bộ tộc. Quá nửa nguyên nhân Ngạc La Đa đột nhập vào đất Hán lần này là vì muốn lập chút công lao để ngăn chặn miệng lưỡi người trong bộ lạc.

"Liễu giáo úy!" Vệ Thanh mỉm cười quay đầu lại, nghĩ lại lời Hoàng thượng căn dặn hắn trước khi đi.

Trong cung Vị Ương, Lưu Triệt ngắm nghía thanh mạch đao do quận Ngũ Nguyên cống lên, vuốt ve lưỡi đao sáng lóa, hài lòng: "Liễu Duệ dâng lên một món đồ thật tốt, đáng tiếc là hơi muộn một chút. Nếu chế tạo xong trước khi cuộc chiến Mạc Nam bắt đầu thì trận đánh này nhất định thắng chắc."

"Trọng Khanh, khanh đến Sóc Phương quan sát hắn lần nữa", Lưu Triệt suy nghĩ một lát rồi bảo: "Nếu như hắn là một nhân vật thì đừng ngại dẫn quân đội của hắn ra chiến trường tôi luyện một phen, trẫm cũng dễ điều hắn trở về kinh."

"Thương thế của ngươi đỡ chưa?"

"Đa tạ Tướng quân quan tâm, mạt tướng đã không còn đáng ngại", Liễu Duệ khom người đáp.

https://thuviensach.vn

“Như vậy đi, ngươi dẫn Khâu Trạch kỵ của ngươi cùng tham gia cuộc chiến Mạc Nam lần này.”

“Tuân lệnh!”

“Phương Dụ Hàn chết rồi.”

“Ồ”, Liễu Duệ lộ vẻ khổ sở, sau đó thì dần khôi phục lại như thường.

Hàn Nhạn Thanh cũng không vui vẻ gì. “Nói như vậy là huynh phải lập tức rời Sóc Phương ra chiến trường sao?” Nàng rót một chén rượu mới, di chuyển cờ hiệu trên sa bàn.

“Đúng vậy!” Liễu Duệ thản nhiên đáp, “Chuyện của Ngạc La Đa coi như là công thành thì rút lui. Vệ Thanh đúng thực không phải là một nhân vật đơn giản.” Vừa nói hắn vừa trầm tư.

“Tất nhiên rồi!” Hàn Nhạn Thanh cười tươi tỉnh trở lại, “Huynh cho rằng vị tướng quân kháng Hung nổi tiếng thời Hán Vũ Đế là đồ chơi sao.” Nàng chợt nhớ hồi trước đã từng đọc bài bình luận trên mạng về các danh tướng Trung Quốc cổ đại. Vệ Thanh đại khái xếp khoảng hạng mười, sau Hoắc Khứ Bệnh, phía dưới còn có thêm một câu: *“Công tử nhà giàu coi tiền là rác như thời La Mã cổ đại.”*

“Thật ra thì…” Liễu Duệ rót một chén rượu, “Tiến cống tất cả những thứ chúng ta có trong tay thì cuộc chiến tranh giằng co Hán Hung này có thể kết thúc sớm hơn, chúng ta cũng sẽ giảm bớt rất nhiều thương vong. Chúng ta có ích kỷ quá hay không?”

“Đúng vậy”, Hàn Nhạn Thanh nhếch miệng, “Sau đó chúng ta cũng bị chém đầu, biến mất khỏi thế giới này. Tóm lại, không thể hy sinh thân mình vì những thứ đó.”

https://thuviensach.vn

“Sư huynh…” Hàn Nhạn Thanh cúi đầu, nhìn những đầu ngón tay chai sạn vì tập võ, không còn mềm mại như ban đầu của mình, “Huynh dẫn Thân Hổ đi theo cho nó học hỏi kinh nghiệm.”

“Ồ!” Liễu Duệ lấy làm kinh ngạc, “Còn muội thì sao?”

“Muội ư?” Hàn Nhạn Thanh cười một tiếng thê lương, giơ chén rượu lên, kính về hướng Trường An phương xa, khe khẽ hát, *“Tây Bắc vọng Trường An, thương thay trung điệp nước mây ngàn?”*[1]

[1] Lời trong bài hát Tây Bắc vọng Trường An.

Tháng Ba năm đó, một chiếc xe ngựa bình thường chạy về hướng cổng thành Trường An.

“Phu nhân, đến rồi!” Ngoài rèm, phu xe giảm dần tốc độ.

“Ừ, dừng xe trước cửa phường may Tạp Môn”, Hàn Nhạn Thanh vẫn nhắm mắt, ra lệnh.

Phu xe ở ngoài rèm đáp giọng trầm trầm, “suỵt” một tiếng để cho hai con ngựa tiếp tục chạy chầm chậm. Khi rời khỏi Trường An, nàng ngồi trên chiếc xe ngựa xa hoa được chế tạo đặc biệt, có rất nhiều bạn bè người thân đi cùng, còn có cả hai đứa bé nên rất vui vẻ, không cảm thấy nỗi buồn ly biệt. Bây giờ trở về chỉ có một thân một mình, tự dưng có tâm trạng e ngại khi gần về tới nhà, nghe âm thanh thành Trường An ồn ào náo nhiệt nhưng lại không dám vén rèm xe lên xem.

“Chưa già chớ kể hồi hương

Bởi chưng mang nỗi đoạn trường về theo.”[2]

https://thuviensach.vn

[2] Trích trong bài thơ Bồ tát man – Kỳ 3 của Vi Trang.

Nàng nhớ tới chuyện trước khi rời khỏi quận Ngũ Nguyên đã đặt một phòng riêng trong tửu lầu Bạch Vân sang nhất quận để gặp Phi Hoằng. Phi Hoằng nói vị quận chúa Hoài Nam đó vừa phái người tới Ngũ Nguyên mật đàm với Dung ma ma, Mi Vũ cả một buổi tối, Hàn Nhạn Thanh cười mỉa mai, thấy mình quả thật may mắn, chọn một người bất kỳ trong thành Ngũ Nguyên, thế nào lại đúng là người trong mạng lưới ngầm của Hoài Nam vương.

Quận chúa Hoài Nam, chắc là Lưu Lăng, rất nổi danh đời sau, có một đoạn tình duyên mặn nồng với Lưu Triệt. Theo như *Sử ký Tư Mã Thiên* và những bộ phim đời sau thì Lưu Lăng cũng là một nhân vật lợi hại. Chẳng qua, Hàn Nhạn Thanh thầm nghĩ, theo như nàng điều tra từ hướng khác thì thấy dấu vết mưu phản của Hoài Nam vương ở thời đại này không rõ ràng như trên sử sách ghi lại, ít nhất nàng cũng chưa phát hiện thấy điều gì.

Đang suy nghĩ mông lung thì xe ngựa đã dừng lại trước phường may Tạp Môn, phu xe ở ngoài cửa nói, "Đến rồi!"

"Vậy hả?" Hàn Nhạn Thanh bừng tỉnh, thanh toán tiền xe, dừng trước cửa lớn phường may, ngẩng đầu quan sát cửa hiệu đầu tiên do chính tay mình lập nên ở thời đại này. Ngựa xe vẫn nườm nượp trước cửa. Dưới ánh mặt trời, biển hiệu phường may trải qua mấy năm mưa gió đã hơi cũ kỹ nhưng vẫn không mất đi khí thế. Chỉ có người đã chẳng phải người năm cũ nữa rồi.

Khi lên lầu, Hàn Nhạn Thanh bị mấy nha hoàn mới mà nàng không nhận ra cản lại, xem như khách hàng, dẫn tới phòng lớn.

https://thuviensach.vn

“Mời Hạ cô nương ra đây!” Hàn Nhạn Thanh mỉm cười, thái độ tiếp khách của những nha hoàn này rất tốt. Xem ra Tang Hoằng Dương đã hết lòng giúp nàng thu xếp phường may.

“Hạ cô nương của chúng tôi bận việc nhà nên hiện giờ không có ở phường may.” Nha hoàn đó có khuôn mặt tròn tròn đứng bên trái nhún mình hành lễ cáo lỗi, sợ nàng mất hứng, nên nói tiếp: “Hay để tôi mời một vị sư phụ tới giới thiệu cho phu nhân?”

“Thế à?” Hàn Nhạn Thanh hơi kinh ngạc cười nói, “Vậy thì mời Thân đại nương ra đây gặp mặt đi.”

Lần này nha hoàn nhỏ không còn cáo lỗi, cúi chào rồi đi ra. Rất nhanh, có một phụ nữ mặc đồ xanh từ bên trong bước tới, vừa thấy Hàn Nhạn Thanh thì mắt sáng bừng, đó chính là Thân đại nương.

“Mẫu thân!” Hàn Nhạn Thanh nhõng nhẽo gọi, mắt bất giác đỏ lên, gục đầu vào lòng nghĩa mẫu.

“Nhạn Nhi, Nhạn Nhi!” Thân đại nương vỗ vỗ nhẹ vào lưng nàng, lẩm bẩm, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

“Mẫu thân, con để Tiểu Hổ Tử đi theo Liễu đại ca ra chiến trường đánh giặc rồi”, Hàn Nhạn Thanh khóc rấm rứt một hồi mới nhớ ra, kể chuyện Thân Hổ cho nghĩa mẫu.

“Ồ!” Thân đại nương lập tức lo lắng, “Tiểu Hổ Tử không việc gì chứ?”

“Sẽ không có chuyện gì đâu, mẫu thân!” Hàn Nhạn Thanh cười an ủi, “Công phu hiện giờ của Tiểu Hổ Tử đã giỏi lắm rồi, chính tay nó đã bắt được một vương tử Hung Nô lúc còn ở Ngũ Nguyên đấy.”

https://thuviensach.vn

“Thật không?” Thân đại nương lắc đầu, “Mẫu thân cũng không cầu các con kiến công lập nghiệp, chỉ cần các con ai nấy bình an khỏe mạnh là tốt rồi. Đúng rồi, Mạch Nhi và Sơ Nhi đâu?” Bà chợt nhớ ra liền vội vàng hỏi.

“Ở chỗ sư phụ của con”, Hàn Nhạn Thanh đáp, “Sức khỏe Sơ Nhi không được tốt, còn phải nhờ sư phụ châm cứu điều dưỡng hơn nửa tháng nữa nên con để chúng ở lại đó.”

Mặt Nghĩa mẫu thoáng vẻ rầu rĩ, “Nếu không phải ban đầu con khó sinh thì Sơ Nhi cũng không bị bệnh như vậy. Trưởng công chúa…”, bà nói vẻ oán hận, “làm sao lại đụng vào Nhạn Nhi chứ?”

“Mẫu thân không cần phải nói nữa.” Đối với Hàn Nhạn Thanh, chỉ riêng việc người đụng phải mình là mẫu thân của A Kiều thì nàng đã không thể trách móc gì, huống chi ban đầu thị phi cũng chưa phải rõ ràng như vậy. Hơn nữa chuyện nàng sinh khó không chỉ riêng vì nguyên nhân đó. Chuyện đã xảy ra rồi, quan trọng lúc này không phải là truy cứu trách nhiệm mà là để cho Trần Sơ được vui vẻ.

“Đúng rồi, con nghe nói nhà Đông Trữ đã xảy ra chuyện, là chuyện gì vậy?”

“Chao ôi!” Thân đại nương thở dài, “Mẫu thân của con bé ngã bệnh. Những năm này Đông Trữ khiến cho Hạ gia thu nhập một ngày tới trăm tiền nhưng Hạ gia vẫn trách con bé ăn cây táo rào cây sung, không ngó ngàng gì đến mẫu thân. Đông Trữ đành phải ở nhà chăm sóc cho mẫu thân. Xem ra thì bà ấy cũng không qua được mùa xuân này. Nhạn Nhi, con có muốn đến thăm không?”

Đeo tấm mặt nạ mới lấy được lúc ở Đường Cổ Lạp Sơn, Hàn Nhạn Thanh kéo khăn che mặt, ngồi lên xe ngựa, ra lệnh đi về hướng Hạ phủ. Nàng biết đây là thành Trường An chứ không phải biên cương. Tuy không

https://thuviensach.vn

nhiều họ hàng thân thích năm xưa nhận ra được Trần A Kiều nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có. Năm nàng mang thai, trong thân thể có hai linh hồn nên tự thấy hành vi cử chỉ vẫn có chỗ khác biệt vì thế khi mang mặt nạ mới dám đi lại khắp thành Trường An, gặp mặt Lưu Triệt cũng không quá sợ hãi. Lúc này nàng cũng không dám liều lĩnh, chưa kể những người khác, ít nhất trong thành Trường An đã có hai người có thể nhận ra nàng. Một người là Trưởng công chúa Quán Đào, người còn lại chính là Lưu Triệt.

Sau khi gia nhập phường may Tạp Môn, Hạ Đông Trữ nghe theo ý Hàn Nhạn Thanh mở một cửa hông tại viện Đan Tâm mà hai mẹ con nàng ta ở để khi ra vào không phải giáp mặt với những người khác trong Hạ phủ. Thật ra theo ý Hàn Nhạn Thanh thì tốt nhất là xây lên một bức tường triệt để ngăn cách viện Đan Tâm và Hạ phủ nhưng mẫu thân của Hạ Đông Trữ không chịu, nói như vậy sẽ làm xấu đi tình cảm giữa người một nhà.

Tình cảm, Hàn Nhạn Thanh cười khinh miệt, bọn họ đã không coi các người là người một nhà rồi, các người còn bận tâm về cái tình cảm đó làm gì chứ? Tới nơi, nàng bảo phu xe chờ ở bên cửa hông viện Đan Tâm còn mình thì nâng váy đi vào.

Cửa hàng mở hé một nửa không có ai trông chừng. Hàn Nhạn Thanh bước vào, trong lòng tràn ngập cảm giác kỳ quái, đi ngang vườn thì đột nhiên nghe thấy sâu trong rừng đào có tiếng người tranh cãi, trong đó có một giọng trong trẻo chính là Hạ Đông Trữ.

Nàng nghiêng mình đi tới, từ đằng xa đã thấy Hạ Đông Trữ mặc y phục màu lam dịu dàng tươi tắn đứng dưới một cây hoa đào và đối diện với nàng ta, Hàn Nhạn Thanh cau mày, lại là Liễu Ngôn Hạ.

“Đông Trữ, nàng phải tin tưởng ta, lúc đó thật sự ta bất đắc dĩ mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi còn chưa nói đã vào đây bằng cách nào?”, Hạ Đông Trữ không hề bộc lộ chút tình cảm, hỏi trống không một câu.

“Năm xưa là cái tên ác ôn họ Hàn kia”, Liễu Ngôn Hạ nói bừa, “Hắn bức ép ta, ta vạn bất đắc dĩ mới phải nói cho hắn biết tin tức về nàng.”

Ở đằng xa, Hàn Nhạn Thanh nheo mắt, hay cho họ Liễu, đồ ăn cháo đá bát, bán đứng người khác như ngươi mà còn dám gắp lửa bỏ tay người.

“Đông Trữ, tuổi nàng cũng lớn rồi”, Liễu Ngôn Hạ tiếp tục huyên thuyên, dường như không nhìn thấy vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của Hạ Đông Trữ, “Ta cũng không chê nàng bị tên họ Hàn giày xéo, cam tâm tình nguyện lấy nàng. Nàng cũng đừng lăn lộn ở phường may Tạp Môn đó nữa, nhà nhạc phụ có sản nghiệp lớn như thế mà lại để nàng và nhạc mẫu đói khát sao?”

Hàn Nhạn Thanh đột nhiên nghe thấy tin tức động trời như vậy thì quá kinh ngạc bước hụt một cái khiến Hạ Đông Trữ lập tức cảnh giác, “Ai?”

Hàn Nhạn Thanh bước ra ngoài. Đang tiết xuân nên hoa đào nở rộ, một cơn gió thổi qua khiến mấy cánh hoa rụng xuống vai nàng, khẽ lay động rồi trượt theo y phục xuống đất.

Hạ Đông Trữ liếc qua thì thấy một cô gái xa lạ đang đi tới. Cô gái này mặc chiếc váy dài có kiểu dáng bình thường nhưng cách cắt may lại là thượng phẩm để lộ ra vòng eo không hơn một chét tay[3]. Nàng nhìn qua cũng có thể nhận ra đây là tay nghề của phường may Tạp Môn, dùng chỉ thêu cùng màu thêu lên đủ các hình hoa mẫu đơn phức tạp. Bộ y phục này dành riêng cho một người con gái đang ở xa tận vùng biên cương mặc. Đôi mắt linh động của cô gái khiến Hạ Đông Trữ có một cảm giác quen thuộc tới kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

[3] Chét tay: Một lượng vừa nắm gọn trong hai lòng bàn tay.

"Tỷ tỷ?", Hạ Đông Trữ hô lên thất thanh.

"Đông Trữ", Hàn Nhạn Thanh vén cành đào, mỉm cười đi tới, "Nhiều năm không gặp muội", nàng cố ý nhấn giọng, nhìn sâu vào mắt Hạ Đông Trữ, "vẫn khỏe chứ?"

"Muội vẫn khỏe." Hạ Đông Trữ dường như nhớ lại điều gì, lạnh mặt quay sang Liễu Ngôn Hạ, "Ngươi có thể đi rồi."

"Ngươi", Liễu Ngôn Hạ tái mặt, "Ngươi đừng tưởng rằng mình là tiểu thư khuê các con nhà đại gia gì, nếu không phải cha ngươi trả tiền thuê ta tới thì ta sẽ không bao giờ thèm cái thứ hoa tàn liễu rủ như ngươi."

Hạ Đông Trữ tức giận đến lạnh toát tay chân, nước mắt trào ra, "Cút." Nàng ta chỉ về hướng cánh cửa trống không, lạnh lùng quát lên.

"Sao lúc đầu muội lại mù mắt coi trọng hắn như thế chứ?", Hạ Đông Trữ dùng khăn lau nước mắt, nói vẻ oán hận.

"Cho nên tỷ nói con mắt chọn đàn ông của muội không ra gì mà", Hàn Nhạn Thanh không muốn nàng ta thương tâm nên trêu đùa, tiếp đó nghiêm nghị hỏi, "Viện Đan Tâm lớn như thế này mà sao lại không có người canh cửa?"

Hạ Đông Trữ tỏ vẻ rầu rĩ, thấp giọng nói, "Chắc chắn là cha muội dã điều đi để cho Liễu Ngôn Hạ vào." Nàng khổ sở: "Tốt xấu gì thì cũng là cha con với nhau, làm gì mà phải dùng tới cách này."

"Bá mẫu!", Hàn Nhạn Thanh bước vào phòng, thấy Hạ phu nhân nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt lõm sâu, thân thể quả thật suy nhược

https://thuviensach.vn

tới cực điểm. Trong hơn nửa năm nàng ở Trường An, Hạ phu nhân đối xử với nàng rất tốt nên nàng vội bước tới bắt mạch cho bà.

"Đại phu trong thành Trường An đều nói là ho lao, không cứu được nữa rồi", Hạ Đông Trữ rầu rĩ, giọng nói ảm đạm dường như mất hết hy vọng.

"Ha ha, ai nói vậy", Hàn Nhạn Thanh cười khẩy, "Đông Trữ quên sư phụ của tỷ là ai sao?"

"Tiêu tiên sinh!", Hạ Đông Trữ sáng mắt lên. Nàng vốn rất kính trọng và ngưỡng mộ Tiêu Phương, cũng loáng thoáng biết y thuật của hắn như thần, "Tỷ tỷ có biện pháp trị bệnh sao?"

"Để tỷ thử xem." Hàn Nhạn Thanh mặc dù có học dược lý, đọc qua một số sách trung y nổi danh đời sau nhưng rất ít thực hành nên không dám bảo đảm, trầm ngâm nói, "Muội lấy giấy bút ra đây."

"Được rồi." Hạ Đông Trữ quay đi lấy giấy bút tới. Hàn Nhạn Thanh cúi đầu suy nghĩ một chút rồi viết ra một đơn thuốc mang tính ôn hòa để ổn định lại thân thể.

"Nói đến bút mực…", Hạ Đông Trữ vì có hy vọng mẫu thân sẽ bình phục nên tâm trạng cũng khá hơn, "nghe nói Tang tiên sinh tính toán mở một cửa hiệu chuyên bán giấy bút tên là Tức Lam các, chuẩn bị khai trương rồi!"

"Cái gì?", Hàn Nhạn Thanh ngẩng đầu, thoáng giật mình.

Năm đó, Hàn Nhạn Thanh, Tang Hoằng Dương và Liễu Duệ gặp lại nhau, cả ba người đều nhận thấy không thích ứng được với trúc giản, còn dùng tơ lụa thì cao quý nhưng lại không quen. Cho nên sau khi kinh doanh

https://thuviensach.vn

phường may và lầu Thanh Hoan có lợi nhuận thì họ quyết định nghiên cứu kỹ thuật làm giấy.

Tang Hoằng Dương biết rõ đạo lý khéo quá hóa hỏng. Nếu nói về kiếm cơm gạo thì phường may và lầu Thanh Hoan đã chiếm hai vị trí hàng đầu. Nếu bọn họ muốn nhúng tay vào tất cả mọi việc thì sẽ khiến mọi người chú ý. Trong ba người, ngoài Tang Hoằng Dương thì Liễu Duệ là xuyên không thân thể, còn thân phận của Hàn Nhạn Thanh lại không thể để cho người ngoài biết. Mặc dù người nào cũng bố trí che đậy nhưng nếu có người truy xét đến cùng thì cũng có thể điều tra ra. Vì thế ba người cùng nỗ lực giữ công nghệ làm giấy ở phạm vi nhỏ nhất, chỉ sử dụng trong đám nhân sĩ thân cận thôi. Trước mắt, ngoài ba người thì chỉ Triêu Thiên môn ở Đường Cổ Lạp Sơn và Hạ Đông Trữ là có loại đồ dùng hiếm lạ này. Thân đại nương không biết chữ nên không cần.

Theo ý Hạ Đông Trữ thì Tang Hoằng Dương lại đang tính toán dùng thân phận của mình đưa giấy mực ra kinh doanh như một nghề làm ăn mới. Hàn Nhạn Thanh ngồi trên xe ngựa, nhíu mày không giải thích được. Lẽ ra Tang Hoằng Dương không được tự tiện quyết định như vậy cho dù thời cuộc có biến hóa nhưng cũng nên thương lượng trước với nàng và Liễu Duệ mới phải.

Rời khỏi viện Đan Tâm, Hàn Nhạn Thanh thấy lầu Thanh Hoan ngay gần bèn chuyển hướng đi tới đó, hy vọng có thể gặp được Tang Hoằng Dương.

Lúc nàng đến lầu Thanh Hoan thì Tang Hoằng Dương không có mặt nhưng thư đồng Chiêu Tài của hắn đang ở đó, trông thấy Hàn Nhạn Thanh vội vàng tới nghênh đón, tỏ vẻ ngạc nhiên, "Tiểu thư, người đã về Trường An rồi?"

"Thì sao? Không hoan nghênh ta hả?", Hàn Nhạn Thanh mỉm cười hỏi. Tang Hoằng Dương quản lý đầu bếp của lầu Thanh Hoan vô cùng tốt cho

https://thuviensach.vn

nên đến nay lầu Thanh Hoan là số một ở thành Trường An, hàng ngày quan lại quyền quý, dân chúng phố phường ra vào không ngớt.

Trên sàn diễn giữa hai lầu, người thuyết thư[4] kể chuyện *Tam Quốc Diễn Nghĩa* lúc này đang sôi trào nhiệt huyết diễn giải việc Gia Cát Lượng bố trí "Không thành kế"[5], Tư Mã Ý đa nghi lui binh, lầu trên lầu dưới rầm rầm ủng hộ.

[4] Thuyết thư: Thuyết thư là cách gọi khác của nghệ thuật Hát nói Trung Quốc, bao gồm các thể loại như Bình sách, Đàn từ, Bình thoại… Người thuyết thư là người biểu diễn các tiết mục Hát nói trước đám đông.

[5] "Không thành kế"là kế sách thứ tư trong nhóm kế sách "Nghi binh". Khổng Minh cuối thời Tam quốc đã sử dụng kế này khi chống lại sự tấn công vào thành Bình Dương của đội quân Tư Mã Ý. Biết rằng mình đang ở thế yếu hơn, ông đã cố tình bố trí quang cảnh thành Bình Dương càng tiêu điều xơ xác để quân địch cảm thấy hoang mang, không dám tin vào tình cảnh quá sức bi đát đó của mình, còn sợ sa bẫy nên luống cuống đào thoát. Nhờ vậy mà Khổng Minh đã có đủ thời gian tập trung binh lực, trở lại với thế mạnh thường có của mình.

Đột nhiên người thuyết thư gõ thẻ gỗ một cái, chắp tay nói, muốn biết tiếp theo thế nào, xin nghe hồi sau sẽ rõ. Tấm màn che từ từ buông xuống, mấy thiếu nữ ôm đàn tỳ bà bước lên, hát bài *Phiến vĩ khúc:*

"Trường giang lớp lớp chảy về đông

Sóng dâng cuộn hết anh hùng

…"

"Hay!" Một giọng nữ thanh nhã từ phía sau truyền đến. Hàn Nhạn Thanh quay đầu nhìn lại, thấy một đôi nam nữ từ trên lầu đi xuống, nam thì nho nhã lịch sự, tuấn tú phong độ, nữ thì thanh tao quyến rũ, khí chất cao sang.

https://thuviensach.vn

“Khúc hát thật thay. Trường Khanh[6] này, chàng có biết nữ ca sĩ chơi nhạc cụ gì không?”

[6] Trường Khanh: Tên tự của Tư Mã Tương Như.

“Nhạc cụ này gọi là đàn ‘ô đặc’ từ Tây Vực truyền đến, người Trung Nguyên thấy khó đọc mới gọi là đàn ‘tỳ bà’”, Hàn Nhạn Thanh nói, mắt nàng sáng lên, mơ hồ đoán được thân phận của hai người này, mỉm cười bước ra nghênh đón.

“Nghe ý tứ như vậy thì chắc hẳn phu nhân rất giỏi môn này?”, Trác Văn Quân hơi kinh ngạc, nhưng nhanh chóng thừa nhận thân mật hỏi.

“À, cũng hơi biết một chút”, Hàn Nhạn Thanh vã mồ hôi, đây chính là cách nói khiêm nhường mà người cổ đại thường xuyên sử dụng. Nàng từng học đàn tỳ bà nhưng chỉ học sơ qua, có thể gảy được một khúc nhưng đến chỗ cao siêu thì không bàn được. Hồi mới chơi, nàng khoác lác là người giỏi nhất cả nước, bây giờ thì e rằng một nữ ca kỹ tầm thường nhất trong lầu Thanh Hoan cũng hơn nàng.

“Nếu Tư Mã đại nhân và phu nhân có hứng thú, chúng ta hãy vào trong nói chuyện.” Nói gì thì nói Hàn Nhạn Thanh cũng không chịu để cho hai người đi, “Tôi sẽ bảo người ca cơ này đàn vài khúc mới cho hai người nghe.”

“Ồ!” Ngay cả Tư Mã Tương Như cũng cảm thấy có hứng thú. Hai vợ chồng họ rất giỏi âm nhạc, vừa mới tới kinh thành đã được nghe ở lầu Thanh Hoan này một khúc hát hay, theo lời Hàn Nhạn Thanh thì hẳn là còn không ít bài mới khác, “Phu nhân là chủ nhân lầu Thanh Hoan à?”

“Coi như là một nửa thôi.” Hàn Nhạn Thanh đưa tay duyên dáng nói, “Xin mời”, rồi đưa bọn họ vào phòng, quay lại bảo Chiêu Tài, “Hãy mời

https://thuviensach.vn

Mai cô nương đến đây.”

Một cô gái mặc y phục trắng như tuyết vén rèm bước vào, bàn tay nõn nà như ngọc, “Ký Giang ra mắt phu nhân, ra mắt Tư Mã đại nhân, Tư Mã phu nhân.”

Mai Ký Giang quỳ gối thi lễ, đàn tỳ bà che khuất nửa khuôn mặt, chỉ hé ra nửa bên trái được ánh mặt trời từ cửa sổ phía bắc mờ mờ chiếu vào, tuy không phải nghiêng thành tuyệt sắc nhưng cũng khá tươi tắn quyến rũ, không hề gợn chút phong trần.

“Ký Giang, tên rất hay”, Trác Văn Quân cười khanh khách nhìn sang, khen, “Quả thật là một cô nương thanh khiết như băng tuyết.”

“Đa tạ Tư Mã phu nhân khích lệ”, Mai Ký Giang dịu dàng trả lời, “Đây là nghệ danh phu nhân chọn cho tôi.”

“Ồ, có thể biểu diễn luôn không?” Tư Mã Tương Như mỉm cười hỏi. Hắn bỗng kinh ngạc thốt lên khi trông thấy nước trà mà người hầu dâng tới, là trà màu xanh biếc mát mắt, nở xòe trong nước như một đóa hoa. “Trà này chắc là có tên chứ?”

“Tiểu nữ bất tài nhưng cũng đã đặt tên. Tư mã đại nhân nổi tiếng thiên hạ, xin hãy giúp bình phẩm. Trà tên là ‘Minh Tiền Vũ Hậu’.”

“Minh Tiền Vũ Hậu”, hai vợ chồng nhấp thử một ngụm, liền cảm thấy như hoa thêu trên gấm, hương tan trong miệng, bèn khen, “Tên rất hay!”

“Đến phần Ký Giang biểu diễn rồi. Ký Giang”, Hàn Nhạn Thanh khẽ đưa mắt, “Tỷ hãy hát cho Tư Mã đại nhân và Tư mã phu nhân nghe bài *Tây Châu khúc* đi.”

https://thuviensach.vn

“Được!” Mai Ký Giang ngồi ở chiếu dưới, chỉnh dây đàn rồi khoan thai đàn hát:

“Nhớ Mai ở Tây Châu,

Chặt gửi ra miền Bắc.

Cánh đơn nhụy đỏ hồng,

Hai nhành nâu một sắc

Tây Châu ở chốn nào?

Sông sâu cầu kết nối

Hoàng hôn chim khách kêu

Cành phong theo gió thổi.

Dưới cây là cổng trước

Vào trong đến vườn xanh

Mở cửa chàng không tới

Đành đi hái sen hồng

Hái sen ao phía Nam

Đài sen vượt quá đầu

https://thuviensach.vn

Cúi đầu tách mấy hạt

Hạt sen ngọt nước Thu

Sen giấu trong tay áo

Tâm sen đỏ rực nồng

Nhớ chàng chàng chẳng đến

Ngẩng đầu hỏi chim Hồng

Chim bay khắp Tây Châu

Thấy chàng đến lầu xanh

Lầu cao lạc mất bóng

Ngày đậu hành lang trống

Hành lang mười hai khúc

Tay ai muốt như ngọc

Vén rèm cuốn trời cao

Biển trời màu xanh lục

Biển trời mộng phiêu diêu

Chàng sầu thiếp cũng sầu

https://thuviensach.vn

Gió Nam hiểu lòng thiếp

Chuyển mộng đến Tây Châu.”

Bài *Tây Châu khúc* này vốn là một trong những bài dân ca nổi tiếng nhất Nam Triều, ca từ mộc mạc trong sáng, hoàn toàn tự nhiên. Giọng hát Mai Kỳ Giang cực kỳ êm ái, lại cố ý dùng phong cách đàn hát của Tô Châu như Hàn Nhạn Thanh bày dạy, thổ âm nước Ngô nhẹ nhàng ngân nga, lan tỏa khắp phòng như hơi thở vùng sông nước Giang Nam đang vỗ dồn.

Khúc hát đã hết mà Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân còn ngây ngất mãi. “Đây là lời bài hát Tây Châu khúc”, Hàn Nhạn Thanh không thay đổi sắc mặt, đưa cho hai người khúc phổ.

Có trí nhớ của A Kiều làm cơ sở, cộng thêm mấy năm tự khổ luyện, có thể nói Hàn Nhạn Thanh hôm nay đã có thể viết đủ bốn kiểu chữ Thượng Thanh Lệ Điền, nhưng điều hai vợ chồng chú ý tới trước tiên không phải là chữ của nàng, thậm chí không phải là lời bài hát *Tây Châu khúc*, mà là trang giấy mềm mại trắng nõn ghi chép bài hát.

“Đây là loại giấy mà chính miệng Hoàng thượng từng tán dương, gần đây truyền tụng huyên náo cả thành Trường An đó ư?” Tư Mã Tương như than lên, “Quả nhiên là tuyệt phẩm.”

Hàn Nhạn Thanh buồn bực, loại giấy giá cả bình thường của đời sau như thế này mà cũng được các người sùng bái vậy sao? Nhưng nàng lại có được một thông tin, chính miệng Hoàng thượng khen? Tang Hoằng Dương hiến tặng giấy bút cho Hán Vũ Đế sử dụng rồi sao? Nói đi cũng phải nói lại, nếu quả thật quyết định kinh doanh giấy mực thì lấy Lưu Triệt làm hình ảnh ngươi phát ngôn cũng không tệ, ít nhất là có sức hấp dẫn rất lớn.

https://thuviensach.vn

“Tức Lam viên phải tới cuối tháng mới được khai trương, phu nhân lại có loại giấy này, vậy phu nhân và Tang Hoằng Dương đại nhân…?”, Tư Mã Tương Như trầm tư hỏi.

“Tang đại nhân là nghĩa huynh của tôi.”

“Nhạn Thanh muội trở về mà không thèm báo cho ta một tiếng nhé.” Tang Hoằng Dương mặc một bộ y phục màu xanh cười dài từ bên ngoài rèm rồi bước vào, không nhìn sang Mai Kỳ Giang đang đứng dậy hành lễ mà phất tay cho nàng ta lui, nói với Hàn Nhạn Thanh vẻ giận dỗi, “Muội còn biết trở về cơ đấy.”

“Hì”, Hàn Nhạn Thanh cười lúng túng, biết Tang Hoằng Dương đang oán trách nàng bỏ hắn một mình ở lại Trường An, vội vàng lảng sang chuyên khác, “Đây là Tư Mã Tương Như đại nhân và phu nhân, còn đây chính là Trị túc đô úy Tang Hoằng Dương đại nhân.”

Tang Hoằng Dương thu lại vẻ phóng túng, tôn kính cúi chào, “Nghe tiếng tăm Tư Mã đại nhân đã lâu, hôm nay mới được gặp, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt. Về phần giấy của Tức Lam viên, nếu Tư Mã đại nhân thích thì đến ngày khai trương, ta sẽ cho người mang đến quý phủ.”

“Làm sao dám nhận”, Tư Mã Tương Như đáp lễ, “Vẫn nói là vô công bất thụ lộc, nhưng đến ngày khai trương Tức Lam viên, vợ chồng ta nhất định sẽ tới dự. Hôm nay huynh muội gặp lại nhau thì chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói, phu thê chúng ta xin cáo từ trước.”

Dân Tây Hán cởi mở phóng khoáng không phân biệt nam nữ nặng nề như triều Tống đời sau, hơn nữa không phải ai cũng “biến thái” giống như cha của Hạ Đông Trữ cho nên Tang Hoằng Dương có thể đi thẳng vào phòng có khách nữ, còn Trác Văn Quân cũng có thể thoải mái từ biệt.

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh cầm tay Trác Văn Quân mỉm cười nói, “Trác tỷ tỷ, khi nào rảnh rỗi thì đến chơi với muội, muội nhất định sẽ mở tiệc tiếp đãi.”

Trác Văn Quân theo Tư Mã Tương Như rời đi, Hàn Nhạn Thanh nhìn bóng lưng của nàng bỗng thấy trống trải. Đây là một trong những cô gái mà nàng ngưỡng mộ, có thể dũng cảm yêu, dũng cảm nói lời cự tuyệt. Còn Tư Mã Tương Như từng vì nàng ta viết bài Trường Môn phú. Hàn Nhạn Thanh hừ lạnh một tiếng, cũng chỉ là một người đàn ông phụ tình vô ơn bạc nghĩa.

“Đủ rồi!”, Tang Hoằng Dương cầm quạt cốc vào đầu của nàng, “Tỉnh lại đi.”

“Không được cốc đầu muội”, Hàn Nhạn Thanh tức giận quát lên. Hai người đã quen lúc nào cũng phải tính toán, thủ đoạn trong cuộc sống, giờ chỉ còn mỗi bạn bè liền trở lại tính trẻ con.

“Huynh muốn mở Tức Lam viên thật sao?” Hàn Nhạn Thanh tìm chỗ ngồi xuống.

“Còn chưa…”, Tang Hoằng Dương có vẻ hơi phiền muộn, “Hôm đó ta đang viết chữ trong thư phòng thì Hoàng thượng cải trang dẫn Dương Đắc Ý và thị vệ đi vi hành, ngang qua Tang phủ nhất thời cao hứng rẽ vào thăm nhưng không cho người thông báo mà cứ thế đến thẳng thư phòng nên bắt được quả tang.”

Thì ra là vậy, Hàn Nhạn Thanh im lặng, “Thế huynh đối phó như thế nào?”

“Ta đổ cho A Duệ”, Tang Hoằng Dương đắc ý, “Dù sao thì hắn cũng đã có hai phát minh rồi, thêm một nữa thì cũng chẳng sao. Ta chỉ nói rằng trong khi chế tạo binh khí đã bất ngờ phát minh, vì thấy không quan trọng cho nên chỉ nói cho ta biết.”

https://thuviensach.vn

“Phải thống nhất lời khai đấy”, nàng nhắc nhở.

“Ta biết”, Tang Hoằng Dương chỉ tay nói tiếp, “Y vừa thấy nó thì rất vui mừng, nói cái này còn quan trọng hơn cả binh khí, nhất định phải phát triển rộng ra, lập tức phất tay phê chuẩn cho ta lấy thân phận quan lại để kinh doanh.”

“Ừm”, Hàn Nhạn Thanh đang thầm suy tính, chỉ lơ đãng nói, “Thế thì tốt rồi.”

“Tốt cái gì chứ”, Tang Hoằng Dương chán nản, “Hoàng thượng nói một nửa thu nhập của Tức Lam viên phải nộp vào quốc khố.”

…

Hàn Nhạn Thanh choáng váng, “Như thế cũng vẫn còn tốt….” Nàng miễn cưỡng, “Ít nhất huynh còn được cái tư cách quan thương nghiệp.”

“Dẹp cái trò an ủi đi”, Tang Hoằng Dương gạt đi, “Không nói nữa, Mạch nhi và Sơ nhi đâu?”

“Ở chỗ sư phụ.”

“Năm Nguyên Sóc nguyên niên, Vệ Tử Phu sinh hạ Lưu Cứ, trên danh nghĩa là hoàng tử trưởng, được tấn phong hoàng hậu”, Tang Hoằng Dương nhìn nàng đầy ẩn ý, “Nhạn nhi, muội thấy rồi đó.”

Hàn Nhạn Thanh nhìn đi chỗ khác. Nàng cố không chú ý đến nỗi đau bị Tang Hoằng Dương khơi dậy làm chảy máu đầm đìa, nhất thời không biết nên căm hận hay giận dữ.

https://thuviensach.vn

Người người ca tụng Giang Nam

Khách du chỉ muốn ở thăm trọn đời

Nước xuân xanh biếc chân trời

Thuyền hoa nghe tiếng mưa rơi rộn ràng

Bê vò em ngước khuôn trăng

Đôi tay trắng muốt như ngừng tuyết sương

Chưa già chớ kể hồi hương

Bởi chưng mang nỗi đoạn trường về theo

(Bồ tát man – Kỳ 3 – Vi Trang)

Chương 15: Nam nhi thà chết trong chiến trận

"Nam nhi thà chết trong chiến trận, cần chi uất ức dựng Trường Thành!"[1]

[1] Câu thơ trong bài Ẩm mã Trường Thành quật hành (Cho ngựa uống nước trong hào Trường Thành) của Trần Lâm thời Đông Hán.

Thảo nguyên mênh mông vô tận, nhìn gần thì chỉ thấy lác đác mầm xanh mới nhú ra từ sắc khô vàng của mùa đông nhưng càng ra xa thì càng dần chuyển thành màu xanh lục hút mắt. Quân Hán đã toàn lực chạy suốt một

https://thuviensach.vn

ngày một đêm, lúc này đang dừng ngựa bên bờ sông nhỏ nghỉ ngơi, chuẩn bị thật tốt cho trận tập kết quân địch sắp tới. Liễu Duệ dắt ngựa, mỉm cười nhìn nó vừa đi bên cạnh vừa gặm cỏ, trong lòng thầm ngâm nga mấy câu thơ, cảm giác bi khái mênh mang.

"Hán Thành", Vệ Thanh mỉm cười bước tới. Những ngày qua hắn vẫn luôn quan sát Liễu Duệ, "Khí trời râm mát rồi, ngươi xem chúng ta còn khoảng bao lâu thì có thể đến được vương đình của người Hung Nô?"

Hán Thành là tên tự của Liễu Duệ. Vào thời đại triều Hán, phần lớn mọi người đều có tên tự, như Vệ Thanh có tên chữ là Trọng Khanh.

"Nhanh thì bảy tám ngày, chậm ước chừng phải mất đến nửa tháng. Đương nhiên…", Liễu Duệ quay đầu lại, "Nếu như không bị lạc đường." Hắn vừa nhớ lại vị Phi tướng quân Lý Quảng chưa từng gặp mặt nhưng danh tiếng như sấm động bên tai. Lịch sử ghi lại, trong đời vị lão tướng này đã mấy lần lạc đường tại đất Hung Nô, đây là một nguyên nhân trọng yếu dẫn đến việc không được phong hầu.

"Haha!", Vệ Thanh tự hồ cũng nghĩ đến điều này, "Lần này chúng ta sẽ không vậy đâu, ta đã mời một người Hán qua lại hung Nô nhiều lần làm người dẫn đường."

"Liễu đại ca!", Thân Hổ đi tới, "Khi nào chúng ta tiếp tục lên đường đây?" Cậu trông thấy Vệ Thanh thì lãnh đạm hành lễ: "Xin chào Vệ tướng quân!"

"Không cần khách sáo!", Vệ Thanh gật đầu, "Cứ để cho người ngựa nghỉ ngơi một lát đã."

"Nhưng Tần Thất nói hiện giờ cỏ trên thảo nguyên quá tươi, chứa nhiều nước, nếu cho ngựa ăn quá no thì một lát nữa khi chạy hết tốc lực chúng sẽ

https://thuviensach.vn

bị trướng bụng.”

Tần Thất là một binh lính chịu trách nhiệm chăn ngựa của kỵ binh Khâu Trạch. Khuôn mặt Vệ Thanh dần trở nên lãnh đạm, “Không sao, ta sẽ có chừng mực.” Không đợi Thân Hổ đáp lời, hắn đã cười tự giễu, “Ta cũng xuất thân là người chăn ngựa, sao lại không biết chuyện đó chứ?”

Liễu Duệ trừng mắt nhìn Thân Hổ, thầm nghĩ tiểu tử này chẳng lẽ vì ở với Lộng Triều quá lâu nên bị tiêm nhiễm tính cách của hắn? Rõ ràng khi còn bé trông rất là cơ trí cơ mà.

Vệ Thanh xoay người trở lại trung quân, tung mình nhảy lên ngựa, hô vang, “Truyền lệnh, dùng tốc độ nhanh nhất xuất phát.”

Các tướng sĩ hơi kinh ngạc nhưng đều nghe theo tướng lệnh, nhanh chóng lên ngựa, chỉ thỉnh thoảng cằn nhằn khe khẽ. Vệ Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, ba ngàn hắc giáp kỵ binh dưới trướng Liễu Duệ trầm mặc không nói, nhìn có vẻ nhũn nhặn nhưng có một loại sức mạnh tinh thần bộc phát ra từ trong xương cốt. Xuất quân đã được gần nửa tháng, kỵ binh Khâu Trạch biểu hiện rất bình thường nhưng lại rất tuân thủ mệnh lệnh, hành động như gió, không một chút lười biếng. Vệ Thanh tấm tắc cho là lạ. Xem ra Liễu Duệ thật sự không phải là người chỉ biết say mê chế tạo ra những công cụ kỳ lạ như Hoàng thượng và mình đánh giá lúc đầu. Tang Hoằng Dương, hắn cúi đầu xuống, không quên cảnh trước lúc mình rời khỏi Trường An, ở trong điện Tuyên Thất, thiên tử đã nửa cười nửa không nhắc tới cái tên này. Liễu Duệ này chẳng phải do Tang Hoằng Dương tiến cử lên sao? Cũng vì lý do này nên Liễu Duệ được cử đến Ngũ Nguyên đã hơn bốn năm mà chẳng hề bị ai gây khó dễ. Điều này cũng không phải vì Liễu Duệ có tài cán gì lớn mà bởi vì thân phận của người huynh đệ tốt Tang Hoằng Dương luôn ở gần thiên tử kia. Mấy năm trước trong vườn ngự uyển của thiên tử, Tang Hoằng Dương tiến cử với Hoàng thượng rằng Liễu Duệ giỏi cầm quân, lúc đó hắn cũng có mặt. Những năm này, Vệ Thanh lặng lẽ quan sát Tang Hoằng

https://thuviensach.vn

Dương làm mưa làm gió ở trong triều, mặc dù chức quan không lớn nhưng những người sáng suốt đều biết rằng hắn rất được lòng Thánh thượng. Thân phận đó có nghĩa là hắn lúc nào cũng có thể gặp mặt Hoàng thượng. Nếu hắn ghen ghét người nào đó rồi dâng lên cáo trạng thì dúng là đối phương không thể chống đỡ nổi. Tuy nhiên, vì xuất thân của Liễu Duệ khi gia nhập quan trường nên cho dù yên ngựa và bàn đạp trong mấy năm chiến tranh Hán Hung đã có công cực lớn nhưng Liễu Duệ vẫn không được quá coi trọng, chỉ giậm chân tại chỗ ở chức vụ giáo úy Ngũ Nguyên nho nhỏ suốt mấy năm qua. Vệ Thanh vừa rong ruổi phi ngựa chạy vừa nghĩ thầm, lần này trở về Trường An thì mọi chuyện sẽ thay đổi rất nhanh. Chỉ cần dựa vào ba nghìn kỵ binh ít ỏi, Liễu Duệ vẫn có thể dễ dàng trở lại Trường An thăng quan tiến bước.

"Huynh nói thử xem", Hàn Nhạn Thanh lười biếng dựa lưng vào chiếc ghế bọc da hổ trong Tang phủ, thoải mái nheo mắt, mỉm cười hỏi, "Sư huynh hiện giờ tới đâu rồi?"

"Hắn tới nơi nào cũng không quan trọng", Tang Hoằng Dương cảm giác mình bị người phụ nữ này kiềm chế đến mức không còn nóng nảy được nữa, "Vấn đề là…", hắn nổi giận nói, "Tại sao muội cứ ở mãi tại chỗ của ta không chịu đi?"

"Ái chà!" Nàng áp tay lên ngực giả bộ như vô cùng đau lòng, "Nói như vậy là làm tổn thương tình cảm rồi, chẳng lẽ nhà của huynh không phải là nhà của muội?" Liếc thấy hắn tức đến phát sặc nàng mới xoa dịu, "Nhà của muội còn đang xây mà, đương nhiên bây giờ phải ở trong nhà huynh chứ."

Sau khi Tiêu Phương rời đi, nghĩa mẫu vẫn thường tự quét dọn Tiêu phủ sạch sẽ như ngày bọn họ còn ở đó. Hàn Nhạn Thanh cảm thấy lãng phí, nhưng nghĩ tới việc phải đi từ ngoại thành vào nội thành Trường An thì không an tâm nên dứt khoát bỏ ra một khoản tiền lớn mua một miếng đất bên cạnh Tang phủ, rầm rộ khởi công xây dựng.

https://thuviensach.vn

Tang Hoằng Dương bất đắc dĩ lắc đầu, "Muội tính trở về Trường An sẽ làm những gì?"

"Muội", Hàn Nhạn Thanh thản nhiên, "Muội muốn mở hiệu thuốc, làm đại phu ngồi chẩn bệnh."

Nàng đã học y nhiều năm như vậy mà không thực hành thì không thể được. Thực hành thì quan trọng nhất là chữa trị nhiều. Muốn vậy thì không còn gì tốt hơn là mở y quán để mọi người đến khám chữa bệnh, đã thế còn thu được tiền của bệnh nhân nữa. Mặc dù một vài quan Hàn Nhạn Thanh không thiếu nhưng tiền do chính tay mình làm ra vẫn cảm thấy thành công hơn.

"Vậy thì mặc cho muội mệt chết đi", Tang Hoằng Dương ác độc nguyền rủa.

"Muội nào có ngốc như vậy", Hàn Nhạn Thanh vênh mặt, "Mỗi ngày muội chỉ mở một lúc, chẩn bệnh chừng mười người, có hơn nữa cũng không tiếp."

"Muội cho rằng muội là…", Tang Hoằng Dương muốn châm chọc mấy câu nhưng chợt nhớ ra điều gì liền ngậm miệng.

"Sao cơ?" Nàng nhìn sang vẻ ngạc nhiên.

"Không có gì", Tang Hoằng Dương gượng gạo.

Nàng nhìn chằm chằm hắn một lát, tin tưởng hắn không thể tính kế gì lừa được mình, mới quay đi.

Vương đình của Hữu Hiền vương ở Mạc Nam.

https://thuviensach.vn

Một nữ tỳ dáng vẻ khỏe khoắn nhưng xinh đẹp vén rèm bước vào trướng, quỳ gối bái chào, "Vương gia, tôi tới rót rượu mời ngài."

"Được rồi", Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư cười lớn, thò tay sờ soạng nắn bóp thân thể người nữ tỳ. "Lại đây, lại đây!", hắn quay đầu lại nhìn tay trung niên người Hán dưới trướng, "Trung Hành Thuyết đại nhân, ta mời ngươi một chén."

"Cạn chén, "Lạc Cổ Tư đại nhân tôn kính", Trung Hành Thuyết mỉm cười uống cạn chén rượu mạnh. Hắn đã sống ở Hung Nô nhiều năm, cũng ăn mặc trang phục Hung Nô chính thống nhưng mọi hành vi vẫn còn mang phong cách của các văn nhân người Hán.

"Người Hán các ngươi chắc không có rượu mạnh như thế này", Lạc Cổ Tư ngửa đầu cười nói, "Rượu của người Hán cứ như nước lã thì say thế nào được chứ. Đã không thể uống rượu thì làm sao có thể chống lại được người Hung Nô trên thảo nguyên chúng ta?"

Mọi người trong trướng phá lên cười ầm ĩ, Trung Hành Thuyết lắc đầu, "Vương gia, theo tin báo về thì triều Hán đã phái Xa kỵ tướng quân Vệ Thanh thống lĩnh đại quân tiến công Mạc Nam, Vương gia không nên coi thường."

"Hà!" Người lên tiếng là một dũng sĩ Hung Nô trong bộ lạc của Hữu Hiền vương đứng phía sau, bên tay trái của Trung Hành Thuyết. Gã mặc trang phục hở ngực, cắn một miếng thịt dê nướng lớn đang cầm trong tay rồi vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói, "Thằng nhãi Vệ Thanh chẳng qua là em vợ của hoàng đế triều Hán, theo như người Hán các ngươi nói là bám váy đàn bà lên làm tướng, có gây khó dễ được ta?"

https://thuviensach.vn

“Đúng đấy, đúng đấy!” Trong trướng lại nhao nhao một hồi, ngay cả nữ tỳ rót rượu cũng che miệng cười trộm, không hề có vẻ lo lắng.

“Mọi người chớ quên rằng năm năm trước hoàng đế triều Hán đã phái bốn cánh quân đến tấn công Hung Nô ta”, Trung Hành Thuyết nhướng mày, gằn giọng, “Chỉ có cánh quân của Vệ Thanh là đánh tới tận Long Thành của Hung Nô và giành được thắng lợi, nhờ vậy hắn mới được phong hầu đó.”

Nhất thời trong trướng lặng ngắt, mặt mũi đám người Hung Nô đều lộ vẻ khó coi, “Đây chẳng qua là ngẫu nhiên thôi.” Lạc Cổ Tư cười lạnh nói, “Lúc ấy người Hung Nô vốn không nghĩ tiểu tử chưa ráo máu đầu đó dám đánh đến Long Thành nên chỉ để lại ở đó một ít tàn binh già yếu.”

“Thế thì hai bộ lạc Lâu Phiền, Hưu Đồ ở vùng Hà Tây[2] đâu mất rồi?”, Trung Hành Thuyết nói vẻ khiêu khích, biết rằng làm như vậy sẽ rất không được hoan nghênh nhưng hắn nhất định phải nói, bởi vì nếu như ngay cả hắn cũng không nói thì những người Hung Nô này sẽ tự đại đến mức ngông cuồng.

[2] Hà Tây: Vùng đất phía Tây của sông Hoàng Hà.

“Hiện giờ Lý Tức của triều Hán đã dẫn quân đến Hữu Bắc Bình nhưng Thiền vu vẫn phái ta tới lãnh thổ của Hữu Hiền vương”, Trung Hành Thuyết đứng dậy hành lễ nói với Lạc Cổ Tư, “Chính là hy vọng Hữu Hiền vương có thể coi trọng lần tiến công này của triều Hán, không làm mất uy danh của người Hung Nô, những đứa con của Sói.”

“Ta đã phái Lộ Thiền Nhượng dẫn một đội nhân mã đi ngăn chặn Vệ Thanh rồi.” Không biết là do sợ uy quyền của Thiền vu hay bị Trung Hành Thuyết thuyết phục mà Lạc Cổ Tư cuối cùng cũng phải nói lộ ra.

https://thuviensach.vn

Trung Hành Thuyết thở phào nhẹ nhõm, "Đại nhân Lộ Thiền Nhượng là dũng sĩ nổi tiếng nganh hàng với Ốc Đề Duẫn trong bộ lạc của Hữu Hiền vương, có hắn thì chắc hẳn có thể ngăn được Vệ Thanh."

Mặc dù Trung Hành Thuyết không coi trọng Lộ Thiền Nhượng nhưng cũng không thể nói trắng ra. Cũng may Lộ Thiền Nhượng quả thực là một kẻ dũng mãnh, ít nhất có thể ngăn chặn quân tiên phong của Vệ Thanh. Khi tin tức chiến bại truyền tới vương đình, trên dưới bộ lạc của Hữu Hiền vương sẽ coi trọng, vậy thì trận chiến này sẽ ổn rồi.

Nhưng ngay cả Trung Hành Thuyết cũng không ngờ tới, Vệ Thanh ngay từ lúc vừa bắt đầu đã chia quân ngăn cản Lộ Thiền Nhượng còn bản thân mình thì dẫn kỵ binh tinh nhuệ tiến thẳng tới vương đình, trên đường hễ gặp dân Hung Nô là giết sạch, lúc này chỉ còn cách vương đình không quá một dặm đường.

Một cuộc chiến tranh không chỉ là sự đối địch giữa tướng quân của hai quốc gia mà còn là sự đối lập giữa vua của hai quốc gia đó. Y Trĩ Tà[3] chắc phải cảm thấy xui xẻo vì đối thủ của hắn lại là Hán Vũ Đế Lưu Triệt, có cả thành Trường An phồn hoa, tuy nhiên lại tạo dựng được trước vương triều hình ảnh một hoàng đế hùng tài nhưng âm trầm, đại lược nhưng bạo ngược.

[3] Y Trĩ Tà thiền vu chính là người cai trị Hung Nô, song song với thời đại của Hán Vũ Đế.

Trong bóng đêm, kỵ quân bọc vó ngựa[4] đang thận trọng tiến sát vương đình Hung Nô, Vệ Thanh vừa cưỡi ngựa vừa phân công nhiệm vụ.

[4] Kỵ quân bọc vó ngựa: Vó ngựa của kỵ quân toàn bộ được bọc vải mềm để tránh gây ra tiếng động khi di chuyển.

"Công Tôn Hạ, ngươi mang năm ngàn nhân mã chặn cổng sau vương đình, không cho một kẻ quan trọng nào chạy thoát."

https://thuviensach.vn

“Lý Lãng, ngươi mang năm ngàn nhân mã tạt qua trái.”

…

“Hà phó tướng dẫn đội tìm chuồng ngựa của người Hung Nô, trước tiên phải làm cho ngựa của Hung Nô kinh sợ, ta muốn người Hung Nô không còn ngựa để chiến đấu. Triệu Tín, ngươi mang một đội nhân mã ở giữa phối hợp tác chiến. Ta dẫn quân tấn công chính diện, nghe rõ chưa?”

“Rõ!” Chúng tướng nhất tề nhỏ giọng đáp.

“Hán Thành, ngươi đang suy nghĩ gì?”

“Mạt tướng đang nghĩ tới một câu thơ,”, Liễu Duệ từ từ quay đầu nhìn nghiêng lại, cặp mắt trong trẻo ánh lên trong màn đêm sâu thẳm.

Vệ Thanh cảm thấy buồn cười, Liễu Duệ vốn không phải văn nhân, làm sao có thể trong thời khắc khẩn trương của một cuộc chiến khốc liệt lại nổi lên nhã hứng như thế?

“Nam nhi thà chết trong chiến trận, cần chi uất ức dựng Trường Thành!”

Quân Hán luồn đi trong đêm phát ra những tiếng sột soạt, mái tóc Liễu Duệ bị gió đêm thổi tung, trong khoảnh khắc đã rối bời, thì thầm từng từ một.

Trong phút chốc, Vệ Thanh thất thần.

Nam nhi - thà chết trong chiến trận, cần chi - uất ức dựng Trường Thành!

https://thuviensach.vn

“Vệ Thanh chính là một người đàn ông chân chính”, Liễu Duệ quay đầu lại, vung roi thúc ngựa xông về phía trước, thầm nghĩ.

Mùa xuân năm Nguyên Sóc thứ năm. Người đế đô Trường An nhiều năm về sau vẫn còn nhớ rằng đây là thời điểm Tứ Dạ y quán[5] nổi tiếng cả nước bắt đầu khai trương. Nhưng vào lúc đó, nó mới chỉ là một y quán nhỏ tầm thường trên phố phía tây Trường An không thu hút quá nhiều chú ý.

[5] Phòng khám nửa đêm.

Nói y quán này nhỏ thì cũng không phải là oan uổng, vì nó chỉ là một y quán nhỏ có mặt tiền hẹp nằm ở khu phố có cửa hàng san sát kinh doanh sầm uất phía tây Trường An, gồm một gian ngoại đường và một gian nội thất. Vị đại phu ngồi ở ngoại đường, phần lớn thời gian không phải là xem bệnh mà là xem sách với vẻ khoan khoái. Phía ngoài y quán có treo một tấm biển hiệu đề: “Ngày khám mười người, bắt mạch hai mươi tiền, sau giờ Ngọ ngừng khám.”

“Chim sẻ tuy nhỏ nhưng vẫn phải đủ ngũ tạng”, Hàn Nhạn Thanh cắn một miếng táo, giọng hờ hững. “Ta không thích phòng trống rỗng. Như thế này…”, nàng thoáng nhìn quanh Tứ Dạ y quán, hài lòng, “…cảm giác như ở nhà vậy.”

Y quán do chính Hàn Nhạn Thanh thiết kế, không cần xa hoa mà chỉ cần vật dụng thật tiện lợi gồm một chiếc ghế trúc có tay vịn và một tủ thuốc nhiều ngăn màu sắc cổ kính chỉ thấy được trong phim truyền hình. Nàng nhắm mắt, tưởng tượng rằng mình đang ở trong nhà, nếu không phải thì cũng là ở bên cạnh sư phụ.

“Ký Giang, muội nhớ Mạch Nhi và Sơ Nhi quá!” Nàng buồn rười rượi nhìn vào bóng cô gái đang giúp mình thu dọn dược liệu, giọng ai oán.

https://thuviensach.vn

“Khi trận đại chiến Mạc Nam kết thúc thì Liễu đại nhân nhất định sẽ đến Đường Cổ Lạp Sơn đón bọn trẻ”, cô gái lấy vị cam thảo bỏ vào ngăn kéo tương ứng rồi quay lại nói. Nàng ta có gương mặt thanh tú, chính là Mai Ký Giang hát bài Tây Châu khúc cho vợ chồng Tư Mã Tương Như nghe hồi tháng trước.

“Mai tỷ tỷ!”, Hàn Nhạn Thanh nhìn nàng ta đầy thâm ý, “Không chừng đến lúc đó thì Quách sư huynh cũng sẽ trở về. Tỷ tỷ có nhớ huynh ấy hay không?”

“Muội muốn chết hả”, Mai Ký Giang đỏ mặt lên. Nàng ta là con gái của danh y đương thời Mai Lương. Phụ thân nàng ta bị giặc cướp giết chết, còn nàng ta được Du hiệp Quách Giải cứu rồi giao cho Hàn Nhạn Thanh chiếu cố. Hàn Nhạn Thanh thấy nàng ta thông minh sáng láng, từ nhỏ đã thừa hưởng học vấn của gia đình nên để cho nàng ta được di chuyển làm việc tùy thích trong các cơ sở kinh doanh của bọn họ.

“Hỏi thật nhé Nhạn Thanh, muội ít tuổi hơn ta à?”, Mai Ký Giang tò mò, “Rốt cuộc năm nay muội bao nhiêu tuổi?”

Hàn Nhạn Thanh cúi đầu xuống. Nàng cũng không biết mình lớn bé thế nào. Những năm qua nàng gọi người này là ca ca, người kia tỷ tỷ chẳng qua vì mình có vóc dáng khá nhỏ. Tất nhiên khi đó Hàn Nhạn Thanh cũng ít tuổi.

“Tỷ cảm thấy thế nào?”, nàng hỏi lại.

“À”, Mai Ký Giang lui lại mấy bước, đánh giá, “Không đoán được, vừa giống như hai mốt hai hai, vừa giống như hai sáu, hai bảy.”

“Suỵt! Coi như chưa nói gì nhé!”, Hàn Nhạn Thanh toát mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Mai Ký Giang cũng nhanh chóng bỏ ngoài tai câu chuyện này, "Y quán làm ăn kém như vậy mà muội không có ý kiến gì sao? Hay là gỡ tấm bảng kia xuống?"

"Muội cũng không thiếu chút tiền đó." Hàn Nhạn Thanh không buồn quan tâm, "Cái này gọi là 'Khương thái công câu cá, muốn người tự mắc câu'[6]. Không có người hữu duyên thì muội có biện pháp gì được." Nàng trông thấy Mai Ký Giang có vẻ lo lắng bèn an ủi, "Yên tâm đi. Chờ một ngày nào đó có người tới thì tự nhiên công việc sẽ tốt. Hiện giờ…", nàng bỗng nhiên phấn chấn, "Không có việc gì, dược liệu cũng đã đủ, chúng ta nghiên cứu làm hương đi."

[6] Khương Thái Công tức Khương Thượng thời đầu Xuân Thu, còn gọi là Khương Tử Nha. Khương Thái Công thủa xưa dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn mắc câu. Ông làm như vậy là để chờ đợi minh quân.

Trận chiến tại Mạc Nam cực kỳ khốc liệt, mãi về sau Liễu Duệ hồi tưởng lại vẫn còn chấn động. Cho dù hắn vô cùng anh dũng, có kiến thức hơn người thường cả ngàn năm, nhưng dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên hắn chứng kiến tận mắt nhiều người chết như vậy, người Hung Nô có, người mình cũng có.

"Liễu Duệ", hắn vừa thúc ngựa vừa tự hỏi, tự cười nhạo mình, "Ngươi không phải tự xưng là cảnh sát đặc nhiệm đệ nhất Trung Quốc sao, nhận ra rõ ràng giới hạn của dân tộc từ lúc nào vậy? Tất cả đều là những sinh mạng đấy."

Hắn nhớ như in cái chết của Phương Dụ Hàn và Dương Triết, lại tận mắt nhìn thấy hết thảy những sinh mạng quen thuộc hoặc xa lạ lớp này ngã xuống, lớp khác thay lên xông vào cõi chết. Lúc này hắn vẫn còn cảm giác kinh hoàng nhưng khi đó lại bình tĩnh chỉ huy những đợt tiến công, tỉnh táo nhìn chằm chằm vào đám người Hung Nô trong vương đình, lạnh lùng quan sát hướng chạy của Hữu Hiền vương Hung Nô để ra lệnh chặn bắt.

https://thuviensach.vn

Lịch sử ghi lại rằng mùa xuân năm Nguyên Sóc thứ năm, Vệ Thanh dẫn quân ra Sóc Phương, cấp tốc hành quân đường dài tập kích vương đình của Hữu Hiền vương, đánh cho hắn trở tay không kịp, chật vật chạy trốn về phương bắc. Vì bắt giữ được Ngạc La Đa, đứa con yêu của Tả Hiền vương, hơn nữa Lý Tức ở mặt kia cũng điều binh khiển tướng thỏa đáng nên Tả Hiền vương và thiền vu đã không phái binh trợ giúp Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư. Tuy nhiên Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư vẫn trốn thoát.

Liễu Duệ cười lạnh, gọi Tiết Thực đến hạ lệnh: "Ngươi dẫn năm mươi người lên phía bắc, tùy cơ phán đoán mà lập một chốt chặn phía sau Công Tôn Hạ, nếu Lạc Cổ Tư trốn ra thì phải bắt sống. Nhớ kỹ là không được để người khác thấy."

"Tuân lệnh!", Tiết Thực lĩnh mệnh rời đi.

"Tiểu Hổ Tử!", Liễu Duệ gọi.

Thân Hổ thúc ngựa tới.

"Đệ… cẩn thận một chút. Phải nhớ rằng mẫu thân đệ và tỷ tỷ còn đang ở Trường An chờ đệ." Liễu Duệ chẳng biết phải nói gì, không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ vai Thân Hổ. Hắn biết Hàn Nhạn Thanh không muốn Thân Hổ bị tổn thương nhưng đối với những người đã trải qua khóa huấn luyện cảnh sát đặc nhiệm như bọn họ thì, muốn trưởng thành nhất định phải kinh qua bão táp. Thân Hổ đã mười sáu tuổi, luyện võ mấy năm nên cũng lớn rồi. Chiến dịch lần này chỉ đơn thuần là đóng cửa đánh chó, hắn là không chuyện gì xảy ra. Thân Hổ gật đầu, thúc ngựa đi.

"Quân Hán đánh tới rồi!

https://thuviensach.vn

Vương đình Hung Nô rộng lớn, những tiếng la hét bằng ngôn ngữ Hung Nô ầm ĩ vang dội đêm khuya, cả một vùng hoàn toàn náo loạn. Quý tộc Hung Nô vừa uống rượu hoan ca giật mình tỉnh giấc nhưng vẫn không tin. Lạc Cổ Tư túm lấy tên vệ binh vừa vào trướng báo tin, hung hăng giáng cho một tát, giận giữ gầm lên, "Nói bậy bạ gì đó? Quân Hán làm sao có thể đến được nơi đây. Chẳng lẽ bọn chúng biết bay…"

Hắn chưa quát tháo xong thì mặt đã dần dần biến sắc. Từ xa vọng lại tiếng ngựa hí vang, tiếng la hét chém giết ngất trời trong doanh trại khiến hắn hiểu rằng không phải là hạ cấp nói ngoa, vội vàng mặc chiến giáp, xách đao lao ra khỏi lều.

Trong màn đêm, quân Hán như thiên thần giáng trần thúc ngựa xông tới, vung kiếm nhất tề chém giết người Hung Nô bất kể trẻ già trai gái. Lạc Cổ Tư giận dữ gầm lên: "Những đứa con của Sói, hãy vung loan đao của các ngươi lên. Người Hung Nô chúng ta là con dân của Trường Sinh Thiên[7], không thể thua kẻ khác."

[7] Người Hung Nô coi trời xanh là vị thần tối cao đời đời vĩnh hằng, thời cổ họ gọi vị thần của mình là "Trường Sinh Thiên."

Được Hữu Hiền vương hiệu triệu, binh lính Hung Nô dần bình tĩnh lại, ai nấy khôi phục dũng mãnh, tức thì chém giết quân Hán, khó phân thắng bại. Trung Hành Thuyết vội vã từ trong trướng khách xông ra, thấy tình hình như vậy chẳng kịp kinh ngạc, hét lên: "Chém chân ngựa của quân Hán."

Liễu Duệ từ ngoài chiến trường trông thấy bèn hỏi: "Người đó là ai vậy?" Không ai trả lời, người bên cạnh hắn cũng không biết rõ lắm.

"La Sĩ Vĩ, ngươi bám theo người kia, bắt sống hắn!" Liễu Duệ hạ lệnh. La Sĩ Vĩ là một trong mấy người còn sống trong trận ác chiến Nhất Tuyến Thiên ngày trước.

https://thuviensach.vn

“Rõ!” La Sĩ Vĩ nhận lệnh, xông thẳng vào chiến trường trong vương đình.

“Mọi người cố gắng lên, giữ vững bên này không cho bọn Hung Nô bỏ chạy.”

“Rõ!” Quân Khâu Trạch lớn tiếng đáp, tất cả đều đã chém giết đến đỏ rực cả mắt.

“Không cầu có công, chỉ cầu không tội”, Liễu Duệ nghĩ thầm trong lòng.

Phía bắc doanh trại xuất hiện ánh lửa ngất trời, ngựa chiến Hung Nô kinh hãi lao ra, xông loạn vào đám người. Trong cuộc chiến tranh Hán Hung bao nhiêu năm qua, người Hung Nô luôn giữ thế chủ động tấn công, tuy bị bại trận ở Long Thành, Hà Tây nhưng người Hung Nô ở Mạc Nam chưa thay đổi tập quán này. Vì vậy, khi quân Hán mới bắt đầu tập kích thì chúng luống cuống chẳng biết làm gì, giờ được Trung Hành Thuyết nhắc nhở liền tỉnh ngộ, tập trung sức chém ngựa của quân Hán. Ngựa Quân Hán hoảng sợ, thế công nhất thời hơi rối loạn.

Vệ Thanh dẫn quân vào vương đình, thấy tình hình đó bèn hô lớn ra lệnh: “Xuống ngựa!” Hắn đang ở trong trận tuyến của mình nên nhất thời người Hung Nô không thể tấn công tới. Con tuấn mã hắn cưỡi thuộc loại tuyển chọn trăm con lấy một nên không hề sợ hãi.

Nhờ ánh lửa, Vệ Thanh thấy rõ mặt Hữu Hiền vương ở đằng xa bèn rút từ sau lưng ra một mũi tên, ngắm nghía thật chính xác rồi bắn. Tình thế hỗn loạn đã giấu đi tiếng mũi tên xé gió. Khi Lạc Cổ Tư phát hiện thì mũi tên đã bắn tới sát người. Hắn kinh hãi toát mồ hôi, vung đại đao chém bay mũi tên nhưng chưa kịp thu đao về thì mũi tên thứ hai đã bắn vào vai.

https://thuviensach.vn

Lúc này quân Hán đã dần dần khống chế được tình thế. Quân Hung Nô tuy hung hãn nhưng không có ngựa, phải đánh giáp lá cà theo kiểu bộ binh, trong khi đó quân Hán quá nhiều, lại dũng mãnh, giết người như rác. Cả vương đình chìm trong biển máu, thi thể ngổn ngang khắp nơi.

"Vương gia!" Thị vệ A Sính xông về phía Hữu Hiền vương, "Ngài hãy chạy trước đi!" Nước mắt bi khái chảy tràn trên gương mặt người lính trong một giây, không ai nói gì.

Lạc Cổ Tư đưa tay nhổ mũi tên trên vai ra, hít sâu một hơi, "Người Hung Nô chỉ có hảo hán chết trên chiến trường, không có kẻ hèn nhát chết khi bỏ chạy."

"Nhưng vương gia đã bị thương, tạm thời rút lui để ngày sau trở lại", quân Hung Nô đứng quanh cùng khuyên nhủ. Lạc Cổ Tư thê lương nhìn qua vương đình, con dân trong bộ lạc của hắn đã ngã xuống non nửa. Hắn thở dài, nhảy lên con ngựa chiến do thủ hạ dẫn tới.

https://thuviensach.vn

Vệ Thanh! Trước khi lao đi hắn thầm nhắc trong lòng cái tên này, quay đầu nhìn về phía viên Xa kỵ tướng quân trẻ tuổi, có khuôn mặt đặc trưng của người Hán, "Ta sẽ trở lại!"

Trời dần sáng.

"Tướng quân!" Thám báo quân Hán báo lên, "Đã đánh hạ vương đình, bắt được hơn mười tiểu vương, tỳ tướng thuộc hạ của Hữu Hiền vương, hơn vạn dân chúng trong bộ lạc và rất nhiều súc vật. Hữu Hiền vương Hung Nô tháo chạy, quân Hung Nô liều chết bảo vệ nên chúng ta không ngăn cản được."

Vệ Thanh ngồi trong trướng. Vị Xa kỵ tướng quân trẻ tuổi giành được thắng lợi như thế này thì trong lòng rất hưng phấn. "Đáng tiếc là không bắt được Lạc Cổ Tư", hắn thở dài nói.

"Vệ tướng quân, mạt tướng biết tội", Liễu Duệ bước ra khỏi hàng, cúi đầu quỳ lạy.

"Liễu giáo úy anh dũng giết địch, có tội gì?", Vệ Thanh kinh ngạc, mỉm cười định đỡ hắn dậy.

"Vào lúc trước khi tấn công vương đình, mạt tướng lo lắng có nhân vật trọng yếu của Hung Nô chạy thoát nên cố ý phái thủ hạ Tiết Thực mai phục sẵn ở phía tây bắc vương đình, bắt được Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư đang định chạy trốn về phương bắc", Liễu Duệ tránh không để Vệ Thanh đỡ dậy, bẩm báo. Trong trướng tức thì bàn tán om sòm.

Công Tôn Hạ có vẻ tức giận, "Liễu Duệ, ngươi lén điều binh thì có còn quân pháp không?"

https://thuviensach.vn

Liễu Duệ ngẩng đầu liếc nhìn Công Tôn Hạ rồi lại cúi xuống, "Mạt tướng tình nguyện nhận tội."

"Thôi được!", Vệ Thanh cuối cùng cũng mỉm cười, lần nữa nâng Liễu Duệ đứng lên, "Liễu giáo úy đúng là có sai nhưng cũng vì lo lắng việc quân, lần này lập được công lớn, khi khải hoàn về triều Vệ Thanh ta sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng."

"Đa tạ tướng quân!", Liễu Duệ ôm quyền nói, nhưng trong lòng lại khẽ thở dài.

Liễu Duệ trở lại doanh trướng, trông thấy Thân Hổ mặt mày tái nhợt.

"Không phải sợ!" Hắn an ủi, đây là lần đầu tiên cậu bé chứng kiến cảnh chiến trường máu chảy thành sông. Ngay cả hắn cũng không thể thích ứng, huống chi là cậu. "Hãy nghĩ rằng những người Hung Nô này giết đồng bào của ta, làm nhục phụ nữ của ta, đệ giết bọn họ cũng không ai trách. Ngay cả người Hung Nô chết dưới đao của đệ cũng sẽ không trách. Người ra chiến trường vốn đã phải giác ngộ điều này."

"Dạ!", Thân Hổ gật đầu, vẻ mặt đã dễ coi hơn, "À, Liễu đại ca, La Sĩ Vĩ đã bắt được cái người huynh muốn bắt rồi đấy."

"Tốt! Giải hắn vào đây!"

Thân Hổ gật đầu, vén rèm bước ra ngoài. Liễu Duệ mặt trầm xuống. Những lời hắn vừa nói để thuyết phục Thân Hổ nhưng cũng chính là để thuyết phục chính bản thân mình. Mấy người lính áp giải Trung Hành Thuyết vào, hành lễ rồi đi ra ngoài. Liễu Duệ nhìn Trung Hành Thuyết một lát, "Người là ai?"

https://thuviensach.vn

“Đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, tại hạ là Trung Hành Thuyết.”

“Hả? Phản gia bán nước mà là đại trượng phu sao?”, Liễu Duệ lạnh nhạt nói.

“Ngươi…”, Trung Hành Thuyết bị Liễu Duệ chọc vào nỗi đau, giận dữ đáp: “Nếu không phải nhà Hán làm hại gia đình ta, giết chết vợ con ta thì ta đâu phải đi đến bước đường này?”

“Triều đình có lỗi với ngươi, ngươi lại muốn lấy đồng bào khắp thiên hạ bồi táng[8] ư?”, Liễu Duệ lạnh lùng hỏi, trong lòng băn khoăn, tại sao lại có tình tiết thực như thế này? Chắc không phải là trong bộ phim truyền hình nào chứ? Nói đến phim truyền hình, Trung Hành Thuyết dường như có trong một bộ phim truyền hình, có một đoạn tình duyên với Long Lự công chúa Lưu San, người tỷ tỷ mà Hán Vũ Đế gả sang tận Hung Nô. Liễu Duệ toát mồ hôi, không biết hắn bị lây bệnh của hai cô bé Hàn Nhạn Thanh và Quý Đan Tạp từ lúc nào, chú ý đến cả những chuyện tạp nham này.

[8] Bồi táng: Chôn đồ vật, của cải theo người chết.

Chương 16: Hai con chưa nguôi nhớ Trường An

Cuối năm Nguyên Sóc thứ năm.

Sau khi giành được thắng lợi hoàn toàn trong trận chiến Mạc Nam, Vệ Thanh dẫn quân trở về, tiền quan và hậu quan hợp lại trên thảo nguyên bao vây tiêu diệt tàn quân Lộ Thiền Nhượng của Hữu Hiền vương. Tin báo truyền tới Trường An, Hán Vũ Đế Lưu Triệt cực kỳ vui mừng, chẳng kịp

https://thuviensach.vn

đợi đến lúc đại quân trở về đã phái sứ giả đến tận quân doanh, phong Xa kỵ tướng quân Vệ Thanh làm đại tướng quân, ân sủng vô hạn.

Liễu Duệ coi như không biết, một khi hắn tiến vào kinh thành tụ hội với mấy người trong nhóm thì những ngày tốt đẹp của Vệ gia chắn chắn sẽ phải kết thúc. Hắn nhớ tới Trần Mạch và Trần Sơ lúc này đang ở Đường Cổ Lạp Sơn chợt thấy lòng dịu đi, chỉ mong ngày sau hai đứa bé sẽ không làm cho bọn họ thất vọng, không được quá vô dụng. Thân Hổ đã lên đường đi Đường Cổ Lạp Sơn đón hai đứa về kinh thành ở với Nhạn Thanh.

"Hoàng thượng có chỉ, giáo úy Ngũ Nguyên là Liễu Duệ anh dũng giết địch, ban cho một ngàn sáu trăm hộ, gia phong làm Trường Tín hầu."

"Quân sĩ Tiết Thực bắt sống Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư của Hung Nô, ban phong Kỵ đình úy."

Tên tiểu thái giám tuyên chỉ cất giọng lanh lảnh đọc ý chỉ của Hoàng đế. Hán Vũ Đế Lưu Triệt lần này rất mạnh tay, phong thưởng cực kỳ rộng rãi. Chỉ cần có công là được phong thưởng, cao hơn một chút sẽ phong hầu. Liễu Duệ cùng mọi người khấu đầu tạ ơn, trong lòng thầm than sao đối với Lý Quảng lại khó khăn như vậy chứ?

"Chúc mừng, chúc mừng." Vệ Thanh tiếp chỉ xong liền mời đám hoạn quan tuyên chỉ vào trong quân doanh, còn mình thì sải bước đi tới. "Không dám, không dám! Đại tướng quân mới xứng đáng được chúc mừng đó", Liễu Duệ nói mấy câu khiêm tốn.

"Sau này về kinh…", Vệ Thanh vui vẻ, "xin mời Trường Tín hầu đến Vệ phủ một chuyến. Vệ Thanh này hết sức ưa thích mạch đao của ngài đấy." Hắn nói xong thì quay người đi vào trong trướng. Liễu Duệ cười khổ, chỉ sợ ngày sau hai chúng ta đã là những người xa lạ, còn nói gì tới chuyện đến phủ của nhau, thăm viếng gì chứ.

https://thuviensach.vn

Tháng Bảy Nguyên Sóc thứ năm.

Vệ Thanh vừa mới được phong Đại tướng quân đã trở về Trường An. Trận chiến Mạc Nam giành thêm một bước tiến là củng cố các trấn quan trọng ở Sóc Phương giúp cho đế đô Trường An không còn nguy hiểm bị Hung Nô uy hiếp trực tiếp. Thiên tử nghĩ tới công lao ba quân chinh chiến nên đích thân đến lầu Chung Cổ nghênh đón để bày tỏ ý ngợi khen. Dân chúng thành Trường An tràn ra khỏi nhà, quan sát Đại tướng quân Vệ Thanh oai phong lẫm liệt cưỡi ngựa trắng đi hiên ngang hùng dũng trên đường phố Trường An. Phía sau hắn là vô số tướng sĩ Đại Hán chẳng sợ chinh chiến sa trường, da ngựa bọc thây vì cuộc sống an vui của trăm họ. Cuối cùng là một hàng dài xe tù được tinh binh canh giữ, đi đầu chính là Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư của người Hung Nô.

"Con ơi!", một bà lão từ ven đường lao ra, "Con trai ta đã chết bởi tay người Hung Nô. Bọn Hung Nô các người hãy đền mạng cho con trai ta."

Dân chúng nhanh chóng bị kích động gào thét phẫn nộ, "Đứa con trai nhỏ của ta cũng bị chết trong tay đám người Hung Nô. Bọn người Hung Nô tàn ác." Có người nhặt rau quả bên cạnh ném tới. Nhất thời, vô số đồ thiu quả thối ném tới tấp vào xe tù khiến quân Hán canh giữ phải cố sức duy trì trật tự nhưng vô ích.

"Đủ rồi!", Lạc Cổ Tư ở bên trong xe tù nhướng cặp mày rậm lên hét lớn, dù sa cơ thất thế nhưng vẫn toát ra khí phách hào hùng. "Lão tử đã rơi vào tay các ngươi, muốn chém muốn giết thì cứ việc, lão tử mà nhíu mày thì không phải là người Hung Nô."

Mọi người ngẩn ra, vẫn tiếp tục ném đồ vào xe tù nhưng dần dần không nhằm vào Lạc Cổ Tư nữa.

https://thuviensach.vn

“Hữu Hiền vương của Hung Nô thật sự không đánh mất tư cách của một trang hảo hán! Sư công thấy có đúng không?” Một bé trai chừng năm sáu tuổi vé rèm cửa sổ một cỗ xe bình thường phủ vải xanh đỗ ở ven đường, nhìn mọi người chạy qua, cắn ngón tay rồi quay đầu lại hỏi.

“Ca ca không được cắn ngón tay.” Tảo Tảo vụng về bò qua túm tay Trần Mạch rồi chen đến trước cửa sổ xe, “Tảo Tảo cũng muốn xem.”

“Được rồi, ca ca nhường cho muội”, Trần Mạch trìu mến nói rồi hơi lui sang bên cạnh một chút.

“Thiếu tiểu thư, cẩn thận đấy.” Lục Y lo lắng dặn dò. Bọn họ vào thành cùng ngày với đại quân, đang đứng đợi một bên để nhường đường.

“Ừm”, Tiêu Phương đặt quyển sách trong tay xuống, gật đầu, “Hắn dù là người Hung Nô nhưng khí phách cũng không tệ.”

“Các vị đại gia”, người phu xe phía trước nói to, “Quân đội sắp đi qua rồi. Nghe người Trường An nói, Hoàng thượng tiếp kiến Đại tướng quân Vệ Thanh ở lầu Chung Cổ phía trước. Các vị muốn trở về nhà hay là đi xem náo nhiệt đây?”

“Con muốn đi xem, con muốn đi xem!”, Tảo Tảo vui vẻ huơ huơ nắm tay nhỏ bé.

Tiêu Phương vốn không để ý những chuyện phàm tục như vậy nhưng lại không muốn để Tảo Tảo mất hứng, quay đầu lại nhìn Trần Mạch thì thấy nó không nói nhưng ánh mắt cũng có ý khát khao, bèn bảo Thân Hổ, “Thanh toán tiền cho phu xe, chúng ta qua đó xem.”

Thân Hổ trả tiền, nhảy xuống ôm Mạch Nhi vào lòng, Tảo Tảo chìa tay ra, “Tảo Tảo muốn Lộng Triều ca ca bế.”

https://thuviensach.vn

Lộng Triều không nói gì, ôm xốc nó lên kiệu ở trên vai. “Khoan đã!”, Quách Giải vội vàng ngăn lại, “Có thể đi xem nhưng bảo hai đứa đeo mặt nạ da người vào đã.”

Thân Hổ kỳ quái nhìn hắn, “Có cần thiết phải làm thế không?” Mạch Nhi trái lại rất vui vừng, “Con muốn đeo!” Gần đây nó rất thích vật này. Nó thấy đeo vào có thể làm cho một người trông lại thành một người khác hoàn toàn thì quá đỗi thần kỳ. Tiêu Phương bật cười rồi đưa cho nó một cái mặt nạ. Bên kia Tảo Tảo thấy ca ca đeo thì cũng không nói gì đeo lên. Đoàn người cõng hai đứa bé hòa vào trong dòng người.

Lầu Chung Cổ.

Một toán tướng sĩ xuống ngựa, Đại tướng quân Vệ Thanh dẫn thủ hạ bái lạy ở dưới lầu, cúi đầu thật sâu, “Thần,Vệ Thanh, tham kiến Hoàng thượng.”

“Trọng Khanh không cần đa lễ”, Hoàng đế mặc áo chùng, tay rộng, nét mặt bình thản đứng trên lầu nói, “Mời đứng lên!”

“Dạ!” Vệ Thanh theo lời đứng dậy, chắp tay cúi đầu, “Vệ Thanh may mắn không làm nhục mệnh, thống lĩnh các tướng sĩ phá được vương đình của Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư của Hung Nô, bắt sống Lạc Cổ Tư và hơn mười tỳ tướng, một vạn năm ngàn tướng sĩ dưới trướng hắn và tổng cộng trăm ngàn vạn bò dê gia súc. Cũng là nhờ anh danh Hoàng thượng vang xa, các tướng sĩ xả thân chiến đấu anh dũng.”

“Tốt!” Tuy Lưu Triệt đã xem chiến báo, nhưng được nghe Vệ Thanh bẩm báo trước mặt dân chúng Trường An thì khuôn mặt vẫn bất giác thoáng hiện nét cười, xóa đi vẻ lạnh lùng. “Dương Đắc Ý, ban thưởng cho Vệ tướng quân một chén rượu.”

https://thuviensach.vn

“Dạ!” Dương Đắc Ý lĩnh mệnh, ngay lập tức có tên tiểu thái giám bưng ra một cái khay, bên trên có một chén rượu ba chân bằng đồng xanh trông rất cổ xưa. Được ban rượu dưới lầu là vinh dự vô cùng lớn, Vệ Thanh không nén nổi vẻ kích động, tạ hoàng ân rồi nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Hay lắm!” Dân chúng Trường An đứng ngoài vòng cấm quân bảo vệ trầm trồ khen ngợi.

Trần Mạch và Trần Sơ ngồi trên vai Thân Hổ và Lộng Triều nên nhìn rõ hơn những người khác, cũng vỗ tay khen hay. Tảo Tảo cười quay đầu lại hỏi ca ca, “Ca ca, người đó uống cái gì mà xúc động như thế?”

“Hình như là rượu”, Trần Mạch chần chừ đáp, thái sư công của nó cũng hay uống rượu nhưng vì nó và Tảo Tảo còn quá nhỏ nên chưa bao giờ được cho uống cả.

Đoàn xe tù chậm rãi đi theo đường ngách tiến vào đại lao.

“Trường Bình hầu, Trường Tín hầu, hai người các khanh theo trẫm tới đây”, Lưu Triệt ra lệnh, đưa mắt nhìn dân chúng Trường An đứng dưới lầu một vòng rồi quay người đi. Đoàn người Tiêu Phương đứng lẫn trong đám đông nên y không để ý đến hai đứa trẻ nhỏ.

Sự náo nhiệt qua đi, Trần Mạch ngồi trên vai Lộng Triều ngó nghiêng một hồi, thấy phía xa có mấy bóng dáng phụ nữ, “Mẫu thân!” Nó gọi to một tiếng, một người trong đó quay đầu lại kinh ngạc nhìn sang, thấy bọn họ thì giật mình, “Mạch nhi!”

“Không ngờ các con lại đến đúng vào hôm nay.” Hàn Nhạn Thanh vừa vui mừng vừa thương xót hôn nhẹ lên má hai bảo bối của mình rồi cùng

https://thuviensach.vn

mọi người quay về Tử Dạ y quán.

"Mời uống trà." Mai Ký Giang bưng mấy chén trà ra cho mọi người, lúc đưa đến tay Quách Giải thì khuôn mặt hơi ửng hồng. Quách Giải lại không để ý, "Muốn để cho sư muội bất ngờ thôi." Hắn cầm nắp gạt những lá trà nổi trên mặt nước, nhấp một ngụm rồi đặt chén xuống.

"Chủ quán." Một nha hoàn áo xanh đi tới, cười nói, "Lần trước phu nhân chúng ta dùng Trầm Thủy hương ở đây, cảm thấy rất tốt nên lại đến mua thêm."

"Được rồi!" Hàn Nhạn Thanh phất tay, Mai Ký Giang liền vào trong lấy Trầm Thủy hương ra rồi thu tiền.

"Đây là cái gì?", Lộng Triều tò mò hỏi.

"Hương thơm đấy", Hàn Nhạn Thanh hăng hái đáp, bảo Mai Ký Giang đem các loại hương thơm mà các nàng nghiên cứu được trong những ngày qua ra, "Đây là Trầm Thủy hương, bình tâm tĩnh khí; đây là Tô Hợp hương, thanh tâm mắt sáng; còn đây là Bạch Chiên Đàn hương, Long Não hương, An Tức hương, Ngũ Diệp Tùng Mộc hương, Tử Đàn hương, Thiên Mộc hương, Cam Tùng hương, Thiên Diệu hương, Thanh Mộc hương, Vân Thủy hương, Huân Lục hương, Sa Lạc Sí hương…, loại nào cũng có tác dụng kỳ diệu."

Quách Giải im lặng, "Sư muội nghĩ ra được nhiều tên như vậy cũng thật vất vả nhưng sư muội tốt xấu gì cũng là đệ tử của Triêu Thiên môn, vì sao đến nỗi phải đi bán hương chứ?"

Hàn Nhạn Thanh mất hứng, "Còn tốt hơn là huynh chẳng học được chút y thuật nào." Triêu Thiên môn vốn được xưng là y kiếm song tuyệt, sư phụ

https://thuviensach.vn

Lữ Phi Khanh của Quách Giải chỉ học được kiếm nên hắn cũng không biết gì về y thuật.

"Nhưng công phu của Quách công tử rất tốt mà", Mai Ký Giang giải vây.

Hàn Nhạn Thanh nhìn nàng ta chằm chằm thật lâu cho đến khi nàng ta đỏ bừng mặt mới quay đi cười khúc khích, "À, mà mọi người đi đường cũng mệt mỏi rồi. Chúng ta đóng cửa hiệu về nhà nghỉ ngơi thôi."

Mai Ký Giang im lặng, Tử Dạ y quán có một bà chủ không màng việc chính như vậy mà vẫn ăn nên làm ra thế mới là lạ.

"Mẫu thân, chúng con ở Đường Cổ Lạp Sơn đang tốt, sao lại phải đến đây?" Trần Mạch ngồi trên sàn nhà trong phòng mẫu thân, ngẩng đầu lên hỏi.

"Bởi vì nhà của mẫu thân ở Trường An." Nàng ôm lấy con trai, dụi dụi đầu vào trán nó.

Đúng vậy, cho dù là A Kiều kiếp trước hay Hàn Nhạn Thanh hiện giờ thì quê hương của các nàng đều ở tại ngôi thành cổ này nên nàng đã coi ngôi thành này chính là nhà.

"Nhà của phụ thân cũng ở Trường An sao?"

Cánh tay Hàn Nhạn Thanh chợt sững lại. Hồi hai đứa bé vẫn còn ở trên Đường Cổ Lạp Sơn, không biết là vì ý riêng hay để tránh phiền toái mà nàng chưa bao giờ nhắc đến người cha của chúng ở trước nặt chúng. Mọi người trên núi cũng phối hợp ăn ý nên cũng chưa bao giờ nhắc tới. Vì thế trong một thời gian rất dài Mạch nhi và Sơ nhi không biết đến hàm nghĩa của từ này. Sau khi biết chúng liền hỏi nhưng thấy nàng khóc một trận lớn thì không bao giờ hỏi lại nữa.

https://thuviensach.vn

“Tại sao Mạch Nhi lại hỏi như thế?” Nàng quay mặt, cảm giác sống mũi cay cay.

“Nếu mẫu thân không thích thì Mạch Nhi không hỏi nữa.” Mạch Nhi hơi hoảng, nhào vào lòng nàng, “Con nhớ mẫu thân quá!”

“Ừ, mẫu thân biết rồi.” Nàng rầu rĩ nói, không phủ nhận rằng việc nàng đã khóc sướt mướt ở Đường Cổ Lạp Sơn lần trước chỉ là hành động tình thế vì không biết phải trả lời thế nào nên làm vậy để cho lũ trẻ không hỏi nữa. Nhưng ở Đường Cổ Lạp Sơn thì còn có thể, về Trường An thì nàng không thể nào né tránh vấn đề này nữa.

“Mẫu thân!” Tảo Tảo dụi dụi mắt tỉnh dậy, cười toét miệng sán đến bên nàng, “Con ngoan lắm đấy, rất nghe lời ca ca.”

“Được rồi”, nàng buồn cười kéo dài giọng, “Tảo Tảo muốn mẫu thân thưởng cho con cái gì đây?”

“Con muốn uống rượu có được không?” Nó vừa hỏi đã thấy mẫu thân xịu mặt nên vội vàng bổ sung: “Một chén thôi.” Nó vừa nói vừa giơ một ngón tay ra để nhấn mạnh.

Hàn Nhạn Thanh bị nó chọc, cười phá lên, gật đầu, “Được rồi!”

“Biết tại sao trẫm giữ các khanh lại không?” Trong điện Tuyên Thất, Lưu Triệt chắp tay mỉm cười nhìn hai người.

Vệ Thanh và Liễu Duệ liếc mắt nhìn nhau, cùng chắp tay đáp “Thần không biết.”

https://thuviensach.vn

“Trận đại chiến Mặc Nam lần này, hai người các khanh đã lập công rất lớn.” Lưu Triệt đứng ở sau ngự án, nghiêm mặt nói, “Trẫm đã được an ủi, nhưng còn chưa đủ.” Y lạnh mặt, xoay người sang chỗ khác, “Người Hung Nô lòng lang dạ thú tất không chịu từ bỏ ý đồ. Vệ Thanh, khanh trở về phủ rồi thì lúc nào cũng phải nhớ luyện binh nghĩ kế, trẫm muốn khanh sang năm lần nữa xuất chiến biên cương, không đánh cho Hung Nô không còn sức chống cự thì trẫm không bỏ qua.”

Vệ Thanh không hề kinh ngạc, cúi đầu lớn tiếng nói: “Tuân chỉ.” Đối với tướng soái mà nói, có một vị quân chỉ quyết đoán như thế cũng là một điều khích lệ.

“Tốt. Có lẽ khanh đã lâu không về kinh rồi, đến điện Tiêu Phòng thăm tỷ tỷ của khanh đi”, vẻ mặt của Lưu Triệt dịu xuống.

Vệ Thanh lui ra, Lưu Triệt chuyển sang Liễu Duệ, “Trường Tín hầu”, vẻ mặt y không chút thay đổi, “Khanh xuất thân thế nào? Làm sao lại quen với Trị túc đô úy Tang Hoằng Dương?”

“Hồi loạn Thất vương thì Liễu Duệ là cô nhi”, Liễu Duệ đáp trơn tru, “tầm sư học đạo, sư phụ là người ở ẩn trong núi sâu. Sau khi sư phụ mất, thần xuống núi, làm quen du hiệp Quách Giải. Rồi làm quen với nghĩa muội và Tang đại nhân.”

“Ừ, tầm sư học đạo, cũng có chút đạo lý.” Lưu Triệt khẽ gật đầu, vẻ mặt cũng tươi lên. “Khanh dâng lên bàn đạp và yên ngựa, còn cả mạch đao nữa, đều là những thứ tốt. À phải, còn có giấy nữa”, y nhìn Liễu Duệ chằm chằm, thấy hắn vẫn thản nhiên lại tiếp tục nói, “Trẫm ban thưởng cho khanh một tòa phủ đệ ở ngoại đô Trường An. Khanh hãy tiếp tục nghiên cứu chế tạo các loại như vậy đi.”

“Tuân chỉ”, Liễu Duệ lớn tiếng đáp, quỳ xuống bái lạy.

https://thuviensach.vn

“Trẫm cũng mệt rồi, khanh lui ra đi.”

“Dạ.”

Tang Hoằng Dương đến Trần phủ vừa lúc Lục Y đang bê chậu nước từ trong phòng đi ra, trông thấy hắn nhưng không rảnh tay nên chỉ bối rối chào hỏi, “Chào Tang đại nhân.”

“Ừm”, hắn đáp gọn, ban nãy được Chiêu Tài báo tin nên hắn đã vội vàng trở về, “Tiểu thư nhà cô đâu?”

“Đang thoa thuốc cho Mạch thiếu gia”, Lục Y bĩu môi, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tang Hoằng Dương liền mỉm cười nói, “Lúc ăn cơm tối, thiếu tiểu thư làm ầm ĩ đòi uống Bích Nhưỡng Xuân, Mạch thiếu gia cũng cùng uống vài hớp, kết quả là bị mẩn rượu, tiểu thư đang thoa thuốc cho.”

Tang Hoằng Dương để cho Lục Y lui ra rồi tự đi vào phòng. Quả nhiên hắn trông thấy Nhạn Thanh đang trộn thuốc cho một bé trai chừng năm sáu tuổi, dáng vẻ mệt mỏi nằm dài trên chiếc giường trong phòng. Cậu bé thấy hắn mở cửa vào thì đưa mắt nhìn sang, ánh mắt lấp lánh như sao. Trên da mặt, da tay cậu bé chi chít những vệt mẩn đỏ không nhìn ra hình dạng gì, vẻ mặt khổ sở. Một cô bé ước chừng cùng tuổi đứng ở cạnh đang cố sức thổi vào mặt cậu bé, dịu dàng thì thầm, “Ca ca đừng đau nhé.”

Lòng Tang Hoằng Dương chợt mềm nhũn. Đây chính là hai đứa bé Nhạn Thanh sinh ra, đã lớn thế này rồi.

“Không phải là ca ca đau…”, Mạch nhi cố sức trả lời, “mà là ngứa ngáy.” Nó thò tay định gãi.

https://thuviensach.vn

“Không được”, Hàn Nhạn Thanh tóm ngay tay con trai, lấy thuốc trừ ngứa tiêu mẩn thoa lên. Cũng may là khi xây dựng Tử Dạ y quán, Hàn Nhạn Thanh đã giữ lại một ít dược liệu ở nhà nên dễ dàng tìm được.

“Con có thấy đỡ chút nào không?”

“Đỡ hơn một chút rồi”, Mạch Nhi tội nghiệp đáp. “Thúc thúc là ai?”, nó ngửa đầu nhìn Tang Hoằng Dương.

“Ta họ Tang, các cháu có thể gọi ta là Tang thúc thúc”, Tang Hoằng Dương đi tới, âu yếm nói.

Mạch Nhi và Tảo Tảo nhìn sang mẫu thân, thấy mẫu thân mỉm cười thì cùng lên tiếng chào thúc thúc.

“Được rồi.” Tang Hoằng Dương bế Tảo Tảo lên, thấy cô bé đúng là mặt hoa da phấn, khá giống Hàn Nhạn Thanh thì lòng càng yêu thích. Hắn lục lọi trong ngực hồi lâu rồi lấy ra một chiếc vòng ngọc phỉ thúy đeo vào cổ chân cô bé, “Thúc thúc vừa mua trên đường về, cho Sơ Nhi. Còn chiếc lắc như ý này thì để cho Mạch Nhi.”

Hàn Nhạn Thanh cười, căn dặn: “Tảo Tảo, con chơi với ca ca.” Nàng đứng dậy ý bảo Tang Hoằng Dương cùng đi ra ngoài.

“Liễu Duệ đâu?”

“Hắn cùng Vệ đại tướng quân được vời vào điện Tuyên Thất, ta nghĩ lát nữa sẽ trở về.”

“Hoằng Dương”, Hàn Nhạn Thanh cúi đầu nhìn mũi giày thêu dưới chân mình, một lúc sau mới chuyển nhìn sang chỗ khác, “Hôm nay muội trông thấy y ở lầu Chung Cổ.”

https://thuviensach.vn

"… Ồ." Một lúc lâu sau Tang Hoằng Dương mới cúi đầu đáp một tiếng.

"Muội vẫn không nghĩ sẽ quay lại với y", Hàn Nhạn Thanh vẫn không nhìn hắn mà chỉ nói một mình, "Muội biết huynh có ý đồ, mà bằng nỗ lực của chúng ta thì không phải là không thực hiên được. Cho tới bây giờ, không phải là tất cả đang được tiến hành rất tốt sao?"

"Muội… hy vọng huynh hiểu được ý muội."

Hàn Nhạn Thanh xoay người trở về phòng. Tang Hoằng Dương nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nàng, ánh mắt thâm trầm hiếm thấy, "Nhạn Nhi", hắn thở dài, khẽ nói, "Tình hình trước mắt đã ở thế cưỡi hổ khó xuống rồi."

"Tang Hoằng Dương." Từ cửa ngách có một người đi ra. Đó chính là Tiêu Phương, sắc mặt lạnh lùng, "Ngươi định làm gì đó?"

"Tiêu tiên sinh", Tang Hoằng Dương cười thanh thản vô hại, bước tới kéo tay hắn, "Ta thì có thể làm gì? Đã lâu rồi không gặp, nào, chúng ta đi uống rượu đi!"

Tiêu Phương bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, mặc cho hắn lôi đi, khẽ nói, "Cho dù thế nào thì cũng không được làm Hàn Nhạn Thanh bị tổn thương."

"Sao thế được chứ?" Tang Hoằng Dương đáp, từ từ buông tay.

Chương 17: Cầu y tìm thuốc phải làm thế nào

https://thuviensach.vn

Năm xưa Trần quận chúa, danh chấn khắp Trường An

Hôm nay là Tử Dạ, tay vàng cứu bệnh nhân

Cung Vị Ương truyền ý, vua vời làm thái y

Hận sâu chẳng muốn gặp, việc chấn động kinh kỳ

Vua buồn vì lâu lắm, chàng thiết bặt tin mừng

Chỉ hát "Giai nhân khúc", rồi mất hẳn hành tung

Ruổi xe về phía trước, phía trước có tri âm

Thành Tức Mặc nương náu, quê nhà chẳng ghé thăm

Nữ nhi mà quyết đoán, hơn cả đấng mày râu

Biết trước không thể tránh, mộng xưa khó cưỡng cầu

(Thủ thi)

Mai Ký Giang cho rằng với tính tình biếng nhác thế này của Hàn Nhạn Thanh thì Tử Dạ y quán chỉ có thể bán hương thơm, không thích hợp mang cái tên y quán. Nhưng rồi nàng ta cũng phải thừa nhận khi vận đỏ đến thì có muốn ngăn cản cũng không ngăn được. Một hôm, một vị phu nhân nhà đại gia đi vào y quán chọn một thẻ hương cầm thật lâu rồi bỗng nhiên nắm chặt lấy y phục dường như không thở nổi. Hàn Nhạn Thanh dùng kim châm cứu mấy chỗ mới thuyên giảm. Sau này mới biết vị phu nhân này chính là vợ của Tể tướng Công Tôn Hoằng. Công Tôn Hoằng nhậm chức sau khi Lưu Triệt phế hậu nên phu nhân của ông ta tất nhiên không nhận ra A Kiều. Bà bị chứng bệnh tim bẩm sinh không thể chữa trị tận gốc, chỉ có thể điều trị tạm thời. Hàn Nhạn Thanh kê một toa thuốc, dặn bà trở về ngày dùng một

https://thuviensach.vn

lần, chừng mười ngày thì sẽ chuyển biến tốt hơn. Được Công Tôn phu nhân lấy mình làm gương, Tử Dạ y quán nhanh chóng nổi danh khắp thành Trường An. Đương nhiên, chuyện này cũng nhờ khá nhiều vào những quy định kỳ quái của Hàn Nhạn Thanh. Ví dụ như tấm bảng hiệu treo bên ngoài từ lúc y quán khai trương. Tử Dạ y quán lúc đầu vắng ngắt một phần cũng vì tấm biển hiệu này. Một số người không coi cái biển hiệu này là gì vì dù sao cũng không có ai chê tiền cả. Thế nhưng cứ đến trưa hoặc là chẩn mạch cho mười người xong là Hàn Nhạn Thanh bảo đóng cửa về nhà chơi với con gái. Lúc đầu Mai Ký Giang hào hứng nhận việc này, nhưng khi mọi người phát hiện rằng không có đại phu nào từ trước đến nay có y thuật cao minh hơn vị đại phu này thì đều muốn được chờ đến ngày hôm sau. Cũng có người tức giận nghĩ y quán này kiêu ngạo như vậy thì không thèm khám ở đây xem họ có thể đứng vững được không. Nhưng rốt cuộc có rất nhiều bệnh nan y, mãn tính đến tay đại phu của Tử Dạ y quán đều chuyển biến tốt. Vì vậy người lũ lượt kéo đến, e là Hàn Nhạn Thanh có nâng tiền chẩn bệnh lên tới trăm tiền cũng không ngăn được. Thậm chí, mọi người còn lấy y quán để đặt tên, gọi nàng là Trần Tử Dạ. Hàn Nhạn Thanh quá mệt mỏi, cuối cùng cũng hiểu được một nguyên tắc của kinh tế thị trường là khi cầu vượt cung thì trông chờ vào việc điều chỉnh giá sẽ là vô ích. Nàng lại giảm tiền chẩn mạch xuống chút ít.

"Cuộc sống là như vậy…", Hàn Nhạn Thanh bế Tảo Tảo đi trên đường phố Trường An, nàng khó khăn lắm mới trốn được ra khỏi y quán, hối hận về chủ ý lập y quán điên rồ của mình ngày trước, than thở, "khi nào mới kết thúc đây?"

Tảo Tảo cười tươi tắn, vung vẩy chiếc trống con trong tay.

"Sao vậy?", Liễu Duệ bật cười quay lại nhìn nàng, ác ý chọc vào vết thương, "Tự gây nghiệt thì không thể sống."

https://thuviensach.vn

Từ sau ngày vào điện Tuyên Thất ra mắt Hoàng thượng, Liễu Duệ căn bản luôn luôn nhàn rỗi. Phủ Trường Tín hầu còn chưa khánh thành nên hắn cứ thế ở lại Tang phủ. Lưu Triệt giao cho hắn nhiệm vụ nghiên cứu chế tạo binh khí mới, nhìn như thể sẽ tốn rất nhiều sức lực nhưng thực tế vào tay hắn thì chẳng qua cũng chỉ bằng một bữa sáng. Năm ngàn kỵ binh Khâu Trạch của hắn đã bị điều vào quân phương bắc, mặc dù không do hắn trực tiếp điều động quản lý nhưng hắn có tự tin có thể nắm chắc đội quân này trong lòng bàn tay.

Hàn Nhạn Thanh trừng mắt nhìn hắn, "Huynh có thời gian rỗi, hay là dạy Mạch Nhi đạo cầm quân."

Trần Mạch được Liễu Duệ dắt đi dắt lại trên đường phố Trường An, đang tò mò quan sát thành phố phồn hoa ồn ã, chợt nghe nhắc đến tên mình bèn ngẩng đầu nhìn hai người, bừng bừng khí thế hỏi, "Học cái gì ạ?"

Liễu Duệ toát mồ hôi, "Nó mới năm tuổi thì học làm gì." Kể từ khi Liễu Duệ và Tang Hoằng Dương gặp cặp sinh đôi ai thấy cũng yêu này, bọn họ cưng chiều còn hơn cả mẫu thân của chúng. Nhưng bọn họ cũng hiểu rằng cưng chiều quá sẽ làm hại đến ý chí của con trẻ. Gần đầy Hàn Nhạn Thanh và Tiêu Phương đã dạy bọn nhỏ rất nhiều, vì sự an toàn sau này nên cũng đã dạy Trần Mạch một chút bản lĩnh thực tế. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng một ý nghĩ.

"Mẫu thân!" Tảo Tảo kêu, "Chúng ta định đi đâu đây?"

Hàn Nhạn Thanh dừng bước, giờ mới phát hiện mình đã vô tình đi tới gần phủ Đường Ấp hầu.

Phủ Đường Ấp hầu sơn son gác tía, mặc dù thiếu đi một bà hoàng hậu tại vị nhưng nhìn bề ngoài thì vẫn uy nghiêm đường hoàng như xưa. Hàn Nhạn Thanh đứng trong một góc khuất bên ngoài cửa chính Hầu phủ nhìn sang

https://thuviensach.vn

thấy cửa lớn huy hoàng, các thiếu niên áo đẹp ngựa quý vênh váo tự đắc ra ra vào vào, có cả người quen kẻ lạ. Nàng thấy cay cay mắt, chợt nghe thấy Tảo Tảo gọi rối lên, cúi đầu nhìn xuống thấy con gái đang tròn xoe đôi mắt lo lắng.

"Mạch Nhi! Tảo Tảo!" Nàng ngồi sụp xuống, dịu dàng nói, "Mẫu thân nói cho các con biết nhé, mẫu thân của mẫu thân sống ở nhà này đó."

"Mẫu thân của mẫu thân!" Tảo Tảo mắt long lanh, cái hiểu cái không, lại hỏi: "Chẳng phải chúng ta có Thân bà bà rồi sao?"

"Không phải thế đâu. Thân bà bà là nghĩa mẫu của mẫu thân, người trong này mới là mẫu thân của mẫu thân đó."

"Bà có thương ca ca và Tảo Tảo giống như mẫu thân không?"

"Có chứ!" Hàn Nhạn Thanh khẳng định, "Nếu như bà biết Mạch Nhi và Tảo Tảo, nhất định sẽ rất thương Mạch Nhi và Tảo Tảo. Bởi vì…", nàng nghiêng đầu mỉm cười, "bởi vì bà rất yêu mẫu thân, mẫu thân lại rất yêu các con, cho nên bà cũng sẽ rất yêu các con." Nàng cầm tay con chậm rãi đi ngược trở lại trước ánh mắt lộ rõ vẻ kỳ quái của Liễu Duệ. Liễu Duệ không hiểu rằng từ một góc độ khác thì nàng chính là tổng hợp của Trần A Kiều và Hàn Nhạn Thanh, cho nên nàng có tình cảm sâu đậm với Trưởng công chúa Quán Đào.

"Sư huynh", nàng cười tươi tắn, "Chúng ta về nhà đi."

Nàng đã thừa nhận nơi này là nhà!

Đầu năm Nguyên Sóc thứ sáu.

https://thuviensach.vn

Thời gian như nước nhẹ trôi dưới chân cầu. Năm Nguyên Sóc thứ năm cứ thế qua đi, thoáng cái đã sắp đến năm mới. Một năm qua, bên trong Đại Hán không xảy ra thiên tai, bên ngoài đại thắng Mạc Nam dương oai với Hung Nô, khắp chốn mừng vui. Lại đúng vào dịp cuối năm nên đế đô Trường An giăng đèn kết hoa ăn mừng năm mới. Tuy nhiên trên dưới cung Vị Ương lại lờ mờ xuất hiện không khí khẩn trương.

Hoàng tử trưởng Lưu Cứ bệnh lâu chưa lành. Lúc đầu Lưu Cứ cũng chỉ bị cảm lạnh, vốn là thứ bệnh mà trẻ con rất dễ mắc phải, vì thế Vệ hoàng hậu dù có chút không vui nhưng cũng không trừng phạt đám nô bộc nội thị chăm sóc tiểu hoàng tử. Ngự y xem mạch xong thì kê một phương thuốc, nói cũng không nghiêm trọng, nhưng tiểu Hoàng tử uống thuốc mà không thấy khá hơn. Chuyện này kéo dài hơn nửa tháng, thoáng chốc đã đến cuối năm.

Điện Tuyên Thất.

“Quốc khố Đại Hán ta đã hao phí không ít sau nhiều năm liên tục dụng binh đánh Hung Nô. Thần nghĩ có thể thực hành biện pháp quy sắt và muối về của công để tăng thêm thu nhập quốc gia.”

“Ồ!”, Lưu Triệt vỗ án, nói với vẻ ưu tư, “Mặc dù suy nghĩ của Hoằng Dương không tệ, nhưng muối và sắt đều do các vương gia chư hầu nắm trong tay rồi.”

Tang Hoằng Dương thoáng cười, từ năm Nguyên Sóc thứ hai, Lưu Triệt đã tiếp nhận đề nghị của Chủ phụ Yển ban bố lệnh cắt bớt ân sủng, bắt đầu từng bước đối phó với vương gia chư hầu.

Công Tôn Hoằng bên cạnh tiến lên can gián, “Vương gia chư hầu vốn nên chia sẻ gánh nặng với Hoàng thượng. Hoàng thượng có thể hạ lệnh thu hồi độc quyền bán muối và sắt.”

https://thuviensach.vn

Cấp Ảm ở một bên cả giận nói, "Quyền khai thác muối và sắt thuộc về chư hầu là do Cao Tổ lúc còn tại thế ban cho họ. Công Tôn Hoằng, ngươi giờ lại muốn quy về của công, có phải muốn đẩy Hoàng thượng vào chỗ bất nhân bất nghĩa, quên nguồn quên gốc?"

Tang Hoằng Dương thầm than, lão Cấp Ảm này cậy là cựu thần, thật sự là… Hắn liếc trộm thấy sắc mặt âm trầm của Lưu Triệt thoáng động, đúng lúc ấy bên ngoài điện truyền vào âm thanh ầm ĩ. Lưu Triệt lạnh lùng ngẩng đầu hỏi, "Bên ngoài có chuyện gì?"

Một lát sau, Dương Đắc Ý đi vào bẩm báo, "Bệnh cảm lạnh của Hoàng tử trưởng điện hạ chuyển nghiêm trọng hơn, Hoàng hậu nương nương không dám tự ý quyết định nên phái người bẩm báo Hoàng thượng."

Lưu Triệt bực bội, vớ luôn chiếc chén bên cạnh ném thẳng xuống mặt sàn vỡ nát tan, "Đám ngự y kia làm gì mà mấy cái bệnh cảm vặt cũng không trị được, nuôi bọn chúng có ích gì?"

Tất cả cung nữ trong điện Tuyên Thất đều quỳ xuống, im như thóc, "Hoàng thượng!", Tang Hoằng Dương cười vang, "Vi thần cũng đã được nghe nói về bệnh cảm lạnh của hoàng tử trưởng điện hạ. Thần biết phía tây thành Trường An có một y quán, ở đó có một loại hương thơm tên gọi là Ngũ Diệp Trầm Thủy có công hiệu bình tâm tĩnh khí cũng tốt cho bệnh cảm lạnh của trẻ nhỏ, vi thần cả gan xin để Hoàng tử trưởng thử một chút."

"Thật không?", Lưu Triệt nhìn hắn, "Chẳng qua chỉ là một loại hương thơm mà lại có công hiệu như thế sao?"

"Ngũ Diệp Trầm Thủy hương này đúng là có chỗ thần kỳ, nếu Hoàng thượng không tin, có thể hỏi thừa tướng Công Tôn."

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng!” Sắc mặt Công Tôn Hoằng hơi lúng túng, “Đúng là gần đây thê tử của thần ở nhà có sử dụng một loại hương thơm, mặc dù thần già rồi nhưng được ngửi hàng ngày thì thấy cũng có hiệu quả làm cho tinh thần được sáng suốt. Nhưng hương thơm có thể trị được bệnh cho hoàng tử trưởng hay không thì cựu thần không biết. Chỉ biết là…”

“Biết cái gì?”

“Chủ của Tử Dạ y quán có y thuật rất cao minh, thê tử thần bị bệnh tim từ nhỏ, được Hoàng thượng ân điển ban ngự y đến chữa trị nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng khắc chế, tháng trước lấy thuốc ở Tử Dạ y quán thì gần như không còn tái phát.”

“Vậy à?” Lưu Triệt nghe xong bèn quay sang phân phó, “Dương Đắc Ý.”

“Có nô tài.”

“Ngươi dẫn người đến Tử Dạ y quán lấy một chút Trầm Thủy hương.”

“Dạ.”

“Nếu sức khỏe của Hoàng tử trưởng chuyển biến tốt lên”, Lưu Triệt cười nhạt, trong khóe mắt ánh lên ý tứ kỳ quái, “Tang Hoằng Dương, trẫm chắc chắn sẽ có khen thưởng.”

“Thần không dám, chia sẻ âu lo, cởi bỏ gánh nặng cho Hoàng thượng là bổn phận của thị thần”. Tang Hoằng Dương vẫn một mực giữ lễ.

Chiêu Tài trông thấy Tang Hoằng Dương từ trong cung đi ra thì vội vàng nghênh đón, “Thiếu gia, khí trời lạnh rồi, chắc tuyết sắp rơi”, nói xong liền phủ thêm cho chủ nhân một cái áo khoác.

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Tang Hoằng Dương vừa mặc áo vừa đi về phía xe ngựa. “Trường Tín hầu và Nhạn Thanh tiểu thư gần đây đang làm cái gì vậy?”

“Liễu hầu gia gần đây dọn về phủ đệ của mình, bắt đầu chế tạo nỏ lớn. Nhạn Thanh tiểu thư thì cứ sáng sớm là tới y quán, trước giờ Ngọ thì trở về, tiểu thiếu gia và thiếu tiểu thư gần đây đều đi theo tiểu thư.”

“Thiếu gia”, Chiêu Tài hạ thấp giọng, “Bãi cỏ bên kia, có phải… nữa hay không?”

Tang Hoằng Dương ngần ngừ một lát rồi đáp, “Thôi đi”, hắn cười khổ, biết bản thân dù sao cũng không thể coi mạng người như cỏ rác, “Những huyền cơ trong đó, dù có người điều tra ra được thì cũng không hiểu nổi đâu.”

Điện Tiêu Phòng.

“Hoàng thượng!” Vệ Tử Phu dẫn mọi người quỳ lạy khi Lưu Triệt sải bước vào điện Tiêu Phòng. Lưu Triệt nâng nàng ta dậy, “Tử Phu, nàng đã là hoàng hậu, không cần phải đa lễ như thế.”

“Nô tỳ không dám”, Vệ tử Phu dịu dàng đáp, mái tóc xõa ra như dòng suối đen óng ả, “Tất cả đều là nhờ ân điển của Hoàng thượng, Tử Phu cam tâm tình nguyện.”

Lưu Triệt cười vẻ hài lòng, đi vào điện, “Cứ Nhi thế nào rồi?”

“Hoàng thượng sai nội thị đưa tới năm nén hương Diệp Trầm Thủy, Tử Phu đã mời các ngự y xem thử, mặc dù không biết có đúng bệnh hay không nhưng đều nói là vô hại, do đó Tử Phu mới sai người thắp lên ở trog phòng của Cứ Nhi. Nói ra cũng thật kỳ lạ, bệnh trạng của Cứu Nhi đã khá lên nhiều.”

https://thuviensach.vn

“Vậy à?” Lưu Triệt cúi xuống nhìn đứa con trai độc nhất của mình. Lưu Cứ lúc này còn nhỏ, mới chừng bốn năm tuổi, đang ngủ say trong chiếc giường nhỏ, gương mặt hồng hào, coi như đã an ổn.

“Hoàng thượng!” Vệ Tử Phu mắt đỏ hoe, đứa con trai này liên quan tới bốn mẹ con nàng ta, thậm chí là cả gia tộc họ Vệ, thật sự không dám có nửa điểm sơ suất, “Trầm Thủy hương mặc dù tốt, nhưng Cứ Nhi cũng không thể dùng hương này mãi được. Nô tỳ nghe nói, đại phu chế ra Trầm Thủy hương có y thuật cao minh, có thể mời hắn xem bệnh cho Cứ Nhi một lần được hay không?”

“Tử Phu nghe từ đâu vậy?” Lưu Triệt đứng dậy nhìn nàng ta, ánh mắt lóe lên một tia sắc nhọn, giọng nói âm u. Vệ Tử Phu kinh hãi, quỳ nói, “Lúc Trầm Thủy hương được đưa tới, nô tỳ lo lắng nên đã hỏi nội thị đưa hương mấy câu.”

Khuôn mặt Lưu Triệt giãn ra, đi lại vài bước, trầm giọng, “Y thuật của đại phu kia có tốt hơn nữa thì vẫn là người ngoài cung, làm sao có thể mời vào cung Vị Ương được chứ?”

“Hoàng thượng!” Vệ Tử Phu buồn bã cầu khẩn. Lưu Triệt nhìn dung nhan đáng thương của nàng ta, lại nghĩ tới đây là con trai độc nhất của mình, lúc vừa sinh đã khiến y rất vui vẻ nên mềm lòng. “Để trẫm điều tra xem, nếu không có gì khả nghi trẫm sẽ đồng ý với nàng, cho người đi mời.”

Lúc này, hai người nam nữ trong điện Tiêu Phòng cũng không biết, bởi vì một câu nói kia mà sinh ra biết bao nhiêu biến hóa trong tương lai. Nếu Vệ Tử Phu biết cũng chẳng thể oán hận thỉnh cầu của mình ngày hôm nay, vì cái gọi là “Thành nhờ Tiêu Hà, bại cũng bởi Tiêu Hà”[1]. Nàng ta đặt toàn bộ hy vọng vào Lưu Cứ nhưng cũng chính bởi Lưu Cứ mà tất cả hy vọng tan thành mây khói. Còn nếu như Lưu Triệt biết được thì thà rằng nguyện

https://thuviensach.vn

đời này kiếp này vĩnh viễn không gặp lại, hơn nữa còn hối hận năm đó không chịu quay đầu lại nhìn dung nhan kiều diễm của cô gái kia.

[1] Tiêu Hà (? – 193 TCN) vốn là người huyện Bái (ở vùng Giang Tô ngày nay), là Thừa tướng nhà Hán. Tiêu Hà cùng với Trương Lương, Hàn Tín là "Tam kiệt nhà Hán." Ông có đóng góp nhiều trong thành công của Lưu Bang trong thời Hán Sở tranh hùng. Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc: "Thành nhờ Tiêu Hà, bại cũng bởi Tiêu Hà."

Đêm đã về khuya, Tang Hoằng Dương ở trong phủ đệ của mình nhìn vầng trăng sáng trên trời cao, thở dài, "Nhạn Nhi, muội chớ trách ta."

Tử Dạ y quán.

"Mẫu thân ơi, chúng ta phải về nhà chứ?", Tảo Tảo hỏi.

"Ừ", Hàn Nhạn Thanh gật đầu, kê nốt đơn thuốc cho người bệnh cuối cùng, "Lục Y, chuẩn bị đóng cửa."

"Dạ", Lục Y đáp dịu dàng.

"Tử Dạ đại phu, con gái của đại phu thật là đáng yêu." Người bệnh là một quý phu nhân đang mang thai, vừa đỡ tay vào eo vừa trìu mến nhìn Tảo Tảo.

"Đa tạ phu nhân", nàng đưa đơn thuốc tới, "Cứ theo đơn này, mỗi ngày uống hai lần vào sáng tối thì có thể an thai. Đến tháng Năm sẽ sinh một cậu con trai mạnh khỏe bụ bẫm."

"Ồ, cảm ơn lời chúc phúc." Quý phu nhân cười tươi như hoa nở, lại mua thêm mấy cây An Tức hương, thanh toán tiền chẩn bệnh rồi dẫn nha hoàn đi ra.

https://thuviensach.vn

Tảo Tảo trông thấy có một bà lão đang bán búp bê cỏ ở góc tường bên ngoài y quán thì hớn hở xin phép: "Mẫu thân, con đợi ở bên ngoài nhé, lúc nào mẫu thân về thì gọi con."

"Con cẩn thận đấy!" Nàng đáp, nhìn theo bóng con gái rồi cúi đầu thu dọn đồ đạc, bất chợt nghe thấy một giọng nói lanh lảnh, nàng chợt cứng người, ngẩng đầu nhìn lên.

"Đây chính là Tử Dạ y quán sao?"

Một thanh niên mặc y phục hoạn quan, dẫn theo hai gã thị vệ ăn mặc trang phục Kỳ Môn quân. Chắc gã tiến cung sau năm Quang Nguyên hoặc là địa vị còn thấp nên nàng không nhận ra, nhưng điệu bộ này thì nàng quen thuộc đến tận xương cốt. Gã nhìn Tử Dạ y quán có chút nhỏ hẹp với vẻ chê bai lộ rõ, "Chúng ta là người trong cung, Trần đại phu, ngươi gặp vận may rồi. Hoàng thượng lệnh cho ngươi vào cung chẩn bệnh cho Hoàng tử trưởng điện hạ, nếu ngươi chữa khỏi thì sẽ có muôn ngàn vinh hoa phú quý."

Nếu không phải vì thân phận, Hàn Nhạn Thanh thật sự muốn mỉm cười hỏi ngược một câu, "Nếu như trị bệnh không hết thì sao?"

Nàng cúi thấp đầu, Lưu Cứ bị bệnh sao? Nàng đọc lịch sử không thấy vị thái tử điện hạ này có bệnh nặng gì khi còn nhỏ. Tuy nhiên nàng lại không thể đi xem bệnh cho nó. Lòng kiêu hãnh không cho phép nàng quỳ gối thỉnh an trước những người đó. Lưu Cứ, nàng cười nhạt, mặc dù không hận, cũng không có ý định làm khó, nhưng nàng không muốn trở thành Bồ tát cứu mạng gì đó, nàng không vĩ đại đến như vậy.

"Công công, ngài chờ một chút." Nàng ổn dịnh vẻ mặt rồi ngẩng đầu lên, "Tôi đi vào chuẩn bị chút dược liệu."

https://thuviensach.vn

“Không cần, trong cung chẳng lẽ thiếu dược liệu?”, Thượng Viêm không khỏi nôn nóng.

“Tử Dạ dù bất tài nhưng cũng có một số thứ dược liệu độc môn của sư môn, nếu không mang đi, kéo dài bệnh của điện hạ thì tìm ai chứ!” Nói xong, nàng không để ý tới Thượng Viêm, vén rèm đi thẳng vào.

“Mẫu thân!” Mạch Nhi đang ở phòng trong, dụi mắt nhỏm ra khỏi giường. Gần đây nó được Liễu Duệ thao luyện các loại kỹ thuật cận chiến nên cực kỳ mệt mỏi, phần lớn thời gian rảnh rỗi đều ở nhà nghỉ ngơi. “Phải đi về ạ?”

“Suỵt!”, Hàn Nhạn Thanh ngăn nó nói thêm, gói chút tiền bạc lại rồi ôm nó nhảy ra ngoài qua cửa sổ phòng trong.

Còn Tảo Tảo nữa, nàng thầm suy tính rồi căn dặn Trần Mạch tự tới cổng phía tây Trường An chờ ở đó, còn mình thì quay về cửa chính y quán.

“Làm gì mà còn chưa đi ra?” Thượng Viêm không nhịn được, chỉ vào Lục Y, “Ngươi đi vào giục nhanh lên.”

Lục Y vén rèm đi vào, chỉ chốc lát sau đã đi ra nói với vẻ hốt hoảng, “Chuẩn bị xong rồi!”

Đúng lúc Tảo Tảo cầm một con búp bê có hớn hở chạy vào kêu lớn, “Mẫu thân, mẫu thân ơi. Bà bà tặng cho con một con búp bê.”

Lục Y kinh hãi vội vàng nhào qua ôm lấy nó. Thượng Viêm sinh nghi xông tới khoát rèm ra nhìn vào bên trong, liền biến sắc mặt, nghiến răng nghiến lợi nói, “Đúng là không muốn uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt.” Gã chỉ vào Lục Y và Tảo Tảo ra lệnh, “Trói hết bọn chúng lại dẫn về cho Hoàng thượng xử lý.”

https://thuviensach.vn

“Dạ!” Hai thị vệ đáp một tiếng rồi tiến lên.

Ngoài đường, Hàn Nhạn Thanh dậm chân, biết mình hôm nay quá vọng động. Nàng suy nghĩ một chút rồi cắn răng xoay người chạy về phủ của Trưởng công chúa Quán Đào.

“Thỉnh cầu thông báo với Trưởng công chúa Quán Đào rằng Trần Tử Dạ của Tử Dạ y quán cầu kiến.”

Tên lính canh cổng Hầu phủ ngẩng lên nhìn Hàn Nhạn Thanh vẻ khinh miệt, “Ngươi cho rằng nói muốn gặp Trưởng công chúa là được gặp hay sao?”

“Vậy thì ta cầu kiến Trần đại tổng quản của quý phủ, kính xin tiểu ca giúp cho.” Hàn Nhạn Thanh tháo dây buộc thả buông xõa mái tóc dài. Mặc dù nàng đang mặc y phục đàn ông, nhưng đã lộ rõ ra hình dáng phụ nữ.

Tử Dạ thần y nức tiếng kinh thành đúng là nữ giới! Tên lính gác còn chưa kịp kinh ngạc thì một giọng nói già nua đã từ trong phủ truyền ra: “Có chuyện gì mà làm loạn lên thế?”

“Nhị tổng quản”, tên lính gác cuống quýt bẩm báo, “Người phụ nữ này cầu kiến Trưởng công chúa.”

“Trần thúc thúc”, Hàn Nhạn Thanh gọi với, “Thúc còn nhớ ta không?”

Nàng từ từ gỡ tấm mặt nạ xuống để lộ ra một gương mặt yêu kiều quen thuộc, giọng nói tràn đầy vẻ thân thiết.

“Nương nương!”, Trần Lãng kinh ngạc thốt lên, “Nương nương sao lại…?” Ông kinh ngạc không tin vào mắt mình.

https://thuviensach.vn

“Chuyện khác hãy để nói sau”, Hàn Nhạn Thanh nhướng mày, hơi sốt ruột, “Ta muốn gặp mẫu thân.”

“Dạ!”, Trần Lãng khom người đáp. Ông đã làm người hầu ở phủ Đường Ấp hầu suốt bao năm nên rất biết thời thế, hiểu rõ cái gì nên hỏi, cái gì nên ngậm miệng. “Mời nương nương đi theo ta.”

“Kiều Kiều!” Trưởng công chúa Quán Đào vừa thấy Hàn Nhạn Thanh xuất hiện trước mặt thì không tránh khỏi thất thố, chạy vội xuống hỏi, “Tại sao con lại ở đây?”

“Mẫu thân…”, Hàn Nhạn Thanh tức thì đỏ hoe mắt, nhào vào lòng Trưởng công chúa Quán Đào, “Mẫu thân!”, nước mắt nàng rơi lã chã.

“A Kiều! Không phải là con đang ở trong cung Trường Môn ư? Làm sao lại ở…?” Trưởng công chúa Quán Đào ôm đứa con gái đã lâu không gặp, nhất thời cũng đổ lệ, dù sao tình cảm mẫu tử rất khó kìm nén, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại lý trí, vội nén cơn xúc động mà hỏi ngay vào chuyện chính.

“Mẫu thân”, Hàn Nhạn Thanh vừa khóc vừa cười, “Chuyện này để nói sau, con cầu xin mẫu thân giúp con cứu Sơ Nhi trước đã.”

“Ai?”

“Sơ Nhi, con gái của con. Con không chịu tiến cung thăm bệnh cho Lưu Cứ, bọn họ liền bắt Sơ Nhi và Lục Y mang đi. Mẫu thân, hãy giúp con cứu người, chậm một chút nữa thì sợ rằng không kịp mất.”

Trưởng công chúa Quán Đào cảm thấy tim mình như ngừng đập, “Con… Con nói gì?”

https://thuviensach.vn

“Say này con sẽ giải thích cho mẫu thân nhưng Sơ Nhi đúng thật là con gái của con, con gái ruột của con, cháu ngoại của mẫu thân. Mẫu thân cũng không muốn nó gặp chuyện không may phải không? Hoàng… Triệt Nhi không biết…”

“Con không cần nói nữa.” Trưởng công chúa Quán Đào cũng biết chuyện nghiêm trọng, vung tay lên, “Lập tức tiến cung.” Bà quay mặt ra ngoài gọi, “Trần Lãng!”

“Lão phu nhân!”, Trần Lãng khom người bước vào.

“Chuẩn bị xe ngựa, bản cung muốn tiến cung… Ngoài ra, phái mấy người đắc lực bảo vệ nương nương, khi bổn cung trở về, nếu nương nương xảy ra chuyện không may thì ta sẽ hỏi tội ngươi.”

Chương 18: Chuyện tày đình chấn động kinh đô

“Ngươi nói gì?” Trong cung Vị Ương, Vệ Tử Phu nghe Thượng Viêm bẩm báo liền nổi giận, “Một đại phu nho nhỏ mà lại dám kháng chỉ bất tuân sao?”

“Nô tài cũng không ngờ có người dám như vậy cho nên không đề phòng để cho hắn chạy mất, nhưng nô tài đã bắt con gái và nha hoàn của tên đại phu đó về đây.” Thượng Viêm cuống quýt dập đầu bẩm báo.

“Bắt được bọn chúng thì có ích gì?” Vệ Tử Phu dần tỉnh táo lại, hỏi: “Thượng Viêm, Hoàng thượng nói thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Nàng ta bỏ chạy?” Trong điện Tuyên Thất, Lưu Triệt đang mân mê cái chén nhỏ trong tay.

“Đúng vậy.”

Theo sự điều tra của Niếp Mông thì Trần Tử Dạ của Tử Dạ y quán thật ra là một người phụ nữ có quan hệ mật thiết với các triều thần của y như Tang Hoằng Dương và Liễu Duệ. Lưu Triệt nhớ tới vị phu nhân mà y gặp ở lầu Phong Nhạc năm xưa, sau đó y đã phái Lý Cảm đi điều tra nhưng không tìm ra manh mối gì. Người đầu bếp có tài nấu nướng của lầu Thanh Hoan nổi tiếng thành Trường An và vị phu nhân đó giống nhau như đúc. Lưu Triệt vẫn nhớ rằng mình còn nợ nàng một yêu cầu.

Trần Tử Dạ quá nửa chính là Trần phu nhân năm đó!

Lưu Triệt cười nhạt, yêu cầu của nàng chính là phải tha cho con gái và nha hoàn của nàng một lần hay sao?

Y nói vẻ lạnh lẽo, “Hai người bắt được ở Tử Dạ y quán…”, thoáng suy nghĩ rồi buông thõng,” …phạt đánh mười trượng, vào cung làm nô tỳ.”

“Thả ta ra!”

Trong một gian phòng nhỏ bên cạnh trường thao luyện của Kỳ Môn quân, Tảo Tảo đang nép chặt vào lòng Lục Y, liên tục gào lên nhưng giọng trẻ con của nó không được ai để ý tới.

“Ai bị giam trong đó?” Một thiếu niên đi ngang qua, dừng lại hỏi thăm.

“Phá Nô, đi thôi”, một thiếu niên mặc áo đen quay lại gọi.

https://thuviensach.vn

“Cũng là do Hoàng tử trưởng bị bệnh phong hàn lâu không khỏi mà ra.” Tên thị vệ canh giữ căn phòng này bị Tảo Tảo hành hạ suốt một canh giờ không chịu nổi, thấy Triệu Phá Nô tới hỏi thăm thì cũng không giấu giếm, “Hoàng thượng hạ chỉ mời một đại phu dân gian tới chữa bệnh cho Hoàng tử trưởng điện hạ, thế mà đại phu dám bỏ trốn. Các thị vệ bắt người về nhưng không biết xử trí thế nào.”

“Đại ca ca bên ngoài ơi,” Tảo Tảo nghe được, đảo mắt mấy vòng rồi hạ giọng nỉ non. Gương mặt đáng yêu trắng như ngọc của nó lộ vẻ thương cảm đủ làm cho người nổi lòng thương.

“Chuyện gì thế?”, Triệu Phá Lỗ ngồi sụp xuống hỏi. Trước mặt một cô bé xinh xắn như Tảo Tảo, hắn cố gắng nhẹ giọng, sợ làm nó kinh sợ.

“Bọn họ bắt muội và dì Lục để làm gì đây?”, Tảo Tảo suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Điều này…”, Triệu Phá Nô khó nhọc suy nghĩ một lúc, “Phải xem ý tứ của Hoàng thượng!” Nếu Hoàng thượng mà tức giận thì có thể sẽ bị phạt nặng, Triệu Phá Nô nghĩ đến đây không khỏi oán giận Trần chủ quán của Tử Dạ y quán, vì lẽ ra được chữa bệnh cho Hoàng tử trưởng là một vinh dự lớn lao. Hoàng tử trưởng là con trai trưởng của Hoàng thượng, hiện giờ cũng là hoàng tử duy nhất được Hoàng hậu coi như là sinh mạng. Nếu bà hài lòng thì việc lên như diều gặp gió, thế mà tên đại phu đó không biết uống nhầm phải thuốc gì cứ cự tuyệt, cự tuyệt rồi lại cự tuyệt, còn bỗng nhiên biến mất tăm tích để liên lụy đến con gái. Thật sự không phải là hành động của đàn ông.

“Ồ!” Tảo Tảo gật đầu, nó cũng không lo lắng gì mấy, ngược lại tin tưởng rằng mẫu thân và ca ca nhất định sẽ cứu mình ra ngoài, nếu không được thì còn có cả Tang thúc thúc, Liễu bá bá và sư công nữa.

https://thuviensach.vn

Triệu Phá Nô nhìn vẻ điềm nhiên của cô bé mà lòng rầu rĩ, cho là nó còn quá nhỏ không hiểu được tính nghiêm trọng trong việc này. Hắn đang định nói chuyện thì chợt nghe Hoắc Khứ Bệnh đứng đằng kia nói: "Phá Nô, ngươi và tiểu cô nương kia bàn tán gì thế? Còn không biết nó có thể sống hết tối nay hay không nữa."

Tảo Tảo nheo mắt lại, "Ngươi mới không sống qua đêm nay ấy." Nói rồi nó làm mặt quỷ.

"Thiếu tiểu thư!" Lục Y thất kinh vội vàng bịt miệng Tảo Tảo lại, "Không được nói lung tung kẻo sẽ gây họa đó."

Hoắc Khứ Bệnh khoanh tay, không hề tức giận mà chỉ khẽ hừ lạnh nói, "Còn nhỏ mà đã hỗn xược, không biết dạy dỗ thế nào đây?"

"Ngươi…" Tảo Tảo lúc này đã thật sự nổi giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giãy giụa trong vòng tay Lục Y, "không được nói như vậy."

"Ta thì sao", Hoắc Khứ Bệnh cũng không hiểu vì sao mình lại đi tranh cãi với tiểu nha đầu này. Hắn vừa định nói tiếp thì Triệu Phá Nô đã kéo lại, "Chỉ là một tiểu nha đầu thôi, Khứ Bệnh, sao lại so đo với nó?"

Hắn hừ một tiếng, nhưng rồi cũng bỏ qua. Đúng vào lúc này, một toán nội thị từ đầu hành lang bên kia tiến tới, nói giọng eo éo, "Tuyên đọc khẩu dụ của Hoàng thượng."

"Trần Tử Dạ, chủ nhân Tử Dạ y quán, không tuân lệnh Hoàng thượng, chống lại hoàng uy, chạy trốn, đánh phạt người nhà mười trượng, sung làm cung nô."

Cả thao trường nhất thời yên lặng, mọi người cùng liếc qua thân hình nhỏ nhắn của Tảo Tảo, ngay cả Hoắc Khứ Bệnh cũng lộ vẻ thương cảm, cô

https://thuviensach.vn

bé nhỏ như vậy mà bị đánh mười trượng thì gần như chắc chắn sẽ mất mạng.

"Còn chưa bắt người?" Giọng nói the thé của gã nội thị vang khắp sảnh đường của cấm quân.

Lập tức có hai người tiến lên định lôi Tảo Tảo ra. Chợt từ ngoài điện vang lên một giọng phụ nữ uy nghiêm đầy sát khí, "Ai dám động đến công chúa của Đại Hán ta?"

Trưởng công chúa Quán Đào vội vàng lao vào trong điện. "Cái này…", nội thị kinh hãi, "Trưởng công chúa", gã khẽ khom lưng, "Người nói gì thế? Ở đây làm gì có công chúa."

Trưởng công chúa Quán Đào không thèm trả lời gã. Bà nhìn cô bé mà nô tỳ Lục Y đang bế trong lòng, thấy mặt mũi giống hệt như A Kiều, không có vẻ sợ hãi, thì lưỡng lự gọi, "Sơ Nhi!"

Tảo Tảo sửng sốt, chậm rãi hỏi lại: "Bà là… bà ngoại à?" Nó thấy Lưu Phiếu gật đầu bèn nhảy bật lên nhào vào lòng bà. Trưởng công chúa Quán Đào nhất thời cảm thấy như cả thế giới đều dừng lại. Bà mỉm cười ôm lấy cái thân hình bé nhỏ trong lòng, luôn miệng nói: "Tốt rồi, tốt rồi!"

"Bà ngoại", Tảo Tảo lại gọi một tiếng. "Mẫu thân nói rằng bà ngoại là mẫu thân của mẫu thân, bà ngoại rất thương mẫu thân, mẫu thân lại rất thương chúng con, cho nên bà ngoại cũng sẽ rất thương chúng con. Thế mới bảo là "yêu thì củ ấu cũng tròn"", nó dương dương tự đắc nói.

"Bà ngoại cũng rất thương con mà." Trưởng công chúa Quán Đào thấy nó đáng yêu xinh như ngọc, trắng như tuyết cười nắc nẻ, giữa lông mày lộ rõ vẻ cơ trí thì càng nhìn càng thích. Giờ mới hiểu tình cảm yêu thương ngày xưa mẫu hậu dành cho A Kiều.

https://thuviensach.vn

Khi Tảo Tảo gọi mấy tiếng bà ngoại thì tất cả mọi người đều ngơ ngác. Trưởng công chúa Quán Đào chỉ có một con gái, cũng là phế hậu của đương kim Hoàng thượng. Trưởng công chúa Quán Đào vừa vào cửa đã quát lên: "Ai dám động đến công chúa của Đại Hán ta!" Ý tứ hàm xúc không phải nói cũng rõ.

Lưu Phiếu nheo mắt nhìn tên nội thị đến truyền chỉ phân người trở về cung Vị Ương báo cáo, mỉm cười bảo Tảo Tảo, "Sơ nhi, bà dẫn cháu đi tìm phụ hoàng được không?"

"Không được. Cháu muốn đi tìm mẫu thân và ca ca", Tảo Tảo nhíu mày, nhạy cảm phát hiện ra chữ mấu chốt: "Phụ hoàng?"

"Cháu còn có ca ca à?" Lưu Phiếu cảm thấy hôm nay là một ngày hết sức kỳ quái, nghe được tin sau còn động trời hơn tin trước làm bà hết sức hài lòng. Một hoàng tử, một hoàng tử thuộc về Trần gia, đây chẳng phải là điều bà hy vọng trong suốt bao nhiêu năm mà không có được đó sao.

"Dạ!", Tảo Tảo trang trọng gật đầu. "Ca Ca gọi Mạch Nhi nhé. Là chữ "Mạch" trong câu *'Mạch thượng hoa khai hoãn hoãn quy' ấy*." Nó sợ bà ngoại không hiểu rõ nên cố ý nói ra nguồn gốc. Trưởng công chúa Quán Đào vẫn như trước không hiểu rõ lắm về nguồn gốc nhưng cũng không cần để ý.

"Trưởng công chúa thứ tội", gã nội thị kinh hoàng quỳ xuống.

"Hừ", Lưu Phiếu vẫn còn chưa nguôi giận, đá cho gã một cái, "Dám làm thương tổn huyết mạch hoàng gia, lá gan của ngươi cũng không nhỏ đâu. Còn các ngươi nữa", bà chỉ vào đám Kỳ Môn quân ở chung quanh, "Không một ai thoát tội."

https://thuviensach.vn

“Bà ngoại!”, Tảo Tảo nũng nịu kêu, “Bỏ qua đi. Mẫu thân thường nói là người không biết thì không có tội, không cần truy cứu nữa. “

Cô bé nhảy ra khỏi lòng Lưu Phiếu, đi tới trước mặt Lục Y bị tình huống ngoài dự tính làm cho sợ hãi mặt cắt không còn giọt máu, khẽ nói: “Dì Lục, không có chuyện gì đâu”, rồi trừng mắt nhìn Hoắc Khứ Bệnh, “Không phải ngươi nói rằng ta sẽ không sống qua tối nay sao?” Vóc người của nó tuy nhỏ nhưng khí thế lại rất uy nghi.

Hoắc Khứ Bệnh khẽ cười lạnh lùng, “Ngươi may mắn đấy.”

Trưởng công chúa Quán Đào liếc mắt nhìn Hoắc Khứ Bệnh, “Hôm nay nể tình tiểu công chúa nên tạm thời bỏ qua, sau này còn dám bất kính với tiểu công chúa thì ta sẽ không tha cho các ngươi.” Bà bế Tảo Tảo đi về hướng điện Tuyên Thất.

“Cái gì?” Khi nội thị bẩm báo tin tức mới phát sinh trong doanh trại Cấm vệ quân, bình tĩnh như Lưu Triệt mà cũng không khỏi run tay vẩy ra vài giọt mực, “Ngươi nói thật chứ?”

“Dạ!” Viên nội thị run rẩy trả lời. “Trưởng công chúa Quán Đào bế tiểu công chúa chắc sắp đến điện Tuyên Thất rồi.”

“Niếp Mông!” Lưu Triệt gọi lớn, “Chẳng phải là A Kiều ở cung Trường Môn sao?”

Niếp Mông sợ hãi quỳ xuống, “Bẩm bệ hạ, Trần hoàng hậu đúng là ở cung Trường Môn.”

“Nói nhảm!” Lưu Triệt đang định nổi trận lôi đình thì Dương Đắc Ý ở bên ngoài hô lớn,

https://thuviensach.vn

“Trưởng công chúa Quán Đào cầu kiến.”

“Người đến cung Trường Môn xem đã xảy ra chuyện gì?” Lưu Triệt vội hạ thấp giọng căn dặn, ngẩng đầu nhìn lên thì Trưởng công chúa Quán Đào đã đứng ở ngoài rèm, đang bế một cô bé cười như nắc nẻ, tuy cách bức rèm che nhưng có thể thấy rõ mắt, mi đẹp như vẽ, nụ cười ngây thơ, đúng là rất giống hình dáng A Kiều khi còn nhỏ.

“Cái gì?” Vệ Tử Phu cũng nghe được tin tức tương tự, chén trà nhỏ trong tay rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Trưởng công chúa Quán Đào đi đâu rồi?”, nàng ta hỏi.

“Lúc cháu rời đi thì Trưởng công chúa đang bế cô bé kia đi về hướng điện Tuyên Thất”, Hoắc Khứ Bệnh đáp, tỏ vẻ cũng không quá quan tâm.

“Tỷ tỷ, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Vệ Thanh nghe được tin tức đó thì cũng rất kinh ngạc, cặp mày nhíu chặt, cảm giác bị uy hiếp.

“Không cần gấp, chẳng qua là con gái mà thôi”, Vệ Tử Phu lẩm bẩm nói như tự an ủi.

“Chuyện này mấu chốt là ở chỗ thái độ của Hoàng thượng như thế nào.” Vệ Thanh phân tích: “Nếu Hoàng thượng vẫn như xưa không thích Trần hoàng hậu thì Trần A Kiều cũng chẳng gây ra sóng gió gì được, nếu ngược lại thì chúng ta phiền toái rồi.”

“Ta đến điện Tuyên Thất xem một chút.” Vệ Tử Phu bỗng nhiên đứng dậy.

“Tỷ tỷ!” Vệ Thanh liền vội vàng kéo nàng ta lại, “Chúng ta luôn luôn làm việc cẩn thận, lần này lại càng không được tùy tiện, có thể…?”

https://thuviensach.vn

“Thanh đệ, đệ sai rồi”, Vệ Tử Phu nghiêm mặt, “Nếu người trở về lần này chính là Trần A Kiều thì tất nhiên ta sẽ không dễ dàng vượt qua nhưng đó chẳng qua chỉ là con gái của cô ta, muốn biết tâm ý của hoàng thượng thì còn có phương pháp nào tốt hơn chứ? Ta không thể để cho Trưởng công chúa Quán Đào biến tất cả thành chuyện đã rồi thì mới nghĩ đối sách được.”

“Cô cô hôm nay vào cung có chuyện gì quan trọng không?” Lưu Triệt buông tờ công văn trong tay xuống, ra vẻ bình thản, làm như không thấy Tảo Tảo đang được Trưởng công chúa Quán Đào bế trong lòng.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng.” Trưởng công chúa Quán Đào thầm nuốt hận, bất đắc dĩ phải đánh bài ngửa với đứa cháu đang ngồi trên ghế rồng, “Nghe nói người hạ chỉ trừng phạt Sơ Nhi, bản cung chỉ tới đây xin Hoàng thượng bỏ qua cho nó.”

“Thế à?” Lưu Triệt từ ghế ngự sải bước xuống, “Nó là ai?”

“Cháu tên là Trần Sơ, bà ngoại gọi cháu là Sơ Nhi, mẫu thân thì gọi cháu là Tảo Tảo”, Tảo Tảo từ trong lòng Trưởng công chúa Quán Đào nhảy xuống, ngoan ngoãn đứng yên một bên, cười ngọt ngào, cố ý nhấn giọng hai tiếng “Thúc thúc.”

“…”

Lưu Triệt sững người, nhìn nụ cười ngọt ngào chen lẫn ánh mắt thoáng mang vẻ ác ý của cô bé. Dù cô bé tuổi còn nhỏ nhưng y dám khẳng định nó đã biết một chút về sự thật. Trước khi Trưởng công chúa Quán Đào bước vào đây, y vẫn luôn suy nghĩ xem cần phải xử trí về việc đột nhiên có thêm một đứa con gái như thế nào. Mặc dù chưa quyết định nhưng cũng không có nghĩa là y có thể chịu được con gái gọi mình là thúc thúc. Y nghĩ đến điều gì đó, nhìn vẻ mặt lúng túng của Trưởng công chúa Quán Đào thì xem ra đó

https://thuviensach.vn

cũng không phải ý tứ của cô cô. Như vậy, chẳng lẽ là Kiều Kiều đã dặn nó từ trước? Nàng định khiêu khích hay là còn có tính toán khách? Trong ký ức của y, Kiều Kiều luôn đơn thuần và thẳng thắn. Chẳng lẽ Kiều Kiều sau năm năm xuất cung đã thay đổi rồi sao?

"Sao thế ạ? Cháu gọi sai rồi sao?" Tảo Tảo phát hiện không khí kỳ lạ trên điện, "A, cháu biết rồi. Thúc Thúc gọi bà ngoại bằng cô cô, vậy cháu không nên gọi là thúc thúc mà gọi là biểu cữu. Biểu cữu, xin lỗi ạ." Nụ cười của nó lại càng ngọt ngào, không hề có vẻ sợ hãi.

"Sơ Nhi, im miệng!" Trưởng công chúa Quán Đào trách mắng nhưng giọng nói lại hết sức hiền hòa.

Tảo Tảo nhún nhún vai, bĩu môi, "Im miệng thì im miệng!"

Nhất thời cả điện đều yên lặng, thoáng vẻ buồn tẻ. Lưu Triệt cùng Trưởng công chúa Quán Đào đều không nói lời nào. Trưởng công chúa Quán đào tất nhiên biết cháu gái ngoại của bà vừa rồi chủ tâm làm mất lòng đứa cháu họ hoàng đế nhưng cũng không biết phải cứu vãn tình thế ra sao. Còn Lưu Triệt thì cũng nhắm mắt làm ngơ xem chuyện này kết thúc như thế nào. Thật lòng thì bà cảm thấy khá hả hê đối với mấy lời vừa rồi của Tảo Tảo. Ai bảo Lưu Triệt ngươi ban đầu vứt bỏ người vợ kết tóc xe tơ nên hôm nay con gái ngươi mới không chịu nhận cha, âu cũng là báo ứng. Không khí trong điện Tuyên Thất căng thẳng, chỉ có Tảo Tảo vẫn ra vẻ vô can, đảo mắt quan sát đánh giá khắp bốn phía, dáng vẻ rất thoải mái.

Đúng vào thời điểm khó xử này thì bên ngoài điện có tiếng thông báo, "Hoàng hậu giá lâm!"

Tảo Tảo xị mặt, ra vẻ nghiêm túc, Lưu Triệt thấy vậy thì trong lòng thoáng rung động.

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu mỉm cười đi vào, cung kính hành lễ, “Thần thiếp tham kiến bệ hạ.” Vì nàng ta xuất thân hèn mọn nên không bao giờ dám lơ là cẩu thả về mặt lễ nghi, quyết không để cho người khác nắm được một chút sai lầm.

“Miễn lễ!”, Lưu Triệt thản nhiên.

“Dạ!” Vệ Tử Phu theo lời đứng dậy, ánh mắt thoáng đảo qua trong điện nhìn thấy Tảo Tảo thì khẽ “ôi” một tiếng rồi mỉm cười nói, “Cô bé thật đáng yêu, nó là ai thế?”

“Nó là con gái của trẫm, tên Lưu Sơ.” Lưu Triệt xoay người bước lên ngự điện.

Trưởng công chúa Quán Đào nhướng mày, không nghĩ tới Lưu Triệt lại thừa nhận một cách đơn giản như vậy. Bà thấy Tảo Tảo cũng nhướng mày ra vẻ nghĩ ngợi, có lẽ vừa rồi phản ứng của Tảo Tảo đã chạm đến lòng tự ái của Lưu Triệt nên mới khiến y hạ quyết tâm trong nháy mắt như vậy.

Lần này Tảo Tảo lại không quấy rối mà yên lặng đứng một bên.

“Vậy à?” Nụ cười của Vệ Tử Phu như đông cứng, trong phút chốc khôi phục thái độ bình thường, “Thật à? Tiểu Công chúa thật là đáng yêu, Hoàng thượng định bố trí cho cô bé ở tại điện nào?”

Theo lệ thì hoàng tử và công chúa được phi tần nuôi dưỡng ở trong hậu cung, Trần A Kiều hiện giờ bị phế vào cung Trường Môn, nhưng Tảo Tảo xuất hiện khiến cho mọi người biết rằng cung Trường Môn đã xảy ra chuyện.

“Khoan đã!”, Tảo Tảo nhảy ra, “Cháu đến nhà bà ngoại ở là được rồi.”

https://thuviensach.vn

“Sơ Nhi, cháu nói bậy gì đó?”, Trưởng công chúa Quán Đào ngồi xuống âu yếm nhìn cô bé, “Chờ khi mẫu thân cháu trở về hoàng cung thì dĩ nhiên là cháu và ca ca sẽ ở cùng với mẫu thân.”

Bà nói vậy có hai hàm nghĩa. Một là nhắc nhở Lưu Triệt đã nhận con gái thì phải nhận luôn cả mẫu thân của nó. A Kiều mặc dù bị phế nhưng vẫn là phi tần, theo lý phải được về sống trong cung. Hai là nói cho Vệ Tử Phu biết rằng Trần gia của bà còn có một hoàng tử lớn tuổi hơn Lưu Cứ, ra oai với đối phương.

Lưu Triệt và Vệ Tử Phu dĩ nhiên nghe ra ý của bà. Trong lòng Lưu Triệt hơi chấn động, mới rồi tên tiểu thái giám đến báo tin không nói về việc Tảo Tảo còn có một ca ca. Nếu biết trước thì có lẽ y sẽ không dễ dàng mở miệng như vậy. Dù sao ảnh hưởng của một hoàng tử cũng lớn hơn rất nhiều so với một công chúa. Thân hình Vệ Tử Phu khẽ run rẩy, mặc dù đã biết nhưng khi nghe tin vẫn cảm thấy rúng động, nhất thời không biết phải nói sao.

Tảo Tảo hếch mặt, đột nhiên bật cười, vẻ mặt láu lỉnh, “Bà ngoại, chẳng lẽ bà nghĩ mẫu thân còn ở lại kinh thành sao?

Trưởng công chúa Quán Đào oai phong ở Trường An đã nhiều năm nên rất tự tin vào bản thân. Bà đương nhiên nhận ra con gái mình còn có rất nhiều chuyện chưa nói nhưng những người thân bên cạnh nó thì không thể không nói ra. Vì thế khi Trần Lãng nơm nớp lo sợ nói Trần A Kiều mất tích thì Trưởng công chúa Quán Đào quả thực tức giận phát điên lên.

“Các ngươi làm việc sao vậy, cả một phụ nữ yếu ớt cũng không giữ được?”

“Mẫu thân không phải là phụ nữ yếu ớt đâu?”

https://thuviensach.vn

Tảo Tảo cười hì hì vỗ phủi mấy mẩu vụn bánh ngọt dính trên tay rồi nhảy từ chỗ ngồi xuống. Lúc trước Lưu Triệt không trả lời dứt khoát về việc nó yêu cầu được về phủ Đường Ấp hầu, Lưu Phiếu thì lo lắng nó ở lại cung Vị Ương sẽ bị bắt nạt nhưng Lưu Triệt đã ra mặt thừa nhận thân phận của nó rồi thì cũng không sợ ý đổi ý nên dẫn nó về cùng.

"Trần bá bá, mẫu thân của cháu làm thế nào thoát được? Bá bá nói cho cháu nghe đi."

"Dạ, công chúa Sơ", Trần Lãng cúi người.

"Từ từ đã!" Tảo Tảo vội vàng khoát tay, "Không nên gọi cháu là Công chúa Sơ, cháu nghe không quen. Gọi…", nó suy nghĩ một lát về vai vế của mình trong phủ Đường Ấp hầu, "…cháu là thiếu tiểu thư như dì Lục là được rồi."

Lục Y sợ hãi chắp tay, "Nô tỳ không dám."

"Cái gì mà không dám?" Tảo Tảo tò mò hỏi, "Chẳng phải dì Lục vẫn luôn gọi vậy sao?"

"Cháu là công chúa, sao có thể gọi một kẻ nô tỳ là dì được chứ?", Trưởng công chúa Quán Đào trách mắng, "Công chúa là công chúa, đâu phải vì cháu không quen thì không phải nữa?"

"Được rồi!" Tảo Tảo phụng phịu nhưng vẫn thỏa hiệp, không muốn để bà ngoại tức giận. "Bá bá nói tiếp đi!"

"Sau khi Trưởng công chúa đi thì nương nương nói đợi trong phủ rất buồn bực, muốn đi lầu Thanh Hoan dùng cơm, nói cho chúng nô tài đi cùng là được rồi. Nô tài không dám làm trái đành phải cùng Dung Phi dẫn độ mười hộ vệ đi theo nương nương. Sau đó, Vân cô nương ở lầu Thanh Hoan

https://thuviensach.vn

đến gặp nương nương nói rằng hôm nay cô gái hát xướng ngã bệnh, kính xin nương nương hát giúp rồi được nương nương đồng ý. Lúc nương nương thay trang phục thì nô tài và Dung Phi vẫn ở bên cạnh. Trang phục là một bộ váy dài biểu diễn xanh biếc vô cùng xinh đẹp và một chiếc khăn lụa che mặt. Thế nhưng sau khi hát xong khúc hát thì lại là bà chủ Mai của lầu Thanh Hoan từ trên đài bước xuống. Nô tài vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nương nương nhưng không biết xảy ra việc gì mà không thấy bóng dáng nương nương đâu nữa. Tuy nhiên chúng nô tài đã dẫn bà chủ Mai về đây."

"Lục Y", Trưởng công chúa Quán Đào cúi đầu nghĩ ngợi rồi gọi.

"Trưởng công chúa!" Lục Y sợ hãi quỳ gối hành lễ, "Có gì dặn bảo?"

"Tiểu thư nhà ngươi và lầu Thanh Hoan có quan hệ gì?"

"Việc này…", Lục Y ra vẻ khó nói nhưng vẫn đáp, "Tiểu thư là chủ nhân của một nửa lầu Thanh Hoan."

Chương 19: Há vì ơn sinh thành mà quên chuyện năm xưa

Trưởng công chúa Quán Đào thu xếp cho Tảo Tảo vào ngủ trong khuê phòng trước kia của Trần A Kiều rồi trở lại phòng mình, trằn trọc hồi lâu vẫn không ngủ được.

"Công chúa có tâm sự gì sao?" Sau lần trở mình thứ sáu của Lưu Phiếu, Đồng Yến tỉnh dậy, ánh mắt mơ màng hỏi.

"Ừm. Ta đang nhớ Kiều Kiều." Trưởng công chúa Quán Đào không yên lòng đáp, "Mất tích năm năm, Kiều Kiều đã thay đổi rất nhiều rồi."

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

“Thế à?” Đồng Yến nghiêng đầu, có vẻ chưa hiểu lắm. “Vậy nương nương thay đổi sẽ là tốt hay là xấu?”

“Ta cũng không dám khẳng định.” Bà chậm rãi nói, “Kiều Kiều trở nên thông minh, khoáng đạt quá. Nếu không phải ta là mẫu thân ruột của nó thì quả thực không tin Kiều Kiều hiện giờ chính là Kiều Kiều lúc trước. Nó sinh cho Trần gia thêm một hoàng tử, một công chúa, đó là việc tốt. Nhưng cách làm việc hiện giờ của Kiều Kiều không khỏi quá lộ liễu, dù có chỗ hay là ‘muốn bắt thì phải thả’ nhưng hiệu quả cuối cùng thế nào thì ta không đoán được.”

“Sau năm năm nó rời đi, ta cũng có những điều nhìn không thấu được nó nữa.”

“Đúng vậy… Nói ra, công chúa Sơ thật khiến người khác ưa thích.”

“May là thế.” Lưu Phiếu mỉm cười gật đầu, đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an bèn đứng dậy mặc áo choàng ngoài.

“Công chúa, người đi đâu vậy?”

“Ta đi xem Sơ Nhi.”

Lưu Phiếu rất nhanh đi tới trước phòng Tảo Tảo. “Sơ Nhi!”, bà gọi khẽ, hỏi tỳ nữ bên cạnh, “Công chúa Sơ thế nào rồi?”

Nữ tỳ thi lễ đáp, “Buổi tối Công chúa uống một chén canh ngọt rồi ngủ sớm, đến bây giờ vẫn chưa thấy tỉnh.”

Lưu Phiếu vén mành trướng, lập tức biến sắc. Trên giường không có một bóng người, chỉ có một chiếc gối được nhét vào trong chăn để làm như thể

https://thuviensach.vn

có người đang ngủ.

"Công chúa đâu?" Bà trầm giọng hỏi.

Cả đám nữ tỳ kinh hãi nhất tề quỳ rạp xuống, "Nô tỳ đáng chết!"

"Các ngươi chết thì có ích lợi gì?" Lưu Phiếu cực kỳ giận dữ nhưng không mất đi lý trí, cao giọng gọi: "Người đâu?"

"Có thấy dấu vết Công chúa ra vào hay không?"

"Hoàn toàn không thấy", Trần Toàn khom người đáp, ông ta là Đại tổng quản Trần phủ, hôm nay trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, dĩ nhiên là ông ta phải xuất hiện.

"Ra lệnh cho tất cả mọi người trong phủ tìm khắp mọi nơi", Lưu Phiếu ra lệnh, vẻ mặt hết sức khó đoán.

A Kiều, rốt cuộc con đang nghĩ gì? Sơ Nhi và Mạch Nhi đều do một tay con nuôi dưỡng, rốt cuộc con muốn để con gái thành ra thế nào? Lưu Phiếu ném cái gối xuống giường rồi phất tay bỏ đi.

Khi tất cả mọi người đều đã rời phòng thì một bóng người nhỏ nhắn từ dưới giường chui ra, nấp sau cửa sổ nhìn ra. Bên ngoài đèn đuốc sáng choang, từng tốp người chạy qua chạy lại khắp nơi trong phủ tìm kiếm tung tích của nó.

Tảo Tảo khẽ thở dài, nó đã được nghe mẫu thân kể về các loại chuyện chạy trốn nên biết rằng chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Gian phòng ngủ đắt tiền này chính là điểm mù của bà ngoại. Đương nhiên, vấn đề là ở chỗ Trưởng công chúa Quán Đào không ngờ rằng một cô bé nhỏ tuổi lại có tâm kế sâu như vậy nên mới dễ dàng bị mắc lừa. Tuy thế còn

https://thuviensach.vn

phải đợi đến lúc gần sáng, mọi người đều mệt mỏi thì mới có thể lén lút rời đi.

Mẫu thân và ca ca nhất định ở ngoài thành đợi nó, nếu như nó trốn ra ngoài thành thuận lợi thì sẽ đoàn tụ với bọn họ, cả nhà rong chơi bốn biển. Chợt nhớ tới vị đế vương oai hùng mặc áo đen trên điện Tuyên Thất hôm nay, Tảo Tảo hơi chần chừ nhưng chỉ một giây sau nó lắc đầu gạt ra ngoài tâm trí.

"Trưởng công chúa có lệnh, tất cả mọi người ra ngoài phủ đi tìm tung tích của Công chúa Sơ." Trời đã gần sáng mà vẫn không thấy bóng dáng Lưu Sơ đâu, Lưu Phiếu rốt cục mất hết kiên nhẫn mới ra mệnh lệnh như vậy.

"Dạ!" Mọi người nhận lệnh, rầm rập bước ra khỏi cổng phủ.

Một lát sau, cánh cửa khuê phòng Trần A Kiều khẽ hé mở, Tảo Tảo từ trong khe cửa chạy vụt ra, núp trong bóng tối quan sát thật kỹ lưỡng. Trên bầu trời bao la tối đen không có một ánh sao, chỉ có vầng trăng lưỡi liềm còn treo ở cuối chân trời tỏa ánh sáng bàng bạc. Phủ Đường Ấp hầu lớn như vậy nhưng không có một bóng người. Họ không phải là đã ra ngoài tìm Lưu Sơ thì cũng đã quá mệt mỏi trở về phòng thiu thiu ngủ. Lưu Sơ dễ dàng luồn ra cửa phía tây phủ Đường Ấp hầu rồi từ đó chạy ra ngoài đến một ngõ hẻm thật dài. Xuyên qua ngõ hẻm này, tiếp tục đi về hướng tây thêm một đoạn nữa là có thể đến được Tây Thắng Hoa môn. Trước đây, sau khi mẫu thân dẫn ca ca và nó đi ngang qua, nó và ca ca đã từng quay lại một chuyến để quan sát địa hình nơi này.

Mẫu thân và ca ca sẽ chờ mình ở một chỗ nào đó bên ngoài thành, Tảo Tảo nghĩ vậy bèn rảo bước nhanh hơn, không dừng lại ở đầu hẻm nữa.

https://thuviensach.vn

Trời dần sáng, Tảo Tảo liếc thấy ở đầu hẻm có một người ăn xin nằm co quắp trên mặt đất, bên cạnh là một đứa trẻ ngồi co ro trong gió lạnh, cả hai đều xanh xao gầy guộc, áo quần rách nát. Lát sau, một cô bé mặc đồ ăn mày đi ra đầu ngõ, tuy vạt áo đang mặc có dấu vết bị dùng sức xé ra nhưng vì quần áo của người ăn xin vốn luôn rách rưới nên cũng chẳng ai chú ý. Trên mặt, trên tay cô bé đều được thoa một lớp bùn đất che kín làn da. Không ai tin rằng cô bé năm tuổi vừa mới có địa vị công chúa Đại Hán của bọn họ lại giả dạng làm ăn mày để lẻn ra khỏi thành! Cô bé vừa đắc ý thầm nghĩ vừa đi chầm chậm trên đường phố. Đường phố lúc này cũng chưa có mấy người, vắng tanh vắng ngắt. Một vài người nhận ra bầu không khí kỳ quái trong thành, thì thầm bàn tán với nhau.

Tảo Tảo theo sau một toán nông dân đi ra khỏi thành. Dần dần cũng đến gần cổng thành, từ xa đã có thể nhìn thấy lá cờ cắm trên cao bay phấp phới cho tới mặt mũi những binh lính oai hùng mặc áo giáp da trâu.

Tảo Tảo hơi cúi đầu, dường như đã có thể nhìn thấy mẫu thân đang đứng ở ngoài thành với khuôn mặt tươi cười, ca ca cũng cười bảo, “Tảo Tảo, ca ca chờ muội quá lâu rồi đó.”

Khi sắp đến gần cổng thành, nó bỗng va đầu vào một người. Nỗi vui mừng dần nguội lạnh, nó từ từ ngẩng đầu lên, thấy người này mặc bộ y phục tôn quý may bằng gấm màu đen có thêu hình mây và hoa văn như ý. Người trước mặt rất cao, Tảo Tảo cố sức, cố hết sức ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy được dung mạo của y.

Đó là một gương mặt rất bình tĩnh không biết đang nghĩ gì, cặp lông mày rậm đen, đôi mắt sâu thăm thẳm không biểu hiện tình cảm, đôi môi mỏng rất mỏng, giống hệt như ca ca. Tảo Tảo bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào y. Nó hơi co người lại, cúi đầu xuống.

https://thuviensach.vn

“Sao không bỏ chạy?”, Lưu Triệt hỏi giọng bình thản, nhìn xuống cô bé xinh đẹp mặt hoa da phấn ở dưới chân. Thân hình nó thật nhỏ, thật nhỏ, còn chưa cao tới đùi y, mặc bộ đồ rách rưới càng để lộ ra vẻ thanh đạm đáng thương. Quá giống, thật quá giống A Kiều khi còn bé.

Lưu Triệt nhớ lại đêm qua, Niếp Mông trở về phục mệnh.

“Người con gái trong cung Trường Môn là giả!”

Lưu Triệt nghe đến đáp án vừa bất ngờ vừa ở trong dự liệu thì lòng cảm thấy xốn xang, không biết cảm xúc phản ứng như vậy phải gọi là cảm khái hay tức giận.

“Thật vậy!”, Niếp Mông quỳ dưới đất bẩm báo, “Hôm qua thần phụng mệnh đến cung Trường Môn yết kiến Trần hoàng hậu nương nương. Nương nương tỏ vẻ bình tĩnh, nói đi thay y phục, sau đó thì bên trong vang lên tiếng nô tỳ hô hét kinh hãi là nương nương đã treo cổ tự vẫn. Nô tài đi mời lão má má có thâm niên sống trong cung mới kiểm tra thân thể, lão má má nói vị hoàng hậu nương nương này không phải là thật. Năm đo kiểm tra thân thể nương nương khi tiến cung, người ta đã đánh ký hiệu ở nơi nào đó trên người nương nương, người con gái trong cung Trường Môn lại không hề có ký hiệu này.”

Từ những biến cố phát sinh trong mấy ngày gần đây, hắn nhạy cảm nhận ra trong lòng Hoàng thượng đã lại có cảm giác với phế hậu. Mặc dù không biết cái cảm giác đó cuối cùng dẫn sự việc phát triểu theo hướng nào nhưng hắn vẫn gọi phế hậu là Hoàng hậu nương nương, và cũng thấy là Hoàng thượng không phản đối.

Lưu Triệt tất nhiên biết ký hiệu trên người Trần A Kiều nhưng vị trí quá mức nhạy cảm nên lão má má cũng không dám nói ra miệng.

https://thuviensach.vn

A Kiều, nàng rời khỏi cung Trường Môn từ lúc nào chứ? Y chỉ còn biết tự trách bản thân vì đã quá tự tin rằng A Kiều sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay mình, vì mình đã không đến Trường Môn, không nhận ra được nàng thật là giả… A Kiều bị phế rồi thì sống ở Trường Môn nhưng y không cho phép cô cô đến thăm vì sợ hai người phối hợp gây chuyện… Y nhắm mắt lại gạt bỏ hết những hối hận thương tiếc trong lòng, buồn phiền đi đi lại lại.

"Con cũng rất thông minh. Trẫm chờ ở chỗ này vốn không hy vọng sẽ gặp con nhưng con thật sự đã xuất hiện ở đây vào lúc này, đúng là không giống một đứa trẻ mới bốn tuổi rưỡi."

"Hừ!" Tảo Tảo không đáp, cúi đầu nhìn xuống giày của mình.

Đôi giày thủng mấy lỗ, thậm chí có thể nhìn thấy ngón chân cô bé trắng hồng như ngọc, Lưu Triệt nhìn mà tức giận lại không có chỗ trút, răn dạy, "Con nhìn con đi, đường đường là công chúa Đại Hán mà bộ dạng thế này thì còn ra cái thể thống gì?"

"Ta đâu có muốn làm công chúa", Tảo Tảo đột nhiên ngẩng mặt lên la lớn.

"Con…", Lưu Triệt cảm thấy lòng như bị lửa đốt, vung tay lên nhưng lại trông thấy Tảo Tảo nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt sợ hãi, nước mắt giàn giụa trên đôi má mềm mại, khuôn mặt bé nhỏ không bằng bàn tay y nhòe nhoẹt như hoa lê dưới mưa thì không nỡ đánh.

Y buông tay, quay lại ra lệnh, "Đỡ công chúa lên xe."

"Ta không lên, ta không lên." Tảo Tảo ra sức giãy giụa nhưng không cưỡng lại được sức lực của cung nhân, cuối cùng vẫn bị kéo lên xe. Khi xe rời đi, Tảo Tảo tuyệt vọng òa khóc nức nở. Lưu Triệt vén rèm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một câu.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa chạy qua bốn cây cầu trong kinh thành về phía cung Vị Ương. Cấm vệ quân cửa Bắc từ xa nhìn thấy chiếc xe ngựa trang trí hình rồng, biết là ngự giá liền mở cửa cung quỳ đón. Xe ngựa chạy thẳng vào cung, dừng lại trước điện Tuyên Thất. Dương Đắc Ý ở ngoài xe cung kinh, "Bệ hạ, đến rồi."

Tảo Tảo vẫn còn khóc rấm rứt. Cô bé khóc đã lâu nên cảm giác trên mặt hơi dính, lấy tay áo lau lung tung, không may tay áo dính đầy cát bụi nên bị ho sặc sụa. Khi mành xe được vén lên, Dương Đắc Ý liếc mắt nhìn qua thì cũng không khỏi tấm tắc. Công chúa Sơ mặc dù còn nhỏ tuổi, y phục rách nát, ngồi mãi một chỗ khóc lóc vật vã trông nhếch nhác không chịu nổi nhưng vẫn thể hiện khí độ cao sang của một công chúa Đại Hán. So với cô bé thì ba công chúa chính thức do Vệ hoàng hậu sinh ra còn xa mới bì kịp.

Lưu Triệt quay đầu lại khe khẽ gọi, "Này", nhưng thấy Tảo Tảo lén lén lút lút lùi lại thì nổi giận đùng đùng, một tay bế thốc thân hình bé nhỏ của Tảo Tảo lên vai trước tiếng kêu kinh ngạc của Dương Đắc Ý rồi nhảy xuống xe đi thẳng về hướng điện Tuyên Thất.

Tảo Tảo nhất thời không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trời đất điên đảo, đầu váng mắt hoa, vừa mới ngừng khóc lại òa lên, tay chân đấm đá loạn xạ. Lưu Triệt cứ thế vác Tảo Tảo bước lên bậc thang, mặc kệ các cung nhân bên cạnh trợn mắt há mồm đứng trông. Chợt y trông thấy Vệ Trường công chúa Lưu Phỉ đang đứng trên đó.

"Vệ Trường?"

"Phụ Hoàng", Lưu Phỉ vội vàng hành lễ, "Mẫu hậu nói bệnh của đệ đệ đại biến chứng, muốn mời phụ hoàng đến thăm." Cô vốn bị mẫu thân phái tới chầu chực ở trước điện Tuyên Thất, hy vọng mời được Lưu Triệt đến điện Tiêu Phòng thăm mẫu thân con mình và đệ đệ nhưng tình cảnh trước

https://thuviensach.vn

mắt đã khiến cho một người luôn giữ lễ như cô suýt nữa quên mất phải ăn nói như thế nào.

"Để lát nữa trẫm sẽ qua", Lưu Triệt đáp gọn, không hề chú ý tới sắc mặt tái nhợt của Lưu Phỉ, "Con hãy về đi!"

"Dạ!" Lưu Phỉ cúi đầu đáp, khi ngẩng đầu lên thì Lưu Triệt mặc y phục gấm đen đã biến mất vào trong cổng chính điện Chiêu Dương.

Lưu Triệt quăng Tảo Tảo xuống mặt thảm dày, không để ý đến những vết bẩn trên y phục mình, lạnh lùng hỏi: "Con làm loạn đã đủ chưa?" Tảo Tảo nhanh như chớp từ trên mặt thảm bò dậy. Một miếng ngọc bội lộ ra khỏi vạt áo, nó vội vàng giấu kỹ lại rồi vô cùng thận trọng quan sát y: "Ông thả ta ra khỏi thành thì ta sẽ không làm loạn nữa."

"To gan, lâu lắm rồi không ai dám nói chuyện với trẫm như con. Gọi phụ hoàng mau."

Lưu Triệt nheo mắt, vừa rồi y bất chợt chú ý. A Kiều có tài lực không thể khinh thường ở kinh thành thì Tảo Tảo có một miếng ngọc bội cũng không phải là lạ, nhưng vừa nãy y đã trông thấy rõ ràng là miếng ngọc bội này có ký hiệu của hoàng gia.

"Ta không gọi", Tảo Tảo lớn tiếng chống đối, "Gọi thế thì chẳng phải là thừa nhận…" Nó vội vã dừng lại, suýt nữa thì cắn phải đầu lưỡi.

Lưu Triệt thoáng đắc ý, "Trẫm cần con thừa nhận sao? Trẫm vốn chính là phụ hoàng của con."

"Ông không phải!" Tảo Tảo kích động cơ hồ nhảy dựng lên, "Khi ta và ca ca khóc đòi phụ thân thì ông ở đâu chứ? Khi bọn chúng nói chúng ta không có phụ thân thì ông ở nơi nào?" Nó cho rằng sáng nay đã khóc đủ

https://thuviensach.vn

nhiều rồi nhưng sau một khắc lại phát hiện nước mắt một lần nữa đang rơi xuống như mưa khiến điện Tuyên Thất hoa lệ bỗng chốc trở lên nhạt nhòa.

Lưu Triệt chấn động. Lần đầu tiên y đã được nếm trải cái cảm giác muốn nói chuyện mà lại không biết nói gì, mãi lâu sau mới lên tiếng: "Không phải là con còn có người mẫu thân rất khó lường sao?"

"Mẫu thân có tốt thế nào chăng nữa thì cũng không phải là cái gì cũng giúp được chúng ta." Tảo Tảo thút thít, "Khi chúng ta ngồi xe từ Đường Cổ Lạp Sơn đến Trường An, có một ngày nghỉ chân ở trạm dịch, chơi với những đứa trẻ khác trong trạm dịch, bọn chúng hỏi ta rằng phụ thân chúng ta là ai", nó quệt nước mắt, "Ca ca bỏ ra ngoài không trả lời. Bọn chúng liền cười chúng ta, ca ca rất tức giận, đánh nhau với bọn chúng. Mặc dù ca ca học võ công nhưng vẫn còn nhỏ. Bọn họ bắt nạt ta thì ca ca bảo vệ ta. Ca ca dặn không được nói cho mẫu thân làm mẫu thân đau lòng."

"Sau đó ta đi hỏi mẫu thân là tại sao ta không có phụ thân. Khi đó ta chỉ cho rằng phụ thân đã chết rồi, trong lòng thật là đau khổ, thật là đau khổ. Thế nhưng mẫu thân nói phụ thân không cần chúng ta, nói rằng phụ thân không cần mẫu thân, cũng không cần đến ca ca và ta ở trong bụng mẫu thân. Mẫu thân đã khóc rất nhiều. Ta bị ca ca mắng vì hỏi chuyện chọc mẫu thân khóc. Ca ca nói, chúng ta có mẫu thân là đủ rồi, chúng ta không cần có phụ thân vì phụ thân không cần chúng ta trước. Phụ thân không cần chúng ta trước, không cần mẫu thân, không cần ca ca, cũng không quan tâm đến ta."

"Hu hu… Là ông không cần chúng ta trước."

Trong khoảng khắc đó, Lưu Triệt đứng trơ ra giữa ngôi điện trống trải, cảm thấy một lưỡi dao rất cùn chậm chạp cứa đi cứa lại trong lòng rõ ràng không thấy đau đớn bao nhiêu nhưng lại nhận biết rằng lòng mình đau như cắt. Kể từ sau khi lên ngôi hoàng đế, y chưa từng hối hận về những chuyện

https://thuviensach.vn

đã làm. Lúc phế bỏ A Kiều, y cũng nghĩ rằng mình sẽ không hối hận. Y cho rằng y đã chán ghét nàng. Náng quá kiêu ngạo, quá đơn giản nên phế đi cũng không tiếc. Tuy nhiên việc đó đã khiến cho nàng phải lưu lạc ở bên ngoài, một cô gái kiêu căng như nàng thì làm sao có thể cầu sinh trong cuộc đời chìm nổi, lại còn nuôi dưỡng hai đứa con trai, gái? Thế nhưng giờ khắc này thì y nghe được rõ ràng tiếng lòng mình đau. A Kiều thuở ấy cũng đau như thế này sao? Thì ra là nỗi đau của nàng vẫn có thể khiến y phải đau theo.

Lưu Phỉ đứng ở ngoài điện cũng cảm thấy lòng mình cứ trầm xuống, trầm xuống mãi, tựa như từ trên trời cao cứ thế rơi xuống chẳng biết đến đâu là tận cùng. Nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ ướt sũng vạt áo, cô lê từng bước chậm chạp leo lên cầu thang, buồn đau thẫn thờ, thầm nghĩ, có lẽ, mẹ con mình đã mất phụ hoàng rồi.

Tảo Tảo bỗng nhiên ngã nhào xuống, không kịp kêu lên một tiếng. Trong suốt một ngày một đêm qua, nó đã trải qua quá nhiều biến cố, mặc dù từ nhỏ đã được Tiêu Phương giúp điều dưỡng thân thể nhưng cuối cùng vẫn không chịu được mà phát bệnh. Lưu Triệt lặng người, ôm lấy cô bé, hô lên: “Truyền ngự y!”

“Công chúa Sơ chỉ vì hỏa khí công tâm, lao lực quá độ nên bệnh cũ tái phát, thảo dân châm cho Công chúa mấy mũi thì không có gì đáng ngại nữa rồi.” Trong điện Chiêu Dương, Tiêu Phương mặc đồ trắng hào hoa anh tuấn bắt mạch cho Tảo Tảo rồi thu tay về, điềm đạm nói.

“Thật vậy sao?” Lưu Triệt hỏi lại, “Rốt cuộc thì nó bị bệnh gì?”

“Cơ thể người mẹ lúc mang thai đã bị tổn thương quá nặng, lại là ca khó sinh nên mạch bị hao tổn, khí huyết bẩm sinh đã không đủ.” Tiêu Phương lắc đầu, “Bệnh này bảo nặng thì không phải nặng nhưng muốn trị tận gốc

https://thuviensach.vn

lại cực kỳ khó khăn, đành phải điều dưỡng lâu dài, không thể để mệt nhọc, tránh xúc động quá lớn."

Lưu Triệt nhướng mày, trong mắt lóe lên vẻ u ám nguy hiểm, "Cơ thể mẹ tổn thương quá nặng có nghĩa là gì?"

"Năm đó khi thảo dân tới điều trị thì nương nương đã bị thương nặng, nghe nói là bị người đuổi giết."

"Vậy à…", Lưu Triệt hơi trầm tư, lại mỉm cười khen, "Y thuật của Tiêu tiên sinh quả thật là cao minh."

Tiêu Phương trả lời nước đôi, "Không dám, chỉ bình thường mà thôi."

"Nếu như y thuật của Y Kiếm song tuyệt Tiêu Phương của Triêu Thiên môn mà chỉ là bình thường thì ngự y trong cung sẽ tính là cái gì?", Lưu Triệt nói, đám ngự y đang quỳ ở ngoài rèm run như cầy sấy, dập đầu lia lịa.

Lưu Triệt nhìn chăm chú vào hắn hồi lâu, xoay người phất tay, "Đi theo trẫm đến đây."

Điện Tiêu Phòng.

Vệ Tử Phu đi ra ngoài nghênh đón, "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Nụ cười của nàng ta dịu dàng nhưng lại thoáng vẻ miễn cưỡng.

"Ừm." Lưu Triệt hỏi tiếp, "Cứ Nhi như thế nào?"

"Uống thuốc xong thì ngủ say rồi."

https://thuviensach.vn

“Thảo dân tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Tiêu Phương quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ!” Vệ Tử Phu nghi ngờ hỏi, “Vị này là?”

“Tiêu Phương”, Lưu Triệt cũng không để tâm, ngồi xuống nói, “Ngũ Diệp Trầm Thủy hương chỉ có thể giảm bớt chứng bệnh của Cứ Nhi, trẫm tin tưởng ngươi…”, y khẽ quay đầu nhìn Tiêu Phương đầy thâm ý, “…nhất định có thể chữa khỏi nhanh chóng.”

Tiêu Phương ôm hòm thuốc quỳ lạy, vẻ mặt kính cẩn, “Thảo dân sẽ cố gắng hết sức.”

Hắn đi vào trong phòng quan sát kỹ lưỡng sắc mặt Lưu Cứ, ánh mắt thoáng hiện vẻ thấu hiểu, đưa tay chẩn mạch rồi xoay người quỳ xuống bẩm, “Cứ điện hạ không phải bị cảm lạnh.”

Lưu Triệt nhướng mày, “Vậy là bệnh gì?”

Tiêu Phương cười khẽ, “Chẳng qua là ăn đồ gì đó không sạch mà không thể bài tiết ra được. Thảo dân viết phương thuốc, theo đó điều trị mấy hôm sẽ khỏi.”

“Cứ theo lời ngươi đi. Sau này ngươi ở phòng ngự y chăm sóc sức khỏe cho Tứ công chúa.”

Tiêu Phương sững người, chắp tay từ chối, “Thảo dân đã quen sống tiêu dao tự do tự tại, không thích hợp với chốn cung đình.”

“Ý trẫm đã quyết”, Lưu Triệt thản nhiên, không cho hắn có cơ hội cự tuyệt, “Chừng dăm ba ngày nữa thì Tiêu tiên sinh hãy tiến cung đi.”

https://thuviensach.vn

Tiêu phương trầm mặc một lát rồi thi lễ nói: “Tuân mệnh!”

Chương 20: Khúc hát nghiêng thành vang danh thiên hạ

“Tiêu huynh”, Tang Hoằng Dương bước vào, “Nghe nói ít ngày nữa Tiêu huynh sẽ vào cung nhậm chức, Hoằng Dương vội bước tới chúc mừng.”

Tiêu Phương đặt cuốn sách trong tay xuống một bên, quay sang bảo, “Lộng Triều, đi ra ngoài canh chừng không cho ai đến gần.”

Lộng Triều vâng lời đi ra ngoài cửa phòng.

“Mặc dù ta biết chắc rằng mẹ con Nhạn Nhi tất không phải là người thường nhưng cũng không nghĩ tới thân phận này của bọn họ. Tang công tử chắc là biết từ lâu rồi phải không?”, Tiêu Phương ngồi trên ghế, khẽ ngẩng đầu lên nhìn Tang Hoằng Dương, ánh mắt của hắn rất sáng nhưng lại ẩn chứa một tia ủ dột.

“Đúng thế!” Tang Hoằng Dương thẳng thắn thừa nhận, với tay tự rót cho mình một tách trà, “Là ta cố ý nhắc tới Tử Dạ y quán trước mặt Hoàng thượng nên Hoàng thượng mới phái người đến mời nàng ta.”

“Tại sao vậy?”

“Ta biết Nhạn Nhi không muốn.” Tang Hoằng Dương cười khổ:

“Không biết tiên sinh đã bao giờ nghĩ, nếu nàng ta chỉ có một thân một mình thì nàng ta muốn sống tiêu dao tự do tự tại cũng không sao, ta sẽ không nói nửa câu. Nhưng nàng ta lại có Mạch Nhi và Tảo Tảo, thân phận

https://thuviensach.vn

hoàng tử và công chúa của bọn chúng nàng ta nói không được là không được hay sao? Nếu một ngày bị người ta phát hiện ra thì Mạch Nhi và Tảo Tảo sẽ gặp phải tai ương.

Nhạn Nhi lẩn tránh đã quá lâu rồi. Chuyện ta làm chỉ để cho mọi chuyện trở nên rõ ràng, ép nàng ta phải đối mặt và cho mọi người có liên quan một cơ hội quyết định hướng đi, cũng tranh thủ cho nàng ta một thế cục tốt nhất. Đi đâu về đâu phải do chính nàng ta quyết định. Chúng ta tự để lộ ra còn tốt hơn so với bị người khác phát hiện, đến lúc đó sẽ trở tay không kịp. Cho nên ở lầu Thanh Hoan, ta trông thấy nàng ta bỏ chạy nhưng không lên tiếng. Ta không cho là ta làm sai. Tiêu tiên sinh, tiên sinh thì sao?"

"Ta tuyệt đối không đồng ý cách đó nhưng việc đã đến nước này rồi", Tiêu Phương thở dài, "thì có nói gì cũng đều vô ích. Điều duy nhất là cầu nguyện cho Nhạn Nhi bên ngoài có thể bình an, Tảo Tảo cũng sống tốt."

"Yên tâm!" Tang Hoằng Dương trấn an, "Nhạn Nhi không phải là người tự đầy đọa bản thân, hơn nữa nhiều bằng hữu ở bên cạnh nàng ta như vậy, họ sẽ chăm sóc tốt cho nàng ta. Về phần Tảo Tảo, có Trưởng công chúa Quán Đào quan tâm nên sẽ không việc gì. Nói thế nào thì…", hắn do dự hồi lâu, chọn từ để nói, "Chúng nó cũng là cốt nhục của Hoàng thượng nên không việc gì đâu."

"Vậy đi", Tiêu Phương cũng bỏ qua chuyện này, từ từ ngồi thẳng lên, ánh mắt trở nên sắc bén, "Chúng ta nói đến chuyện vị hoàng tử ở điện Tiêu Phòng kia một chút chứ?"

"Công tử yên tâm, có Lộng Triều ở ngoài canh chừng thì sẽ không một ai nghe thấy đâu."

Tang Hoằng Dương bật cười, "Chuyện này thật đúng là ta làm không được đàng hoàng cho lắm. Tiêu tiên sinh cao minh nhìn ra Hoằng Dương

https://thuviensach.vn

bội phục.”

“Nếu Tiêu mỗ không nghiên cứu y thuật nhiều năm thì quả thực không có cách nào nhìn ra được. Chỉ là Tiêu mỗ không rõ, Tang công tử cũng chưa từng nghiên cứu về y thuật sao lại có thể bố trí cục diện như thế, có người tương trợ hay không?”

“Tiêu tiên sinh cũng quá xem nhẹ Hoằng Dương rồi.” Tang Hoằng Dương thong thả bước mấy bước trong phòng rồi nói tiếp, “Hoằng Dương cũng may biết một thứ mà tuy rằng chúng ta không nhìn thấy được, nhưng khi xâm nhập vào cơ thể thì sẽ làm giảm sức đề kháng của con người, trong khi lại gần như không có ảnh hưởng đối với súc vật. Hoàng Dương đã bắt tay vào chuẩn bị từ trước đó rất lâu. Phía đông thành Trường An, gần thôn trang mà Tiêu tiên sinh ở trước đây, có một trại chăn nuôi gia súc. Sữa bò mà vị hoàng tử đó của điện Tiêu Phòng sử dụng hàng ngày được cung ứng từ đây. Từ năm ngoái ta đã âm thầm nhúng tay vào trại chăn nuôi, đối với nước uống sạch dành cho bò sữa thành nước sông có pha một lượng cực nhỏ thứ này, sau một thời gian ngắn thì đổi lại như cũ. Do Hoàng hậu nương nương cho Hoàng tử sử dụng hương vào đúng quãng thời gian ta đã đổi lại nước như cũ nên mới tưởng là Ngũ Diệp Trầm Thủy hương có hiệu quả. Thật ra mấy cây hương tầm thường như thế thì có thể chữa được bệnh gì cơ chứ?”

“Coi như công tử túc trí đa mưu, chỉ cần xóa sạch dấu vết thì dù Hoàng thượng có điều tra đến tận trại chăn nuôi thì chẳng qua cũng là chuyện một đám người tranh đoạt mối làm ăn cung cấp nước mà thôi.” Tiêu Phương nheo mắt, “Thế nhưng công tử không nghĩ rằng vị Hoàng tử điện hạ kia có tội gì chứ? Công tử nỡ lòng đối phó với một đứa trẻ như vậy sao?”

“Tranh đấu ở chốn hậu cung căn bản là không chết không thôi.” Tang Hoằng Dương cũng không quá quan tâm, “Mẫu thân của nó từng làm cho Nhạn Nhi khổ sở, ta trả lại trên người đứa con mà cô ta yêu thương nhất

https://thuviensach.vn

cũng không có gì là quá đáng. Huống chi nó chỉ bị cảm lạnh hơn một tháng, cũng không phải là thương tổn gì quá lớn. Nếu ta độc ác hơn một chút, tăng thêm liều thuốc thì mạng nó đã không còn. Chỉ là…", hắn cười khẩy, "thắng như vậy quá đơn giản, rất không có ý nghĩa. Ta cũng không phải là người lòng dạ độc ác."

Mãi đến khuya Tang Hoằng Dương mới đẩy cửa bước ra, bước chân đi có vẻ nặng nề. Lộng Triều ở trong đình viện ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, ánh mắt tràn đầy vẻ khó hiểu đối với biểu hiện khác lạ của hắn.

"Lộng Triều", Tang Hoằng Dương xoa xoa đầu Lộng Triều khiến hắn bực bội tránh ra. Cho dù thế sự xoay vần thế nào thì người thiếu niên này vĩnh viễn vẫn giữ được vẻ trong sáng.

"Lộng Triều cảm thấy", hắn hơi lưỡng lự hỏi, "Ta có phải là một người xấu hay không?"

"Tang ca ca đối xử với Lộng Triều rất tốt." Lộng Triều nghiêng đầu nhìn hắn, gương mặt đầy vẻ khó hiểu.

Tang Hoằng Dương cảm thấy phiền muộn, "Đệ nói rất đúng, chỉ cần đối xử tốt với những người mình quan tâm là được rồi."

Mùa xuân năm Nguyên Sóc thứ sáu rốt cuộc đã tới. Dân chúng thành Trường An không thể nào hiểu nổi những biến hóa kỳ lạ trong cung Vị Ương. Những ngày này dân chúng luôn sôi nổi hào hứng thảo luận về chuyện Đại Hán bỗng nhiên có thêm một công chúa. Có người nói Công chúa là đứa con mà đương kim Hoàng thượng gửi lại trong dân gian thuở còn thiếu niên phong lưu. Cũng có người nói là con của một vị nương nương không được sủng ái sinh ra trong lãnh cung, nhiều năm không ra khỏi Dịch đình[1]. Hoàng thượng tình cờ gặp mặt mới nhận ra.

https://thuviensach.vn

[1] Dịch đình: Nơi ở của cung nữ, phi tần bị tội trong nội cung

"Nói bậy bạ gì thế?" Trên lầu Thanh Hoan, thiếu gia Trần Thương của phủ Đường Ấp hầu ném chén rượu xuống, "Đó rõ ràng là cháu của ta, con gái của Hoàng hậu nương nương Đại Hán."

Cả tầng lầu bỗng chốc lặng ngắt, mọi người đều lộ vẻ kỳ quái. Trong phòng bao, Đường Ấp hầu Trần Việt lập tức trừng mắt nhìn đệ đệ. Trần Thương bị ánh mắt sắc bén dọa cho gần tỉnh rượu, hiểu ra rằng không được nhiều chuyện. Trần Việt gõ bàn nói, "Cũng tốt. Cũng nên để cho người Trường An biết đã đến thời của Trần gia chúng ta rồi."

Một lúc lâu sau, lầu dưới có người nói, "Nói đến lầu Thanh Hoan, ca khúc mà bà chủ Mai hát vài ngày trước thật khiến cho người ta hâm mộ."

"Đúng vậy!" Bầu không khí lặng ngắt lại được khuấy động, có người tiếp lời: "Ta đã hỏi ông chủ Vân, ca khúc đó tên là *Giai nhân khúc,* bà chủ Mai cũng thật xứng đáng với chữ tuyệt sắc giai nhân." Gã mơ màng:

"Liếc một cái nghiêng thành

Ngoảnh nhìn nghiêng đất nước.

Không có người thương mến.

Chỉ tiếc…"

Gã đột nhiên im bặt, mấy vị thiếu gia của phủ Đường Ấp hầu đang ở trên lầu. Mai Ký Giang sau khi xuống đài liền bị người của phủ Đường Ấp hầu bắt đi chẳng còn tin tức gì nhưng ông chủ lầu Thanh Hoan lại hoàn toàn không để ý, cứ như không có chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Tiêu Phương đang cùng Lộng Triều đi ra ngoài Trần phủ, chuẩn bị vào cung dưới sự giám hộ của Kỳ Môn quân.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ từ góc phố chạy tới, nắng chiếu khiến Tiêu Phương nheo mắt lại, nhớ chuyện năm xưa Hàn Nhạn Thanh bị chính chiếc xe này va phải mà sinh non. Mặc dù bệnh trong người Tảo Tảo cũng không phải hoàn toàn do vậy nhưng đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu.

"Tiêu tiên sinh!" Trưởng công chúa Quán Đào vịn vào tay Đổng Yển, mỉm cười bước xuống xe, dáng vẻ oai vệ. Kỳ Môn quân bên cạnh đều quỳ xuống tham bái.

"Đa tạ tiên sinh đã chăm sóc cho mẹ con Kiều Kiều trong những ngày qua."

"Nương nương thông tuệ hơn người", Tiêu Phương khom người nói: "Tiêu Phương tự thấy tiến cung không chăm sóc được gì nhiều lắm."

"Cho dù thế nào thì cũng phải đa tạ tiên sinh." Lưu Phiếu hỏi vẻ quan tâm, "Bản cung nghe nói năm đó Kiều Kiều xuất cung đã phải chịu rất nhiều đau khổ."

"Lần này xuất kinh, Kiều Kiều mang theo một số người quen. Tiên sinh là ân sư truyền nghề cho Kiều Kiều, sư công của Sơ Nhi. Lần này tiến cung, sức khỏe của Công chúa Sơ chỉ biết trông cậy vào tiên sinh. Bản cung lo lắng cho con gái, muốn biết chuyện của Kiều Kiều những năm gần đây, kính xin Tiêu tiên sinh giúp toại nguyện."

"Không dám nhận", Tiêu Phương vội vàng quỳ xuống hành lễ, "Khắp thiên hạ đều biết lòng yêu thương của Trưởng công chúa đối với nương nương."

https://thuviensach.vn

Tháng Hai năm Nguyên Sóc thứ sáu, tại điện Tuyên Thất, Tứ hoàng nữ Lưu Sơ chính thức được phong hào Duyệt Trữ, ban cho ở điện Chiêu Dương.

"Công chúa Duyệt Trữ à?" Trong điện Tiêu Phòng, Vệ Tử Phu từ từ nhắm mắt, khẽ hỏi lại. Vệ Trường công chúa bế Lưu Cứ ngồi bên cạnh lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sang hướng mẫu hậu của mình, định lên tiếng rồi lại thôi.

"Đúng vậy!", Thượng Viêm nói. Gã là tiểu thái giám thường theo hầu thánh giá, mặc dù không có quyền cao chức trọng bằng Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý nhưng cũng là một nhân vật không thể coi thường. Lúc này gã đang quỳ trước mặt Hoàng hậu nương nương. "Từ trước đến nay, hoàng tử hoàng nữ tôn thất nhà Hán đều ở cùng mẫu phi, nếu không có mẫu phi thì ở trong cung điện của một phi tần rảnh rỗi. Công chúa Duyệt Trữ còn quá nhỏ tuổi mà Hoàng thượng đã ban cho ở điện Chiêu Dương một mình, danh nghĩa không thua kém các phi tần khác."

Móng tay của Vệ Tử Phu bấm sâu vào da thịt trong lòng bàn tay, "Thanh đệ, lúc trước đệ nói đúng, việc ta đến hiện trường đã buộc Hoàng thượng phải quyết định rồi. Trên cõi đời này, khó khăn nhất là đoán ý của đế vương, cho dù là Hoàng hậu A Kiều năm xưa hay là ta hôm nay cũng đều như thế."

Vệ Tử Phu từng chút từng chút nới lỏng tay, "Thượng Viêm!" Nàng ta đứng dậy, chậm rãi bước xuống điện. "Ngươi phải nhớ kỹ rằng ngươi cũng góp phần vào việc phế hậu năm xưa, nếu Trần A Kiều thực sự trở lại, cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua ngươi."

"Thế nhưng…" Thượng Viêm sợ hãi ngẩng đầu, "dù sao cô bé cũng là công chúa do Hoàng thượng sắc phong mà."

https://thuviensach.vn

“Năm xưa, ngay cả mẫu thân của nó ta cũng đã đấu.” Dưới ánh mặt trời, trên dung nhan mỹ lệ của Vệ Tử Phu hiện lên một nét nhăn nhúm. Thượng Viêm không tin, chớp mắt mấy cái, lại thấy là một gương mặt dịu dàng hòa nhã: “Huống chi một tiểu nha đầu miệng còn hơi sữa chứ?”

“Bên cạnh Hoàng thượng không thể thiếu ngươi. Ngươi về trước đi.” Vệ Tử Phu điềm nhiên bảo.

“Dạ!” Thượng Viêm lui ra.

“Phỉ Nhi. Hôm đó, lúc phụ hoàng dẫn Lưu Sơ về cung con ở bên ngoài điện Tuyên Thất, phụ hoàng đối xử với con bé đó thế nào?”

Lưu Phỉ co rúm người lại, “Nó khóc thảm thiết, phụ hoàng không nói được câu nào.” Cô trông thấy rõ ràng mặt mẫu hậu tái đi thì lòng kinh hãi, tay căng ra khiến cho đệ đệ đang ở trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn lẩm nhẩm kêu: “Tỷ tỷ!”

“Cứ Nhi!” Vệ Tử Phu đi vài bước đến ngồi xuống trước mặt con trai, ánh mắt có vẻ đau thương, “Ta cho là nhờ có con mà năm mẹ con chúng ta mới có thể an tâm, ai ngờ…”

Trần A Kiều, tại sao ngươi trở về cơ chứ?

“Miếng ngọc bội này là một trong những thứ trẫm ban thưởng năm xưa phải không?”

“Dạ!” Niếp Mông quỳ trước vương án. “Năm Quang Nguyên thứ sáu, Trưởng công chúa Quán Đào vào cung cầu kiến Trần nương nương, bệ hạ không đồng ý, chỉ ban thưởng cho một số châu báu, miếng ngọc bội này nằm trong số đã ban thưởng. Trên đường về nhà, Trưởng công chúa đã va vào một người phụ nữ có thai ở ngoài phố, dùng miếng ngọc bội này để bồi

https://thuviensach.vn

thường. Người phụ nữ có thai chính là cô gái trước kia lấy tên giả Hàn Nhạn Thanh chơi tửu lệnh với Hoàng thượng ở lầu Văn Nhạc, sau này khôi phục lại họ Trần."

Lưu Triệt vuốt ve miếng ngọc bội trong tay, sắc mặt lúc sáng lúc tối không biết là vui hay giận.

Niếp Mông vờ như không thấy, tiếp tục bẩm báo, "Sau đó nương nương bị động thai khó sinh. Bà đỡ kể lại rằng tình hình lúc ấy rất nguy hiểm, nếu không có Tiêu tiên sinh ra tay thì rất có thể nương nương đã thành một xác ba mạng rồi, nhưng cũng vì thế mà lưu lại mầm bệnh cho Công chúa Duyệt Trữ."

"Tiêu tiên sinh?" Lưu Triệt bất chợt ngừng tay, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Tiêu Phương của Triêu Thiên môn, biệt hiệu là Y Kiếm song tuyệt. Nương nương năm xưa bái vào môn phái của hắn nên về sau mới có Tử Dạ y quán danh tiếng."

"Tang Hoằng Dương." Lưu Triệt nhắc đến cái tên này thì liền nổi giận, "A Kiều năm xưa làm thế nào mà chạy thoát khỏi cung Trường Môn được? Trong hậu cung của trẫm sao lại có thể xuất hiện một kẻ giả danh Hoàng hậu chứ, hừ?" Lưu Triệt nheo mắt, chuyển sang hỏi vấn đề khác, giọng điệu ẩn chứa nguy hiểm.

"Bẩm Hoàng thượng", mồ hôi lăn dài trên trán Niếp Mông. Năm xưa khi phế hậu, Lưu Triệt đã tỏ ra vô tình đến mức tàn nhẫn nên bọn thị vệ dĩ nhiên cũng không quá chú ý đến sự an toàn của cung Trường Môn, mới xảy ra chuyện như vậy. Mặc dù chúng sai nhưng không phải là không có nguyên nhân. "Cuối mùa thu năm Quang Nguyên thứ năm, điện Tuyên Thất từng bị hỏa hoạn, mọi người trong cung tập trung cứu hỏa, chắc là đúng vào lúc đó

https://thuviensach.vn

có người mang Trần nương nương ra khỏi cung rồi đưa nương nương giả mạo vào trong."

"Chúng thần đã điều tra ra Trần nương nương vừa mới rời khỏi cung đã bị một thế lực không rõ đuổi giết, trúng một đao vào ngực làm trọng thương, sau đó mất tích ở bãi sậy ngoài thành Trường An. Lúc bấy giờ bãi sậy cũng cháy lớn, mọi người phát hiện được một thi thể bị cháy thui và một vài món đồ của Trần nương nương nên liền cho rằng nương nương đã chết, còn đắp một nấm mộ cho nương nương đó. Chúng thần đã đào nấm mộ này lên, khám nghiệm thấy trong đó là một bộ hài cốt đàn ông."

Nếu lúc này Niếp Mông ngẩng đầu lên thì sẽ phát hiện ra cánh tay trái của Lưu Triệt đang buông thõng bên người đã nắm lại thật chặt, thậm chí có thể trông thấy nổi gân xanh.

Khi đó y còn tức giận A Kiều kiêu ngạo nên đi đến cung Vị Ương cũng không thèm quay đầu liếc mắt nhìn về phía Trường Môn, nhưng y nào biết rằng A Kiều lại bị đuổi giết ở ngay sát nách, suýt nữa còn bỏ mạng. Y cũng không phân biệt rõ được loại tâm trạng này của mình là đau lòng hay là giận dữ vì sự tôn nghiêm bị mạo phạm, "Ngươi có biết ai là người đuổi giết Trần hoàng hậu không?"

Niếp Mông kinh ngạc, đây là câu thừa nhận thân phận của A Kiều do chính miệng Hoàng thượng nói ra, hắn không dám chậm trễ, "Lúc ấy, Lưu Lăng, con gái của Hoài Nam vương đang ở trong thành Trường An."

"Lưu Lăng!", Lưu Triệt lặp lại cái tên này. Theo ngôi thứ trong hoàng tộc thì Lưu Lăng là em gái họ của y, ấn tượng của y đó là một cô gái xinh đẹp có khuôn mặt trái xoan. Năm Kiến Nguyên thứ nhất, y thành thân với A Kiều, vì là tôn thất nên nàng ta đã lặn lội đường xa từ Hoài Nam tới dự. Cũng năm đó vì tính tình trẻ con, không chịu được cảnh chư hầu thế lớn uy hiếp quyền lực của Hoàng đế nên y đã cố tình quyến rũ nàng ta để làm nhục

https://thuviensach.vn

Hoài Nam vương. Lưu Lăng khi đó chỉ là một thiếu nữ mới lớn, trong lòng ngưỡng mộ Trường An phồn hoa thì làm sao có thể cưỡng lại được bậc đế vương anh tuấn trẻ tuổi?

Sau nhiều lần lén lút hẹn hò, nàng ta hỏi y, "Chàng muốn ta làm gì?" Y cười lạnh lùng, có thể làm gì đây? Cả hai đều là con cháu Hán Cao Tổ, họ có cùng một chữ Lưu. Song y không nói, nàng ta thì cứ chờ, chờ mãi đến lúc không chịu nổi đã chọn cách bùng phát.

Một lần, nàng ta trở lại Trường An, hẹn y ra gặp mặt. Hai người chia tay không vui vẻ. Khi từ đình viện của nàng ta đi ra, y trông thấy A Kiều mặt mũi đang tái nhợt. Chung quy lại thì họ vẫn là con cháu Hán Cao Tổ! Cho dù không ở cung đình, thậm chí không ở Trường An thì vẫn là dòng dõi quyền thế. Y không tránh khỏi xung đột với A Kiều. A Kiều kiêu ngạo là thế, đã trút hơn nửa phần giận lên người cô gái có khuôn mặt trái xoan đặc trưng của vùng Hoài Nam kia.

Y luôn cho rằng được làm vua thua làm giặc, việc mình gây ra thì mình phải gánh chịu mọi hậu quả. Vì thế Lưu Lăng không có tư cách để oán hận. Khi nàng ta lựa chọn phương pháp cá chết lưới rách dẫn A Kiều lúc ấy còn là mẫu nghi thiên hạ tới biệt quán của mình thì nàng ta nhất định phải gánh chịu những ghen tuông của vợ người ta. Nhưng y thừa nhận rằng mình không hiểu tâm sự của nữ nhân. Y không hiểu tại sao năm đó A Kiều biết rõ là không sáng suốt nhưng vẫn liều chết phản đối sự tồn tại của Tử Phu ở cung Vị Ương, cũng như y không thể hiểu tại sao Lưu Lăng lại lựa chọn cách trăm hại không có lấy một lợi đối với mình là vào lúc A Kiều thất thế đã dám phạm trọng tội, đuổi giết nàng cho bằng được.

Những năm gần đây, y cũng biết rằng người con gái có khuôn mặt trái xoan, thần sắc tươi tắn như hoa đào ấy đã dần trưởng thành, trở thành một kẻ thông minh xảo trá, nhưng trong ký ức, y vẫn luôn nhớ về ánh mắt bẽn lẽn thuần khiết năm nào.

https://thuviensach.vn

Phụ nữ trên thế gian, hết thảy đều là loại sinh vật cảm tính.

“Có thể xác định được không?”

“Thuộc hạ đã tra ra là vào đêm điện Tuyên Thất bị hỏa hoạn, một trong Hoài Nam bát công bên cạnh Lăng quận chúa là Ngũ Bị có hành tung không rõ, thủ hạ của biệt viện cũng bị điều đi hết. Ngày đó có một thị vệ của biệt viện mất tích một cách bí ẩn, Lăng quận chúa đã bồi thường một khoản tiền để người nhà của hắn không truy cứu nữa”, Niếp mông bẩm.

“Sau khi rời khỏi cung, Trần nương đã kết giao với nghĩa mẫu họ Thân, sư phụ Tiêu Phương và cả nghĩa huynh Tang Hoằng Dương, Liễu Duệ, sinh ra Hoàng tử Mạch và Công chúa Duyệt Trữ, rồi sau đó đi theo Tiêu Phương đến Đường Cổ Lạp Sơn, năm ngoái mới trở lại Trường An và mở Tử Dạ y quán.”

Niếp Mông im lặng chờ Hoàng thượng cho biết cách xử trí cuối cùng với Trần Hoàng hậu, mãi lâu sau hắn mới nghe thấy vị đế vương nói giọng yếu ớt, “Phái người theo dõi A Kiều và… Mạch Nhi, nhưng không được để cho họ biết.”

Phủ Đường Ấp hầu.

“Thả ta ra!” Mai Ký Giang ngồi bệt dưới địa lao phủ Đường Ấp hầu, thi thoảng lại gào lên mấy tiếng.

Cửa địa lao được mở ra, nàng ta lấy lại tinh thần, hỏi châm chọc, “Bản thân ta vẫn chưa được biết rằng phủ Đường Ấp hầu đã có thể tùy tiện bắt người cơ đấy?”

Người vừa đến lên tiếng, “Hầu phủ thì không thể nhưng trẫm lại có thể.”

https://thuviensach.vn

Mai Ký Giang kinh hãi quay đầu lại, thấy một người đàn ông mặc áo đen đang bước xuống bậc thang, gương mặt mờ ảo trong địa lao tối tăm nhưng có thể cảm nhận rõ ràng khí thế nghiêm trang sát phạt.

"Dì Mai!" Một thân hình nhỏ bé từ sau người đàn ông lao vụt ra phía trước. Đó chính là Tảo Tảo đang nhướng mày quát: "Thả dì Mai ra."

Tên lính mới coi ngục đang quỳ bái nhìn lên Lưu Triệt, thấy y khẽ gật đầu mới tiến tới mở cửa lao.

Mai Ký Giang ôm chầm lấy Tảo Tảo, nghi ngờ nhìn người đàn ông ngoài cửa lao lẫn đám nội thị đang tiến vào. Dương Đắc Ý tiến lên bẩm, "Hoàng thượng, nơi này ngột ngạt ẩm thấp, hay là chúng ta lên trên?"

"Không việc gì." Lưu Triệt đưa mắt nhìn chằm chằm cô gái trong lao, "Trẫm hỏi ngươi, người lên đài hiến nghệ ngày đó ở trong lầu Thanh Hoan rốt cuộc là Trần hoàng hậu hay là ngươi?"

"Trần hoàng hậu à?" Nàng ta kinh ngạc hỏi lại. Tảo Tảo ở trong lòng nàng ta ngẩng đầu lên, cười hì an ủi, "Dì Mai, không phải sợ đâu."

"Tất nhiên là tiểu nữ…" Mai Ký Giang trả lời giọng run run, chợt nghe thấy một người phía sau Lưu Triệt hừ một tiếng, "Mai cô nương, cô nương cần phải trả lời cho rõ ràng, nếu không phạm vào tội khi quân thì không một ai bảo vệ cô nương được đâu."

"Là Nhạn Nhi!" Nàng ta do dự một lúc rồi nói.

Người kia "ồ" lên một tiếng, lại hỏi, "Làm thế nào mà Trần hoàng hậu rời đi được?"

https://thuviensach.vn

“Sàn diễn của lầu Thanh Hoan đã được thiết kế đặc biệt.” Mai Ký Giang như thể đã nói ra được câu then chốt nên sắc mặt cũng dần dần trở lại bình thường, “Hôm đó Nhạn… khi Trần nương nương hát xong đi xuống đài, rèm cửa kéo ra, tôi và nương nương mặc y phục giống nhau đổi người ở chỗ cánh cửa bí mật. Hôm đó, nếu ông chú ý…”, nàng ta khẽ cười, quay sang bảo Trần Lãng đang đứng ở bên cạnh, “sẽ nhìn thấy ánh nến trên sàn diễn thoáng chập chờn như bị gió thoảng qua.”

“Lão nô sơ ý.” Trần Lãng tính khí vô cùng tốt nên không hề tức giận, “Như thế này thì lão nô phải xin chịu tội với Trưởng công chúa rồi.”

“Mẫu thân của con ngày đó hát bài gì?” Tảo Tảo ló đầu ra từ trong lòng Mai Ký Giang hỏi. Nó không cảm thấy hứng thú với bất kỳ cái gì nhưng đối với việc này lại cực kỳ hăng hái.

“Là… Trần nương nương hát lần đầu tiên nên ta cũng không biết tên”, Mai Ký Giang lưỡng lự nói.

“Ồ!” Lưu Triệt thốt lên, không thấy rõ vẻ mặt của y, “Mai cô nương đã được gọi là ca cơ đệ nhất lầu Thanh Hoan thì hát lại khúc hát đó chắc không khó phải không?”

Mai Ký Giang cảm giác bất đắc dĩ, vì trong tay không có đàn tỳ bà nên đành phải hát chay. Mặc dù nàng ta bị giam trong địa lao tối tăm suốt một ngày đêm nhưng không bị ngược đãi, vẫn mặc bộ y phục màu xanh thiên thanh giống như của Hàn Nhạn Thanh ở lầu Thanh Hoan ngày đó, giọng hát cũng vẫn trầm bổng, du dương:

“Phương Bắc có giai nhân,

Thế gian này chỉ một,

https://thuviensach.vn

Ngoảnh đầu lại nghiêng thành,

Ngoái lần nữa nghiêng nước.

Chẳng cần biết nghiêng thành hay nghiêng nước,

Khó gặp lại giai nhân?”[2]

[2] Bài hát Giai nhân khúc.

Nàng ta hát xong một lúc lâu, Trần Lãng nhẩm một câu, “Không hay bằng nương nương hát hôm đó.” Ông nhớ hôm đó, khi Hàn Nhạn Thanh hát ở trên sàn diễn thì cả lầu Thanh Hoan đều im lặng, đều bị sự tao nhã tuyệt trần của nương nương chinh phục, mà cũng vì vậy nên ông mới không phát hiện ra chuyện đổi người.

Chương 21: Trong cung Vị Ương không có gió trăng

Sóng gió vừa mới dấy lên đầu năm Nguyên Sóc thứ sáu thì đã chìm nghỉm đi khi cuộc chiến Hán Hung bùng nổ trở lại.

Tháng Hai.

Đệ đệ của Hoàng hậu, Đại tướng quân Vệ Thanh dẫn mười hai vạn kỵ binh xuất phát từ quận Định Tương, dưới trướng có bảy tướng gồm Công Tôn Ngao, Công Tôn Hạ, Triệu Tín, Tô Kiến, Lý Quảng, Lý Tự, Liễu Duệ. Đại tướng quân hạ lệnh cho Công Tôn Ngao, Công Tôn Hạ làm tiên phong; Triệu Tín, Tô Kiến bên cánh trái; Lý Tự, Liễu Duệ bên cánh phải; Lý Quảng làm hậu quân, tiến đánh Hung Nô.

https://thuviensach.vn

Liễu Duệ đi trong hàng quân, suy ngẫm về câu chuyện biến đầu năm. Hắn bàng quan không nhúng tay vào, cũng không bàn luận gì, cuối cùng đi tới bước này tuy không cam lòng nhưng cũng là may mắn. Những người khác có thể dễ dàng buông xuôi cho qua trận phong ba nhưng hắn thì không thể, Vệ Thanh cũng không thể. Cho nên, trong cuộc chiến tranh này, hai người càng lúc càng xa. Dù sao, Vệ Thanh cũng là đệ đệ của Vệ Tử Phu còn hắn lại là ca ca của Nhạn Nhi. Hắn còn phải biết ơn vì Vệ Thanh không hề lấy việc công để trả thù riêng, bằng không mà nói thì chiến trường là nơi dễ dàng nhất để khiến cho một người biến mất.

"Tướng quân!", Tiết Thực hỏi nhỏ, "Trần thiếu gia thật sự là Hoàng hậu nương nương trước kia sao?"

"Đúng vậy!", Liễu Duệ hồi tỉnh lại, khẽ trả lời.

"Thật là không thể hiểu nổi!", Tiết Thực thở dài, chậc lưỡi, "Trần nương nương tốt như vậy mà tại sao Hoàng thượng lại phế bỏ nương nương nhỉ?"

Liễu Duệ bật cười, trên thế gian thật sự có bao nhiêu chuyện được đen trắng rõ ràng như trong mắt thiếu niên này đâu. "Đi thôi!", Liễu Duệ rút roi ngựa, "Trên chiến trường nào có thể nói phải trái."

Trong chiến dịch này, mấy ngàn quân Hán đã bị chết trận.

Lưu Triệt đang dạo bước trong hành lang cung Vị Ương thì nhận được tin chiến báo, nghe vậy cũng chỉ "ừ" một tiếng. Trong cuộc chiến tranh Hán Hung từ những năm cuối Nguyên Quang trở lại đây đã thắng nhiều bại ít nên lần này Lưu Triệt nghe tin nhưng không hề tức giận, thậm chí tâm trạng y còn trở nên sáng láng hơn, cảm giác nắng xuân trong vườn ngự uyển bỗng nhiên rực rỡ hơn ngày thường rất nhiều.

https://thuviensach.vn

“Ngươi tên Hoắc Khứ Bệnh? Tên nghe kỳ quái nhỉ.” Y nghe thấy giọng nói của một cô bé mềm mại như oanh vàng líu lo trong ngày xuân.

Dưới ánh mặt trời, giọng nói lạnh lùng của Hoắc Khứ Bệnh truyền đến, “Tên của Công chúa thì hay hơn gì chứ?”

Là công chúa nhỏ nhất của Hoàng triều Đại Hán nhưng có lẽ do lưu lạc ở trong dân từ thuở nhỏ nên tính tình Công chúa Duyệt Trữ hòa nhã hiếm thấy, không giống như Dương Thạch và Chư Ấp quen được nuông chiều. Đương nhiên, hoàng trưởng nữ của đế quốc Đại Hán là Vệ Trường công chúa cũng có tính tình dịu dàng nhưng không thể cởi mở hồn nhiên bằng Công chúa Duyệt Trữ. Mặc dù năm xưa đã từng tranh chấp với Hoắc Khứ Bệnh tại thao trường của Kỳ Môn quân nhưng Công chúa Duyệt Trữ không hề ghi hận. Một cô bé ở chốn cung Vị Ương đầy rẫy cạm bẫy này mà không có mẫu thân ở bên cạnh nhưng vẫn có thể sống bình an, chưa hề sai một ly, chưa từng bước nhầm một bước thì không khỏi khiến cho những người trong cung phải tấm tắc cho là lạ.

“Tên của ta có hàm ý đấy.” Lưu Sơ cười tít mắt, “Mẫu thân nói bà đặt tên này cho ta theo ý của một bài thơ, *“Nhân sinh nhược chích như sơ kiến”,* nó khoan thai ngâm nga, “Thế nào? Có phải nghe rất êm tai hay không?”

“Ta bình sinh không thích thơ văn, nhưng nghe câu này đúng là rất hay đấy!” Hoắc Khứ Bệnh trầm ngâm một lát, tuy tính cách cương cường nhưng cũng không khỏi rung động trước ý thơ.

“Thật à?” Lưu Sơ kiêu ngạo cười vang, “Cả bài thơ là như thế này:

Đời người nếu mãi như vừa gặp

Gió thu có khiến quạt hoa sầu?

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên chối bỏ bè bạn cũ

Lại nói lòng người thay đổi mau

Từ biệt ra đi giữa đêm thâu

Lệ rơi chan chứa trách ai đâu

Cần gì bạc bẽo như chàng Sở

Sát má kề môi vẫn nguyện cầu.”

“Chẳng qua là một bài thơ ai oán trong chốn cung đình mà thôi.” Giọng của Hoắc Khứ Bệnh lạnh lùng trở lại, “Không có gì thú vị!”

“Cỏ cây hoa lá cũng đều có tình.” Lưu Sơ cũng không tức giận, “Mẫu thân nói người viết bài thơ này là một nhà thơ nổi tiếng, là một người có tính cách chân thành, phần lớn những bài thơ của ông đều chí tình chí nghĩa. Có bài thơ này chắc ngươi sẽ thích. “ Nó lại cất giọng ngâm:

“Núi chạy quanh,

Sông chảy quanh,

Đi đến Du Quan mỗi một mình.

Sao đêm ngàn cánh lung inh.

Gió một canh,

Tuyết một canh,

https://thuviensach.vn

Rạo rực tình quê mộng chửa thành.

Vườn xưa lạnh vắng tanh.”[1]

[1] Bài Trường tương tư của Nạp Lan Tính Đức.

“Sao đêm ngàn cánh lung linh”, Hoắc Khứ Bệnh hình dung đến cảnh tượng như vậy hào khí trong lòng không ngừng sôi sục, cười dài, *“Uống rượu mạnh, cưỡi ngựa hay, giày xéo Hung Nô, đao chém cuồng Hồ, đại trượng phu phải là như thế.”* Hắn ghếch chân lên hòn giả sơn bên cạnh, ưỡn ngực ra đón gió.

“Hừ. Rõ ràng là thơ về một người nơi đất khách mà ngươi cũng có thể nghe ra như vậy?” Lưu Sơ giận đến tái mặt, cúi gằm xuống, *“Ngươi chỉ biết đến ‘Thịt giặc Hồ, khi đói quyết ăn. Máu Hung Nô, khát thời cười uống’*[2], nào có biết, *‘Nhất tướng công thành vạn cốt khô’*[3], nào có biết, *‘Tiếc thay xương gửi bờ Vô Định. Mà chốn khuê phòng vẫn mộng xuân’*[4]”

[2] Trích bài thơ Mãn giang hồng của Nhạc Phi.

[3] Trích bài Kỷ hợi tuế của Tào Tùng.

[4] Trích bài Lũng Tây hành - kỳ 2 của Trần Đào.

Hoắc Khứ Bệnh ngẩn ra rồi cười xòa, “Tiểu nha đầu, nghĩ ngợi quá rồi đấy.” Hắn nghiêm mặt, “Bọn Hung Nô thường xuyên xâm phạm biên cương của ta, giết con dân ta, bắt phụ nữ và trẻ em ta làm nô lệ, vậy không nên cưỡi ngựa giày xéo sao?”

“Ta đâu nói là không nên”, Lưu Sơ nhỏ giọng lẩm bẩm, “Chỉ là muốn ngươi nhớ, đằng sau ngươi còn có vô số mạng người, không được tùy tiện

https://thuviensach.vn

hoang phí.”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ xoa đầu cô bé, trong lúc lơ đãng chợt trông thấy tại hành lang đầu ngọn giả sơn có một bóng người đang chậm rãi xoay lưng, ống tay áo dài rộng phất phơ trong gió, màu gấm vàng sậm thể hiện là thân phận tôn quý trong cung Vị Ương, cũng chỉ có một người đủ tư cách được mặc. Nụ cười của hắn dừng nơi khóe miệng, cúi đầu nhìn xuống cô bé ngây thơ thông tuệ, những biến chuyển lần này là tốt hay xấu?

Vệ Thiếu Nhi ở trong đình nghỉ chân cách đó không xa, nhìn sang phía ngọn giả sơn hỏi vẻ nghi hoặc, “Nương nương, người để Khứ Bệnh tiếp xúc với Công chúa Duyệt Trữ là có ý đồ gì?”

“Nhị tỷ yên tâm”, Vệ Tử Phu ngồi quay lưng lại phía ngọn giả sơn, thị nữ cầm bình tới rót trà cho nàng ta, Vệ Tử Phu cầm chén lên nhấp một ngum, “Khứ Bệnh là đứa cháu ngoại mà Hoàng thượng và bản cung coi trọng nhất, bản cung tuyệt đối không có ý khiến cho nó bất lợi.”Nàng ta đặt chén trà xuống, trong mắt thoáng vẻ âm u, “Trần A Kiều cho rằng đưa một đứa con gái vào cung là có thể xoay chuyển được tâm tư Hoàng thượng, bản cung càng muốn thấy cô ta chôn chung cùng với con gái.”

“Nương nương cần gì phải lao tâm khổ tứ như thế”, Vệ Thiếu Nhi nói vẻ xem thường, “Chỉ có mỗi một đứa trẻ con, lại ở trong cung Vị Ương, nương nương là hoàng hậu thì chẳng phải muốn nó thế nào sẽ như thế ấy hay sao?”

“Tỷ tỷ!” Vệ Tử Phu quát lớn, thấy Vệ Thiếu Nhi sợ đến tái mặt thì dịu lại, buồn rầu nói, “Tỷ tỷ, may là vừa rồi chỉ có toàn người mình, sau này chớ có nói như thế.”

“Người trên cõi đời này đều gọi ta là Hoàng hậu, tôn sùng đến cực điểm nhưng nào biết rằng Hoàng hậu có lớn đâu chăng nữa thì bên trên vẫn còn có Hoàng thượng. Năm xưa Hoàng hậu A Kiều thế mạnh như vậy mà còn

https://thuviensach.vn

chẳng phải nói phế là phế đi sao? Lưu Sơ được đón vào cung là Hoàng thượng muốn nó sống tốt, nếu ta làm sai thánh ý thì đối với Vệ gia chính là tai họa diệt tộc. Nhưng Khứ Bệnh thì khác. Khứ Bệnh tuổi trẻ tài cao, rất dễ làm những cô gái trẻ say mê, chẳng phải hai biểu muội kiêu căng nhất của hắn đều rất ngoan ngoãn trước mặt hắn hay sao? Trần A Kiều dám cho con gái một mình vào cung, ta muốn cô ta nhận được kết quả bất hòa với con gái của mình."

Sắc mặt Vệ Thiếu Nhi trở nên kỳ lạ, "Ý nương nương, chẳng lẽ là… Công chúa Duyệt Trữ mới chỉ là một đứa trẻ con hơn năm tuổi mà thôi."

"Phương pháp dễ để cho người ta nhìn thấu nhất cũng là phương pháp hữu hiệu nhất." Vệ Tử Phu mỉm cười, "Sao nào, tỷ không có lòng tin đối với Khứ Bệnh chăng?"

"Thế nhưng …", Vệ Thiếu Nhi ngập ngừng, "Tỷ sợ tính tình Khứ Bệnh ương ngạnh sẽ không đồng ý làm như vậy."

Vệ Tử Phu không nói thêm, ánh mắt thâm sâu, "Nó phải đồng ý, bởi vì nó phải hiểu rằng, dù thế nào nó cũng là người Vệ gia. Vệ gia còn thì nó mới quanh vinh", nàng ta dịu dàng âu yếm Lưu Cứ trong lòng, "Vệ gia mà thương tổn thì nó cũng bị tổn hại."

"Tỷ tỷ", nàng khinh nga[5] họ Hình mỉm cười bước đến gần Lý Chi đang nhàn rỗi ngồi cho cá ăn trong ao Quan Lan, "Tiểu muội vừa mới đến điện Phu Hương gặp Hoành điện hạ về đây thì đã thấy mỹ nhân tỷ tỷ ở chỗ này. Tỷ tỷ thật đúng là nhàn nhã quá đi."

[5] Trong hậu cung nhà Tây Hán, từ Hoàng hậu trở xuống có mười chín chức danh.

Phi tần: chiêu nghi, tiệp dư, khinh nga, dung hoa, mỹ nhân;

https://thuviensach.vn

Nữ quan: bát tử, sung y, thất tử, lương nhân, trưởng sử, thiếu sử, ngũ quan, thuận thường;

Cung nhân: vô quyên, cộng hòa, ngu linh, bảo lâm, lương sứ, dạ giả.

Lý Chỉ nhẹ nhàng rắc chút thức ăn cuối cùng trong tay cho cá, mỉm cười đỡ cái bụng bầu lớn xoay người lại. Nàng đã có mang bốn tháng, đón lấy chiếc khăn lụa do thị nữ Văn Tâm bên cạnh đưa tới, nhẹ nhàng lau tay, "Hoành điện hạ khỏe không?"

Hình khinh nga than thở nhìn người con gái trước mặt, dù rằng cùng có duyên phận được hậu hạ quân vương bao nhiêu ngày tháng nhưng nàng vẫn mày cong như núi, tóc bồng như mây, hình dáng cử chỉ giống như liễu mềm lả lơi trong gió. Chính bởi vì có thần thái phong lưu như thế nên mới được Hoàng thượng yêu thương ngay cả khi có người con gái thường dân thần thoại Vệ hoàng hậu và Vương phu nhân độc chiếm ân sủng của Hoàng thượng suốt bao nhiêu năm.

"Hoành điện hạ rất khỏe nhưng Vương tỷ tỷ thì có chút…", Hình khinh nga cân nhắc từng câu từng chữ, "Từ sau khi Công chúa Duyệt Trữ hồi cung thì thứ tự của các hoàng tử hoàng nữ trong cung đã thay đổi." Nàng ta bĩu môi, "Hận nhất có lẽ là người trong điện Tiêu Phòng kia."

Lý Chỉ che miệng, "Muội muội đã chân thành như vậy thì tỷ tỷ cũng nói một câu thật lòng, đây là cuộc tranh giành giữa hai hoàng hậu, chúng ta làm phi tần thì đừng nên tham dự vào đó. Văn Tâm, loại mơ này không tệ, lần tới bảo nhà bếp mang đến nhiều một chút."

"Dạ!", Văn Tâm quỳ gối đáp.

"Tỷ tỷ có mang biểu hoàng tử nên đương nhiên là nói như vậy rồi." Hình khinh nga không cam lòng, thở dài, "Cũng không biết làm sao mà Trần

https://thuviensach.vn

hoàng hậu trước kia lại may mắn như vậy, có thể sinh được một vị hoàng tử trưởng."

"Muội muội chắc là vào cung muộn nên chưa từng trông thấy Trần hoàng hậu nhỉ?" Lý Chỉ không có sức để đứng lâu, níu tay Văn Tâm, đỡ lấy eo lưng ngồi xuống, nhìn Hình khinh nga với vẻ đầy hàm ý, "Năm đó, khi Trần hoàng hậu còn đang tại vị, ở thời kỳ đỉnh cao, ngay cả Hoàng thượng… cũng phải e ngại! Trần hoàng hậu cùng Hoàng thượng có giao tình với nhau từ nhỏ, cho dù bị phế nhưng nơi nàng ta xuất thân vẫn còn đó. Trưởng công chúa Quán Đào yêu con tha thiết, khó biết sẽ làm ra những chuyện gì. Ta còn nhớ vào ngày đại biến giỗ tổ, Trần hoàng hậu mặc điển phục[6] xuất hiện ở bên cạnh Hoàng thượng, khí thế đó, hừm", nàng nói vẻ coi thường, "Vệ hoàng hậu khó có thể đạt được."

[6] Điển phục: Lễ phục.

"Ý của tỷ tỷ là…" Trong mắt Hình khinh nga thoáng hiện vẻ kinh ngạc, "Chuyện đã đến nước này mà Trần hoàng hậu vẫn còn đủ sức đánh một trận sao?"

"Có sức để đánh một trận ư?" Lý Chỉ gật đầu,, "Muội muội nói không sai. Cung Vị Ương chính là một bãi chiến trường mà ai thắng ai thua thì chỉ Hoàng thượng mới phân định được. Trần hoàng hậu lần này quyết đánh đến cùng, nếu không có bài tẩy trong tay thì sao lại tin tưởng như thế? Cuộc chiến tranh này", nàng cho một quả mơ vào miệng, "Muội, ta, còn cả Vương mỹ nhân trong điện Phu Hương chỉ cần khoanh tay đứng nhìn là được rồi."

"Hì hì", Hình khinh nga nhìn về bóng người mặc sắc phục hoàng hậu và Vệ Thiếu Nhi ở ngọn giả sơn xa xa, "Xem ra Trần hoàng hậu chưa hồi cung thì trận chiến này đã khai hỏa rồi."

https://thuviensach.vn

“Muội muội nói sai rồi”, Lý Chỉ cải chính, “Phải nói là, cuộc chiến trong cung Vị Ương chưa từng kết thúc.”

Năm Nguyên Sóc thứ sáu có thể nói là một năm đầy biến động. Tháng Tư, Đại tướng quân Vệ Thanh dẫn Giáo úy Trương Khiên thông thạo tình hình Tây Vực vừa gia nhập và cả Hoắc Khứ Bệnh mới được phong làm Phiêu kỵ giáo úy, xuất quân tiếp tục bước đường chinh phục Hung Nô. Trương Khiên biết rõ trên sa mạc nơi nào có đồng cỏ và nguồn nước nên quân Hán không thiếu nước uống.

Trung quân của Vệ Thanh gặp quân Hung Nô, vừa chém đầu vừa bắt làm nô lệ hơn vạn người. Phía bên cánh trái, Tô Kiến, Triệu Tín thống lĩnh hơn ba ngàn kỵ binh tao ngộ với quân chủ lực của Thiền vu Hung Nô ở trên thảo nguyên, kịch chiến nửa ngày, bị tổn thất hơn một nửa quân số. Trường Tín hầu Liễu Duệ, Trung lang tướng Lý Quảng từ hai bên phải trái kéo về yểm trợ. Ba đoàn quân hợp một, Tô Kiến lại có nỏ lớn nên Triệu Tín tinh thần phấn khởi đánh quân Thiền vu đại bại, buộc Thiền vu phải bỏ chạy, chém đầu bắt làm nô lệ gần một vạn. Phiêu kỵ giáo úy Hoắc Khứ Bệnh dẫn tám trăm khinh kỵ binh[7] dưới quyền tập kích vào doanh trại khiến Hung Nô tổn thất nặng nề, bắt sống nhiều quý tộc.

[7] Kỵ binh thường được dùng trong nhiều công tác khác nhau: do thám, vu hồi, dẫn dụ, bọc hậu, hộ tống. Trong đó, khinh kỵ binh được trang bị giáp nhẹ khi chiến đấu, sở hữu năng lực tác chiến khá và cực kỳ cơ động.

Tin tức truyền về Trường An, Vũ Đế vui mừng ban thưởng cho tất cả mọi người, thăng Trương Khiên làm Bác Vọng hầu, Hoắc Khứ Bệnh làm Quan Quân hầu. Lý Quảng nhờ có quân công nên được phong làm Chấn Viễn hầu, cuối cùng cũng thoát được cái số “Lý Quảng khó phong” trong lịch sử.

Tháng Tư năm đó.

https://thuviensach.vn

Một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến vào thành Tức Mặc, thủ đô nước Giao Đông.

Hàn Nhạn Thanh thở phào nhẹ nhõm, "Cuối cùng cũng đến được một thành lớn." Nàng cười, "Có thể được ăn một bữa ngon và nghỉ ngơi chút rồi."

"Chẳng phải là do phương pháp chọn đường quái dị của muội hay sao." Quách Giải dội một gáo nước lạnh. Hắn chưa từng thấy quyết định chọn đường nào như thế bao giờ, cứ đến ngã ba thì nàng lại tung một đồng Tam Thù, thấy chỉ về hướng nào thì đi theo đường đó.

"Như thế mới có thể khiến người khác mông lung chứ?" Hàn Nhạn Thanh không hề mếch lòng, "Ngay cả chính bản thân chúng ta cũng không biết mình muốn đi đâu thì sẽ không một ai đoán được."

Quách Giải nhìn nàng hồi lâu, không nhịn được quát, "Vậy thì có tác dụng gì? Kẻ đằng sau trang điểm thì cứ trang điểm, người phía trước bị chặn cướp thì cứ đánh giết. Muội thử tính xem dọc đường chúng ta bị chặn cướp bao nhiêu lần?"

"Sao thế, có cần phải so đo như vậy không?" Nàng chớp chớp mi, nói vẻ vô tội, "Không phải là chúng ta đã có huynh rồi sao? Đám giặc cướp hại dân hại nước đó thì cứ đánh đuổi hết đi là được rồi."

Trên đường từ Trường An tới đây, bọn họ gặp cướp tổng cộng ba lần, lần sau khó khăn hơn lần trước. Lần đầu tiên nàng còn thảnh thơi ngồi trên xe tay cầm tay dạy Trần Mạch cầm cung nỏ bắn kẻ địch, lần thứ hai đã không dám liều như vậy còn lần thứ ba thì ngay cả bản thân cũng không thể không xung trận.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân!” Trần Mạch từ trong xe thò đầu ra, “Hôm nay chúng ta ở đâu?”

“Tìm một khách sạn nào đó ở thôi.” Hàn Nhạn Thanh vén rèm xe lên gọi, “Nghĩa mẫu, Tiểu Hổ Tử, ra ngoài đi!”

Thân Hổ đỡ Thân đại nương xuống xe, nhìn chằm chặp về phía Hàn Nhạn Thanh, nàng nhạy cảm phát hiện thấy nên dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

“Tỷ…”, Thân Hổ cảm giác mồm miệng khô khốc, “Tỷ thật sự là…?”

Cậu không dám nói tiếp mấy chữ còn lại.

“Ngốc ạ”, Hàn Nhạn Thanh không nhịn được gõ đầu Thân Hổ, “Cho dù tỷ là ai chăng nữa thì vẫn là tỷ tỷ của đệ”, nàng ngẩng lên nhìn nghĩa mẫu, “và cũng là con gái ngoan của nghĩa mẫu.”

“Nhạn Nhi”, Thân đại nương cảm động thốt lên, “Nhưng mà”, bà lưỡng lự nhìn nàng rồi lại nhìn Trần Mạch, “Chúng ta như thế này có phải là tốt không?”

“Chẳng có gì không tốt”, Hàn Nhạn Thanh khúc khích, “Chúng ta ở Trường An lâu quá rồi, nghĩa mẫu không muốn ra ngoài xem phong cảnh khắp nơi sao?” Nàng trợn mắt nhìn Trần Mạch, “Cũng may là tiểu tử này thức thời biết về nhà đón mọi người cùng đi.”

Trần Mạch ưỡn ngực, vênh mặt, rồi bỗng co rúm người lại, vuốt ngực, “May quá, con chỉ sợ mẫu thân mắng.”

Hàn Nhạn Thanh không nhịn được, giơ tay xoa xoa gáy con trai, xẵng giọng, “Đồ láu cá!”, rồi nói tiếp vẻ cảm khái, “Nếu không thế mẫu thân sẽ rất lo lắng cho mọi người.”

https://thuviensach.vn

“Nói đến chuyện lo lắng”, Thân đại nương xót xa, “Không biết Tảo Tảo thế nào? Nó nhỏ như thế lại phải ở kinh thành một thân một mình.”

Hàn Nhạn Thanh đỏ hoe mắt, “Sẽ không sao đâu.” Nàng thốt lên tựa như nói với chính mình, “Có mẫu thân… của con thì Tảo Tảo sẽ không việc gì. Huống chi…”, nàng trấn an, “Sư phụ cũng sẽ chăm sóc cho nó. Có câu ‘Hổ dữ không ăn thịt con’, mà con cũng chưa nhận được tin tức gì xấu, thế… là được rồi.”

“Mẫu thân”, Trần Mạch kéo vạt áo nàng, “Con nhớ muội muội quá!”

“Mạch Nhi!” Hàn Nhạn Thanh ngồi sụp xuống, nhìn thẳng vào mắt con, “Chúng ta sẽ trở về, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta trở về đón Tảo Tảo.”

Chỉ có đi trên đường phố Tức Mặc mới thật sự hiểu được nhịp sống thành thị của nơi nay.

Gió cuốn cát vàng mù mịt thổi táp vào mặt, cho dù đã đeo một tấm mạng che mặt nhưng Hàn Nhạn Thanh vẫn cảm thấy hanh khô. “Tức Mặc, Tức Mặc không phải là tĩnh mịch sao?”, nàng phân tích ý nghĩa hàm chứa trong cái tên này. Quốc chủ nước Giao Đông Lưu Ký, người quen biết cũ của nàng, là con thứ mười hai của Cảnh Đế Lưu Hằng, em khác mẫu thân của Lưu Triệt, em họ của nàng. Thuở nhỏ hai người thường xuyên gặp nhau ở cung Vị Ương, giao tình không thể bảo là sâu nhưng cũng không thể coi là nông. Trong ấn tượng, A Kiều thời thiếu nữ kiêu căng, ngạo mạn, ỷ được cậu ruột sủng ái, sau lại có thân phận thái tử phi nên cho dù là hoàng tử cũng chưa chắc đã coi vào đâu. Nàng từng có va chạm, cũng không thể nói là quá lớn với Lưu Ký nhưng hôm nay lưu lạc ở bên ngoại, dù không sợ hãi nhưng vẫn phải giữ gìn cẩn thận một chút. Thành Tức Mặc cũng không phải là tĩnh mịch, mặc dù không phồn hoa như đế đô Trường An nhưng lại mang

https://thuviensach.vn

một vẻ chất phác riêng biệt của Sơn Đông, còn có ngã ba sông Triêu Thiên trù phú.

"Mẫu thân ơi", Mạch Nhi gặm bánh nướng đặc sản Giao Đông, tay cầm một viên kẹo hồ lô, kêu toáng lên, "thơm lắm, mẫu thân có muốn ăn thử không?"

Hàn Nhạn Thanh mỉm cười, cúi xuống lau mấy hạt vừng dính bên mép Mạch Nhi, âu yếm bảo, "Mạch Nhi thích ăn là được rồi, mẫu thân không ăn đâu."

Mạch Nhi nhìn về phía trước, thấy một đám người quây tròn, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng la hét cổ vũ vang trời có vẻ vô cùng náo nhiệt, quay sang làm nũng, "Mẫu thân ơi, chúng ta qua đó xem đi."

Hàn Nhạn Thanh chiều con, khẽ gật đầu.

Đi tới nơi thì thấy là một gánh diễn võ rong. Một ông lão đang múa thương, ngọn thương lóe sáng như con rồng bạc vẫy vùng, ánh lên rực rỡ. Những người vây quanh xem đồng thanh ồ lên trầm trồ khen ngợi. Ông lão khẽ mỉm cười, đồng bạn[8] đứng bên cạnh bèn lấy chiếc khay trúc ra, lên tiếng, "Kính xin các vị cổ vũ."

[8] Đồng bạn: đồng nghiệp, người cùng làm ăn.

Cả bãi tức thời lặng ngắt, phần lớn mọi người len lén bỏ đi, chỉ có lác đác vài người quẳng tiền vào khay. Hàn Nhạn Thanh đang định móc ra chút ít tiền Tam Thù thì chợt nghe thấy một tiếng nói trong trẻo, "Hay cho lão già kia, chỉ với chút công phu đó mà cũng đòi tới Tức Mặc diễn võ?" Một cô gái áo xanh tách đám người đi ra, chẳng hiểu làm thế nào mà đã bay vút lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống giữa bãi đất.

https://thuviensach.vn

Du côn tới thu phí bảo kê à? Hàn Nhạn Thanh đầu tiên nghĩ như vậy, nhưng khi trông thấy rõ thiếu nữ này thì hiểu ngay. Thiếu nữ mặc võ phục, người dong dỏng, mặt mũi thanh tú, mặc dù có vẻ hung dữ nhưng không có khí chất du côn, thật sự không giống người xấu. Điều khiến Hàn Nhạn Thanh suy nghĩ chính là mặt mũi tác phong của thiếu nữ này làm cho nàng có cảm giác quen thuộc tựa như đã từng gặp ở đâu đó nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Tới phá phách sao? Mọi người sửng sốt vài giây, rồi bốn phía rộn lên tiếng trầm trồ khen ngợi gấp mấy lần ban nãy. Kể cả những người dân Tức Mặc đã tản đi cũng lập tức ào trở lại.

"Vị cô nương này", ông lão sửng sốt, nhưng khi thấy rõ mặt cô gái áo xanh thì trên khuôn mặt ngăm đen lại nở nụ cười hiền từ, nheo mắt thầm đánh giá cô gái, đồng thời giơ tay ra hiệu cho hai người đồng bạn đừng nóng vội, ôn tồn hỏi, "Xin hỏi cô nương là…?"

"Bản cô nương ngồi không đổi họ, đi không đổi tên, thường gọi là Di Khương." Di Khương nhìn quanh một vòng rồi nhướng mày lên, bừng bừng khí thế, "Rốt cuộc lão có đánh không?"

"Ra ngoài kia, chúng ta…" Ông lão chưa dứt lời thì một thanh loan đao lá liễu đã chém thẳng vào mặt. Ông ta kinh hô lên một tiếng, nhanh chóng lui lại một bước, hoa ngọn thương lên. "Choang!" một tiếng, tia lửa bắn tóe ra tứ phía.

"Hay." Bốn phía ồ lên cổ vũ, hiển nhiên thiếu nữ xuất hiện rất hợp ý đám đông.

Ông lão cả giận nói, "Cái con nhóc này! Không hiểu quy định sao?"

https://thuviensach.vn

Di Khương phì một tiếng, khinh thường, "Quy định cái gì?" Cô ta vừa dứt lời liền xuất chiêu Thôi song vọng nguyệt, lao mấy bước lên trước, tay vung đao chém vù vù tấn công. Ông lão không dám phản kích mà chỉ phòng thủ, trong thời gian ngắn không có dấu hiệu thất bại. Mọi người chăm chú theo dõi, không để ý hai người kia một lần nữa giơ khay trúc ra, tiền Tam Thù được quăng vào tới tấp.

"Mẫu thân à", Trần Mạch giật giật gấu áo Hàn Nhạn Thanh, ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghi hoặc, "Tại sao ông và tỷ tỷ đánh nhau kỳ quái như vậy?"

Hàn Nhạn Thanh nói khẽ, "Bởi vì bọn họ biết nhau."

Nàng đã nhận ra ba nam một nữ đằng kia là cùng một nhóm, cố ý để một người tới gây loạn, làm chút mánh lới để tăng cảm xúc của người xem. Trên đài, hai người đao thương đánh đấu, phối hợp vô cùng ăn ý từng chiêu thức ghìm, cản, quay, đỡ, điểm, xoắn, thả… cứ như đang luyện chiêu với nhau. Người dưới đài chỉ thấy đánh đẹp chứ đâu biết một bước một chiêu của hai người trên đài đều như nước chảy mây trôi, không hề có một chút nguy hiểm.

"Mạch Nhi", Hàn Nhạn Thanh kéo tay con trai, lơ đãng nói, "Ăn thì đã ăn rồi, náo nhiệt cũng xem rồi, Thân bà bà và Quách bá bá đang lo lắng, chúng ta trở về thôi."

Nàng dắt tay con trai rời đi, khi quay người đã cảm thấy rõ ràng cô gái có tên Di Khương kia từ trên đài đang dõi mắt nhìn theo mình.

Tóc dựng lên vì giận,

Tựa lan can,

https://thuviensach.vn

Gió mưa đã tạnh

Vọng phương trời,

Ngẩng mặt hét vang.

Hùng tâm mãnh liệt,

Ba mươi tuổi chẳng thiết công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dãi nắng.

Đợi chờ chỉ khiến đầu xanh bạc trắng,

Chẳng than van.

Nhục Tĩnh Khang,

Chưa rửa sạch.

Hận thù này,

Thuở nào tan.

Cưỡi chiến xa,

Đạp bằng dãy núi Hạ Lan.

Thịt giặc Hồ, khi đói quyết ăn

Máu Hung Nô, khát thời cười uống.

https://thuviensach.vn

Để mai đây giành lại cả giang san,

Báo hoàng ân.

(Mãn giang hồng - Nhạc Phi)

Thề diệt Hung Nô chẳng tiếc thân

Bụi Hồ đắp mộ năm nghìn quân

Tiếc thay xương gửi bờ Vô Định

Mà chốn khuê phòng vẫn mộng xuân.

(Lũng Tây hành - Kỳ 2 - Trần Đào)

Chương 22: Đau buồn đường đời không tri kỷ

"Ta đã đoán rằng tối nay sẽ có người tới nhưng không đoán ra nổi người đó lại là cô?", Hàn Nhạn Thanh nhìn người vừa tới, kinh ngạc nói.

"Khiến cho Trần công tử không đoán được chính là vinh hạnh của tôi." Mi Vũ đứng trước thư án, điềm nhiên đáp. Mấy tháng không gặp, hôm nay nàng ta mặc một chiếc áo choàng bằng vải đoạn màu xanh sẫm, khuôn mặt vẫn quyến rũ nhưng lại thiếu đi tia lửa khói, trông tựa như một đại tiểu thư con nhà giàu không nhiễm bụi trần.

https://thuviensach.vn

“Không cần phải nói những câu này.” Hàn Nhạn Thanh vuốt ve chiếc trâm phượng trong tay. Trâm phượng được chế tạo cực kỳ tinh xảo, đắt tiền, trạm hình phượng hoàng ngũ sắc, mỏ ngậm một viên ngọc trai, dùng hai chóp cánh đỡ lấy, đầu đuôi tiếp xúc với nhau thành một khối trọn vẹn, nhìn thoáng qua trông tựa một đóa mẫu đơn diễm lệ. Cặp mắt phượng hoàng lại càng hiếm có, được khảm bằng hai viên ngọc đều là ngọc trai đen đương thời khó cầu.

“Trâm phượng.” Nàng thở dài một hơi, quẳng chiếc trâm phượng lên trên án thư.

Mi Vũ tán thưởng nhìn động tác thanh thoát của nàng, “Hôm nay coi như tôi đã phục”, nàng ta cười thành tiếng, “Nếu không phải Quận chúa đã nói cho biết thì Mi Vũ không thể nào tin rằng Trần công tử lại có thân phận tôn quý như thế. Ngay cả vị ở điện Tiêu Phòng hôm nay cũng không thể nào coi thường trâm phượng như vậy được.”

Từ trước đến nay, phượng hoàng chính là đại diện cho bậc mẫu nghi thiên hạ. Vừa rồi Quách Giải đi vào nói có người cầm trâm phượng cầu kiến nàng. Chiếc trâm phượng này chính là chiếc mà A Kiều mang trên người khi Nhạn Thanh mới vừa tỉnh lại, sau được để lại trên người áo đen bị chết, cũng là chiếc trâm mà Hoàng thái hậu cài trên búi tóc của nàng vào năm nàng thành thân với Lưu Triệt. Sau đó nàng bị phế về Trường Môn thì phải giao nộp lại tất cả áo mão ấn tín dành cho Hoàng hậu, nhưng chiếc trâm phượng này năm xưa Hoàng thái hậu đã tuyên bố là cho cháu gái ngoại A Kiều nên không phải giao nộp. Sau khi dung hợp ký ức của A Kiều, nàng tự nhiên biết được thân phận của kẻ áo đen năm đó.

Nàng thở dài, lúc trông thấy cô gái có tên là Di Khương, nàng lập tức hiểu rằng câu chuyện này đã trở nên phiền phức, nhưng chưa bao ngờ được nó lại vượt quá cả dự liệu,

https://thuviensach.vn

“Vậy à!” Hàn Nhạn Thanh đứng dậy nhìn Mi Vũ, “A Vũ có bằng lòng nói cho ta biết là ai đã sai cô mang chiếc trâm phượng đến đây hay không?”

https://thuviensach.vn

“Trần công tử cứ đi theo Mi Vũ một chuyến thì chẳng phải sẽ biết đáp án sao?”

Hàn Nhạn Thanh tự thấy mình không phải là người dễ dàng mạo hiểm nhưng chỉ một câu nói của Mi Vũ lại khiến nàng ngoan ngoãn đi theo.

Lúc đó, Mi Vũ che miệng cười, khe khẽ ngâm nga.

“Chớ lo phía trước không tri kỷ

Thiên hạ mấy ai chửa biết chàng?”[1]

[1] Trích bài thơ Biệt Đổng Đại (Tiễn biệt Đổng Đại) của Vương Xương Linh.

Vừa trông thấy người con gái mặc váy dài bó eo tay áo rộng trắng như tuyết đang chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu cúi hơi thấp để lộ một khoảng gáy nõn nà còn có phần trắng hơn cả trang phục, Hàn Nhạn Thanh hơi chần chừ rồi lên tiếng thử gọi, “Tạp Tạp?”

Cô gái quay đầu lại, đôi mắt rất sáng, tóc tết đuôi sam, trông khá lạnh nhạt nhưng lại toát lên vẻ cao quý. Trong khoảnh khắc, Hàn Nhạn Thanh bừng tỉnh. Trong linh hồn nàng có hai dòng ký ức, một dòng thì cho biết đây là Quận chúa Lưu Lăng, con gái của Hoài Nam vương nhà Đại Hán, dòng ký ức kia thì lại báo nàng đó chính là Quý Đan Tạp ở thành cổ Tây An của thời hiện đại vào hai ngàn năm sau.

Lưu Lăng nhìn Hàn Nhạn Thanh, trong ánh mắt thoáng một nét cười. Nàng vịn vào tay thị nữ Lưu Quang bên cạnh, chầm chậm bước tới, yêu kiều khoác tay, “A Kiều tỷ, kể từ lúc chia tay ở Trường An, chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp nhau rồi.”

https://thuviensach.vn

Mọi người trong phòng biểu hiện các loại vẻ mặt khác nhau, ai nấy đều ít nhiều đã nghe qua về chuyện xích mích giữa Hoàng hậu Trần A Kiều và Hoài Nam quận chúa Lưu Lăng ở thành Trường An năm đó. Không ai có thể tưởng tượng rằng sau nhiều năm không gặp, A Kiều lại dám một mình tới dây, các nàng lại có thể khoác tay thân mật, bộ dạng còn rất tương đắc.

Lưu Lăng xoay người ra lệnh, "Các ngươi lui xuống hết cả đi."

Hàn Nhạn Thanh đánh giá phản ứng của tất cả bọn họ. Đứng bên tay trái của Lưu Lăng là một người mặc đồ trắng đang ôm kiếm nhìn nàng chằm chặp, nàng chạm phải ánh mắt lạnh như băng của hắn thì bất giác rùng mình như thể bị ánh mắt âm độc lạnh lẽo của loài rắn thôi miên.

"Người vừa rồi là Lôi Bị, một trong Hoài Nam bát công. Chắc A Kiều tỷ cũng nhận ra, hắn là người có uy quyền rất lớn trong quân Hoài Nam", Lưu Lăng mỉm cười ra dấu, "A Kiều tỷ, mời ngồi."

Hàn Nhạn Thanh cũng không từ chối, nàng nghiêng đầu, trong mắt ánh lên vẻ nghịch ngợm, "Với giao tình của chúng ta trong quá khứ, thật sự chưa đủ để ngồi nói chuyện với nhau gần như thế này đâu."

"Nhưng bây giờ thì đủ giao tình rồi, không phải sao?" Lưu Lăng hất cằm, "Mặc dù Bích Nhưỡng Xuân của lầu Phong Mãn nổi danh khắp thiên hạ nhưng Đào Hoa trang của Hoài Nam cũng là hạng nhất trong các loại rượu dành cho phụ nữ, A Kiều tỷ có muốn thử một chút hay không?" Nàng vỗ tay, thị nữ thân cận Lưu Quang ở bên cạnh cúi chào, hiểu ý bước ra ngoài.

Cả gian phòng chỉ còn lại hai người. Hàn Nhạn Thanh vẻ nghiêm túc trở lại, "Muội giỏi lắm..., khụ khụ, muội biết về tỷ từ lúc nào thế?"

https://thuviensach.vn

“Cho dù muội không biết đi nữa thì cứ nhìn lầu Phong Mãn ở Ngũ Nguyên cũng biết.” Lưu Lăng nằm trên mặt thảm, đôi mắt lúng liếng, quyến rũ lòng người.

“Phong Mãn Lâu, Mãn Lâu Phong”, Hàn Nhạn Thanh thì thầm, nhớ tới tấm bảng nhìn thấy bên ngoài viện lúc vừa tiến vào, “Nếu tỷ để ý nghe ngóng sớm một chút thì cũng không đến nỗi bị Mi Vũ đùa giỡn làm cho kinh ngạc.”

“Mấy ngày hôm trước, muội đã cho Mi Vũ rời Ngũ Nguyên về Tức Mặc”, Lưu Lăng giải thích, “Ngôi lầu ở Tức Mặc có vẻ như cùng kiểu với lầu Phong Mãn ở Ngũ Nguyên nhưng vẫn có khác biệt, vì thế muội đổi thứ tự các chữ một chút. Phong Mãn Lâu, Mãn Lâu Phong.” Nàng cười khẽ, chu miệng lên châm chọc, “Có phải là ở trong câu *‘Sơn vũ dục lai phong mãn lâu’*[2] không?”

[2] Dịch: Mưa núi sắp rơi gió lộng lầu. Đây là câu thơ trong bài Hàm thành đông lâu (Lầu phía đông thành Hàm Dương) của tác giả Hứa Hồn.

“Vậy muội cũng không tới...” Nhạn Thanh lúc đầu còn định kể oán nhưng nàng hiểu rõ rằng với thân phận Lưu Lăng, nếu bọn họ gặp nhau thì chắc chắn sẽ không thoát khỏi tai mắt của triều đình. Kết giao phiên vương bên ngoài vốn là điều kiêng kỵ nhất đối với người trong cung.

“Tạm thời dừng những chuyện ngoài lề vậy đã”, Hàn Nhạn Thanh nghiêm mặt nói. Bên ngoài hành lang vọng vào tiếng chân bước nhẹ nhàng, Lưu Quang đẩy cửa đi vào, khom người rót trà. Lưu Lăng gật đầu, “Lưu Quang, vị A Kiều tỷ tỷ này là tỷ muội tốt của ta. Ngươi phải nhớ kỹ từ nay về sau, ngươi nghe lệnh ta thế nào thì phải nghe lệnh của tỷ ấy như thế đó, coi tỷ ấy như chủ biết chưa?”

https://thuviensach.vn

Lưu Quang nghe vậy, khẽ liếc nhìn Hàn Nhạn Thanh với vẻ kinh ngạc rồi cúi đầu nhẹ nhàng đáp, “Dạ!”

“Ừ, ngươi lui xuống trước đi.”

“A Lăng”, Hàn Nhạn Thanh hỏi thẳng, “Ngày đó, ngày đầu tiên chúng ta tới, người áo đen truy sát tỷ là... Lôi Bị sao?”

“Ừ.” Lưu Lăng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn nàng vẻ biết lỗi, “Khi muội tỉnh lại thì tất cả đã thành ra hoàn cảnh đối địch như vậy, xin lỗi.”

“Không cần thiết.” Hàn Nhạn Thanh mỉm cười uống cạn chén rượu, vị chua chua ngọt ngọt này quả nhiên là khẩu vị ưa thích của Đan Tạp. “Cũng không phải là chủ ý của muội.” Vào ngày chạy trốn khỏi bãi sậy, trong lòng nàng bất an vì cho dù đối phương có xem thường năng lực của một phế hậu thì đến khi điểm lại nhân số, phát hiện thấy thiếu một người, bằng bất cứ giá nào cũng sẽ quay lại đuổi giết. Nàng luôn canh cánh nỗi lo này nhưng lại không thấy người tới, nỗi nghi hoặc đó tới hôm nay coi như mới được giải đáp thỏa đáng.

“Lúc ấy muội rất ngạc nhiên khi Lôi Bị trình lên chiếc trâm phượng mà hắn tìm được.” Lưu Lăng cũng bắt đầu uống rượu, “Đương nhiên là dù trước kia có ân oán gì với tỷ lúc đó cũng coi như là không biết gì, đành phải đánh trống bỏ dùi mà thôi. Muội giải quyết xong chuyện gã người hầu mất tích đó thì liền lên đường trở về Hoài Nam. Nếu lúc ấy biết là tỷ, có lẽ…” Nàng than một tiếng, có lẽ cái gì chứ? Ngay lúc đó nàng có thể đem phế hậu A Kiều về Hoài Nam được sao?

“Việc này...” Hàn Nhạn Thanh không yên lòng, nhìn chén rượu, “Hôm nay muội ra mặt gặp tỷ là có chuyển biến gì sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Lưu Lăng gật đầu, ánh mắt ôn hòa, “Còn nhớ những tiểu thuyết về chuyện xuyên không trước kia chúng ta từng xem không? Mặc dù không biết tại sao, nhưng theo như định luật xuyên không mà chúng ta tổng kết lại khi đó thì những linh hồn xuyên không luôn gắn liền với thân phận được nhập vào.”

Nàng u oán nhìn Hàn Nhạn Thanh, giọng trầm trầm, “Tại sao số mệnh chúng ta lại khổ sở như vậy chứ? Một người thì xuyên không thành vị phế hậu có số phận bi thảm trong lịch sử, một thì trở thành Lưu Lăng nổi danh là gián điệp chuyên dùng sắc đẹp, cuối cùng tự sát hay bị chém đầu?”

“Chậc... Vấn đề này, tỷ cũng không biết.” Mặc dù rượu rất thơm ngọt nhưng Hàn Nhạn Thanh cảm giác mình đã hơi say, nàng bỗng nhiên cao giọng, “Có lẽ trời cao muốn xem chúng ta làm thế nào để thay đổi vận mệnh của mình đấy thôi. Tỷ không cam lòng bị giam cầm trong cung Trường Môn; muội không cam tâm trước vận mệnh phải đi trên con đường dẫn đến cái chết. Lịch sử...”, nàng ngẩng đầu, nâng chén lên mời bầu trời ngoài khung cửa sổ, “là cái gì? Tạp Tạp”, đây là lần đầu tiên sau khi xác định thân phận đối phương, nàng gọi theo cái tên trong kí ức. “Trước kia nếu muội nói cho tỷ biết sẽ lâm vào tình cảnh này thì có chết tỷ cũng không tin. Nhưng mà bây giờ, bây giờ”, nàng lắc đầu, “Chúng ta cùng nhau làm một trận chiến có được hay không? Có được hay không?”

“Được.” Lưu Lăng cũng giơ chén, tửu lượng của nàng mạnh hơn Hàn Nhạn Thanh một chút nhưng uống rượu pha loãng là do những năm gần đây nàng phải đề phòng người ngoài, giờ có bạn tốt bên cạnh nên trở thành tùy ý, “Có tỷ ở bên cạnh, muội thật sự rất vui vẻ. Ít nhất không phải chiến đấu một mình, tính kế với những người bên cạnh đúng là mệt chết đi được.”

“Thế à”, Hàn Nhạn Thanh cũng không để ý rồi hỏi tiếp, “Muội tính kế cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Tỷ cũng biết đấy”, giọng Lưu Lăng biến thành lạnh lẽo, đôi mắt cũng dần dần tỉnh táo, “Trong lịch sử, Hoài Nam vương mưu phản liên lụy đến mấy ngàn ngươi.” Nàng lạnh lùng nói, “Lưu Lăng thuở trước không nhận ra được nhưng muội thì biết rõ rằng thời đại này, quốc lực của Hán Vũ Đế đang cường thịnh. Trình Bất Thức, Lý Quảng, Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, Công Tôn Hoằng, Lý Thái, Cấp Ảm… Còn chưa tính đến Tang Hoằng Dương, trận doanh khổng lồ như vậy thì Hoài Nam làm sao có thể đối chọi nổi. Cho dù, cho dù hợp lực cả mấy người chúng ta lại mà miễn cưỡng liều mạng thì cũng chỉ quấy đảo quốc gia một trận mà thôi, lại khiến cho Hung Nô có cơ hội nhúng tay. Mặc dù muội chẳng coi lương tâm là cái gì, nhưng cũng không phải là không có, vẫn tràn đầy lòng ái quốc.”

“Ha ha”, Hàn Nhạn Thanh cười phá lên, “Mời muội”, nàng giơ chén rượu lên, “Ít nhất là chúng ta vẫn có nhận thức giống nhau ở điểm này.”

“Nói về bản chất, muội rất lười, những thứ như quyền lợi tiền bạc chỉ cần đủ dùng là được”, Lưu Lăng đón chén rượu mời, “Nếu như có thể ném Hoài Nam cho Lưu Triệt để y cung cấp tiền bạc tiêu xài, bản thân lại còn có thể ở cùng một chỗ với các tỷ làm mưa làm gió tại Trường An, cớ sao muội lại không làm chứ?”

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Hàn Nhạn Thanh chảy xuống, “Muội tính kế với y? Chà chà”, nàng thoáng chột dạ, “Không phải muội muốn ‘bảo hổ lột da’ đấy chứ[3].” Nàng phát hiện đám bạn của nàng ai nấy đều lớn mật, đều muốn tính kế với cái con người đứng đầu thiên hạ ở trong cung Vị Ương cung kia. Nói cho cùng, trong lòng những kẻ đến từ thời hiện đại như bọn họ, đều không có khái niệm gì về quân quyền thần thánh không thể xâm phạm, nếu có sợ thì là sợ danh tiếng lưu lại trong sử sách của Lưu Triệt mà thôi. Chỉ cần có thể nắm bắt được tâm lý hoàng đế thì trong mắt bọn họ, Hán Vũ Đế cũng có thể sống chung. Nàng bất giác rùng mình, từ xa tính kế đối phó với y thì còn cảm thấy hứng thú, bảo nàng đối mặt, lại còn lấy thân phận hoàng hậu mà chung đụng với y thì quả là khó khăn.

https://thuviensach.vn

[3] Ý câu này muốn khuyên: Đừng có hy vọng đối phương đồng ý việc gì có liên quan đến chính sự sống còn của người đó.

"A Lăng", Hàn Nhạn Thanh buồn bã, "Muội còn có thể nhớ được chuyện của bản thân mình trước kia không?", nàng cân nhắc từng câu từng chữ hỏi, "Ở Trường An ấy?"

Gương mặt Lưu Lăng thoáng chốc nặng nề, "Cũng biết được một chút." Thông qua việc hỏi đám người bên cạnh suốt mấy năm qua, nàng cũng đại khái về những chuyện cũ kia, "Cô ấy là cô ấy, muội là muội", nàng cau mày, phủ nhận con người đã tồn tại thuở trước, "Chuyện muội làm không liên quan đến cô ấy."

"Lưu Triệt có hai điều lo lắng, một là Hung Nô, hai là chư hầu. Lần này muội lấy Giao Đông, Giang Đô, Hành Sơn, tính cả Hoài Nam của muội là bốn nước giao cho y, chẳng lo y không cười mà đón nhận", Lưu Lăng lắc lắc chén rượu trong tay, nói như việc đã định.

"Hoài Nam của muội giống như 'gân gà'[4]" Nàng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Nhạn Thanh thì mỉm cười, "Giữ Hoài Nam trong tay, ắt có một ngày thanh đao của Lưu Triệt sẽ nhắm tới. Đến lúc đó nước nhà cũng khó bảo vệ, chi bằng lúc này hào phóng trao cho y. Lưu Triệt nhìn vào công lao này sẽ đối xử tử tế với nhà muội."

[4] Gân gà: Những thứ vô bổ, không mang lại ích lợi gì.

"Muội nghĩ như vậy nhưng Hoài Nam Vương có nghĩ như vậy không? Hoài Nam thái tử có nghĩ được như vậy không? Mẹ của muội có nghĩ được như vậy không? A Lăng", Hàn Thanh Nhạn không khỏi lo sợ, "Muội không được quá ngây thơ, lại càng không được… quá tàn nhẫn."

Lưu Lăng nói giọng cương quyết, "A Kiều, tỷ biết không? Muội đã không còn đường lui."

https://thuviensach.vn

Nàng đứng dậy mở cửa sổ, nhìn vào một chỗ đèn đuốc náo nhiệt trong thành, chỉ tay, "Ở vương phủ Giao Đông đang tổ chức yến hội. Ca ca của muội, Hoài Nam thái tử Lưu Thiên rất muốn đi dự tiệc."

"Muội đã giành ba năm để bố trí cục diện, không cho phép có bất trắc xảy ra."

"Phụ thân và ca ca thật sự đều rất thương muội, chính vì thế muội càng muốn cứu bọn họ khỏi lưỡi đao."

"Quan trọng hơn là bởi vì, có lẽ chỉ có làm như thế, Nhạn Thanh, thì muội mới có thể không đối đầu với tỷ."

Từ khi Hoắc Khứ Bệnh nhập ngũ rời khỏi Trường An, điện Chiêu Dương trở nên tĩnh lặng. Mặc dù Hoàng thượng thể hiện rõ thánh sủng đối với vị Công chúa Duyệt Trữ bằng cách liên tục gửi những món đồ ban thưởng đến, nhưng bản thân Lưu Sơ lại không hề để ý đến chúng. Cô bé thường ôm cây đàn tỳ bà. Nghe nói cây đàn này là do hoàng hậu đời trước mang về phủ Đường Ấp hầu, được Trưởng công chúa Quán Đào đưa từ ngoài cung tới. Lưu Sơ ngồi ở trước điện, dõi cặp mắt đầy tâm trạng về phương xa, cứ như làm vậy sẽ thực hiện được hết thảy mong ước. Nếu không làm thế thì lại thui thủi một mình trong phòng niệm những câu kinh Phật mà chưa ai từng nghe thấy.

Khi Trưởng công chúa Quán Đào bước vào thì thấy Lưu Sơ đang ở trong tình trạng như vậy. Từ khi A Kiều bị phế danh hoàng hậu, trục xuất về cung Trường Môn bà không còn được gặp con gái mình. Mãi sáu năm sau, khi Hàn Nhạn Thanh hoảng hốt xông vào phủ Đường Ấp hầu, bà mới trông thấy khuôn mặt vẫn như ngày nào của con gái thì bỗng nhiên cảm thấy năm tháng như thoi đưa. Đúng vậy, năm tháng như thoi đưa. Ngay cả A Kiều

https://thuviensach.vn

năm xưa còn sà vào lòng bà ngây thơ gọi mẫu thân bây giờ cũng đã là mẫu thân có hai đứa trẻ thì bà đương nhiên cũng đã già rồi.

A Kiều là đứa con tốt nhất trên đời, cho dù là lúc nàng còn tại vị, làm hoàng hậu ngây thơ không biết đến tháng ngày bên ngoài, thì bà vẫn luôn cho là như vậy. A Kiều ngang ngược, nhưng thiện lương, mộc mạc, hiếu thảo. Đôi lúc bà nghĩ nếu A Kiều có một nửa trí thông minh của mình thì kết quả sẽ như thế nào? Bà là con gái của Hán Văn Đế, là chị gái của Hán Cảnh Đế, nay lại là cô cô của Hoàng thượng, thuộc dòng dõi thiên hoàng cao quý. Vậy thì vì sao con gái của bà lại có thể thua một ca cơ ti tiện? Ánh mắt Công chúa Quán Đào bỗng chốc trở nên sắc lẹm, đầy sát khí.

Lưu Sơ như cảm nhận được điều gì, quay đầu lại trông thấy là bà liền nhoẻn miệng cười, "Bà ngoại!"

"Sơ Nhi!", Trưởng công chúa Quán Đào mỉm cười, dù ban đầu bà có giận Lưu Sơ bỏ trốn bao nhiêu chăng nữa thì với tiếng gọi này cũng đều tiêu tan hết. Bà trìu mến cầm tay Lưu Sơ dịu dàng hỏi, "Cháu đang đọc cái gì thế?"

Lưu Sơ giơ quyển sách trên tay ra đáp, "Kinh Phật ạ." Cô bé giải thích, "Sư công và mẫu thân cháu nói thân thể của cháu yếu ớt nên phải đọc kinh Phật để tu tâm dưỡng tính."

Trưởng công chúa Quán Đào cảm giác đau nhói, "Sơ Nhi!" Bà hỏi giọng lưỡng lự, "Trên cổ cháu có đeo một miếng ngọc bội phải không?"

"Dạ!", Lưu Sơ gật đầu, moi miếng ngọc bội đeo trên cổ ra, "Mẫu thân đeo cho cháu miếng ngọc bội này từ lúc cháu mới ra đời, nói là để tai qua nạn khỏi."

https://thuviensach.vn

Lưu Phiếu vuốt ve miếng ngọc bội màu xanh biếc lóng lánh, trong lòng vô cùng hối hận. Đúng là miếng ngọc bội này! Năm xưa bà đi ngang qua đầu phố ở thành Trường An, đụng phải con gái của mình, làm hại A Kiều sinh non nên Sơ Nhi hôm nay mới đau ốm như vậy. Vận mệnh đúng thật là kỳ diệu. Lúc đó bà đang ở trên xe rồng tưởng nhớ con gái của mình thì A Kiều lại ở bên ngoài xe cách bà có gang tấc, đang chuẩn bị sinh nở.

"Sơ Nhi!" Lưu Phiếu đột nhiên ôm lấy thân hình bé nhỏ yêu kiều của cô bé. "Sau này cháu có nguyện vọng gì thì bà ngoại bằng mọi giá cũng phải giúp cháu thực hiện."

"Bởi vì coi như bà nợ cháu"

Lưu Sơ chẳng thể biết được suy nghĩ của bà ngoại, chỉ nũng nịu nép vào lòng Lưu Phiếu, "Vậy thì nếu bà ngoại có nguyện vọng gì Tảo Tảo cũng nhất định giúp bà bằng được."

Lưu Phiếu bật cười, cốc yêu cháu gái, "Được rồi." Giọng con trẻ non nớt của Lưu Sơ làm cho bà cảm thấy ấm áp tận đáy lòng, "Sơ Nhi, bà muốn đi điện Tuyên Thất gặp phụ hoàng của cháu, cháu...", nói đến đây bà buồn cười nhìn Lưu Sơ chu miệng tỏ vẻ hờn dỗi, "Tại sao cháu lại ghét bỏ phụ hoàng cháu đến như vậy?"

"Bởi vì ông ấy làm cho mẫu thân đau lòng", Lưu Sơ gằn giọng "Mẫu thân tốt thế mà phụ thân lại không cần mẫu thân, nhất định là phụ thân có mắt không tròng."

Trưởng công chúa Quán Đào chẳng biết nói sao, "Thật ra thì", bà thận trọng tìm từ, "Chuyện năm đó…"

"Mẫu thân của cháu nói rằng", Lưu Sơ nhảy dựng lên, giọng lanh lảnh, "Một người đàn ông làm cho người mình yêu đau lòng thì tuyệt đối không

https://thuviensach.vn

phải là người đàn ông tốt.”

Lưu Phiếu im lặng, năm đó A Kiều nghĩ như vậy sao? Bà thong thả bước đi bước lại trong phòng, “Sơ Nhi, cứ cho những gì mẫu thân cháu nói là đúng, nhưng cháu có nghĩ rằng mấy năm qua mẫu thân cháu sung sướng hay không?”

Lưu Sơ sững người, “Tất nhiên là mẫu thân cháu vui vẻ rồi.” Cô bé miễn cưỡng trả lời, “Mỗi lần nhìn ca ca và cháu thì ánh mắt mẫu thân rất trìu mến.”

“Thế còn mỗi lần nhắc tới phụ hoàng của cháu thì sao?”

Lần này thì Lưu Sơ nín lặng, nó nhớ rõ ràng rằng thỉnh thoảng mẫu thân vẫn nhìn về hướng Trường An, trong mắt hiện lên vẻ ảm đạm lẫn thương cảm.

“Sơ Nhi, *‘Hà sự tây phong bi họa phiến'*, vậy *'họa phiến'*[5] chỉ cái gì?”

[5] Họa phiến: Quạt hoa.

“Lụa Tề mới cắt xong

Trắng tinh như tuyết sương

Quạt hợp hoan may lại

Tròn vạnh tựa trăng rằm

Chàng giữ trong tay áo

Phe phẩy gió mơn man

https://thuviensach.vn

Thường sợ mùa thu đến

Heo may thế nắng tràn

Xếp xó trong rương cũ

Nửa đường tình dở dang.”[6]

[6] Bài thơ Oán ca hành (Bài ca si oán) của Ban tiệp dư.

Lưu Sơ buồn bã ngâm thơ, vì nó đã từng hỏi mẫu thân nên nhớ rất rõ ràng những tứ thơ này.

“Còn *‘Tỷ dực liên chi’*[7] thì sao?”

[7] Dịch: Liền cánh liền cành. Nói việc vợ chồng gắn bó thương yêu lâu dài, mãi mãi có nhau.

Lưu Sơ lại ngâm:

“Trong điện Trường sinh ngày trùng thất

Nửa đêm quạnh vắng nói một mình

Trên trời xin nguyện chim liền cánh

Dưới đất cầu mong cây liền cành

Trời cao đất rộng rồi cũng mất

Riêng hận triền miên vẫn chẳng tan.”[8]

https://thuviensach.vn

[8] Trích bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

"Chắc năm đó mẫu thân cháu rất yêu phụ hoàng của cháu", Trưởng công chúa Quán Đào ôm chặt Lưu Sơ, đột nhiên nhớ lại những chuyện xưa, "Khi đó A Kiều nhào về phía bà rồi nói: "Mẫu thân à, Triệt Nhi rất tốt." Hôm nay, sau rất nhiều năm, liệu A Kiều nhớ lại thuở ban đầu có thể nói những lời tương tự nữa không?"

Lưu Sơ nhớ lại mẫu thân thường ở bên cạnh giường kể chuyện cổ tích cho nó và ca ca, chuyện Lương - Chúc hóa thành bướm còn muốn được bay chung đôi và cả chuyện nàng tiên cá xinh đẹp vứt bỏ cả tính mạng trường sinh của mình, nhảy vào biển rộng, tan thành bọt sóng. Ngày đó, rõ ràng là mẫu thân đã nhỏ lệ.

"Mẫu thân, mẫu thân có tình nguyện làm một nàng tiên cá như vậy hay không?"

Khi đó, mẫu thân đã trả lời, *"Mạch Nhi, Sơ Nhi nhớ rằng trong cuộc sống này cần phải quan tâm đến người yêu thương của các con, không phụ bạc họ, lại càng không được làm điều gì có lỗi với họ."*

Lưu Sơ còn nhớ rằng có một khoảng thời gian mẫu thân thường hát một bài ca u hoài.

"Cả cuộc đời này không thể tránh câu oan gia ngõ hẹp, lòng bàn tay bỗng nhiên thêm một đường chỉ tay rối tung; Từ khi gặp gỡ đến lúc động lòng có quá một ngày không? Giữ chẳng được tính không ra câu chuyện tình năm xưa."[9]

[9] Bài hát Lưu niên do ca sĩ Vương Phi trình bày.

https://thuviensach.vn

Người đó có lẽ chính là điểm yếu trời sinh của mẫu thân. Cả cuộc đời mẫu thân cũng không thể may mắn thoát khỏi người đã là oan gia ngõ hẹp chăng?

"Bà ngoại", Lưu Sơ nói giọng yếu xìu, "Bà để cho cháu suy nghĩ thêm đã."

"Được rồi", Lưu Phiếu cũng sợ bệnh tình cô bé tái phát, lúc này không nỡ làm trái ý bèn đứng dậy bảo, "Bà ngoại đi nhé. Cháu nghỉ ngơi đi, không cần tiễn đâu."

Lưu Sơ gật đầu, cầm cuốn kinh Phật lên tiếp tục tụng niệm. Cuốn kinh nó đọc chính là cuốn *Dược sư Lưu ly quang Như Lai bản nguyện công đức kinh* mà Hàn Nhạn Thanh thời hiện đại đặc biệt yêu thích. Khi Trưởng công chúa ra khỏi điện Chiêu Dương thì cô bé đang ngân nga, "*Đại nguyện thứ hai: Con nguyện kiếp sau được làm Bồ Đề, thân như lưu ly, trong ngoài sáng tỏ, không một tỳ vết; Quang minh trải rộng, công đức lồng lộng, thân thiện yên tĩnh, quầng sáng nghiêm trang hơn cả nhật nguyệt; chúng sinh U Minh, bỏ mê là hiểu, tùy theo ý muốn, làm nên sự nghiệp*."

Trưởng công chúa không nhịn được quay đầu nhìn lại, cảm giác cô bé ngồi trong điện chắp tay tụng niệm gần giống như một pho tượng trang nghiêm nên không dám kinh động.

Ngàn dặm mây vàng trời tối tăm

Gió mùa xua nhạn tuyết giăng giăng

Chớ lo phía trước không tri kỷ

Thiên hạ mấy ai chửa biết chàng?

https://thuviensach.vn

(Biệt Đổng Đại – Vương Xương Linh)

Lên đỉnh lầu cao vạn nỗi sầu,

Cỏ lau dương liễu tựa dòng châu.

Mây sông vừa nổi trời chui các,

Mưa núi sắp rơi gió lộng lau.

Canh lối vườn Tần chim trốn đậu,

Thu vàng cung Hán ve buồn kêu.

Qua đường chớ hỏi chuyện xưa cũ,

Sông Vị về Đông cuốn nước theo.

(Hàm Dương thành đông lâu – Hứa Hồn)

Chương 23: Công chúa Duyệt Trữ tự suy xét thiệt hơn

Điện Tuyên Thất.

"Triệt Nhi, cháu hãy nói thật cho cô cô biết Kiều Kiều bây giờ ra sao?"

Trưởng công chúa Quán Đào vừa vào đã hỏi ngay khiến Lưu Triệt nhất thời im lặng. Lát sau y do dự ngẩng đầu, "Chắc là cô cô phải hỏi chính A

https://thuviensach.vn

Kiều? Ngày đó người rời khỏi Trường An chính là nàng, sao hôm nay lại tìm trẫm để hỏi?"

Trưởng công chúa vẫn chưa thôi, "Hoàng thượng, chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn với nhau. Kiều Kiều bỏ đi mà Hoàng thượng lại bỏ mặc không quản chút nào sao?" Bà khẽ cau mày, "Ta chỉ quan tâm đến con gái của mình. Nó đã bỏ đi được mấy tháng rồi. Kiều Kiều từ nhỏ đã không phải chịu khổ, dù cho những năm trước đây lưu lạc bên ngoài thì có quý nhân phù trợ. Hôm nay nó gần như là cô độc ở bên ngoài, Hoàng thượng bảo cô cô ta làm sao yên tâm được chứ?"

Trưởng công chúa Quán Đào có bao nhiêu năm kinh nghiệm sống nên biết rõ bản tính độc đoán của đứa cháu đang ngồi trên ngai rồng, không chịu nổi việc năm xưa bà cậy công uy hiếp. Từ đó suy ra, nếu muốn y hồi tâm chuyển ý thì phải dùng cách lạt mềm buộc chặt từ từ mưu tính. Điểm này A Kiều và Lưu Sơ đã làm rất tốt bà cũng không có ý thọc gậy bánh xe.

Lưu Triệt cười nhạt, "Cô cô có thể thật sự yên tâm." Y đứng dậy đi xuống điện, chắp tay nói, "A Kiều đã có thể sống bên ngoài suốt sáu năm thì không thiếu bản lĩnh để lần thứ hai sống thêm sáu năm nữa. Nàng bây giờ đang ở Giao Đông."

"Giao Đông?" Lưu Phiếu kinh ngạc, "Lưu Ký đâu có giao tình gì với nó chứ?"

"Có giao tình với tiền Tam Thù là được rồi." Lưu Triệt siết chặt nắm tay. Lúc thị vệ theo dõi A Kiều báo cáo về phương pháp chọn đường không thể tưởng tượng nổi của nàng thì y đã vặn hỏi một lúc lâu. A Kiều trước kia không có tính tùy tiện như vậy. Rốt cuộc là sai ở chỗ nào, hoặc là nỗi đau khổ thật sự có thể làm thay đổi một con người đến mức như thế sao?

https://thuviensach.vn

Trưởng công chúa Quán Đào khẽ liếc nhìn Lưu Triệt, không biết cháu mình có phát hiện ra y ngày càng quan tâm đến A Kiều hơn so với bình thường hay không. Xem ra có những chuyện vốn tưởng rằng đã nắm chắc trong lòng bàn tay bỗng nhiên lại phát sinh biến hóa khó lường khiến cho đứa cháu này của mình không thể nào tiếp nhận nổi.

Bà hiểu sâu sắc đạo lý nhún nhường, liền dừng lại, "Đã thế thì ta về trước đây. À phải rồi", bà làm bộ muốn cất bước nhưng như chợt nhớ ra điều gì lại quay người hỏi, "Khi mang thai Mạch Nhi và Sơ Nhi, A Kiều vẫn là hoàng hậu, cho dù thế nào thì Hoàng thượng cũng sẽ không để cho mọi người hoài nghi về địa vị công chúa của Sơ Nhi chứ?"

"Loại nghi lễ này phải do triều thần bàn luận mới có thể quyết định." Tất nhiên Lưu Triệt biết Trưởng công chúa Quán Đào nói về Lưu Sơ nhưng trên thực tế lại ám chỉ Lưu Mạch ở Giao Đông xa xôi kia, tuy thế y vẫn kín như bưng, "Cô cô cũng không cần phí tâm sức."

Giao Đông vương Lưu Ký lúc này đang có tâm trạng rất tốt. Hắn vốn là con thứ mười hai của Hán Cảnh Đế thuộc dòng chính của Hoàng đế Cao Tổ, được ngự phong làm Giao Đông vương cai quản mười ba thành phía đông sông Giao Lai. Nếu không có Tô Gia, có lẽ thật sự đời hắn sẽ vui vẻ làm một vương gia.

"Năm Nguyên Sóc thứ hai, triều đình ban 'Thôi ân lệnh' để phân hóa chư hầu, cứ như vậy thì chư hầu yếu thế quy phục Hoàng thượng hết cả rồi", Tô Gia nói vậy. Lưu Ký rất tán đồng, thỉnh giáo đối sách, Tô Gia làm bộ tùy ý nói một câu, "Năm đó Hoàng thượng trước lúc lên làm thái tử cũng đã được phong làm Giao Đông vương đấy."

Lưu Ký cảm giác hùng tâm tráng chí bốc lên hừng hực. "Tiên sinh…", hắn nuốt nước miếng, "Mời ngài phân tích tình thế hiện giờ cho ta."

https://thuviensach.vn

Tô Gia mỉm cười, nho nhã đoan chính, "Vương gia." Hắn chắp tay nói, "Thật ra thì chư hầu ngoài mặt có vẻ như phục tùng triều đình nhưng trong lòng ai chẳng có tham vọng tiến thêm một bước, đứng đầu trăm họ? Không nói những thứ khác...." Hắn chỉ vào tấm bản đồ Đại Hán trong trung đường của mật thất, "Giang Đô, Hành Sơn, Hoài Nam, nếu ngày ấy có chư hầu nào đó nguyện đứng lên thì chắc chắn ba chỗ này sẽ hưởng ứng."

Trần Thắng, Ngô Quảng ngày đó cũng dám đứng lên hỏi, "Vương hầu khanh tướng cũng phải có dòng có giống sao?" Lưu Ký ta cũng là con của Cảnh Đế, có chỗ nào thua kém Lưu Triệt ở thành Trường An kia chứ? Lưu Ký thầm nghĩ như vậy.

"Vương gia nên biết, quyết đoán mới có thể thành công, cần phải có thực lực thật mạnh thì mới ngồi lên trên chiếc ghế đó được." Tô Gia nói ra câu cuối cùng.

Lưu Ký cho là đúng, bái Tô Gia làm tướng của Giao Đông. Trong ba năm, âm thầm chế tạo binh khí, huấn luyện quân đội, tích lũy lực lượng.

Năm Nguyên Sóc thứ sáu, Đại tướng quân Vệ Thanh sắp xuất chinh lần thứ hai. Tô Gia nói thời cơ đã đến. Lúc này quân đoàn phương bắc tinh nhuệ của triều đình đã bị Vệ Thanh dẫn đi hết, nếu liên hiệp hành động một lần thành công, thì Vệ Thanh kéo quân về cứu cũng đã muộn. Lưu Ký theo đó phái người liên hiệp các vương gia của Giang Đô, Hành Sơn, Hoài Nam mưu đồ khởi sự. Giang Đô vương Lưu Kiến, Hành Sơn Vương Lưu Tứ đều nghe theo, duy chỉ có Hoài Nam vương Lưu An còn có ý lưỡng lự. Lưu Ký nôn nóng hỏi kế Tô Gia, "Lúc trước tiên sinh nói ta chư hầu này chắc chắn hưởng ứng nhưng giờ Lưu An lại lưỡng lự, vậy phải làm thế nào?"

Tô Gia phe phẩy quạt lông, nghi hoặc, "Hoài Nam vương Lưu An có thù với cha con Lưu Triệt, nếu lúc trước Vương gia dám đứng lên thì hắn chắc chắn không bàng quan, còn với tình hình hiện giờ thật sự không biết thế

https://thuviensach.vn

nào.” Hắn trầm giọng, “Vương gia, việc đến nước này coi như đã cưỡi trên lưng hổ, nếu Lưu An đem báo lên cho Hoàng thượng ý đồ của ngài, thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cả nhà Vương gia. Chi bằng”, hắn đưa tay ra hiệu, nói giọng thâm độc, “Đã làm thì phải làm tới cùng.”

Lưu Ký vội vàng phản đối, “Nếu mới đầu đã giết hại người họ Lưu thì chỉ khiến cho chư hầu ly tán, mọi việc của ta sẽ hỏng hết.”

Tô Gia cười ha hả, “Vương gia quả thật là anh minh.” Hắn thoáng dừng lại rồi nói tiếp, “Đã như vậy, Vương gia lấy danh nghĩa của mình mời Thái tử Lưu Thiên của Hoài Nam đang trên đường vào kinh tới gặp mặt ở Tức Mặc, sau đó bắt hắn giam lỏng rồi dùng lời ngon ngọt để khuyên bảo. Với tâm tính thiếu niên của Lưu Thiên thì việc có thể thành, tiếp đó sẽ dùng hắn để khuyên cha hắn. Cho dù không được, có Lưu Thiên trong tay, Hoài Nam vương sẽ không dám làm càn, cũng có thể được việc.”

Sắc mặt Lưu Ký không ngừng biến đổi, hắn biết Hoài Nam vương Lưu An không giống huynh đệ Lưu Tứ, rất coi trọng con trai và con gái của vợ cả, cuối cùng cắn răng vỗ án, “Cứ theo như lời tiên sinh nói.”

Ba ngày trước, Lưu Ký mở yến tiệc ở vương phủ Giao Đông, mời Giang Đô vương Lưu Kiến, Thái tử Lưu Thiên của Hoài Nam vương, và người con trai được Hành Sơn vương sủng ái nhất là Lưu Hiếu. Qua ba tuần rượu, Lưu Ký bảo những người khác lui ra, chỉ lưu lại tâm phúc, hỏi Lưu Thiên về đại kế, Lưu Thiên vẫn trả lời lập lờ như trước. Lưu Ký sầm mặt, ném chén rượu làm hiệu, quân binh bốn phía xông lên định bắt Lưu Thiên. Thủ vệ bên cạnh Lưu Thiên phản kháng, chém chết mấy người nhưng cuối cùng ít không thể thắng nhiều, thất thủ bị bắt. Cho tới bây giờ, mọi chuyện vẫn nằm trong tay hắn, chư hầu bốn phía dù tự nguyện hay không thì cũng đã bị trói chung trên một con thuyền, lần này hợp sức cùng có thể liều mạng với triều đình. Hắn nhếch mép, Lưu Triệt ắt không thể chống đỡ được công kích của một nửa số huynh đệ cùng mẹ với mình.

https://thuviensach.vn

Hắn trầm tư, dạo bước đến đầu một con phố ở Tức Mặc, lơ đãng dừng lại thì phát hiện mình đang đứng trước một tòa lầu trang trí tinh xảo, giăng đèn kết hoa rực rỡ.

"Ôi chà, Vương gia Giao Đông", ma ma của Mãn Lâu Phong tươi cười ra đón, "Đã lâu ngài không tới chơi, Mi Vũ cô nương của chúng tôi nhớ ngài đến tiều tụy rồi đấy."

Lưu Ký cười nhạt, "Chẳng phải ta tới rồi sao." Hắn nhớ tới sự phong lưu quyến rũ của Mi Vũ, cảm giác trong lòng hơi rạo rực, cất bước lên lầu, nói với người sau lưng, "Không cần dẫn đường."

Mãn Lâu Phong mới khai trương ở Tức Mặc ba tháng trước, nghe nói có cùng nguồn gốc với Phong Mãn lầu của thành Ngũ Nguyên nổi tiếng vùng biên cương. Trường Tín hầu Liễu Duệ mới nổi lên trong triều chính cũng xuất thân từ Ngũ Nguyên. Cô nương Mi Vũ trong lầu nghe nói là đứng đầu bảng của Phong Mãn lầu lúc trước. Hơn một tháng trước, hắn cùng với Tô Gia từng đến Mãn Lâu Phong tìm hiểu, quả nhiên cảm thấy chỗ này có sự khác biệt, chưa nói tới rượu và cách bài trí, chỉ riêng Mi Vũ cô nương đã không hổ danh, quyến rũ đa tình, phong lưu động lòng người, sau mấy lần gặp mặt đã trở thành một nơi tâm sự của hắn.

"Vương gia!" Tang ma ma gọi níu hắn lại, lộ vẻ khó khăn, "Trong phòng Mi Vũ có khách, hay là ngài để tôi vào thông báo trước một tiếng?"

"Ma ma thật to gan", sắc mặt Lưu Ký sa sầm, "Mi Vũ đã được bản vương bao trọn rồi, sao ngươi dám để nàng tiếp khách?"

"Vương gia hiểu lầm", Tang ma ma liên tục kêu oan, "Người khách mà Mi Vũ gặp là nữ." Bà ta thấy bộ dạng nghi ngờ của Lưu Ký thì nói thêm

https://thuviensach.vn

“Vị nữ khách này cũng không phải là nhân vật đơn giản, Vương gia đã từng nghe nói về lầu Thanh Hoan ở thành Trường An chưa?”

“Dĩ nhiên rồi, bản vương mấy năm trước vào kinh đã từng đến đó, quả nhiên không hổ danh. Chẳng lẽ vị khách này có liên quan đến lầu Thanh Hoan?”

Tang ma ma cười toét miệng, “Đúng rồi. Mi Vũ cô nương của chúng tôi mắt cao hơn đầu, nếu là nhân vật bình thường thì làm sao phải tự mình tiếp đãi chứ?” Bà ta chỉ vào Lan Chỉ hiên của Mi Vũ ở lầu trên, “Ca vũ của lầu Thanh Hoan nổi danh thiên hạ, vị này chính là người đứng đầu trong đó đấy. Mấy ngày trước chính vị này đã hát *Giai nhân khúc* truyền khắp thiên hạ.”

“À”, thân là vương gia, Lưu Ký dĩ nhiên nghe được sóng gió ở thành Trường An mấy tháng trước, lập tức cảm thấy hứng thú, “Chính là đệ nhất ca kỹ Mai Ký Giang của lầu Thanh Hoan sao?”

Tang ma ma lắc đầu, “Thật ra thì Mai Ký Giang làm sao có thể so sánh với vị này? Nhưng người ta là con gái nhà lành, không tiện xuất hiện nên mới để cho Mai Ký Giang giương danh đấy!”

“Nhân vật truyền kỳ như thế bản vương lại càng muốn thấy.” Lưu Ký làm bộ muốn lên lầu, Tang ma ma hoảng hồn vội kéo hắn lại, “Vương gia, Trần cô nương dù sao cũng là con gái nhà lành, vì ái mộ danh tiếng của Mi Vũ của Ngũ Nguyên nên mới chịu hạ mình tới Mãn Lâu Phong, làm sao có thể gặp thêm đàn ông bên ngoài?” Bà ta thấy khuôn mặt không hài lòng của Lưu Ký thì vội vàng xoa dịu, “Nếu Vương gia mời Trần cô nương tới vương phủ dự tiệc, đối đãi đúng lễ độ thì lão thân sẽ nguyện thay Vương gia hỏi ý của nàng.”

Lưu Ký suy nghĩ một lát, “Cứ để cho ta gặp mặt Mi Vũ rồi nói sau.”

https://thuviensach.vn

Lan Chỉ hiên.

“Nhiều ngày không gặp, thiếp còn tưởng rằng Vương gia đã quên mất thiếp rồi chứ? Vương gia nhất định phải tự phạt ba chén bồi tội với thiếp.” Mi Vũ rót rượu, dịu dàng dựa vào ngực Lưu Ký nũng nịu nói.

“Được rồi”, Lưu Ký cảm giác một thân thể mềm mại thơm tho nõn nà như sáp dựa vào ngực thì hồn xiêu phách lạc. Hắn giơ chén uống cạn, khen ngợi, “Bích Nhưỡng Xuân của Phong Mãn lâu cũng chỉ mạnh và êm như thế này mà thôi.” Hắn nói rồi lại si mê ngắm người đẹp trong lòng, đưa ngón tay vuốt ve lông mày của Mi Vũ, “Hôm nay Vũ Nhi vẽ lông mày rất khác.”

Mi Vũ che miệng cười, “Đây là Trần muội muội vừa mới vẽ cho thiếp, gọi là ‘Viễn Sơn mi’, ý nói chân mày như núi xa. Mi Vũ thật là hâm mộ tư chất cao nhã thanh khiết của Trần muội muội, búi tóc của thiếp cũng là do muội ấy búi cho, gọi là ‘Trục Nguyệt Phi Tình’. ngài đã từng thấy qua hay chưa?”

“Quả nhiên đẹp mắt.” Người đẹp trước mặt quyến rũ đa tình như vậy nhưng Lưu Ký hơi có cảm giác không yên lòng, thuận miệng khen, “Theo như nàng nói thì Trần cô nương này quả là một người kỳ diệu.”

Mi Vũ thầm thở dài, “Mi Vũ vốn tự nhận nhan sắc hơn người nhưng khi gặp Trần muội muội mới biết lời cổ nhân nói ‘tay như cỏ mềm, mắt đẹp rạng ngời’ là thật.

Lưu Ký nghe vậy thì trong lòng rung động, lúc rời đi còn lặng lẽ bảo Tang ma ma, “Vào buổi tối ba hôm nữa, bản vương thiết yến trong phủ mời các chư hầu tới chung vui, mong ma ma thay mặt gửi lời tới Trần cô nương, nếu như chịu tới thì vui không kể xiết.”

https://thuviensach.vn

Trên Tư Tồn các của Mãn Lâu Phong, Hàn Nhạn Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, than một tiếng, "Xem ra kết cục đã định."

"Muội điên rồi", Quách Giải ôm kiếm, ngồi ở đối diện, nói vẻ khó hiểu, "Ta thật không thể tin được, muội tại có thể ở cùng một chỗ với chư hầu."

Hàn Nhạn Thanh quay đầu lại, "Muội cũng không muốn nhưng còn có cách nào đâu."

"Mẫu thân!" Lưu Lăng dắt tay Mạch Nhi đi tới, Mạch Nhi nhào vào trong lòng Hàn Nhạn Thanh, rầu rĩ, "Con vừa đánh hai tư điểm[1] với dì Lăng, con thua rồi."

[1] Là một trò chơi có thể rèn luyện phép tính nhẩm. Yêu cầu của trò chơi là dùng bốn chữ số, tiến hành tính toán bằng các phép toán nhân chia cộng trừ (cho phép sử dụng dấu móc) để có được kết quả hai mươi tư.

Lưu Lăng bật cười gõ gõ trán nó, "Tiểu tử ngốc, thua thì cũng thua rồi, còn mách với mẫu thân à."

Mạch Nhi giận dỗi tránh tay nàng, lắc đầu, "Đâu phải là con mách chứ? Mẫu thân", rồi quay lại, "Tại sao chúng ta phải tới đây?" Cậu bé nhăn mày nhăn mặt, "Người ở nơi này đều quái lạ thế nào ấy."

Hàn Nhạn Thanh bật cười "Bọn họ đều là... bằng hữu, sau này Mạch Nhi lớn lên thì sẽ quen thôi." Nàng sửa sang tóc mái trên trán của Mạch Nhi, dặn dò, "Ngày kia con phải ở yên trong Tư Tồn các với Thân bà bà và Hổ cữu cữu nhé. Không được chạy lung tung đấy."

Thân Hổ đứng ở đằng sau hỏi dò, "Tỷ, tỷ... đến lúc đó có tính toán gì sao?"

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh gật đầu, “Tiểu Hổ Tử, tỷ giao nghĩa mẫu và Mạch Nhi cho đệ. Đệ phải bảo vệ bọn họ cho tốt đấy.”

Thân Hổ im lặng gật đầu.

Lưu Lăng lên tiếng, “Được rồi, ta đã tính toán chu đáo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”, sau đó liếc thấy Quách Giải đang nhìn mình vẻ không hài lòng thì ngấm ngầm cười lạnh.

Nếu điện Tiêu Phòng là nơi hoàng hậu của các triều Hán ở thì cung Trường Nhạc là cung điện dành cho ngươi phụ nữ tôn quý nhất ở trong cung Vị Ương chuyển sang. Sau khi Đậu thái hoàng thái hậu qua đời, tòa cung điện này dành cho Vương Chí, mẫu thân ruột của đương kim Hoàng thượng, hoàng hậu thứ hai của Hoàng đế Hiếu Cảnh.

Khi Lý Chỉ ưỡn cái bụng cao vượt mặt bước vào cung Trường Nhạc thì Hoàng hậu Vệ Tử Phu và Vương mỹ nhân đã có mặt ở bên trong, đương kim Hoàng thượng đăng cơ đã hơn mười năm, ở những phương điện khác thì khá tàn độc nhưng với mẫu hậu lại rất hiếu thảo. Vì vậy mặc dù Thái hậu Vương Chí chỉ ở hậu cung không quản việc gì nhưng địa vị vô cùng cao. Các phi tần trong hậu cung thường xuyên tới cung Trường Nhạc thỉnh an, không ai dám trễ nải.

Lý Chỉ bước tới trước mặt Thái hậu thì buông tay Văn Tâm ra, quỳ xuống thi lễ, “Nô tỳ thỉnh an Thái hậu.”

Vương thái hậu phất tay, “Miễn lễ, con mang trong người dòng giống của đế vương, sau này không cần quá câu nệ những nghi thức xã giao này.”

Lý Chỉ đứng dậy, cũng không biện bác gì mà bước sang ngồi xuống một bên, Vương mỹ nhân ở bên cạnh lên tiếng, “Nếu Chỉ muội muội lần này mang thai công chúa thì sẽ là Tứ công chúa của Hoàng triều Đại Hán ta

https://thuviensach.vn

rồi", cô ta cố nặn ra vẻ ảo não, "Muội xem trí nhớ của ta đấy, phải là Ngũ công chúa mới đúng chứ."

Toàn điện tức thì lặng ngắt. Hoàng hậu Vệ Tử Phu ngồi bên cạnh Thái hậu vẻ mặt bình thản, không thấy có biến hóa gì. Lý Chỉ động lòng, than thầm Vương mỹ nhân cứ ỷ vào việc mình cũng sinh được một hoàng tử, đối với Vệ hoàng hậu luôn một mực dịu dàng ngoan ngoãn, còn với người khác thì lại ngang ngược càn rỡ. Trước mặt Thái hậu và Hoàng hậu mà nói về Công chúa Duyệt Trữ ở điện Chiêu Dương, thì có ích lợi gì đối với cô ta chứ?

Quả nhiên, Vương thái hậu nhíu mày nhưng chỉ nói mấy câu bâng quơ, "Nhắc đến mới nói, Công chúa Duyệt Trữ cũng là một đứa trẻ đáng thương không có mẫu thân bên cạnh." Bà quay sang bảo Vệ Tử Phu, "Tử Phu, con phải trông nom săn sóc con bé nhiều hơn."

Vệ Tử Phu cung kính đứng dậy, cúi đầu "dạ" một tiếng đáp lời. Nàng ta tự biết vì xuất thân thấp hèn nên mình không được Vương thái hậu quan tâm nhiều như đối với Trần A Kiều trước kia. Sau khi nàng ta được tấn phong làm hoàng hậu thì bà mới hiền hòa hơn đôi chút nhưng chủ yếu là do vị nể đứa cháu trưởng Lưu Cứ. Những năm gần đây, mẹ con nàng ta vẫn luôn lấy lòng vị chủ nhân cung Vị Ương này vì thái độ của người đàn ông kia rất quan trọng đối với địa vị của bọn họ trong cộng đồng, nhờ đó mà bình an vô sự. Nhưng liệu việc Công chúa Duyệt Trữ trở về có phá vỡ sự cân bằng này hay không thì trong lòng nàng ta cũng không biết. Dù sao thì sau lưng Công chúa Duyệt Trữ không chỉ có Trưởng công chúa Quán Đào Lưu Phiếu vốn giao tình sâu đậm với Vương thái hậu, mà còn có cả Trần A Kiều và Hoàng tử Lưu Mạch chưa từng gặp mặt nhưng cũng đã ảnh hưởng đến mẹ con nàng ta. Từ khi Công chúa Duyệt Trữ về cung, Hoàng thượng chưa từng nói rõ ra nhưng đám người giỏi đoán ý trong cung đã chỉ gọi Cứ Nhi của nàng ta là điện hạ chứ không ai gọi là Hoàng tử trưởng nữa.

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu giấu kín đôi bàn tay đang siết chặt vào nhau trong tay áo để không ai nhìn thấy, ở chốn cung Vị Ương nay, nàng ta luôn luôn có tiếng là hiền lành đức độ, kính trọng lễ phép, nếu đối xử tử tế với Lưu Sơ thì không sao nhưng nếu để cô bé phật lòng thì chắc chắn tất cả sẽ xúm vào đổ tội. Tuy nhiên chính bản thân Lưu Sơ chưa từng có chút ý nguyện tiếp nhận sự trông nom của nàng ta, chẳng cần biết nàng ta có muốn điều đó hay không!

Vệ Tử Phu đứng trên đại điện của cung Trường Nhạc trang nghiêm cổ kính, bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái. Hoàng hậu A Kiều năm đó vào tựa vào khung cửa sổ điện Tiêu Phòng nhìn bóng Hoàng thượng tuyệt tình bỏ đi. Lúc đó nàng ta đang bế đứa con gái đầu tiên của Hoàng thượng, Vệ Trường, chờ Hoàng thượng tươi cười đến bên cạnh. Ngày ấy, có phải tâm tình của A Kiều cũng như thế này hay không?

Trên điện, Vương thái hậu đang quay sang ra lệnh cho nội thị đứng hầu ở bên, "Mời Công chúa Duyệt Trữ tới đây cho ta gặp."

Dưới điện Lý Chỉ kín đáo quan sát vẻ mặt đắc ý không che đậy nổi của Vương mỹ nhân, chợt hiểu dụng ý của Vương Thấm Hinh là muốn Lưu Sơ ra nơi đầu sóng ngọn gió. Mấy ngày nay, không rõ do nguyên nhân gì mà Hoàng thượng luôn dễ dàng tha thứ cho Công chúa Duyệt Trữ. Nhưng Lưu Sơ vì mẫu thân lại luôn mang lòng oán hận đối với Hoàng thượng và Vệ hoàng hậu. Người trong hậu cung ngại từ thân phận cho tới thánh ý nên cũng không thể ra mặt khuyên nhủ. Thế nhưng nếu Lưu Sơ cứ theo tính tình thường ngày mà đắc tội với Thái hậu ở nơi đây thì ngay cả những phi tần được sủng ái cũng không đảm đương nổi cái tội danh như vậy, huống chi Lưu Sơ chỉ là một cô bé không có mẫu thân bên cạnh?

Nàng thở dài nhìn theo Minh Đạt đã đi xa, cầu nguyện Lưu Sơ tự lo được cho bản thân.

https://thuviensach.vn

“Thái hậu vời ta đến cung Trường Nhạc à?” Trong điện Chiêu Dương, Lưu Sơ hỏi vẻ kinh ngạc, sau đó làm mặt đau khổ, trông chừng không có ai bèn len lén hỏi tiếp, “Ta không đi có được không?”

“Điện hạ”, Giai La nghiêm mặt trả lời, “Điện hạ hãy tự suy nghĩ đi, không thể nào đâu. Nếu điện hạ lo lắng thì nô tỳ có thể sai người báo cho Trưởng công chúa để người đến cung Trường Nhạc đón điện hạ.”

Không cần làm phiền bà ngoại đâu, ta chỉ hỏi cho biết thôi mà, được rồi”, Lưu Sơ le lưỡi, mỉm cười quay đầu đi, lúc quay lại thì thần thái hoàn toàn đổi khác. Giai La kinh ngạc, giờ khắc này Lưu Sa rất chín chắn, không hề giống như một cô bé chưa đầy bảy tuổi.

“Đứng dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu”, Lưu Sơ khẽ nháy mắt, “Giai La, thay y phục cho ta.”

“Dạ!” Giai La cho Lưu Sơ một bộ y phục bằng sa tanh trắng như tuyết do chính tay người đứng đầu phường may Tạp Môn, Hạ Đông Trữ cắt. Bộ xiêm y cực kỳ xinh đẹp khiến cho khuôn mặt như châu như ngọc của Lưu Sơ càng nổi lên vẻ thanh tao rực rỡ. Lưu Sơ ngắm nghía một hồi rồi nói, “Đi thôi.” Cô bé tự bước ra khỏi phòng, mỉm cười chào hỏi, “Minh công công, làm công công phải đợi lâu.”

Minh Đạt không tỏ vẻ gì, khom người nói, “Chờ Công chúa Duyệt Trữ là chức trách của lão nô. Xin mời Công chúa.” Lão tỏ vẻ khiêm tốn hoàn toàn không giống một nội thị tổng quản bên cạnh Thái hậu.

Lưu Sơ hấp tấp chạy ra ngoài, leo lên long xa. Xe lốc cốc chuyển bánh đi về hướng cung Trường Nhạc. Theo lễ nghi trong cung Hán, long xa của phi tần, hoàng tử, công chúa có quy cách khác nhau, vì Duyệt Trữ được Hoàng thượng sủng ái nên long xa hoa lệ kiêu sa hơn nhiều nhưng cô bé cũng không để ý. Long xa chạy loanh quanh một vòng thì tới cung Trường Nhạc.

https://thuviensach.vn

Tin tức bất lợi loan truyền khắp trong ngoài cung Vị Ương, khi Trưởng công chúa Quán Đào biết được thì Công chúa Duyệt Trữ đã đến cung Trường Nhạc rồi. Lưu Phiếu bồn chồn đi đi lại lại vài bước trong phủ Đường Ấp hầu rồi bỗng thở dài, "Mặc kệ đi. Mặc dù Triệt Nhi tàn độc nhưng Thái hậu vẫn còn nhớ tới tình xưa nghĩa cũ, cũng sẽ nể mặt mình nên chắc sẽ không quá gây khó dễ cho Sơ Nhi đâu."

"Trưởng công chúa, nghe người nói kia", Đổng Yển đón ý, "Công chúa Duyệt Trữ cũng là đứa bé thông minh lanh lợi, làm sao có thể đắc tội với Thái hậu được chứ?"

"Sơ Nhi có lanh lợi đến đâu thì cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đầy bảy tuổi." Lưu Phiếu thở dài, "Nếu có kẻ cố tình bày kế hãm hại thì nó nhất định không đỡ nổi. Có điều ngươi nói cũng đúng", bà lắc đầu, "Cũng nên để cho Sơ Nhi tự đối phó trên chiến trường mà chính nó phải đối phó. Năm đó, cũng bởi vì A Kiều chưa từng bị thua thiệt cho nên cuối cùng mới chịu thất bại thê thảm như vậy. Dặn người ở trong đó phải chú ý tới phản ứng của Hoàng thượng về chuyện này."

"Trưởng công chúa", Đổng Yển liếc ngang liếc dọc hai bên. Lưu Phiếu thấy vậy liền bảo mọi người lui ra, "Yển Nhi có chuyện gì?"

Đổng Yển thấp giọng, "Yển không hiểu tính toán của Công chúa, Công chúa Sơ ở trong cung tuy được Hoàng thượng ân sủng nhưng rốt cuộc vẫn không có nương nương ở bên cạnh. Yển nghĩ nương nương tất sẽ trở về, nhưng sau khi trở về thì câu chuyện sẽ đi đến đâu chứ?"

Nét cười dần biến mất trên gương mặt Lưu Phiếu, bà nói nghiêm túc, "Ta muốn con bé lên chấp chưởng hậu cung. Thấy Đổng Yển tỏ vẻ kinh ngạc, tâm tình Lưu Phiếu đột nhiên lại khá hơn, "Yển Nhi không tin ta có bản lĩnh như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

“Việc này...”, Đổng Yển lắp bắp, tất nhiên hắn không muốn làm trái ý Lưu Phiếu nhưng bảo tin vào những lời chắc như đinh đóng cột đó thật sự là không nói nên lời. Còn may Lưu Phiếu cũng không làm khó hắn, xoay người lại nói, “Có lẽ ta thật sự không có bản lĩnh này, nhưng mà bản cung tin tưởng rằng Kiều Kiều có, Mạch Nhi cũng có.” Bà cười thành tiếng, “Xét từ Sơ Nhi mà ra, Lưu Mạch là anh em ruột thịt cùng mẫu thân sinh ra với nó nên nhất định là đứa trẻ tốt, có thể yên tâm được. Có một người thừa kế tốt, Yển Nhi, ngươi có biết đối với một bậc quân vương hùng tâm tráng chí, điều đó hấp dẫn đến thế nào không? Bản cung chỉ cần quản lý tốt mọi ngươi trên dưới trong Trần gia vào thời điểm thích hợp thì nâng đỡ Kiều Kiều một chút.” Sắc mặt bà bỗng nhiên trở nên âm trầm, “Một Vệ Tử Phu nho nhỏ thì có gì đáng sợ chứ?'

Lưu Sơ vừa bước vào cung Trường Nhạc thì Vương thái hậu ngồi ở trên điện liền sửng sốt. Cô bé còn nhỏ thế này mà mặt mày đã giống hệt như A Kiều năm xưa. A Kiều thuở nhỏ vào cung thường mặc cung trang tươi tắn, kiêu ngạo khinh người. Bà nhìn kỹ lại thì nhận thấy đó chỉ là một bộ y phục trắng đơn giản nhưng lại càng tôn lên vẻ cao quý xinh đẹp của cô bé. Không đúng, dù hai mẹ con nó đều kiêu ngạo như nhau nhưng Lưu Sơ hôm nay làm sao có thể so sánh với Quận chúa Đường Ấp Trần A Kiều được muôn vàn ân sủng ở cung Vị Ương năm đó? A Kiều thời ấy được Công chúa Quán Đào yêu thương bảo hộ, Đậu thái hậu thương mến, Hiếu Cảnh hoàng đế ân sủng, đi tới đâu cũng đều được mọi người tươi cười chào đón, chưa từng phải đối mặt với sự xảo trá của các phi tần khắp trong điện. A Kiều cũng không cần trầm mặc đứng thẳng người, cố làm ra vẻ quật cường, lạnh lùng cô quạnh.

Trong lòng bà bỗng thoáng dâng lên lòng thương cảm, Nhìn cô bé thực hiện cung lễ, nói câu “Sơ Nhi tham kiến Thái hậu”, vừa đúng quy củ vừa không thừa nhận là họ Lưu mà cũng không cố ý chọc giận ai, bà tươi cười, vẫy tay gọi, “Sơ Nhi, lên đây cho ai gia xem nào.” Bà nắm tay Lưu Sơ,

https://thuviensach.vn

ngắm nghía vầng trán mềm mại bóng mịn của cô bé rồi bỗng nhiên thở dài hỏi, “Sơ Nhi thoạt nhìn cũng giống với người đó đấy nhỉ?”

Các phi tần ngoảnh mặt nhìn nhau, sau đó Hình khinh nga khẽ nói, “Tất nhiên là Công chúa Duyệt Trữ giống mẫu thân rồi.”

Vương thái hậu bật cười, “Con gái giống mẫu thân là đương nhiên, ai gia còn phải cố ý nói ra sao?” Bà thầm nghĩ họ Hình này là một cô gái thẳng thắn bộc trực, chả trách đến bây giờ mới chỉ là khinh nga, nhưng trong cung Vị Ương chẳng có mấy người thuần phác như vậy, giữ lại cũng tốt.

Mọi người giật mình, đoán thêm mấy người nữa nhưng đều không đúng, ngay cả Lưu Sơ thấy thế cũng tỏ vẻ khá tò mò. Vương thái hậu có chút u buồn, khẽ nói, “Thôi vậy, không đề cập tới những chuyện thương tâm này nữa. Sơ Nhi lại đây, ở trong cung cháu có thiếu thứ gì không? Nếu có thì nói cho ai gia biết đi.”

Lưu Sơ cúi đầu, nói giọng nhỏ nhẹ, “Cháu nhớ mẫu thân.”

Vương thái hậu nhẹ giọng, “Quả là một cô bé hiếu thuận.” Bà bèn ban thưởng một ít đồ trân quý, lại cho Lưu Sơ lên ngồi cùng, rõ ràng tỏ ý vô cùng sủng ái.

Chương 24: Thành Tức Mặc nghiêng ngả tâm tư

Điện Tuyên Thất.

Lưu Triệt đặt tờ công văn trong tay xuống như có điều gì phải suy nghĩ, “Giống ai?” Y thầm cân nhắc câu nói của mẫu thân. Ngay từ khi Thái hậu

https://thuviensach.vn

phái người triệu Lưu Sơ đi thì y là bậc đế vương phải biết ngay nhưng lại không có phản ứng gì. Không ai hiểu rõ hơn y việc mẫu thân có thể từ một vị phu nhân chốn hậu cung leo lên ngôi hoàng hậu, trợ giúp cho con mình đoạt được ngôi vị hoàng đế. Đó phải là một người khôn khéo đến bao nhiêu, thậm chí có lúc còn lý trí hơn y. Phải cư xử với Lưu Sơ như thế nào thì tự bà sẽ có chừng mực. Y chậc lưỡi, cho dù bà có trách phạt Lưu Sơ thì có lẽ Lưu Sơ cũng chỉ phải chịu khổ một chút thôi. Những tin tức trái ngược từ cung Trường Nhạc truyền đến khiến y cảm thấy rất thú vị. Giống ai à? Ai là người có thể làm cho Vương thái hậu phải tỏ sắc mặt u buồn rồi lại chuyển sang vô cùng sủng ái Lưu Sơ được chứ?

Y vừa chợt hiểu ra thì đúng lúc nội thị ở ngoài cửa truyền báo: "Quan Nội đình Trương Thang cầu kiến."

"Truyền vào."

Một lát sau. Trương Thang đã vào đến nơi, vẻ mặt khá trầm trọng, bái lạy xong liền bẩm, "Thần Trương Thang bẩm báo Hoàng thượng, con trai thứ của Hoài Nam vương Lưu An là Lưu Kiến hôm qua báo lên việc ba nước Giao Đông, Hành Sơn, Giang Đô định mưu phản, bắt giam Hoài Nam thái tử Lưu Thiên. Hoài Nam vương muốn tỏ rõ ý chí của mình đã đặc biệt sai người báo cáo lên Hoàng thượng, xin Hoàng thượng cử binh bình định và cứu Hoài Nam thái tử Lưu Thiên."

Lưu Triệt liền cảm thấy một luồng lửa giận xông lên tận óc, luôn miệng nói: "Được, được." Khi trấn tĩnh lại y liền hỏi, "Trương khanh có biết việc này thật giả thế nào không?"

Trong lúc Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ đang nhớ mẫu thân thì Hàn Nhạn Thanh ôm tỳ bà bước xuống lầu, khom người chui vào xe ngựa dùng để đãi khách của vương phủ Giao Đông. "Di Khương", nàng bảo "Vén rèm xe lên một chút cho thoáng gió."

https://thuviensach.vn

“Dạ!” Hôm nay Di Khương trông rất xinh đẹp hoạt bát trong bộ y phục màu vàng nhạt, nhanh nhẹn cuốn rèm xe lên, mỉm cười với phu xe. Phu xe của vương phủ Giao Đông phải chờ đợi dưới lầu quá lâu đang cực kỳ bực bội nhưng vừa trông thấy nụ cười này thì lập tức tiêu tan lửa giận, ngây ra một khắc, thở dài than: Một nữ tỳ đã xinh đẹp hút hồn như vậy thì thật sự khó tưởng tượng nổi phong thái của người đẹp trong xe.

Vườn Đông Uyển nằm trên hồ trong vương phủ Giao Đông được soi rõ trong ánh sáng nhu hòa của những ngọn nến to bằng cánh tay. Dạ tiệc long trọng đã bắt đầu được một lúc khá lâu, Giao Đông vương Lưu Ký mất kiên nhẫn uống cạn chén rượu trong tay, gõ nhè nhẹ lên án. Mi Vũ nheo mắt cười thầm, đi qua dựa sát vào, nũng nịu: “Vương gia chớ vội, Mi Vũ thấy Trần muội muội không giống người dễ nuốt lời, muội ấy nói nhất định sẽ tới”, nói rồi nàng ta quay người lại gọi, “Phi Hoằng, rót rượu cho Vương gia.”

Phi Hoằng khom người tiến lên rót đầy chén rượu cho Lưu Ký. Đang nói chuyện, con thứ của Hành Sơn Vương là Lưu Hiếu ngồi ở ghế khách bên phải trêu đùa, “Trần cô nương có thể hớp hồn người được như Mi Vũ cô nương không?” Ánh mắt dâm tà của gã đảo qua trên thân thể uyển chuyển của Mi Vũ đầy vẻ thèm khát. Mọi người trên bàn đều cười ha hả, Mi Vũ trong lòng căm tức nhưng không hề thể hiện trên nét mặt. Nàng ta đang định rủa thầm một câu thì nghe có người tới báo, “Trần tiểu thư đến.”

Tham gia bàn tiệc lần này ngoại trừ Giao Đông vương Lưu Ký thì thân phận tôn quý nhất thuộc về Lưu Hiếu là thế tử của Hành Sơn vương. Giang Đô vương Lưu Kiến rốt cuộc cũng là chủ của một nước, sau khi bàn xong công việc thì đã sớm rời khỏi Giao Đông từ ngày hôm trước. Giai nhân xuất hiện, ngay cả hạng ăn chơi như Lưu Ký, Lưu Hiếu cũng im bặt như e ngại làm nàng kinh sợ. Một giọng nói dịu dàng ngọt ngào bảo kéo rèm lên rồi có người bước vào. Mọi người quay ra nhìn nhau, cảm thấy thiếu nữ áo vàng

https://thuviensach.vn

này tuy xinh đẹp duyên dáng nhưng cũng không đến mức có thể gọi là giai nhân. Tuy nhiên tất cả đều có một cảm giác kỳ lạ không thể nói thành lời.

"Nô tỳ Di Khương ra mắt các vị đại nhân." Di Khương khom người thi lễ một vòng rồi nhìn khắp lượt, cười tươi tắn, "Tiểu thư nhà tôi nói, được lọt vào mắt xanh của các vương gia thế tử là vô cùng vinh hạnh. Nàng từ nhỏ có tập làm thơ, lập ra quy định là nếu ngươi nào thắng được nàng về thi từ thì sẽ ra gặp mặt.

Mọi người lúc này mới biết thiếu nữ tên gọi Di Khương này chỉ là nô tỳ của người kia. Tất cả đang ngồi đây đều là những con cháu dòng dõi, trẻ tuổi, có học vấn, ít nhiều cũng đã từng làm một vài bài thơ, thấy cô gái kia kiêu ngạo như vậy thì càng sinh lòng ngưỡng mộ, không ai dám lấy thế bức bách, sợ người khác chê cười. Lưu Ký vui vẻ, "Nếu như thế, kính xin được thấy thủ bút của cô nương."

Di Khương đưa ra một tờ giấy. Lúc đó sản phẩm giấy mực của Tức Lam các tại Trường An đã danh chấn cả nước, những nhà giàu có sử dụng hàng ngày. Tờ giấy này tuy không phải thượng phẩm nhưng lại có hương thơm nhè nhẹ, mặt giấy vẽ hoa đào bằng những nét chấm phá đơn giản nhưng sinh động trông càng toát lên vẻ lịch thiệp trang nhã. Bên trên tờ giấy có viết một bài thơ, nét chữ nắn nót, màu mực đen nhánh, chính là dùng mực Tùng Giang thượng đẳng để viết:

"Nhìn cánh sen băng giá

Giai nhân nhớ chốn xưa

Chia lìa một bóng ảnh

Tan nát những đường tơ

https://thuviensach.vn

Biển thẳm sâu ngăn trở

Chàng ngơ ngẩn giã từ

Ngoái đầu trao nhẫn cỏ

Nàng bỗng nguyện theo về.”

Bài thơ này dĩ nhiên không tệ, lấy ý nguyên bản ở trong thiên “Kiêm gia” của *Kinh Thi*.

Mọi người trầm ngâm một hồi rồi lần lượt viết ra giao cho Di Khương này mỉm cười cúi chào rồi quay trở về, vén rèm đưa vào trong xe. Qua một khắc, chỉ nghe bên trong có tiếng ngâm nga khoan thai rồi một giọng nữ du dương hỏi, “Bài thơ *Gió tây thổi mộc diệp* là của vị tiên sinh nào viết vậy.

Tô Gia ngồi ở vị trí thấp nhất than nhẹ một tiếng, chắp tay đứng lên, “Là kẻ bất tài này.”

Cô gái ngân nga,

“Gió Tây cuốn lá bay

Qua biển đến Giao Đông

Giao Đông không giặc giã

Trên gác khảy tơ đồng

Hát ca khi rảnh rỗi

https://thuviensach.vn

Chỉ mỗi người nghe không

Khúc Giai nhân vẳng tới

Mới hay người cũ mong.

Tiên sinh tâm tính hào sảng đường hoàng, nếu ta từ chối thì thật khó nghĩ.”

Lời ngâm còn chưa dứt, một cô gái mặc áo xanh ôm cây đàn tỳ bà, mặt đeo mạng bằng lụa, mái tóc đen vấn cao như kiểu Xuân Sơn[2], đôi mắt như mộng ảo vén rèm xe xuất hiện trước mặt mọi người.

[2] Kiểu búi tóc của phụ nữ Trung Quốc có từ thời Hán, mái tóc được quấn hình dáng núi.

“Đã chịu xuất hiện rồi mà tại sao còn phải đeo mạng che mặt? Chi bằng tháo ra cho chúng ta nhìn xem có đáng giá để chúng ta đối đãi như thế này hay không.” Lưu Hiểu cũng uống khá nhiều nên buông lời trêu chọc.

Trong mắt cô gái thoáng hiện vẻ giận dữ nhưng chưa bùng phát đã kịp che giấu đi. Mi Vũ đang ở bên cạnh chủ nhân Lưu Ký mỉm cười đứng dậy nói, “Có đáng giá hay không thì Giang Đô vương xem qua ca vũ của Trần muội muội sẽ biết.” Nàng ta quay đầu cười hỏi Lưu Ký, “Chỗ Vương gia có chiếc khay tinh xảo nào không?”

“Dĩ nhiên là có.” Lưu Ký vỗ vỗ tay, liền có người hầu mang tới. Mi Vũ cười nhận lấy, nhìn chiếc khay tròn đúng là làm từ ngọc Hoa Điền thượng hạng, trong suốt lóng lánh, chỉ lớn bằng bàn tay thì nhướng mày cười nói, “Vậy là đủ rồi.” Nàng ta bước tới nói với Hàn Nhạn Thanh, “Muội muội có thể bắt đầu được rồi.”

https://thuviensach.vn

Hàn Nhạn Thanh khẽ than một tiếng, thầm nguyền rủa Lưu Lăng không biết bao nhiêu lần. Nàng nhẹ bước gót sen tới bên cạnh Mi Vũ. Không ai hiểu làm thế nào mà nàng có thể bước lên chiếc khay ngọc ở trên tay Mi Vũ. Mọi người hoa mắt chóng mặt, lúc này mới thấy rõ nàng đang mặc trên mình một bộ đồ màu xanh, tay áo dài, vong eo nhỏ nhắn thắt chặt. Tà váy của nàng trùm qua mắt cá, chân đi một đôi giày bệt từ tơ cùng màu với trang phục. Sau chừng một tuần hương ngồi thuyền từ bờ hồ vương phủ tới Đông Uyển, nàng còn phải đi qua một dãy hành lang, cũng may, dãy hành lang này không dài lắm nên giày tơ của nàng không hề dính bụi.

Mi Vũ bê chiếc khay ngọc nhưng vẫn cười tươi tắn. Tuy nàng ta là nữ nhi yếu đuối khi nâng trên tay toàn bộ trọng lượng của cả một con người lại không hề có chút run rẩy, giống như người con gái trên khay ngọc kia chỉ là một chiếc lông vũ phất phơ. Hàn Nhạn Thanh thể hiện một tư thế cực kỳ tự nhiên, đeo chiếc đàn tỳ bà cầm trong tay lên trên lưng, tay trái phất nhẹ, một tiếng "Tinh" dài thánh thót vang lên khiến tất thảy đều kinh ngạc. Trong lòng nàng lạnh toát, trình độ của mình cũng chỉ có thể đạt tới như vậy. Không phải ai cũng có thể biểu diễn "Phản đạn tỳ bà"[3], nhất là khi còn phải chú ý thi triển khinh công nhảy múa trong khay. Nàng thu cây đàn tỳ bà về ép sát vào người, khẽ gảy một khúc, uyển chuyển ngâm nga,

"Vượt sông hái phù dung

Dòng lan lắm cỏ thơm

Hái để tặng ai nhỉ?

Nhung nhớ tận ngàn phương

Mắt dõi về quê cũ

Đường trải dài mông lung

https://thuviensach.vn

Yêu thương nhưng cách trở

Buồn đau se thắt lòng.”[4]

[3] Là một kỹ thuật gảy tỳ bà kết hợp với vũ đạo, trong đó người nghệ sĩ vừa nhảy múa vừa để cây đàn sau lưng để gảy.

[4] Bài thơ Thiệp giang thái phù dung (Qua sông hái phù dung) trong tập thơ Cổ thi thập cửu thủ (Mười chín bài thơ cổ).

Trong một khắc, gió hồ thổi lồng lộng khiến y phục dính sát vào người nàng, thân thể như tiên nữ trên trời phiêu lãng bay trong không trung. Dáng hình nàng lả lướt như gió thổi tuyết bay, vòng eo trong lúc biểu diễn uốn cong mà không gãy, tựa như gió thổi qua đầu cành khiến hoa run rẩy, như khép như nở, dao động mà không rơi, như thiên thần bay lượn trên liễu phủ ngàn xanh đất Giang Nam, như hoa đào đua nở trên núi xuân trong mộng Trường An,

Đó là một vũ điệu khiến người xem có cảm giác như đã “từng qua biển biếc”[5], khắc sâu vào tâm tư của mỗi người theo từng chuyển động của năm ngón tay hồng, thon dài đẹp như ngọc. Rất nhiều năm sau, vì đã được xem điệu múa ở khoảng cách cực gần nên Mi Vũ vẫn luôn nghĩ thế.

[5] Từng qua biển biếc: Ý nói những người đã trải qua nhiều biến cố, sóng gió trong cuộc đời thì sẽ không còn bị chi phối bởi những chuyện nhỏ nhặt.

Lúc Hàn Nhạn Thanh gảy đến thanh âm cuối cùng, xoay người lại thì thấy vương phủ Giao Đông đang chìm trong ánh lửa ngất trời. Ngay cả Lưu Ký đang ngây ngất cũng tỉnh táo lại, trông thấy ánh lửa đang bốc lên ở nơi giam lỏng Hoài Nam thái tử Lưu Thiên thì sắc mặt lại càng khó coi, cả giận, “Có chuyện gì vậy?” Hắn đứng phắt dậy ra lệnh, “Theo ta qua đó xem thế nào.”

https://thuviensach.vn

“Các vị đại nhân, còn muốn đi sao?” Mi Vũ cười khanh khách, trong dáng điệu quyến rũ toát ra luồng sát khí sắc bén.

Lưu Ký ngẩn ra, nỗi sợ hãi lập tức xộc lên đầu, “Ngươi....” Hắn khàn giọng hét lên.

Từ chỗ hành lang bên ngoài cửa vang lên mấy tiếng kêu đau đớn, đám thị vệ canh gác Đông Uyển đã bị giải quyết xong.

Hành Sơn thế tử Lưu Hiếu vẫn cố tự trấn định, “Đám nữ nhân yếu ớt các ngươi thì có thể làm nên chuyện lớn gì chứ?” Hắn phất tay ra lệnh cho những thị vệ bên người, “Bắt hết bọn chúng lại.”

Đám thị vệ của Lưu Ký nối nhau xông đến. Nghênh đón bọn chúng là tiểu nha đầu trông không có gì nổi bật Phi Hoằng. Theo lý thì thị vệ vương phủ đều không phải hạng kém cỏi nhưng Phi Hoằng lại sử dụng nhuyễn kiếm, chiêu thức cũng vô cùng quỷ dị, thoáng cái đã giết chết mấy tên.

Hàn Nhạn Thanh thấy thế thì có chút không đành lòng cau may bảo: “Phi Hoằng, kiềm chế lại.”

Phi Hoằng cười lãnh đạm, nhưng lại rất nghe lời, dù vẫn không để ai sống sót nhưng ra tay đã nhẹ đi rất nhiều.

Tô Gia khẽ mỉm cười, “Trần tiểu thư quả là thiện tâm.”

Mi Vũ quỳ gối hành lễ, “Ngũ tiên sinh muốn đứng đây xem hay muốn qua sông đi tìm Quận chúa?”

“Dĩ nhiên là qua sông”, Tô Gia bình thản.

https://thuviensach.vn

Lưu Ký mặt trắng bệch, gắng gượng thốt lên, “Ngũ tiên sinh!”

“Vị này là Ngũ Bị, đứng đầu trong Hoài Nam bát công của chúng ta”, Di Khương mỉm cười đi vào, trên thanh kiếm trong tay còn dính vài vết máu nhỏ. Cô ta cũng hành lễ, “Người ở phía ngoài đã giải quyết xong, số du thuyền trên hồ cũng chỉ chừa lại hai chiếc. Ngũ tiên sinh muốn qua sông, mời theo tôi.”

Lưu Hiếu vẫn đứng đó bỗng nhiên gằn giọng, “Phiên vương mưu phản, tướng quốc cũng không thể thoát tội. E rằng Ngũ tiên sinh cũng không thể tránh khỏi cái chết.”

Ngũ Bị kinh ngạc, “Thế tử nói thế nào vậy? Mọi người đều biết những năm qua Ngũ Bị vẫn luôn ở Hoài Nam, có đến Giao Đông lúc nào chớ?” Hắn nói xong thì quay người rời đi.

Hàn Nhạn Thanh cảm thấy trong lòng khó chịu, lên tiếng, “Ta đi cùng với ngươi.”

“Gượm đã”, Lưu Ký gọi giật giọng, “Bản vương cảm thấy ngươi rất quen, Trần cô nương có thể nói cho bản vương biết rốt cuộc ngươi là ai hay không?” Hắn biết lần này khó tránh khỏi kiếp nạn nhưng nhìn người con gái này vẫn có một cảm giác quen thuộc khó hiểu. Tuy hắn chưa từng gặp người nào có phong thái như vậy nhưng cứ nhìn vào đôi mắt kia thì lại như đã quen biết từ xưa.

Hàn Nhạn Thanh thoáng sững người, quay đầu nói vẻ bất đắc dĩ, “Có đôi khi, không biết lại tốt hơn là biết rất nhiều.” Nàng từ từ tháo tấm mạng che xuống, để lộ ra dung nhan xinh đẹp như sương tuyết.

“Là tỷ”, Lưu Ký kêu lên thất thanh, “Tại sao lại có thể là tỷ.” Lưu Kiến và Lưu Hiếu đều là thế hệ sau nên chưa từng gặp mặt người con gái được

https://thuviensach.vn

sủng ái nhất Trường An này, nhưng hắn thì lại cùng lớn lên cùng nàng. “A Kiều biểu tỷ”, Lưu Ký thở hắt ra, không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của những người xung quanh. “"Ta không ngờ tỷ lại là một người như vậy,.. Y đối đãi với tỷ như thế mà tỷ lại còn giúp.”

“Ta không phải muốn giúp y” Hàn Nhạn Thanh nhìn hắn thương hại nếu như không phải Lưu Lăng sắp đặt thì hắn sao có thể lâm vào bước đường này? Trong lịch sử, vào năm Nguyên Thú đầu tiên, hai nước Giang Đô và Hoài Nam làm phản, Giang Đô và Giao Đông ầm thầm hỗ trợ. Ba nước chư hầu kia bị bãi nước, còn Lưu Ký thì rơi vào kết cục phải tự sát.

“Ta không muốn chỉ vì các ngươi mà khiến cho cả quốc gia phải chịu tổn thất.” Nàng xoay người đi không hề quay đầu lại nữa.

Khi tám trăm quân Hoài Nam bí mật tập hợp ở thành Tức Mặc thì Quách Giải cũng đang lặng lẽ không một tiếng động lẻn vào phủ Giao Đông vương tìm kiếm tung tích của Hoài Nam thái tử Lưu Thiên nhưng thấy phủ Giao Đông vương hành lang chằng chịt, phòng ốc dọc ngang thì bất chợt cau mày. Hắn núp trong bóng tối, chờ một nô tỳ của vương phủ đi ngang qua liền xông ra nhanh như chớp, kề kiếm ngang cổ gằn giọng, “Lưu Thiên đang ở đâu?”

Nữ tỳ bị dọa sợ đến mức không thể mở miệng, run lẩy bẩy chỉ về một hướng. Quách Giải đánh cho cô ta ngất xỉu, giấu vào trong hòn giả sơn rồi dùng khinh công lướt đi.

Quách Giải tới nơi thì thấy đó là một đình viện tĩnh mịch âm u tàng cây lắc lư che khuất cửa sổ. Hắn sợ có gian trá bèn lấy cây sáo trúc mà Lưu Lăng đưa thổi lên mấy tiếng nhưng bên trong lại không có động tĩnh gì. Đang hoài nghi định rút lui thì chợt nghe bên trong vang lên tiếng cười lạnh lẽo, rồi một bóng người màu hồng đào như quỷ mị lướt ra, nhằm thẳng mặt hắn bổ một chưởng mang theo cả những tiếng gào rít. Quách Giải biết là

https://thuviensach.vn

cao thủ nên không dám chậm trễ, trường kiếm đâm ra nhắm vào huyệt Lao Cung của đối phương, rồi cứ chiếu theo chưởng thế chập chờn của người đó nửa tấc không rời. Người mặc y phục màu hồng phấn lui lại nửa bước, cười lạnh, "Thì ra ngươi là môn đồ của Triêu Thiên môn."

Dưới ánh trăng, Quách Giải quan sát đối phương, thấy hắn là một người đàn ông trạc ngoài bốn mươi tuổi, thân hình gầy nhẳng, dung mạo tuấn tú nhưng đầy tà khí, cặp mắt đào hoa như cười như không thì lập tức lòng sáng như gương, chậm rãi nói, "Ngươi là Sở Phi Hiên"

Nét mặt Sở Phi Hiên lập tức trở nên âm trầm. Trước đó hắn vốn chỉ dùng bảy phần công lực nhưng lúc này lại bộc phát toàn lực, quát lên: "Chịu chết đi!"

Quách Giải trước đó đã ở bên sư phụ và sư tổ mấy năm liền nên công phu tiến bộ cực nhanh, nếu thật sự phải liều mạng thì chưa chắc đã không đánh lại, nhưng hắn không muốn dây dưa kẻo nhỡ bị người kia cuốn lấy thì không thể thoát thân.

Sở Phi Hiên thay đổi chưởng pháp, chiêu thức chợt biến, cườm tay trái chém xuống. Quách Giải tránh không kịp, bị chém đứt bay một mảnh tay áo, hắn cả kinh không còn dám phân tâm, tập trung tinh thần chiến đấu. Qua thời gian chừng độ uống hết một chén trà, ánh lửa đột nhiên bùng lên ở hậu viện phủ Giao Đông vương. Quách Giải ngạc nhiên. Hắn vốn ước định với Lưu Lăng là sau khi thành công thì sẽ đốt lửa làm hiệu, nhưng bản thân hắn lúc này còn đang bị khốn ở đây thì tại sao lại có lửa cháy ngút trời thế kia?

Sở Phi Hiên cũng lập tức hiểu ngay mình trúng kế điệu hổ ly sơn. Hắn thu hồi song chưởng, xoay người chạy đi. Hai người nối nhau chạy tới chỗ đám cháy, thấy những thị vệ canh giữ tù nhân ngã trong đám cháy nhưng không còn thấy bóng dáng ai ở trong phòng.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần lấy đi chiếc du thuyền trên hồ là chia cách được Đông Uyển với vương phủ, ba cô gái ở lại cũng không phải hạng xoàng xĩnh, vì thế Hàn Nhạn Thanh rất yên tâm rời đi.

"Ta tuyệt đối không nghĩ rằng Trần nương nương là một cô gái như vậy," Ngũ Bị khẽ lắc đầu than thở.

Vì không có người chèo thuyền nên hắn đành phải tự mình ra tay, tuy dáng vẻ thư sinh nho nhã nhưng động tác chèo thuyến lại có vẻ rất thành thạo. Hàn Nhạn Thanh không khỏi kinh ngạc, "Ngũ tiên sinh quả nhiên có nhiều tài nghệ."

Trong bóng đêm, Ngũ Bị trầm mặc. Hàn Nhạn Thanh nhìn không rõ ánh mắt của hắn, một lúc sau nàng mới nghe hắn lên tiếng, "Khi còn bé khổ đã quen, có chuyện gì không làm được chứ?"

Đông hồ là hồ trong phủ Giao Đông vương nên rất nhỏ, bọn họ nhanh chóng vượt qua. Hàn Nhạn Thanh lên bờ, nhìn khắp chung quanh liền thấy phủ Giao Đông vương đã hoàn toàn hỗn loạn. Không có ai chỉ huy, cả đám người chạy tứ tán trên các hành lang nên quân Hoài Nam rất dễ dàng tấn công.

"Tô tướng quân!" Một người của phủ Giao Đông vương trông thấy Ngũ Bị liền vội vàng chạy tới, "Vương gia thế nào rồi? Bọn giặc lọt vào, Tô tướng quân mau nghĩ cách đi."

Ngũ Bị trầm tĩnh gật đầu, "Chớ hoảng sợ. Vương phi và tiểu Vương tử ở đâu?"

"Ở trong mật thất phía nam." Người nọ trả lời không chút nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

“Tốt. Việc quan trọng nhất hiện giờ là bảo vệ Vương phi và tiểu Vương tử, ta đi trước. Đợi lát nữa Vương gia tới thì đám loạn thần tặc tử kia sẽ chẳng là gì đâu”, Ngũ Bị nói nước đôi đầy ẩn ý, nháy mắt với Hàn Nhạn Thanh rồi tự mình chạy đi.

Hàn Nhạn Thanh quan sát phương hướng đám cháy rồi đi xuyên qua vương phủ, nhưng đến dưới một mái hiên bỗng dừng bước. Nàng cúi xuống nhặt lên một miếng tay áo rách, chắc là bị chưởng lực chém đứt, nàng như ngừng thở khi nhận ra mảnh vải này bị chém đứt ra từ y phục của Quách Giải. Phủ Giao Đông vương có nhân tài đủ khả năng đánh một trận với Quách Giải sao? Nàng chạy ra ngoài vương phủ, thấy thành Tức Mặc cũng đã hỗn loạn. Dân chúng không rõ chuyện gì xảy ra nên nhà nào nhà nấy đóng cửa kín mít, lặng câm như hến. Dân Hoài Nam tác phong dũng mãnh, những người theo Lưu Lăng lẻn vào lần này lại càng nhanh nhẹn. Quân đội Giao Đông bị tập kích bất ngờ nên đội ngũ rối loạn, chỉ còn biết đánh giáp lá cà. Quân Hoài Nam chiếm ưu thế áp đảo, tình thế đã định nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng cao thủ nào. Nàng vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, chợt nhớ tới một nơi đáng lo nhất bèn vội vàng quay lại.

Lưu Lăng cười khanh khách đứng trên tường thành Tức Mặc nhìn Quách Giải bay vút đến.

“Đã xảy ra chuyện gì?”, Quách Giải cả giận hỏi.

“Ta đúng là không thể gửi trứng cho ác”, Lưu Lăng nháy mắt “Để đảm bảo, ta đã cho người vào theo, thấy huynh bị tên kia cuốn lấy nên đành phải nghĩ biện pháp khác.”

“Cô...”, Quách Giải bực mình, nhìn nàng chằm chằm, nói giọng mang chút mỉa mai, “Quả nhiên là thông minh hơn người.”

https://thuviensach.vn

“Quá khen, quá khen!”, Lưu Lăng không hề nhún nhường. Khắp nơi trong thành đều truyền đến tin chiến thắng nhưng nàng vẫn có cảm giác mọi chuyện ở đây diễn ra thuận lợi quá mức tưởng tượng, dễ dàng tới mức đáng ngờ, nhưng lại không biết phải phản ứng thế nào. “Rốt cuộc là ta đã bỏ sót việc gì chứ?”, nàng khẽ hỏi.

“Cô giảo hoạt như quỷ thế này thì sẽ bỏ sót việc gì chứ?”, Quách Giải ôm kiếm lạnh lùng nói.

Nàng đột nhiên hỏi, “Người mặc y phục màu hồng phấn vừa mới giao thủ với huynh đi đâu rồi?”

Quách Giải giật mình, “Ta thấy Lưu Thiên đã được cứu liền quay người bỏ đi, để ý làm được?”

Lưu Lăng liền biến sắc mặt biết ngay điểm không đúng ở chỗ nào. Người lặn giỏi chết vì nước, người giỏi về bày thế cũng thường không nhận thấy điểm chết trong bàn cờ của mình. Điểm chết của bọn nàng chính là Mãn Lâu Phong. Đại bản doanh này của các nàng chính bởi có một cao thủ nên đã trở thành mục tiêu nghi vấn lớn. Điều đau đầu chính là Lưu Thiên, nhân vật quan trọng nhất của bọn nàng đã được đưa về Tư Tồn các, Sở Phi Hiên chỉ cần bám theo dấu vết thì chắc chắn ngay cả mẫu thân họ Thân và con trai Lưu Mạch của Hàn Nhạn Thanh đang ẩn náu ở đó cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cho dù Sở Phi Hiên không phát hiện tung tích của Lưu Thiên, nhưng chỉ cần hắn biết vị thế tử vương gia chưa ra khỏi Đông hồ là cũng có thể kết luận được rằng Mãn Lâu Phong có cái gì đó không bình thường. Mặc dù Tư Tồn các tách biệt hẳn với Mãn Lâu Phong, thiết kế ban đầu cũng khá bí ẩn nhưng nếu Sở Phi Hiên chịu khó suy xét thì vẫn có thể phát hiện ra.

“Quách Giải”, nàng cố giữ bình tĩnh, mặc dù giọng nói đã trở nên run rẩy, “Chúng ta lập tức trở về Mãn Lâu Phong.”

https://thuviensach.vn

Cả hai về đến nơi thì đã muộn, Mãn Lâu Phong đã thành một nơi hoang tàn.

Lưu Lăng giận tái mặt, chạy xuyên qua tiền đường tới Tư Tồn các. Ngọn đèn trên các sáng rực, không gian ngập tràn sát khí. Sở Phi Hiên mặc bộ y phục màu hồng phấn đứng ở chính giữa, eo lưng còn ghim một lưỡi chủy thủ[6] đen nhánh đang rỉ máu, tay bóp chặt yết hầu Lưu Mạch, vẻ mặt rất kỳ quái. "Ngươi giỏi thật!", hắn gằn giọng.

[6] Chủy thủ: con đao nhỏ.

"Mạch Nhi!" Hàn Nhạn Thanh đứng cách đó khoảng mười bước chân nhưng không dám tiến đến, gấp giọng gọi.

"Mẫu thân!" Trần Mạch vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, cố không làm rối chuyện, "Con không sao."

Lưu Lăng ở ngoài các nheo mắt đánh giá tình thế bên trong. Thân Hổ nằm gục ở cửa ra vào, còn hôn mê bất tỉnh, trên người không có nhiều vết máu, đoán chừng không bị thương nặng lắm. Ca ca Hoài Nam thái tử Lưu Thiên của nàng thì đang ở trong các, được Hàn Nhạn Thanh giấu ở sau lưng, bộ dạng khá nhếch nhác.

Nàng đảo mắt một vòng liền hiểu rõ từ đầu đến cuối. Có lẽ Sở Phi Hiền không biết thân phận của Trần Mạch, hắn chỉ có mục đích là bắt Lưu Thiên làm con tin để chống cự với quân Hoài Nam, Thân Hổ ra tay ngăn chặn nhưng đâu phải là đối thủ của hắn. Ngược lại Trần Mạch tuy còn nhỏ nhưng không hiểu làm cách nào lại có thể đâm trúng Sở Phi Hiên một đao. Thanh chủy thủ ghim ngang hông Sở Phi Hiên chính là vũ khí Trần Mạch hàng ngày vẫn mang theo để phòng thân.

https://thuviensach.vn

Chẳng phải là cha nào con nấy sao? Lưu Lăng than thầm trong lòng, xoay người lại nháy mắt với Quách Giải, ý hỏi có thể chắc chắn cứu Trần Mạch mà không làm cậu bé bị thương không? Quách Giải lắc đầu, võ công của hắn chỉ tương đương với Sở Phi Hiên, trong tình thế Trần Mạch nằm trong tay Sở Phi Hiên thì hắn cũng hết đường xoay xở. Cục diện lâm vào thế bế tắc.

"Họ Sở kia, ngươi bắt nạt một đứa trẻ con thì là anh hùng hảo hán cái gì?" Hàn Nhạn Thanh cũng biết cách nói này không mấy tác dụng nhưng nàng vẫn là phải nói nhằm làm Sở Phi Hiên phân tâm.

"Ta chưa từng nói ta là anh hùng hảo hán cóc khô gì." Sở Phi Hiên cười nhạt, quay đầu lại quan sát nàng, chậm rãi nói, "Ta đã nhớ ra ngươi. Ngày đó ngươi ở bên cạnh Tiêu Dung Nam."

Hàn Nhạn Thanh hất hàm, "Vậy thì sao?"

Sở Phi Hiên thoáng chốc tràn ngập vẻ thù hận, "Hắn ở đâu?" Tay hắn từ từ tăng thêm lực đạo: "Nếu ngươi không nói, ta sẽ bóp chết nó."

Hàn Nhạn Thanh cắn môi, nhìn con trai trong tay Sở Phi Hiên sắc mặt dần dần tái nhợt.

"Sở Phi Hiên", Quách Giải ở ngoài các không còn kiên nhẫn thêm được nữa, cất bước tiến vào, "Muốn tìm sư thúc ta thì phải hỏi thanh kiếm trong tay ta trước đã." Một luồng hàn quang đột nhiên lóe lên trong tay hắn, đâm thẳng vào mặt đối phương.

Sở Phi Hiên đẩy Trần Mạch trong tay ra, rõ ràng là muốn dùng đứa nhỏ để che kiếm. Quách Giải bất đắc dĩ đành thu kiếm chuyển thế công. Cùng lúc, ba mũi tên bất ngờ xé gió bắn đến sau lưng Sở Phi Hiên. Sở Phi Hiên xoay tay trái ra đằng sau chụp gọn như có mắt. Hắn đang muốn phá lên

https://thuviensach.vn

cười thì Quách Giải và Hàn Nhạn Thanh đã phối hợp công tới. Kiếm thế của Quách Giải trùng điệp, Hàn Nhạn Thanh lại chuyên về "chiêu thức xảo trá", hơn nữa toàn tập kích sau lưng, Sở Phi Hiên cũng phải luống cuống tay chân. Trần Mạch thừa dịp ngã xuống lăn ra phía sau. Sở Phi Hiên biết rằng không chiếm lại được ưu thế bèn gầm lên giận dữ, nhất quyết liều mạng, dù bị thương nặng cũng phải lưu lại trên người Trần Mạch một chưởng.

Hàn Nhạn Thanh kinh hãi thét lên: "Mạch Nhi". Đột nhiên tay chân nàng bủn rủn, muốn xông lên phía trước nhưng không kịp nữa. Đúng lúc ấy, một bóng người từ sau lao đến ôm lấy Trần Mạch, xoay một vòng, đưa lưng ra đỡ đòn của Sở Phi Hiên, ngươi đó chính là Lưu Lăng.

Sở Phi Hiên thất thủ, liền dùng thân pháp quỷ mị bỏ chạy. Hàn Nhạn Thanh không còn lòng dạ truy đuổi, đỡ Lưu Lăng dậy, hốt hoảng kêu lên: "A Lăng, muội có làm sao không?"

Lưu Lăng chỉ cảm thấy lưng bắt đầu nóng lên, nhưng không phải là nóng rát mà ngược lại cảm giác rõ ràng trong cái nóng rát có một làn khí lạnh băng. Làn khí lạnh băng đó nhanh chóng lan khắp cơ thể, áp chế cơn nóng rát rồi dần dần trở về yên tĩnh.

"Muội...", Lưu Lăng có vẻ nghi ngờ, "không sao cả!"

Hàn Nhạn Thanh bắt mạch cho Lưu Lăng, sắc mặt rất khó coi. Nàng không để ý là ở đây có người khác, xé toạc lưng áo của Lưu Lăng ra. Quách Giải tự biết không nên nhìn nên xoay người đi. Lưu Thiên xông lên hỏi, "Thế nào?"

"Là 'Trùng hoa độc'."

"Trùng hoa độc", Quách Giải cả kinh hỏi, "Mấy trùng mấy hoa?"

https://thuviensach.vn

“Tam trùng tứ hoa.”

“Dì Lăng”, Mạch Nhi chạy lại, vô cùng lo lắng nhìn Lưu Lăng, “Mẫu thân à, dì Lăng sẽ không sao chứ?”

“Ngươi không được qua đây”, Lưu Thiên bảo vệ Lưu Lăng, cả giận nói, “Nếu không vì cứu ngươi thì Lăng muội đâu có bị thương chứ?”

Trần Mạch đang tự trách mình, nghe vậy lại càng đau đớn, nhìn về phía mẫu thân đầy vẻ cầu khẩn. Hàn Nhạn Thanh tức giận, liền sổ toẹt, “Ngươi thì có tư cách gì mà nói? Nếu không vì cứu ngươi, Mạch Nhi sao có thể lọt vào tay hắn?”

Lưu Thiên cứng họng. “Mọi người không nên quá lo lắng”, Quách Giải an ủi, “Sư thúc nhất định có cách đối phó với trùng hoa độc, tam trùng tứ hoa cũng không phải là khó đối phó lắm.”

Hàn Nhạn Thanh nhíu mày, cuối cùng miễn cưỡng nói: “Có thể như thế. Muội sẽ đưa A Lăng trở lại kinh thành.” Nàng hướng về Lưu Thiên nói: “Ngươi đi xử lý hậu quả đi.”

“A Lăng là muội muội của ta”, Lưu Thiên ngăn lại, “Để ta đưa nó đi.”

“Lưu Thiên”, giọng Hàn Nhạn Thanh lạnh lẽo. Lưu Thiên im bặt, cảm giác cô gái trước mặt đột nhiên trở nên vô cùng tôn quý khiến hắn không dám cưỡng lại. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Thứ nhất, đó là sư phụ của ta. Thứ hai, quân Hoài Nam ở thành Tức Mặc cần ngươi chỉ huy.”

Lưu Thiên chán nản phất tay rời đi.

Lát sau, một chiếc xe ngựa lao nhanh ra khỏi thành Tức Mặc.

https://thuviensach.vn

“Nhạn Nhi, muội cảm thấy Lưu Thiên có thể gánh nổi trách nhiệm nặng nề đó không?”, Quách Giải hỏi.

“Có Ngũ Bị rồi,” Hàn Nhạn Thanh lo lắng nhìn Lưu Lăng đã hôn mê, buông thõng, “muội còn gì không yên lòng nữa đây?”

https://thuviensach.vn

Phần hai: Phượng đậu ngô đồng

Chương 25: Gió mây biến chuyển tụ về Trường An

Khi tin tức về biến cố ở Giao Đông truyền tới Trường An thì Lưu Triệt đã rời cung Vị Ương đến cung Cam Tuyền tránh nóng. Những người đi theo, ngoài Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ thì trong đám phi tần chỉ có vị khinh nga họ Hình được may mắn theo hầu thánh giá.

Hình Nhược nhắm nghiền mắt ngồi ở sâu trong cung Cam Tuyền, dường như có thể nghe thấy tiếng từng giọt nước đang nhỏ xuống. Cái nóng của ngày hè Trường An có vẻ không hề ảnh hưởng đến tòa cung điện này. Suốt mấy ngày qua nàng ta nghỉ đêm cùng với Hoàng đế tại điện Hàm Chương trong cung Cam Tuyền. Mỗi lần gió đêm thổi tấm rèm lụa bay phấp phới, ánh nến chập chờn thì nàng ta lại có ảo giác rằng vị hoàng đế đang nằm bên cạnh nàng ta đây dường như chỉ thuộc về một mình nàng ta.

Hình Nhược bật cười tự giễu, ngay cả Trần hoàng hậu năm xưa mà còn không thể một mình sở hữu người đàn ông này, nàng ta chỉ là một khinh nga xuất thân từ cung nữ thì làm sao có thể như thế được chứ? Chỉ cần mở mắt ra, thoáng thấy người đàn ông này thì lại sợ chết khiếp.

Lưu Triệt mặc bộ trang phục may từ gấm đen dành riêng cho bậc đế vương đang đứng ở cửa điện nhìn Hình Nhược. Ánh mắt của y dường như… nàng ta không dám tin vào những gì mình thấy, nhưng rồi lại hiểu rằng mình trông thấy chính xác. Ánh mắt của Lưu Triệt có một tia kỳ lạ, một tia nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Hình Nhược đứng dậy tham kiến thánh giá, vẫn còn kinh sợ nên chân tay hơi luống cuống. Lưu Triệt khong hề để ý, "Nhược Nhi!". Y thong thả bước vào trong điện, "Nếu có một người con gái cướp đoạt...", y hơi chần chừ rồi hỏi tiếp vẻ khó khăn, "phu quân của nàng thì nàng có thật lòng giao hảo với người con gái ấy không?"

"Hoàng thượng", Hình Nhược hoảng hốt, gần như quỳ sụp xuống, "Nhược Nhi hầu hạ thánh giá, tự thấy đã tận tâm tận lực, cũng không có chỗ bất hòa vói các tỷ muội khác..." Nàng ta cho rằng sẽ không còn cách trả lời nào khác, thế nhưng lại nghe được tiếng thở dài của Lưu Triệt, "Thôi bỏ đi!" Y bước ra khỏi điện Hàm Chương, đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào nàng ta, gằn giọng từng chữ, "Chuyện hôm nay, không được kể lại cho ai biết."

"Thần thiếp xin nhớ", Hình Nhược cúi đầu thật thấp.

Chiếc xe ngựa dính đầy bụi đất chạy về tới thành Trường An. Hàn Nhạn Thanh nhìn hàng chữ viết theo kiểu chữ Triện cổ xưa trên cổng thành, thở ra một hơi dài.

Một đội Vũ Lâm quân từ trong cổng thành tiến ra nghênh đón, đồng loạt hô lớn rồi quỳ xuống bái chào, "Tham kiến Trần nương nương, tham kiến Lăng quận chúa."

Bên trong xe ngựa, Hàn Nhạn Thanh nhíu mày. "Các vị tướng sĩ", Di Khương vén rèm, cười ngọt ngào, "Quận chúa của chúng ta bị thương, xin mau mời đại phu Tiêu Phương tới khám, được không?"

Một viên nội thị từ trong Vũ Lâm quân bước ra, lắc đầu, nói giọng eo éo, Tiêu tiên sinh hiện giờ không có trong thành Trường An."

"Không có trong thành Trường An?", Di Khương kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Cong chúa Duyệt Trữ theo Hoàng thượng tới cung Cam Tuyền, Tieu tiên sinh là đại phu của Công chúa thì dĩ nhiên phải đi theo bên cạnh. Thủ lĩnh Vũ lâm quân thấy Di Khương nhíu mày thì vội nói, "Nhưng Mạnh lão tiền bối đang ở trong Tử Dạ y quán."

"Mạnh lão tiền bối?"

"Chính là chưởng môn của Triêu Thiên môn hiện giờ, lão tiền bối Mạnh Tắc Nhiên."

"Vậy thì tới Tử Dạ y quán luôn." Trong xe truyền ra giọng của Hàn Nhạn Thanh, Di Khương gật đầu không nói thêm nữa, quay vào bên trong.

"Làm cái gì vậy?" Cô ta bực bội, "Bao nhiêu cấm quân canh chừng cứ như canh giữ phạm nhân vậy."

Hàn Nhạn Thanh bật cười, chẳng phải là như thế sao?

Xe ngựa chạy băng băng trên phố Trường An, rất nhanh đã đến cửa Tử Dạ y quán. "Tiểu thư, tiểu thiếu gia." Lục Y từ bên trong lao ra, nhìn thấy Mạch Nhi và Hàn Nhạn Thanh lần lượt xuống xe thì mừng đến phát khóc.

"Nha đầu ngốc", Hàn Nhạn Thanh âu yếm vuốt tóc cô, dịu dàng, "Chẳng phải là trở về rồi sao?"

Một lão tiên sinh râu tóc bạc phơ từ trong quán nhảy ra hét toáng: "Không trị nữa, không trị nữa. Không nhìn thấy tấm bảng treo ở đây sao: Không khám quá mười người, đến trưa không tiếp khách." Lão nhìn Hàn Nhạn Thanh từ trên xe ngựa bước xuống thì ồ lên một tiếng, phùng mang trợn mắt "Nha đầu, đây là quy củ do chính ngươi tự đặt ra, chẳng lẽ lại tự tay mình phá đi?"

https://thuviensach.vn

Mắt Hàn Nhạn Thanh bỗng nhiên đỏ hoe, dáng vẻ như sắp ngã ngồi xuống đất. Mạnh Tắc Nhiên kinh hãi, vội vàng đỡ lấy, "Ngươi đừng như vậy, ta chữa là được chứ gì." Bỗng nhiên lão im bặt, thì ra là Hàn Nhạn Thanh đã ghé tai nói mấy câu rất khẽ.

Di Khương bước lên bế Lưu Lăng đi vào.

"Lăng quận chúa thế nào rồi?", viên nội thị đang đứng hầu ở bên cạnh hỏi. Mạnh Tắc Nhiên thu cánh tay bắt mạch lại, vẻ mặt nghiêm trọng, đang định lên tiếng thì chợt nghe tiếng bước chân rầm rập rồi một giọng nói có âm điệu kỳ quái vang lên, "Dương Đắc Ý phụng ý chỉ Hoàng thượng, tham kiến Trần nương nương và Lăng quận chúa."

Thanh âm vừa dứt thì Dương Đắc Ý đã cầm ống giấy lụa đẩy cửa bước vào. Hàn Nhạn Thanh bất đắc dĩ phải quỳ xuống theo mọi người, trong lòng thầm khinh bỉ.

"Hoài Nam quận chúa Lưu Lăng có công bình định Giao Đông lại còn cứu con trẫm, xét thấy nên khen ngợi, ban thân phận Trưởng công chúa, hiệu là Phi Nguyệt, Trần thị ở hậu cung vì lưu lạc nhân gian nay may mắn bình yên, lệnh về lại Trường Môn."

"Những năm qua Trần nương nương có mạnh khỏe không?" Dương Đắc Ý, nở nụ cười chân thành. Hắn hầu hạ Lưu Triệt nhiều năm, hiểu tâm ý thật sự của y hơn người khác rất nhiều nên biết rằng Lưu Triệt vẫn còn mấy phần tình cảm không thể nói rõ đối với người phụ nữ này. Nếu không thì đã không phái một Ngự tiền tổng quản như hắn ra roi thúc ngựa chạy từ cung Cam Tuyền tới nơi này để truyền ý chỉ.

Hắn không ngăn nổi mình liếc nhìn Trần Mạch đang đứng bên cạnh Hàn Nhạn Thanh một cái. Vì đi xe ngựa vất vả nên mặt mày Mạch Nhi hơi có vẻ

https://thuviensach.vn

tiều tụy nhưng vẫn không thể giấu được vẻ hiên ngang thanh tú nhìn kỹ thì thấy quả nhiên có nhiều nét rất giống với Lưu Triệt, nhất là cặp môi mỏng.

"Vẫn khỏe!", Hàn Nhạn Thanh lạnh nhạt đáp.

"Vậy thì tốt. Lăng quận chúa thế nào rồi?" Hắn quay sang hỏi Mạnh Tắc Nhiên. Mạnh Tắc Nhiên quen ở trong chốn núi rừng hoang dã, chỉ vì tất cả học trò con cháu đều không ở Đường Cổ Lạp Sơn, không chịu được tịch mịch nên mới tới kinh thành. Lưu Triệt đã từng nghe nói về tính cách của lão, căn dặn Dương Đắc Ý từ trước nên vừa rồi Mạnh Tắc Nhiên không quỳ xuống hành lễ nhưng Dương Đắc Ý cũng không để ý.

"Không tốt." Mạnh Tắc Nhiên vuốt chòm râu bạc nói gọn.

"Ối!" Mạch Nhi hoảng hốt, buột miệng kêu khẽ, lo lắng nhìn Lưu Lăng rồi gọi: "Thái sư công..."

"Tiểu Mạch Nhi đừng gấp", Mạnh Tắc Nhiên liếc mắt nhìn Mạch Nhi, trong bụng thầm lo lắng, với tính tình lương thiện của nó thì làm sao có thể sinh tồn tại một nơi tranh đấu khốc liệt như hoàng gia, thân phận của nó lại càng nhạy cảm.

"Độc của côn trùng và hoa dù mạnh nhưng ta vẫn có thể giải được. Chỉ là...", lão dừng lại một lát, "độc nhập vào cơ thể quá lâu, có thể sẽ lưu lại chút hậu quả, ảnh hưởng đến đâu thì ta không thể chắc chắn."

Mọi người nghe vậy thì mặt ai cũng dần giãn ra. Hàn Nhạn Thanh cắn răng, "Nếu như thế xin sư công ra tay cứu A Lăng."

Mạnh Tắc Nhiên gật đầu, lấy kim ra đâm vào mấy huyệt Nhân Trung, Hợp Cốc của Lưu Lăng khiến nàng bật lên một tiếng rồi dần dần tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

“Lưu cô nương!” Mạnh Tắc Nhiên nói, “Cô nương trúng độc trùng hoa, cần dùng thuốc giải đặc chế của môn phái chúng ta, phối hợp dùng lửa đốt miệng vết thương để ép chất độc ra ngoài. Cô nương cần phải giữ được tỉnh táo, nếu không khó tránh khỏi thất bại trong gang tấc, rõ chưa?”

Lưu Lăng khẽ gật đầu. “Được!”, Mạnh Tắc Nhiên lấy ra cây đèn đồng nhỏ tinh xảo rồi nói: “Nhạn Nhi ở lại. Ngươi, ngươi”, lão chỉ vào Lục Y va Di Khương, “hai nha hoàn ở lại, những người khác thì ra ngoài hết đi.”

“Nô tài là hoạn quan”, Dương Đắc Ý cười nói, “Hoàng thượng căn dặn rằng nô tài phải có tin tức về thương thế của Trưởng công chúa Phi Nguyệt thì mới được trở về. Nô tài phải ở lại đây chờ xem.”

“Tùy ngươi!” Mạnh Tắc Nhiên buông thõng, cũng không để ý. Trong y quán có đầy đủ mọi thứ, rất nhanh thuốc đã được sắc và bưng lên. Di Khương đỡ Lưu Lăng uống xong thì Lưu Lăng dần toát mồ hôi trán, sắc mặt hồng rực. Mạnh Tắc Nhiên ra hiệu cho nàng nằm xuống chiếc giường nhỏ, cắt bỏ mảng áo sau lưng để miệng vết thương lộ ra. Hàn Nhạn Thanh thốt lên một tiếng, đã nhiều ngày trôi qua nên vết thương chuyển thành đen kịt, có hình dáng một cánh bướm.

“Nếu cánh bướm này lan rộng ra hết cả lưng thì có là thần tiên cũng khó cứu.” Mạnh Tắc Nhiên lắc đầu. Lão đổ nước thuốc lên cây đèn đồng, châm đèn cháy lên ngọn lửa màu lam nhạt bập bùng rực rỡ rồi dặn: “Ráng chịu đựng một chút!”

Lưu Lăng hít sâu một hơi. Ngọn lửa màu lam nhạt liếm vào miệng vết thương. Mọi người nhìn vào đều run rẩy, cảm giác nếu phải chịu dựng đau đớn thế này thì chi bằng chịu một đao một thương còn hơn.

“A Kiều!” Nàng rên rỉ, khuôn mặt méo mó.

https://thuviensach.vn

“Ừ?” Hàn Nhạn Thanh lo lắng đến sát trước mặt, “Làm sao vậy?”

Lưu Lăng túm được tay trái của nàng thì hung hăng cắn vào, “Đau...”, Hàn Nhạn Thanh đau giãy nảy lên nhưng vẫn không hất ra. Tay còn lại của nàng quờ quạng giữa không trung cũng không biết bắt được cổ tay người nào nhưng trong khoảnh khắc này nàng chỉ có một ý nghĩ là làm sao giảm bớt đau đớn ở tay trái. “Đau quá!”, người hô lên lúc này lại chính là Dương Đắc Ý.

Những người ở bên ngoài nghe tiếng hô của vị công công này thì trợn mắt há hốc miệng. Sau đó Mạnh Tắc Nhiên thở phào để cây đèn đồng xuống, cười ha hả nói: “Ta thường dùng cách phối hợp nước lửa để trị thương cho đám người luyện võ, chỉ quên mất rằng đám con gái quý tộc như các người chưa từng phải chịu đau đớn.”

Hai cô gái xinh đẹp cùng trừng mắt nhìn lão.

Hàn Nhạn Thanh cười tươi tắn ngồi một bên, nếu không thấy chiếc khăn lụa băng kỹ trên tay nàng thì không ai biết được chuyện xảy ra vừa rồi.

“Dương công công!” Nàng nhìn vẻ áy náy, há miệng hồi lâu không biết nói thế nào cho phù hợp với tình thế biến hóa kỳ lạ hiện giờ.

“Trưởng công chúa Phi Nguyệt khỏe lại, nô tài cũng yên lòng rồi.” Tay của Dương Đắc Ý cũng đã băng xong, nụ cười ấm áp không hề tỏ vẻ miễn cưỡng, dường như hành động vừa rồi của hai cô giá tôn quý không có gì vượt quá lễ nghi. “Về phần chỗ ở của Trưởng công chúa Phi Nguyệt, Hoàng … Thái hậu nương nương sẽ thu xếp.”

“Lăng Nhi không ở cùng ta sao?”, Hàn Nhạn Thanh nhướng mày.

https://thuviensach.vn

“Trần nương nương nói đùa rồi, quy tắc hậu cung sao có thể để Trưởng công chúa ở với phi tần của Hoàng thượng?”, Dương Đắc Ý không hề nhăn mặt, thản nhiên đáp lời.

“Bản cung tất nhiên biết quy tắc hậu cung”, Hàn Nhạn Thanh cười nhạt, “Nhưng có chỉ dụ của Hoàng thượng thì cứ làm theo là được rồi.”

“Hả?” Dương Đắc Ý nhướng mày, mỉm cười, “Hoàng thượng chưa từng có chỉ dụ như vậy?”

“Tại sao không có? Bản cung nghe rất rõ, Hoàng thượng sắc phong Lăng Nhi danh hiệu Trưởng công chúa, lại an ủi bản cung lưu lạc nhiều năm, cho chúng ta trở về cung Trường Môn.”

“Việc này…”, Dương Đắc Ý tròn mắt ngớ ra nhìn Hàn Nhạn Thanh vừa mỉm cười vừa đứng dậy, đôi mắt phượng lạnh lùng chớp lên giống như lúc còn ngồi trên ngai hoàng hậu nhiều năm trước, khí thế tôn quý, ngay cả Hoàng thượng cũng phải lùi bước.

“Đã có chỉ dụ như thế của Hoàng thượng”, một giọng nữ nhu hòa vang lên, Lưu Lăng vịn Di Khương đi ra, “Mặc dù có vi phạm quy định trong cung thì Lưu Lăng cũng chỉ có thể tuân theo.” Âm điệu của nàng dường như hơi ấm ức nhưng trong mắt lộ rõ một tia tinh nghịch.

“Lưu Lăng tạ ơn A Kiều tỷ tỷ và Dương công công”, nàng làm bộ hành lễ, “Vì thương thế của Lưu Lăng, làm phiền nhị vị, thật là áy náy.”

“Nói gì vậy?” Dương Đắc Ý kính cẩn cúi đầu, “Hết sức với Trưởng công chúa là vinh hạnh cho nô tài.”

“Đáng tiếc...” Lưu Lăng liếc nhìn chiếc khăn lụa trắng băng trên cổ tay Dương Đắc Ý, thở dài sâu kín.

https://thuviensach.vn

“Đáng tiếc cái gì?”

“Không có gì”, nàng nở nụ cười không rõ ý tứ.

Đáng tiếc không phải là Lưu Triệt đích thân tới đây, nếu không A Kiều cắn xuống càng thêm thoải mái. Nàng thú vị nghĩ, cô bé Ân Ly trong *Ỷ Thiên Đồ Long ký* bị Trương Vô Kỵ cắn một miếng vào mu tay, từ đó nhớ mãi không quên nhưng cuối cùng khi nhận ra nhau thì Trương Vô Kỵ lại không còn là Trương Vô Kỵ mà cô ta vẫn nhớ nhung trong lòng. Thật ra thì biểu ca vẫn là biểu ca, chỉ là Ân Ly nghĩ sai mà thôi. Nếu giờ Lưu Triệt tới thì biểu tỷ A Kiều của y cũng không còn là A Kiều trước kia nữa rồi.

Năm Nguyên Sóc thứ sáu quả nhiên là một năm không tầm thường.

Đại tướng quân Vệ Thanh chinh chiến ở ngoài biên cương quá xa xôi nên khi dẫn quân trở về Trường An thì biến cố tam vương mưu phản chấn động cả nước đã hạ màn.

Đầu mùa hè năm Nguyên Sóc thứ sáu, Giang Đô vương Lưu Kiến tự sát ở nước phong, nước Giang Đô bị giải trừ đổi thành quận Quảng Lăng.

Hành Sơn vương Lưu Tứ tự sát ở nước được phong, các con Lưu Sảng, Lưu Hiếu cho tới Vương hậu đều có tội, bị chém bêu đầu thị chúng.

Giao Đông vương Lưu Ký trên đường bị Hoài Nam thái tử Lưu Thiên áp giải về kinh vô cùng sợ hãi phát bệnh mà chết. Hoàng thượng thương xót tình huynh đệ, ban tên thụy là Khang Vương Giao Đông nhưng vì tội mưu phản nên giải trừ nước Giao Đông. Các con Lưu Hiền, Lưu Kiến, Lưu Xương, Lưu Duyên Niên, Lưu Khánh đều được đối xử tử tế.

https://thuviensach.vn

Hoài Nam vương Lưu An tự lấy làm hổ thẹn về việc huynh đệ Lưu Tứ mưu phản, thương con gái Lưu Lăng vây hãm Giao Đông suýt nữa bỏ mạng nên tâm tàn chí lạnh, tự xin trả lại đất phong, về định cư ở Trường An làm một phú ông. Hoàng thượng không chịu, dùng lời lẽ an ủi nhưng Lưu An vẫn từ chối, cuối cùng thì đành ta thán chuẩn y, giải trừ nước Hoài Nam, lập thành quận Cửu Giang, phong Lưu An làm Mạt Lăng hầu, được hưởng thực ấp vạn thạch, phong con trưởng Lưu Thiên làm Đan Dương hầu, con vợ kế Lưu Bất Hại làm Lạc Dương hầu, cả nhà vinh hiển.

Trong một thành nhỏ cách Trường An khoảng hơn ba ngày đường, Đại tướng quân Vệ Thanh ngồi trong thư phòng trang nhã được chủ thành chuẩn bị riêng, đọc bản báo công của triều đình rồi thở dài.

"Cữu cữu à", một thiếu niên tràn đầy anh khí xông vào chẳng hề thông báo, Vệ Thanh không tức giận, ngẩng đầu lên hỏi, "Khứ Bệnh, đi đường về mệt mỏi, sao cháu không nghỉ ngơi đi?"

"Một chút thế này thì có là cái gì ạ?", Hoắc Khứ Bệnh nhướng mày, không thèm để tâm. Hắn tùy tiện nhặt lấy trái cây bày sẵn trên bàn trước mặt Vệ Thanh nhai rau ráu, "Cữu cữu thấy Hoài Nam vương, à không, bây giờ phải gọi là Mạt Lăng hầu, có kỳ lạ không chứ? Rõ ràng là công lớn nhưng lại tự xin giải trừ đất nước, tại sao thiên hạ có thể có người như vậy chứ?"

"Cháu thì biết cái gì?" Vệ Thanh quát lên, nghiêm mặt nói, "Lưu An mới thực sự là người thông minh. Ông ta là phiên vương số một số hai. Hoàng thượng tâm hùng chí lớn làm sao có thể dung thứ các phiên quốc cát cứ không tuân thượng lệnh, sớm muộn gì cũng sẽ khai đao với Hoài Nam. Ông ta rút lui ở thời điểm đỉnh cao thì mới có thể giữ được mấy đời phú quý. Hoàng thượng muốn lấy ông ta làm gương, chư hầu nhường lại phiên quốc vẫn có thể chết già. Sau này Hoàng thượng sẽ nhớ ân tình, chỉ cần không phạm trọng tội mưu phản thì vẫn tha thứ hay nương nhẹ được mấy phần."

https://thuviensach.vn

“Thật không hiểu nổi những người này, bụng dạ thật phức tạp,” Hoắc Khứ Bệnh quệt mép, “vẫn không bằng đi đánh Hung Nô, vung đao thực chiến sảng khoái hơn nhiều.”

“Lần này chẳng qua là cháu gặp may thôi.” Vệ Thanh lên mặt dạy bảo: “Đánh giặc há có thể là trò đùa. Cháu thế nào cũng là người của Vệ gia nên cần phải học những điều này, tương lai, nếu ta mất đi thì cháu sẽ là người phải gánh vác trọng trách bảo vệ gia tộc.”

“Cữu cữu sẽ không sao đâu”, Hoắc Khứ Bệnh tái mặt.

Vệ Thanh cười khỏa lấp, “Ta chỉ nói ví dụ thôi. Còn nữa, khi trở về Trường An thì không được qua lại quá thân mật với Công chúa Duyệt Trữ nữa. Dù sao đó cũng là... con gái Trần gia.”

“Công chúa mang họ Lưu.” Hoắc Khứ Bệnh nói không thèm để tâm, “'Chẳng qua là một con bé sáu tuổi thì có thể làm gì chứ?”

“Thế nhưng con bé đó còn có ca ca, còn có bà ngoại là bậc tiền bối được Hoàng thượng tín nhiệm,” Trong phòng, Vệ Thanh lo lắng nhìn về phía Trường An, “Nếu Trần gia của họ đắc thế, chúng ta... chắc là không ổn đâu.”

“Cữu cữu quá lo lắng rồi.” Hoắc Khứ Bệnh đứng lên, nhướng mày nói: “Cữu cữu nói là cháu không hiểu, cháu sẽ phân tích cho cữu cữu nghe. Trần...”, hắn bỗi hồi nhớ đến cô bé có nụ cười đáng yêu, nhiều suy tư kỳ lạ, lưỡng lự một chút rồi nói: “Trần nương nương dù sao cũng lớn hơn Hoàng thượng hai tuổi thì làm sao bì kịp với dì và những mỹ nhân nhan sắc trong chốn hậu cung hôm nay? Hơn nữa”, hắn hỏi ngược, “chẳng lẽ năm xưa Hoàng thượng phế hậu thật sự vì chuyện “Vu cổ” hay sao? Chỉ là vì lo lắng

https://thuviensach.vn

chuyện Trần gia thế lớn khó nắm mà thôi. Cho dù hôm nay Trần nương nương có trở lại thì có thể thay đổi được tình thế đó không?"

Vệ Thanh sững sờ nhìn đứa cháu trai ngoại đã cao bằng mình, vui mừng nói: "Khứ Bệnh, cháu thật sự đã trưởng thành", rồi lại chuyển sắc mặt, "Chúng ta vẫn phải lo lắng thì hơn. Khứ Bệnh, nếu Vệ hoàng hậu thất thế thì cháu cho rằng chúng ta còn có thể không phải kiêng dè thống lĩnh quân đội lấy vó ngựa đạp Hung Nô hay sao?"

"Không đâu." Hoắc Khứ Bệnh cũng biến sắc, "Hoàng thượng tài cao trí lớn, sẽ không vì..." giọng hắn nhỏ dần, có lẽ ngay cả bản thân cũng không tin vào điều mình nói.

Tháng Bảy năm Nguyên Sóc thứ sáu.

Đại tướng quân Vệ Thanh trở về Trường An, phụng mệnh đến cung Cam Tuyền yết kiến Thánh thượng.

Bác Vọng hầu Trương Khiên vào đến cung Cam Tuyền không khỏi cảm thấy sự oi bức của mùa hè đã bị tòa cung điện cổ kính này ngăn lại. Đại tướng quân Vệ Thanh và Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh đang chầu ở điện Chương Tức. Lão chờ đợi ngoài hành lang nhưng không hề nhỏ một giọt mồ hôi.

"Ông cầm cái gì đó?" Lão nghe thấy một giọng trẻ con trong trẻo hỏi vẻ tò mò, rồi một cô bé mặc cung trang đang đi từ góc hành lang đi đến. Cô bé chừng sáu bảy tuổi, mặt hoa da phấn, ánh mắt sáng ngời.

"Còn không thỉnh an Công chúa Duyệt Trữ ư", cung nữ theo hầu trách mắng.

https://thuviensach.vn

Lão cúi đầu cung kính chào hòi. Sau khi trở lại kinh thành, lão đã nghe nói về cô công chúa được sủng ái này nhưng không ngờ trông cô bé lại đáng yêu như vậy.

“Đứng lên đi!” Lưu Sơ cuối cùng cũng quen với hành động thỉnh an của mọi ngươi, vẫn còn tò mò hỏi tiếp, “Ông cầm cái gì trên tay đó?”

“Là trái nho thần mang từ Tây Vực về mấy năm trước đây.” Trương Khiên mỉm cười đáp, “Những năm qua thần cho người trồng, bây giờ đã lớn cho quả rồi, Thần mang đến cho bệ hạ thưởng thức một chút, Công chúa có muốn nếm thử khóng?”

“Ồ... đây chính là cây nho à.” Lưu Sơ cười cười, vẻ háo hức muốn được nếm thử.

“Bóc vỏ ra là có thể ăn được. Tại sao Công chúa lại ở chỗ này?”

“Ừm”, Lưu Sơ cau mày, “Hơi chua nhưng vẫn ngọt, mùi vị không tệ.”

“Nếu Công chúa thích thì hôm khác thần sẽ mang thêm tới cho Công chúa.”

“Công chúa Duyệt Trữ.” Dương Đắc Ý từ trong điện Chương Tức bước ra, mỉm cười nói, “Hoàng thượng nghe tiếng Công chúa liền lệnh cho vào,” Hắn xoay người nói giọng nhàn nhạt, Bác Vọng hầu cũng vào đi.”

Trương Khiên cúi đầu, theo Dương Đắc Ý vào điện, quỳ lạy thỉnh an Thánh thượng. Lúc này Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh đã tấu xong, lui sang đứng một bên. Hoàng thượng yêu quý Hoắc Khứ Bệnh, thậm chí ban cho hắn được ngồi xuống ghế. Lưu Sơ trông thấy Hoắc Khứ Bệnh thì rất vui vẻ, gọi, “Hoắc ca ca.” Hoắc Khứ Bệnh đáp một tiếng, mặt không biểu lộ gì.

https://thuviensach.vn

“Trương ái khanh lần này theo quân, lập công rất lớn.” Lưu Triệt mở tập tấu chương trong tay, lên tiếng.

“Hoàng thượng có mắt nhìn người, thần không phụ hoàng ân không dám tranh công.”

Lưu Sơ chán nản quan sát điện Chương Tức, liếc thấy Dương Đắc Ý đứng sau lưng Lưu Triệt, trên tay có dấu vết thì tò mò hỏi, “Dương công công, tay công công làm sao vậy?”

Dương Đắc Ý về Trường An tuyên chỉ đến giờ đã gần nửa tháng, đã bỏ miếng băng gạc trên tay đi nhưng vẫn còn lưu lại mấy dấu vết mờ mờ.

Điện Chương Tức bỗng nhiên lặng ngắt. Trương Khiên len lén ngước mắt quan sát, sắc mặt Lưu Triệt ngồi trên ghế ngự tối sầm.

“Cái này...” Dương Đắc Ý lúng túng cười nói, “Công chúa Duyệt Trữ....”

“Sơ Nhi!” Lưu Triệt bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang, nhìn sang con gái như đang cân nhắc điều gì đó, từ tốn nói, “Mẫu thân con đã trở về thành Trường An rồi.”

Cặp mắt Lưu Sơ đột nhiên sáng rực. “Thật sao?” Cô bé cười tủm tỉm.

“Trẫm đã nói sai bao giờ chưa?” Lưu Triệt bực bội.

“Thế thì con phải về Trường An ngay lập tức.”

“Không được!” Lưu Triệt ngắt lời, thấy mặt Lưu Sơ biến sắc liền nói. “Mấy ngày nữa trời dịu đi, trẫm sẽ bãi giá trở về Trường An.”

https://thuviensach.vn

Chương 26: Gặp nhau không nhắc chuyện năm xưa

Trưởng công chúa không giống như phi tần nên Lưu Lăng mặc dù ở Trường Môn nhưng vẫn được tự do ra vào cung cấm. Một hôm, nàng đi gặp Tang Hoằng Dương vừa rời thân phận thị trung nhậm chức đại tư nông[1] vào năm ngoái và Liễu Duệ vừa mới theo Đại tướng quân Vệ Thanh trở về Trường An. Lúc trở lại Trường Môn, nàng nghe thấy tiếng người ồn ào ở điện Đông Thiên liền đến gần xem, thì ra là Trưởng công chúa Quán Đào đến thăm con gái.

[1] Đại tư nông: Tương đương với Bộ Tài chính ngày nay.

"Kiều Kiều, Hoàng thượng cho con về cung Trường Môn, tại sao con có thể bình thản như thế này được? Trở về Trường Môn chẳng phải rất tốt sao, chính cung đẹp đẽ như vậy thì không ở lại đi chọn điện Thiên chật chội thế này."

"Thật ra nếu không coi cung Trường Môn là lãnh cung thì ở đây là tốt rồi." Trần A Kiều[2] nhìn Lưu Phiếu, "Mẫu thân", nàng khẽ cúi đầu: "Lui bước mới hay trời cao đất rộng, phong cảnh dạt dào dõi mắt trông."

[2] Lúc này Trần A Kiều (Hàn Nhạn Thanh) đã trở về sống trong cung nên bắt đầu từ đây xin được gọi nhân vật là Trần A Kiều xuyên suốt tới cuối truyện.

Lưu Phiếu chợt thấy lòng mềm lại, ngọn lửa trong mắt càng rực lên: "Con bảo Vệ gia dung thứ cho con lui bước sao? Chúng ta dù sao cũng phải suy nghĩ vì Mạch Nhi. Mạch Nhi cản trở đường tiến của bọn họ thì làm sao bọn họ có thể dung tha chứ?" Bà quan sát điện Đông Thiên do A Kiều đích thân bài trí, "Con nhìn xem, bên ngoài cửa sổ toàn là trúc, che hết không còn trông thấy ánh mặt trời nữa."

https://thuviensach.vn

“Cây trúc cũng được mà.” A Kiều thở dài, lấy ra hai trang giấy, viết sột soạt. Trưởng công chúa Quán Đào trông thấy đó rõ ràng là hai câu đối:

“Chén ngọc trà trong xông khói lục, Song thưa cờ vãn lạnh tay ngà.”[3]

[3] Vế đối của Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.

“A Kiều tỷ tỷ định học Lâm muội muội sao?” Lưu Lăng vui vẻ bước vào điện, trông thấy rõ ràng Trưởng công chúa Quán Đào trong nháy mắt làm mặt lạnh.

Lưu Phiếu tất nhiên biết Hoài Nam quận chúa Lưu Lăng, năm xưa A Kiều từng khóc lóc kể lể với bà là ngày hôm đó chính mắt trông thấy nàng có cử chỉ âu yếm với Lưu Triệt. Lúc ấy bà thương xót con gái nên làm sao thấy thuận mắt với quận chúa của vua một nước chư hầu. Phủ Đường Ấp hầu từ đó về sau trở mặt với Hoài Nam vương phần nhiều cũng vì nguyên nhân đó. Hơn nữa những dấu hiệu về việc năm xưa A Kiều bị người đuổi giết rồi mất tích ở Trường Môn cho thấy Trưởng công chúa Phi Nguyệt này mới được phong không khỏi có liên quan. Tuy Lưu Lăng hôm nay lại có quan hệ tốt với A Kiều, nhung bà là mẫu thân nên vẫn cứ nghi ngờ. Lưu Phiếu tuyệt đối không tin rằng hai cô gái từng như nước với lửa lại có thể quan hệ tốt với nhau như không hề có sự ngăn cách. Huống chi, hai người đó hôm nay đều là những người có tâm tư nhạy bén xoay chuyển trăm chiều.

“Lăng Nhi”, Trần A Kiều thân thiết khoác tay Lưu Lăng, quay đầu nói: “Mẫu thân, con và Lăng Nhi đã cùng trải qua cửa ải sống chết những chuyện ngày trước đều như mây khói, bỏ qua hết đi.”

Lưu Lăng cũng đổi ánh mắt, tươi cười trở lại, “Trưởng công chúa không phải lo lắng, Lưu Lăng lần này được A Kiều tỷ tỷ cứu nên muôn vàn cảm khái, những chuyện hôm qua coi như đã chết từ hôm qua, những chuyện

https://thuviensach.vn

hôm nay coi như mới sinh ra hôm nay. A Kiều tỷ tỷ vẫn biết rõ những lo lắng của Trưởng công chúa, chỉ là ở chỗ này thì động không bằng tĩnh. Nếu nói hậu phát chế nhân thì tiên phát sẽ bị người chế ngự. Chúng ta cứ một mực yên lặng, để xem ai là người không chịu nổi trước, chẳng phải cũng rất tốt sao."

Trưởng công chúa Quán Đào im lặng, thấy hai cô gái trước mặt đều cười khanh khách, sóng mắt long lanh, mười phần ăn ý khiến cho một người lão luyện như bà cũng không nhìn ra một chút dấu vết giả dối.

Bà thở dài, "Trước mắt cũng chỉ có thể làm được như vậy."

Cuối tháng Bảy, tiết trời nóng nực ở Trường An rốt cuộc đã dịu đi, Lưu Triệt hạ lệnh khởi giá hồi cung.

Trong chiếc long xa hoa lệ dành cho phi tần ở giữa đoàn nghỉ trượng dài dằng dặc, cung nữ Oanh Hương bưng một khay trái cây đưa sang cho Hình Nhược, "Nương nương ăn chút trái cây đi. Trong này có loại quả gọi là 'quả nho' mà Bác Vọng hầu mới dâng lên, Hoàng thượng dành riêng đưa đến cho nương nương đấy."

"Không ăn." Hình Nhược miễn cưỡng chống người ngồi dậy nhưng không có vẻ mệt mỏi mà lại rầu rĩ than thở, "Hoàng thượng đã không nhớ đến ta thì ta cần gì phải ăn thứ nho bỏ đi ấy chứ?"

"Nương nương sao vậy chứ?" Oanh Hương cười giả lả hỏi, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện. "Nếu Hoàng thượng không có ý nhớ tới nương nương thì tại sao còn bảo đưa nho đến đây?"

Hình Nhược không nói thêm lời nào, khẽ vén rèm lên. Cách đó không xa là long xa đóng bằng gỗ lim toát tên vẻ tôn nghiêm quý phái, thân xe có chạm hình rồng, chính là long giá của Hoàng thượng.

https://thuviensach.vn

“Oanh Hương, trước kia khi Hoàng thượng đến cung Cam Tuyền tránh nắng đều là ở đến tháng Chín, hết cái nóng đầu mùa thu mới quay về Trường An. Năm nay lại lên đường vào lúc này, ngươi có biết tại sao không?”

“Nghe nói là Công chúa Duyệt Trữ biết tin mẫu thân trở về nên nằng nặc đòi quay về Trường An, Hoàng thượng dỗ dành không được nên mới lên đường trước thời hạn. Ánh mắt Oanh Hương lộ vẻ ngưỡng mộ. “Công chúa Duyệt Trữ quả nhiên được Thánh thượng sủng ái.”

“Hừ!” Hình Nhược thở phì phì, “Công chúa Duyệt Trữ được Thánh thượng sủng ái? Nếu chỉ vì nó thì chỉ cần phái người đưa về cũng được, phải tự mình quay về?” Nàng ta trầm ngâm, “Chỉ sợ là chính bản thân Hoàng thượng cũng muốn quay về. Nói ra thì nguyên nhân bên trong khiến Công chúa Duyệt Trữ được sủng ái như thế, truy cứu ra rất có ý vị đấy.”

Nàng ta nhẹ nhàng vuốt ve tay áo, thầm nghĩ, “Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Lý tỷ tỷ, có lẽ tỷ nói đúng, để cho chúng ta một lần làm ngư ông, xem trận tỷ thí này giữa hai hoàng hậu sẽ kết thúc như thế nào.”

“Mẫu thân!” Trong điện Bát Nhã nằm ở phía đông cung Trường Môn, Trần A Kiều nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc lại vừa hơi xa lạ liền kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên nàng trông thấy một bóng dáng nhỏ bé từ ngoài chạy ào vào.

“Tảo Tảo!” Nàng nghẹn ngào, ôm con vào lòng, muốn nói mà nước mắt lại tuôn trào.

“Mẫu thân, con đã nghĩ mẫu thân không thương con nữa. Mẫu thân và ca ca bỏ con một mình ở lại Trường An, hu hu.” Lưu Sơ vốn không có ý oán

https://thuviensach.vn

trách nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy mẫu thân thì nhịn không được ấm ức, nức nở một hồi.

"Mẫu thân xin lỗi." Nàng ôm lấy con gái, thì thầm, "Sau này mẫu thân sẽ không làm như thế nữa. Tảo Tảo!" Nàng âu yếm vuốt lại mấy lọn tóc trước trán cho Lưu Sơ. "Trần nương nương!" Nội thị Thượng Vô Câu cúi người hành lễ, "Hoàng thượng bảo nô tài đưa Công chúa Duyệt Trữ đến cung Trường Môn gặp nương nương. Một lát nữa sẽ có cung nhân đem tráp của Công chúa Duyệt Trữ đến. Hai mẹ con nương nương đã lâu không gặp chắc có nhiều chuyện muốn nói, nô tài xin cáo lui."

Trần A Kiều đứng lên, gật đầu nhìn viên nội thị khom người thối lui, mặt hiện vẻ lạnh nhạt. Lưu Sơ trông thấy thì không nén nổi rùng mình, gọi nàng bằng giọng run run, "Mẫu thân!"

Nàng cúi đầu, thần thái dịu xuống, âu yếm hỏi, "Tảo Tảo, nửa năm qua con sống ở Trường An có tốt không?"

Lưu Sơ rúc đầu vào lòng nàng, "Cũng không tệ lắm. Bà ngoại rất thương yêu con", cô bé ngập ngừng, "Ông ấy... đối với con cũng rất tốt."

Trần A Kiều nhếch miệng vẻ khinh thường nhưng trong lòng vẫn thoáng vui mừng. Nàng nghĩ, Tảo Tảo là một đứa bé ngoan như vậy, làm sao để cho người xử tệ? Nhưng nàng biết rõ Lưu Triệt là loại người nào, y có thể làm như vậy thì hẳn trong lòng cũng có chút tình cảm đấy chứ? Tất nhiên đây là cốt nhục của y nhưng nếu có một ngày ba mẹ con nàng, lại một lần nữa uy hiếp lợi ích của y thì y sẽ có lựa chọn ra sao? Lòng nàng dần dần lặng đi. Nàng đã xem bao nhiêu là sách sử nên sớm biết rõ ràng đáp án.

"Mẫu thân, hôm nay mẫu thân phải ngủ cùng với con đấy." Con gái kéo tay nàng làm nũng.

https://thuviensach.vn

“Được rồi!” Nàng âu yếm gật đầu.

“Mẫu thân phải bảo ca ca nghe lời con.”

Nàng buồn cười véo mũi Lưu Sơ, “Ca ca vốn đã rất nghe lời con rồi.”

“Nào có?” Lưu Sơ bất mãn oán trách, nhìn sang hai bên, “Ca ca đâu rồi?”

“Ca ca là con trai, sao có thể nhàn rỗi như con chứ?” Nàng cười giễu, “Tự nhiên có người lấy đủ các loại lý do để lôi kéo nó rời khỏi mẫu thân.”

“Gì cơ?” Lưu Sơ nhảy dựng lên, “Có người dám bắt nạt ca ca, con tìm bọn họ tính sổ.”

“Lại đây!” Nàng không nhịn được cười, “Mạch Nhi sao dễ để bị bắt nạt chứ? Cứ để cho bọn chúng diễn trò đi. Mẫu thân đã bảo Khương cô cô theo sát, không xảy ra chuyện gì đâu. Chỉ có con đó, ở yên một lát đợi dì Lưu Lăng và ca ca trở lại, chúng ta cùng đi làm xích đu. Được không nào?”

Lưu Triệt ở trong điện Tuyên Thất xử lý rất nhiều sự vụ phức tạp của quốc gia, giao công việc cho mọi người xong thì bãi giá về cung Trường Nhạc để thăm mẫu hậu của mình. Y còn chưa vào trong cung Trường Nhạc thì đã nghe thấy một giọng nữ thánh thót vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, “Thái hậu minh giám có thể vì độc tố còn sót lại nên Lưu Lăng không nhớ hết được những chuyện trước kia. Nếu có chỗ nào đắc tội mong được Thái hậu bao dung.”

“Lăng Nhi cứu người mà bị trúng độc, ai gia cảm động trước công đức của Lăng Nhi, làm sao có thể trách tội được chứ?” Trong cung Trường Nhạc, Vương thái hậu đang vỗ về Lưu Lăng, “Chẳng biết có thể trị hết được không?”

https://thuviensach.vn

“Đa tạ Thái hậu quan tâm”, Lưu Lăng đỡ trán ra vẻ choáng váng, ngồi xuống mặt tái nhợt đi đáp: “Lưu Lăng cũng muốn trị cho dứt hẳn nhưng Mạnh lão tiền bối nói có thể giành lại mạng sống từ trùng hoa độc đã là may mắn lắm rồi, mất đi chút trí nhớ cũng là bình thường.” Nàng thở dài, “Y thuật của Mạnh lão tiền bối đứng đầu trong cả nước, người đã nói như vậy thì Lưu Lăng cũng không nên mong ước xa vời.”

Thì ra là Lưu Lăng vừa mới được phong làm Trưởng công chúa Phi Nguyệt tới vấn an Thái hậu, thấy Lưu Triệt đi vào liền đứng dậy hành lễ, mỗi cử chỉ đều tuân thủ quy củ lễ tiết.

Lưu Triệt cười nói, “Mời Trưởng công chúa Phi Nguyệt đứng lên đi. Hôm nay chúng ta đã là huynh muội, không cần quá để ý.”

“Nếu như vậy Lưu Lăng đa tạ bệ hạ.” Lưu Lăng đáp tạ rồi quay người ngồi xuống.

“Lâu rồi không gặp, Hoàng thượng sức khỏe chứ?” Trên ghế Vương thái hậu nghiêng người hỏi thăm.

“Không hề đáng ngại. Chỉ có Sơ Nhi cứ luôn quấy phá đòi về, trẫm không chịu được phiền toái nên chẳng thể làm gì khác hơn là trở về trước thời hạn”, Lưu Triệt trả lời. “Làm phiền mẫu hậu phải lo lắng là lỗi của trẫm.”

Vương thái hậu phì cười, “Sơ Nhi làm trò như vậy chắc là nhớ mẫu thân của nó đây mà.” Bà quay đầu hỏi Lưu Lăng, “Mấy ngày nay, Công chúa Duyệt Trữ ở cung Trường Môn có tốt không?”

Lưu Lăng cung kính đáp, “Công chúa Duyệt Trữ gặp lại người thân thì rất vui vẻ, làm gì có chuyện không tốt. Nhưng cũng phải nói là vài ngày

https://thuviensach.vn

trước, Công chúa Duyệt Trữ nghe nói ở chỗ của Thái hậu có một vật rất là yêu thích."

"Thế à?" Vương thái hậu liếc nhìn Lưu Triệt, "Vệ hoàng hậu đã đặc biệt quan tâm, căn dặn phải cấp đủ các thứ cho cung Trường Môn. Công chúa Duyệt Trữ còn có thể thiếu thứ gì sao?"

"Thái hậu nói đúng", Lưu Lăng cụp mắt ẩn giấu cơn phẫn nộ, "Cung Trường Môn có Trưởng công chúa Quán Đào chăm nom nên không thiếu thứ gì, còn có cả phụ thân và ca ca của Lưu Lăng nữa, không phải phiền đến Vệ hoàng hậu. Nhưng Công chúa Duyệt Trữ nghe nói ở chỗ Thái hậu nương nương có một bộ cờ vây bằng ngọc thạch nên rất thích."

"Chỉ mấy ngày không gặp mà trẫm lại không biết rằng Sơ Nhi có hứng thú với cờ vây?" Lưu Triệt bên cạnh hỏi vẻ hứng thú, chú tâm tìm một phản ứng rất nhỏ của Lưu Lăng song nàng không hề để lộ sơ hở, vẫn nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng không biết, ngoài điện Bát Nhã của cung Trường Môn toàn là chậu trúc, A Kiều tỷ tỷ sợ nóng nên mang vào, còn viết một đôi câu đối, phân ra treo ở hai bên chính đường trong điện, như sau: *'Đỉnh quý trà xanh xông khói lục. Song thưa cờ vãn lạnh tay ngà'*. Sơ Nhi rất thích, hơn nữa ở dưới hai câu đó còn bày một bộ ấm trà nên cũng muốn có một bộ cờ cho hợp với hai vế đối. Nghe nói Thái hậu có một bộ cờ vây ngọc thạch kỳ lạ chạm tay vào sẽ có cảm giác lạnh như băng rất là phù hợp với ý cảnh trong hai câu này nên rất ước ao."

Nàng nói xong thì thấy trong cung Trường Nhạc lặng ngắt. Một lát sau Lưu Triệt lên tiếng, "Trẫm nhớ rằng trước đây không phải là chính điện thì A Kiều sẽ không chịu ở. Điện Bát Nhã chẳng qua là điện phía đông của cung Trường Môn, sao A Kiều lại chọn ở nơi đó."

Đã bị bãi về cung Trường Môn rồi mà còn cố giữ những thứ đó thì có ý nghĩa gì chứ? Lưu Lăng thầm oán nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, "Lưu

https://thuviensach.vn

Lăng cũng biết được nguyên do trong đó, chỉ là không nói ra mà thôi."

"Có chuyện gì mà không thể nói, huống chi còn đang ở trước mặt Hoàng thượng." Vương thái hậu lập tức lên tiếng. Lưu Lăng cảm giác ánh mắt bà sắc bén như một cơn gió lạnh. Tất nhiên, một người phụ nữ thắng trong cuộc tranh đấu chốn nội cung thì làm sao có thể là nhân vật đơn giản được. "Cho dù như thế nào thì A Kiều vẫn luôn là đứa cháu gái ngoại được Tiên hoàng cưng chiều nhất, chỉ với điều này, ai gia sẽ không cho phép bất kỳ ai đối xử bất lợi với nó", Thái hậu dằn từng tiếng.

"Cũng không có gì!" Lưu Lăng không hề sợ hãi, vẫn nói với giọng điệu thản nhiên như trước, "Lưu Lăng thấy đại khái là vào năm Nguyên Quang thứ năm, A Kiều tỷ tỷ bị người truy sát tại chính điện của cung Trường Môn nên vẫn có ấn tượng với chỗ đó, không chịu chuyển tới."

Lưu Triệt nghe vậy không khỏi nhìn lại nàng. Gần như có thể khẳng định việc truy sát phế hậu Trần A Kiều năm đó là do tay của người con gái xinh đẹp quyến rũ trước mặt. Chẳng qua là vì năm xưa chính y đã phụ bạc nàng, và sự việc đó đã qua mà không có chứng cứ xác thực, thêm nữa là mọi người ở Hoài Nam vừa lập công lớn nên lúc này Lưu Triệt mới không truy cứu. Theo biểu hiện lúc này thì A Kiều không phải không nhìn ra chuyện này. Nhưng nếu vậy thì tại sao A Kiều lại ý hợp tâm đầu với một cô gái đã từng muốn hại mình. Thậm chí y còn không thể tìm ra trong quan hệ giữa hai người con gái này có chỗ nào dối trá.

Như vậy, Lưu Triệt chợt hiểu rằng phải có một lợi ích nào đó lớn tới mức đủ để khiến các nàng vứt bỏ thù hận chứ? Ánh mắt của y dần trở nên lạnh lẽo.

"Trưởng công chúa Phi Nguyệt!" Vương thái hậu ngồi trên điện, mỉm cười nhìn nàng đầy ngụ ý, "Mạnh thần y thật sự nói con mất trí nhớ sao?"

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!”, Lưu Lăng đáp.

“Như vậy…” Vương thái hậu quay sang ra lệnh, “Đem bộ cờ vây ngọc thạch giao cho Trưởng công chúa Phi Nguyệt.”

“Dạ!” Minh Đạt khom người đi ra.

Lưu Lăng cúi đầu, “Đa tạ Thái hậu. Lưu Lăng xin lui.” Nàng nhận lấy bộ cờ vây từ tay Minh Đạt, xoay người bước ra không hề liếc mắt nhìn lại một lần.

Qua tháng Bảy, tiết trời dịu đi mấy ngày rồi chuyển sang cái nóng của mùa thu. Khi đợt nóng cuối cùng này qua đi, tháng Chín năm thứ sáu đã đến gần mà gió thu chưa hẳn đã thổi lạnh lòng người trong cung Vị Ương.

Điện Tiêu Phòng.

Sau khi theo thánh giá trở về Trường An, Trường Bình hầu Vệ Thanh mấy lần vào cung thăm tỷ tỷ của mình, thấy tỷ tỷ ở trên điện nhan sắc vẫn xinh đẹp tuyệt trần nhưng không thể che lấp nét ưu sầu lẩn khuất giữa đôi lông mày.

“Thanh đệ!” Vệ Tử Phu trông thấy đệ đệ đã lâu không gặp thì cuối cùng cũng nở nụ cười vẻ chân thành, để lộ ra đôi lúm đồng tiền. Bao năm qua, hai tỷ đệ cùng phối hợp trợ giúp Vệ gia, về mặt tin cậy lẫn nhau thì không ai có thể bằng được. Nàng ta bảo người hầu lui ra đi xuống nắm tay đệ đệ mừng rỡ, “So với năm ngoái thì đệ đen hơn một chút đấy.”

“Cuộc chiến với người Hung Nô gian khổ mệt mỏi, đen hơn một chút cũng là bình thường.” Vệ Thanh bình thản, tiện đà hỏi, “Tỷ, tại sao cô ta lại về phe với Quận chúa Lưu Lăng được chứ?”

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu sầm mặt, nhìn quanh hai bên một vòng thấy ngay cả nữ nhi Lưu Phỉ và thị nữ tâm phúc cũng đã đi hết thì mới lên tiếng: "Ta cũng đang băn khoăn vấn đề này, nghĩ trăm bề vẫn không giải thích nổi." Nàng ta lại trầm ngâm, "Năm xưa ta và Lưu Lăng bắt tay hợp tác, hơn nữa Hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở phối hợp nên mới lật đổ được Trần hoàng hậu. Xung đột như thế mà cô ta lại vẫn gắn bó khăng khít với Lưu Lăng. Mấy ngày nay Hoàng thượng không về cung, ta đã suy xét thật khách quan mà vẫn không thể nào thông suốt được."

"Chuyện này đúng thật là rất không hợp với lẽ thường." Vệ Thanh suy nghĩ một chút, thở dài nói, "Nếu năm xưa Công chúa Phi Nguyệt đuổi giết Trần A Kiều thành công thì hôm nay chúng ta sao có thể bị động thế này. Phải rồi, tỷ tỷ, Hoàng thượng hồi cung cũng được mấy ngày rồi, có đến cung Trường Môn không?"

Vệ Tử Phu lắc đầu.

"Như vậy thì rõ ràng là Hoàng thượng không có hứng thú đối với cô ta, chúng ta không cần phải lo lắng nữa" Vệ Thanh khá bất ngờ nhưng cũng được an ủi đôi chút.

"Thanh đệ, đệ lầm rồi", Vệ Tử Phu phản bác, vẻ mặt nghiêm trọng, "Đệ còn không biết về Hoàng thượng của chúng ta. Y xưa nay chưa từng làm việc gì bản thân không nắm chắc. Mấy ngày nay y luôn thờ ơ lạnh nhạt quan sát việc làm của hai người đó ở cung Trường Môn. Nếu có một ngày y hiểu ra thì lúc đó hoặc sẽ là đền bù cho, hoặc là bồi đắp thêm ân sủng. Một khi cô ta có thừa ân sủng thì nhất định sẽ chèn ép Vệ gia chúng ta."

Vệ Thanh mở miệng nhưng lại không nói được gì. Tỷ tỷ của hắn bắt đầu ở bên cạnh Hoàng thượng từ giữa những năm Kiến Nguyên đến giờ đã được hơn mười năm, chia sẻ, giúp Hoàng thượng vượt qua những lúc ngã lòng

https://thuviensach.vn

nhất. Nếu nói về việc hiểu lòng Hoàng thượng thì hắn tin rằng mình không thể bằng tỷ tỷ.

"Thanh đệ, đệ đã từng gặp Trần A Kiều sao?"

"Đệ đã gặp một lần từ năm Kiến Nguyên, lâu lắm rồi. Khi đó long xa hoàng hậu chạy qua cung Kiến Chương... chẳng qua cũng chỉ là một cô gái tầm thường thôi. Gương mặt tuyệt đẹp nhưng kiêu ngạo ngất trời."

Vệ Thanh không thể hiểu câu hỏi của Vệ Tử Phu nhưng vẫn đáp lời.

"Vậy đệ đã trông thấy Trần A Kiều hôm nay chưa?"

Hắn lắc đầu, "Đệ vừa mới trở về, mà ngoại thần không được gặp cung phi thì làm sao có thể trông thấy được?"

"Ta cũng chỉ trông thấy từ xa được một lần." Vẻ mặt Vệ Tử Phu trầm lắng, "Nếu như nói...", nàng ta thoáng cân nhắc, "Trần A Kiều năm xưa là một đóa hoa mẫu đơn kiều diễm bề ngoài nhưng bên trong nông cạn, thì hôm nay..." Ánh mắt nàng ta thoáng qua một tia tuyệt vọng, "Nếu Hoàng thượng gặp được sẽ tuyệt đối không thể rời xa."

Thế nhưng, Trần A Kiều, nàng ta thề với lòng mình, ta đã ở trên vị trí này thì nhất định sẽ không trơ mắt nhìn ngươi đứng lên trở lại cung Vị Ương. Đây là trận chiến đấu giữa hai chúng ta, tất nhiên là ta đã thắng trong lần đầu tiên thì tuyệt đối sẽ không thua trong lần thứ hai.

Chương 27: Không cần phải dừng xe ở Trường Môn

https://thuviensach.vn

Cung Trường Môn.

Do hoàng hậu đời trước Trần A Kiều ra khỏi cung Trường Môn bị phát hiện, tất cả thị nữ lẫn nội thị cung Trường Môn đều bị trừng phạt hay điều chuyển. Đến khi A Kiều và Trưởng công chúa Phi Nguyệt Lưu Lăng trở lại cung Trường Môn, Trưởng công chúa Quán Đào đưa tới hai thị nữ sinh ra ở phủ Đường Ấp hầu, Vương thái hậu thì chọn hai thị nữ, ba nội thị từ cung Trường Nhạc. Trần A Kiều ban tên cho bon thị nữ Mạc Thất, Mạc Vong, Mạc Ưu, Mạc Sầu.

"Người nào có thể làm được như thế.." Mạc Ưu vẫn nhớ như in nét mặt của Trần nương nương lúc quay đầu lại mỉm cười nói lời này, "thì cũng có thể nói là hạnh phúc." Cô tiến cung vào năm Nguyên Sóc nên chưa từng trông thấy Trần nương nương giai đoạn cuối cùng. Trần nương nương hiện giờ lại không kiêu ngạo bá đạo như những lời đồn đại! Ngược lại nàng và Trưởng công chúa Phi Nguyệt đều rất hiền hoà, bình dị, gần gũi, thân thiết. Mặc dù nàng thường khoác vẻ cao quý xa cách trước mặt người ngoài nhưng đối xử với người bên mình lại rất thân thiện. Tại sao một cô gái xinh đẹp lương thiện như vậy lại phải chịu kết quả là bãi về Trường Môn?

Cô thừa dịp các chủ nhân không có nhà để dọn dẹp quét tước, ngoảnh đầu lại gọi; "Mạc Sầu, cô vào..." Cô bỗng nhiên ngừng bặt khi trông thấy một bóng người bên ngoài cửa cung.

Đứng trước Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý là một người đàn ông anh tuấn, mặc bộ y quan bằng gấm đen thêu chỉ vàng, đang nhướng mày nhìn vào cung Trường Môn trống hoác. Mạc Ưu, Mạc Sầu, Thành Mẫn, Thành Liệt cuống quýt quỳ xuống nói, "Nô tỳ tham kiến hoàng thượng."

Dương Đắc Ý liếc mắt dò xét vẻ mặt Lưu Triệt, tiến lên hỏi, "Chủ nhân của các ngươi đâu?"

https://thuviensach.vn

“Trần nương nương và Trưởng công chúa Phi Nguyệt dẫn Hoàng tử Mạch và Công chúa Duyệt Trữ đi ra ngoài từ sáng sớm, chúng nô tỳ không biết.”

Bốn người đang quỳ bị kinh sợ đến toát mồ hôi, không ai ngờ rằng Hoàng thượng lại không hề báo trước, đi đến cung Trường Môn thăm hoàng hậu đời trước đã bị đích thân mình phế bỏ. Lưu Triệt lạnh lùng nhìn bọn họ, vẻ mặt không chút thay đổi, “Thế nào? Chẳng lẽ các ngươi còn muốn trẫm tự đi tìm sao?” Bốn người vội vàng dập đầu, “Nô tỳ xin đi ngay”, rồi sấp ngửa chạy ra khỏi cung Trường Môn.

Lưu Triệt lẳng lặng đứng ở trước cửa cung, một cơn gió thu thổi ào qua làm xiêm áo của y bay lất phất. Dương Đắc Ý đứng phía sau hầu hạ, cẩn thận hỏi, “Hoàng thượng, có muốn vào trong nghỉ một chút hay không?” Lưu Triệt không lên tiếng. Mãi một lúc lâu sau, khi hắn cho là Lưu Triệt không trả lời nữa thì chợt nghe thấy tiếng “ừ” khe khẽ. Lưu Triệt đi vào cung Trường Môn trống trơn không một bóng người, nhưng không vào chính cung mà đi tới điện Bát Nhã ở chái đông.

Thì ra là Hoàng thượng vẫn còn nhớ Trần nương nương. Dương Đắc Ý đi theo Hoàng thượng, ánh mắt thể hiện vẻ thấu hiểu.

Cung Trường Môn tuy gọi là cung nhưng kích thước trên thực tế thì không lớn, Điện Bát Nhã là điện phụ nhưng lại hết sức đẹp đẽ tinh xảo. Lưu Triệt bước vào, thấy ngoài cửa sổ có một hàng trúc tỏa bóng xuống làm cho cả gian điện mát mẻ. Trên bàn đặt một đỉnh trà phong cách cổ kính vừa mới pha, khói phảng phất bay lên cũng nhiễm màu xanh lục, khung cảnh ngầm thiết kế theo câu: “*Chén ngọc trà trong xông khói lục. Song thưa cờ vãn lạnh tay ngà*” Chính giữa trung tâm điện treo một bức họa chỉ vẽ toàn trúc xanh, dáng thẳng tắp thanh cao, dạt dào sức sống, dấu Triện thanh mảnh, hẳn là của người vào cung từ đất Thục, họ Trác tên Văn Quân. Chữ đề hai

https://thuviensach.vn

bên bức tranh chân phương rõ ràng có ba phần phong thái của A Kiều lúc trước nhưng nét chữ đã đẹp hơn nhiều.

Gió thổi nhè nhẹ, bóng trúc phơ phất, từ xa vọng đến tiếng cười nói. Lưu Triệt nghe thấy bèn đi tới trước cửa sổ, bất giác lặng đi.

Sâu trong vườn trúc có một chiếc bàn đá, ánh mặt trời chiếu qua tán lá thành những điểm sáng nhạt nhòa râm mát. Hai cô gái ngồi đối diện nhau ở hai bên bàn đá đánh cờ, người quay lưng về phía y chính là Lưu Lăng, cô gái cùng chơi bị cành trúc che kín khuôn mặt chỉ nhìn được loáng thoáng không rõ lắm. Một cậu bé, hai cung nữ đứng xúm xít quanh Lưu Sơ, một nội thị đứng ở phía sau, tay cầm chung rượu. Từ đó thỉnh thoảng vang lên tiếng cười nói vui vẻ nhàn nhã.

Trần A Kiều cầm quân trắng, Lưu Lăng lấy quân đen, hai ngươi hạ cờ cực nhanh, chắc hẳn không hề suy nghĩ. Lưu Triệt cau mày, thấy các nàng đặt quân cờ không hề giống cách chơi cờ vây mà cũng chẳng ra phương pháp gì. Lưu Sơ vỗ tay hô hào ủng hộ mẹ cố gắng lên, Lưu Mạch thì lại ở bên mỉm cười quan sát không nói gì, Trần A Kiều cười khanh khách, "Tảo Tảo, con chưa nghe câu 'Xem cờ chẳng nói là quân tử' à?"

Lưu Sơ phụng phịu, "Đó là nói về cờ tướng chứ, mọi người có phải đang chơi môn ấy đâu."

"Cho dù là cờ gì thì cũng đều như vậy." Trần A Kiều nói chuyện nên bị phân tâm, sơ sẩy hạ nhầm một quân cờ, vì vậy tỏ vẻ ảo não, vội vàng hoãn lại, "Nước này không tính nhé."

Lưu Lăng đưa tay ngăn lại, "A Kiều tỷ tỷ, tiếp theo câu 'Xem cờ chẳng nói là quân tử' là câu gì?"

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều ớ ra, đành phải chịu thua nước này. Lưu Lăng hạ xuống một quân cờ và thu về năm quân đen rồi đắc ý, "Ván này tỷ lại thua, phạt uống một chén."

Nàng cười ngất, rót một chén rượu đưa cho Trần A Kiều. A Kiều đón lấy, đang định uống cạn thì nghe thấy tiếng lá trúc sột soạt, Thành Liệt chạy đến quỳ xuống báo, "Nương nương, Trưởng công chúa", thở hổn hển, "Hoàng thượng, Hoàng thượng đến cung Trường Môn."

Trần A Kiều nghiêng đầu nhìn lại. Đúng vào lúc này, một cơn gió thu thổi qua, cành trúc trên đỉnh đầu dạt đi khiến nàng bắt gặp ánh mắt sắc lẹm vừa xa lạ vừa quen thuộc đang nhìn xoáy xuống của Lưu Triệt ở trong điện Bát Nhã. Nụ cười trên mặt nàng dần dần nhạt đi, khuôn mặt trở lại nét đoan trang mà xa cách.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng." Nàng cúi đầu.

"Ca ca", Tảo Tảo ở bên cạnh hỏi, "Vế sau của câu 'Xem cờ chẳng nói là quân tử' là gì?"

"Xuống nước không hồi ấy trượng phu", tiếng Lưu Mạch trả lời truyền đi theo làn gió.

Điện Bát Nhã.

"Không biết Hoàng thượng tới đây, thần thiếp không kịp tiếp đón từ xa, mong được thứ tội."

Lưu Triệt nhìn A Kiều. Nàng tỏ ra lễ độ nhưng lạnh nhạt. Trong lòng bỗng nhiên nổi lên một cảm giác cực kỳ xa lạ. Chẳng lẽ đây chính là A Kiều người con gái đã lớn lên cùng y, người thường không thể che giấu được vui buồn hờn giận, người đã yêu y không hề suy tính, yêu, hận đều rất

https://thuviensach.vn

cực đoan đó sao? Y bỗng nhiên hoài nghi, nhưng hàng lông mày đó, cặp mắt đó đúng là của A Kiều, không ai quen thuộc hơn y, không thể nhầm lẫn.

Bảy năm không gặp, tháng năm ưu ái nàng nên không lưu lại bao nhiêu dấu vết trên khuôn mặt. Vẫn là dung nhan rực rỡ như hoa đào năm xưa nhưng ẩn đi vẻ rạng ngời, lắng đọng một phần sắc sảo, an tĩnh ẩn mình như đóa hoa sen. Vì trận cờ hôm nay nên đoán chừng nàng đã uống chút rượu. Vị của Bích Nhưỡng Xuân mặc dù thuần khiết nhưng vì được chưng cất nên mạnh hơn loại rượu nhất phẩm thời sơ Hán rất nhiều. Một dải đỏ thẫm bắt đầu từ má nàng kéo dài đến cổ, đẹp như hoa đào chớm nở, lại thêm đôi mắt long lanh như nước hồ thu.

“A Kiều tỷ nói đùa rồi, trẫm làm sao có thể trách tội bởi một chuyện nhỏ như vậy được chứ?” Lưu Triệt đứng tựa lưng vào song cửa sổ, đột nhiên bật cười.

Nàng cảm giác cả người mình run lên, cố hết sức mới có thể áp chế được cơn rùng mình. Nàng nhìn Lưu Triệt vẻ khó hiểu. Người trước mặt nàng đây đã đủ tàn nhẫn để phế bỏ nàng, vậy mà sao khi gặp lại, y vẫn có thể gọi nàng bằng cái tên ấm áp lúc thơ bé kia?

“Trước kia A Kiều tỷ không khách sáo như vậy.” Lưu Triệt nhìn nàng ánh mắt sâu thẳm.

“Người ta sẽ không thể ngây thơ sau khi đã bị ngã vỡ đầu chảy máu.” Nàng thản nhiên đáp, không hề đổi sắc.

“Đây chính là Mạch Nhi?” Lưu Triệt thong thả bước về phía đứa con lần đầu gặp mặt.

Lưu Mạch đưa mắt nhìn y, đôi mắt đen láy sáng lóng lánh. Đây là lần đầu tiên Lưu Triệt nhìn con trai ở khoảng cách gần như vậy. Y cảm thấy

https://thuviensach.vn

mặt mũi rất quen thuộc, giống mình hơn so với Lưu Cứ, Lưu Hoành. Lòng mềm lại, y dịu giọng, "Qua đầu năm trẫm sẽ lập Bác Vọng hiên, dạy các hoàng tử viết chữ luyện võ, Mạch Nhi cũng tới đó đi."

"Đa tạ Hoàng thượng ra ân." Trần A Kiều xoay người đối diện với Lưu Mạch nhắc nhở: "Còn không mau tạ ơn với Hoàng thượng."

Lần đầu nhìn thấy Lưu Triệt, Lưu Mạch biết người đàn ông này là hoàng đế Đại Hán, cũng là phụ thân của mình. Nó đứng trong điện, thấy trong lòng vừa ngăn cách vừa hoảng sợ. Rõ ràng là phụ thân của nó và muội muội nhưng hồi đó đã bất chấp tất cả làm tổn thương mẫu thân, bỏ mặc mẫu thân nhiều năm lưu lạc. Được đoàn tụ sau bao ngày xa cách, phụ thân vẫn tiếp tục đẩy mẹ con họ vào chốn cung đình đầy rẫy cạm bẫy, bị cung nhân phi tần lén cười nhạo, thậm chí gặp nhau rồi còn lấy giọng xa cách như thế để hỏi han, phê bình, thăm dò, hoặc theo nói như mẫu thân là "thi ân." Nhưng dù sao nó vẫn là đứa bé có lý trí, không nông nổi đòi quyền lợi như Lưu Sơ nên cúi đầu, không tự ti cũng không kiêu ngạo nói, "Tạ ơn Hoàng thượng!"

Lưu Triệt bỗng cảm giác rõ ràng rằng có một bức màn vô hình đang ngăn cách, khiến hai bên không thể tiến gần lại với nhau. Y cảm thấy hơi buồn cười, thấy Lưu Sơ đang hết nhìn mình rồi lại quay sang nhìn mẫu thân, lúng túng không biết phải làm sao. A Kiều, đã nhiều năm trôi qua, nàng đã trưởng thành đến độ này rồi sao? Lạt mềm buộc chặt thì cũng phải có mức độ chứ, nếu quá đi thì sẽ lại thành trồng nứa ra lau.

Y dò hỏi, "Nhiều năm không gặp, bây giờ thấy giao tình giữa A Kiều tỷ và Lăng Nhi tốt lên, thật đáng mừng nhỉ?" Năm xưa trong biệt viện của Hoài Nam vương ở phía đông thành Trường An, y gọi một tiếng Lăng Nhi, khi xoay người, lại nhìn thấy A Kiều đứng ở ngoài viện, khuôn mặt trắng bệch như tuyết. Một chút áy náy của y nếu có thì cũng như mây khói tiêu tan mất trước cơn tức giận trách than của A Kiều. Lúc đó, nàng là con gái của Trưởng công chúa Quán Đào, cháu gái ngoại yêu nhất của Đậu thái hậu,

https://thuviensach.vn

còn y chỉ là một hoàng đế mới lên ngôi chưa có thực quyền. Nhưng một người như y làm sao có thể chịu đựng bị người khác kiềm chế, khuất nhục? Vì thế mà y mới thích cô gái có dung nhan và tính cách dịu dàng như Vệ Tử Phu, chán ghét Trần A Kiều kiêu căng ngạo mạn, cho dù vẫn biết thật ra trong lòng nàng rất yêu mình.

Thế rồi có một ngày, nàng không khóc nữa, không gây náo loạn nữa nhưng nàng đứng yên lặng ở đó lạnh nhạt với y, giữ lễ mà lại xa cách… Dường như tất cả những gì trong quá khứ của hai người chỉ là khoảnh khắc nhất thời, thậm chí nàng cùng với người con gái có tình tỷ muội nhưng từng quan hệ tình ái với phu quân của mình trong chớp mắt đã coi y như người xa lạ. Nếu như có thể thừa nhận, thì giờ khắc này thật sự trong lòng y có một loại cảm giác gọi là 'lòng dạ rối bời'. Bởi vì chính y đã ruồng bỏ nàng trước.

Trần A Kiều vẫn nhẹ nhàng, "Duyên phận của con người rất kỳ lạ. Năm xưa thiếp cũng không thể tưởng tượng đến." Nàng cúi đầu bảo con, "Mạch Nhi, con dẫn Tảo Tảo ra ngoài tìm dì Lăng chơi."

Lưu Mạch lo lắng nhìn mẹ rồi quay người dẫn Lưu Sơ ra khỏi điện Bát Nhã. Lưu Triệt nhìn điện Bát Nhã trong nháy mắt chỉ còn lại có hai người khẽ ngâm ngợi: "'*Đời người như lúc mới gặp nhau*', A Kiều tỷ, nàng oán trẫm sao?"

"Sấm sét hay mưa móc đều là ơn vua." Nàng quay đầu nhìn thẳng vào mắt y gằn từng chữ, "Cho nên, thiếp không oán."

"Nếu như A Kiều tỷ năm đó cũng có thể nghĩ được như vậy thì chắc là chúng ta sẽ không đi đến nước này đâu nhỉ?" Lưu Triệt hỏi khẽ, quay đầu nhìn sang chỗ khác.

https://thuviensach.vn

“Triệt Nhi!” Trần A Kiều không phải là không hiểu, nếu muốn đẩy y xa cách thì có quá nhiều cách, hoặc là kiêu ngạo ngất trời giống như lúc trước, hoặc là rụt rè khép nép, thế nhưng... nàng nhìn Lưu Triệt cảm thấy người đàn ông này vừa xa lạ lại vừa thân thiết. Nàng đồng thời có cả linh hồn của Hàn Nhạn Thanh và Trần A Kiều nên không thể nào sắm vai ngu xuẩn như trước kia. Lần đầu tiên gặp mặt Lưu Triệt kể từ khi sống lại, cảm xúc lẫn lộn giữa yêu thương ngập tràn và oán hận đồng thời dấy lên khiến nàng có một khao khát được phơi bày sự thực trần trụi trước mặt y, khiến cho y phải kinh ngạc, khiến cho y phải hối hận, cho dù làm cho y tổn thương một mà bản thân mình có phải trả giá lớn gấp ba lần, nàng cũng cam lòng. Dường như chỉ có như thế mới an ủi được Trần A Kiều đã thiệt thòi yêu thương đơn phương suốt bao năm.

“Cho dù không còn tình phu thê thì chúng ta vẫn còn là biểu tỷ và đệ đệ. Vì điểm này, Hoàng thượng hãy để cho thiếp được gọi mấy tiếng Triệt Nhi, nhưng từ sau hôm nay trở đi thiếp sẽ không bao giờ gọi nữa.” Nàng cười trào phúng, lạnh lùng nhìn y, “Nếu năm đó thiếp có đủ dịu dàng hay lễ độ thì chúng ta sẽ không đi đến bước này thật sao?”

“Trong mắt A Kiều trước kia chỉ có một mình người, nàng vì người thậm chí có thể làm trái ý mẫu thân ở một mức độ nào đó. Nếu người chịu khó tâm sự với nàng thì chưa chắc nàng đã không chịu giúp người, giúp người ngăn chặn bên ngoại Trần gia, giúp người lấy lại những thứ người muốn. Chỉ cần người chịu yêu thương nàng. Được rồi, người không chịu cũng được, nhưng sao người lại có thể vừa lợi dụng nàng vừa lạnh lùng nhìn nàng cười nói, khi không còn lợi dụng được nữa thì lập tức ban ra một đạo chiếu thư phế bỏ luôn nàng?” Trần A Kiều nheo mắt, giọng nói lạnh băng, dường như động tới người bên cạnh thì không thể nào áp chế được tâm tình.

“Tất cả mọi người đều nói rằng A Kiều tỷ trở về lần này thông minh hơn trước kia.” Nàng lờ mờ thấy Lưu Triệt đang nhếch miệng, nói vẻ châm chọc

https://thuviensach.vn

lẫn khinh miệt, "Nhưng trong bản chất, A Kiều tỷ vẫn là người đơn giản như vậy."

Lửa giận bốc lên, nàng cố gắng kiềm chế để không bốc đồng cào cấu y như trong quá khứ mà chỉ đáp: "Những năm thiếp ở bên ngoài đã nghe thấy mọi người truyền tụng một bài thơ, còn chưa đọc xong thì đã rơi nước mắt."

"Thế à?"

"Không biết Triệt Nhi đã từng được nghe hay chưa?"

"Vua Hán chuộng A Kiều, xây cung vàng khóa chặt

Tiếng ho động trời xanh, vui bảo là tiếng nhạc

Nuông quá làm thương hết, ghen nhiều khiến tình tan

Trường Môn một bước ngang, xe không buồn ghé tới

Mưa nào ngược lên trời, nước đổ rồi khó hốt

Tình chàng và ý thiếp, chia hai ngả tây đông.

Xưa là đóa phù dung, nay thành cỏ đứt rễ

Sắc mê người có thể, được bao sâu, bao lâu..."

Nàng ngâm nga từng câu từng chữ, nhìn phản ứng của Lưu Triệt, "Khi đó thiếp liền thề với lòng mình là sẽ không bao giờ để phải bi thảm như vậy nữa, tự mình hại mình còn bị người khác chê cười."

https://thuviensach.vn

“Triệt Nhi, người tự vấn lòng xem trong suốt bao nhiêu năm qua người đã từng dừng xe trước cung Trường Môn lấy một lần hay chưa. Vậy thì hôm nay có quay đầu lại cũng đã muộn rồi.”

“Trước kia, A Kiều vẫn nghĩ, Vệ Tử Phu có gì tốt khiến người nhẫn tâm ruồng bỏ biểu tỷ thanh mai trúc mã của mình, tình nguyện chịu thiệt ở với một ca cơ hèn mọn? Sau này nàng hiểu, đàn ông đã phụ bạc thì đâu cần phải có lý do gì, huống chi còn có quá nhiều suy tính chính trị bên trong đó. Chỗ tốt của cô ta chẳng qua là biết đúng mực. Bản tính của Hoàng thượng quá lạnh lùng, chưa từng có một cô gái nào khiến người thực sự yêu thương. Vì thế thiếp đành buông bỏ. Một A Kiều quá yếu ớt không thể gánh chịu nhiều áp lực như vậy, dứt khoát không làm được. Hiện giờ thiếp cũng đã có thể làm một người biết đúng mực, sẽ an phận thủ thường ở cung Trường Môn, không làm ra chuyện mất thân phận hoàng gia, chỉ cần người vĩnh viễn đừng dừng xe trước cung Trường Môn nữa. Lúc trước đã không dừng thì sau này vĩnh viễn cũng không cần dừng.”

Lưu Triệt nhìn người con gái đối diện đang dõi ánh mắt đau thương nhìn về phía mình, bỗng nhiên có cảm giác tê tái, trong lòng mờ mịt như đã vĩnh viễn đánh mất đi một thứ gì đó khiến y vô cùng đau đớn nhưng không thể nào cứu vãn được nữa, cho dù y đã từng vứt bỏ nó như một chiếc dép hỏng.

“Triệt Nhi, người là hoàng đế, cũng là phu quân của một nữ nhi. Rất nhiều năm sau, A Kiều mới nhận ra rằng thuở trước nàng đã quá ngu ngốc chỉ nghĩ người là trượng phu của nàng mà không nhìn thấy thân phận hoàng đế của người nên mới chọc giận người. Thế nhưng người cũng đã phá đi hình ảnh trượng phu trong mắt nàng nên từ nay về sau nàng chỉ có thể xem người là Hoàng thượng đương triều, ngoài ra chỉ là người xa lạ.”

Nàng cúi đầu nói khẽ: “Chúng ta nên như khi sáu tuổi hồi trước, người không biết trên đời có thiếp, thiếp không biết trên đời có người, như vậy chẳng phải rất tốt sao? *‘Đời người nếu mãi như vừa gặp’*, thật ra thiếp thích

https://thuviensach.vn

câu *'Gặp nhau chẳng bằng không gặp'* hơn. Đã không gặp nhau thì sao còn có chuyện thương tâm ngày hôm nay." Giọng của nàng lãnh đạm, nghe như một lời ai điếu.

"Hai người ở chung nhất định sẽ có một người bị tổn thương, dĩ nhiên là người đã không quan tâm đến thiếp thì thiếp cũng không nhớ tới người. Người thắng thiếp thua, được làm vua thua làm giặc, đã dám đánh cuộc thì phải chấp nhận thắng thua."

Đó là nỗi oán hận của Trần A Kiều mà cũng là nhận thức của Hàn Nhạn Thanh. Dù thế nào thì Trần A Kiều cũng cảm thấy nên có một cách xử trí, một cái kết cho cuộc tình duyên này. Nàng không muốn tranh đấu với một đám nữ nhân trong nội cung hiểm ác, tình nguyện bày tỏ tất cả tâm sự của mình để dù có chịu tai họa ngập đầu thì cũng không thẹn với lòng.

"A Kiều, nàng say rồi." Nàng cảm giác như Lưu Triệt vừa đứng dậy, bước tới, "Có lẽ những gì nàng vừa nói đều là đúng nhưng nàng dựa vào cái gì để nhận định rằng trẫm sẽ làm theo ý của nàng?" Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai khiến cả người nàng cứng ngắc. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì Lưu Triệt đã chắp tay đi ra khỏi điện Bát Nhã.

Nửa sau năm Nguyên Sóc thứ sáu, phế hậu Trần A Kiều dẫn Hoàng tử trưởng Lưu Mạch trở về đế đô Trường An, Hoàng thượng ban cho về ở Trường Môn gây sự chú ý của mọi người. Tháng Chín năm Nguyên Sóc thứ sáu, Hoàng thượng đến Trường Môn, khi ra về không vui. Mọi người thấy A Kiều không được Thánh thượng sủng ái lần nữa thì hết sức lo lắng.

Chương 28: Luyện cưỡi ngựa bắn cung cũng nổi phong ba

https://thuviensach.vn

Điện Tuyên Thất.

“Hoàng thượng, Đại Hán chúng ta mấy lần đại chiến với Hung Nô, mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng không hoàn toàn tiêu trừ được hậu họa, lần này chúng vẫn...”, Hoắc Khứ Bệnh chỉ vào hành lang Hà Tây trên bản đồ quân sự, “uy hiếp bên sườn chúng ta. Khứ Bệnh thiết nghĩ trong vòng vài năm tới cần phải tiến hành thêm một cuộc chiến với Hung Nô, đánh đuổi hoàn toàn chúng khỏi hành lang Hà Tây.”

“Vậy à”, Lưu Triệt lật tờ công văn trong tay nói, “Dạo này Khứ Bệnh nghiện đánh giặc rồi?”

“Những gì thần nói đều là thật.” Thiếu niên không phục đáp, “Hoàng thượng cũng không thích có một con cọp ở bên cạnh có thể cắn chúng ta bất cứ lúc nào phải không ạ?”

“Trước hết khanh hãy rèn luyện Phiêu kỵ binh của mình đi đã. Nếu có thể hơn được Khâu Trạch kỵ của Liễu Duệ thì trẫm sẽ cho khanh cầm quân trong lần xuất binh đánh Hung Nô sắp tới.”

“Hoàng thượng!” Hoắc Khứ Bệnh cười lộ hàm ràng trắng bóng, “Huấn luyện phiêu kỵ cần phải có thời gian, thần rất bội phục Liễu tướng quân, Hoàng thượng cho thần và Liễu tướng quân so tài một trận. Nếu thần thắng, Hoàng thượng sẽ ban thưởng như vừa mới hứa có được không?”

“Được!” Lưu Triệt rốt cuộc vẫn còn máu nóng của tuổi trẻ nên cũng khá hăng hái, “Dương Đắc Ý tuyên Trường Bình hầu Vệ Thanh và Trường Tín hầu Liễu Duệ vào cung.”

Dương Đắc Ý tiến lên bẩm, “Hoàng thượng quên mất là trước đây đi phân công Trường Tín hầu dạy Hoàng tử trưởng Lưu Mạch công phu cưỡi ngựa bắn cung, vậy nên Liễu hầu lúc này vẫn còn ở Bác Vọng hiên.”

https://thuviensach.vn

Vị Tam hoàng tử Lưu Hoành còn quá nhỏ, hiện giờ chỉ có Hoàng tử trưởng Lưu Mạch và Nhị hoàng tử Lưu Cứ đến Bác Vọng hiên học tập.

"Vậy sao?" Lưu Triệt suy nghĩ một thoáng rồi cũng không để ý "Vậy bảo cả hai hoàng tử cùng tới đây."

"Dạ", Dương Đắc Ý khom ngươi lui ra.

Lưu Triệt dẫn Hoắc Khứ Bệnh tới thao trường cưỡi ngựa bắn cung trong cung Vị Ương, Trường Tín hầu Liễu Duệ và hai vị hoàng tử đã chờ sẵn ở đó, ngoài ra còn có cả Công chúa Duyệt Trữ Lưu Sơ không rời xa ca ca lấy một bước. Lát sau, Trường Bình hầu Vệ Thanh cũng chạy tới. Hắn nhìn Liễu Duệ đứng giữa thao trường mỉm cười mà lòng bồi hồi bởi năm đó Liễu Duệ bắt đầu phất lên cũng chính từ thao trường cưỡi ngựa bắn cung này. Hắn nhìn hai đứa trẻ trạc tuổi nhau đứng trước Liễu Duệ, một đứa là cháu ngoại hắn, còn đứa kia… Hắn nheo mắt lại nhìn những vết tím bầm hằn lên trên người Lưu Mạch, không rõ là do bị người của cung Vị Ương ngược đãi hay là do Trần gia cố ý lấy hình dáng này xuất hiện trước mặt Thánh thượng nhằm đạt được một mục đích gì đó? Nhưng nếu là như vậy thì tại sao lại không thấy Công chúa Duyệt Trữ, với tính cách không hề biết kiêng nể, có dấu hiệu nổi giận hay bảo vệ? Nhìn kỹ lại thấy không đúng, người khác thì không nói làm gì, nhưng ngay đến Lưu Cứ cũng nhìn về phía ngươi anh cùng cha khác mẹ của mình với ánh mắt có vẻ kính sợ.

"Trọng Khanh đã tới rồi." Lưu Triệt tỏ vẻ mặt như thường không hề biểu lộ một dấu hiệu gì, nói giọng đều đều, "Khứ Bệnh muốn khiêu chiến Trường Tín hầu, khanh là cậu thì thấy thế nào?"

"Khứ Bệnh trẻ người non dạ, không biết nặng nhẹ nhưng nghé con đâu biết sợ hổ chứ? Nếu Liễu tướng quân nguyện ý chỉ giáo cho một chút thì Trọng Khanh cảm kích khôn cùng." Vệ Thanh chắp tay cười nói ôn hòa.

https://thuviensach.vn

“Suốt ngày đánh đánh giết giết thì có ra gì đâu”, Lưu Sơ kéo tay ca ca, bĩu môi nói.

“Ái” Lưu Mạch co tay lại, Lưu Sơ lập tức buông ra và nói: “Ca ca đau à, để muội thổi cho.” Cô bé không quên lườm Liễu Duệ. Liễu Duệ trông thấy rõ ràng, bật cười nói, “Con trai bị đau một chút có là cái gì? Năm xưa ta tập luyện lăn lê bò toài còn bị thương nghiêm trọng hơn nhiều. Người khác thì không biết chứ chính mẫu thân và dì Lăng của cháu năm xưa cũng bị huấn luyện khổ cực hơn nhiều các cháu bây giờ.”

“Nói bậy!”, Lưu Sơ trừng mắt nhìn hắn, “Mẫu thân và dì Lăng trước kia có thân phận gì mà phải luyện cưỡi ngựa bắn cung chứ?”

“Thôi nào”, Lưu Mạch an ủi muội muội, “Không đau lắm đâu. Lúc trở về mẫu thân trông thấy sẽ rất đau lòng, muội không được đổ dầu vào lửa đấy.”

“Đau lòng thì sao, không phải là ngày mai mẫu thân sẽ lại bắt ca ca ra ngoài à?”

Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh đưa mắt nhìn nhau, cùng hiểu rằng những vết bầm trên người Lưu Mạch đều là do luyện tập cưỡi ngựa bắn cung bị ngã mà có. Xem ra Liễu Duệ tuy là nghĩa huynh của Trần A Kiều, cháu ngoại lại có thân phận tôn quý nhưng cũng không quá thương xót. Thậm chí bản thân Trần A Kiều là mẫu thân nhưng cũng bỏ mặc đứa con cơ hồ là bùa bộ mạng của cả gia tộc họ Trần phải chịu khổ như vậy. Cũng may Lưu Mạch là một đứa trẻ có hiểu biết, nếu không chắc sẽ oán trách muốn chết. Hoắc Khứ Bệnh thở dài, thầm nén nỗi thất vọng mơ hồ đối với đứa em họ Lưu Cứ của mình. Lưu Cứ cũng được gia tộc họ Vệ coi là vận mệnh nhưng từ nhỏ đến lớn luôn được nuông chiều, được mẫu thân giữ rịt, nâng niu trong lòng bàn tay sợ té ngã. Nếu đứa trẻ như vậy sau này trở thành hoàng

https://thuviensach.vn

đế Đại Hán... Hắn lắc đầu dù sao cũng là em họ của mình nên cũng không thể thật sự hoàn toàn bỏ mặc được.

"Nhưng Công chúa Duyệt Trữ nói cũng có phần đúng." Liễu Duệ ngẩng đầu nói, "Tranh đấu cá nhân chỉ là cái dũng của kẻ thất phu, đối với quân nhân như chúng ta thì thật ra thắng cũng không đáng để huênh hoang."

"Ừm", Vệ Thanh gật đầu, "Liễu tướng quân nói cũng có lý, quân nhân có cái gì phải so đo chứ?"

"Hoàng thượng", Liễu Duệ xoay người bái lạy nói, "Nếu Hoàng thượng cho phép thần sẽ đấu chiến thuật với Hoắc tiểu giáo úy có được không?"

"Các khanh đều có hứng thú, trẫm sẽ đứng bên xem cuộc chiến nhé." Lưu Triệt khoanh tay, xoay người lại nói, "Khứ Bệnh, nếu khanh thắng thì lời hứa của trẫm vẫn có hiệu lực."

Hoắc Khứ Bệnh nóng lòng muốn thử sức, bèn hỏi, "Phương pháp thi đấu như thế nào?"

Liễu Duệ mỉm cười, gọi một nội thị tới căn dặn mấy câu. Nội thị gật đầu chỉ lát sau đã bê một chiếc mâm đựng rất nhiều đất cát trở lại.

Lưu Sơ cúi xuống bên cạnh Liễu Duệ, le lưỡi trêu chọc, "Xấu mặt chưa. Liễu bá bá lớn thế rồi vẫn còn nghịch đất sao?"

Liễu Duệ trong phút chốc nổi xung lên muốn gõ cho cô bé một cái vào đầu nhưng thấy Lưu Triệt ánh mắt lấp lánh đang nhìn mình chằm chằm thì cuối cùng cũng kiềm chế lại. Liễu Duệ đắp đất cát trong mâm thành địa thế hành lang Hà Tây, chưa đắp xong đã nghe Hoắc Khứ Bệnh "ồ" lên một tiếng thì hiểu rằng Khứ Bệnh đã nhìn ra. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy Hoắc

https://thuviensach.vn

Khứ Bệnh hai mắt sáng ngời, nói, "Phương pháp này cũng hay, thoáng trông cũng biết là hành quân đánh giặc."

Lưu Triệt và Vệ Thanh trong phút chốc cũng hiểu ra. Lưu Triệt nhìn về phía Liễu Duệ với ánh mắt đầy suy tư. Y liếc mắt nhìn ba con. Lưu Mạch đang nhìn sa bàn, khẽ mỉm cười như có thu hoạch còn Lưu Cứ và Lưu Sơ thì chỉ ngơ ngác nhìn nhau.

Liễu Duệ lấy vài lá cờ cắm xuống đánh dấu địa hình và binh lực của hai bên rồi giải thích, "Đây là bản đồ địa hình hành lang Hà Tây. Nếu cuộc chiến Hán Hung lại xảy ra thì trước tiên tất phải ở nơi này. Hoắc tiểu tướng quân, ta và ngươi chia làm hai bên, ngươi nắm quyền thống soái của Đại Hán, ta tạm giả làm quân đội Hung Nô, chúng ta diễn luyện một trận trên sa bàn."

Hoắc Khứ Bệnh thốt lên một tiếng "Được", rồi nhổ lá cờ của mình lên, đột nhiên từ Ô Sao Lĩnh tập kích hành lang Hà Tây. Liễu Duệ chia một vạn người ra chặn đường. Quân đội hai bên gặp nhau ở dưới chân núi Yên Chi.

"Nếu ta hành quân với tốc độ rất nhanh", Hoắc Khứ Bệnh xoa xoa cằm nói, "thì hoàn toàn có thể tới đó trước khi Hung Nô kịp phản ứng." Hắn chỉ vào Cao Lan ở cách núi Yên Chi hơn nghìn dặm, "Chuyện thắng hay bại trong ác chiến với Hung Nô phụ thuộc vào quân số, quân ta lại đông hơn nhiều."

Liễu Duệ cười vang thưởng thức, quả nhiên là danh tướng thiên tài Hoắc Khứ Bệnh. Hắn nói "Chiến thuật người Hung Nô am hiểu chẳng qua là luồn sâu tập kích. Nếu quân Hán mạnh hơn bọn chúng ở điểm này thì lo gì Hung Nô không bị tiêu diệt."

"Đúng thật là vậy" Hoắc Khứ Bệnh đáp xoay người lại bẩm, "Hoàng thượng, cuộc tỷ thí này giữa thần và Liễu tướng quân coi như là hòa thôi."

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên là Hoắc phiêu kỵ thắng”, Liễu Duệ mỉm cười, “Làm sao Hung Nô có thể chống được Đại Hán chúng ta chứ?” Hắn nói hàm nghĩa sâu xa.

“Khứ Bệnh, chuyện trẫm đã đáp ứng cho khanh thì tất sẽ không nuốt lời.” Lưu Triệt nhìn Liễu Duệ nói, “Suy nghĩ của Liễu khanh về chiến tranh quả thật là không thể kể hết.”

“Đó chẳng qua là trách nhiệm của tiểu thần.” Liễu Duệ cúi đầu đáp.

Lưu Triệt quay sang nhìn hai đứa con trai của mình và hỏi, “Không biết công phu cưỡi ngựa bắn cung của hai vị hoàng tử như thế nào rồi?”

“Cứ điện hạ không phải là do vi thần đích thân dạy nên vi thần không dám nói bừa.” Liễu Duệ mỉm cười nói, “Về phần Mạch điện hạ”, hắn liếc mắt nhìn Lưu Mạch một cái rồi nói tiếp, “vi thần dám khẳng định là đã đạt yêu cầu rồi.”

“Liễu khanh muốn được ban thưởng gì không?”

“Việc này…”, Liễu Duệ lưỡng lự, “Những việc vi thần làm đều nằm trong bổn phận trách nhiệm nên không dám kể công. Nhưng Hoàng thượng đã nói vậy thì vi thần cũng cả gan cầu xin.” Hắn nói, “Vi thần và Đại tư nông Tang Hoằng Dương đại nhân, Trần nương nương và Trưởng công chúa Phi Nguyệt có tình cảm kết nghĩa anh em. Thần khẩn cầu Hoàng thượng chấp thuận cho thần và Tang đại nhân được đến Trường Môn yết kiến một lần.”

Một lúc lâu không nghe thấy Lưu Triệt đáp lời, Liễu Duệ khẽ liếc thì thấy vẻ mặt y cực kỳ âm trầm, đột nhiên y lên tiếng, “Trẫm tạm thời không hỏi đến tình nghĩa giữa các khanh ở bên ngoài, nhưng trẫm vẫn muốn biết...”, y nheo mắt, “Liễu Duệ, khanh thì không sao nhưng trẫm nhớ rằng

https://thuviensach.vn

Tang Hoằng Dương còn nhỏ hơn trẫm một tuổi thì làm sao có thể xưng huynh gọi muội với tỷ tỷ A Kiều của trẫm?"

Liễu Duệ ấp úng giờ mới phát hiện thấy chỗ sơ hở từ mình. Vì bọn họ đều coi A Kiều hiện tại là Hàn Nhạn hiện đại nên theo thói quen vẫn thường xem nàng là tiểu muội muội. Dù sao lúc xảy ra chuyện vào năm đó thì Hàn Nhạn Thanh và Quý Đan Tạp đều chỉ là những nữ sinh mới hai mươi tuổi, coi là những đứa trẻ lớn vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát. Tuy nhiên họ lại quên Trần A Kiều đã hai mươi tám tuổi. Hiện giờ sau khi trải qua bảy năm ở thế giới này, tuổi thực của Trần A Kiều đã là ba mươi lăm.

Hắn rùng mình, nghĩ rằng nếu nhắc tới số tuổi của A Kiều trước mặt nàng thì chắc nàng sẽ phát điên lên mất. Phụ nữ từ xưa đến nay đều giống nhau ở điểm này, chẳng thể nào chịu được việc mình đột nhiên bị mất đi tám năm đẹp nhất của đời người. Hơn nữa, nhìn nàng căn bản không giống người ở độ tuổi đó.

"Lúc Trần nương nương lưu lạc ở chốn dân gian, có lẽ vì sợ bị truy sát nên cũng không nói tuổi thật, hơn nữa nhìn dung nhan của Trần nương nương không thể đoán ra tuổi nên Tang Hoằng Dương mới ngộ nhận là nghĩa muội. Dù hôm nay biết rồi nhưng thói quen nhất thời chưa bỏ được. Bệ hạ đã nhắc nhở, vi thần trở về sẽ nói lại cho Tang Hoằng Dương biết để cư xử như tỷ đệ mới đúng", hắn khom người bẩm, đang nghĩ tới bộ dạng Tang Hoằng Dương và Trần A Kiều gầm gừ, với nhau thì đã nghe Lưu Triệt cười phá lên, "Vào lúc này thì các khanh cũng không tìm thấy được nàng đâu."

"Đa tạ Hoàng thượng." Lúc Liễu Duệ khấu tạ, hoàn toàn không biết hiện giờ Trần A Kiều đã không còn ở trong cung Trường Môn mà đã xuất hành ra ngoài cùng với Lưu Lăng.

Phủ Mạt Lăng hầu.

https://thuviensach.vn

Lúc phu nhân Kim Nga của Đan Dương hầu nghe thấy người hầu vào báo là Phi Nguyệt Trưởng công chúa Lưu Lăng trở về phủ thì nhíu mày vẻ kỳ lạ nhưng vẫn không giấu nổi vui mừng. Bản thân Kim Nga dù không có huyết thống hoàng gia nhưng ngoại tổ mẫu[1] lại là đương kim Vương thái hậu nên cũng xem là cháu ngoại gái của Hoàng thượng.

[1] Ngoại tổ mẫu: Bà ngoại.

Nói đến thân thế của nàng ta thì phải nói lại chuyện riêng tư của Vương thái hậu lúc còn trẻ.

Vương thái hậu trước khi tiến nhập phủ của Hoàng đế từng được gả cho một nhà họ Kim, vợ chồng hòa thuận, sinh ra một người con gái, sau này chính là Tu Thành quân. Đoạn ẩn tình được giấu giếm rất lâu cho đến khi Hán Vũ Đế lúc tuổi còn trẻ nghe được, đích thân ngự giá đi đón người tỷ tỷ khác cha của mình về. Lúc đó người tỷ tỷ này nghĩ sẽ khó giữ được mạng, vô cùng lo sợ. Sau khi trở về Trường An thì nhận phong Tu Thành quân, được Hoàng thượng đối xử tử tế. Thái hậu tự thấy mình mắc nợ nên cực kỳ yêu thương, thậm chí còn sủng ái Kim Nga, đứa cháu ngoại của mình hơn cả quận chúa của các chư hầu. Tuy nhiên cũng vì thế mà thân phận ba mẹ con, bà cháu họ lại rất khó xử. Thái hậu muốn cho con gái yêu tìm được một chỗ dựa nên không câu nệ lễ nghi vai vế gả cháu gái Kim Nga cho thái tử Lưu Thiên của nước Hoài Nam trước kia để lỡ có chuyện gì thì Hoài Nam vương còn có thể đủ sức bảo đảm cho cả nhà Tu Thành quân an khang.

Những việc này đều là lịch sử chân thật trước kia nhưng vì có Lưu Lăng tham dự mà ngoặt sang một hướng khác. Trong lịch sử, Hoài Nam vương Lưu An sợ Kim Nga là mật thám do Hoàng thượng và Thái hậu phái tới Hoài Nam nên bảo Lưu Thiên không được quá thân mật. Lưu Thiên tuân

https://thuviensach.vn

lời, chung sống ba tháng mà không chịu vào phòng. Kim Nga không chịu nổi nhục nhã, tự yêu cầu ra đi.

Lun Thiên, Lưu Lăng là anh em cùng mẹ, tình cảm rất tốt. Nói công bằng thì Lưu Thiên dù có tác phong nhu nhược, tính tình hà khắc nhưng với phong độ của con cháu chư hầu thì cũng có thể coi là một công tư tốt. Kim Nga vừa gặp đã xiêu lòng, lại có nàng em chồng Lưu Lăng đối xử thân thiện, ra sức làm cầu nối giữa hai bên nên dù Lưu Thiên đã có hai người thiếp trước khi thành thân với Kim Nga nhưng vợ chồng vẫn hòa thuận. Kim Nga cảm ân đức của Lưu Lăng nên quan hệ giữa hai người chị dâu em chồng này rất gắn bó.

Vào năm Nguyên Sóc thứ sáu, sau khi Giao Đông làm phản, bố chồng Lưu An xin từ bỏ phong hiệu Hoài Nam vương, Hoàng thượng cuối cùng đồng ý, cho Lưu An làm Mạt Lăng hầu, phu quân Lưu Thiên làm Đan Dương hầu, em trai Lưu Bất Hại ở cùng với cha tại phủ Mạt Lăng hầu, thánh ân nồng hậu. Tuy nhiên, Kim Nga bị mất địa vị vương phi Hoài Nam trong tương lai nên cũng oán thán một hồi khiến Vương thái hậu phải phái người tới khuyên giải thì mới nguôi ngoai. Dù sao nếu cuối cùng có một ngày vị cữu cữu làm hoàng đế đối địch với phu quân và bố chồng thì ở giữa nàng ta sẽ rất khó xác định lập trường. Huống chi có thể trở về Trường An, được thường xuyên gặp gỡ với mẫu thân và huynh đệ thì Kim Nga cũng cảm thấy được an ủi rồi.

Kim Nga mỉm cười ra ngoài nghênh đón, “Lăng muội muội vẫn còn nhớ về thăm nhà cơ đấy. Mấy ngày trước phu quân và công công nói chuyện với nhau có nhắc tới muội muội, nói muội muội quên chúng ta rồi.” Lưu Lăng nhìn một vòng trong phòng rồi lại quay lại cười tươi tắn. Theo hầu bên cạnh nàng chính là người thị nữ được sinh ra trong phủ, tên gọi là Di Khương và còn có một thiếu niên mặc đồ trắng. Tuy nói là thiếu niên nhưng làn da như tuyết, dung nhan như hoa, còn xâu cả lỗ tai, chắc là nữ nhân tuyệt sắc cải

https://thuviensach.vn

trang. Y phục của người này hết sức sang trọng, dĩ nhiên không phải người thường.

"Thì ra là đây chính là Nga Nhi à." Cô gái nhìn qua đánh giá Kim Nga, "Nhã nhặn trầm tĩnh, dung nhan xinh đẹp, quả nhiên có phong thái của Thái hậu khi còn trẻ. Nhìn kỹ càng không giống là cháu ngoại của Thái hậu mà phải là cháu nội thì đúng hơn."

Kim Nga đỏ bừng mặt, trong lòng tự dưng có cảm tình, dè dặt hỏi, "Vị này là?"

"Nga Nhi mặc dù chưa từng gặp ta nhưng chắc đã nghe qua." Ánh mắt cô gái thoáng hiện vẻ xa vắng, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp "Ta tên là Trần A Kiều."

"Thì ra là...", Kim Nga kinh hãi nhưng đã kịp thời trấn tĩnh lại. Sau khi nàng ta gặp Hoàng thượng thì vẫn luôn gọi là cữu cữu như được dặn dò. Mẹ con nàng ta được đón về hoàng gia trong những năm Nguyên Sóc, Trần hoàng hậu đã bị phế nên nàng ta chưa từng gặp mặt A Kiều. Tuy nhiên làm sao Kim Nga lại có thể chưa từng nghe tích Kim ốc tàng Kiều được chứ? Khi còn bé, nàng ta ở cùng với mẫu thân thủ tiết, chứng kiến cảnh mẫu thân rơi lệ cả đêm, rõ ràng có người thân tôn quý nhất thiên hạ nhưng lại không thể công khai thừa nhận. Vào năm A Kiều bị phế, mẫu thân cũng rơi lệ, nói người cùng cảnh thì thương nhau, hai người đều giống nhau.

Thế nhưng về sau Hoàng thượng tự mình đến Kim gia đón ba mẹ con nàng ta về, lòng nàng ta liền nghiêng về cữu cữu mình, nghĩ chắc là cô gái này kiêu căng ngang ngược như trong lời đồn mới khiến cho cữu cữu mình không chịu được mà phải phế đi. Nàng ta cũng đã được gặp Vệ Tử Phu ngồi trên ngai vị hoàng hậu hôm nay, thấy đó là một cô gái xinh đẹp dịu dàng dễ mến, đối xử với mình như với người thân thiết bên cạnh.

https://thuviensach.vn

“Nga Nhi đã là tỷ muội với Lăng Nhi nên chúng ta cũng không cần giữ lễ tiết, cứ gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi”, A Kiều lên tiếng khỏa lấp không khí lúng túng, tinh nghịch thè lưỡi, “Gọi như bình thường xem như ta già lắm rồi, thật không vui.”

“Nga Nhi không dám”, Kim Nga thi lễ, “Sao Trần nương nương lại xuất cung?”

“Lén chạy ra ngoài đấy chứ”, Lưu Lăng nháy mắt, làm bộ sợ hãi, “Tẩu tẩu, tẩu đừng tố cáo với vị cữu cữu hoàng đế kia của tẩu đấy nhé.” Nói xong không đợi Kim Nga lên tiếng đã hỏi tiếp, “Phụ thân và ca ca đâu?”

Đại tư nông Tang đại nhân mở tiệc lớn đón khách, phụ thân, tướng công và Bất Hại đều đi cả rồi.” Kim Nga trả lời “Chỉ có Thiến Nhi ở nhà với mẫu thân.”

Lưu Lăng nắm tay Trần A Kiều, “A Kiều tỷ tỷ theo muội đi gặp mẫu thân nào”, rồi không để Trần A Kiều kịp nói gì thêm đã kéo nàng vào trong. Kim Nga nhìn theo bóng lưng hai người hồi lâu vẫn không thể hiểu nổi. Nàng ta vốn đã nghe chuyện giữa cô em chồng và Trần A Kiều nhưng chỉ cười mà coi đó là chuyện đùa, lúc này tận mắt nhìn thấy hai người thân thiết đến mức chẳng cần giữ lễ tiết thì bất giác không thể tin nổi. Trong gia tộc đế vương còn có tình cảm chân thành này sao?

Trần A Kiều theo Lưu Lăng vào nội viện, đi qua cửa ngách thì thấy một dãy hành lang ngang dọc dẫn tới phòng chính. Các rường, các cột của phòng chính quả nhiên được chạm trổ tráng lệ, phía trên treo một tấm biển viết ba chữ “Lưu Hương cư”, nét bút như rồng bay phượng múa, lạc khoản phía dưới đề là Hoài Nam Lưu An. Trần A Kiều thở dài Lưu An dù có muôn vàn điều không phải nhưng luôn đối xử hết sức chu đáo với người vợ kết tóc xe tơ của mình. Quý tính của Đồ vương phi chẳng phải bắt đầu từ chữ “Hương” sao?

https://thuviensach.vn

Đồ phu nhân của Mạt Lăng hầu đã có tuổi nhưng trông dáng ngồi phong thái thật thùy mị, khi mỉm cười thì khóe mắt hiện lên những nếp nhăn mảnh, cong cong dịu dàng. Ngồi phía dưới là một thiếu nữ mặc đồ xanh ngọc, trông giống Lưu Lăng nhưng không có vẻ cởi mở như nàng mà khép nép dịu dàng như những sợi tơ hồng.

Lưu Thiến trông thấy mấy người đi vào thì vội vàng đứng dậy cúi đầu chào, "Thiến Nhi tham kiến tẩu tẩu, Lăng tỷ tỷ."

Đồ phu nhân ngồi tại chỗ, cất giọng hiền từ, "Thiến Nhi, ta đã nói với con nhiều lần là người một nhà thì không cần phải khách sáo như vậy." Bà nhìn sang Lưu Lăng trách yêu, "Con còn biết về đây đấy... Trần nương nương." Dường như lúc này bà mới nhìn thấy A Kiều, lên tiếng đúng lễ nghi. Đồ phu nhân là vương phi của Hoài Nam vương suốt bao nhiêu năm, vốn có xuất thân thế tộc nên tất nhiên là đã từng gặp Quận chúa Đường Ấp danh chấn Trường An năm xưa.

"Đồ phu nhân!" Trần A Kiều cười ý nhị, "Nhiều năm không gặp, phong thái phu nhân vẫn không khác trước."

"Dù sao cũng già rồi." Đồ phu nhân cười xòa, ánh mắt sắc sảo quét qua hai người, "Người trẻ tuổi tự có phúc của người trẻ tuổi, cho dù các ngươi nghĩ gì thì cũng đừng để bản thân phải hối hận về sau."

"Mẫu thân!" Lưu Lăng dựa sát vào người mẫu thân, hờn dỗi, "Dù thế nào thì con vẫn là con gái ngoan của mẫu thân mà."

Đồ phu nhân âu yếm khẽ vuốt ve mái tóc của Lưu Lăng.

"Phải rồi, Thiến Nhi!" Lưu Lăng đứng lên nói, thấy Lưu Thiến vội vàng đứng nghiêm thì mấy lần chau mày kín đáo, "Tỷ muội một nhà, không cần

https://thuviensach.vn

đa lễ. Tỷ trả lại nha đầu Di Khương cho muội. Tuổi muội cũng không còn ít nữa, cũng nên tìm một mối hôn sự ở thành Trường An đi."

Kim Nga che miệng cười, "Muội còn nói Thiến Nhi nữa, bản thân muội chẳng cần gấp hơn sao? Nếu đã có người trong lòng còn không mau gả cho xong?"

Chương 29: Vợ chồng vốn là chim liền cánh

Đang nói chuyện thì bỗng nghe phía ngoài có tì nữ vén rèm lên bẩm, "Phu nhân, Ngũ tiên sinh tới."

Lưu Thiển khẽ "a" một tiếng rồi ngẩng đầu lên, gương mặt thoáng ửng hồng, mọi người đều thấy rõ và đều ngầm hiểu. Đồ phu nhân liền dặn bảo: "Lão gia chưa về, xin mời Ngũ tiên sinh chờ ở phòng chái đông, hầu hạ thật chu đáo không được chậm trễ." Tỳ nữ vâng lời, nhẹ nhàng lui ra.

Trần A Kiều, liền đứng dậy cáo từ, "Ta không thể ở lại quá lâu, ta đi về trước đây." Nàng đưa cặp mắt trong veo như nước hồ thu nhìn Lưu Lăng. Lưu Lăng biết ý cũng đứng dậy, "Mẫu thân, con sẽ lại về thăm", rồi chỉ vào A Kiều nói, "giờ đưa vị này trở về trước đã."

Di Khương cũng khom người nói, "Di Khương đa tạ Lăng tiểu thư và Trần nương nương đã chiếu cố suốt mấy ngày qua." Cô ta chưa nói dứt lời thì mắt đã đỏ mọng lên, cực kỳ lưu luyến không muốn rời xa.

"Ngốc ạ", Lưu Lăng an ủi, "Di Khương, ngươi chăm sóc nhị tiểu thư cho tốt là ta biết ơn ngươi rồi."

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều dắt tay Lưu Lăng rời đến chỗ giao giữa trong và ngoài viện thì thấy dưới tàng cây ở cuối hành lang chạy xuyên qua vườn hoa và những tán liễu có một người áo trắng mặt mày điền đạm, khí phách hiên ngang đang quay đầu nhìn lại. Đó chính là Ngũ Bị đứng đầu Hoài Nam bát công ngày xưa.

"Tham kiến Trần nương nương. Tham kiến Trưởng công chúa Phi Nguyệt."

"Ngũ tiên sinh từ chái đông đến à?", Lưu Lăng khom người hỏi, thái độ thanh nhã đoan trang

"Ngũ Bị nghe nói Trưởng công chúa Phi Nguyệt trở về phủ nên cố ý chờ ở nơi này." Ngũ Bị cũng khẽ gật đầu thi lễ. Trần A Kiều quay đầu nói: "Lăng nhi, tỷ đi về trước đây." Nàng buông tay Lưu Lăng, tươi cười rời đi.

Năm Nguyên Quang thứ năm, Hoàng hậu Trần A Kiều bị bãi về cung Trường môn. Với thân phận phế hậu, nàng cả đời không được rời khỏi cung nếu không có thánh chỉ. Tuy nhiên bảy năm sau, nàng dẫn theo Hoàng tử trưởng và công chúa Duyệt Trữ quay về Trường Môn, Lưu Triệt làm ngơ đồng ý, vì vậy cung Trường Môn dần dần không còn mang ý nghĩa lúc đầu là lãnh cung giam cầm một đời phế hậu. Nhưng giờ thân phận là phi tần, nếu hôm nay không cáo bệnh nằm trong phòng rồi giả làm kẻ hầu đi theo Trưởng công chúa Phi Nguyệt Lưu Lăng thì Trần A Kiều cũng không thể nào ra khỏi Trường Môn được. Nàng cũng không hy vọng giấu được quá lâu nên ra khỏi phủ Mạt Lăng hầu là về cung ngay. Nhân lúc không có Lưu Lăng bên cạnh, nàng đành phải sắm vai một nhân vật có khả năng phi thường vượt nóc. Trần A Kiều học công phu của Triêu Thiên môn, lúc đầu vì hiếu kỳ đối với khinh công nên tập luyện vô cùng chăm chỉ. Đến lúc này thì ngay cả Du hiệp Quách Giải cũng chỉ tương đương với nàng nên chuyện ra vào cửa cung cũng không phải là việc khó. Về đến cung Trường Môn, nàng giật nảy mình khi thấy một nội thị áo xanh đang đứng ở hành lang. Đó

https://thuviensach.vn

là Thượng Vô Câu, vốn thân cận bên thánh giá. Dưới hiên là một hàng người mặt tái nhợt đang quỳ dưới ánh mặt trời chói chang, gồm Lục Y và đám nội thị cung nữ của cung Trường Môn. Nàng chợt thấy lòng trầm xuống, hiểu là đã xảy ra chuyện.

"Trần nương nương!" Thượng Vô Câu cúi đầu hành lễ. Hắn làm ra vẻ như không thấy nàng đang mặc y phục đàn ông. "Hoàng Thượng phái nô tài đưa bốn món châu báu đến cho nương nương. Khi đến mới biết nương nương không ở trong cung. Bọn nô tỳ này lơ là nhiệm vụ không chịu hầu hạ chủ nhân nên Hoàng thượng ra lệnh bắt bọn chúng quỳ một ngày một đêm trước cung Trường Môn rồi tự vào nội đình chịu đánh mười gậy coi như là hình phạt."

"Do ta muốn xuất cung đó", Trần A Kiều bình thản, hơi nheo nheo mắt, nhìn ngược ánh mặt trời, phong thái nàng cực kỳ khoan thai tôn quý. Nàng đã làm hoàng hậu bao nhiêu năm nên tự nhiên có một khí thế trang nghiêm bất khả xâm phạm. Thượng Vô Câu không dám nhìn thẳng, bất giác cúi đầu xuống nghe nàng nói tiếp, "Nếu muốn trừng phạt thì trừng phạt ta đi, cần gì phải chấp nhặt bọn họ."

"Nô tài không có quyền quyết định", Thượng Vô Vâu nhăn nhó, "Hoàng thượng ở điện Tuyên Thất, nếu nương nương có ý kiến gì thì cứ nói với Hoàng thượng."

Trần A Kiều nhướng mày, nhìn bọn nô tỳ quỳ thành hàng, gương mặt Lục Y lúc trắng bệch, lúc đỏ bừng, mồ hôi toát ra như tắm, nàng đã giảm bớt khí thế mặc dù không hề muốn. Đám nô tỳ của nàng có thể quỳ đủ một ngày một đêm như làm sao chịu nổi mười gậy? Kiếp trước nàng đã từng nghe những câu chuyện cổ về những nhân vật nữ chính vì mạng sống của những người bên cạnh mà thỏa hiệp hết lần này đến lần khác, vì thế mà từng bước đẩy mình vào chỗ chết. Tuy thế khi chuyện xảy ra với chính bản thân mình thì nàng lại không thể phó mặc. Dù sao đó cũng là những người

https://thuviensach.vn

đã sống với nàng lâu nay, hơn nữa nàng biết nếu mình không chịu lui bước này thì Lưu Triệt có thể sẽ xử trí một cách tàn nhẫn cho dù biết rằng đám cung nhân không có tội.

Nàng cúi đầu suy nghĩ, một khi bước vào điện Tuyên Thất thì đồng nghĩa với việc bản thân đã thua một bước trong cuộc đối đầu với Lưu Triệt, trong khi nàng không hề muốn từ nay về sau sẽ ở thế bị động. Nói cho cùng cũng do nàng quá kiêu ngạo. Nàng cắn răng, vô cùng hối hận. Tại sao mình lại không chịu nổi những ngày tháng đơn điệu ở cung Trường Môn, nghe lời ngon ngọt của Lưu Lăng trông cậy vào sự may mắn sẽ không bị phát hiện chứ?

"Nương nương!" Trong đình viện, tám người liên tục dập đầu xuống đất, "Nô tỳ có lỗi, nô tỳ cam tâm tình nguyện chịu phạt không dám oán hận."

"Các ngươi", Trần A Kiều cắn môi nhìn Mạc Ưu quỳ đến bật máu đầu gối, hừ một tiếng, đĩnh đạc đi vào viện Bát Nhã. Mặc dù theo nàng thì việc một mình xuất cung cũng chẳng to tát gì nhưng nàng cũng hiểu rằng ở thời đại này, chỉ với sai lầm đó là có thể bị bãi xuất khỏi chức vị cung phi. Đương nhiên, Lưu Triệt không thể trừng phạt nàng. Một là do nàng đã là phế hậu, hai là nàng còn có chỗ dựa rất mạnh, chỉ cần không chạm nọc Lưu Triệt thì chắc chắn y cũng không muốn xuống tay với nàng, phá vỡ thế thăng bằng vô cùng nhạy cảm lúc này.

"Thế này…" Thượng Vô Câu nhìn Trần A Kiều ôm đệm đi tới chỗ Mạc Ưu, nói: "Quỳ lên đệm đi!"

"Nương nương", Mạc Ưu sợ hãi nói: "Nô tỳ làm sai thì phải chịu phạt."

"Hoàng thượng có nói là không được quỳ lên đệm không?" Trần A Kiều nhướng mày hỏi Thượng Vô Câu. Rồi nàng xoay người lại nói: "Do ta làm liên lụy đến các ngươi."

https://thuviensach.vn

Nàng đứng lên, nhìn cảnh Mạc Ưu và các cung nhân cảm động đều rơi nước mắt mà trong lòng thấy đau buồn. Rõ ràng nàng làm liên lụy tới bọn họ nhưng bọn họ lại không mảy may oán hận mà còn mang ơn đội nghĩa đối với chút ân huệ của nàng.

Trần A Kiều vào điện thay một bộ cung trang bình thường. Lúc búi tóc, nàng bỗng nổi giận vì Lục Y hàng ngày vẫn chải tóc cho mình giờ lại đang quỳ ở ngoài cung. Nàng chỉ búi một kiểu tóc đơn giản thông thường ở thời hiện đại rồi nghênh ngang ra khỏi Trường Môn, đi về hướng điện Tuyên Thất. Thượng Vô Câu trợn mắt há mồm trông theo.

Điện Tuyên Thất.

"Mạch nhi! Cứ nhi!" Lưu Triệt đi đi lại lại vài bước ở trong điện rồi ngồi xuống hỏi: "Các con đã ở Bác Vọng hiên một thời gian, có tiến bộ gì không?"

"Khởi bẩm phụ hoàng", Lưu Cứ chắp tay bẩm rất khuôn phép, "Thạch đại nhân và Trang đại nhân đều là bậc đại nho đương thời, nhi thần tự thấy theo học bọn họ được lợi rất nhiều."

"Ừm", Lưu Triệt vui vẻ hỏi tiếp, "Còn Mạch Nhi?"

"Thạch đại nhân và Trang đại nhân tất nhiên đều rất giỏi", Lưu Mạch lưỡng lự một chút rồi nói thêm, "Chỉ là con cảm thấy không thích phong cách giảng bài của họ. Có thể…"

Lưu Cứ đứng bên cạnh khẽ cau mày. Lưu Cứ từ khi ra đời đã được hưởng đãi ngộ ở cung Vị Ương, ngoài Hoàng đế và Thái hậu ra thì không một ai có thể sánh bằng. Lưu Triệt cũng cực kỳ sủng ái nhưng nó vẫn có tâm lý kinh sợ một cách khó tả đối với phụ hoàng. Khi nói chuyện trước

https://thuviensach.vn

mặt Lưu Triệt nó luôn luôn phải cân nhắc câu chữ, sợ làm phụ hoàng nổi giận. Bản thân Lưu Cứ thật sự cũng không quá ác cảm đối với người anh Lưu Mạch mới xuất hiện, nhưng vì mẹ nó rất cảnh giác với người này nên nó cũng có ý đề phòng. Nhưng qua nửa tháng ở Bác Vọng hiên, Lưu Mạch cả học văn tập võ đều chịu khó và tiến bộ hơn nhiều so với Lưu Cứ, tương phản này làm nó cực kỳ bối rối. Lưu Cứ lén quan sát sắc mặt phụ hoàng. Ngoài dự tính, phụ hoàng không những không tức giân, ngược lại còn cười nói, "Nếu như vậy thì trẫm sẽ tìm thầy giáo cho con, tin rằng sẽ hợp tính hợp nết." Nói xong y ngẩng đầu bảo, "Cho Đông Phương Sóc vào."

Lưu Mạch tò mò quan sát người thanh niên áo xám theo chiếu chỉ tiến vào. Đó là một thư sinh không thanh thoát tuấn tú lắm nhưng vừa trông thấy liền có cảm giác như được tắm gió xuân, tới nơi thì chỉ hơi quỳ xuống thi lễ, "Thần Đông Phương Sóc tham kiến Hoàng thượng, hai vị hoàng tử."

"Đứng dậy đi!", Lưu Triệt nói: "Đông Phương Sóc, trẫm giao Hoàng tử trưởng cho ngươi chăm sóc dạy dỗ."

Đông Phương Sóc chắp tay, "Đa tạ Hoàng thượng!" Hắn được ân sủng nhưng không kiêu căng, cũng không lộ suy nghĩ ra mặt.

"Đông Phương đại nhân", Lưu Mạch tiến lên một bước, đang định hành lễ bái sư thì bỗng nghe ngoài điện ồn ào, tiếp là giọng Dương Đắc Ý: "Trần nương nương, Hoàng thượng đang hội kiến ở trong điện…" bèn kinh ngạc thốt lên: "Mẫu thân!" Nó liếc mắt nhìn sang thấy Lưu Triệt khẽ nhếch môi.

"Mạch Nhi!" Trần A Kiều trông thấy con trai thì cũng hơi ngạc nhiên, bèn hỏi: "Tại sao con lại ở đây?"

"Hoàng thượng mời Đông Phương đại nhân làm thầy giáo cho con", Lưu Mạch đáp.

https://thuviensach.vn

“Đông Phương Sóc, ngươi đi xuống trước đi. Mạch Nhi, Cứ Nhi, các con cũng trở về đi thôi”, Lưu Triệt bảo, từ xa thong thả bước tới.

“Dạ!” Lưu Cứ trộm nhìn người phụ nữ nó phải gọi là mẹ này. Bà ta mặc bộ y phục màu xanh đen để lộ ra vòng eo không bằng một chét tay, đôi mắt đẹp tuyệt vời, tóc đen huyền được cuộn lại thành búi đơn giản, ăn mặc vô cùng giản dị nhưng lại có một khí chất cao quý khó mà hơn được, cũng không đoán được là bao nhiêu tuổi, thì ra là một phụ nữ như vậy.

“Khoan đã!” Ngoài dự tính, Trần A Kiều lại lên tiếng bảo ba người dừng bước, “Nghe nói Đông Phương đại nhân là người thông tuệ, ta có chút việc muốn thỉnh giáo.”

Đông Phương Sóc dừng bước, quay lại bái lạy: “Xin nương nương cứ hỏi.”

Trần A Kiều tất nhiên là đã nghe danh Đông Phương Sóc, cho dù với trí nhớ của thời hiện đại hay trong thời cổ đại. Năm Kiến Nguyên thứ hai, Lưu Triệt hạ chỉ chiêu mộ hiền tài, Đông Phương Sóc lên kinh giảng bài dùng tới ba nghìn thẻ tre. Lưu Triệt phải mất đến hai tháng mới đọc xong. Lúc đó quan hệ giữa A Kiều và Lưu Triệt còn hòa thuận, Lưu Triệt từng lấy đó làm trò cười mà kể cho A Kiều nghe. Mặc dù tên tuổi của Đông Phương Sóc vô cùng lừng lẫy cả khi còn sống lẫn về sau này, nhưng là một người mẹ, Trần A Kiều vẫn hy vọng có thể được một lần đích thân đàm đạo với hắn. Hơn nữa, nàng nhìn sang Lưu Triệt ngồi sau ngự án, mười hai hạt châu đong đưa trước mặt làm cho nàng không nhìn rõ vẻ mặt của y. Nàng cũng không ngờ là lại gặp mặt y nhanh như vậy. Với thân phận là cung phi, từ nay về sau nàng sẽ không có nhiều cơ hội gặp ngoại thần, vậy cần nhân dịp này tìm hiểu một chút về thầy giáo tương lai của con cũng không phải là tệ lắm.

“Mẹ Tiểu Minh có ba con trai, con cả tên Đại Mao, con thứ gọi là Nhị Mao, xin hỏi đứa con thứ ba gọi là gì?” Nàng nhìn chằm chằm vào Đông

https://thuviensach.vn

Phương Sóc, lên tiếng đưa ra câu đố đòi hỏi tư duy nhanh của đời sau. Lưu Mạch nghe vậy thì cực kỳ ngạc nhiên, thích chí nhìn sắc mặt Lưu Triệt đã có vẻ tối sầm xuống.

Đông Phương Sóc sửng sốt, quả nhiên không hổ danh tiếng của mình, cung kính cười nói, "Tất nhiên gọi là Tam Mao, mà không thể nào, đương nhiên gọi là Tiểu Minh."

"Gà thỏ chung chuồng, đếm được mười tám đầu, bốn mươi tám chân, hỏi bao nhiêu gà, bao nhiêu thỏ?"

"Mười hai gà, sáu thỏ."

"Ừm", A Kiều cười, đưa ra đòn sát thủ, "Năm người chia nhau một trăm thoi vàng, theo thứ tự bốc thăm mà quyết định quyền được ưu tiên chia phần. Nhưng nếu người đưa ra phương án chia phần mà bị hơn một nửa số người phản đối thì sẽ bị ném cho cọp ăn thịt. Như vậy, người rút được lá thăm đầu tiên phải chia phần như thế nào để có thể bảo bảo không chết mà vẫn được lợi nhiều nhất?"

"Việc này…" Đông Phương Sóc hơi lưỡng lự một chút, rồi nói: "Nếu mà chia đều thì còn cần gì bốc thăm lấy thứ tự chứ? Không đúng." Hắn lại trầm ngâm trong chốc lát, "Chín mươi tám, không, một, không, một. Hoặc là chín mươi bảy, không, hai, không, một."

Trần A Kiều hài lòng thi lễ nói, "Đông Phương đại nhân, phiền đại nhân quan tâm đến Mạch Nhi giúp ta."

"Nương nương dạy quá lời." Đông Phương Sóc khiêm tốn đáp, ra dáng một người lỗi lạc.

https://thuviensach.vn

“Được rồi.” Lưu Triệt phất tay, “Đông Phương Sóc, ngươi lui xuống đi.” Y xoay người về hướng A Kiều, khẽ mỉm cười.

“A Kiều tỷ, đã nhiều năm chúng ta không đi cùng nhau đến điện Tuyên Thất rồi.” Lưu Triệt nói nhẹ nhàng, không dùng cách xưng hô tôn quý để tạo khoảng cách mà thủ thỉ bằng giọng trầm ấm quyến rũ, vẻ mặt thoáng u buồn.

Ánh mắt Trần A Kiều tối lại. Điện Tuyên Thất này có trong ký ức của A Kiều nên hiện giờ nàng có biết. Vào năm Kiến Nguyên thứ nhất, Lưu Triệt vừa lên ngôi, A Kiều nhiều lần thường ngồi đến tận khuya với Lưu Triệt trong điện Tuyên Thất để xem công văn. Lúc đó Lưu Triệt khí thế bừng bừng nói với nàng những ý tưởng mạnh mẽ đối với quốc gia cho đến khuya rồi sau đó tắt đèn và đưa nhau về điện Tiêu Phòng. Nhưng bây giờ nói về những điều đó thì còn có tác dụng gì?

Đêm đen sao vẫn dài vô tận, ngay trong cảnh cầm sắt hài hòa thuở ban đầu đã ẩn chứa vô số sóng ngầm.

“A Kiều tỷ, lần này không phải là trẫm đến cung Trường Môn đâu đấy.” Trong điện Tuyên Thất, Lưu Triệt xoay người lại, đôi mắt lấp lánh nhìn nàng đầy ý tứ.

“Hôm nay thiếp xuất cung”, Trần A Kiều cúi đầu, tránh ánh mắt của Lưu Triệt, nói đều đều, “đi cùng Lăng nhi tới phủ Mạt Lăng hầu gặp được Đồ phu nhân, Đan Dương hầu phu nhân và cả em gái Lưu Thiến của Lăng Nhi nữa.” Nàng hiểu rằng lúc này Lưu Triệt nhất định đã biết chuyện nhưng vẫn kể hết một lượt, quả nhiên nàng nghe thấy Lưu Triệt ừ khẽ một tiếng rồi hỏi: “Ừm, Nga Nhi vẫn khỏe chứ?”

“Chính trị ổn định, cuộc sống thoải mái, Nga Nhi muội muội dĩ nhiên là tốt rồi.” Nàng hài lòng nhận thấy trong đáy mắt y thoáng bừng lên một đốm

https://thuviensach.vn

lửa. Lưu Triệt cứ thế từ từ lấn tới, miệng mỉm cười quyến rũ ma mị. Nàng thấy không ổn, trong lòng bừng lên cảm giác báo động mãnh liệt, vừa định lui lại thì đã bị Lưu Triệt thuận tay rút mất chiếc trâm cài tóc làm cho mái tóc đen nhánh buông xõa xuống như dòng suối.

"Hôm nay trẫm mới phát hiện ra tóc của A Kiều cũng đen chẳng kém tóc của Tử Phu chút nào!" Lưu Triệt nói khẽ, hai con ngươi lóng lánh như hạt châu chợt bớt đi mấy phần sắc bén, nhìn nàng như nghĩ đến điều gì.

Họ Vệ phát nhờ mái tóc.

Vào năm Kiến Nguyên thứ hai, Lưu Triệt gặp Vệ Tử Phu, điều đầu tiên khiến y mê muội chính là mái tóc của nàng ta.

Trần A Kiều có thể được sủng ái tới hơn mười năm, ngoài thân thể cao quý thì dĩ nhiên là do nàng là một trang kiều mị tuyệt sắc. Mặc dù những năm qua lưu lạc nhưng nàng có kiến thức về việc bảo dưỡng dung nhan của linh hồn đến từ thời hiện đại mà phụ nữ ở thời đại này tuyệt đối không thể so sánh nổi. Hơn nữa nàng rất sợ tuổi tác nên lại càng coi trọng giữ gìn. Bảy năm trôi qua, nàng không những không hề già đi mà ngược lại da dẻ càng thêm mềm mại, tóc cũng đẹp hơn, lúc buông xõa trông cứ như một dòng suối đen tuyền lấp lánh lay động lòng người. Nhưng lúc này nghe Lưu Triệt so sánh mình với Vệ Tử Phu thì nàng cảm thấy như bị sỉ nhục, lửa giận bừng lên trong lòng, cố gắng lắm mới áp chế nổi. Nàng đột nhiên mỉm cười tươi tắn, thầm nghĩ hai người bọn họ thật đúng là ai cũng chỉ nghĩ đến việc chọc giận đối phương làm thú vui. "Người thành đạt thấy mọi thứ đều rực rỡ; người thất cơ lỡ vận thấy mọi chuyện đều tối tăm", nàng nhẩn nha nói, ngẩng đầu nhìn thẳng y, "Hoàng thượng có còn nhớ rằng ở trên lầu Thanh Hoan Hoàng thượng đã nợ thiếp một yêu cầu không?"

"Ừm. A Kiều tỷ muốn trẫm tha cho đám người ở cung Trường Môn ư?", Lưu Triệt nắm lấy một lọn tóc của nàng, trong lòng bất an, hỏi nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Không”, A Kiều cười khúc khích. Nàng rút được lọn tóc ra khỏi tay y thì mới thoải mái hơn đôi chút, “Thiếp ở bên ngoài quá lâu nên e rằng giờ ở trong cung Trường Môn sẽ buồn phiền, vì thế xin Hoàng thượng đồng ý để cho thiếp được tự do xuất cung.”

“Trẫm vẫn thích nghe A Kiều tỷ gọi trẫm là Triệt Nhi.” Giọng của Lưu Triệt vang lên bên tai nàng thân thiết, hơi thở ấm áp thoảng qua bên vành tai khiến Trần A Kiều bất giác bối rối, nàng lui lại một bước và nói: “Hoàng thượng lời vàng ý ngọc, đã nói ra thì không thể nuốt lời.”

Lưu Triệt nhìn nàng như không có gì, quay ra ngoài điện hạ lệnh, “Cho những người ở cung Trường Môn kia đứng lên đi.”

“Nô tài tuân chỉ”, Thượng Vô Câu đứng ở bên ngoài cúi đầu đáp.

“Đa tạ Hoàng thượng!”

“Trẫm vẫn muốn biết”, Lưu Triệt xoay người lại hỏi, “Ngày đó ở lầu Thanh Hoan rõ ràng A Kiều tỷ có thể nhưng tại sao lại không nhận mặt trẫm? Nếu nàng làm như vậy thì những năm qua Mạch Nhi, Sơ Nhi đã không phải chịu khổ sở rồi.”

“Khi đó chắc gì Hoàng thượng đã chịu nhận thiếp.” A Kiều lắc đầu, “Mà nếu thế thì thiếp và hai đứa nó sẽ lại làm người khó xử!” Nàng nói ngụ ý sâu xa.

“Thì ra A Kiều tỷ nghĩ cho trẫm”, Lưu Triệt thốt lên, thoáng có ý cười, con ngươi đen nhánh lại lấp lánh.

Mắt của Mạch Nhi rất giống y, nàng thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay nàng và Mạch Nhi đã quay trở về, Mạch Nhi chính là con trai trưởng của hoàng gia, trẫm sẽ chọn dịp đầu năm mới để ghi tên nó vào phả hệ, đồng thời tế lễ trời đất để xác nhận thân phận cho nó. Nếu để Hoàng hậu bắt được lỗi hôm nay của A Kiều tỷ thì ngay cả trẫm cũng không cứu nổi!” Hiển nhiên là tâm trạng của Lưu Triệt rất tốt nên mấy câu sau không giống như đang chất vấn mà phần nhiều mang ý trêu chọc.

“Thần thiếp thay Mạch Nhi tạ ơn Hoàng thượng.” Nàng nói nghiêm nghị rồi lại giễu cợt, “Nếu như Vệ Tử Phu là một người không thức thời như vậy thì Hoàng thượng sao có thể phong cô ta làm hoàng hậu cơ chứ.”

“Thì ra A Kiều tỷ đi ra ngoài một chuyến cũng tương đối hiểu chuyện rồi.” Lưu Triệt ồ lên một tiếng đầy ý tứ, “Mấy ngày nữa trẫm sẽ hạ chỉ để nàng và Mạch Nhi, Sơ Nhi chuyển về điện Chiêu Dương trong cung Vị Ương được không?”

“Không cần.” Trần A Kiều nhếch môi lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, “Thiếp cảm thấy cung Trương Môn cũng rất tốt, thanh tịch u nhã.”

“A Kiều tỷ sao còn chưa rõ”, y bỗng nhiên nhướng mày, chắp tay nhấn giọng, “Trẫm là con trời, ý của trẫm, chính là ý chỉ. Ngay cả A Kiều tỷ cũng không thể cãi lời.”

Y chắp tay sau lưng, khí thế thiên tử của một nước bộc phát trọn vẹn. Trần A Kiều ngẩn ra. Những ấn tượng còn lưu giữ trong đáy lòng về Hán Vũ Đại Đế khiến nàng không dám ngang ngạnh đối đáp, đành cúi đầu nói, “Thiếp không muốn đến cung Vị Ương để làm mục tiêu cho người ta đàm tiếu. Đàn bà ở trong chốn hậu cung”, nàng cười gằn, “tranh đấu còn khốc liệt hơn cả trên chiến trường. Thiếp ở cung Trường Môn thì vẫn coi như ở bên ngoài cục diện. Đến cung Vị Ương làm cái gì chứ?” Nàng chợt liếc sang, “Hoàng thượng, chúng ta làm một cuộc giao dịch nhé?”

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Lưu Triệt chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt âm trầm đến cực độ, hỏi lại, “Giao dịch? A Kiều tỷ, có lẽ nàng đã thông minh hiểu chuyện hơn trước nhưng trên người nàng có thứ gì đáng giá để trẫm phải giao dịch chứ? Về văn, trẫm có Công Tôn Hoằng, Cấp Ảm, về võ, trẫm có Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh. Ngay cả đám Tang Hoằng Dương, Liễu Duệ kết nghĩa với nàng nhưng vẫn là thần tử của trẫm.”

“Hoàng thượng biết thiếp lưu lạc bên ngoài, từng được Triêu Thiên môn che chở”, Trần A Kiều tự tin, “Triêu Thiên môn thành danh nhờ y thuật nhưng cũng giỏi về luyện đan. Khi học luyện đan, thiếp phát hiện rằng nếu chế chung lưu huỳnh, diêm, than với nhau thì sẽ có phản ứng nổ, dùng nó trong phương diện quân sự sẽ có lợi vô cùng. Nếu Hoàng thượng đồng ý, thiếp và Phi Nguyệt sẽ ở chung trong cung Trường Môn nghiên cứu được không?”

“Ha ha”, ánh mắt Lưu Triệt chớp động, y hỏi ngược lại, “Nếu thật sự có chuyện lạ như vậy thì trẫm có thể phái thợ chuyên môn nghiên cứu, lại còn cần A Kiều tỷ cùng Lăng nhi phải ra tay nữa ư?”

“Hoàng thượng đã từng uống trà của cung Trường Môn chưa?”

“Dĩ nhiên là chưa.” Ánh mắt y lại nhìn nàng chằm chằm chờ đợi.

“Để hôm nào thiếp sai người đưa một bình tới điện Tuyên Thất, nếu Hoàng thượng không ngại thì mời nếm thử.” Trần A Kiều hất đầu, “Thiếp tin, nếu thiếp và Lăng Nhi mà không nghiên cứu ra thì không người nào có thể nghiên cứu được.”

Lưu Triệt nhìn nàng với vẻ dò xét, nếu thật sự có chuyện kỳ lạ như vậy thì ngày sau tất có chỗ dùng trong cuộc đại chiến Hán Hung. Là một bậc quân chủ tài trí mưu lược kiệt xuất, dĩ nhiên y không thể dễ dàng bỏ qua,

https://thuviensach.vn

chỉ là… Y vén mấy sợi tóc mai lòa xòa bên tai của A Kiều, hỏi bằng giọng xa thẳm, “Thật sự là A Kiều tỷ oán trẫm đến vậy sao?”

“Vợ chồng vốn là chim một rừng.” Đến nước này thì Trần A Kiều lại hết sức bình tĩnh, nói vẻ triết lý, “Dù chưa phải lúc tai họa đổ xuống đầu thì vẫn có thể đường ai nấy bay. Chẳng lẽ Hoàng thượng chưa từng nghe nói rằng thân thiết nhất mà cũng xa lạ nhất là chính vợ chồng đó sao.”

“Thân thiết nhất mà cũng xa lạ nhất chính là vợ chồng.” Lưu Triệt lẩm bẩm nhắc lại, lòng mênh mang, ngắm nhìn dung nhan kiều diễm, đôi môi đỏ mọng chúm chím ở gần trong gang tấc thì chợt bùng lên ham muốn. Y choàng tay ôm lấy hông nàng, cảm giác thấy thân thể nàng chợt căng cứng, y nhoẻn miệng cười đặt xuống một nụ hôn.

Trái tim Trần A Kiều loạn nhịp, theo bản năng nàng muốn kháng cự nhưng lập tức nhớ ra lúc này không phải là lúc thích hợp để đắc tội với y. Vừa thoáng chần chừ thì lưỡi của Lưu Triệt đã xâm chiếm miệng nàng.

Dù sao thì trên danh nghĩa nàng vẫn là thê thiếp của y. Đột nhiên nàng lại cảm giác bị làm nhục. Đã là một hoàng hậu bị phế bỏ mà vẫn còn nghĩa vụ phải hầu hạ quân vương hay sao?

Rõ ràng là người con gái rất quen thuộc, cho dù nhắm mắt lại y vẫn có thể hình dung ra được từng cử động của nàng, nhưng hiện giờ Lưu Triệt lại có cảm giác vô cùng lạ lẫm. Người con gái y đang ôm trong lòng cơ thể mềm mại, đôi môi nhắm chặt, rõ ràng là không hề phản kháng nhưng lại toát lên một vẻ quật cường.

Y đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, người biểu tỷ vui buồn hờn giận đều lộ ra ngoài mặt của nhiều năm trước kia hiện giờ thật sự không giống một người lớn hơn mình đến hai tuổi. Nàng đã quay về, dù có chút sắc sảo nhưng nàng như đã trở lại với cái tính cách của thời thiếu nữ, không giống

https://thuviensach.vn

những phụ nữ ở lứa tuổi này chút nào. Nếu như năm đó nàng không vào hoàng thất, thì giờ đây lại càng thêm… Y lắc đầu, gạt bỏ ý nghĩ này, buông nàng ra rồi mỉm cười hỏi: "Kiều Kiều, chắc nàng không ngờ được rằng đã đến bước này mà trẫm còn có thể buông tay chứ?"

Trần A Kiều cố trấn tĩnh, ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại, không hề nhường nhịn một phân, "Hoàng thượng, chắc người cũng không ngờ rằng đã đến nước này mà thiếp vẫn có thể hân hoan đón chờ ngài đến như trước chứ?"

"Nếu Hoàng thượng không còn chuyện gì khác thì thiếp xin cáo lui. Xin hãy trả cái trâm lại cho thiếp", nói rồi, nàng lui lại một bước coi như thi lễ.

"Dương Đắc Ý", Lưu Triệt xoay người ra lệnh, "Đem cây trâm Yên Thủy Lưu Ly ban cho Trần hoàng hậu."

Trần A Kiều nhìn chằm chằm vào cây trâm ngọc bích trong tay y, cắn môi, rốt cục đầu hàng.

"Phi tần ở trong hậu cung không thể xuất cung một mình", Lưu Triệt đứng ở sau lưng nàng, dằn rõ từng tiếng, "Cùng lắm trẫm chỉ có thể hạ lệnh đặc biệt, cho phép A Kiều tỷ mời người mình muốn tới cung Trường Môn gặp mặt. Ngày khác, nếu nhất thiết cần xuất cung thì A Kiều tỷ vẫn phải báo cho trẫm một tiếng."

Chương 30: Thầy trò xa cách như biển sâu

Trần A Kiều đi trên hành lang cung Vị Ương, khuôn mặt ửng hồng loang dần lên tới tận mang tai. Cảnh tượng vừa rồi ở điện Tuyên Thất vẫn cứ lởn vởn mãi trong đầu nàng không cách nào xua hết. Lúc đó, nàng ấm ức trong

https://thuviensach.vn

lòng không chịu nhận thua nên có phản ứng sơ suất, nhưng sau khi rời đi thì tất cả lại chậm rãi hiện lên. Môi của Lưu Triệt rất mỏng thể hiện thiên tính bạc tình. Khi hai đôi môi chạm vào nhau, mới đầu thì lạnh như băng rồi dần dần như lửa nóng. Không thể nói là nàng không biết hôn. Trần A Kiều là hoàng hậu của Lưu Triệt hơn mười năm, đã làm cả những chuyện thân mật hơn với y. Còn Hàn Nhạn Thanh của hai ngàn năm sau, mặc dù tuổi còn nhỏ, lại học cảnh sát cực khổ nên chưa từng có bạn trai nhưng vẫn thấy các cặp tình nhân âu yếm trên đường, rồi xem những cảnh ái ân đầy rẫy trên màn ảnh và truyền hình nên nàng cũng không xa lạ gì với từ này. Sau khi sống lại, Trần A Kiều mang trong mình ký ức của cả hai người nên cả yêu và hận đều đã phai nhạt đi. Người đàn ông này dường như vừa rất xa lạ vừa rất thân thiết. Ví như nụ hôn ở trong điện Tuyên Thất kia rõ ràng là cả hai người đều đã âu yếm nhau như vậy cả nghìn lần rồi nhưng vẫn cảm thấy choáng váng như là lần đầu tiên khiến nàng bối rối.

Hôn là để cho môi và lưỡi quyện vào nhau, làm cho hơi thở của mình lan tỏa sang đối phương, là một hành vi rất thân mật. Trần A Kiều luôn cho rằng hai người phải quen nhau đến mức đủ để vượt qua rào chắn tâm lý thì mới có thể làm được, Lưu Triệt hiển nhiên còn ở ngoài rào chắn tâm lý này.

Nhưng mà… Nàng đưa tay xoa xoa cánh môi, hơi thở của Lưu Triệt vẫn còn nóng hổi chẳng biết đến bao giờ mới có thể hoàn toàn tan đi.

Thân phận hiện tại của nàng là phế hậu của Hán Vũ Đế, nói cho cùng thì vẫn còn là phi tần của Lưu Triệt. Nói cách khác, nếu Lưu Triệt đòi hỏi thì nàng không có lý do gì để cự tuyệt. Trở lại Trường An đã lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nàng ý thức được sâu sắc về vấn đề này. Cho dù nàng nói không thì bậc đế vương nắm giữ hoàng quyền, đứng ở trên đỉnh cao nhất của nhân gian sẽ chịu nhượng bộ sao? Nàng rùng mình, tất cả những ngượng ngùng theo đó mà tiêu tán.

“Thượng công công!” Nàng gọi.

https://thuviensach.vn

Thượng Vô Câu phụng mệnh đưa nàng trở về Trường Môn bèn bước lên một bước, bình tĩnh thi lễ rồi hỏi: "Trần nương nương có gì dặn bảo?"

"Sư phụ của ta, à, Tiêu đại phu Tiêu Phương của Triêu Thiên môn hiện đang ở đâu?" Nàng hỏi vẻ điềm nhiên.

"Tiêu tiên sinh phụng mệnh điều dưỡng thân thể cho công chúa Duyệt Trữ nên chắc giờ còn ở y quán", Thượng Vô Câu hơi khom người đáp.

"Ừm" Trần A Kiều xoay người đi về hướng y quán.

"Khoan đã… Trần nương nương, Hoàng thượng dặn là đưa người quay về cung Trường Môn."

"Cái gì?" Nàng xoay người lại, "Bản cung muốn đi đâu cũng phải theo ý kiến của công công sao?"

"Nô tài không dám", Thượng Vô Câu bái lạy.

Trần A Kiều nhìn hắn chằm chằm một lúc lâu rồi mới bảo, "Dẫn đường đi."

"Dạ."

"Lộng Triều, lấy giúp ta quyển sách kia."

Người thiếu niên dạ một tiếng rồi đi tới thư phòng rút lấy một quyển sách gáy đóng bằng chỉ, khi xoay người thì bỗng sững lại, nhìn cô gái mặc bộ y phục màu xanh sẫm đang đứng yêu kiều ngoài cửa y quán. Gió heo may đầu thu êm dịu thổi áo khoác của nàng bay phơ phất, thân hình thon

https://thuviensach.vn

thả của nàng tạo nên một cảm giác phiêu diêu đến kỳ lạ, tựa như một giây nữa thôi là nàng sẽ bay khỏi chốn trần gian này.

"Lộng Triều", nàng quay đầu lại, khuôn mặt vẫn hệt như trước đây, như thể không hề có mấy tháng xa cách.

"Trần Nương Nương", Tiêu Phương ngồi ở án thư, khẽ gật đầu.

"Càn rỡ, tại sao gặp Trần nương nương mà lại không chịu hành lễ?" Thượng Vô Câu ở bên cất giọng lanh lảnh trách mắng.

"Bỏ qua đi." Trần A Kiều ngồi xuống trước mặt hắn, "Nói đúng ra thì Tiêu tiên sinh là sư phụ của ta, đâu có chuyện sư phụ hành lễ với đồ đệ."

"Nương nương thân phận cao quý, Tiêu Phương chỉ là một kẻ thảo dân nên không dám trèo cao, nói đến lễ thầy trò." Tiêu Phương nói xong bèn đứng dậy thi lễ, "Thảo dân Tiêu Phương tham kiến nương nương."

"… Đứng lên đi", Trần A Kiều bất đắc dĩ bảo.

"Hôm nay Nhạn Nhi đến là muốn thăm sư phụ một chút", nàng giữ lễ nhưng trong lòng lại thoáng gợn buồn. Chỉ một câu nương nương thôi đã tạo nên khoảng cách không thể san lấp được giữa nàng và Tiêu Phương. Rõ ràng là nàng đã không còn có thể thể hiện cảm xúc chân thật, ngây thơ nũng nịu, trêu chọc, trước mặt người sư phụ thân thiết nhất từ khi xuyên không tới nay nữa. Cũng bởi vì vậy nên nàng cứ luôn không muốn tới gặp, đúng hơn là không dám tới gặp Tiêu Phương. Chỉ vì khi gặp nhau thì tình cảm thầy trò chân thành tha thiết nhất giữa hai người sẽ bị phá vỡ bởi thái độ lãnh đạm tuân thủ lễ nghi này. Từ nay về sau hắn là đại phu còn nàng là cung phi, hai người tựa như đứng ở hai bên bờ của cùng một con sông, có thể trông thấy mặt nhau rõ ràng nhưng lại không thể đến gần nhau.

https://thuviensach.vn

“Nương nương cứ gọi bằng tên là được rồi, thảo dân thực sự không dám nhận cách xưng hô là sư phụ.”

“Sư phụ muốn gọi Nhạn Nhi như thế nào thì Nhạn Nhi không có quyền can thiệp. Nhưng cũng tương tự, Nhạn Nhi muốn gọi sư phụ thế nào thì sư phụ cũng không quản được.”

“… Ừ.”

“Tình trạng công chúa Duyệt Trữ thế nào?”

“Tiểu công chúa từng phát bệnh một lần hồi đầu năm, sau được điều dưỡng thì đã đỡ, cứ cẩn thận chắc chắn không có vấn đề.”

Tiêu Phương trả lời, cười ảm đạm.

Trần A Kiều kinh ngạc nhìn sư phụ, mấy tháng không gặp mà sư phụ đã gầy đi nhiều. Năm xưa lâm nạn, nàng gặp hắn ở căn nhà cỏ, cảm giác hắn có phong độ của thần tiên, tao nhã như trăng thanh gió thoảng, dù cực chẳng đã phải cho nàng bái sư nhưng vẫn chiếu cố nàng về mọi mặt. Nhiều năm sống cùng nhau, bây giờ vừa có tình cảm như một người thầy, vừa như một người anh. Vậy mà tình cảm ngày hôm nay đã đến lúc phai nhạt. Tiêu Phương không giống Tang Hoằng Dương, Liễu Duệ, cũng không phải là Lưu Lăng để có thứ tình cảm giữa những người cùng xuyên không, thứ tình cảm mà dù có gió táp mưa sa cũng không thể nào lay chuyển được, Hắn là sư phụ, dù có siêu phàm thoát tục nhưng vẫn ở trong phạm vi thời đại này.

“Trần nương nương hôm nay trở về, kính xin giúp Tiêu Phương chuyển lời tấu lên Hoàng thượng”, Tiêu Phương chắp tay hành lễ, nói: “Công chúa Duyệt Trữ đã không còn đáng ngại. Tiêu Phương là kẻ mây trời gió biển, thật sự không quen ở cung Vị Ương, kính xin được ra đi.”

https://thuviensach.vn

“Được rồi.” Trần A Kiều đáp, nở nụ cười mà ngay cả Thượng Vô Câu cũng có thể nhìn thấy rõ trong chiếc lúm đồng tiền của nàng ẩn chứa đau thương, “Đây là việc cuối cùng có thể làm giúp sư phụ, Nhạn Nhi tất nhiên sẽ cố gắng hết sức.”

“Mà…”, nàng nghi ngờ hỏi, “rốt cuộc thì Sở Phi Hiên có thù oán gì với Triêu Thiên môn?”

“Đó là hắn có oán thù cá nhân với ta”, Tiêu Phương đáp, rõ ràng tỏ vẻ không muốn nói nhiều, “Lần này làm liên lụy đến Trưởng công chúa Phi Nguyệt là lỗi của ta.”

“Lăng Nhi chắc sẽ không oán trách sư phụ. Con tới y quán là còn có một việc.” Nàng khẽ chớp mắt, nói: “Những ngày gần đây con thường bị mất ngủ nên muốn chế một ít Dưỡng Thần hương để an tâm dưỡng thần.”

“Những loại hương đó đều do nương nương ngày trước đích thân điều chế, Tiêu Phương hoàn toàn không biết.”

“Không cần gấp lắm đâu, con nói tên thuốc, sư phụ hốt thuốc giúp con là được.” Nàng vui vẻ nói.

“Năm phân Bạc hà trắng, sáu tiền Phòng phong, năm tiền Đỗ hành, năm phân Khương hoạt tửu sao, một phân Tửu liên, hai phân Tửu cầm, một tiền Bạch phục linh, hai tiền nhân sâm, năm phân Cam thảo, một tiền Phá cố chỉ, một tiền Cẩu kỷ tử.” Nàng đọc một mạch, không để ý vẻ mặt Tiêu Phương vừa thoáng kinh ngạc.

“Trước hết cần đủ dùng cho một tháng”, nàng làm bộ suy nghĩ rồi nói.

“Ừm, nương nương phối thuốc thế này đúng là rất chính xác”, Tiêu Phương trầm ngâm một hồi, “Nếu giảm Bạch bạc hà đi một phân, thêm vị

https://thuviensach.vn

Bán hạ nữa thì công hiệu an thần càng cao."

"Đa tạ sư phụ chỉ dạy." Trần A Kiều cúi đầu, "Thế thì chế theo cách sư phụ nói đi."

"Ừ", hắn gật đầu, xoay người lại bảo, "Lộng Triều, đi lấy thuốc giao cho Trần nương nương."

Một lúc lâu sau, Trần A Kiều buồn bã lên tiếng, "Sư phụ, Nhạn Nhi cáo lui." Nàng ra khỏi y quán, thấy Lộng Triều đi từ đầu hành lang tới. Người thiếu niên giao thuốc, nghiêng đầu ngắm nhìn nàng một lúc rồi hỏi, "Tỷ không về Đường Cổ Lạp Sơn nữa sao?"

"Đúng vậy, Đường Cổ Lạp Sơn…" Mặc dù lòng không vui nhưng nàng vẫn bị người thiếu niên chọc cười. Giờ phút này cậu ta vẫn còn có cách ứng xử vô cùng thuần khiết giống như năm xưa.

"A", Lộng Triều cũng không để ý, hỏi tiếp luôn, "Thật không?"

"Ừ." Nàng gật đầu, nói: "Không trở về nữa."

"Tại sao?"

Nàng dịu dàng, "Tại sao đệ không đi hỏi Tiêu ca ca của đệ?"

"Huynh ấy không nói." Người thiếu niên đáp gọn.

"Trên cõi đời này có mấy người thực sự được vui vẻ chứ?" Trần A Kiều bình thản đáp, căn dặn, "Sau này không có tỷ bên cạnh thì đệ phải quan tâm hơn đến Tiêu ca ca. Người muốn uống trà thì gặp Tang Hoằng Dương mà lấy, muốn dùng giấy bút thì cứ đến một cửa hiệu bất kỳ của Tức Lam Viên

https://thuviensach.vn

mà lấy. Nếu sư tổ muốn uống rượu thì tỷ đã giao phương pháp cất rượu cho Quách Giải rồi."

"Biết rồi", Lộng Triều trợn tròn mắt tỏ ý phiền phức nhưng rồi lại không nỡ, hỏi: "Mạch Nhi và Tảo Tảo cũng không về nữa sao?"

"Bọn chúng cũng không về được", A Kiều mỉm cười rồi quay sang ra lệnh cho Thượng Vô Câu: "Trở về thôi."

Trần A Kiều vừa đi vừa nghĩ rằng có lẽ để cho bọn họ rời xa cuộc tranh đấu này là đúng đắn. Họ là người trong võ lâm coi mạng sống như lông hồng, thì làm sao có thể dính vào cuộc tranh đấu chính trị xảo trá đầy phong ba bão táp này được chứ.

Nàng đi ngang qua điện Vân La, khi cung Trường Môn đã ở trong tầm mắt thì bỗng chạm mặt với một cô gái mặc cung trang dẫn mấy thị nữ theo hầu. Nàng ta mặc một bộ váy hồng nhiều tầng là trang phục đẳng cấp mỹ nhân, bế một đứa trẻ còn quấn tã lót, đôi mắt phượng hơi xếch vô cùng phong lưu quyến rũ, không hành lễ mà đứng thẳng người nói, "Thì ra đây là Trần nương nương."

Cô gái mắt phượng mày ngài, phong lưu quyến rũ không thể nào tả xiết vừa lên tiếng chính là mỹ nhân Vương Thấm Hinh của điện Phu Hương.

Trần A Kiều dĩ nhiên biết Vương Thấm Hinh xuất thân là dân nữ được Lưu Triệt đưa về trong một lần xuất cung đi săn, cũng là phi tử được y sủng ái nhất thời gian gần đây, sinh hạ hoàng tử thứ ba Lưu Hoành. Nàng cười nhạt, Vương mỹ nhân này dù sao cũng xuất thân là con nhà nghèo khó nên còn ít được giáo dục hơn cả Vệ Tử Phu, tính tình ngang ngược càn rỡ, nếu không phải ỷ vào ân vua ở trong cung Vị Ương thì e là không sống nổi một ngày, nhưng ân sủng của Hoàng thượng có thể kéo dài bao lâu chứ?

https://thuviensach.vn

“Vương mỹ nhân tới cung Trường Môn của ta sao? Đã được Thánh thượng đồng ý chưa?”

Vương Thấm Hinh tái mặt, đánh mắt nhìn Thượng Vô Câu đang đứng phía sau A Kiều một cái. Từ khi Trần hoàng hậu bị bãi lui về cung Trường Môn thì cung Vị Ương có quy củ ngầm là phi tần không được đến gần cung Trường Môn. Cung Trường Môn nằm ở phía bắc cung Vị Ương, cũng được gọi là cung nhưng không thuộc phạm vi quản lý của cung Vị Ương. Nàng ta ỷ vào việc được Thánh thượng sủng ái nên không hề kiêng kỵ, định tới xem vị phế hậu bí ẩn của cung Vị Ương thế nào, nhưng nếu để cho Hoàng thượng biết chắc chắn sẽ không ổn, đành lấy cớ, “Chẳng qua ta tới thăm điện Vân La thôi, tới Trường Môn làm gì chứ?”

https://thuviensach.vn

“Thế à”, Trần A Kiều kéo dài giọng, “Vậy Vương mỹ nhân cứ từ từ xem đi.” Nàng nói xong đi thẳng qua vào cung Trường Môn.

“Chẳng phải Trần nương nương cũng không được Thánh thượng đồng ý nhưng vẫn một mình xuất cung sao?”, phía sau, mặt mày Vương Thấm Hinh đã trắng bệch, vịn tay thị nữ cao giọng. Nàng không phải xuất thân từ cung nữ như Lý Chỉ nên không được chứng kiến phong thái của Trần hoàng hậu năm xưa, thấy nàng không hề nể mặt phi tần được Hoàng thượng sủng ái thì thẹn quá hóa thành giận.

“Ồ, vậy sao?” Trần A Kiều mỉm cười quay đầu lại, nụ cười chợt tắt, lạnh lùng, “Nếu ngươi không đến Trường Môn, sao lại biết ta từng xuất cung?” Vương Thấm Hinh chưa kịp phản ứng thì nàng đã quay đầu đi thẳng.

“Nương nương”, Thượng Vô Câu ở trong cung đã rất nhiều năm nên không thể không tinh ý, qua ánh mắt chất chứa đầy suy tư của Hoàng thượng mấy ngày nay thì hiểu được rằng Hoàng thượng vẫn còn rất quyến luyến đối với vị hoàng hậu cùng lớn lên từ nhỏ nhưng đã bị phế truất nhiều năm này. Đã như vậy thì lúc này việc lấy lòng y đối với hắn chỉ trăm lợi mà không hề có một mối hại, nhưng hắn tự nhận sống lâu nhiều kinh nghiệm nhưng vẫn không thể hiểu được tác phong của vị chủ nhân cung Trường Môn.

“Vương mỹ nhân rất được Thánh thượng sủng ái, nương nương cần gì phải làm cô ta mất mặt như vậy?”

Trần A Kiều nhìn hắn một hồi rồi mới lên tiếng, “Đa tạ Thượng công công đã quan tâm, dĩ nhiên ta biết suy nghĩ.”

Bên trong cung Trường Môn, đám người Lục Y đã được tha, quỳ gối trước cửa cung khóc rưng rưng, thấy Trần A Kiều từ xa đi tới thì không

https://thuviensach.vn

ngừng cúi đầu bái lạy.

“Các ngươi lạy ta làm cái gì?” Trần A Kiều cảm thấy rất phiền hà.

“Nương nương vì mấy người nô tài mà đi gặp Hoàng thượng cầu xin, cả đời nô tài khó quên ân đức này!” Thành Liệt nghẹn ngào nói, đám người còn lại đều lên tiếng phụ họa.

“Các ngươi quên là do ta lén xuất cung mới làm các ngươi bị liên lụy rồi sao”, Trần A Kiều dở khóc dở cười.

“Chủ nhân không sai, nhất định là lỗi của nô tỳ”, Mạc Sầu khóc lạy.

Trần A Kiều bất đắc dĩ phất tay, “Các ngươi đứng lên hết cả đi.” Nàng biết tư tưởng thờ phụng chủ nhân đã như dấu ấn khắc sâu vào lòng những người này, một mình nàng không thể thay đổi được. Điều nàng có thể làm chỉ là cố gắng hết sức đối xử với bọn họ thật tử tế để bày tỏ tấm lòng. Nàng trở lại điện Bát Nhã thì Lưu Lăng đã ngồi ở trong đó, quay đầu lại trêu chọc: “Muội chỉ đường cho cô bé quàng khăn đỏ đi gặp sói xám nhưng không lường trước được rằng vẫn có thể trở về lành lặn thế này.”

Trần A Kiều nóng bừng mặt, thấy các nô tỳ đang mải dọn dẹp khắp nơi không chú ý thì mới yên tâm bảo, “Các ngươi quỳ cũng lâu rồi, mau lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ!”, tất cả khom người lui ra.

“Muội chỉ biết nói tỷ, còn muội thì sao?” Trần A Kiều ngồi xuống sát bên, trả đũa, “Nếu như nói Quách Giải là hoa hồng đỏ của muội, Ngũ Bị là hoa hồng trắng của muội thì muội nguyện ý để trăng sáng chiếu đầu giường hay là vẫn giữ nốt chu sa trước ngực đây?” Khi còn trên đường từ Tức Mặc trở về cung, nàng đã nhận ra Quách Giải có tình ý với Lưu Lăng và âm

https://thuviensach.vn

thầm tiếc thay cho Mai Ký Giang, một cô gái xinh đẹp khéo léo như vậy nhưng rốt cuộc để tấm chân tình trôi theo dòng nước.

"Tỷ nói lăng nhăng gì đấy?" Lưu Lăng nhảy dựng lên cù vào nách nàng cho đến khi nàng xin tha mới thôi, "Thiến Nhi thích Ngũ Bị."

"Nhưng người hắn thích chính là muội", Trần A Kiều khẳng định.

"Chuyện của muội cũng không quan trọng", Lưu Lăng đảo mắt một vòng trên người nàng, nhìn chằm chằm vào đôi môi rồi nháy mắt, "Môi sưng phồng lên, hi hi, làm chuyện xấu phải không?"

Trần A Kiều quyệt tay lên miệng, nhăn nhó, "Thấy rõ như vậy sao?"

Nếu thế thì vừa rồi sư phụ cũng đã nhận ra rồi. Nàng trầm tư, thuận miêng, "Phải rồi, tỷ vừa mới thương lượng với y về việc chế tạo thuốc nổ để tiếp tục ở lại cung Trường Môn."

"Phụt…" Lưu Lăng đang uống trà phun một ngụm. "Tỷ điên rồi à?" Nàng trợn tròn mắt, nghiêm giọng, "Một khi có thuốc nổ thì sẽ tiến đến thời đại vũ khí nóng, không biết rồi y sẽ đánh tới đâu?"

"Tỷ đâu có nói là thực sự phải làm ra thứ ấy…" Trần A Kiều nhún vai, "Cũng không phải tỷ không hiểu đạo lý chim hết thì cất cung, thỏ chết thì thịt chó săn nhưng chúng ta sầu não trong cung Trường Môn cũng quá lâu rồi…"

Thành Tức Mặc xảy ra biến cố vào năm Nguyên Sóc thứ sáu, nhưng nhờ hai nàng biết trước lịch sử mà kết quả đảo ngược. Tuy nhiên thảm cảnh "Nhất tướng công thành vạn cốt khô" vẫn làm cho các nàng nản lòng thoái chí, vì thế nên mới cố gắng an phận thủ thường, nghỉ ngơi dưỡng sức trong khoảng thời gian đầu quay đầu về Trường Môn.

https://thuviensach.vn

Sở Trang vương không dự triều chính ba năm, không hề có hành động gì chính là vì như vậy. Chim hạc không bay thì thôi, nếu đã bay sẽ lên đến tận trời. Tuy không gáy nhưng nếu gáy sẽ khiến cho người ta kinh hãi.

"Đúng rồi", Lưu Lăng chớp mắt, "Ngũ Bị nói rằng, nghĩa mẫu và nghĩa đệ của tỷ đều trở về kinh rồi."

"Thật không?" Rốt cục cũng nghe được một tin vui làm Trần A Kiều tươi tỉnh hẳn.

"Nhưng muội vẫn cảm thấy không an lòng", Lưu Lăng nhắm mắt, trầm ngâm, "Giờ nếu tỷ dẫn Mạch Nhi về Trường Môn", nàng chỉ về hướng điện Tiêu Phòng, "Vệ Tử Phu không thể nào không kiêng dè, cô ta mà ngầm hành động gì đó thì cũng khó có thể phòng bị."

"Nếu muốn người không biết thì mình đừng làm." Trần A Kiều lại không hề để ý, "Lúc này cô ta như chim phải tên thấy cành cong cũng sợ, che giấu hành tung còn không kịp, tạm thời không dám tìm tỷ gây phiền phức đâu."

"Sóng gió phế hậu năm đó, theo tỷ đoán", Trần A Kiều nhìn sang Lưu Lăng. "Là do Hoài Nam quận chúa Lưu Lăng và Vệ Tử Phu bắt tay nhau sắp đặt, lại vừa đúng phù hợp với tâm tư của Hoàng thượng." Hiện giờ Lưu Lăng đã đổi hẳn sang chiến tuyến khác, cộng thêm Lưu Triệt cũng mơ hồ thay đổi thái độ nên khiến Vệ Tử Phu cảm thấy bất an, lúc này sẽ cực kỳ thận trọng trong cả lời nói lẫn việc làm. Dù sao nàng ta đã ở địa vị cao, cũng không muốn để chuyện quá khứ chôn vùi tất cả.

"Cho nên, hiện giờ điều Vệ Tử Phu muốn làm tuyệt đối không phải là tấn công mà là phòng thủ. Cô ta sẽ nghĩ mọi biện pháp để xóa đi những dấu vết của sự kiện năm Nguyên Quang thứ năm."

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng là người trong cuộc, tuy không rõ lắm nội tình lúc đầu, nhưng nàng vừa nghe qua là đã hiểu, bèn hất cằm, "Cho dù là cô ta hiểu được như thế thì cũng không chịu ngồi yên chờ chết, đến khi làm chuyện xóa dấu vết, nhất định sẽ lưu lại dấu vết mới."

Trần A Kiều cười lảng, thầm thở dài trong bụng. Hiện giờ đứng ở vị trí khách quan để tỉnh táo xem xét, nàng cũng không cho lựa chọn năm đó của Vệ Tử Phu là sai lầm. Khi xưa lúc còn là hoàng hậu, A Kiều cũng chưa từng đối xử tốt với Vệ Tử Phu. Người kia được thế nhân truyền xướng là cô gái "Sinh nữ không giận, sinh nam không mừng", có thể yên ổn làm hoàng hậu của Lưu Triệt tại cung Vị Ương ba mươi tám năm, nếu không có lấy một chút tâm cơ thì mới là kỳ lạ. Hậu cung từ xưa vẫn như chiến trường mà ngôi vị hoàng hậu chính là vùng giao tranh của các phi tần. Chiến trường không phải là nơi để nói nhân nghĩa đạo đức, chỉ có thắng làm vua thua làm giặc, chỉ khác là ở đây không có khói lửa chiến tranh và vị trọng tài cuối cùng chính là Hoàng đế. Cho dù nói năm xưa Vệ Tử Phu ngấm ngầm bắt tay với Lưu Lăng để đánh đổ Trần A Kiều khỏi ngôi vị hoàng hậu là hợp với tâm tư Lưu Triệt, nhưng Lưu Triệt dù sao vẫn có chút kiêng kỵ đối với việc người trong cung đùa giỡn với quyền lực.

Khó đoán nhất chính là lòng dạ đế vương. Trần A Kiều trầm tư một hồi rồi dứt khoát gạt đi. Nếu như không vì bất đắc dĩ phải đứng ở vị trí khó khăn này, nàng không hề muốn làm kẻ địch với Vệ Tử Phu. Nhìn từ góc độ khác thì lúc này thật sự là một thời kỳ vĩ đại, ca cơ có thể làm hoàng hậu, chăn ngựa có thể làm tướng quân, thế nhưng vì những nguyên nhân bất đắc dĩ vẫn phải phá hủy câu chuyện thần thoại này thôi.

"Sau khi ta đến cung Cam Tuyền thì Triệt Nhi rất lãnh đạm với ta, cho nên ta rất buồn khổ. Sở Phục nói nếu làm một cuộc hành lễ cúng bái thì có lẽ sẽ thay đổi được tình hình." Điều này là trước kia A Kiều nói cho Nhạn Thanh. Trong ký ức của nàng, nữ vu sư Sở Phục đóng vai trò hết sức quan

https://thuviensach.vn

trọng trong việc A Kiều bị phế vào năm thứ năm Nguyên Quang là một người có gương mặt tròn trịa và đôi mắt u buồn.

"Hoàng hậu nương nương, cúng bái hành lễ trong cung là việc bất kính. Huống chi, đây là một cuộc cúng bái hành lễ mà không ai có thể nói rõ hậu quả." Cuối cùng đọng lại là tiếng thở dài của Sở Phục.

Năm Nguyên Quang thứ năm, Sở Phục bị xử chém ngang hông.

Năm Nguyên Quang thứ năm, Trần A Kiều bị bãi lui về Trường Môn, sau đó lại bị đuổi giết.

Năm Nguyên Quang thứ năm, Hàn Nhạn Thanh xuyên không tới triều Tây Hán.

Cũng vào năm đó, A Kiều qua sông đốt thuyền nhưng lại chuốc lấy cơn thịnh nộ của Lưu Triệt, cuộc cúng bái hành lễ đó coi như bị chôn vùi trong cát bụi lịch sử.

"Lăng Nhi", A Kiều hơi chần chừ, "Muội còn nhớ chuyện của Sở Phục không?"

Lưu Lăng lắc đầu, "Tỷ biết muội đã bị mất ký ức mà. Chẳng qua", nàng suy nghĩ một lát, "Người năm đó đi theo muội đến kinh thành là Lôi Bị. Muội đã từng nghe nói, dường như Sở Phục có liên quan đến cả muội và Vệ Tử Phu."

"Như vậy", Trần A Kiều nheo mắt, "Phải có chuyện gì đó mới khiến cho một nữ vu sư một lòng chuyên tâm đạo thuật biết rõ rằng phải chết mà vẫn muốn mưu hại một vị hoàng hậu chứ?"

https://thuviensach.vn

Việc xuyên không của bốn người bọn họ rốt cuộc là do lực lượng nào? Thời kỳ đầu triều Hán cực kỳ sợ hãi thuật Vu cổ, dù là ngang ngược như Trần A Kiều cũng không có dũng khí nếm thử. Cuộc cúng bái hành lễ năm đó cuối cùng lại biến thành Vu cổ. Trên thực tế, biến cố vào năm Nguyên Quang thứ năm kia là vết sẹo mà Trần A Kiều, Lưu Lăng cho tới Vệ Tử Phu đều không muốn chạm vào. Một người con gái vốn không phải có thiên tính thích đùa bỡn quyền thế. Cả ba người con gái sau biến cố kia đều đã dần trưởng thành.

Vậy còn Lưu Triệt? Người đàn ông mà ba người con gái cùng yêu năm đó bàng quang quan sát tất cả mọi chuyện, chẳng biết có giống như coi diễn trò hay không? Xét theo một khía cạnh nhất định, chẳng phải vị đế vương đầy tâm cơ đó đã hiểu rõ các nàng như lòng bàn tay?

Chương 31: Hoa này tàn hết chẳng còn hoa

“Nô tài phụng mệnh Trần nương nương đưa trà Minh Tiền tốt nhất Trường Môn tới dâng Hoàng thượng nếm thử.” Nội thị cung Trường Môn là Thành Liệt quỳ trong điện Tuyên Thất, dập đầu bẩm.

“Ồ, trà Minh Tiền”, Lưu Triệt cảm thấy rất thú vị với cái tên này, “Tên đúng là không tồi.”

“Trà này nghe nói được chế biến từ những búp trà non nhất hái trước dịp Thanh minh, lá trà xanh biếc còn nguyên răng cưa, nước trà trong vắt, do đó mới có tên là trà Minh Tiền.”

“Dương Đắc Ý!” Lưu Triệt quay sang bảo: “Pha trà Minh Tiền uống thử xem.”

https://thuviensach.vn

“Dạ!” Dương Đắc Ý khom người đáp, tiến lên đón lấy.

“Dương công công hãy nhớ kỹ căn dặn của nương nương nhà tôi”, Thành Liệt cúi đầu nói thêm, “Nấu nước pha trà phải dùng nước suối loại tốt nhất, đun lửa thật to cho sôi sủi bong bóng lên rồi rót vào ấm, khoảng bảy phần nước là vừa, sau một lát là uống được.”

“Ngươi cũng nhanh nhẹn đấy”, Lưu Triệt nhìn lại.

“Đó là lời Trần nương nương dặn nô tài khi dâng trà lên điện Tuyên Thất.”

Lát sau, trà Minh Tiền đã được mang lên. Lưu Triệt nâng chén trà, thấy nước trong chén màu xanh ngắt, lá trà nhỏ xanh nõn bằng nhau chằn chặn, xếp san sát trông rất sống động, hương thơm thanh thoát nồng đậm như mùi hoa lan thì không khỏi tặc lưỡi khen ngon.

Thành Liệt nói: “Nương nương còn dặn nô tài xin ý chỉ của Hoàng thượng rằng ngày mồng mười tháng tới là sinh nhật Trưởng công chúa Quán Đào, nương nương hy vọng có thể dẫn hai vị điện hạ tới phủ Đường Ấp hầu chúc thọ để thể hiện lòng hiếu thảo.”

“Thế à?” Lưu Triệt chững lại, hơi nheo mắt, “Hiếu đứng đầu trong trăm việc thiện, Trần hoàng hậu có ý đó thì trẫm rất vui lòng, đâu có lý gì lại không cho phép chứ?”

Lưu Triệt nhấp một ngụm trà Minh Tiền, quả nhiên thấy vô cùng thanh dịu, hương thơm còn đượm mãi nhưng y đã không còn lòng dạ nào thưởng thức trà, đặt luôn chén xuống, phất tay, “Ngươi lui xuống trước đi.”

“Dạ.” Thành Liệt cung kính bái chào.

https://thuviensach.vn

Ngày mồng mười tháng Mười năm Nguyên Sóc thứ sáu chính là sinh nhật lần thứ sáu mươi của Trưởng công chúa Quán Đào. Trưởng công chúa đã kinh qua ba triều đại nên danh tiếng vang dội khắp kinh thành. Mặc dù mang nhiều điều tiếng về việc A Kiều bị phế ngôi hoàng hậu nhưng Lưu Triệt vẫn nhớ tình nghĩa năm xưa có công phò trợ y lên ngôi nên vẫn đối xử tử tế với Đường Ấp hầu. Vì vậy, tuy không còn sức ảnh hưởng như trước nhưng Trưởng công chúa Quán Đào vẫn là một nhân vật không thể bỏ qua ở chốn kinh thành. Đến ngày sinh nhật, rất đông khách khứa xếp hàng dài đợi trước cửa phủ, ngựa xe như nước.

"Khách đã đến đủ chưa?" Em trai thứ của Đường Ấp hầu Trần Việt ra trước cửa phủ hỏi.

"Bẩm nhị thiếu gia, cũng tới sáu bảy phần rồi ạ." Trần Lăng khom người đáp.

Đúng vào lúc đó, một chiếc xe từ góc phố chạy ra, hai con ngựa kéo xe toàn thân trắng như tuyết, chỉ có một điểm đen trên móng, to khỏe khác thường. Xe ngựa dừng lại trước cửa phủ Đường Ấp hầu mà chẳng làm bốc lên một tý bụi nào, hai bên xe có khảm phù hiệu riêng của cung đình.

"Đây rồi!" Trần Thương vui mừng ra lệnh cho lính gác cổng, "Mở rộng cổng phủ ra!"

Xe ngựa chạy thẳng một mạch đến nội viện mới dừng lại. Trần Thương bước lên chào, "Cung đón nương nương về phủ."

Trần A Kiều ngồi trong xe khẽ lên tiếng đáp lời, đợi hai đứa bé và Lưu Lăng xuống xe xong mới cầm một chiếc đèn giấy vén rèm, nhìn Trần Thương cười dịu dàng, "Bao năm rồi không gặp, Tam ca vẫn mạnh khỏe chứ?"

https://thuviensach.vn

Theo thứ hạng con cháu trong phủ Đường Ấp hầu thì Trần Thương đứng thứ ba, lúc này hắn nhìn người con gái từ trên xe bước xuống, cảm giác bồi hồi. Mặc dù không phải cùng mẫu thân sinh ra nhưng Trần Thương biết rõ về vị tiểu thư bảo bối độc nhất của Trần phủ này. A Kiều được quá nhiều sủng ái nên sinh tính kiêu căng ngang ngược, trước mặt Hoàng thượng cũng không nhượng bộ lấy một li nên kết quả là bị bãi về Trường Môn. Theo hắn đây cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nhưng thời gian bảy năm có thể làm thay đổi một con người đến thế này sao? Người con gái trước mắt tuy khuôn mặt vẫn ẩn chứa đầy ngạo khí nhưng thái độ thì lại rất ôn hòa, mềm mại như hoa cúc nở trong vườn vào độ chính thu.

"Hèm." Được Trần Lãng ho khan nhắc nhở, Trần Thương mới hoàn hồn lại được, vội nói, "Trưởng công chúa đã chờ ở bên trong từ lâu rồi, nương nương hãy vào nhanh lên."

Phủ Đường Ấp hầu tích lũy phú quý suốt trăm năm nên huy hoàng lộng lẫy không thua kém bất kỳ một phủ Hầu tước nào ở trong kinh thành.

Trần A Kiều cúi đầu, "Ta còn chưa dâng lễ chúc thọ thì làm sao dám mặt dày đi vào cơ chứ?"

"Nương nương nói quá lời, chỉ cần nương nương tới thì đã là lễ chúc thọ lớn nhất đối với Trưởng công chúa rồi." Trần Thương đỡ lời, "Huống chi nương nương không vào thì làm thế nào dâng lễ chúc thọ được chứ?"

"Lễ chúc thọ của ta lại phải dâng lên ở bên ngoài mới được." Trần A Kiều giơ tay đưa ra chiếc đèn cung đình. Trần Thương bấy giờ mới nhìn thấy chiếc đèn này được chế tạo bằng cách dùng giấy Tức Lam tốt và dai nhất bịt kín phần trên của đèn rồi dùng bút lông thật nhỏ viết lên trên đó gần trăm chữ Thọ lớn nhỏ không đều nhau, thiết kế cực kỳ độc đáo.

https://thuviensach.vn

“Lăng Nhi, đưa mồi lửa cho ta.”

Trần Thương thấy nàng cầm chiếc đèn cung đình đi xuống khỏi đình viện, đến một nơi trống trải đốt lên rồi nhẹ nhàng tung lên. Sau đó trước ánh mắt trợn tròn ngạc nhiên của hắn, chiếc đèn nương theo chiều gió thổi, từ từ bay lên. Lúc này đang mùa thu, trời cao trong xanh, gió tây nhè nhẹ, chiếc đèn cứ thế trôi về hướng nội viện.

“Đây là cái gì vậy?” Một người trong nội viện nhanh mắt phát hiện ra vội hỏi.

Chiếc đèn cung đình tinh xảo bay trên không trung, ánh lửa rực rỡ làm cho chữ Thọ trên giấy càng phát sáng rõ ràng, cứ thế lững lờ theo gió cuốn về phương xa.

“Cũng không có gì đâu, đó là do Kiều Kiều nhớ tới người mẫu thân yêu thương con gái suốt bao năm mà không biết lấy gì báo đáp nên mới cố ý dành nửa tháng tự tay chế tạo chiếc đèn lồng cung đình, viết lên trăm chữ Thọ để cầu nguyện cho mẫu thân được sống lâu trăm tuổi.” Trần A Kiều vừa bước vào phòng vừa lên tiếng.

“Việc gì phải làm thứ đồ chơi này.” Lưu Phiếu vui vẻ bước tới, khoác tay nhìn nàng trìu mến: “Thảo nào mẫu thân cứ máy mắt mãi, con đến là tốt lắm rồi.”

Bên trong phủ, mọi người trầm trồ xuýt xoa nhìn đèn cung đình càng bay càng cao. Chợt có một vị phu nhân quen thân với Trưởng công chúa Quán Đào hỏi, “Lễ chúc thọ thực sự rất độc đáo, lòng hiếu thảo của Trần nương nương thật đáng khen ngợi. Nhưng mà tiện thiếp không hiểu được làm thế nào mà đèn lại bay lên được vậy?”

“Chiếc đèn này được gọi là đèn trời”, Trần A Kiều nhẹ nhàng đáp.

https://thuviensach.vn

“Tương truyền rằng chỉ cần người đốt đèn trời thành tâm cầu phúc thì đèn trời sẽ bay đến tận tay Thiên đế, thực hiện một nguyện vọng của người thắp đèn.” Trưởng công chúa Phi Nguyệt Lưu Lăng quay sang giải thích cho mọi người rồi đi tới trước mặt Trưởng công chúa Quán Đào, hơi nhún mình xuống, “Phi Nguyệt chúc Trưởng công chúa phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

“Đa tạ Trưởng công chúa Phi Nguyệt”, Lưu Phiếu đáp lễ. Bà nhìn cháu gái ngoại Lưu Sơ đang túm tay áo A Kiều và Lưu Mạch bên cạnh nàng rồi âu yếm gọi, “Mạch Nhi, Sơ Nhi, đến đây với bà nào.”

“Bà ngoại”, Lưu Sơ buông tay áo mẫu thân rồi nhào vào trong lòng bà ngoại.

“Kiều Kiều”, Lưu Phiếu bế cháu ngoại, giọng bùi ngùi, “Hôm nay mẫu thân đã ngần này tuổi rồi, chỉ cần con cùng Mạch Nhi, Sơ Nhi cùng các anh của con có thể luôn ở bên cạnh là mẫu thân tâm rồi. À, còn cả Yến Nhi nữa.” Bà quay đầu lại nhìn vào con trai nuôi Đổng Yến đang đứng ở phía sau, nói thêm một câu trấn an.

“Mẫu thân”. Trần A Kiều cảm động, nép sát vào người Lưu Phiếu, mặc dù nàng biết rõ khát vọng quyền lực trong lòng người phụ nữ cao quý từng trải qua ba triều đại Văn, Cảnh, Vũ Đế này căn bản không bao giờ ngừng nghỉ, nhưng giờ khắc này vẫn cảm động trước tình mẫu thân yêu con chân thành của bà. Nàng nhớ lại cảnh nhiều năm về trước, A Kiều đội mũ phượng đi ra ngoài phủ Đường Ấp hầu, ngồi lên long xa rước dâu còn Lưu Phiếu thì nhòa lệ đưa tiễn. Nàng cũng nhớ lại ở một thế giới khác, Nhạn Thanh nhiều lần nửa đêm tỉnh mộng, thấy mẹ ngồi ở đầu giường thở dài, ánh mắt ai oán. Rất nhiều lần Nhạn Thanh muốn hỏi mẹ rằng cứ nhớ nhớ thương thương người đàn ông đã bỏ rơi mình thì có đáng không? Thế nhưng nàng còn chưa kịp hỏi thì mẹ nàng đã ra đi mãi mãi. Khi đó nàng đã

https://thuviensach.vn

thề với lòng mình rằng đã sinh ra làm thân con gái nhất quyết không chịu cảnh Kim ốc tàng Kiều.

Thế sự xoay vần, vận mệnh lại đưa nàng tới nơi này, phục sinh làm con gái của Lưu Phiếu. Lưu Phiếu thì lại hy vọng nàng sẽ gánh vác trọng trách chấn hưng gia tộc, sống mãi trong cái thời đại lịch sử đã tạo nên giai thoại Kim ốc tàng Kiều tuyệt đẹp nhưng lại phải ở bên cạnh người đàn ông đã tự tay hủy hoại mình.

Đã sinh làm thân con gái nhưng nhất quyết không chịu cảnh Kim ốc tàng Kiều. Lịch sử tựa như cát bụi, nào ai còn nhớ rằng bốn chữ "Kim ốc tàng Kiều" vốn là lời thề một người đàn ông dành cho người vợ chính thức của mình.

Trần A Kiều ngồi trong lầu Mạt Vân nơi mình thường ở trước khi tiến cung, nghe ngoài viện ăn uống linh đình. Đình viện mùa thu râm mát, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu xuống, những chiếc bồn lớn bên song cửa sổ nở đầy hoa cúc.

"Ngắm cúc ăn cua. Đáng tiếc là thời nay vẫn chưa có phong tục luộc cua." Lưu Lăng vừa nằm vừa nói bâng quơ.

"Muốn ăn cua à." Trần A Kiều vừa rót rượu vừa nói: "Tự mình làm đi. Chờ ai đem đến cho muội nữa?"

A Kiều ngả người trên chiếc trường kỷ mới bảo làm, mái tóc dài buông xõa, vẻ mặt mệt mỏi. "Ở nơi này cũng tốt, ít nhất là tạm thời không phải lo bị người tính kế, bày đặt ra cái trò gì đó." Lúc nói vậy, nàng không hề biết rằng ngay cả mong ước nhỏ nhoi đó cũng không thể thực hiện trong ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

Trưởng công chúa Quán Đào đang ngồi ghế chủ tọa trên sảnh đường mỉm cười xã giao chào khách, chợt thấy Trần Lãng bước nhanh đến gần, sắc mặt có vẻ hoảng hốt thì tỏ ý không vui hỏi: "Có chuyện gì?"

"Trưởng công chúa", Trần Lãng vẻ mặt kỳ lạ, nói khẽ: "Hoàng thượng tới, vừa vào phủ xong."

"Cái gì?" Lưu Phiếu lập tức bình tĩnh lại, đứng lên mỉm cười nói với các quan khách, "Các vị cứ dùng bữa, ta ra ngoài một lát." Bà đưa mắt nhìn Trần Lãng rồi cấp tốc rời khỏi tiệc đi vào hậu phủ, quả nhiên thấy Hoàng đế đang đứng ở trên hành lang có thủ lĩnh thị vệ là Mã Hà La và Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý theo hầu giá.

"Cô cô", Lưu Triệt quay đầu lại nói: "Cô cô hôm nay làm lễ mừng thọ, Triệt Nhi tới đây xin uống chén rượu. Cô cô có nể mặt hay không?"

"Hoàng thượng nói gì chứ?" Lưu Phiếu vui vẻ, "Hoàng thượng tới đây là cô cô hết sức vinh hạnh rồi." Bà xoay người lại ra lệnh, "Người đâu, bày một bàn tiệc rượu ở đình Viễn Tương rồi mời Hầu gia và mấy vị thiếu gia tới."

"Triệt Nhi trước đây đã tới Hầu phủ nên chắc chắn biết rằng", Lưu Phiếu xoay người lại nhìn Lưu Triệt và nói đầy ý tứ sâu xa, "đình Viễn Tương là nơi trang trọng nhất của phủ Đường Ấp hầu. Kể ra cũng lạ, sau khi Sơ Nhi về phủ ở một đêm vào năm ngoái thì hoa cúc của phủ Đường Ấp hầu năm nay nở rất nhiều. Đình Viễn Tương là nơi ngắm hoa cúc tốt nhất."

Lưu Triệt gật đầu, "Như vậy thì xin làm phiền cô cô."

Trong đình Viễn Tương của phủ Đường Ấp hầu.

"Thần, Trần Việt, Trần Thương, Trần Chẩn tham kiến Hoàng thượng."

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt ngồi trong đình, bình thản, “Các vị biểu huynh, mời đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

Đường Ấp hầu Trần Việt dẫn hai đệ đệ bước lên đình, khom người hành lễ, “Thánh giá tới phủ Đường Ấp hầu mà thần không nghênh đón từ xa, thật là có lỗi.”

“Là do trẫm không cho người nhà vào báo, Việt biểu huynh có tội gì chứ?” Lưu Triệt nhướng mày, phất tay, “Hôm nay trẫm tới mừng ngày sinh của cô cô chứ không phải để cho cả nhà cô cô phải đón trẫm. Các vị biểu huynh, ngồi xuống đi.”

Trần Việt lại cáo tội một lần nữa rồi mới ngồi xuống, “Thật ra trong cung Vị Ương thứ gì cũng có, hôm nay Hoàng thượng đến thăm thì thần cũng không dám khoe khoang. Duy chỉ có Bích Nhưỡng Xuân là do Trần nương nương biết thần thích rượu ngon nên đặc biệt đưa tới, có thể cùng với rượu Đào Hoa Trang ở Hoài Nam xưng là thiên hạ song tuyệt. Hoàng thượng nhất định phải nếm thử.”

“Ô?” Lưu Triệt ngẩng đầu, “Những thứ kỳ lạ mà A Kiều dùng thì trẫm đã lĩnh giáo rồi. Hôm nay nàng mang theo Mạch Nhi, Sơ Nhi trở về phủ chúc thọ sao còn có thể quấy rầy Đường Ấp hầu?”

“Điều này…” Trần Việt cẩn thận liếc qua sắc mặt mẫu thân ngồi bên tay trái Hoàng đế, đắn đo, “Trần nương nương sinh ra trong phủ Đường Ấp hầu, gia mẫu vô cùng yêu thương, tất cả bày biện trong phủ vẫn giữ như trước, đâu thể nói đến hai chữ quấy rầy.”

https://thuviensach.vn

Mọi người đang nói chuyện thì người hầu của Hầu phủ đã mang Bích Nhưỡng Xuân tới rót mời, Dương Đắc Ý thử độc xong liền dâng lên cho Lưu Triệt.

"Quả nhiên là rượu ngon", Lưu Triệt nâng chén rượu trong tay lên nhấp thử một ngụm, thấy chất rượu trong vắt, hương thơm ngào ngạt thì thật lòng khen ngợi.

"Nói như vậy", y hơi nghiêng người, nhìn về chỗ lầu Mạt Vân, nơi Trần A Kiều hiện giờ đang ở, giơ chén lên uống một hơi cạn sạch. "A Kiều bây giờ đang ở bên kia?"

"Đúng vậy."

Bích Nhưỡng Xuân vào miệng lại biến thành ngọt, dư vị lắng mãi, Lưu Triệt bất giác uống thêm mấy chén, mỉm cười quay sang định nói chuyện với Trưởng công chúa Quán Đào thì chợt thấy ngứa sau gáy, Dương Đắc Ý bên cạnh thét lên kinh hãi, "Hoàng thượng…"

"Rượu có độc?" Mã Hà La lạnh lùng lên tiếng, lập tức rút bội kiếm ra khỏi vỏ.

"Rượu của phủ Đường Ấp hầu không thể nào có độc." Lưu Phiếu giận tái mặt, dáng điệu uy nghiêm. Khí thế của một công chúa đã từng trải qua ba triều khiến Mã Hà La không dám tiến lên, nhìn sang Lưu Triệt thì thấy y lên tiếng, "Chuyện không có gì đáng lo." Y đưa tay sờ thì thấy trên cổ nổi lên mấy mẩn đỏ, không lâu sau thì lác đác trên mặt cũng có vài chỗ.

"Thật giống như là… bệnh sởi.", Dương Đắc Ý do dự nói.

Huynh đệ Trần Việt, Trần Thương liếc mắt nhìn nhau rồi Trần Thương bật kêu "a" một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì vậy?” Lưu Triệt cau mày vẻ không vui.

“Lúc Đại tư nông Tang Hoằng Dương đưa rượu đến phủ đã từng nói đùa rằng Mạch… Hoàng tử trưởng điện hạ không thể uống được rượu này. Khi mới tới điện Trường An, điện hạ đã từng uống thử một lần, kết quả là cả người nổi mẩn, phải được A Kiều chữa mới khỏi.” Trần Thương vừa nói tiếp vừa ngầm liếc về phía Lưu Triệt, hạ giọng, “Hoàng thượng và Hoàng tử trưởng là cha con, nói không chừng…”

“Không thể có khả năng này.” Dương Đắc Ý lên tiếng, chất giọng đã eo éo càng thêm cao lanh lảnh. “Hoàng thượng chưa từng kiêng rượu. Trước đây cũng chưa từng xảy ra chuyện như thế này.”

“Có thể là”, Trần Việt do dự, “Nghe nói Bích Nhưỡng Xuân là rượu được chưng cất ra, nồng độ mạnh hơn rượu thường rất nhiều nên Hoàng thượng mới bị phản ứng.”

“Giai Nghê”, Lưu Phiếu lập tức quyết đoán ra lệnh, “Mau đến lầu Mạt Vân thông báo cho Trần nương nương bảo nương nương chuẩn bị tất cả các loại thuốc để trị liệu chứng bị nổi mẩn do uống rượu. Hoàng thượng”, bà quay sang Lưu Triệt, “Thường nghe nói nổi mẩn không được ra gió. Trong đình Viễn Tương gió lớn quá, kính xin ngự giá rời đến lầu Mạt Vân.”

“Uống rượu nổi mẩn?” Trần A Kiều nghe thị nữ Giai Nghê bẩm báo xong thì há hốc miệng. “Hoàng thượng trước kia cũng không kiêng rượu…” Nàng còn chưa dứt lời thì đã nghĩ ra điểm mấu chốt trong đó, phất tay, “Ta biết rồi, ngươi đi xuống lấy chút Cam thảo và Đỗ hành, Cát hoa, Hoắc hương rồi mang tới đây.”

“Dạ!” Giai Nghê cúi người chào rồi nhón bước lui ra, lúc đi qua còn tròn mắt lạ lùng nhìn Lưu Lăng đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

https://thuviensach.vn

“Muội làm ơn kiềm chế một chút đi.” Trần A Kiều trừng mắt nhưng bản thân cũng không nhịn được cười.

“Mẫu thân”, Lưu Sơ bĩu môi, “Chỉ là uống rượu nổi mẩn thôi mà, ca ca cũng từng bị như thế, có gì đáng buồn cười đâu chứ?”

“Tảo Tảo”, Lưu Mạch gắt lên vẻ lúng túng.

“Không sai. Uống rượu nổi mẩn thì không có gì buồn cười, nhưng mà”, Lưu Lăng dễ dàng tránh khỏi tay của A Kiều nói ra câu tiếp theo, “người uống rượu nổi mẩn lại không đúng.” Nàng tưởng tượng tới hình dạng Hán Vũ Đế Lưu Triệt lừng lẫy trong lịch sử bị nổi mẩn toàn thân thì lại cười phá lên.

“Lăng Nhi có chuyện gì buồn cười hay sao?” Từ ngoài cửa truyền vào thanh âm lạnh nhạt.

Lúc y tiến vào thì Lưu Lăng vẫn còn đang cười, cuối cùng mới dần dần ngừng lại, ngồi trên ghế khẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía Lưu Triệt được Trưởng công chúa Quán Đào và Dương Đắc Ý tháp tùng đang đi tới trước lầu.

Khi A Kiều quay đầu nhìn lại thì Lưu Triệt đã vào đến trong lầu, vì ngược sáng nên không rõ sắc mặt. Mặc dù y bị nổi mẩn đỏ trên mặt nhưng vẫn tỏ thái độ bình thản chứ không cuống quýt như Mạch Nhi lần trước, nhìn qua cũng không mất đi bao nhiêu vẻ tuấn tú. Nói cho cùng thì Hán Vũ Đế Lưu Triệt cũng chỉ là một người bình thường. Nàng khép mắt, đột nhiên thấy ý nghĩ thông thoáng, xóa bỏ đi những sợ hãi đối với y vẫn ăn sâu tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

“Nương nương”, Giai Nghê chạy vào bẩm, “Toàn bộ thuốc nương nương cần đã được chuẩn bị xong.”

“Tốt. Để thuốc đó rồi lui xuống đi”, Lưu Phiếu ra lệnh.

“Dạ.”

“Công chúa Phi Nguyệt, lúc trước nghe Đồ phu nhân nói có một số chuyện về cháu, ta cũng có chút hứng thú.” Lưu Phiếu lại quay sang Lưu Lăng, “Nếu cháu không ngại thì đi qua đây nói chuyện riêng với ta.”

Lưu Lăng hiểu ý của bà, liếc nhìn A Kiều rồi gật đầu, “Đại trưởng công chúa đã nói vậy thì cháu nào dám không tuân mệnh?”

“Mạch Nhi, Sơ Nhi, các cháu cũng đi theo luôn.”

Trần A Kiều buồn bực nhìn mẫu thân dẫn hết tất cả mọi người ra khỏi lầu Mạt Vân. Dương Đắc Ý cũng khẽ khàng lui ra, không quên cẩn thận khép cửa lại.

Trong khoảnh khắc, trong lầu Mạt Vân chỉ còn có hai người.

Lưu Triệt không nói gì, bước nhẹ đến bên cửa sổ, ở đó có đặt một cây đàn cổ rất tinh xảo. “Kiều Kiều”, Lưu Triệt vuốt ve thân đàn, “Trẫm nhớ rằng nàng hồi còn bé đã từng học đàn một thời gian nhưng không yêu thích, thậm chí còn đập cả cây cây đàn Thính Tuyết này xuống đất, trên giá cây đàn vẫn còn lưu lại dấu vết từ lúc ấy.”

“Không đúng, là ở trên thân đàn, dấu vết đó còn lưu ở phía bên tay trái.” Trần A Kiều lắc đầu, “Có thể là do quá lâu rồi nên Hoàng thượng nhớ sai đó.”

https://thuviensach.vn

“Vậy à”, Lưu Triệt đáp khẽ rồi sờ qua bên trái thân đàn, cảm giác lồi lõm, quả nhiên có dấu tích.

“Khi đó, nàng học đàn, trẫm học địch[1], dường như rất bướng bỉnh khiến sư phụ tức uất lên.”

[1] Địch: Cây sáo thổi ngang gọi là địch.

“Rõ ràng Hoàng thượng thông minh hơn A Kiều nhiều, sao lại phải khiêm nhường như thế chứ?” Trần A Kiều lơ đãng cúi người xuống, “Tạ sư phụ dạy đàn vẫn thường nói chỉ cần thiếp có được một nửa trí thông minh và lòng kiên nhẫn của Thái tử đã là tốt lắm rồi.”

Lưu Triệt im lặng, một hồi lâu mới xoay người nhìn nàng như nghĩ đến điều gì, “Khi còn bé, Kiều Kiều ghét nhất là đọc sách, thế mà bây giờ lại nhớ được dược tính của các loại dược liệu.” Y nhìn A Kiều bắt đầu đong đếm phối hợp các loại dược liệu rồi tiến hành chế biến, nói vẻ bâng quơ.

“Khi còn bé, Triệt Nhi cũng là một cậu bé rất ngây thơ đáng yêu, nhưng bây giờ biến thành cực kỳ lạnh lùng đa nghi. Con người phải thay đổi, nếu không thì làm sao trưởng thành được chứ?”

“Ngồi xuống đi”, nàng chỉ vào chiếc ghế, huơ huơ thảo dược trong tay, “Xức thuốc”

“A Kiều tỷ”, Lưu Triệt cũng không tức giận, gọi nàng một tiếng rồi mới ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, “Triệt Nhi vẫn thích được nàng gọi mình là Triệt Nhi.”

Cánh tay nàng chợt run rẩy, thiếu chút nữa bị nét tĩnh lặng trong ánh mắt luôn sắc bén của người đàn ông này, ít nhất là trong khoảnh khắc vừa rồi, đã nói thật với lòng mình.

https://thuviensach.vn

“Bát nước đổ đi khó lấy lại.” Nàng mím môi, “Quá khứ vẫn là quá khứ, xưng hô thế nào thì còn phải do tình cảm.”

…

“Đàn cho trẫm một khúc.”

“Sao? Yêu cầu này là Hoàng thượng lấy thân phận đế vương ra lệnh cho thiếp sao?”

“Kiều Kiều”, y mở mắt ra, ánh mắt lóe lên sắc bén, “Nàng chớ quên rằng trẫm vẫn là phu quân của nàng.”

“A”, nàng mỉa mai, “Nếu như thế thì thiếp cự tuyệt.”

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt nheo mắt lại nhưng vẫn hết mực nhẫn nại, “Nàng đừng khiêu khích trẫm quá mức.”

“Hai người thỏa hiệp với nhau là vì hy vọng sẽ nhận được hồi báo từ đối phương.” Nàng nhìn thẳng vào mắt y, nói rành mạch từng chữ, “Hiện giờ thiếp không cầu xin điều gì, cũng không có gì để mất đi, thế thì cần gì phải tự ép mình phải nghênh đón người.”

Lưu Triệt vươn tay ra nắm chặt lấy tay nàng đang định thu về, “Nhưng nếu trẫm không cho phép thì sao?”

Bàn tay Lưu Triệt rất nóng, rất kiên định, đó là một đôi tay thuộc về đế vương nhưng lại không phải là đôi tay của người đàn ông mà nàng nguyện ý yêu thương. “Hoàng thượng”, nàng nói chậm rãi, trong lòng tĩnh lặng như nước, “Thiếp muốn gọi người đến dọn dẹp.”

https://thuviensach.vn

Hai cặp mắt gần nhau trong gang tấc, vẫn là nét mi khóe mắt quen thuộc đó nhưng cái nhìn đã biến đổi trở nên trong veo như nước, không phải là cặp mắt luôn mang vẻ si mê trong ký ức trước kia. Lưu Triệt rốt cục đã có thể tin tưởng sự lạnh lùng xa cách với y của Trần A Kiều ngay từ khi bắt đầu trở về cung không phải là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt mà luôn luôn phản ánh ý thức chân thật của nàng.

Theo Niếp Mông hồi báo, năm xưa, A Kiều sau khi bị trọng thương đã được một gia đình nông dân cứu và vẫn luôn ở trong thôn xóm bên ngoài thành Trường An, sau đó lần lượt gặp Tiêu Phương, Tang Hoằng Dương, Quách Giải, Liễu Duệ, mãi đến khi sinh xong Lưu Mạch, Lưu Sơ thì mới theo sư phụ Tiêu Phương trở về Đường Cổ Lạp Sơn. Lưu Triệt cúi đầu giấu đi vẻ u uẩn trong mắt. Nàng cũng không phải trải qua chuyện gì quá đặc biệt nhưng sao lại có thể có một linh hồn hoàn toàn mới như vậy chứ?

"Kiều Kiều", y nhìn ra những mảng hoa cúc đang nở rực rỡ như gấm ở bên ngoài khung cửa sổ, "Dường như từ nhỏ nàng đã thích hoa cúc."

"Dĩ nhiên", Trần A Kiều mỉm cười ngâm nga:

"Đâu phải muôn hoa ưu ái cúc,

Hoa này tàn hết chẳng còn hoa."

"Dường như hoa cúc tàn rồi còn có hoa mai mà", Lưu Triệt nhìn nàng, ý cười hiện lên trong mắt, nói nhẹ như gió thoảng.

Thu về đóa đóa tựa Đào gia

Rộ khắp bên hiên bóng cũng tà

Đâu phải muôn hoa ưu ái cúc

https://thuviensach.vn

Hoa này tàn hết chẳng còn hoa

(Cúc hoa – Nguyên Chẩn)

Chương 32: Cỏ đoạn trường là hoa phù dung

"Hoàng thượng", Dương Đắc Ý khom người hỏi, "Không còn sớm nữa, có nên lên đường hồi cung hay không?"

Lưu Triệt khẽ gãi cổ, do dự, "Vậy đi, đợi… ngày mai trở về cũng được."

Huân hương vẫn tỏa ra thoang thoảng từ miệng con thú ngọc ở trong góc phòng. Bên ngoài lầu Mạt Vân, mặt trời đỏ rực đang khuất dần về phía tây, đổ bóng chiều lên khắp phủ Đường Ấp hầu trông đẹp đẽ mà u uẩn. Hoa cúc nhuộm dưới nắng chiều cũng ánh lên vẻ tươi đẹp mà cô liêu.

"Hoa khi nở rộ… cũng tựa không có hoa sao?", Lưu Triệt khẽ chép miệng rồi hỏi, "Trần nương nương đâu?"

"Sau bữa tiệc chúc thọ, Trưởng công chúa Phi Nguyệt Lưu Lăng từ biệt trở về Trường Môn. Trần nương nương ra tiễn, khi quay về nói không muốn quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi, nên tự trở về chỗ của mình."

"Không muốn quấy rầy", Lưu Triệt lặp lại, chắp tay đi tới cửa sổ. Y thấy cây đàn Thính Tuyết vẫn nằm nguyên dưới khung cửa sổ, sạch sẽ không bám chút bụi thì đoán rằng chủ nhân tuy đã biệt ly mấy năm nhưng vẫn thường có người tới sửa sang quét dọn lầu Mạt Vân này. Năm xưa đúng là Quận chúa Đường Ấp Trần A Kiều được sủng ái hơn tất cả mọi người trong

https://thuviensach.vn

thiên hạ. Ông ngoại là hoàng đế, cậu là hoàng đế, chồng cũng là hoàng đế. Không còn có một người phụ nữ nào có thân thế oai phong hiển hách như vậy. A Kiều bắt đầu học đàn vào năm sau khi có chuyện Kim ốc tàng Kiều. Khi đó, nàng đã là thái tử phi tương lai, kiêu căng tự phụ khăng khăng không chịu học đàn. Cô cô dọa nàng, "Con gái mà không học đàn để chồng tương lai ghét bỏ thì đừng có khóc."

Nàng liền tới tìm y, lo lắng hỏi: "Triệt Nhi, mẹ nói như vậy có phải thật hay không?"

Y mỉm cười đáp, "A Kiều tỷ, làm gì có chuyện như vậy? Triệt Nhi vĩnh viễn thích A Kiều tỷ."

Lúc đó, y lại cảm thấy nàng kiêu căng đến độ đáng yêu. Trong cung Vị Ương đầy rẫy loại người muôn hình muôn vẻ nịnh hót bợ đỡ nhưng y biết rõ rằng người con gái kiêu kỳ tự phụ nhất Đại Hán này đối xử với y rất chân thành. Có lẽ bởi vì tính tình của nàng trong sáng ngay thẳng, liếc mắt là có thể thấy được chỗ sâu kín nhất, hoàn toàn không có một chút giả dối. Tính kiêu căng ghen tuông của nàng sau này làm y vô cùng chán ghét nhưng trong mắt y thời điểm đó thì cực kỳ thú vị, cực kỳ đáng yêu.

Lúc đầu, có lẽ y đã thích A Kiều thực sự, y vẫn nhớ mãi cô bé có gương mặt kiều diễm tựa hoa sen đã nắm tay y bên hòn giả sơn trong điện Chiêu Dương, chỉ có điều là lòng yêu thích đó bị nhấn chìm trong nỗ lực vô cùng thận trọng nhằm duy trì quan hệ với nàng. Khi đó, mẹ y mới vừa giành được địa vị hoàng hậu không lâu. Vương hoàng hậu cẩn thận căn dặn y: "Triệt Nhi, con phải nhường nhịn A Kiều không được làm cho con bé bất mãn. Bởi vì một khi con bé bất mãn đối với con thì địa vị của mẹ con chúng ta có thể bị lung lay."

Y vẫn còn nhớ rằng thuở bé đã hết sức thông cảm với Bạc hoàng hậu bị phế vì không có con. "Chẳng qua chỉ là không có con mà thôi, tại sao lại

https://thuviensach.vn

nhất định phải bị phế đi chứ? Cữu cữu đúng thật là vô tình.” Rất nhiều năm sau chính nàng cũng tức giận hoàng gia bởi vì cái nguyên nhân tương tự như thế. Nếu hồi tưởng lại chuyện năm xưa thì có cái cảm giác cách biệt thế hệ hay không? Tại sao hai vị hoàng hậu của hai đời trước sau lại có kết cục giống nhau đến thế. Nhưng Bạc hoàng hậu bị phế là bất đắc dĩ vì không có con. Còn A Kiều thì chính là do một tay y gây ra. Cho dù là ở trong những ngày tháng gian nan nhất thì y vẫn không thay đổi quyết định này. Đơn giản là một khi đã nếm trải cái cảm giác bị ngoại thích buộc chân trói tay rồi thì không còn bao giờ muốn thấy Trần gia trăm năm hiển hách trở thành ngoại thích mới. Là bậc cửu ngũ chí tôn mà phải ẩn nhẫn đến mức độ này thì cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Đã lên đến ngôi vị chí tôn mà vẫn còn phải im lặng nhẫn nhịn để cho nàng ỉ ôi về mình ở trước mặt bà nội.

Trong điện Tiêu Phòng, nàng cười hỏi, “Triệt Nhi, chúng ta đã là vợ chồng rồi. Vợ chồng thì phải cùng chung hoạn nạn.”

Nàng ngủ thật say trong lòng y. Y ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng bằng ánh mắt u uất. A Kiều, nếu như một ngày hoạn nạn của ta do chính nàng tạo nên thì phải làm sao đây?

Sau đó đến trận phong ba lập người thừa kế hoang đường thời năm Kiến Nguyên. A Kiều một mặt chiến tranh lạnh với y vì Vệ Tử Phu, mặt khác lại đến cung Trường Lạc kể khổ về y. Đậu thái hoàng thái hậu thương tiếc nhìn đứa cháu ngoại được mình sủng ái từ thuở nhỏ, “Nha đầu, vì sao cháu lại khổ?”

Dù có thế nào thì bọn họ vẫn là vợ chồng, vợ chồng thì phải cùng chung hoạn nạn chứ? Vị hoàng hậu vẫn luôn quật cường chịu đựng trong suốt bao nhiêu ngày tháng qua bỗng nhiên rơi lệ như mưa.

https://thuviensach.vn

Trong cung Vị Ương, không một ai biết rõ ràng hơn y về việc tại sao Hoàng đế và Hoàng hậu đẹp duyên bao nhiêu năm như thế lại từng bước rơi vào tình trạng như bây giờ, kể cả A Kiều cũng không hiểu.

Rồi một hôm Hoàng đế đến điện Tiêu Phòng mà lâu rồi y chưa từng bước chân vào. A Kiều ngồi trong điện, y phục tôn quý, lưng thẳng nhưng không khỏi lộ ra vẻ cô đơn. Y bỗng nhiên nhớ lại cái ngày xuân trong sáng thuở còn niên thiếu kia, một cô bé xinh đẹp như hoa sen mỉm cười sà vào lòng Trưởng công chúa Quán Đào, "Mẹ à, Triệt Nhi tốt lắm."

Có đôi khi y muốn hỏi nàng rằng dựa vào đâu mà khi đó nàng lại nhận định là y rất tốt? Rõ ràng là đối với nàng thì y không tốt, cực kỳ không tốt. Đây là một người con gái trông thì tưởng như kiên cường nhưng thật ra lại vô cùng yếu ớt. "A Kiều…, trẫm là hoàng đế. Hoàng đế thì không thể nào chỉ có một người phụ nữ được."

"Thế nhưng, thiếp chỉ nhớ rằng, nhớ rằng chàng là Triệt Nhi của thiếp." Nàng cuối cùng cũng phải xuống nước đầu hàng, quay đầu lại nhìn y với vẻ mặt đau khổ. "Triệt Nhi, chàng hãy bỏ Vệ Tử Phu đi, chúng ta sẽ làm như không có người này, không có chuyện này và làm lại từ đầu một lần nữa được không?"

Y bỗng nhiên mềm lòng, biến Vệ Tử Phu làm nô tỳ thay y phục không phải vì ban đầu đánh giá tình thế không đúng mà bởi vì mềm lòng.

"Triệt Nhi, rốt cuộc chàng thích Vệ Tử Phu ở điểm gì?"

Có lẽ là dung nhan kiều diễm không thua kém A Kiều, có lẽ là tính tình dịu hiền ngoan ngoãn, có lẽ căn bản là y cũng chưa từng thích nàng ta mà chỉ là chán ghét cuộc sống phải chiều theo A Kiều. Ở trước mặt nàng, y vĩnh viễn chỉ là Triệt Nhi của nàng chứ không phải là một đế vương. Nhưng y thật sự là một đế vương, một vị đế vương có hùng tâm tráng chí, một vị

https://thuviensach.vn

đế vương có khát khao chinh phục mạnh mẽ. Một vị đế vương như vậy làm sao có thể lưu luyến tình cảm mãi được? Khi mới thành thân với A Kiều, Lưu Triệt chỉ là một thiếu niên vừa mười bảy tuổi. Nhiều năm sống kiếp thái tử đã rèn luyện cho y tính thông tuệ nhạy cảm, không để lộ vui buồn ra nét mặt, còn nàng thì vẫn là người có tấm lòng trong sáng như cũ, tháo bỏ chiếc mũ phượng xuống là hé lộ ra đôi má đẹp như hoa sen.

"Mẹ à, Triệt Nhi tốt lắm." Đây là A Kiều lúc sáu tuổi.

"Ồ, ngươi nói xa xôi cái gì đấy?" Đây là A Kiều khi nghe được lời thề kim ốc của y.

"Triệt Nhi, mẹ nói có đúng thật hay không?" Đây là A Kiều lúc bọn họ còn là hai đứa nhỏ vô tư.

"Triệt Nhi, mũ phượng nặng quá." Đây là câu nói đầu tiên khi y tháo chiếc mũ phượng cho nàng.

"Triệt Nhi, chúng ta phải vĩnh viễn, vĩnh viễn ở bên nhau." Đây là A Kiều đã ân ái mặn nồng với y trong đêm tân hôn.

"Triệt Nhi, chúng ta là vợ chồng mà vợ chồng thì phải cùng chung hoạn nạn." Đây là A Kiều chia ngọt sẻ bùi với y trong điện Tiêu Phòng.

…

Gần đây, y vẫn cho là mình lạnh lùng quan sát thông tỏ hết mọi việc, đa tình, cười nhạo nàng ngu ngốc, nhưng bỗng nhiên trong tâm trí chợt vẳng lại những lời này thì y lại thấy nghẹn ngào. Y cho rằng mình đã lãng quên tất cả từ lâu, nhưng ba tháng sau, khi y gặp lại A Kiều ở trong lầu Mạt Vân chứa đầy kỷ niệm thời niên thiếu này, thì tất cả lại hiện lên rõ ràng như mới vừa diễn ra hôm qua. Sau khi Trần hoàng hậu bị bãi về cung Trường Môn

https://thuviensach.vn

thì trừ những người thân ra, trên cõi đời này không còn có một người con gái nào thật sự yêu thương y. Không, cho dù là người thân thì cũng không có ai yêu thương y chân thành như A Kiều.

Từ nay về sau, ở trong cung Vị Ương này sẽ không còn một người con gái nào có thể dịu dàng gọi y là Triệt Nhi nữa. Ngày xưa khi hạ quyết tâm sắt đá phải phế truất nàng, y cũng cho rằng mình không cần nàng, dần dần lòng y ngày càng sắt đá. Vận mệnh đã ngấm ngầm ươm sẵn mầm mống từ nhiều năm trước để rồi đâm chồi nảy lộc khi y không biết, không để ý. Người con gái cho tới bây giờ vẫn mỉm cười dịu dàng gọi y là Triệt Nhi ấy quay đầu lại làm vẻ xa cách lễ độ nói: "Yêu cầu này là Hoàng thượng lấy thân phận đế vương ra lệnh cho thiếp sao?"

Thời gian là thứ mà ngay cả đế vương cũng không thể níu kéo đã cho y chứng kiến những gì từng thuộc về mình dần dần sụp đổ ngay trước mắt. Y chợt thấy đau nhói. Người con gái mới vừa học đàn bừng bừng hứng thú chạy tới đàn cho y nghe, một tấm chân tình đã bị chính y tự tay bóp chết bằng một ý chỉ phế hậu. Không, có lẽ là sớm hơn. Công bằng mà nói thì tài đánh đàn của Trần A Kiều thật sự không tốt, theo y thì không hơn so với tiếng bật bông được bao nhiêu.

Lần đó nàng đàn bản *Phong Nhập Tùng*. Lưu Triệt nhìn chằm chằm vào cây Thính Tuyết cầm này, tiện tay gảy mấy âm, chính là đoạn mở đầu của bản nhạc ấy.

Dây đàn lâu không có người gảy bỗng nhiên đứt đoạn, kêu "đinh" một tiếng thật dài.

"Ồ!" Dương Đắc Ý đứng bên kinh ngạc kêu lên.

"Có chuyện gì vậy?" Lưu Triệt quắc mắt hỏi vẻ không vui.

https://thuviensach.vn

“Không có chuyện gì”, Dương Đắc Ý khom người đáp, nhưng không chịu nổi ánh mắt Hoàng đế đang nhìn soi mói đành miễn cưỡng nói thêm, “Ở quê của nô tài, đứt dây là điềm rất xấu. Dù sao, dây đứt thì tình cũng tan.”

“Tình tan?” Lưu Triệt bỗng nhiên căng thẳng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Rèm cửa bằng lụa mỏng của căn lầu đối diện buông hờ nhưng không thấy bóng dáng Trần A Kiều đâu cả. Chỉ có gió truyền đến tiếng cười nói, là giọng của Lưu Sơ. Người con gái đã dần dần bị quên lãng vào trong ký ức của y suốt bao năm bỗng nhiên sống động trở lại. Hoa phù dung thành cỏ đoạn trường, cỏ đứt rễ là hoa phù dung, có lẽ chỉ thật sự rời khỏi cung điện này thì y mới có thể không chút ngại ngùng hồi tưởng lại những điểm tốt của nàng. Nếu như từ đầu đã biết sẽ có Mạch Nhi, Sơ Nhi thì y có thể tuân theo lựa chọn dứt tình bội nghĩa đó hay không. Y vẫn chọn lựa như thế bởi vì dù sao y cũng là đế vương.

Đế vương vĩnh viễn coi nước nặng hơn nhà, mà A Kiều lại chính là người đầu tiên phải hy sinh khi y ở trên cương vị đế vương này.

Có đôi khi con người phải xa nhau thật sự thì mới nhớ đến những điểm tốt của nhau. Nhưng A Kiều, chính bởi vì trẫm là đế vương nên chỉ cần trẫm không muốn thì làm sao có thể đoạn tình được đây? Nói cho cùng, dù thế nào đi nữa thì nàng vẫn là phi tần của trẫm.

Cửa tây cung Vị Ương mở rộng, một cỗ xe cung đình hoa lệ chạy men theo con đường có tường bao.

“Tham kiến Trưởng công chúa Phi Nguyệt.” Kỳ môn quân ở hai bên cửa theo thứ bậc nối nhau quỳ xuống bái chào.

“Ừ.” Từ trong long xa truyền ra tiếng đáp lễ nhẹ nhàng của Lưu Lăng, cỗ xe thoáng cái đã đi xa.

https://thuviensach.vn

“Đó chính là xa giá của Trưởng công chúa Phi Nguyệt à?” Trong điện Thiên ở phía xa, một tiểu thái giám áo xanh nhìn vọng sang.

“Tiểu Dung, ngươi nhìn cái gì đấy?... Nhưng mà nói về vị Trưởng công chúa Phi Nguyệt này thì lúc trước chẳng qua cũng chỉ là quận chúa của vương gia chư hầu, sau vì có công trong việc dẹp loạn Giao Đông nên được Hoàng thượng ban sắc phong mới, lại em chồng của tiểu thư nhà Tu Thành quân, người được Thái hậu yêu thương nhất nữa. Cô ta bây giờ ở trong kinh thành cũng ra dáng Trưởng công chúa lắm rồi, ngoại trừ hai người em gái Bình Dương và Long Lự cùng mẹ với Hoàng thượng, thì ngay cả Trưởng công chúa thật sự cũng chẳng sánh kịp cô ta.

“Tiểu thư”, ở trong xe, Lưu Quang nhẹ giọng, “Sắp về tới cung Trường Môn rồi, cuối cùng tiểu thư đã có thể được nghỉ ngơi đôi chút.”

“Ừ.” Lưu Lăng mỉm cười, lấy lại tinh thần rồi lẩm nhẩm, “Cũng chưa chắc đâu.” Trên mặt nàng thoáng hiện nét mỏi mệt.

“Chẳng lẽ là còn có chuyện gì nữa hay sao?” Lưu Quang tinh ý mau mắn hỏi ngay. Cô là thị nữ sinh ra ở trong phủ, lớn lên cùng với Quận chúa Hoài Nam nên rất thạo việc quan sát lời nói nét mặt mà đoán được ý tứ.

Lưu Lăng cười cười, nâng chén trà xanh biếc trong tay nhấp một ngụm, ung dung: “Hôm nay Hoàng thượng ra khỏi cung Vị Ương, lại hiếm có dịp ta và A Kiều tách ra, cô ta không đến tìm thì mới là chuyện lạ.”

Hai người đang nói chuyện thì quả nhiên nghe thấy giọng lanh lảnh đặc thù của nội thị bên ngoài xe, “Nương nương nhà ta ở lương đình bên kia trông thấy xa giá của Trưởng công chúa Phi Nguyệt, muốn mời Trưởng công chúa sang đó.” Giọng nói ngạo mạn, chắc là một người cũng có thân phận trong cung Vị Ương.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vén rèm xe nhìn sang phía lương đình bên kia thì thấy bên ngoài đình có một dãy cung nữ đứng hầu, bên trong có một người con gái ngồi quay lưng về phía mình, búi tóc như mây, xinh đẹp tuyệt trần.

"Vị công công này là?" Lưu Lăng hỏi giọng lễ độ nhưng lạnh lẽo.

"Nô tài là phủ thừa trong ngự phủ."

"Hoàng hậu nương nương đã mời", Lưu Lăng khẽ gật đầu, "Lưu Lăng nào dám không tuân mệnh?"

"Lưu Quang", Lưu Lăng quay người dặn, "Bảo bọn họ về trước đi, còn ngươi thì theo ta."

"Trưởng công chúa Phi Nguyệt." Trong đình Thanh Lộ, Vệ Tử Phu yêu kiều quay đầu lại chào hỏi, Lưu Lăng thầm than một tiếng, quả nhiên là xinh đẹp không hổ danh tiếng.

"Hoàng hậu nương nương", nàng cúi đầu, che giấu suy nghĩ trong ánh mắt.

"Các ngươi lui cả xuống đi." Vệ Tử Phu che miệng, ra lệnh cho mọi người.

"Dạ!" Các cung nhân đứng bên cạnh quỳ gối tuân mệnh rồi đồng loạt lui ra.

"Trưởng công chúa Phi Nguyệt", Vệ Tử Phu vịn tay Thái Bình đứng dậy tươi cười nói: "Bản cung và Quận chúa đã không gặp nhau kể từ năm Nguyên Quang thứ năm, hôm nay được gặp lại ở cung Vị Ương này nhưng không còn giống như trước kia nữa rồi." Lời nói mang đầy hàm ý.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy”, Lưu Lăng khẽ nghiêng đầu, cũng trả lời đầy ẩn ý, “Chỉ mới có sáu, bảy năm mà Hoàng hậu nương nương đã là mẫu nghi thiên hạ, huy hoàng hơn ngày trước biết bao nhiêu.”

“Trưởng công chúa cũng xinh đẹp hơn xưa rất nhiều”, Vệ Tử Phu đưa đẩy. Dù sao nàng ta cũng đã làm hoàng hậu được bốn năm nên bây giờ từng lời nói cử chỉ đều cực kỳ khéo léo không thể chê trách, đâu còn là Vệ phu nhân nhu mì đáng yêu của cung Vị Ương năm đó nữa.

“Nghe nói hôm nay là sinh nhật của Trưởng công chúa Quán Đào, mà người lại là cô cô của Hoàng thượng nên Hoàng thượng qua đó chúc thọ cũng là điều hợp lý”, Lưu Lăng thuận thế tiết lộ tin tức, “Lúc Lưu Lăng rời phủ Đường Ấp hầu trở về thì Hoàng thượng tựa hồ đã uống say rồi, đang nghỉ ngơi ở Hầu phủ.”

“Thật không?” Thái Bình cảm thấy bàn tay của Hoàng hậu nương nương siết mạnh tay mình nhưng thoáng cái Hoàng hậu nương nương đã lại mỉm cười, “Bản cung còn nhớ vào những năm Nguyên Quang, Lăng quận chúa nào có quan hệ gì cùng Trần hoàng hậu chứ? Bản cung thật sự rất là hiếu kỳ, không hiểu rốt cuộc Trần hoàng hậu đã làm gì khiến cho Trưởng công chúa Phi Nguyệt ngày hôm nay lại kết thành tỷ muội với cô ta?”

“Coi tâm tư của người là tâm tư của mình.” Nàng cảm thấy nhàm chán ngẩng đầu lên nhìn thẳng Vệ Tử Phu, “Bởi vì A Kiều tỷ đã nhận Lưu Lăng làm muội muội nên Lưu Lăng dĩ nhiên phải hết lòng báo đáp.”

“Nếu như”, Vệ Tử Phu chầm chậm bước đến gần, khẽ cúi đầu xuống, dáng vẻ tuyệt mỹ khiến ngay cả Lưu Lăng cũng không nén nổi phải tán thưởng, “Tử Phu cũng nguyện ý đối đãi Trưởng công chúa Phi Nguyệt như tỷ muội thì sao?”

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng buồn cười nhìn nàng ta, ánh lên vẻ giễu cợt, “Hoàng hậu nương nương, người không làm được. Ta và người đều biết rõ ràng điều đó.”

Nụ cười Vệ Tử Phu thoáng cứng đờ, nàng ta xoay người lại ngồi xuống, “Là do bản cung không có phúc phận, hay nói cách khác là vận khí Trần hoàng hậu luôn rất tốt.”

“Trưởng công chúa Phi Nguyệt từ Tức Mặc trở về, mọi người đều nói rằng Trưởng công chúa trúng độc bị thương làm mất đi trí nhớ. Bản cung cũng muốn biết Lăng Nhi thực sự không còn nhớ được những chuyện trước kia hay sao?”

“Cũng không hẳn vậy.” Lưu Lăng hơi nhếch miệng, “Có những chuyện còn nhớ, có những chuyện không nhớ được. Ví như chuyện về nữ vu sư Sở Phục hay ví như chuyện về vụ hỏa hoạn ở điện Tuyên Thất kia…”

“Trưởng công chúa”, Vệ Tử Phu giận tái mặt, “Bản cung không rõ là làm như vậy thì có ích lợi gì với cô?”

“Chuyện ta làm vào năm Nguyên Quang thứ năm thì có ích lợi gì đối với ta?” Lưu Lăng thản nhiên hỏi lại, hài lòng nhìn sắc mặt Vệ Tử Phu dần thay đổi.

“Cho tới bây giờ Lưu Lăng vẫn còn là người rất nông cạn, không giống như Hoàng hậu nương nương làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ rất nhiều đâu.”

Nàng nói rành mạch từng chữ một, “Từ trước đã như thế, sau này cũng mãi mãi như thế.”

https://thuviensach.vn

“Nói vậy thì”, Vệ Tử Phu khép mắt, “Nếu năm đó không có Trưởng công chúa điện hạ thì Trần hoàng hậu cũng không bị mất ngôi vị, càng không có chuyện bị người bức ra khỏi cung Trường Môn rồi đuổi giết đến chết. Trưởng công chúa thật sự tin tưởng rằng Trần hoàng hậu sẽ đối xử thật lòng với cô sao?”

“Đó là chuyện của ta”, Lưu Lăng lạnh lùng đáp, không liên quan tới Hoàng hậu nương nương.”

“Đúng rồi.” Vệ Tử Phu tiếp tục, “Không liên quan tới bản cung nhưng không biết có liên quan tới Hoàng thượng hay không?”

Lưu Lăng khó hiểu, quay đầu lại nhìn nàng ta.

“Trưởng công chúa Phi Nguyệt cũng không còn nhỏ tuổi nữa”, Vệ Tử Phu ngọt ngào, “Mặc dù chỉ thuộc dòng họ hoàng gia nhưng lại có danh hiệu là Trưởng công chúa, bản cung là hoàng hậu dĩ nhiên phải ngỏ lời với Hoàng thượng sớm tìm cho Trưởng công chúa một nơi tương xứng. Không biết Trưởng công chúa có tầm mắt cao như thế này thì đã ưng ý người nào ở trong đế đô chưa?”

“Đã như thế”, hồi lâu sau, Lưu Lăng bước lui lại một bước, chỉnh đốn trang phục trịnh trọng đáp, “thì phải đa tạ Hoàng hậu nương nương rồi. Hôm nay Phi Nguyệt đi xe mệt nhọc, xin lui trước về cung Trường Môn nghỉ ngơi.”

Chương 33: Lòng ta yên tĩnh ở quê nhà

Phủ Đường Ấp hầu.

https://thuviensach.vn

“Tham kiến Đại trưởng công chúa.”

Lưu Triệt nghe thấy giọng của Dương Đắc Ý vang lên bên ngoài lầu.

“Ừ, miễn lễ”, Lưu Phiếu hỏi, “Hoàng thượng đã dậy chưa?”

“Hoàng thượng đã dậy nhưng chưa ra ngoài”, Dương Đắc Ý trả lời.

“Trần nương nương thì sao?”

“Trần nương nương hôm qua bị công chúa Duyệt Trữ quấn lấy đến tận khuya nên còn chưa tỉnh dậy.”

Lưu Phiếu nhướng mày, gắt lên: “Nghịch quá.”

“Cô cô tới sớm như vậy. Mời vào đi”, Lưu Triệt ở trong lầu Mạt Vân nói vọng ra.

“Triệt Nhi”, Trưởng công chúa Quán Đào đi vào, cười ôn hòa, mấy sợi tóc trắng bay phất phơ trong gió. Người phụ nữ đã đối xử không tệ với y khi còn niên thiếu, trợ giúp y trèo lên ngôi Hoàng đế rốt cuộc cũng đã già rồi, không còn uy thế như năm xưa nữa.

Có lẽ hồi đêm vừa mới nhớ lại những hồi ức về A Kiều nên tâm trạng của Lưu Triệt lúc này cũng rất ôn hòa, “Cô cô, trẫm đã đến phủ Đường Ấp hầu vậy thì không ngại mời chủ nhân ra đón tiếp chứ?”

Lưu Phiếu nhìn sắc mặt Lưu Triệt thấy y không có vẻ gì là khó chịu liền thử từ chối, “Phúc khí của nó mỏng nên Hoàng thượng đừng gặp làm gì.”

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt mỉm cười đứng dậy, "Nếu là phúc mỏng thì làm sao lại có thể được cô cô ưu ái chứ?"

"Vậy cũng tốt." Dù sao Lưu Phiếu cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn nên không hề lộ vẻ khó xử, vỗ tay ra lệnh, "Gọi Yển Nhi tới bái kiến Hoàng thượng… Mà, cũng sai người gọi Trần nương nương dậy luôn đi."

"Dạ." Thị nữ khom người lui ra.

Chỉ chốc lát sau, Đổng Yển mặc bộ đồ xanh thẫm, đầu vấn khăn xanh, dáng vẻ phong lưu, cúi đầu bái lạy, "Thảo dân tham kiến Hoàng thượng."

"Đứng lên đi", Lưu Triệt gật đầu, ""Không biết Đổng Nhi giỏi về cái gì?"

"Thảo dân học thức thấp kém, nên cũng không dám nói am hiểu cái gì. Chỉ biết chút ít về những trò chọi gà, cưỡi ngựa, đá cầu, đấu kiếm, khó với tới được những nơi thanh nhã."

"Thế à." Lưu Triệt dù sao vẫn còn trẻ tuổi nên cũng khá có hứng thú với mấy thứ này, "Ngày khác trẫm tuyên triệu, nếu như không ngại thì cùng tỷ thí với nhau."

Lúc này, tỳ nữ Giai Nghê của phủ Đường Ấp hầu vào thu dọn tro của hương thơm đốt đêm hôm qua rồi ra ngoài.

Đổng Yển vui mừng bái tạ, "Thảo dân tuân chỉ…"

Hắn còn chưa dứt lời thì đã nghe choang một tiếng bên tai, là do Giai Nghê lúc xoay người lại không cẩn thận đã đụng phải làm chiếc chén ngọc dạ quang của núi Kỳ Liên đang gắn trên tường rơi xuống đất vỡ nát.

https://thuviensach.vn

“Nô tỳ đáng chết”, Giai Nghê biết là không hay, mặt mày trắng bệch, quỳ xuống dập đầu cuống quýt.

“To gan”, Lưu Phiếu cả giận quát lên, nhưng liếc thấy Lưu Triệt đứng bên cạnh sa sầm mặt xuống thì lại ngừng lời không nói nữa, dường như suy nghĩ điều gì đó.

“Dương Đắc Ý”, Lưu Triệt gằn giọng: “Sai người lôi ra ngoài, dùng trượng đánh đến chết.”

“Dạ.” Cho dù Dương Đắc Ý đã từng thấy nhiều trường hợp như vậy nhưng vẫn cảm thấy kinh hãi, biến sắc chạy ra khỏi lầu đi tìm tổng quản của Trần gia.

Thì ra là… như thế! Lưu Phiếu cúi đầu, che giấu nét cười trên khóe mắt. Triệt Nhi, ngươi cũng có ngày hôm nay sao?

Bộ chén song long hải đường làm từ ngọc dạ quang cực phẩm này vốn là đồ vật mà Hán Cảnh Đế, phụ hoàng của Lưu Triệt, vô cùng yêu thích. Chất ngọc trơn bóng, chạm vào mát rượi, hoa văn tự nhiên, chén mỏng như giấy, phát sáng như gương, trong ngoài trơn nhẵn, sắc ngọc trong suốt, màu sắc rực rỡ như phỉ thúy. Lúc còn thiếu niên, Lưu Triệt không cẩn thận đánh rơi làm vỡ một chiếc, sợ phụ hoàng trách phạt nên cực kỳ lo sợ, may có A Kiều đứng ra nhận tội với Cảnh Đế. Cảnh Đế yêu thương cháu gái nên chỉ cười một hồi rồi ban chiếc còn lại cho A Kiều. Hôm nay, chiếc chén đó lại bị thị nữ đánh vỡ trong lầu Mạt Vân.

Hôm qua đàn đứt, sáng nay chén vỡ, Triệt Nhi, ngươi có bắt đầu khủng hoảng hay không? Đây là điềm bất tường của trời cao[1], những gì chứng kiến thời niên thiếu sẽ nhất loạt chôn vùi trong gió bụi. Ngay cả đế vương cầm quyền cai trị cả thiên hạ cũng không thể nào mà thay đổi được.

https://thuviensach.vn

[1] Bất tường: Không lành.

A Kiều, Lưu Phiếu thầm nghĩ, con làm rất tốt. Đàn ông thì đều như vậy, càng là thứ không thể đạt được thì càng quý trọng, cho dù người đó có ở ngôi cửu ngũ chí tôn.

"Xin Hoàng thượng tha mạng." Giai Nghê kêu la thảm thiết khi bị người của Hầu phủ lôi ra trói ở đình viện.

"Làm cái gì thế?" Trần Lãng chau mày mắng, "Các ngươi có biết quy định hay không? Đánh phạt ở chỗ này vạn nhất làm kinh động đến chủ nhân thì sao?"

"Dạ!" Hai người hầu vâng lời kéo Giai Nghê đứng dậy, nói vẻ bất đắc dĩ, "Nghê cô nương, lần này không phải chúng ta không giúp cô mà là cô tự rước họa lớn vào thân."

Giai Nghê may mắn nghe thấy bèn nhanh trí, gắng gượng gào toáng lên, "Trần nương nương, tha cho nô tỳ đi."

Trong chái lầu, Trần A Kiều vừa mới dậy, đang ngồi soi gương trang điểm. Nàng vẫn còn chưa tỉnh hẳn bèn trừng mắt hỏi, "Bên ngoài có chuyện gì?"

Thị nữ Phong Dã đứng ở sau lưng búi tóc cho A Kiều ca ngợi, "Nương nương thật xinh đẹp!"

Trần A Kiều quở trách, "Nói nhảm, đó là nhờ tay nghề cao của Phong Dã."

"Không phải đâu." Phong Dã xua xua tay, thành thật, "Phong Dã đã từng gặp không ít mỹ nhân rồi. Rất nhiều mỹ nhân tẩy trang thả tóc ra thì cũng

https://thuviensach.vn

bình thường, chỉ riêng nương nương lúc bình thường vẫn xinh đẹp quyến rũ còn hơn cả khi trang điểm."

"Đồ lẻo mép." Trần A Kiều phì cười, "Ngươi ra ngoài gọi một đứa nha hoàn vào hỏi xem chuyện gì. Không được làm ầm ĩ khiến Duyệt Trữ tỉnh giấc."

"Dạ." Phong Dã khom người vâng lệnh rồi đi đến chỗ rèm cửa gọi, "Ly Nhi, nương nương bảo ngươi vào đây."

Rèm cửa được vén lên. Một nô tỳ áo xanh chừng mười ba mười bốn tuổi vóc người nhỏ bé, thân hình chưa nảy nở hớt hải chạy vào, bái lạy: "Ly Nhi tham kiến Trần nương nương."

"Miễn lễ." A Kiều hất hàm, " Bên ngoài có chuyện gì?"

Ly Nhi lại dập đầu một cái nữa rồi mới bẩm: "Hoàng thượng hạ lệnh lôi Giai Nghê tỷ tỷ ra ngoài đánh đòn."

"Cái gì?" Phong Dã kinh hãi thốt lên, tiếp đó liền bụm miệng lại, sắc mặt trắng bệch, nước mắt chảy giàn giụa. Cô và Giai Nghê cùng là nha hoàn lớn của phủ Đường Ấp, chơi với nhau rất thân. "Nương nương", cô quỳ xuống, "Cầu xin người hãy cứu Giai Nghê."

Trần A Kiều nhớ ra người thị nữ có khuôn mặt tròn trịa hôm qua tới lầu Mạt Vân báo tin, dường như nàng trước đây ở đã từng gặp ở phủ Đường Ấp hầu, chỉ là nhiều năm qua rồi nên không nhớ được tên mà thôi. Nàng lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy từ xa truyền đến tiếng gậy đánh lẫn tiếng con gái kêu yếu ớt liền sầm mặt xuống hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói là Giai Nghê đánh vỡ chiếc chén dạ quang trong lầu Mạt Vân", Ly Nhi do dự bẩm báo.

https://thuviensach.vn

“Đúng chiếc đó à.” A Kiều sững người nhớ lại chuyện cũ về chiếc chén dạ quang Song Long Hải Đường, suy nghĩ một lát rồi bảo Ly Nhi, “Ngươi qua đó bảo bọn họ tạm hoãn thi hành hình phạt. Ta đến lầu chính xem thế nào.” Nàng đứng dậy đi xuống lầu, mặc cho Phong Dã ở phía sau ngơ ngác gọi theo, “Nương nương, người còn chưa thoa phấn mà.”

“Nô tỳ tham kiến Trần nương nương”, Trần Lãng trông thấy A Kiều uyển chuyển bước xuống lầu thì thở phào nhẹ nhõm, khom người bái lạy.

“Ừ”, A Kiều khẽ trả lời, liếc cặp mắt trong như nước mùa thu nhìn vào lầu Mạt Vân, “Hoàng thượng có còn ở trong đó không?”

“Vào đi.” Giọng Lưu Triệt vừa lạnh lùng bình tĩnh vừa mang vẻ uy nghiêm.

A Kiều vừa bước vào đã trông thấy chiếc chén dạ quang Hải Đường vỡ tan trên mặt đất. Trên điện, Lưu Triệt đã khôi phục vẻ mặt nghiêm nghị, hướng đôi mắt đen lấp lánh nhìn nàng chằm chằm, trong ánh mắt ánh lên điều gì đó khó diễn tả.

“Kiều Kiều”, Trưởng công chúa Quán Đào bước đến gần, yêu thương vuốt ve tóc mai của nàng, “Con đã làm mẹ rồi mà vẫn còn dậy trễ thế này.”

Nàng im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời từ phương đông đã chiếu xiên vào qua song cửa sổ nhưng trong viện vẫn còn khá lạnh. Chẳng phải là do mọi người dậy quá sớm sao?

“Kiều Kiều, chiếc chén dạ quang Hải Đường do Tiên hoàng ngự ban mà con thích nhất”, Lưu Phiếu nói giọng tức giận, “đã bị con tiện tỳ Giai Nghê làm rơi vỡ mất rồi. Con không cần phải tiếc. Chén dạ quang dù hiếm nhưng không phải là không có, mẹ sẽ tìm cho con một chiếc khác.”

https://thuviensach.vn

“Mẹ!”, nàng khó nhọc lên tiếng hỏi, “Giai Nghê đâu rồi?”

Trưởng công chúa Quán Đào thản nhiên, “Bị lôi ra ngoài rồi. Sau này con sẽ không gặp lại nó nữa.”

“Thôi bỏ qua đi”, Trần A Kiều đáp xuôi, “Có lẽ cũng là ý trời.” Ánh nắng ban mai đọng lại trên đôi mi nàng khe khẽ chớp chớp trông vô cùng quyến rũ, “Mẫu thân hãy cho Giai Nghê đi.”

Lưu Phiếu bất giác liếc về phía Lưu Triệt, thấy y cười gằn như thể cố nén lại một cơn giông bão, “A Kiều tỷ đã cầu xin thì trẫm tự nhiên vui vẻ tuân mệnh. Cô cô”, y quay đầu lại, “Đứa hầu gái này là người của quý phủ, trẫm giao cho người xử trí. Ngày sinh nhật của cô cô đã qua, giờ cũng không còn sớm nữa, trẫm phải về cung thôi.”

“Ừ.” Lưu Phiếu quay sang, “Trần Lãng, chuẩn bị xa giá cho Hoàng thượng.”

“Tảo Tảo chắc cũng tỉnh dậy rồi, ta đi xem nó thế nào”, Trần A Kiều tìm cớ thối lui.

“A Kiều tỷ”, Lưu Triệt trầm giọng gọi, “Nàng là cung phi, thánh giá khởi hành mà không muốn đi cùng sao?... Trần nương nương.”

“… Thần thiếp cần phải tuân lệnh nhưng Tảo Tảo còn chưa thức dậy. Chi bằng…”

“Dương Đắc Ý”, Lưu Triệt không quay đầu lại, “Các ngươi chờ Công chúa Duyệt Trữ tỉnh dậy thì mời Công chúa và Hoàng tử trưởng hồi cung.”

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều lẳng lặng đứng ở trước ngự xa. “A Kiều tỷ”, Lưu Triệt ở trên xe chìa tay ra, “Lên đây đi.”

“A”, A Kiều bỗng nhiên đảo mắt giảo hoạt, “A Kiều thường nghe câu “Tự cổ vua hiền thần sát cánh, Chủ nhân mất nước nữ theo hầu”, Hoàng thượng là vua hiền, hay là hãy thôi đi.”

Lưu Triệt nhướng mày, cặp mắt đen sắc sảo nhìn xoáy vào nàng, “Thật không ngờ Kiều Kiều lại suy nghĩ cho trẫm?”

“Đây là trách nhiệm của A Kiều.” Nàng đắc ý mỉm cười, không chút sợ hãi.

“Hoàng thượng?” Mã Hà La ở phía trước khẽ hỏi.

“Ừm”, Lưu Triệt lên tiếng đáp, nheo mắt ra lệnh, “Khởi giá.” Vẻ mặt y rất khó hiểu.

Trần A Kiều thở dài, định lui lại một bước. Cung xa lốc cốc tiến về phía trước. Khi đi ngang qua chỗ Trần A Kiều, y vươn tay ra, dùng sức ôm lấy eo nàng và nhấc bổng nàng lên xe.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, do khoảng cách quá gần nên bắt gặp ngay ánh mắt của Lưu Triệt. “Kiều Kiều, có làm vua hiền hay là quân chủ mất nước thì trẫm cũng không thèm để tâm. Tất cả đều là cách nói của người đời, riêng trẫm tự tin rằng hoàng triều do trẫm trị vì sẽ lớn mạnh thịnh vượng, tiến vào thời đại phồn vinh trước nay chưa từng có.”

Trần A Kiều thoáng ngây người, bỗng nhiên không nhịn được cười phá lên. Lưu Triệt tỏ vẻ bực bội.

“Có gì hay mà cười?”, y lạnh lùng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đúng là rất buồn cười.” Trần A Kiều vừa đáp vừa thấm cho khô nước mắt.

Nếu như nhiều năm về trước hoặc là nhiều năm về sau, Ban tiệp dư cũng nói những lời tương tự ở trước ngự liễn thì không biết Hán Thành Đế có thể học theo Lưu Triệt hôm nay không? Nhưng dù sao Lưu Triệt và Lưu Vụ cũng không phải là cùng một hạng người. Nhiều khi, được tiếng là người hiền chốn hậu cung thì có ích lợi gì chứ?

Trận cười khiến gương mặt nàng đỏ bừng, Lưu Triệt nhẹ nhàng mơn trớn, cảm giác da mặt nàng mịn màng như gấm thì không khỏi thốt lên một tiếng kinh ngạc, “A Kiều tỷ thật đúng là không giống như người đã ba mươi tuổi đâu.”

Nàng cứng người, sắc mặt dần dần lạnh xuống, tránh khỏi vòng tay của y. Mặc dù không phải là ngự liễn chính thức nhưng cỗ long xa này vẫn rất tinh xảo rộng rãi, ở bên trong còn xa hoa lộng lẫy hơn. Lưu Triệt ngồi ở bên hướng đông. Đã lên xe rồi nên Trần A Kiều cũng phải chấp nhận sự thật, ngồi vào chỗ ở phía tây, vén rèm xe lên nhìn qua cửa sổ ngắm đường phố Trường An, lấy đó làm vui.

Long xa ra khỏi cổng chính phủ Đường Ấp hầu, đi qua chợ phía đông, Tử Dạ y quán rồi lên cầu Kim Môn vào cung Vị Ương. “Hoàng thượng”, Trần A Kiều quay đầu lại, “Đây không phải là đường tới cung Trường Môn.”

Lưu Triệt liếc nhìn nàng, “Ai nói là tới cung Trường Môn chứ?”

Nàng chau mày thầm oán trách y không có phong độ, cố gượng cười nói, “Thôi, người hãy cho thiếp xuống ở chỗ điện Thừa Minh, thiếp tự đi về được rồi.”

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt coi như không nghe thấy, ra lệnh: "Đến điện Chiêu Dương."

Trong thời đại Lưu Triệt trị vì, điện Chiêu Dương không phải là điện nổi tiếng trong hơn bốn mươi điện ở cung Vị Ương, thua xa điện Tiêu Phòng của Hoàng hậu nhưng lại chỉ kém điện Tuyên Thất một bậc. Bởi vì một câu thơ, một câu chuyện xa u oán của một cặp tỷ muội tuyệt sắc nên Trần A Kiều lại cảm thấy rất hứng thú với điện Chiêu Dương.

"Thì ra chỉ thế này thôi", A Kiều ngửa đầu nhìn cung điện tráng lệ này, thở dài thì thầm.

"A Kiều tỷ có chuyện gì sao? Cứ giống như chưa bao giờ tới nơi này vậy", Lưu Triệt khoanh tay nói.

Nếu như mặt trời mọc lên từ đằng sau điện Chiêu Dương thì thật sự sẽ có một con quạ từ phía đông bay tới, trên đôi cánh còn nhuộm màu nắng hay sao? Chỉ sợ khung cảnh đó sẽ làm mọi người nhỏ lệ mất.

"Cũng đã lâu lắm không tới nơi này rồi." Nàng thản nhiên đáp, "Không biết Hoàng thượng lần này dẫn A Kiều tới đây là có ý gì?"

"Kiều Kiều", Lưu Triệt bước lên bậc thềm đá, "Nàng làm loạn đã đủ rồi, cũng nên chuyển tới đây thôi."

"Hoàng thượng rõ ràng đã đồng ý để cho thiếp tiếp tục ở lại Trường Môn."

"Cái gì?" Lưu Triệt hỏi mà không quay đầu lại, "Nàng còn lưu luyến gì ở Trường Môn, có phải là chiếc đèn trời đó không?" Y vỗ vỗ tay, lập tức có nội thị áo xanh rối rít chạy tới, trong tay đang cầm chính chiếc đèn cung đình có trăm chữ Thọ.

https://thuviensach.vn

“Người…”, nàng hơi chột dạ nhưng cũng hiếu kỳ hỏi “Tại sao lại ở trong tay người?”

“Hôm qua ta đến phủ Đường Ấp hầu đúng lúc chiếc đèn này từ từ rơi xuống trước xe”, y trả lời thản nhiên.

“Ồ”, nàng buột miệng nửa tin nửa ngờ nhưng lập tức đảo mắt, “Tương truyền người đón đèn sẽ phải thực hiện lời cầu nguyện của người đốt đèn. Hoàng thượng đã nhận đèn của thiếp thì chắc chắn sẽ không từ chối nhỉ?”

Lưu Triệt nhướng mày, “Nàng đã cầu nguyện những gì?”

A Kiều chớp chớp mắt, “Đương nhiên là muốn người nhà an khang rồi.”

“A Kiều”, Lưu Triệt cúi xuống, trả lời đầy hàm ý, “Đường Ấp hầu là anh họ của trẫm, tất nhiên trẫm sẽ không bạc đãi. Nhưng nàng cần phải biết rằng từ khi nàng được gả vào cung Vị Ương này thì phủ Đường Ấp hầu đã không còn là nhà của nàng nữa.”

Trần A Kiều liếc xéo qua, hơi nhếch miệng lên cười mỉa mai, hỏi lại, “Như vậy thiếp có thể coi cung Vị Ương là nhà của mình sao?”

“Đã nói là nhà thì chẳng phải đó là chỗ để nghỉ ngơi khi mình mệt mỏi, cho mình thấy ấm áp khi trở về ư? Đã nói là người một nhà thì chẳng phải đó là người sẽ bao dung khi mình bị tổn thương, chia sẻ cùng mình những niềm vui sao? Căn bản đã không có được những tình cảm này thì cần gì phải miễn cưỡng gọi như thế chứ?”

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt thấp giọng, thở than, “Nói cho cùng thì nàng vẫn còn oán trẫm.”

https://thuviensach.vn

“Đã quá lâu rồi, chẳng còn gì nữa để thiếp phải oán.” A Kiều lui về phía sau một bước, nhìn mái hiên hoa mỹ của điện Chiêu Dương, những viên ngói lưu ly ánh lên lấp lánh dưới nắng.

“Hoàng thượng, thiếp thật sự không muốn đến điện Chiêu Dương.” Nàng quay đầu đi nơi khác, dịu giọng không còn vẻ châm chọc.

Vẻ mặt Lưu Triệt trở nên lạnh lẽo, “Kiều Kiều, chẳng lẽ nàng muốn khăng khăng cho đến khi trẫm chuyển nàng về điện Tiêu Phòng sao? Nàng nên biết là không thể có chuyện này.”

Trần A Kiều không nén nổi thở dài một tiếng, quay sang nhìn thẳng vào mắt y, lạnh lùng hỏi lại, “Người cho rằng thiếp bây giờ còn muốn ở cái nơi mà Vệ Tử Phu đã từng ở hay sao?”

“Người vẫn không thể hiểu rằng thiếp thật sự không muốn chuyển đi khỏi cung Trường Môn. Cung Trường Môn có gì là không tốt? Ít ra thì thiếp còn có thể coi đó là nhà, thưa Hoàng thượng.” Nàng cố ý nhấn giọng, “Nếu như đã có nhà thì thiếp chẳng muốn chuyển đi làm gì. Cho dù điện Chiêu Dương có tốt hơn chăng nữa thì thiếp cũng vẫn không thích.”

Lưu Triệt nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, cuối cùng trầm giọng, “Nếu nàng đã nhất định như thế thì cũng đành vậy, nhưng sau này thì đừng có đòi hỏi. Chắc ở trong cả cái cung Vị Ương này chỉ có mỗi mình Kiều Kiều dám nói chuyện với trẫm như thế thôi.”

Trần A Kiều bật cười, nhưng đã đạt được mục đích rồi nên cũng không muốn tranh chấp thêm với y. Nàng đang định lên tiếng thì thấy có một nội thị từ trong hành lang điện Chiêu Dương chạy vội đến quỳ xuống, dập đầu hô, “Hoàng thượng.”

Lưu Triệt đang cơn tức giận, “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

“Hình như Lý dung hoa trong điện Phi Sương đã sinh rồi.” Nội thị dập đầu bẩm báo, vẫn giữ đúng quy củ.

Lưu Triệt chợt sững người, Trần A Kiều nhân thể bước xuống, “Chúc mừng Hoàng thượng. Dĩ nhiên Hoàng thượng phải tới điện Phi Sương xem thế nào, A Kiều cáo lui trước.”

“A, phải rồi.” Nàng đi được mấy bước thì bỗng xoay người lại hỏi như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, “Ngày hôm qua ở phủ Đường Ấp hầu thiếp còn quên nói chuyện Tiêu tiên sinh ở y quán là sư phụ trước đây của thiếp. Tảo Tảo đã khỏe lại rồi, Hoàng thượng không ngại chấp thuận cho người được xuất cung chứ?”

Lưu Triệt gật đầu, lơ đãng trả lời trong lúc phân tâm, “Cứ theo ý của A Kiều tỷ đi.”

Trần A Kiều đi dọc theo cung Vị Ương đến chỗ đài Bách Lương thì thấy trong vườn ngự uyển có một cô bé chừng sáu, bảy tuổi mặc váy dài chiết eo bằng gấm tơ đỏ thẫm cực kỳ tôn quý, mặt mũi xinh đẹp, thần thái kiêu ngạo, đang nổi giận giữa một đám nô tỳ tháp tùng.

“Vị này chính là Công chúa Chư Ấp.” Nội thị tiến lên một bước cúi đầu bẩm.

“Thế à.” Trần A Kiều đáp một tiếng, nhìn kỹ lại thì thấy gương mặt của Chư Ấp công chúa Lưu Thanh quả nhiên rất giống với Vệ Tử Phu, chỉ không có khí chất nhu mì như mẫu thân mà trông có vẻ kiêu ngạo hơn rất nhiều. Nàng than một tiếng, thật sự không muốn phải nhìn thẳng vào một gương mặt gợi cho nàng quá nhiều hồi ức cay đắng như vậy nên quay đầu đi tiếp.

https://thuviensach.vn

“Không cần để ý.” Nàng thấp giọng.

“Dạ.”

Trần A Kiều tò mò nhìn viên nội thị đang cúi đầu bước lui ra đằng sau, “Ngươi tên là gì?”

“Mọi người đều gọi nô tài là Tiểu Dung.” Tiểu Dung vẫn hơi hơi cúi đầu xuống khi trả lời nhưng điều lạ là không hề làm cho người ta cảm thấy hèn mọn, chiếc cằm có nét tròn trịa, trông rất thanh tú.

“Tiểu Dung… Ngươi là nội thị trong điện Phi Sương sao?” Trần A Kiều chớp chớp mắt.

“Không phải, nô tài làm gì có phúc phận được hầu hạ Lý dung hoa chứ? Nô tài chỉ là nội thị rót nước quét nhà trong điện Ngọc Đường mà thôi.” Tiểu Dung nhẹ nhàng đáp, “Hôm nay Dung hoa nương nương vô ý vấp chân trong vườn ngự uyển nên trở dạ sinh non, điện Phi Sương hỗn loạn, vừa lúc Hoàng thượng không ở trong cung nên… nô tài mới ngẫu nhiên gặp được. Sau đó Hoàng thượng liền sai nô tài rước nương nương trở về Trường Môn.”

“Vậy à?” Trần A Kiều nhướng mày hiếu kỳ. Có bao nhiêu là người hầu hạ Lý Chỉ như vậy, tại sao lại để cô ta sểnh chân trượt ngã cơ chứ? Nhưng điều này cũng chẳng quan hệ gì tới nàng cả. Nàng đang suy tư thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hỏi ngang ngược, “Ngươi là ai?”

Chư Ấp công chúa Lưu Thanh là con gái thứ ba của Hoàng hậu Vệ Tử Phu. Cô bé không giống như đại tỷ là Vệ Trường công chúa Lưu Phỉ thuở nhỏ đã chịu không ít đau khổ ở trong cung Vị Ương, cũng không giống nhị tỷ là Dương Thạch công chúa Lưu Vân kế thừa được tính tình dịu dàng của mẫu thân. Từ nhỏ cô đã là con gái của đôi phu thê được tôn quý nhất vương

https://thuviensach.vn

triều, thân phận đó đã khiến cô có tính cách kiêu ngạo, lớn lên ở một nơi tranh đấu khốc liệt nhất trong thiên hạ như cung Vị Ương mà không hề phải lo nghĩ, không hề có lấy một chút khiêm tốn.

Hôm nay cô đang ở trong điện Tiêu Phòng trông người đệ đệ yêu thương nhất của bốn mẹ con thì đột nhiên hỏi mẫu thân một câu, "Sao lâu nay phụ hoàng không đến thăm chúng ta nhỉ?" Mẫu hậu lập tức biến sắc, Lưu Phỉ trông thấy không ổn nên liếc mắt ra hiệu cho cô đi ra ngoài. Cô mang một bụng ấm ức bỏ đi, rõ ràng chỉ là một câu hỏi vô cùng bình thường mà sao lại có thể khiến cho không khí trong điện Tiêu Phòng lúng túng đến như vậy.

"Công chúa, người cứ chơi ở vườn ngự uyển đến khi Hoàng hậu nương nương bình tĩnh lại là được rồi."

Lưu Thanh xoay người lại lườm Thải Thanh, đùng đùng nổi giận, "Ta muốn đi điện Tuyên Thất tìm phụ hoàng."

"Việc này…", Thải Thanh ra vẻ khó khăn, "Công chúa, chúng ta không được làm phiền Hoàng thượng."

"Phụ hoàng luôn thương ta, không việc gì đâu.", Lưu Thanh quay ngoắt người lại, cười khanh khách.

"Nhưng lúc này… Hoàng thượng không ở điện Tuyên Thất."

"Không có ở đó", Lưu Thanh kinh ngạc dừng bước, nhìn mặt trời trên đầu, "Phụ hoàng luôn luôn làm việc chuyên cần, sao lúc này lại không ở điện Tuyên Thất?"

…

https://thuviensach.vn

Lưu Thanh lườm một cái rồi cả giận quát lên, "Rốt cuộc thì ngươi có nói hay không?"

Cái nhìn kia rõ ràng là không có bao nhiêu uy hiếp nhưng Thải Thanh vẫn rùng mình, vị công chúa Chư Ấp này không giống như Hoàng hậu nương nương có xuất thân từ ca cơ nên khó thông cảm với kẻ hầu người hạ. Trước ở điện Tiêu Phòng đã có một cung nữ chỉ vì mang thức ăn lên đụng phải Lưu Thanh mà bị phạt đánh những mười gậy. Lúc đó Hoàng thượng sủng ái Vệ hoàng hậu nên sủng ái luôn cả vị Công chúa Chư Ấp này, thường xuyên giá lâm điện Tiêu Phòng. Vệ hoàng hậu cảm thấy không đành lòng đang định bảo thôi đi nhưng Hoàng thượng lại cười nói đó chẳng qua chỉ là một nữ tỳ. Vệ hoàng hậu vốn là người chưa bao giờ nghịch ý Hoàng thượng, thế là mọi người đành phải đứng nhìn cung nữ kia bị đánh mười gậy, chưa tới một tháng sau thì ngọc nát hương tiêu.

Quét sân tảng sáng điện huy hoàng

Tạm xếp quạt vào, dạ xốn xang

Dung nhan ngà ngọc thua thân quạ

Được đến Chiêu Dương đón mặt trời

(Trường Tín[2] thu từ - Kỳ 3 – Vương Xương Linh)

[1] Trường Tín là tên một cung điện thời Hán nằm ở phía Tây Bắc huyện Trường An, tỉnh Thiểm Tây. Vương Xương Linh viết bài này mô tả tâm tình ai oán của nàng tiệp dư họ Ban sau khi bị thất sủng do Hán Thành Đế nghe lời dèm pha của hai chị em Triệu Phi Yến. Tác giả dùng cách so sánh của thơ xưa, ví mình không bằng con vật, mà con vật đó thường đáng ghét (nói "Quạ" để chỉ "Yến" trong tên Triệu Phi Yến).

https://thuviensach.vn

Chương 34: Có thể nóng mặt nhưng đầu phải lạnh

Lưu Thanh không biết đến những điều này, chỉ biết rằng mình là công chúa tôn quý nhất của Đại Hán, không ai có thể mạo phạm sự tôn nghiêm cao ngạo của mình. Tuy nhiên, sau khi hồi cung, Công chúa Duyệt Trữ được hưởng sự sủng ái còn hơn cả Công chúa Chư Ấp. Người lên kẻ xuống, tình cảm của Hoàng thượng đối với cô cũng phai nhạt rất nhiều. Nếu như Công chúa không biết tự khép mình, đến một ngày nào đó xảy ra chuyện thì liệu Vệ hoàng hậu trong tình thế nguy hiểm như hiện giờ có thể bảo vệ cho cô được bình yên hay không?

Thải Thanh nghĩ đến điều này nên bẩm báo sự thực, "Đêm qua, Hoàng thượng không ở trong cung."

"Không ở trong cung", sắc mặt Lưu Thanh không ngờ lại trở nên bình thản, "Phụ hoàng thường xuyên xuất cung." Cô kéo dài giọng, "Khó trách là ít đến thăm chúng ta."

"Công chúa", Thải Thanh hạ giọng, "Nơi Hoàng thượng đi chính là phủ Đường Ấp hầu."

"Đường Ấp hầu, là ai thế?" Lưu Thanh sửng sốt, liền đó đã kịp nhớ ra, bĩu môi nói, "Chính là cái bà hoàng cô chưa bao giờ đối xử tốt với chúng ta ấy à."

"Công chúa Chư Ấp", Thải Thanh sợ tái mặt, "Người có biết người trong phủ Đường Ấp hầu là ai không? Đây chính là nhà của Trần hoàng hậu xưa kia, mẫu thân của Hoàng tử trưởng và Công chúa Duyệt Trữ đấy."

Lưu Thanh sầm mặt. "Ngươi nói thật không?" Cô nheo mắt nhìn Thải Thanh, vươn tay hái một đóa hoa cúc bên cạnh rồi bứt hết cánh hoa thả rơi

https://thuviensach.vn

xuống lả tả. Rồi bỗng nhiên cô thét lên một tiếng kinh hãi. Thì ra là bàn tay cầm hoa đã bị cào rớm máu.

"Công chúa!" Thải Thanh kêu thất thanh, vội vàng nâng tay cô lên xem. Đóa hoa cúc rơi khỏi tay Lưu Thanh lăn dài mấy vòng trên mặt đất. Lưu Thanh cũng không cảm thấy đau lắm, để mặc cho Thải Thanh băng bó tay mình. Lúc trước cô thường đi theo Hoắc Khứ Bệnh, bước chân biểu ca dài hơn cô nên cô phải chạy lúp xúp mới theo kịp, cuối cùng vấp ngã ở hành lang khóc váng trời váng đất làm kinh động cả phụ hoàng khiến biểu ca bị một trận giáo huấn nghiêm khắc. Cô buồn bã nhìn quanh bốn phía, thấy một phụ nữ mặc đồ trắng có một viên nội thị mặc đồ xanh theo sau đang đi ở trong hành lang, đã sắp sửa rẽ qua góc nhà. Cô đột nhiên cảm thấy ấm ức, mình đường đường là một công chúa của Đại Hán bị thương ở tay ngay tại chỗ này, cho dù có là ai thì chẳng lẽ cũng không tới hỏi thăm được một chút sao?

"Ngươi là ai?" Cô hất hàm ngạo mạn.

Trên hành lang, Trần A Kiều giật mình, quay đầu nhìn lại. Thải Thanh đã băng bó xong vết xước trên tay Lưu Thanh, thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn lên thấy dung nhan xinh đẹp kia thì hoảng hốt, trong thoáng chốc gương mặt đang tươi cười bỗng trở nên tái nhợt.

"Trần… Trần nương nương!" Thải Thanh lắp bắp, bảo mọi người hành lễ.

Lưu Thanh chột dạ nhưng vẫn nghênh mặt lên, ngạo mạn hỏi tiếp, "Bản công chúa ở trong cung Vị Ương này mà sao chưa từng trông thấy ngươi?"

"Chư Ấp công chúa Lưu Thanh", Trần A Kiều thong thả bước xuống, "Ngươi hình như cũng rất giống ta ngày trước?"

https://thuviensach.vn

Lưu Thanh gắng gượng giữ thái độ kiêu ngạo, "To gan, ta là công chúa do đương kim Hoàng hậu sinh ra, ai cho phép ngươi bắt quàng chứ?"

"Công chúa", Trần A Kiều chưa cho phép đứng lên nên Thải Thanh cũng không dám tùy ý đứng dậy, chỉ đành phải ở phía sau kéo nhẹ tay áo Lưu Thanh, "Đừng nên nói lung tung."

Trần A Kiều liếc thấy, khẽ nói, "Đứng lên đi."

"Dạ." Thải Thanh lúc này mới dám đứng dậy.

Lưu Thanh ngạc nhiên nghi ngờ, "Rốt cuộc ngươi là ai?"

A Kiều quan sát kỹ gương mặt Lưu Thanh, thấy cô giống hệt như Vệ Tử Phu, chỉ riêng ánh mắt kia là có ba phần giống Lưu Triệt, lại có năm phần giống như A Kiều lúc trước. Giống nhau ở chỗ kiêu ngạo, giống nhau ở chỗ ngang ngược, giống nhau là cùng thích làm gì thì làm. Lưu Triệt ơi Lưu Triệt, ngươi đã nhẫn tâm phế truất A Kiều đến Trường Môn, vậy thì cần gì, cần gì phải cố tình sủng ái để tạo ra một A Kiều khác nữa?

"Không ngờ Vệ Tử Phu lại có thể dạy dỗ ra một người con gái coi trọng thân thế địa vị như ngươi." Giọng nàng thoáng mỉa mai.

"Ngươi!" Lưu Thanh cảm thấy lúng túng. Tuy quen ra uy nhưng ở trước mặt người phụ nữ này cô lại không thể hiện được một chút uy quyền nào. Người phụ nữ này dường như có vẻ sang trọng trời sinh, dù ăn mặc giản dị, không trang điểm phấn son nhưng vẫn cao quý hơn người. Loại cao quý này không phải do lên gân gương mặt gượng ép thành, mà là toát ra từ bên trong.

"… Làm sao ngươi dám gọi thẳng tên mẫu thân ta ra như thế?"

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều nhíu mày, cười khanh khách, “Cho dù phụ hoàng ngươi ở đây thì ta cũng dám gọi. Về phần ta là ai thì ngươi hỏi tỳ nữ bên cạnh mình đi.”

“Công chúa Chư Ấp”, trước khi đi, nàng cao giọng dạy dỗ, “Ngươi cần phải biết rằng, một người ngang ngược hống hách như ngươi sẽ không thể sinh tồn được ở trong cung Vị Ương này.”

Lưu Thanh dậm chân, nhìn theo bóng người phụ nữ đi khuất khỏi góc hành lang, “Cô ta là ai chứ?”

“Đó chính là Trần hoàng hậu mà nô tỳ vừa nói đấy”, Thải Thanh thở dài đáp. Đúng là Quận chúa Đường Ấp nổi tiếng Trường An ngày xưa, bao nhiêu năm không gặp mà vẫn còn phong nhã tài hoa đến vậy!

Rõ ràng trong cung có long xa mà sao nàng lại vẫn luôn phải đi bộ chứ? Trần A Kiều suy nghĩ. Mặc dù với người đời sau cung Trường Môn trở thành một cái tên cực kỳ bi thảm nhưng trên thực tế nó không cách xa cung Vị Ương là mấy. Khi ra vào cửa tây cung Vị Ương cung chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể trông thấy cho nên mới có câu thơ ai oán, *“Trường Môn một bước ngang, xe không buồn ghé tới.”*

Nàng đi tới bức tường cung Trường Môn và nghe thấy tiếng cười sang sảng. Nàng xoay người lại thì thấy Tiểu Dung mặt biến sắc. Chẳng phải là từ trước tới nay ngoại thần không được phép vào hậu cung sao!

Lưu Lăng dựa vào cửa điện reo lên, “A Kiều tỷ đã về.”

Tiểu Dung quỳ xuống bái chào, “Nô tài tham kiến Phi Nguyệt Trưởng công chúa.”

https://thuviensach.vn

“Đứng lên đi!” Lưu Lăng không để ý, chợt nắm tay dẫn A Kiều vào điện, hào hứng, “Khó có dịp bốn người chúng ta tụ tập lại một chỗ như ngày hôm nay.”

Trần A Kiều vừa nhìn vào đã thấy Tang Hoằng Dương đang điềm nhiên ngồi trong điện, tiết trời đã chuyển lạnh mà hắn vẫn cầm trong tay trái chiếc quạt lông, tay phải nâng một chén rượu, thật đúng là bậc “danh sĩ” phong lưu. Hắn quay đầu lại, thấy nàng liền hơi nghiêng người thi lễ, nói: “Trần nương nương mạnh giỏi.”

“Huynh còn dám vác mặt tới gặp muội ư?”, Trần A Kiều trợn mắt giận dữ.

“Được rồi, được rồi”, Liễu Duệ mỉm cười giằng lấy chén rượu trong tay Tang Hoằng Dương đưa, dàn hòa, “Người một nhà mà còn thù dai vậy sao?”

“Hừ”, Trần A Kiều quay ngoắt đi, lạnh nhạt, “Ai là người một nhà với hắn chứ? Người một nhà mà bán đứng nhau à?”

“Trần nương nương”, Tang Hoằng Dương quay lại nhơn nhơn, “Hoằng Dương thừa nhận là ngày xưa đã làm những việc có chỗ không phải với nương nương nhưng tình thế hôm nay không sớm thì muộn cũng phải tới. Nương nương sẽ giận Hoằng Dương bao lâu?”

“Huynh…”, Trần A Kiều uất nghẹn, nói nữa thì khác gì nàng mới là người hẹp hòi. Lưu Lăng đứng bên thản nhiên che miệng cười.

“Trần nương nương đã bình an trở về cung Trường Môn”, Tiểu Dung cúi đầu nói, “Nô tài xin cáo lui.”

Trần A Kiều gật đầu, “Hôm nay làm công công vất vả rồi.”

https://thuviensach.vn

“Được hầu hạ Trần nương nương là may mắn của nô tài.”

Tang Hoằng Dương đặt chiếc quạt lông xuống, khoanh tay đứng nhìn theo bóng Tiểu Dung khuất dần, ánh mắt âm trầm. Liễu Duệ hỏi nhỏ, “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì”, Tang Hoằng Dương nhắm mắt, lắc lắc đầu, “Huynh không biết chứ, đôi khi có một nội thị ở trong hậu cung cũng rất quan trọng.”

“Không phải đánh trống lảng bỏ qua chuyện mới rồi đâu nhé”, Lưu Lăng đi đến, ánh mắt tinh nghịch, “Tang đại nhân đừng nghĩ là bỏ qua dễ dàng như vậy.”

Không có người ngoài nên Trần A Kiều hoạt bát hẳn lên. Nàng ngồi xuống rồi hỏi, “Mọi người vào đây bằng cách nào vậy?”

“Hôm trước ở ngự uyển đã xin thánh chỉ của Hoàng thượng”, Liễu Duệ trả lời rồi cau mày, “Thật là phiền phức.”

“Biết là phiền phức mà huynh còn đưa muội đến cái nơi không còn được gặp ai thế này?” Nàng dằn dỗi, ánh mắt có vẻ ai oán.

“Thôi đi mà.” Tang Hoằng Dương bất đắc dĩ, “Rốt cuộc muội muốn ta đền bù như thế nào?”

Trần A Kiều lập tức giơ lên ba ngón tay, “Muội cho huynh nợ ba yêu cầu. Chỉ cần ngày sau muội cần tới thì huynh nhất định phải thực hiện.”

Hắn lắc đầu, “Ngay cả là không có chuyện này thì ta cũng sẽ đáp ứng yêu cầu của muội, cần gì phải vậy chứ?”

https://thuviensach.vn

“Hai chuyện đó không giống nhau, Tang đại ca à”, nàng thản nhiên đáp.

Liễu Duệ thở dài, xoa xoa trán rồi nói, “Hai người gây lộn như vậy khiến ta nhớ lại việc ở ngự uyển lần trước bị Hoàng thượng bắt lỗi. Chẳng phải là mọi người đã quên mất bây giờ Trần nương nương đã bao nhiêu cái xuân xanh rồi chứ?”

Trong khoảnh khắc, mặt hai người cùng biến sắc. “Nói thế nào thì cũng không thể bắt ta gọi cái cô nhóc này là tỷ tỷ được”, Tang Hoằng Dương cười hề hề.

“Muội cũng không thèm”, Trần A Kiều ngúng nguẩy, “Chưa già đã bị người ta bảo già rồi.

“Hì hì”, Lưu Lăng bụm miệng, “Nhưng cũng bị không ít người gọi thế rồi, thêm hắn nữa thì có làm sao chứ?”

Tang Hoằng Dương há hốc mồm, tự thấy dù thế nào cũng không gọi vậy được. Hắn lúng túng ho khan một tiếng rồi hỏi, “Mạch Nhi và Tảo Tảo đâu rồi?”

“Khi muội hồi cung thì bọn nhỏ còn đang ở Hầu phủ”, Trần A Kiều chau mày, “Lẽ ra cũng phải trở về rồi chứ nhỉ?”

“Ừ.” Liễu Duệ gật đầu. Hắn quay sang hỏi Lưu Lăng, “Lăng Nhi, thủ hạ của cô đã điều tra được gì về động tĩnh của Vệ gia chưa?”

“Trước mắt thì có vẻ gió êm sóng lặng. Thật ra thì Vệ gia làm ăn nhờ ngôi vị Hoàng hậu đã được bao nhiêu năm rồi nên chắc sẽ thích lấy tĩnh chế động.” Lưu Lăng mỉm cười nói, “Tuy nhiên theo như điều tra về thời kỳ trước… những nhân chứng của vụ án Vu cổ năm xưa đến nay không còn

https://thuviensach.vn

một người nào cả. Sở Phục là nữ vu sư của am Thủy Nguyệt ở Lam Điền nhưng giờ đến đó hỏi thì không còn một ai trong am Thủy Nguyệt biết về cô ta. Nghe nói sau khi Tảo Tảo hồi cung và trước khi A Kiều tỷ trở về khoảng một tháng, am Thủy Nguyệt bỗng nhiên xảy ra hỏa hoạn, không một ai thoát chết. Mà trong thời gian đó, quân sư của Vệ gia là Công Tôn Hạ cũng đang ở Lam Điền."

Tang Hoằng Dương nheo mắt, liếc nhanh sang Trần A Kiều, nàng hất hàm, "Làm gì thế? Chê muội còn chưa trở về cái cung Trường Môn này đã bị Vệ gia dọn sạch rồi à?"

"Không dám, không dám." Tang Hoằng Dương nhăn nhó, "Có điều phải làm thế nào để phá vỡ tình thế hôm nay chứ?"

Trần A Kiều cũng hoang mang, cứ tiếp tục thế này không được sao? Không tranh giành, cuộc sống bình an trôi đi. Bây giờ thì nàng và Vệ Tử Phu cùng đang chọn cách lạnh lùng quan sát đối phương xem ai là người ra tay trước. Thế nhưng rốt cuộc trận đấu tranh không thể tránh khỏi này là vì lý do gì?

"Thôi được rồi, không cần bàn về chuyện này nữa." Liễu Duệ gạt đi, "Ta cũng có tin tức, không biết nương nương có muốn nghe không. Ta nhờ Ngụy Tự Nam đi Tây Vực tìm kiếm một vài thứ. Mấy hôm trước, Ngụy Tự Nam đã sai người báo về là đã tìm được cái gọi là An Thần Hồi hương gì đó, ta nghĩ chắc đó là lá hồi, bèn dặn Tiết Thực khi về kinh nhậm chức thì tự mình mang đến."

"Ồ", Trần A Kiều suy nghĩ một chút rồi nói, "Tiện thể mở bữa tiệc đồ nướng ở lầu Thanh Hoan đi. Nhưng không tìm được hạt tiêu sao?"

"Nương nương", Liễu Duệ bất đắc dĩ, "Người cho rằng ta là thần tiên, biến không thành có được ư?"

https://thuviensach.vn

Kỵ đình úy Tiết Thực người đầy bụi đường, cuối cùng cũng tới được kinh đô Trường An.

Năm ngoái sau khi cuộc chiến Mạc Nam kết thúc, Hoàng thượng đã chuyển giao kỵ binh Khâu Trạch về dưới trướng Chấn Viễn hầu Lý Quảng, trấn thủ cánh phải Bắc Bình. Người Hung Nô bị uy danh của Chấn Viễn hầu làm cho khiếp sợ, không một ai dám mạo hiểm bén mảng đến tập kích. Nhưng kỵ binh Khâu Trạch cũng không dám lười biếng, vẫn tiếp tục điều hành theo phương pháp trước kia Liễu Duệ và Trần A Kiều để lại, được Tiết Thực phối hợp với Ngụy Tự Nam khống chế nên rất có quy cách. Năm mới đến, hắn được lệnh trở về kinh đô. Sau cuộc chiến Mạc Nam, Trường Tín hầu Liễu Duệ đã chủ động đưa tất cả người trong gia đình hắn và Ngụy Tự Nam về kinh đô rồi. Tiết Thực vẫn có tình tri ngộ và lòng cảm ơn sâu sắc đối với cấp trên trước đây và luôn hy vọng có thể báo đáp. Huống chi hắn vẫn giữ mãi trong đáy lòng hình ảnh của một người con gái. Người con gái đó đã từng cười duyên dáng mà nói với hắn, *"Đến Trường An thì không thể không thưởng thức tay nghề của lầu Thanh Hoan."* Vì câu nói này, khi mới được phong thưởng ở Trường An năm ngoái, Tiết Thực đã cùng Ngụy Tự Nam tới lầu Thanh Hoan. Hắn thấy thức ăn ở đó rất ngon, các ca cơ ở đó múa hát rất hay, trang trí rất lạ, quả nhiên không ai sánh kịp. Và hơn một nửa những thứ có ở lầu Thanh Hoan này xuất phát từ tay người con gái đó.

Lúc này, hắn đứng ở trước lầu thở dài, chắc là không hề có chủ tâm đi tới đây. Tiếng ca hát khiêu vũ và cả mùi thức ăn thơm ngon từ trong lầu truyền đến. Tiết Thực bất đắc dĩ cười xòa rồi bước vào lầu Thanh Hoan.

"Quan khách." Cô nương ở cửa đón khách ân cần chào đón rồi xin lỗi, "Hôm nay, tất cả các phòng khách trên lầu đều đã kín, quan khách hãy nhìn xem…"

https://thuviensach.vn

Tiết Thực nhún vai, nói: “Đành chịu vậy.” Hắn tìm một chỗ còn trống ngồi xuống, gọi mấy món ăn thông thường rồi quay đầu nhìn lên sàn diễn.

Hắn thấy một thiếu nữ áo xanh còn khá trẻ đang đứng ở góc sàn diễn hát theo tiếng sáo. Giữa sàn diễn còn có một cô gái gảy đàn tỳ bà, tiếng đàn tịch mịch tao nhã, triền miên sâu lắng. Hắn nhận ra nàng ta tên là Mai Ký Giang, có quan hệ rất tốt với Trần nương nương. Hắn hôm nay đang bê bết bụi đường, nhưng dù vẫn hình dáng như năm ngoái thì e rằng Mai Ký Giang cũng không nhận ra.

Đúng lúc đó, một chiếc xe ngựa dừng lại trước lầu Thanh Hoan. Người đánh xe ngựa vén rèm xe lên hỏi, “Tứ tiểu thư, thiếu gia thật sự muốn xuống đây sao?” Giọng nói eo éo không giống như người bình thường.

“Ừ.” Một cô bé chừng năm sáu tuổi bước xuống xe, vẻ mặt buồn bực nhưng giọng nói lại ngọt ngào: “Mẫu thân đã nhận lời hôm nay dẫn ta tới đây tìm dì Mai, thế mà lại đi về trước, đúng thật là…”

“À”, Dương Đắc Ý có vẻ hơi lúng túng, “Trần… không phải mẫu thân của Tứ tiểu thư cố tình đâu.”

“Đủ rồi.” Người đàn ông mặc áo đỏ sẫm mỉm cười dỗ dành, “Đúng là chẳng ai làm loạn hơn cháu. Chúng ta dạo một vòng quanh lầu Thanh Hoan rồi về thôi.”

“Dạ, thưa cữu cữu”, cô bé ngoan ngoãn.

Khi cô bé vào trong lầu, Tiết Thực quay lại nhìn, không khỏi thốt lên một tiếng tán thưởng. Đúng là một cô bé mặt hoa da phấn cực kỳ xinh đẹp, mặc bộ y phục trắng như tuyết, mắt mũi như vẽ, khí thế hơn người. Trong nháy mắt, hắn thấy ngờ ngợ quen quen, càng nhìn kỹ thì càng thấy chắc chắn như vậy. Mặc dù hắn là quân nhân, chưa từng gặp một tiểu thư con nhà quyền

https://thuviensach.vn

quý nào ở kinh đô bằng chừng ấy tuổi mà phải dẫn theo thị vệ khi ra khỏi nhà.

"Tứ tiểu thư", Dương Đắc Ý ân cần giục giã, "Hay là về nhà sớm chút nhé? Dù sao thì ở bên ngoài cũng không an toàn."

Cậu bé đứng phía sau cô bé mỉm cười trấn an, "Dương tiên sinh yên tâm đi. Đây là lầu Thanh Hoan, không có chuyện gì đâu."

Mai Ký Giang ở trên sàn diễn đưa mắt nhìn sang, thấy bọn họ thì kinh ngạc, tay gảy nhầm một âm liền vội vã thu đàn, mỉm cười đứng dậy cúi chào. Khách xem bốn phía trầm trồ khen ngợi.

"Dì Mai", cô bé hét toáng.

Trên lầu bỗng vang lên một giọng ngạo mạn, "Thiếu gia nhà ta mời Mai tiểu thư lên gặp mặt."

Cả lầu ồ lên, có ai ở trong thành Trường An lại không biết quy định bán nghệ không bán sắc của lầu Thanh Hoan. Các ca cơ, vũ công của lầu Thanh Hoan đều vẹn tài vẹn sắc, nghe nói Mai Ký Giang nổi tiếng nhất nơi này vốn là con gái thế gia, vì gia cảnh suy tàn nên mới lưu lạc đến đây, e rằng những ca cơ, vũ công năm xưa Bình Dương công chúa thu nhận cũng chỉ thế này mà thôi. Lầu Thanh Hoan có chỗ dựa rất mạnh nên không một ai dám gây chuyện, bởi vậy quy định ở đây cũng được tuân thủ rất nghiêm ngặt. Hôm nay lại có người muốn phá quy định thì đúng là một việc hiếm có.

Mai Ký Giang khẽ cau mày nhưng vẫn thi lễ về phía nhã thất trên lầu rồi nói, "Lầu Thanh Hoan có quy định là ca cơ và vũ công không được tiếp khách, kính xin đại gia tha lỗi."

https://thuviensach.vn

Tiết Thực quan sát bốn phía, thấy người tiếp khách cơ trí đã sớm báo cho chưởng quỹ. Tạ chưởng quỹ vội vã chạy tới, thấy người đàn ông mặc áo đỏ thẫm thì liền biến sắc mặt, thấp giọng hỏi, "Người ở trong nhã thất Lan Đình là ai vậy?"

"Là Nhị thiếu gia của Lạc Địa vương gia."

Vẻ khó chịu của Tạ chưởng quỹ chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất. Lạc Địa vương gia chính là thân quyến của Vương mỹ nhân, người đang được ân sủng gần đây của Thánh thượng, lại sinh được Tam hoàng tử Lưu Hoành nên cả nhà cũng được thơm lây, chuyển tới kinh đô, vô cùng hống hách. Vị Vương nhị thiếu gia chính là anh ruột của Vương mỹ nhân, tên là Tự Chương, không có một chút mực thước, thường hay ỷ thế hiếp người.

"Trần Tam gia, Đại thiếu gia, Tứ Tiểu thư", Tạ chưởng quỹ mỉm cười nghênh đón, chào mời, "Dưới lầu ồn ào. Mời vào phòng trong đi."

Cậu bé gật đầu, nắm lấy bàn tay em gái dắt đi nhưng cô bé lắc đầu quầy quậy, "Không được, muội muốn đợi dì Mai."

Cánh cửa nhã thất tầng hai lầu Thanh Hoan bị xô bật ra, rồi một người đàn ông chừng ba mươi tuổi phe phẩy chiếc quạt giấy đi xuống. Người này chính là Vương Tự Chương. Khách quan mà nói thì gã có khuôn mặt cũng khá dễ coi nhưng khí sắc phù phiếm, hốc mắt sâu tạo nên dáng vẻ cực kỳ ngạo mạn khiến người nhìn vào có cảm giác rất khó chịu.

"Mai tiểu thư", Vương Tự Chương cười nhạt, xếp lại cây quạt giấy, "Nàng đừng có nhẹ không ưa lại ưa nặng, có biết bản công tử là ai không?"

"Vương nhị công tử", Tạ chưởng quỹ mỉm cười nghênh đón, ra hiệu cho thủ hạ ngăn cản tùy tùng của gã, chắp tay thi lễ, "Vương thiếu gia, quy định

https://thuviensach.vn

của lầu Thanh Hoan là ca cơ không tiếp khách, mong được thứ lỗi."

"Quy định", Vương Tự Chương cười lạnh, hất hàm, "Quy củ là cái thứ gì vậy?"

Mai Ký Giang uyển chuyển bước xuống đài, đặt chiếc đàn tỳ bà trong tay xuống rồi xoay người lại cười duyên dáng không hề có vẻ sợ hãi, "Ký Giang không thích uống rượu, đành phải phụ ý tốt của Vương công tử rồi."

"Ngươi…", Vương Tự Chương thoáng tái mặt đi rồi lộ vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng quát, "Kéo ả qua đây cho ta."

Trần Thương cau mày, ngay cả năm xưa khi A Kiều còn ở vị trí hoàng hậu, Trần gia cực thịnh thì con cháu Trần gia ở bên ngoài cũng không phách lối như vậy. Tên Vương Tự Chương này quả thật là ngu ngốc. Với thế cục nhạy cảm của Trần gia hôm hay thì hắn cũng không muốn xen vào chuyện phiền phức, nhưng xem ý của cháu gái thì chắc chắn sẽ bảo vệ người con gái có tên là Mai Ký Giang này đến cùng. Hắn chần chừ một chút, vừa định lên tiếng thì bỗng nhiên trong phòng khách truyền đến một giọng lạnh lùng, "Chẳng qua miễn cưỡng được coi là người nhà ngoại thích mà đã dám dương oai trong thành Trường An như thế, thật không còn có vương pháp nữa sao?" Mọi người quay lại thì thấy hai thiếu niên đang từ trên lầu đi xuống.

"Hoắc ca ca", cô bé có gương mặt tươi tắn reo ầm lên.

Ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Khứ Bệnh hiện lên một tia ấm áp, nếu như không phải vừa rồi ở trong nhã thất nghe thấy giọng cô bé thì với tính tình của mình, hắn chưa chắc đã xen vào những chuyện không đâu này.

Hắn bước tới trước mặt cô bé, dịu giọng, "Tại sao muội lại đến đây?"

https://thuviensach.vn

“Tứ tiểu thư”, Triệu Phá Lỗ cũng lên tiếng, “Làm sao tiểu thư chỉ nhớ đến hắn mà không nhớ đến ta?”

“Các ngươi là ai?”, Vương Tự Chương hất hàm hỏi. Gã rốt cuộc cũng không phải kẻ ngu ngốc, dĩ nhiên nhận ra mấy thiếu niên mặc đồ đen Trần Thương cho tới vừa từ trên lầu xuống đều không phải là người bình thường, nhưng ỷ vào muội muội nên gã vẫn hống hách, “Ta khuyên các ngươi bớt xen vào chuyện người khác đi.”

“Hoắc thiếu gia”, Tạ chưởng quỹ mỉm cười thi lễ.

“Thiếu gia.” Gia đinh phía sau Vương Tự Chương khẽ nhắc, “Hình như vị này là Hoắc Khứ Bệnh của Vệ gia đấy.”

https://thuviensach.vn

Trong cung Vị Ương, hai nhà Vệ, Vương cùng tranh đoạt sủng ái của quân vương nên đương nhiên Vương Tự Chương không hoan nghênh Hoắc Khứ Bệnh. Năm trước Hoắc Khứ Bệnh nhờ lập được chiến công mà giành được tước vị Quan Quân hầu nhưng trong mắt gã thì vẫn chỉ là một người ngoại thích như mình, chẳng qua được chiếu cố hơn một chút mà thôi. Dương Đắc Ý lau mồ hôi trán, chuyện càng lúc càng phức tạp nên đành tiến lên phía trước bẩm, "Thiếu gia, tiểu thư, chúng ta nên về sớm thôi, chắc phu nhân nóng lòng lắm rồi đó."

Cậu bé ngầm ra lệnh cho thị vệ bảo vệ muội muội rồi lắc đầu, "Đã tới rồi thì ở lại xem đi", sau đó quay sang Hoắc Khứ Bệnh khẽ gật đầu, "Hoắc hầu gia mạnh giỏi."

Hoắc Khứ Bệnh thầm đánh giá cậu bé, thấy khí độ như vậy thì than thầm một tiếng.

Cô bé quay đầu lại ngọt ngào, "Xin chào Triệu ca ca."

Triệu Phá Lỗ thấy vậy rùng mình, "Thôi đi, ta không phải là Khứ Bệnh, không chịu được nhõng nhẽo đâu."

Chương 35: Không tin vua chẳng đòi lại ân sủng

"Đôi huynh muội kia có thân phận gì?" Trong lầu có tiếng người thì thầm bàn tán.

"Không biết…", người đối diện lắc đầu, "nhưng nhìn xe ngựa ở bên ngoài thì dường như là người của phủ Đường Ấp hầu. Người đàn ông mặc y

https://thuviensach.vn

phục đỏ thẫm kia chính là Tam thiếu gia Trần Thương.

Tiết Thực chấn động, liếc nhìn ra thì quả nhiên thấy cỗ xe ngựa phong thái hiên ngang đậu ngoài cửa bên vách có khắc hình cá chuồn.

“Sao không thấy nghe nói phủ Đường Ấp hầu có một đôi huynh muội ở tuổi này. Hơn nữa chẳng phải nói phủ Đường Ấp hầu là kẻ thù không đội trời chung với Vệ gia sao, tại sao cô bé kia lại thân mật với Hoắc Khứ Bệnh như vậy?”

Tiết Thực rốt cuộc cũng nhớ ra vì sao hắn lại thấy gương mặt của cô bé có vẻ hơi quen thuộc, nguyên nhân là bởi vì ở cô bé phảng phất có bóng dáng của Trần nương nương.

“Thất kính, thất kính, thì ra là Quan Quân hầu.” Vương Tự Chương đã cảm giác là không ổn nhưng làm sao gã có thể hạ mình trước mặt mọi người, vẫn cậy mạnh cười lạnh, “Hoắc thiếu gia cũng có hứng thú với vị ca cơ này sao?”

Một tia giận dữ lóe lên rồi nhanh chóng biến mất trong đôi mắt Mai Ký Giang, nàng ta xoay người đi tới bên cạnh, cầm lấy tay cô bé, dịu dàng nói: “Tứ tiểu thư, chúng ta đi vào thôi.”

“Vâng”, cô bé đáp lời.

“Muốn đi sao?” Vương Tự Chương phất tay, “Bản công tử còn chưa đồng ý.”

“Làm người thì phải biết rộng lượng chứ.” Tiết Thực đứng dậy ngăn đám tùy tùng.

https://thuviensach.vn

“Ngươi là ai?” Vương Tự Chương liếc xéo sang, “Cũng muốn nhúng tay vào việc này sao? Đừng có manh động.”

“Cần gì phải dây dưa với hắn”, Triệu Phá Lỗ ở bên cạnh không nhịn được quát lớn, tiến lên chụp lấy một tên tùy tùng vật ngã xuống đất. Hắn đã sớm chướng mắt với tên Vương Tự Chương nhưng vì ngại thân phận nên không dám ra tay. Bây giờ quan sát tình hình trên lầu Thanh Hoan, thấy chẳng cần tới Trần Thương và Hoắc Khứ Bệnh cùng là ngoại thích nhưng trọng lượng trong lòng Hoàng thượng lớn hơn rất nhiều so với họ Vương, mà chỉ cần có Công chúa Duyệt Trữ cùng Hoàng tử trưởng ở đây thì dù có mười Vương mỹ nhân cũng không chống đỡ được nên không còn e dè gì nữa.

“Sợ cái gì, các ngươi lên hết cho ta, xem bọn chúng được mấy hơi?”, Vương Tự Chương hò hét.

Đám tùy tùng của nhà họ Vương tản ra vây quanh, có mấy tên lao tới chỗ Mai Ký Giang, Tiết Thực bất đắc dĩ đành phải đứng ra ngăn cản.

Hoắc Khứ Bệnh cũng có ý dạy dỗ Vương Tự Chương nên đứng yên một bên quan sát. Đám tùy tùng nhà họ Vương chỉ là mấy tên tép riu, sao có thể chống đỡ được Tiết Thực cùng Triệu Phá Lỗ bao nhiêu năm chém giết trên chiến trường, chỉ một loáng đã bị đánh cho tơi bời hoa lá. Ngay cả Vương Tự Chương cũng bị Triệu Phá Lỗ bất ngờ đánh cho mấy quyền tím bầm mặt, hét lạc cả giọng, “Hoắc Khứ Bệnh, ngươi cứ chờ đó, ta sẽ bảo muội muội tâu lên Hoàng thượng rằng ngươi dung túng người ngoài hành hung ngoại thích.”

Hoắc Khứ Bệnh nhướng mày, ra vẻ ngạc nhiên, “Ta không hề ra tay, sao Vương nhị công tử lại nhằm vào ta chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi…”, Vương Tự Chương cứng họng, nhìn quanh những người có mặt tại hiện trường rồi cố gắng vớt vát thể diện, “Có gan thì cứ chờ xem, đi thôi!”

“Thật là thoải mái”, Triệu Phá Lỗ ỷ vào Hoắc Khứ Bệnh bên cạnh nên không hề để ý đến câu uy hiếp của Vương Tự Chương, quay sang nhìn Tiết Thực mỉm cười hỏi, “Thân thủ vị huynh đài này thật tốt, không biết là…?”

“Tại hạ là Kỵ đình úy Tiết Thực của kỵ binh Khâu Trạch”, Tiết Thực cười đáp lễ, dù y phục đầy vẻ phong trần nhưng vẫn không che nổi sắc thái hiên ngang. Hắn cau mày nhìn đống hỗn độn trong phòng, “Tổn hại ở đây…”

“Cứ giao cho tiểu tử đi”, cậu bé ngắt lời, “Ta đã được nghe danh tiếng của Tiết đại nhân. Nếu như mấy vị nguyện ý, thì ngồi xuống cùng nói chuyện đi.”

“Vậy à”, Tiết Thực cảm thấy buồn cười liếc nhìn cậu bé, dĩ nhiên cũng thấy ánh mắt của Trần Thương đang nhìn cậu ta tán thưởng . Còn nhỏ tuổi nhưng cố làm ra vẻ trưởng thành, rốt cuộc là chuyện may mắn hay bất hạnh? Hắn rất có thiện cảm với đôi huynh muội này nên cũng không từ chối, “Vậy thì được thôi.”

Triệu Phá Lỗ cũng khá ngạc nhiên, xoay người nhìn về phía Hoắc Khứ Bệnh thì thấy Hoắc Khứ Bệnh khẽ gật đầu, “Mạch thiếu gia đã có ý như vậy, Khứ Bệnh dĩ nhiên phải nghe theo.”

Dĩ nhiên là Tạ chưởng quỹ không thể để cho Lưu Mạch bồi thường tổn thất trong lầu. Hơn nữa với tài lực của lầu Thanh Hoan hiện giờ thì dù bàn ghế vật dụng trong phòng đều là cực phẩm nhưng vẫn có dự trữ. Kiêm Gia các thanh nhã nhất của tầng hai lại được mở ra, rượu và thức ăn ngon liên

https://thuviensach.vn

tục đưa lên, Lưu Mạch quay đầu lại mời, "Dương tiên sinh, tiên sinh cũng ngồi đi."

"Đa tạ thiếu gia", Dương Đắc Ý khom người từ chối, "Nhưng nô tài thân phận thấp kém, hay là thôi đi."

"Dương tiên sinh không cần quá khiêm tốn", Trần Thương cười nói, "Hôm nay ở bên ngoài, cũng không cần phải gò bó quá mức, huống chi có ai trong số các quan lại ở Trường An mà không biết Dương tiên sinh. Nếu Dương tiên sinh nể mặt ta và cháu ngoại thì ngồi xuống đi."

Dương Đắc Ý vẫn cảm thấy ngần ngại, liếc nhìn Hoắc Khứ Bệnh, nhưng thấy hắn chăm chú uống rượu không phản đối gì thì liền ngồi xuống bên tay trái Trần Thương.

Dù là người ăn mặc đơn giản nhất bàn, Tiết Thực cũng không hề cảm thấy lúng túng, mỉm cười nhìn quanh thấy mọi người đều không tầm thường, khí độ của hai huynh muội kia lại càng cao quý. Điều lạ là cô bé kia uống rượu một cách sảng khoái còn vị ca ca thì lại không động đến một giọt nào. Qua ba tuần rượu, hắn mở lời, "Tiết mỗ tự thấy thân phận ở nơi đế đô này không đáng nói tới, vậy không biết vị tiểu công tử này nghe ai nhắc đến tên tiểu mỗ?"

"Điều này…" Lưu Mạch chần chờ một lát rồi đáp, "Dĩ nhiên là nghe Trường Tín hầu nhắc đến."

"Hả?" Tiết Thực ngạc nhiên, "Thì ra tiểu công tử cũng biết Trường Tín hầu ư?"

"Đúng vậy!"

https://thuviensach.vn

“Được rồi”, Trần Thương giữ chén rượu trước mặt Lưu Sơ lại, “Uống đủ rồi, các cháu cũng nên về nhà thôi.”

“Cữu cữu”, Lưu Sơ không vui, “Rượu này không thể so với Bích Nhưỡng Xuân, nhạt như vậy uống say thế nào được.”

“Vậy cũng không được. Cháu, một công… tiểu thư công hầu, sao có thể không quy củ như vậy.”

Lưu Sơ bĩu môi, xoay sang hỏi Mai Ký Giang, “Dì Mai, dì không thể tới thăm mẫu thân và chúng cháu sao?”

“Dù ta có nguyện vọng như vậy”, Mai Ký Giang cười khẽ, “thì cũng đâu có quyền quyết định?”

“Được rồi”, Trần Thương đặt chén rượu trong tay xuống bàn, “Lầu Thanh Hoan cũng đã tới rồi, Mai cô nương cũng đã gặp, các cháu nên an tâm trở về thôi.”

Từ lầu Thanh Hoan đi ra ngoài, Hoắc Khứ Bệnh bỗng nhiên chắp tay nói, “Ta vừa chợt nhớ có một số việc chưa nói với cữu cữu nên phải đến phủ Trường Bình hầu một chuyến. Phá Lỗ, ngươi tự đi về đi.” Nói xong quay người đi luôn.

Lưu Sơ nhăn mũi, “Chúng ta cũng đi thôi.” Cô bé vịn tay vào Dương Đắc Ý bước lên xe ngựa của phủ Đường Ấp hầu, quay lại cười rạng rỡ, “Triệu ca ca, Tiết ca ca, cáo từ.”

Xe ngựa chuyển bánh đi về hướng cung Vị Ương.

“Tiết huynh vừa mới tới kinh đô sao?”

https://thuviensach.vn

Đưa mắt nhìn chiếc xe ngựa dần đi khuất, Triệu Phá Lỗ cười hỏi.

"Đúng vậy." Tiết Thực nói: "Đáng ra thì nhận chức ở Bắc Bình nhưng vài ngày trước nhận được lệnh điều động liền chạy về Trường An."

"Vậy", Triệu Phá Lỗ trầm ngâm, "Tiết huynh thuộc về kỵ binh Khâu Trạch hay thuộc về phe Trường Tín hầu?"

"Làm sao?" Tiết Thực khó hiểu, "Trong quân Đại Hán còn phân chia phe phái ư?"

Triệu Phá Lỗ cúi đầu nói giọng buồn bực, "Mặc dù không rõ ràng, nhưng vì hai nhà Trần, Vệ phân tranh trong hậu cung mà Vệ tướng quân cùng Liễu hầu gia có quan hệ không thể tách rời với hai bên tương ứng nên lòng quân đội cũng phân chia giới tuyến."

"Như vậy sao?" Tiết Thực cảm thấy nặng nề, miễn cưỡng hỏi, "Triệu huynh thuộc về bên kia chứ?"

"Ta…", Triệu Phá Lỗ thoáng chần chừ rồi trả lời, "Ta là một quân nhân, ta chỉ lựa chọn bên có lợi nhất cho Đại Hán."

Tiết Thực hơi kinh ngạc, "Ta cho là", hắn đắn đo chọn từ, "quan hệ giữa huynh và Hoắc hầu gia rất tốt, tất nhiên sẽ đứng bên Vệ gia."

"Khứ Bệnh?" Triệu Phá Lỗ nhớ tới cái tên này, cười ấm áp, "Sở dĩ ta có quan hệ tốt với Khứ Bệnh đơn giản chỉ vì cả hai cùng có một niềm tin. Khứ Bệnh là người ta nguyện ý đi theo."

"Nhưng xét theo chuyện hôm nay thì Hoàng tử Mạch thật sự cũng không phải là người đơn giản!"

https://thuviensach.vn

“Hoàng tử Mạch?” Tiết Thực ngạc nhiên hỏi lại.

“Huynh không nhận ra?” Triệu Phá Lỗ lại cười nói, “Ngoại trừ cặp song sinh một trai một gái của Trần hoàng hậu thì còn ai có thể gọi Tam gia của phủ Đường Ấp hầu một tiếng là cữu cữu?”

“Ta cho là”, Tiết Thực lẩm bẩm, “”Cho là… Bọn họ là do một vị tiểu thư dòng thứ trong phủ Đường Ấp hầu sinh ra.”

“Ha ha”, Triệu Phá Lỗ khẽ cười, “Tiểu thư dòng thứ có thể sinh ra người có khí độ như vậy hay sao?”

Tiết Thực cứng họng, vội vàng nhìn theo tìm tung tích chiếc xe ngựa nhưng nó đã đi mất từ lâu, ngay cả bụi đường bốc lên cũng đã lắng xuống. Hắn làm sao mà ngờ được những hoàng tử công chúa đáng ra phải ở trong thâm cung chín tầng bao bọc lại có thể đột nhiên xuất hiện giữa ban ngày tại lầu Thanh Hoan mà không có người bảo vệ.

Cuối năm Nguyên Sóc thứ sáu, Dung hoa Lý Chỉ ở điện Phi Sương sinh hoàng tử thứ tư và hoàng nữ thứ năm.

Sau một ngày bận rộn với công việc ở điện Tuyên Thất, Lưu Triệt đang ngồi trên ngự liễn, nhắm mắt thư giãn, trong đầu hiện lên hình ảnh một gương mặt như đóa hoa sen thì chợt nghe Dương Đắc Ý ở bên cạnh khẽ bẩm, “Hoàng thượng, đã đến cung Trường Nhạc rồi.”

“Ừ”, y đáp khẽ, bước lên bậc tam cấp, hỏi người hầu của cung Trường Nhạc, “Thái hậu dạo này thế nào?”

“Thái hậu nương nương hôm nay đã khá hơn nhiều, dậy uống thuốc từ sớm. Hiện giờ phu nhân của Đan Dương hầu đang ở trong điện phụng dưỡng Thái hậu”, người hầu của cung Trường Nhạc quỳ xuống bẩm báo.

https://thuviensach.vn

“Ừ”, y phất tay áo, “Lui ra đi!” Vào cung, quả nhiên thấy Kim Nga quỳ ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng bóp chân cho Vương thái hậu, nàng ta thấy y bước vào trong điện bèn vội vàng đứng dậy hành lễ, “Tham kiến Hoàng thượng.”

“Miễn lễ!”, Lưu Triệt gật đầu, “Nga Nhi có nhiều thời gian rảnh rỗi nên tiến cung phụng dưỡng mẫu hậu đi. Có Nga Nhi ở bên cạnh thì tâm tình của mẫu hậu sẽ tốt hơn nhiều.”

“Dạ!”

“Nga Nhi cũng lập gia đình rồi”, Vương thái hậu mở mắt, “Để người lớn tuổi như nó phụng dưỡng ai gia thì không được hay lắm.”

“Dạ, thưa mẫu hậu”, Lưu Triệt đáp.

“Triệt Nhi, đã đặt tên cho hoàng tử và công chúa mới sinh chưa?”

Lưu Triệt thấy Vương thái hậu có ý bảo, bèn đỡ bà ngồi dậy.

“À”, Lưu Triệt trả lời không mấy để ý, “Hoàng tử tên là Đán, Công chúa thì gọi Yên đi. Đặt tên chữ Cái Trường là được rồi.”

“Cái Trường”, Vương thái hậu trở về chỗ cũ, vui vẻ, “Cũng không phải là tệ. Triệt Nhi, hôm nay Nga Nhi tiến cung, cầu xin ai gia một chuyện. Ai gia thấy cũng không phải là việc lớn nên đã chấp thuận.”

“Thế à?” Lưu Triệt không khỏi liếc mắt nhìn Kim Nga, mặc dù ánh mắt không sắc bén nhưng Kim Nga vẫn vỡ mật kinh hồn cúi đầu xuống. Y dịu giọng, “Nga Nhi có việc gì thì cứ nói trực tiếp với trẫm là được rồi. Nếu trẫm làm được thì sao lại không đáp ứng chứ?”

https://thuviensach.vn

“Cũng không phải việc gì lớn”, Vương thái hậu đỡ lời, “Nga Nhi được gả cho Đan Dương hầu ở Hoài Nam đã mấy năm mà chưa sinh nở gì, tóm lại là không tốt. Nga Nhi nói mấy ngày trước Trưởng công chúa Phi Nguyệt đã bảo nó là nếu nhận một đứa bé gần gũi bên nhà chồng làm con nuôi, tốt nhất là gái, thì sẽ có thay đổi về đường con cái. Nhưng dù sao Lưu Thiên cũng là con cháu hoàng tộc, Nga Nhi có muốn cũng khó nên mới tìm đến nhờ ai gia.”

“Phi Nguyệt?” Lưu Triệt có vẻ suy tư, trầm ngâm hỏi, “Nga Nhi đã chọn được đứa bé nào vừa ý rồi à?”

“Trần nương nương giới thiệu một cô bé rất tốt là Giang Đô quận chúa Tế Quân hiện giờ còn nhỏ tuổi, giỏi âm luật, dịu dàng dễ thương”, Kim Nga nói, “Nếu được thì Nga Nhi nhất định sẽ đối xử tử tế.”

“Tế Quân…” Lưu Triệt lẩm nhẩm nhắc lại cái tên xa lạ đó, nhạt nhẽo, “Mẹ nó là tội thần, Nga Nhi nhận nuôi dưỡng cũng là một việc thiện.”

“Nói như vậy”, Vương thái hậu nhìn y, “nghĩa là Hoàng thượng đồng ý?”

Kim Nga thấy Lưu Triệt gật đầu thì rất vui mừng, quỳ gối bái lạy, “Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Cùng là người một nhà thì cám ơn cái gì chứ?” Vương thái hậu nói tiếp một câu khiến mọi người chợt lặng đi, “Triệt Nhi, nếu một ngày ai gia không còn nữa thì con nhất định phải trông nom Tử Trọng và Nga Nhi cẩn thận.”

“Mẫu hậu!” Lưu Triệt thấy mắt tối sầm xuống. Gần đây, sức khỏe Vương thái hậu càng ngày càng suy yếu, thường xuyên nhức đầu, mắt cũng nhìn không rõ nữa. Trong lòng y cực kỳ lo lắng nhưng cũng không biết làm thế

https://thuviensach.vn

nào, chỉ đành chăm đến Trường Nhạc cung hơn để phụng dưỡng mẹ. Vương thái hậu vỗ vỗ vào tay y trấn an, "Nga Nhi, cháu về trước đi. Ai gia có mấy lời muốn nói với Hoàng thượng."

"Dạ." Kim Nga lí nhí đáp, lạy tạ rồi rời đi.

"Triệt Nhi!", một lúc lâu sau Vương thái hậu mới khẽ nói: "Con dìu ta đi ra ngoài cung Trường Nhạc đi."

"Dạ!" Lưu Triệt luôn rất hiếu thuận với mẹ nên lúc này không muốn làm trái yêu cầu. "Mẫu hậu muốn đi đâu?"

"Ai gia muốn đến đài Việt Dương để nhìn lại cung Trường Nhạc này một chút."

"Triệt Nhi, con phải biết rằng năm xưa khi mang thai con, ai gia đã từng đứng ở chỗ đó mà nhìn về cung Trường Nhạc."

Cung Trường Nhạc dưới ánh nắng mùa thu càng lộ ra vẻ trang nghiêm. Người hầu trong cung theo hành lang đi tới, mang thuốc uống đến cho Hoàng thái hậu.

"Thật không?"

"Đó là lần đầu tiên ai gia trông thấy A Kiều ở cung Trường Nhạc." Vương thái hậu cảm thấy bàn tay mình bất giác siết chặt hơn vào váy áo, cười không thành tiếng, "Khi đó Đường Ấp quận chúa đúng là người nhận nhiều ân sủng ở trong cung Trường Nhạc. Đậu thái hậu chỉ có duy nhất một cháu gái bên ngoại nên quý như châu báu. Mãi đến khi ai gia có Nga Nhi thì mới có thể hiểu được tình cảm của Đậu thái hậu."

https://thuviensach.vn

“Khi đó ai gia nghĩ rằng cô bé này thật là may mắn, bỗng nhiên có được thân phận tôn quý nhất thế gian, nhưng với tính tình thuần hậu, không có tâm kế thì chỉ sợ cũng chưa chắc đã là may mắn. Quả nhiên, sau này mọi chuyện đều ứng nghiệm.”

“Mẫu hậu!” Lưu Triệt nheo mắt, hỏi vẻ lạnh nhạt, “Rốt cuộc là người muốn nói gì?”

“Bây giờ Triệt Nhi cũng có bốn con trai rồi”, Vương thái hậu vẫn không để ý, “Nhớ lại hồi năm Nguyên Quang, A Kiều vì không có con mà lâm vào cảnh quẫn bách, thấy dường như đã trải qua mấy kiếp.”

Y bước hơi chậm lại, không vui, “Mẫu hậu còn nhắc lại chuyện đó làm gì?”

Vương thái hậu không nhìn y mà vẫn tiếp tục dòng suy tưởng, “Dạo này ta vẫn khách quan quan sát A Kiều, thấy nó đã hiểu chuyện hơn so với trước đây rất nhiều. Một người con gái được chiều chuộng như A Kiều thì phải chịu bao nhiêu cực khổ mới có thể rèn giũa được như hôm nay? Triệt Nhi, năm đó mẹ con chúng ta thật có lỗi với A Kiều, vì thế bây giờ con đã nắm được quyền lực, nếu có thể đối xử với nó tốt hơn chút nào thì nên làm.”

Lưu Triệt trầm ngâm một lát rồi nói, “Con biết rồi ạ.”

“Còn Mạch nhi nữa”, Vương thái hậu dặn dò, “Dù sao nó cũng mang dòng máu hoàng gia, cũng nên kính báo với thái miếu, thông cáo cho toàn dân thiên hạ biết.”

“Vâng mấy ngày nữa con sẽ làm.”

https://thuviensach.vn

“Ai gia già rồi”, Vương thái hậu khẽ thở dài, “cho nên lòng dạ mềm đi rất nhiều. Có lẽ không bao lâu nữa cũng sẽ đi gặp Tiên đế thôi.”

“Chết sống có số, phú quý nhờ trời”, bà lắc đầu, “Những năm qua ta đã từng làm hoàng hậu, bây giờ con ở ngôi vị hoàng đế cũng làm việc rất tốt, ai gia thấy cũng đủ rồi. Có điều…”, bà dừng một chút, “cả đời ai gia lại toàn để con gái mình chịu thiệt thòi, đại tỷ của con thì còn có thể được con chiếu cố, nhưng Đàm Nhi thì…”

“Mẫu hậu…” Lưu Triệt cũng cảm thấy buồn phiền, gắng cười rồi trong mắt chợt lóe lên khí thế hào hùng, “Nhất định có ngày trẫm sẽ đánh tan cả lũ Hung Nô đưa Đàm tỷ trở về, để tỷ ấy một lần nữa ở trước mặt người gọi người một tiếng mẫu hậu.”

Lưu Triệt đưa Vương thái hậu trở về cung Trường Nhạc rồi cho ngự liễn đi theo con đường hành lang trở về cung Vị Ương. Trận sóng gió mấy ngày trước ở lầu Thanh Hoan dĩ nhiên y đã nghe. Y hừ lạnh một tiếng. Ba nhà Trần, Vệ, Vương đã chiếm hết mọi danh phận cho bên ngoại, tranh đấu trong cung Vị Ương còn chưa đủ, giờ còn muốn tiếp tục đấu cả ở bên ngoài cung nữa sao?

Từ năm Kiến Nguyên đến năm Nguyên Quang, y đã chịu đựng đủ rắc rối của bên ngoại nên căm thù đến tận xương tủy những việc kiểu này. Bị ảnh hưởng bởi nguyên nhân sâu xa đó, y đã trục xuất A Kiều đến Trường Môn, nhờ vậy mới áp chế được hai nhà Vệ, Vương không đi theo vết xe đổ của Trần gia quyền thế át quân vương.

Y vốn là người vô cùng tự tin, sau khi cầm quyền đã lập ca cơ Vệ Tử Phu làm hoàng hậu, một tay nâng đỡ Vệ gia thành thế lực hiển hách trong thiên hạ. Y sủng ái Vương Thấm Hinh thì cũng mạnh tay phong thưởng cho nhà họ Vương. Đơn giản vì y tin tưởng rằng chỉ cần muốn thì y luôn có thể thu lại những vinh hoa phú quý mình ban thưởng cho bọn họ bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng nhà họ Vương hôm nay dường như đã bắt đầu đắc ý đến mức quên hết chừng mực rồi.

Trong số họ ngoại của ba nhà có mặt trên lầu Thanh Hoan, Hoắc Khứ Bệnh được Lưu Triệt yêu thích, còn Trần Thương, chưa nói đến việc không trực tiếp tham dự mà nể mặt A Kiều thì y cũng sẽ không động chạm đến. Còn lại là Vương gia, dù sao cũng đuối lý.

Năm Nguyên Sóc thứ năm, y dần dần chán ghét Vệ Tử Phu nhu mì dễ bảo, phi tần trong cung Vị Ương cũng không có người nào mới lạ. Ngự giá lên Lâm Uyển săn thú, trên đường y đang buồn chán thì gặp dân nữ Vương Thấm Hinh.

Vương Thấm Hình tất nhiên cũng là một trang tuyệt sắc, tuy có lẽ không đẹp bằng Vệ Tử Phu nhưng tính tình vui vẻ hoạt bát khiến y yêu thích không nỡ rời xa. Đã quá lâu y không gặp được người con gái nào cởi mở đến mức chỉ liếc qua cũng có thể thấy tận đáy lòng như vậy. Không biết vì lý do gì mà y lại ân sủng nàng ta đến hơn một năm trời. Nhưng cũng không biết vì lý do gì mà bỗng nhiên y lại cảm thấy nàng ta thật sự không đủ thông minh. Đã không đủ thông minh mà lại phạm sai lầm đến như vậy thì tất nhiên cần bị trừng phạt.

“Dương Đắc Ý!”, y ra lệnh.

“Có nô tài!”

“Truyền ý chỉ của trẫm, thăng Lý dung hoa lên làm tiệp dư, Vương mỹ nhân có hoàng tử thứ ba, cũng thăng làm tiệp dư, ban thưởng cho ở điện Vân La, mà thôi, cho ở điện Thanh Lương đi.”

“Dạ!” Dương Đắc Ý khom người nói, nhắm mắt lại che giấu vẻ vừa kinh ngạc vừa thấu hiểu.

https://thuviensach.vn

A Kiều không chịu chuyển về cung Vị Ương, Lý Chỉ vừa mới sinh con, y lại quyết định rũ bỏ người con gái có tên Vương Thấm Hinh khỏi cung, Lưu Triệt hơi lưỡng lự, trong đầu chợt lóe lên ý định đến điện Tiêu Phòng nhưng chẳng biết tại sao lại gạt đi, chỉ nói, "Tối nay sẽ đến điện Thừa Hoa."

Trong điện Thừa Hoa, Hình Nhược ra nghênh tiếp, hơi nhún người bái chào, "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

"Miễn lễ, Nhược Nhi!" Lưu Triệt làm ra vẻ nâng lên, Hình Nhược theo đó cũng đứng dậy, yểu điệu, "Hoàng thượng tới là phúc phận của Nhược Nhi."

Gương mặt nàng ta quyến rũ lòng người, Lưu Triệt ngắm nhìn một lúc rồi ra vẻ quan tâm, "Dường như sau khi từ cung Cam Tuyền trở về thì Nhược Nhi càng ngày càng gầy đi đấy."

"Chắc là vì tiết trời chuyển lạnh làm cho Nhược Nhi thấy nhạt miệng, không có chuyện gì đâu ạ", Hình Nhược vẫn một mực giữ lễ.

"Thế à?" Lưu Triệt mỉm cười nói, "Vậy thì bảo ngự trù dọn lên vài món ăn để trẫm và Nhược Nhi dùng đi, cũng để xem vì sao lại nhạt miệng luôn thể."

"Nhược Nhi đa tạ Hoàng thượng." Hình Nhược thoáng đỏ bừng mặt, quay sang bảo thị nữ Oanh Hương ở bên cạnh, "Đi chuẩn bị đi."

"Dạ!" Oanh Hương muốn cho chủ nhân vui lòng bèn tự mình đi xuống.

Chẳng mấy chốc, tám món đồ ngự đã được chuẩn bị đầy đủ. Lưu Triệt nếm thử, bỗng nhiên nhớ lại mấy món thức ăn đơn giản mà hương vị lại

https://thuviensach.vn

tuyệt vời năm xưa từng nếm ở lầu Thanh Hoan. Hình Nhược trông người đoán ý, bèn hỏi, "Hoàng thượng không thích ạ?"

"Không phải vậy", Lưu Triệt đáp cho qua chuyện.

Ngoài điện bỗng nhiên có tiếng ồn ào, y liền tỏ ý không hài lòng. Hình Nhược vội vàng ngừng lại, quay ra bên ngoài hỏi, "Có chuyện gì thế?"

"Bẩm Hoàng thượng và Khinh nga", Oanh Hương quỳ gối bẩm báo, "Vương mỹ nhân ở điện Phu Hương làm loạn lên đòi yết kiến Hoàng thượng."

"Cô ta đòi yết kiến Hoàng thượng thì đến chỗ của ta để làm gì?" Hình Nhược tỏ ý không vui, rồi lại quay sang nhìn Lưu Triệt, nũng nịu, "Hoàng thượng."

"Bảo với Vương tiệp dư hãy an tâm trở về điện Thanh Lương, không cần phải yết kiến trẫm", Lưu Triệt coi như không có gì xảy ra.

Hình Nhược cúi đầu, mặt hơi biến sắc. Mặc dù điện Thừa Minh không hẻo lánh thê lương như điện Vân La nhưng cũng nằm phía đông cung Vị Ương, cũng là nơi đế vương không mấy khi đặt chân tới, đã đến ở nơi đó chẳng khác nào là cả đời vô duyên với ân sủng của đế vương. Hơn một năm qua, Vương Thấm Hinh của điện Phu Hương nhận đủ mọi ân sủng, lúc có mang hoàng tử, danh tiếng thịnh nhất thì ngay cả Vệ hoàng hậu cũng phải chịu lép vế. Nhưng không ngờ một khi đế vương vừa quay mặt đi thì lập tức rơi vào tình cảnh như thế này. Trong lòng nàng ta không khỏi dấy lên nỗi chua chát. Lòng vua sao bạc bẽo vô tình đến thế.

"Nương nương, nương nương." Thị nữ Hạ Âm rối rít cầu xin ở bên ngoài điện Thừa Hoa, "Người đừng làm nô tỳ sợ."

https://thuviensach.vn

Vương Thấm Hinh nghe nội thị truyền đạt lại ý chỉ thì mặt trắng bệch đi. "Hạ Âm, ta đấu với Vệ Tử Phu hơn một năm qua là để làm cái gì chứ?", nàng ta thì thào.

"Nương nương, người không được nói như vậy, dù thế nào người cũng còn có Tam hoàng tử nữa mà."

"Ta không cầu có người thân có khả năng làm việc như Vệ Thanh hay Hoắc Khứ Bệnh giúp ta được vẻ vang", nàng ta thốt lên vẻ thê lương rồi nở nụ cười cay đắng, "Nhưng ít ra cũng đừng ngăn cản bước đường tiến thân của ta chứ."

Nàng ta chầm chậm cúi đầu, một giọt lệ ứa ra từ trong khóe mắt.

Chương 36: Vòng eo thon thả nhẹ tay nâng

Mùa đông năm Nguyên Sóc thứ sáu đến sớm hơn các năm trước, mới đầu tháng Mười một mà tuyết đã rơi mờ mịt khắp cả đế đô Trường An. Lưu Triệt một tay cầm chiếc lò sưởi nhỏ, tay kia chắp sau lưng đi dọc hành lang cung Vị Ương tiến vào điện Tuyên Thất.

"Hoàng thượng!" Lý Thái cùng Tang Hoằng Dương quỳ xuống bái chào.

"Đứng lên đi!" Lưu Triệt ngồi xuống trước án, nhìn lướt qua hai người, "Trẫm gọi các khanh tới là muốn sắp xếp một số việc. Lý khanh, Công Tôn Hoằng không được khỏe, lúc lên triều khanh cần phải trợ giúp nhiều hơn."

"Thần… Đa tạ Hoàng thượng ưu ái, thần nhất định sẽ hết lòng hết sức." Lý Thái cúi rạp người xuống, cảm động đến rơi nước mắt. Cho dù là vì lý

https://thuviensach.vn

do gì, việc bổ nhiệm ngày hôm nay chứng tỏ rằng Hoàng thượng đã coi trọng bản thân hắn. Nếu một lúc nào đó Công Tôn Hoằng qua đời thì chức vụ chỉ dưới một người ở trong triều chắc chắn sẽ do hắn tiếp quản.

"Tốt", Lưu Triệt lên tiếng đáp lại rồi quay sang phía Tang Hoằng Dương, "Tang khanh biết trẫm gọi khanh tới là có ý gì không?"

"Thần thụ hoàng ân, xấu hổ nhận chức đại tư nông, mặc dù không dám nói là đắc dụng nhưng cũng coi là tận tâm tận lực", Tang Hoằng Dương cụp mắt xuống cung kính bẩm tấu, "Hoàng thượng triệu kiến lúc này chắc là có chuyện về tài chính cần bàn bạc."

"Hai khanh đều là đại thần đắc lực của trẫm", Lưu Triệt mào đầu, "Trẫm cũng không dối gạt các khanh. Sang năm hoặc nếu có chậm thì cũng chỉ sang năm sau nữa thì Đại Hán ta nhất định sẽ đại chiến với Hung Nô. Khanh không cần phải nói", y phất tay ngăn Tang Hoằng Dương, đứng lên đi đi lại lại mấy bước rồi nói tiếp, "Trẫm biết ngân khố còn đủ chi dùng nhưng chiến tranh sẽ rất tốn kém, Tang khanh phải nhanh chóng nghĩ đối sách."

"Đối sách thì đã có sẵn rồi", Tang Hoằng Dương thản nhiên đáp. Lý Thái ở bên cạnh khẽ biến sắc mặt, "Đây là vấn đề cực kỳ khó khăn, Tang đại tư nông có biện pháp rồi sao?"

"Muối và sắt quy về triều đình", Tang Hoằng Dương ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lưu Triệt, nhấn mạnh từng từ một.

"Thế này…" Lý Thái kinh hãi, "Thế này sao được." Giọng nói cứ nhỏ dần. Hắn không phải dạng người cổ hủ như Cấp Ảm nên tất nhiên thấy được lợi ích trong chuyện này, huống chi theo hiểu biết của hắn thì Hoàng thượng là người có hùng tâm tráng chí, việc đối phó với vương gia các nước chư hầu chỉ là chuyện sớm hay muộn. Chuyện ba vương gia làm phản, Hoài

https://thuviensach.vn

Nam tự xin bãi nước năm trước đã gây chấn động không nhỏ, đây chính là thời cơ cực tốt để triều đình thu lại quyền lợi từ bọn họ. Hôm nay Tang Hoằng Dương dám nói như vậy thì chắc chắn đã hiểu rõ tâm tư của Hoàng thượng.

"Hay lắm!" Lưu Triệt vỗ tay, ánh mắt lóe lên, "Tang khanh có tính toán cụ thể gì về chuyện này?"

"Dĩ nhiên là có, nhưng thần dù sao cũng chỉ quản lý tài vụ, tuy có định liệu trước về chuyện này nhưng lại không thể đứng ra giao thiệp với các vương gia chư hầu", Tang Hoằng Dương đẩy khéo trách nhiệm.

Lý Thái kín đáo thở dài, tiến lên một bước bẩm, "Thần nguyện chịu trách nhiệm chuyện này."

"Như vậy rất tốt!" Lưu Triệt hài lòng, lên tiếng khích lệ, "Nếu chuyện này thành công, hai vị khanh gia đều có công lớn."

"Thần không dám nhận." Trong lòng Lý Thái nửa mừng nửa lo nhưng không hề lộ ra mặt mà chỉ cúi đầu chắp tay bái tạ.

"Vậy thì Lý khanh trở về vạch kế hoạch đi", Lưu Triệt phất tay cho hắn lui ra, lại nói, "Tang khanh ở lại, trẫm có chuyện muốn hỏi."

"Dạ." Tang Hoằng Dương đáp rồi đứng chờ dưới điện còn Lý Thái thì lui ra khỏi điện Tuyên Thất, Lưu Triệt vẫn đứng ngắm nhìn tuyết bay ngoài trời một lúc lâu mà không hề lên tiếng.

"Tuyết năm nay cũng lớn."

"Đúng vậy, Hoàng thượng."

https://thuviensach.vn

“Tang khanh là ngoại thần, mấy ngày nay ra vào nội cung có vất vả lắm không?”

Tang Hoằng Dương ho khan một tiếng, cảm giác hơi buồn cười. “Thần phụng mệnh của Trần nương nương. Công chúa Duyệt Trữ yếu ớt sợ lạnh mà cung Trường Môn lại là nơi rất lạnh nên nương nương bảo thần vào sửa chữa để vào mùa đông ấm hơn”, hắn chắp tay giải thích, nói thêm, “Làm xong cũng chừng được nửa tháng rồi.”

“Sơ Nhi sợ lạnh sao?” Lưu Triệt nhíu mày, thở dài, ngẩng đầu, “Sửa chữa mà cũng cần phải phiền đích thân một Đại tư nông đích thân đốc thúc sao? Huống hồ còn nghe nói là sửa lại toàn bộ cả cung Trường Môn, nếu bây giờ mà xảy ra chiến sự thì Tang Hoằng Dương khanh lấy đâu ra tiền?”

“Dĩ nhiên là từ việc kinh doanh của Tức Lam các.” Tang Hoằng Dương nhướng mày đáp. Lưu Triệt cáu kỉnh, định nói gì đó cuối cùng lại thôi, chỉ khẽ bảo, “Khanh cũng lui ra đi.”

“Dạ.” Tang Hoằng Dương lui lại một bước, quỳ lễ rồi đi ra.

Dương Đắc Ý đứng trong hành lang điện Tuyên Thất trông thấy Lưu Triệt bước ra liền vội vàng nghênh đón, dò hỏi, “Hoàng thượng, tuyết bên ngoài rất lớn, hay là…” Thấy ánh mắt lạnh băng của Lưu Triệt lão lập tức hoảng sợ im bặt.

“Lệnh xuống, chuẩn bị xe”, Lưu Triệt lạnh lùng hạ lệnh.

“Dạ!” Dương Đắc Ý khom người đáp, đang định xoay người truyền lệnh thì lại nghe vị hoàng đế vốn vẫn luôn anh minh quả quyết hơi do dự rồi nói: “Thôi vậy. Mọi người ở lại đây. Dương Đắc Ý, ngươi đi cùng với trẫm.”

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng!” Dương Đắc Ý vội vàng đón lấy chiếc ô từ tay một nội thị rồi đi theo ra ngoài. Gió Bắc thổi táp vào mặt, bông tuyết vỡ ra lọt vào khe cổ khiến Dương Đắc Ý rùng mình. Sau khi trở thành Ngự tiền tổng quản, hắn rất ít khi đi trong vườn ngự uyển dưới thời tiết như thế này, thế nhưng vị đế vương phía trước vẫn thẳng người bước để lại những dấu chân hằn sâu trong tuyết. Đi theo hướng tây đến Bách Lương đài thì Dương Đắc Ý mới biết thì ra là Hoàng thượng muốn tới cung Trường Môn. Ngày đó, tuy đứng bên ngoài điện Bát Nhã của cung Trường Môn nhưng hắn cũng nghe được lời của Trần nương nương, trong đó có một câu, chính là, *“Trường Môn một bước ngang, xe không buồn ghé tới.”*

Dương Đắc Ý hầu hạ Hoàng đế suốt bao nhiêu năm nên hiểu rõ bậc đế vương này hơn bất kỳ ai khác. Vì vậy hắn biết rằng trong lòng Hoàng thượng có chút nhớ nhung vị Trần nương nương vừa mới trở về kia, nhưng giờ lầm lũi đội tuyết đi trong gió Bắc lạnh thấu xương thì lão mới phát hiện ra rằng mình còn đánh giá thấp sự coi trọng của Hoàng thượng đối với nàng. Đến khi trông thấy mái hiên cong vút của cung Trường Môn thì toàn thân Dương Đắc Ý đã bị tuyết thấm ướt sũng còn Lưu Triệt thì chỉ ướt nhẹ một vạt áo phía trên mắt cá chân. Mạc Sầu đang bưng nước nóng ra ngoài điện Bát Nhã, chợt trông thấy người trước mặt thì ngỡ đang nằm mơ, mặt biến sắc, đánh rơi chậu nước xuống đất kêu loảng xoảng. Cô vội vàng quỳ lạy, “Nô tỳ không biết Hoàng thượng giá lâm, mạo phạm thánh giá, tội đáng muôn chết.”

“Miễn lễ!” Lưu Triệt không hề để ý, cứ thế đi thẳng vào trong điện Bát Nhã. Một luồng khí ấm áp phả thẳng vào mặt, không hề có chút lạnh lẽo. Y nhíu mày, lúc này mới để ý tới mấy cây trụ đồng trong điện đang tỏa ra ánh sáng màu hồng khiến cả không gian có phần trống trải trong điện trở nên ấm cúng.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Tất cả nô tỳ trong điện đều quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân của các ngươi đâu?” y hỏi khẽ.

“Trần nương nương và Trưởng công chúa Phi Nguyệt mãi gần sáng mới đi ngủ, giờ còn chưa dậy”, Lục Y run rẩy trả lời.

Lưu Triệt nhướng mày, kinh ngạc hỏi, “Vẫn còn chưa dậy ư?” Nói xong y liền đi về hướng tẩm điện, Lục Y ở phía sau hấp tấp nói với theo, “Hoàng thượng, nương nương đêm qua không ngủ ở trong đó.”

Tẩm điện trống không, tấm thảm trải sàn màu đỏ tươi gây cảm giác nhẹ nhàng, quả nhiên không thấy bóng dáng Trần A Kiều. Nhưng Lưu Sơ nghe thấy tiếng động liền vội vã chạy tới, kêu toáng lên, “Phụ hoàng!”, gương mặt hiện rõ vẻ hân hoan.

Cô bé chỉ mặc một chiếc áo lông cừu không dày lắm, khuôn mặt đỏ hồng, có vẻ không hề thấy lạnh. Lưu Triệt cũng không an tâm, hiền từ hỏi, “Sơ Nhi, sao chỉ có một mình con ở đây?”

“Ca ca dậy sớm đi Bác Vọng hiên rồi.” Lưu Sơ nhăn mũi, oán trách, “Theo con thì thời tiết lạnh như thế này cứ ở cung Trường Môn là được rồi, đi xa như vậy để chịu lạnh làm gì.”

Lưu Triệt cười nhạt. Thời tiết như thế này thì Lưu Cứ thường không muốn ra ngoài nhưng hôm nay có Lưu Mạch, chỉ sợ có lạnh hơn nữa Vệ Tử Phu vẫn bắt Lưu Cứ phải tới Bác Vọng hiên.

“Mẫu thân của con đâu?”

“Tối hôm qua không biết mẫu thân và dì Lăng làm gì đó mà thức rất khuya rồi ngủ luôn ở trong thư phòng. Con vừa tới xem, thấy vẫn còn đang ngủ say.” Lưu Sơ mở to cặp mắt thanh khiết như băng tuyết, nói líu lo.

https://thuviensach.vn

“Thật không?” Lưu Triệt hơi xìu mặt xuống, cầm tay dắt cô bé đi ra ngoài.

Thư phòng nằm ở chái đông điện Bát Nhã, từ lúc chuyển về Trường Môn thì A Kiều và Lưu Lăng rất coi trọng căn phòng này. Có một hành lang dài thông thẳng từ tẩm điện tới thư phòng. Lưu Triệt đi xuyên qua hành lang rồi đẩy cửa bước vào.

“Bẩm Hoàng thượng” Lục Y lúc này mới kịp phản ứng, ngượng ngùng nói, “Trưởng công chúa Phi Nguyệt cũng nghỉ ở bên trong.”

Gió Bắc lạnh thấu xương cuốn theo hoa tuyết thổi luồn qua khe cửa khiến không khí ấm áp trong phòng lập tức tan biến. Lưu Triệt vừa nhấc tấm rèm che thì thấy ngay A Kiều đang nằm ngủ bên trong, mái tóc dài buông xõa quanh gối. Trong điện rất ấm áp nên nàng cũng không mặc nhiều, chỉ đắp trên mình một tấm chăn mỏng nhưng cũng đang dần tụt xuống ngang hông. Y bỗng nhiên nhớ tới một câu bảy chữ “Vòng eo thon thả nhẹ tay nâng.” A Kiều giỏi ca múa nhưng không thường biểu diễn. Ngay như Vệ Tử Phu vốn xuất thân từ một ca cơ nhưng sau khi lên ngôi hoàng hậu cũng rất ít khi ca một khúc, múa một điệu cho y xem, huống chi A Kiều trước đây có thân phận tôn quý như vậy. Sau khúc hát khuynh thành danh chấn thiên hạ, trong những quán trà hàng rượu vẫn râm ran chuyện điệu múa của bậc hồng nhan tuyệt sắc làm nghiêng thành Tức Mặc đêm đó. Y chưa bao giờ biết rằng A Kiều sẽ múa một điệu mê hoặc lòng người như vậy. Nghiêng thành, người con gái này đúng thật có thể làm nghiêng ngả một tòa thành! Y không ngại Lưu Lăng nhưng dù sao hôm nay danh phận đã định, hơn nữa đây đang là cung Trường Môn của A Kiều nên đành quay lại bảo, “Gọi các nàng ấy dậy đi!”

Lục Y len lén bước vào gian trong của thư phòng. Y đứng một mình ở gian ngoài, nhìn thấy giấy rơi lộn xộn đầy đất. Dương Đắc Ý lúc này đã thay y phục, vội vàng nhặt một tờ dâng lên cho y. Đó là một tờ phác thảo sơ

https://thuviensach.vn

đồ trọng nỗ, cũng không phải là trọng nỗ tầm thường mà là loại có nhiều lỗ nỏ, một lần có thể bắn ra mười mũi tên, bên cạnh đề mấy chữ "Liên hoàn nỗ"[1] theo kiểu chữ Triện, nét bút thanh tú nhưng không giống chữ của A Kiều. Lưu Triệt đăm chiêu, dù y không hiểu về chế tạo cơ khí nhưng cũng nhìn ra người vẽ phác thảo có hiểu biết rất sâu về nó. Cách thức vẽ tuy chưa từng thấy nhưng lại rõ ràng và dễ hiểu hơn do thợ chuyên môn vẽ. Nếu quả thật có thể chế tạo ra cơ nỏ như vậy, y thầm đánh giá, sẽ giúp ích rất nhiều trong cuộc chiến Hán Hưng. Có điều nếu tăng thêm số lượng tên bắn ra sẽ khó tránh khỏi ảnh hưởng tới lực bắn và độ chính xác. Y nhặt lên một tờ giấy khác, mở ra xem thì thấy không phải là cơ nỏ mà là bản thiết kế một món đồ trang sức, nhìn trong hình vẽ trông tựa như trâm mà không phải trâm, tựa như thoa nhưng không phải thoa, toàn thân một sắc xanh biếc, nhẹ nhàng như khói, hình dạng như chim yến đang bay.

[1] Nỏ liên hoàn.

"Trần nương nương cùng Trưởng công chúa Phi Nguyệt đêm qua cứ vẽ đi vẽ lại những bức vẽ này tới gần sáng", Mạc Ưu, Mạc Sầu đứng bên nói.

Trong những trang giấy vung vãi khắp phòng có sơ đồ nỏ cơ, có họa đồ trang sức, cũng có cả phác thảo y phục. Lưu Triệt không khỏi bật cười, trí tưởng tượng của hai người thật quá mức phong phú. Phía trong thư phòng vang lên tiếng sột soạt rồi Lưu Lăng khoác áo lông cừu mỏng bước ra, hành lễ xong vẫn không giấu được vẻ ngái ngủ.

"Kiều Kiều đâu?", Lưu Triệt dịu giọng hỏi.

"A Kiều tỷ từ trước đến giờ nếu ngủ không đủ sẽ rất cáu kỉnh, Lục Y không gọi dậy được." Lưu Lăng che miệng ngáp một cái, nếu không phải Lưu Triệt đích thân tới thì ngay cả nàng cũng không chịu dậy.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài điện, tuyết đã ngừng rơi. Lưu Triệt nhìn tuyết phủ ngập vườn, trầm tư một lúc rồi chợt nói, "Lăng Nhi, theo trẫm đi ra bên ngoài một chút."

Lưu Lăng đang khó hiểu thì lại nghe Lưu Triệt dặn, "Dương Đắc Ý, ngươi không phải đi theo." Dương Đắc Ý khom người đáp "Dạ", thấy Lưu Triệt đã chắp tay bước ra khỏi điện thì không dám đi theo.

Lúc này đã gần trưa, tuyết trên lối đi đã được những người dọn dẹp trong cung quét sạch nhưng giờ lại mới rơi xuống phủ một lớp dày gần nửa thước, mặt tuyết xốp khô ráo. Lưu Triệt lội trên tuyết, tiếng bước chân vang lên lạo xạo. Lưu Lăng bất giác lười biếng, giẫm theo dấu chân sẵn có, một hồi lâu thì nghe giọng của Lưu Triệt phía trước: "Lăng Nhi, nếu như không phải là có A Kiều, ta thật sự đã muốn cho rằng muội đang rất ồn." Y ngẩng đầu, nhận ra đã đi tới rừng trúc của Trường Môn.

"Hoàng huynh đang nói gì đấy?" Nàng vén đám tóc mai đang lòa xòa xuống, cố làm ra vẻ không hiểu. Một cơn gió Bắc thổi tạt qua làm một chùm tuyết bám trên cành trúc rơi trúng vào trán, cảm giác lạnh toát rốt cuộc khiến nàng tỉnh táo lại.

"Trẫm vẫn còn nhớ", Lưu Triệt nhìn thẳng vào mắt Lưu Lăng, giọng mê hoặc, "Khi mới tới Trường An hồi năm Kiến Nguyên thứ nhất, Lăng Nhi còn là một cô bé tuổi vừa mới cập kê rất xinh đẹp đáng yêu."

Lưu Lăng thở dài, "Thế mà đã hơn mười năm qua rồi, Lưu Lăng đáng yêu giờ đã không còn đáng yêu nữa."

"Làm gì có chuyện như vậy?" Lưu Triệt chắp tay thong thả bước một bước trên mặt tuyết, "Lăng Nhi bây giờ còn đẹp hơn năm xưa ấy chứ."

https://thuviensach.vn

“Xinh đẹp hay đáng yêu bây giờ cũng không là gì nữa.” Lưu Lăng cúi đầu, “Chẳng qua hoàng huynh không nhận thấy mà thôi.”

“Không nói đến chuyện này nữa”, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh như sao trời, “Hoàng huynh bảo muội ra ngoài là có việc gì thế?”

Mặc dù trên gương mặt nàng vẫn nở nụ cười như hoa lan nhưng Lưu Triệt lại cảm thấy vô cùng xa cách. Những bông tuyết bay lượn vi vút giữa rừng, y chợt bắt lấy một bông, đưa lên nhìn nó nhanh chóng tan ra để lại một cảm giác lạnh giá trên những ngón tay. “Trẫm vẫn nhớ”, y làm như vô tình, “Lăng Nhi không giống với Kiều Kiều, muội thích nhất là hoa đào phải không?”

“Đúng rồi”, Lưu Lăng gật đầu, “Làm phiền hoàng huynh phải nhớ giùm cho tiểu muội.”

“À, Lăng Nhi thích hoa đào ở vùng nào nhất?” Bộ dạng y vẫn lơ đãng nhưng vừa hỏi vừa cẩn thận quan sát từng phản ứng rất nhỏ trên nét mặt của Lưu Lăng.

“Tất nhiên là hoa đào vùng Hoài Nam rồi. Ở Hoài Nam vương phủ mà muội sống, phụ vương, à không, phụ thân ưu ái trồng một vườn hoa đào dành riêng cho muội. Mỗi khi mùa xuân đến, hoa đào nở rộ, cả vườn rực rỡ, chói lọi như áng mây, quả thật là rất đẹp.” Lưu Lăng bỗng thở dài, vẻ hoài niệm ngập tràn trong đáy mắt, “Chỉ tiếc là không còn được thấy nữa rồi.”

Tay trái Lưu Triệt đang nắm chặt ở sau lưng chợt thả lỏng ra, “Lúc đầu trẫm vốn không tin mọi người bẩm báo rằng Lăng Nhi bị trúng độc làm mất một phần trí nhớ, nhưng bây giờ thấy cũng tin được vài phần.”

“Hoàng huynh”, Lưu Lăng buồn bã kêu lên, “Muội cũng không vui mà. Làm gì có ai tự nguyện chôn chặt một phần trí nhớ của mình, bản thân lại

https://thuviensach.vn

giống như thành một kẻ mình không quen biết. Lưu Lăng số khổ, chỉ còn biết chấp nhận mà thôi."

"Trẫm không cần biết chuyện muội mất trí nhớ là thật hay giả", Lưu Triệt xoay người, "Thế cũng tốt, trẫm cũng không hy vọng có người nhắc lại chuyện năm xưa nữa."

Y không hề trông thấy vẻ tức giận thoáng hiện lên trong mắt Lưu Lăng. Nàng đảo mắt nén xuống, giọng khô khốc, "Muội biết rồi."

"Nhưng rốt cuộc hoàng huynh nói chuyện kia là chuyện gì chứ?"

Y kinh ngạc xoay người lại, nhìn chằm chằm vào Lưu Lăng một lát rồi lắc đầu, "Nếu Lăng Nhi quên rồi thì thôi đi."

"Lăng Nhi tuân theo ý chỉ của hoàng huynh."

Lưu Triệt nhắm mắt, vẫn chưa thôi thăm dò, "Lăng Nhi bây giờ lại vô cùng thân mật với Kiều Kiều."

"Đúng vậy!" Lưu Lăng thuận miệng đáp, nàng bỗng nổi ác ý, hỏi ngược lại, "Hoàng huynh nói rằng Lăng Nhi đáng yêu, nhưng thật ra nói về độ đáng yêu thì Lăng Nhi nào dám so sánh với A Kiều tỷ năm xưa?"

Đường Ấp quận chúa Trần A Kiều năm xưa mày tựa xuân sơn, tính cách hừng hực như lửa, vui buồn mừng giận đều chân thành, là dòng suối tươi mát hiếm có trong giới quý tộc thế gia Trường An đầy lọc lừa dối trá. Từ khi bị trục xuất đến Trường Môn vào năm Nguyên Quang thứ năm, trải qua mấy năm phong sương rèn giũa, nàng trở nên dịu dàng đằm thắm nhưng lại mất đi vẻ phong tình như thiêu đốt của năm nào.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt lòng buồn thảm nhưng ngoài mặt vẫn gắng gượng, "Trẫm cho rằng Hoài Nam quận chúa cũng tránh không khỏi liên quan đến chuyện năm xưa." Ánh mắt y giá lạnh như băng tuyết.

Lưu Lăng không hề sợ hãi, hất mặt, "Lưu Lăng vừa rồi đã tuân theo thánh ý, thật sự là không muốn nhớ tới hay nhắc tới chuyện năm xưa ấy nữa, cho dù là một câu một chữ."

Lưu Triệt nhìn nàng chằm chằm một lát, nhớ lại mưu kế liên hoàn trong thư phòng điện Bát Nhã, thì bèn thu hồi ánh mắt dò xét, dịu giọng, "Lăng Nhi có thể ghi nhớ mãi mãi điều này là tốt nhất."

Nàng từ từ cúi đầu xuống, "Tất nhiên!" Phát hiện thấy ánh mắt của Lưu Triệt xa xăm, dường như nhìn qua vai mình về một hướng nào đó, Lưu Lăng bất giác động lòng, quay lại thì thấy trên khung cửa sổ điện Bát Nhã, A Kiều đang cúi người xuống, mái tóc đen nhánh rủ dài như suối được gió Bắc thổi nhè nhẹ lất phất bay lên thoáng trông như là cầu vồng, lông mày vẫn cong veo như dáng núi.

"Nương nương", Dương Đắc Ý đứng bên ngoài rèm khom lưng, lo lắng bẩm, "Hoàng thượng chủ ý đến cung Trường Môn thăm nương nương, không ngờ nương nương chưa thức dậy thế nên mới…"

Trần A Kiều như không nghe thấy gì, vẫn ngồi soi gương, "Lục Y, lấy cho ta bộ y phục viền gấm xanh ngọc."

Lục Y hơi nhún người xuống, lên tiếng đáp "dạ" rồi tự mình đi lấy y phục đến vừa mặc cho A Kiều vừa thận trọng dò xét sắc mặt của nàng. A Kiều ngạc nhiên, "Làm sao vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta bỗng nở hoa sao?"

"Không phải đâu ạ", Lục Y lúng búng đáp, rồi bỗng nhiên trầm trồ, "Nương nương vốn đã xinh đẹp hơn hoa, cần gì phải nói thế để cho hoa

https://thuviensach.vn

thêm sắc chứ?”

Lưu Sơ lội tuyết từ ngoài điện bước vào, đẩy cửa ra tạo nên một luồng gió lạnh khiến cho Mạc Ưu đứng ngay bên cạnh cánh cửa phải rùng mình. “Mẫu thân!” Cô bé gọi toáng lên, “Ca ca trở về rồi.”

“Ừ!” Trần A Kiều chau mày, “Tảo Tảo, con không được để bị nhiễm lạnh đấy.” Nàng quay lại bảo, “Con hãy đội mũ vào đi.”

“Con biết rồi.” Lưu Sơ láu lỉnh, “Con chơi ở bên ngoài một chút thôi, không việc gì đâu.”

Chương 37: Chặt cây trước nhất là cây đào nơi giếng Lộ[1]

[1] Cây đào nơi giếng Lộ: Một cảnh xuất hiện trong bài thơ Xuân cung khúc (Khúc hát mừng mùa xuân trong cung) của Vương Xương Linh.

Ngoài hành lang, Thành Liệt thấy Lưu Mạch đạp tuyết từ đằng xa trở lại bèn vội vàng nghênh đón, “Điện hạ đã về.”

“Ừ!” Lưu Mạch đáp một tiếng, cởi chiếc áo khoác lông chồn ra giao cho hắn rồi nhìn hai người đang chậm rãi từ bên ngoài cung Trường Môn bước vào. Người đi phía trước mặc một bộ y phục bằng gấm màu đen, áo khoác cộc tay bó chẽn, ống tay áo rộng lùng thùng bay phất phới theo chiều gió, vẻ mặt lãnh đạm nhưng lại toát ra nét tôn quý khó tả.

“Phụ hoàng, dì Lăng.” Nó chắp tay chào hỏi, khẽ nhíu mày nghĩ xem việc hai người đi cùng nhau là có ý gì.

https://thuviensach.vn

“Mạch nhi về rồi sao?” Lưu Triệt hỏi vẻ quan tâm nhưng ánh mắt lại không chút ấm áp, “Hôm nay ở Bác Vọng hiên, tiên sinh giảng về chuyện gì?”

“Đông Phương tiên sinh hôm nay giảng về ‘Quá Tần Luận’[2]”, Lưu Mạch trả lời rất mực cung kính.

[2] Quá Tần luận: Một bài viết bổ sung trong thiên “Tần Thủy Hoàng bản kỷ” của Sử ký Tư Mã Thiên, phân tích về nguyên nhân thất bại của triều đại nhà Tần to lớn mà ngắn ngủi.

“Thế à?” Lưu Triệt trầm ngâm, “Vậy Mạch Nhi cảm thấy ý kiến của người xưa trong ‘Quá Tần luận’ thế nào?”

“Tất nhiên là rất hay”, Lưu Mạch trả lời không chút do dự.

Thành Liệt giữ cửa cho Lưu Triệt đi vào điện. Gian điện rộng lớn, mỗi khi làn hơi thở ra đều hóa thành sương trắng, ấm áp như mùa xuân. Hình bóng A Kiều vẫn hiện lên ngay ngắn, tĩnh lặng trên tấm rèm cửa, đang được Lục Y vấn tóc.

“A Kiều tỷ tin Lưu Lăng cũng như Lưu Lăng tin A Kiều tỷ.” Lưu Lăng đứng trên mặt đất mới vừa bị tuyết phủ kín, vẻ tự tin lộ rõ, “Cho nên Lưu Lăng không hề lo lắng.”

Lưu Triệt liền nhớ lại hồi năm Nguyên Quang thứ hai, Hoài Nam biệt viện ở ngoại thành Trường An cũng là một vườn hoa đào như mây hồng rực rỡ, y vừa đi ra khỏi biệt viện thì trông thấy gương mặt tái nhợt của A Kiều. Y bỗng cảm thấy phiền não trong lòng, phất tay áo, “Tất cả lui xuống đi.”

Hôm nay A Kiều búi tóc theo một kiểu gọi là Vọng Tiên Hoàn, đây là kiểu tóc phức tạp nhất. Lục Y mới búi tóc chưa được một nửa, nghe nói như

https://thuviensach.vn

vậy thì không khỏi ngừng tay lại. Trần A Kiều vén nửa mái tóc còn lại lên rồi bảo, "Ngươi lui xuống trước đi!"

"Dạ!" Lục Y cúi đầu vâng lời rồi lui ra theo mọi người. Lưu Mạch định lên tiếng nhưng lại bị Lưu Lăng lôi đi, nó toan giằng ra thì nàng đã chỉ vào rèm đầy ẩn ý.

A Kiều đứng dậy, quay lại hỏi giọng bình thản, "Hoàng thượng có chuyện gì sao?"

Ở bên ngoài bức rèm Hoàng thượng vẫn thấy nàng tỏ vẻ mặt xa cách, mái tóc đen đã búi xong một nửa, nửa kia vẫn còn buông xuôi, quyến rũ đến mê người.

"Kiều Kiều", y thong thả bước vào, "Nàng... không muốn nói gì đó sao?"

Trần A Kiều chớp mắt, "Thiếp cần phải nói cái gì đây?"

"Nếu là năm xưa", y cầm một lọn tóc rụng, "A Kiều tỷ nhất định là không muốn xuống nước làm lành với trẫm rồi."

Nàng hờ hững, "Biển xanh hóa nương dâu, chuyện đời biến đổi nên tâm tình cũng thay đổi từ lâu rồi."

"Kiều Kiều", y khẽ vuốt mái tóc của nàng, "Nàng có ấn tượng về những kẻ đuổi giết mình năm xưa hay không?"

"Có thì sao? Không có thì sao?" A Kiều liếc xéo, "Chẳng lẽ Hoàng thượng còn muốn truy cứu chuyện này cho thiếp sao?"

Y định nói câu gì đó nhưng khi trông thấy ánh mắt trong sáng thông tuệ của nàng thì lại không thốt nên lời. Hóa ra là nàng đã biết rõ mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều biết rõ ràng là như thế sao lại đột nhiên thân thiết như chị em với Lưu Lăng?

"Hoàng thượng!" Nàng đứng dậy, mái tóc chảy xuôi thoát ra giữa những ngón tay của y, "Đã là không thể thì cũng không cần phải nói làm gì. Huống chi thiếp cũng chưa chắc là đã muốn truy cứu."

Bước tới bên cửa sổ, A Kiều quay lại, "Người biết không?" Nàng chỉ vào chính điện Nguyệt Phù của cung Trường Môn, thoáng rùng mình, "Năm xưa thiếp đứng ở nơi đó và tất cả mọi người chung quanh đều gục ngã dưới chân mình."

"Kiều Kiều..." Lưu Triệt nghẹn lại, không hiểu điều nàng định nói rốt cục về cái đêm Lưu Lăng và Vệ Tử Phu sai người đuổi giết nàng, hay là hôm mà y hạ chỉ đem trục xuất nàng đến Trường Môn.

"Bao nhiêu là người, màu đã nhuộm hồng cả điện Nguyệt Phù." Nàng khẽ chớp mắt, thương xót, "Vì thế nên đến tận bây giờ thiếp vẫn không dám đặt chân tới điện Nguyệt Phù. Đôi khi ban đêm thiếp dường như vẫn còn có thể nghe thấy những tiếng kêu khóc từ trong điện truyền đến."

"Chết là hết, quỷ thần gì nữa." Lưu Triệt thản nhiên nói, "Chẳng lẽ A Kiều tỷ tin chuyện đó sao?"

"Hoàng thượng hỏi thật kỳ lạ", Trần A Kiều cười nhạt, "Nếu thiếp không tin thì tại sao lại có câu chuyện Vu cổ kia chứ?"

Lưu Triệt nheo mắt, "Nói cho cùng thì nàng vẫn còn nhớ cái người có tên là Sở Phục đó sao?" Y phất tay áo, quay người đi, trầm giọng, "Nàng phải biết rằng cho dù năm xưa không xảy ra những chuyện ấy thì cũng vẫn phải xử tử Sở Phục. Trong hậu cung của trẫm không dung thứ cho các phi tần làm chuyện đồng bóng."

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều im lặng, vừa buồn cười lại vừa bi ai. A Kiều, một A Kiều yêu Lưu Triệt đến như vậy thì làm sao dự kiến được tình huống này?

"Nhưng hôm nay đã đề cập đến chuyện này thì trẫm cũng nói luôn", Lưu Triệt không dừng lại, "Ban đầu Lưu Lăng được phong làm Trưởng công chúa và cho vào ở cung Trường Môn chỉ là kế tòng quyền khi gặp biến. Bây giờ Trường An đã ổn định, trẫm sẽ xây phủ Trưởng công chúa ở Trường An cho nàng ta và cho phép nàng ta tùy ý ra vào cung Trường Môn."

"Điều này", Trần A Kiều bị bất ngờ, "Không được!"

Thế nhưng nàng quên mất rằng nàng đang đối mặt với Lưu Triệt, một vị quân chủ Đại Hán không chấp nhận để người khác cự tuyệt mình.

"Đây không phải việc Kiều Kiều nói không được là không được." Y quay người lại, vẻ cợt nhả, "Lưu Lăng là Trưởng công chúa mà lại ở trong hậu cung thì nhìn chung không thể ở lâu được."

Trần A Kiều mặt biến sắc. Chẳng phải cung Trường Môn từ trước đến giờ vẫn là nơi ở của các hoàng hậu bị phế truất, vốn vẫn nằm ngoài hậu cung?

Nhị hoàng tử Lưu Cứ học xong ở Bác Vọng hiên trở về, từ đằng xa đã thấy một đám người hầu đứng túm tụm bên ngoài điện Tiêu Phòng.

"Tham kiến Cứ điện hạ!" Thải Vi, thị nữ thân cận của Vệ hoàng hậu quỳ xuống bái chào.

Lưu Cứ tò mò hỏi, "Ai ở trong điện thế?"

https://thuviensach.vn

“Đại tướng quân Vệ Thanh hôm nay vào cung thăm Hoàng hậu nương nương”, Thải Vi bẩm báo.

“Biết rồi.” Lưu Cứ bước nhanh vào trong điện Tiêu Phòng. Thải Thanh hơi do dự, Thải Vi kéo cô lại. “Dù chuyện có lớn đến đâu thì cũng không được ngăn cản Cứ điện hạ”, Thải Vi khẽ nhắc nhở.

“Mẫu hậu!”, Lưu Cứ cao giọng gọi. Trong điện, Vệ Tử Phu dừng chuyện, mỉm cười nhìn Lưu Cứ bước tới.

“Học xong rồi à?” Nàng ta âu yếm xoa trán Lưu Cứ.

“Dạ!” Lưu Cứ khẽ gật đầu, “Tuyết hôm nay lớn thật đấy. Ở Bác Vọng hiên còn đỡ, trên đường trở về Tiêu Phòng quá lạnh.”

“Điện hạ”, Vệ Thanh không khỏi nhíu mày, “Sao lại có thể yếu đuối như vậy?”

“Cữu cữu”, Lưu Cứ xoay người lại bất mãn nhìn hắn, “Vừa rồi Cứ Nhi không nói là không đi, chỉ oán trách mấy câu cũng không được sao?”

Vệ Thanh im lặng, cười khan một tiếng, có thể là vì Vệ gia hy vọng quá nhiều ở đứa bé này nên yêu cầu nó càng phải hoàn thiện. Thế nhưng một đứa bé lớn lên trong sự cưng chiều của cung Vị Ương tráng lệ sẽ được hoàn thiện như thế nào, thì ngay cả bản thân hắn cũng không dám tin tưởng.

“Cứ Nhi nói cũng đúng.” Vệ Tử Phu khỏa lấp đi, “Hôm nay Thạch tiên sinh giảng cái gì?”

“Thạch tiên sinh giảng *Luận Ngữ,* con nghe đến thuộc làu rồi.” Lưu Cứ ấp úng nói rồi cúi đầu xuống, “Nhưng con vẫn thích Đông Phương tiên sinh dạy học cho Mạch ca ca hơn.”

https://thuviensach.vn

Trong một khoảnh khắc, sắc mặt Vệ Tử Phu hơi tái đi, nói nhanh, "Cứ Nhi ngoan, vào trong thay y phục rồi tìm đại tỷ chơi đi."

Lưu Cứ gật đầu, biết mẫu thân muốn mình đi để thương nghị việc lớn với cữu cữu. Thật ra trong lòng cậu bé rất không thích như vậy, cảm thấy lúc này mẫu hậu rất xa lạ chứ không dịu dàng đầm ấm như thường ngày, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm nhận được tình cảnh như ngồi trên băng mỏng của mẫu hậu ở trong cung Vị Ương, chẳng biết làm thế nào đành khẽ dạ một tiếng rồi lặng lẽ lui ra.

"Cứ Nhi quá lương thiện, làm người cũng không đủ quyết đoán." Vệ Thanh thở dài, "Cứ thế mãi không phải là chuyện tốt."

"Nó vẫn còn nhỏ mà", Vệ Tử Phu cười miễn cưỡng, "Trọng Khanh, phải làm phiền đệ dạy dỗ nó nhiều hơn."

"Dĩ nhiên thần sẽ hết sức." Vệ Thanh chấp tay nói, vẻ lo lắng hiện rõ, "Mấy hôm trước Hoàng thượng đã giao cho đại thần Bộ Lễ phải làm lễ cho Hoàng tử trưởng Lưu Mạch tế bái thái miếu trước khi hết năm để chính thức nhập vào gia phả hoàng tộc. Chúng ta không thể có cách nào ngăn cản sao?"

"Hoàng thượng không cho chúng ta ngăn cản, vậy thì chúng ta sẽ không hành động gì hết." Vệ Tử Phu cười lạnh, khẽ gật đầu, "Trọng Khanh, đệ cũng đã biết rằng mọi thứ ở trong cung Vị Ương đều là giả dối, chỉ có tâm ý của Hoàng thượng là thật. Đệ có thấy Vương Thấm Hinh vào cái thời được sủng ái, chỉ là một mỹ nhân nhưng có gan chống lại cả một hoàng hậu như ta, đến hôm nay thì ở đâu rồi không?"

"Thế nhưng theo bề ngoài thì Vương tiệp dư thất sủng là bởi vì họ ngoại quá khoa trương", Vệ Thanh không hề đổi sắc.

https://thuviensach.vn

“Thánh sủng còn thì ân nghĩa còn. Thánh sủng hết thì ân nghĩa cũng hết.” Vệ Tử Phu thở dài, “Không phải Vương tiệp dư làm liên lụy tới Vương tiệp dư, nhưng cũng chính Vương tiệp dư làm liên lụy tới Vương tiệp dư!”

Nàng ta đứng dậy, bước xuống dưới điện, cầm tay Vệ Thanh, “Cũng may đệ và Khứ Bệnh không phải như đám người nhà Vương tiệp dư, các đệ giành được công danh từ đầu gươm mũi giáo nên dù Hoàng thượng muốn trục xuất thì cũng phải suy nghĩ cẩn thận.” Một dòng lệ ứa ra trong mắt Vệ Tử Phu, “Nếu có một ngày ta và Cứ Nhi cũng đi tới bước đó thì mong Trọng Khanh hãy nhớ tới tình cảm tỷ đệ những năm này mà chăm sóc cho Cứ Nhi.”

“Hoàng hậu nương nương”, Vệ Thanh sợ hãi quỳ xuống, “Người nói gì vậy, không có Hoàng hậu nương nương thì sao có Vệ Thanh hôm nay? Nào có Vệ gia hôm nay? Vệ Thanh, thậm chí Vệ gia, cùng Hoàng hậu nương nương và Nhị hoàng tử đã là một thể.”

“Trọng Khanh”, Vệ Tử Phu lau nước mắt, buồn bã, “Nơi này không có người, đệ không cần gọi ta là Hoàng hậu nương nương. Hãy gọi một tiếng Tam tỷ, được chứ?”

Vệ Thanh thầm đau xót, nhớ tới cảnh năm xưa tỷ đệ sống nương tựa vào nhau trong phủ Công chúa Bình Dương, khẽ gọi một tiếng, “Tam tỷ!”

“Được rồi!” Vệ Tử Phu trở lại bộ dạng công chính hòa nhã, “Có đôi khi thật sự là tiếc nhớ về những ngày tháng trong quá khứ, không có được địa vị như ngày hôm nay nhưng lại vui vẻ hơn nhiều.”

“Hoàng hậu nương nương nói đi đâu vậy?” Vệ Thanh nhíu mày, “Chúng ta đã đến bước như ngày hôm nay thì cũng không còn đường lui, hơn nữa

https://thuviensach.vn

chúng ta cũng sẽ không lui."

"Dĩ nhiên rồi." Vệ Tử Phu đi đi lại lại trên điện, "Ta cũng chỉ nói để nói mà thôi."

"Nương nương, ngày xưa người nói đối phó với người ở cung Trường Môn kia thì cần phải lấy tĩnh chế động. Thế nhưng hôm nay chúng ta thủ, cô ta tấn công, chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn cô ta ngày càng lấy được lòng Hoàng thượng, đành bó tay chờ chết sao?"

"Trọng Khanh", Vệ Tử Phu đẩy cửa sổ, nhìn về hướng cung Trường Môn, "Đệ nhìn xem, tình thế hôm nay giống năm đó tới mức nào."

Năm đó, Trần A Kiều là hoàng hậu còn mình là người được sủng ái trong lòng Lưu Triệt.

Hôm nay, nàng ta đã ngồi lên vị trí hoàng hậu nhưng lòng của Lưu Triệt lại dần chuyển dời sang người khác. Thật ra, nàng ta thừa nhận, dù Trần A Kiều không trở về thì trong lòng Lưu Triệt cũng đã không có nàng ta từ lâu rồi, nhưng chỉ cần không phải là Trần A Kiều, nàng ta có Cứ Nhi, có Trọng Khanh và Khứ Bệnh thì vị trí hoàng hậu sẽ không thể lung lay. Nếu như năm đó Trần hoàng hậu có thể dung thứ cho nàng ta được sinh tồn trong chốn hậu cung này thì nàng ta cũng không có hy vọng cao xa sẽ một lần trong đời này kiếp này được ngồi lên vị trí hoàng hậu, làm bậc mẫu nghi thiên hạ. Còn nếu đã tới bước này rồi thì cũng sẽ không buông tay, để lại một lần nữa trở về làm Vệ Tử Phu chỉ có hai bàn tay trắng, mặc cho người đời chà đạp.

"Trọng Khanh, đệ biết không?" Nàng ta chỉ về hướng điện Bát Nhã, giọng héo hắt, "Cho tới tận ngày hôm nay Hoàng thượng vẫn chưa từng ngủ lại cung Trường Môn."

https://thuviensach.vn

“Thật sao?” Vệ Thanh trầm tư, “Nói như vậy thì địa vị của Trần hoàng hậu trong lòng Hoàng thượng thật sự không nhẹ.”

Hắn tự giễu trong lòng, có lẽ Khứ Bệnh với tính tình ngang tàng phóng túng đã nói đúng. Đại trượng phu thà nguyện cưỡi ngựa tung hoành chốn sa trường còn hơn là bày mưu tính kế nơi màn trướng. Thế nhưng nếu hắn muốn giữ cho Khứ Bệnh được ngang tàng và phóng túng, bảo vệ được nguyện vọng được cưỡi ngựa tung hoành chốn sa trường cho bản thân mình, thì không thể không làm chuyện bày mưu tính kế, huống chi Vệ Tử Phu lại là tỷ tỷ của hắn.

“Trọng Khanh”, Vệ Tử Phu đi tới giữa điện, áp tay lên tờ giấy in hoa tuyết thượng hạng trên án, “Đệ nên biết rằng ta không phải là Trần A Kiều, ta không có vốn liếng như cô ta, lại được chứng kiến kết cục của cô ta, nên ngay từ khi mới đăng cơ lên vị trí này ta đã hiểu rằng ta cần phải dung thứ và nhẫn nhịn hết người mới này đến người mới khác ở trong lòng Hoàng thượng.”

“Chỉ sợ trên tờ giấy này cũng có Trần A Kiều.” Móng tay nàng ta vạch một vết hằn trên tờ giấy.

“Ta biết rõ ta cần phải nhẫn nhục”, nhưng dù sao ta cũng là hoàng hậu, ta không thể nào nhìn y sủng ái một người khác theo cách như thế, cho dù người đó là hoàng hậu bị phế của y. Nếu trong cung Vị Ương này có những người trời sinh đã không thể cùng tồn tại thì đó chính là ta và cô ta, chỉ e là chính bản thân chúng ta cũng không thể thay đổi được.

“Nhưng lần này ta sẽ phải ra tay rồi.” Vệ tử Phu nhướng mày cười lạnh liếc nhìn vẻ mặt sửng sốt của Vệ Thanh.

“Đệ không cần lo lắng”, nàng ta thản nhiên nói, “Ta biết rõ giới hạn cuối cùng của Hoàng thượng đối với cả ta lẫn Trần A Kiều. Ta sẽ dừng trước

https://thuviensach.vn

giới hạn cuối cùng này, cẩn thận hành sự.”

“Hoàng hậu nương nương”, Vệ Thanh trầm mặc hồi lâu mới mở miệng, “Người định ra tay thế nào?”

“Đến lúc đó tự nhiên đệ sẽ hiểu.” Vệ Tử Phu cúi đầu, nói vẻ mập mờ, “Không phải là ta không tin đệ mà là sợ đệ sẽ phản đối. Hơn nữa, chuyện như vậy càng ít người biết càng tốt.”

“Trước mắt đệ cần phải biết rằng, đầu tiên là”, nàng ta thu tay về. “Ta sẽ hết sức thúc đẩy Hoàng thượng ngủ lại cung Trường Môn.”

“Nương nương”, Vệ Thanh kinh ngạc, “Làm thế nào được chứ?”

“Đệ yên tâm”, Vệ Tử Phu cười ngọt ngào, “Ta đã sớm có cách rồi, đệ không cần để ý.”

Vệ Thanh trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói, “Nương nương đâu cần phải đi tới bước đó.”

“Thế nhưng, nếu như không làm thế”, Vệ Tử Phu lắc đầu, “Cho dù Trần A Kiều có xảy ra chuyện gì thì Hoàng thượng cũng sẽ che chở.”

Đàn ông mà, những thứ không với tới được thì coi trọng nhưng một khi đã chiếm được rồi thì lại vứt bỏ không thương tiếc.

…

“Thần có thể giúp nương nương được điều gì sao?”

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên.” Vệ Tử Phu nhỏ giọng, “Ta muốn đệ giúp ta chia rẽ Trần A Kiều và Lưu Lăng.”

“Trưởng công chúa Phi Nguyệt?”, Vệ Thanh ngạc nhiên, đây là người ban đầu trợ giúp cho Vệ gia lên địa vị cao, sau đó lại rời bỏ mà chuyển hướng đầu quân cho Trần A Kiều, “Chẳng phải là nương nương đã từng thử rồi sao?”

“Đến giờ bản cung vẫn không hề tin có một thứ tình cảm chân chính gì đó giữa hai người phụ nữ, huống chi quan hệ giữa hai người lại rắc rối phức tạp đến như vậy.” Vệ Tử Phu nói tiếp, “Cho dù là thứ tình cảm này là thật thì khi Lưu Lăng được gả cho người khác, nhà chồng có xung đột với Trần A Kiều thì cô ta sẽ giúp người nào đây?”

Hồi năm Nguyên Quang, Vệ Thanh còn là Kiến Chương úy và từng đi theo bên cạnh Lưu Triệt nên đã được gặp người con gái đến từ Hoài Nam này. Trong ấn tượng của hắn, nàng dường như mang theo cả khí chất của vùng Giang Nam mơ hồ sương khói mà chỉ riêng Hoài Nam mới có, lúc cười mỏng manh như hoa đào. Lưu Lăng lại không phải là người con gái mệnh bạc như hoa đào, trong thế cục hiện giờ của đế đô mà vẫn được ân sủng hậu hĩnh thì chắc chắn là một nhân vật không đơn giản.

“Nếu như có thể được”, Vệ Thanh đắn đo, “Thần nguyện ý thành thân với Trưởng công chúa Phi Nguyệt.” Dù hắn đã có ba con trai nhưng vẫn khuyết vị trí chính thê[3], lấy địa vị Trường Bình hầu và Đại tướng quân mà thành thân với Trưởng công chúa Phi Nguyệt cũng có thể coi là xứng đôi vừa lứa.

[3] Chính thê: vợ cả.

“Không được”, Vệ Tử Phu lắc đầu, “Trọng Khanh”, nàng ta phiền não đi vài bước, “Chẳng lẽ đệ không rõ, dù Trưởng công chúa có thân phận tôn

https://thuviensach.vn

quý nhưng người thành thân với Lưu Lăng chắc chắn sẽ không được Hoàng thượng ưu ái."

Trưởng công chúa Phi Nguyệt trên danh phận là em gái họ của Hoàng thượng nhưng thực tế đã từng là người bên gối của y.

Những năm qua, Lưu Triệt dùng tội danh loạn luân để xử trí mấy vị vương gia chư hầu nên dĩ nhiên không thể qua lại với Lưu Lăng, sợ người khác đàm tiếu. Nhưng quân vương nhất định sẽ không có cảm tình với người lấy nàng.

Vệ Thanh là người đứng đầu Vệ gia, thanh thế như mặt trời ban trưa, được Thánh thượng sủng ái, tất nhiên Vệ Tử Phu sẽ không để hắn mạo hiểm.

"Chúng ta phải tìm một người có thân phận tương xứng, lòng hướng về chúng ta nhưng lại không có tác dụng quá lớn trong triều." Vệ Tử Phu ngẩng đầu, nhìn về phía xa.

Trời đã quá trưa, Vệ Thanh cuối cùng cũng ra khỏi điện Tiêu Phòng, trông thấy một chiếc xe ngựa trang trí rất xa hoa chạy vào cung Vị Ương qua cửa Tư Mã ở phía nam. Người trong xe vén rèm cửa lên để lộ ra khuôn mặt hết sức quen thuộc, là Trưởng công chúa Bình Dương.

Vệ Thanh liền bái chào, "Tham kiến Trưởng công chúa."

"Thì ra là Trường Bình hầu", Lưu Tịnh cười nhẹ, hỏi xã giao, "Trường Bình hầu đến yết kiến Hoàng hậu nương nương à?"

"Dạ." Vệ Thanh khom người đáp.

https://thuviensach.vn

Lưu Tịnh gật đầu, "Trường Bình hầu đã muốn về phủ thì ta cũng không níu giữ nữa." Nói xong liền buông rèm xuống không nhìn, trong nháy mắt, cung xa lại lốc cốc chạy về hướng cung Trường Nhạc.

"Đại tướng quân." Viên giáo úy canh giữ cửa cung bước đến nghênh đón, "Xin mời Vệ tướng quân."

Vệ Thanh thở một hơi dài buồn bã, thuận miệng hỏi, "Bình Dương trưởng công chúa đi thỉnh an Thái hậu sao?"

"Hình như là thế", viên giáo úy trả lời không chắc chắn, "Nghe nói Giang Đô quận chúa mà phu nhân của Đan Dương hầu tấu xin được nhận về nuôi dưỡng đã đến Trường An rồi. Thái hậu từ lâu vẫn nghe tiếng quận chúa này ôn nhu thanh tao, khí độ cử chỉ thuộc vào hạng nhất nên có ý muốn gặp. Đoán chừng là Trưởng công chúa cũng tới tham dự náo nhiệt."

Giếng Lộ vào đêm gió mởn đào

Điện tiền cung Vị bóng trăng cao

Bình Dương ca múa nên ân sủng

Xuân lạnh bên hiên tặng cẩm bào.

(Xuân cung khúc – Vương Xương Linh)

Chương 38: Từ đây trưởng thứ đối mặt nhau

https://thuviensach.vn

“Vậy sao?” Vệ Thanh dừng bước. Tin tức về chuyện Kim Nga tấu xin thu nhận nuôi dưỡng con gái hoàng tộc được Lưu Triệt đồng ý không phải là bí mật nên hắn cũng biết. Thật ra thì nếu Tế Quân quận chúa này không phải là dòng dõi của tội thần thì với thân phận con gái hoàng tộc, làm sao có thể tùy tiện giao cho người khác nuôi dưỡng. Việc này coi như là để giúp đỡ cho cả hai bên, thật sự cũng không phải là việc lớn. Vấn đề là ở chỗ chủ ý thu nhận nuôi dưỡng do Trưởng công chúa Phi Nguyệt Lưu Lăng đề xuất, còn người được lựa chọn này lại do phế hậu Trần A Kiều đưa ra.

Vương thái hậu tự thấy mình làm con gái cả bị thiệt thòi nên sủng ái ba mẹ con Tu Thành quân. Tất cả mọi người trong thành Trường Anh đều biết rằng lúc đầu Thái hậu muốn gả con gái của Tu Thành quân là Kim Nga cho Tề Vương. Tề Vương thất bại bị diệt quốc, Chủ phụ Yển đền tội, cuộc hôn nhân này tự nhiên không thành nên mới chuyển sang gả Kim Nga cho Hoài Nam thế tử Lưu Thiên. Lúc đầu Vệ gia cũng không để ý tới cuộc hôn nhân này, vì thế mà đã sơ ý để cho Trưởng công chúa Phi Nguyệt Lưu Lăng tạo thành quan hệ em chồng chị dâu với Kim Nga. Bởi vì Lưu Lăng có quan hệ mật thiết với Trần A Kiều nên Kim Nga cũng qua lại gần gũi với Trần A Kiều. Chuyện này mà thành thì cả nhà Tu Thành quân tất sẽ thân thiện với phế hậu.

Vệ Thanh thở dài, Kim Nga có thể nào tác động làm Vương thái hậu thay đổi ý kiến trong một chừng mực nhất định không? Vệ gia của bọn họ xuất thân hèn mọn, ngôi vị hoàng hậu của tỷ tỷ Tử Phu không ổn định bằng Trần hoàng hậu năm xưa. Nếu ở trong cung Vị Ương, cả Hoàng thượng và Thái hậu cùng nghiêng về Trần hoàng hậu thì Vệ Tử Phu khác gì ngồi trên đống lửa, thế nên cũng khó trách Vệ Tử Phu không tiếc thủ đoạn muốn cứu vãn tình thế. Khi Vệ gia còn đang trong thời nghèo hèn, bọn họ chỉ mong một ngày nào đó có thể dựa vào lực lượng của mình mà thoát khỏi đói nghèo là đã thỏa mãn rồi. Nhưng đến lúc trèo lên được ngôi cao thì mới biết trên đó cũng có những khó xử. Người sống trên thế gian vốn không thể nào mọi

https://thuviensach.vn

chuyện như ý, chỉ có thể tiếp tục lao vào tình thế hiện tại để chiến đấu mà thôi.

Khi Đan Dương hầu phu nhân Kim Nga dẫn Lưu Tế Quân tới thì mẫu thân Tu Thành quân và Bình Dương trưởng công chúa đã có mặt ở cung Trường Nhạc.

"Kim Nga tham kiến Thái hậu, tham kiến Bình Dương trưởng công chúa."

"Nga Nhi đứng lên đi." Vương thái hậu mỉm cười nói, "Đây chính là Giang Đô quận chúa Lưu Tế Quân đó sao?"

Một cô bé chừng sáu, bảy tuổi phía sau Kim Nga quỳ xuống, giọng nói mềm mại, "Tế Quân tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Trưởng công chúa, Tu Thành quân điện hạ."

Vương thái hậu gật đầu khen ngợi: "Đúng thật là một đứa trẻ lanh lợi." Bà vịn vào Tu Thành quân đứng lên bảo, "Tế Quân, tới gần đây cho ai gia xem nào." Sau lần nói chuyện thật lâu với Lưu Triệt, trở về y nhớ ra bèn tuyên Tiêu Phương sắp xuất cung tới chữa bệnh cho Vương thái hậu. Tiêu Phương không hổ danh là Y kiếm song tuyệt, châm cứu một đợt, thêm mấy thang thuốc bổ nữa thì bệnh nhức đầu của Vương thái hậu liền biến chuyển tốt đẹp. Lưu Triệt vui mừng, ban thưởng hậu hĩnh cho Tiêu Phương nhưng lại ra lệnh cho hắn phải ở trong kinh thành, không được tự tiện bỏ đi.

Tế Quân đưa mắt nhìn Kim Nga, thấy sắc mặt nàng ta nhu thuận, miệng cười tươi tắn thì liền buông tay ra, chầm chậm bước lên tới trước mặt Vương thái hậu. Vương thái hậu nắm tay quan sát cô bé thật kỹ. Tế Quân có thân hình nhỏ bé, vóc dáng gầy gò. Xuất thân từ một gia tộc lớn, mặc dù Giang Đô vương phủ liên tiếp gặp biến cố nhưng khí độ trời sinh vẫn còn đó, nét mặt thanh tú, cặp mắt dịu dàng nhưng rất lanh lợi. Bà trông thấy thế

https://thuviensach.vn

rất vui, hỏi giọng hòa nhã, “Tế Quân, từ nay về sau cháu sẽ về làm con của Đan Dương hầu có được hay không?”

Với tình cảnh hiện tại của phủ Giang Đô vương, bà đoan chắc rằng Lưu Tế Quân tất sẽ đồng ý, huống chi đây còn là việc mà ngay cả Hoàng đế cũng đã chấp thuận. Thế nhưng Tế Quân lại cúi đầu, nói một cách chậm rãi nhưng rõ ràng, “Tế Quân là con nối dòng của Vương tộc Giang Đô, giờ làm con gái người khác thì thật không phải với cha mẹ, vì thế không thể dễ dàng nhận lời.”

Vương thái hậu sững lại, sắc mặt từ từ sầm xuống. Bầu không khí trong cung Trường Nhạc trở nên căng thẳng. Lưu Tịnh thấy thế bèn vội vàng bước tới, nắm lấy tay Lưu Tế Quân dỗ dành, “Tế Quân có tâm tư như vậy thì cũng thật hiếm có. Chi bằng làm thế này, Tế Quân vẫn là Giang Đô quận chúa như cũ, chỉ cần nhận thêm cha nuôi mẹ nuôi cho có thêm người thương yêu mình, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?”

Lưu Tế Quân ngẩng đầu lên nhìn, Lưu Tịnh liền cảm thấy ánh mắt mà cô bé sáu, bảy tuổi đang nhìn sang vừa giá lạnh vừa thấu hiểu, nhưng chỉ lát sau cô bé đã cụp mắt xuống, nhỏ nhẹ, “Tế Quân cẩn tuân ý chỉ, tạ ơn Trưởng công chúa Bình Dương đã nói giúp.”

Sắc mặt Vương thái hậu cũng trở lại bình thường. Lưu Tịnh chêm vào để khỏa lấp, “Đã như vậy rồi còn gọi Trưởng công chúa gì nữa. Tế Quân vốn là quận chúa hoàng tộc, hôm này lại nhận thêm cha mẹ nuôi hiển hách như vậy thì hãy gọi ta một tiếng là bà đi.”

“Trưởng công chúa còn trẻ như thế này”, Lưu Tế Quân không đồng ý, “Tế Quân e rằng gọi như thế sẽ làm Trưởng công chúa già đi đấy.”

Mọi người trong cung điện tức thời cùng bật cười. Lưu Tịnh quay sang nói với Kim Nga, “Hãy nhìn mà xem, cô con gái mới của cháu này, mồm

https://thuviensach.vn

miệng mới láu lỉnh làm sao.”

“Thái hậu nương nương!” Nội thị Minh Đạt khom người bẩm báo, “Hoàng hậu nương nương và Vệ Trường công chúa, Dương Thạch công chúa tới thỉnh an.”

Hắn chưa dứt lời thì Vệ Tử Phu mặc bộ trang phục hoàng hậu đã nâng tay áo thướt tha bước vào trong điện, mỉm cười bái chào, “Nô tỳ tham kiến Thái hậu nương nương.”

“Hoàng hậu đứng lên đi.” Vương thái hậu xua tay, hỏi, “Cứ Nhi đâu rồi?”

“Hôm nay có bão tuyết, Cứ Nhi từ Bác Vọng hiên trở về thì bị nhiễm lạnh, sau đó uống một ít canh gừng rồi phát sốt, giờ đang nằm ngủ.”

“Như vậy cũng được.” Thái hậu gật đầu, “Chớ để giống như năm ngoái khiến ai gia phải lo lắng.”

Ánh mắt Vệ Tử Phu ảm đạm, nếu năm ngoái Lưu Cứ không bị bệnh nặng thì Trần A Kiều sao thành công được. Tuy trong bụng nàng ta oán hận nhưng ngoài mặt vẫn dịu dàng, “Cứ Nhi làm cho mẫu hậu phải lo lắng. Tử Phu sẽ săn sóc tốt không để xảy ra chuyện nữa.”

“Tế Quân tham kiến Hoàng hậu nương nương, Vệ Trường công chúa, Dương Thạch công chúa.” Lưu Tế Quân ở bên bái chào theo đúng lễ nghi trong cung.

“Đây chính là Tế Quân quận chúa đó ư?” Vệ Tử Phu nhìn sang, “Quả nhiên là danh bất hư truyền.”

https://thuviensach.vn

“Phỉ Nhi”, nàng ta xoay người lại, “Chẳng phải là con thường than vãn rằng ngoài mấy chị em bọn con ra thì trong cung không có công chúa nào cùng độ tuổi hay sao. Hôm nay có Tế Quân nữa là tốt rồi. Con và Vân Nhi phải quan tâm thật tốt đến Quận chúa Tế Quân đó.”

Lưu Phi nhoẻn miệng cười, cất tiếng vâng dạ rồi vẫy tay thân mật với Lưu Tế Quân, “Tế Quân muội muội, ta và Vân Nhi dẫn muội đi xem cung Vị Ương nhé.”

Lưu Tế Quân thầm cau mày, nhưng thấy Thái hậu và Kim Nga đều đồng ý thì đành phải đi theo.

“Từ cung Trường Nhạc đi về hướng tây chính là cung Vị Ương. Tế Quân, khi nào muội rảnh rỗi thì tỷ dẫn muội đến xem điện Tiêu Phòng của chúng tỷ. Điện Tiêu Phòng đẹp lắm.”, Lưu Vân hào hứng.

“Tế Quân cảm ơn ý tốt của Dương Thạch công chúa.”

“Tế Quân muội muội thật đáng thương”, Lưu Phi thở dài, “Nếu không phải… thì muội cũng vẫn còn là quận chúa của một nước, không cần phải ăn nhờ ở đậu. Bây giờ Phi Nguyệt cô cô và Đan Dương hầu tiếp nhận muội cũng là xứng đáng.”

“Vệ Trường công chúa”, Lưu Tế Quân nhướng mắt, nghiêm mặt, “Nếu thật là phụ vương Tế Quân mưu phản mà tới tình trạng bây giờ thì Tế Quân không còn gì để nói. Tế Quân giữ vững thân phận của mình, cố hết sức làm bổn phận của người con gái. Nhưng nếu vì thù nhà mà Tế Quân mang lòng oán giận thì đó lại là điều không phải của Tế Quân.”

Lưu Phi sững người nhìn cô bé trước mắt, tuy thân hình gầy guộc nhưng sống lưng thẳng tắp.

https://thuviensach.vn

“Muội muội có thể nghĩ được như vậy”, cô đánh trống lảng, “Tất nhiên là tốt rồi.”

Điện Tuyên Thất.

“Cái gì”, Lưu Triệt hưng phấn hỏi, “Cô bé kia đúng thật đã nói như thế sao?”

“Đúng là như vậy.” Dương Đắc Ý khom người đáp lời.

Giang Đô quận chúa thân thế phức tạp, tuổi còn nhỏ nhưng rất lanh lợi. Lưu Triệt nghi ngờ, “Nhưng Trần hoàng hậu không quen biết Lưu Tế Quân thì làm sao lại nhắc tới cô bé với phu nhân của Đan Dương hầu được chứ?”

“Việc này…”, Niếp Mông lưỡng lự, “Ngày trước sống ở bên ngoài cung, Trần nương nương đã từng đến Giang Đô một thời gian, tuy không vào phủ Giang Đô nhưng chắc cũng nghe người Giang Đô nhắc tới tiểu Quận chúa.”

Lưu Triệt không tin, một quận chúa của vương gia chư hầu chỉ ru rú xó nhà thì có thể có được bao nhiêu danh tiếng mà lưu truyền bên ngoài chứ?

“Việc xây dựng phủ đệ Trưởng công chúa cho Trưởng công chúa Phi Nguyệt tiến hành thế nào rồi?”

“Chắc cũng sắp xong rồi”, Dương Đắc Ý khom người đáp, “Xây ở bên cạnh phủ Mạt Lăng hầu, do Tang Hoằng Dương đại nhân cung ứng tiền và lương thực.”

“Như vậy là được rồi.” Lưu Triệt gật đầu, “Ngoài ra, chuyển lời tới phu nhân Đan Dương hầu là cần phải cảm ơn Trưởng công chúa Phi Nguyệt cùng Trần hoàng hậu thúc đẩy việc này, bảo cô ta khi rời khỏi cung Trường Nhạc thì đừng ngại dẫn Lưu Tế Quân đến cung Trường Môn một chuyến.”

https://thuviensach.vn

Cung Trường Môn.

Tuyết rơi dày đặc mấy ngày liên tiếp cuối cùng cũng ngừng. Trần A Kiều nhìn mặt trời mùa đông lấp ló xuất hiện, khẽ thở dài. Nàng cứ tập trung suy nghĩ suốt mấy ngày nay xem mình rốt cuộc là như thế nào ở trong thời đại này. Vua nắm thiên hạ, Lưu Triệt chỉ cần nói một câu đã khiến cho nàng không thể làm gì được, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Lưu Lăng thu nhập đồ đạc chuẩn bị chuyển ra bên ngoài ở.

"Được rồi", Lưu Lăng vỗ vỗ vào má nàng, "Cũng không phải là sinh ly tử biệt gì, sau này vẫn có thể lén xuất cung gặp nhau mà."

"Làm sao mà giống nhau được." Trần A Kiều nhắm mắt, trà xanh mới pha còn bốc khói xanh biếc rất thích hợp để uống trong điều kiện thời tiết như thế này. "Từ nay về sau muội coi như là được tự do, mỗi một mình tỷ phải ở lại trong chốn hậu cung này, tẻ nhạt muốn chết được."

Lưu Lăng cũng ra vẻ buồn bã nhưng trong mắt thì rõ ràng hiện lên ý cười, "Có mà được tẻ nhạt, chỉ riêng việc lừa gạt, nghĩ mưu tính kế đấu đá với nhau cũng đủ làm tỷ mệt chết rồi."

Trần A Kiều đang định phản bác thì chợt nghe tiếng nha hoàn vén rèm cửa bên ngoài điện bẩm báo, "Nương nương, phu nhân Đan Dương hầu dẫn Giang Đô quận chúa tới chơi."

Hai người hơi ngạc nhiên cùng nhìn nhau, vừa lúc thấy tầm rèm cửa được cuốn lên, Kim Nga dắt Lưu Tế Quân bước vào.

Lưu Tế Quân khẽ gật đầu, kín đáo nhìn hai người con gái trong điện Bát Nhã, một thanh tao thoát tục, một xinh đẹp diễm lệ, quả nhiên đều nhan sắc nghiêng thành, không hổ danh tiếng truyền khắp Trường An. Kim Nga hỏi

https://thuviensach.vn

thăm, "Nương nương đang rảnh rỗi mà sao không thấy Hoàng tử trưởng và Công chúa Duyệt Trữ?"

Trần A Kiều đứng dậy đáp, "Hôm nay thời tiết tốt, chắc Mạch Nhi dẫn Tảo Tảo đến trường bắn chơi rồi."

"Nương nương thật có phúc, có hai con thông minh lanh lợi như vậy", Kim Nga khen ngợi, bỗng nhiên cảm thấy điện Bát Nhã ấm áp khác thường, bèn đưa mắt nhìn chung quanh, "Không có lò sưởi nhưng vẫn thật là ấm áp, Kim Nga phải lĩnh giáo Trần nương nương rồi."

"Cũng không có gì", Trần A Kiều đứng dậy nhẹ nhàng đáp, "Ta xưa này không thích đốt lửa nên mới nhờ Tang tư nông chế tạo giúp. Nói ra thì cũng không có gì đáng kể lắm, có nhìn thấy mấy cây cột này không?" Nàng chỉ vào mấy cây trụ đồng trong điện, "Chúng đều rỗng ruột, không phải dùng để chống đỡ cho cung điện mà là để dẫn nước từ lò đun vào bên trong và dưới đất, cho dù bên ngoài có lạnh đến thế nào thì trong này vẫn ấm áp."

Kim Nga thán phục, "Suy nghĩ của nương nương thật hay. Lúc khác Nga Nhi cũng phải học theo nương nương, mời người đến làm một chiếc như thế này ở Hầu phủ."

Lưu Tế Quân thi lễ, "Tế Quân đa tạ Trần nương nương và Trưởng công chúa Phi Nguyệt đã nhớ tới."

Lưu Lăng trông thấy cô bé có phong thái ôn tồn lễ độ, liên tưởng tới thân thế trớ trêu và vận mệnh của cô bé trong sử sách nên thầm thương xót, nắm tay kéo lại bảo: "Sau này là người một nhà rồi, Tế Quân không cần phải khách khí." Sau đó nàng lấy ra một cái vòng tay, "Tặng cho cháu làm quà ra mắt nhé."

https://thuviensach.vn

Lưu Tế Quân ngần ngừ, đang định từ chối thì Lưu Lăng đeo luôn chiếc vòng tay vào cổ tay trái cô bé. Chiếc vòng tay rất đẹp, ánh ngọc xanh biếc, trên thân có khắc những họa tiết nối liền với nhau cực kỳ tự nhiên tựa như một bông hoa sen nhỏ. Tế Quân rất thích nhưng vẫn lên tiếng từ chối, "Tế Quân còn nhỏ, không dám nhận đại lễ của Trưởng công chúa."

"Tế Quân không cần khách khí với cô ấy", Trần A Kiều lườm Lưu Lăng một cái rồi lại quay sang cười tươi tắn, "Cô ấy đã tặng rồi thì ta cũng không thể tay không được. Tế Quân thích thứ gì nào?"

"Ừm…", Lưu Tế Quân ngập ngừng rồi ánh mắt dần sáng lên, "Tế Quân từ nhỏ tập âm luật nên rất thích đàn tỳ bà. Nghe nói Trần nương nương am hiểu nhất môn này, có thể gảy cho Tế Quân nghe một khúc được không?"

"Hay quá!" Kim Nga vỗ tay tán thưởng, "Kim Nga biết tiếng nương nương đã lâu mà chưa từng được nghe khúc nào, hôm nay nhờ Tế Quân mới được chính tai nghe, đúng là may mắn của Kim Nga vậy."

Trần A Kiều bèn gật đầu, ra lệnh, "Mang đàn tỳ bà tới đây."

Một lát sau, Lục Y đã mang cây đàn tỳ bà từ phòng trong tới. Trần A Kiều nhận lấy bỗng cảm thấy hơi khó khăn. Nàng không hiểu sâu về đàn tỳ bà, chỉ gảy được mấy khúc cổ điển nhưng *Hán cung Thu nguyệt*[1] thì không thích hợp, còn *Thập diện mai phục* tuy rất hay nhưng làm sao có thể gảy ra khúc đàn miêu tả Tây Sở Bá Vương trước mặt hoàng tộc họ Lưu.

[1] Hán cung thu nguyệt: Một khúc nhạc cổ nói nên tâm tình của cung nữ thời xưa thường bị áp bức, khóc lóc thê lương, gợi nên sự đồng cảm của mọi người.

Nàng thầm quyết định, nhẹ nhàng dạo dây đàn rồi gảy một khúc nhạc. Lưu Tế Quân nhắm mắt, dường như được tận mắt nhìn thấy mặt sông trong

https://thuviensach.vn

đêm xuân, hương hoa thoang thoảng, hớn hở nói, "Nương nương đàn thật hay, không biết tên khúc nhạc là gì?"

"Xuân giang hoa nguyệt dạ"[2], Trần A Kiều thu đàn, khí định thần nhàn nói.

[2] Xuân giang hoa nguyệt dạ (Đêm trăng hoa trên sông xuân) là một bài thơ của Trương Nhược Hư.

"Xuân giang hoa nguyệt dạ", Lưu Tế Quân ngân nga từng chữ, "Quả nhiên tên rất hay, thật hợp với khúc đàn. Chẳng hay có lời không?"

"Có, để ta viết ra giấy cho Tế Quân mang về nhé."

Lưu Tế Quân khẽ quỳ gối, "Tế Quân đa tạ ân điển của nương nương."

Đảo mắt thì bóng chiều đã ngả về tây, Kim Nga bắt buộc phải ra về mà vẫn cứ cầm tay Lưu Lăng lưu luyến mãi không rời. Lưu Lăng bật cười khuyên nhủ, "Chỉ ít ngày nữa sẽ được ở cùng một chỗ với nhau rồi, cần gì phải nhung nhớ." Kim Nga hiểu ra mới chịu rời tay rồi xoay người dẫn Lưu Tế Quân bước đi.

Lưu Lăng quay lại, thấy A Kiều đứng trước điện, ánh mắt nàng đơn cô không khỏi thần người ra, khẽ chau mày.

Thoáng cái đã đến ngày cuối cùng của năm Nguyên Sóc thứ sáu. Theo thường lệ, Hoàng thượng và Hoàng hậu phải dẫn phi tần, hoàng tử đến lễ bái thái miếu. Thái miếu là nơi tế lễ tổ tông, ngoài Hoàng hậu tất cả các phi tần đều không được vào, phải chờ ở ngoài điện.

Lưu Triệt mặc lễ phục, mũ miện màu đen chắp tay đứng trước bậc thềm của thái miếu, dưới ánh mặt trời mùa đông lộ ra vẻ lạnh lùng tôn quý. Vệ

https://thuviensach.vn

Tử Phu bước xuống long xa, gạt tay thị nữ ra rồi bước từng bước lên thái miếu, nếp váy của bộ trang phục tế lễ màu đen trải dài phía sau.

"Hoàng thượng", Vệ Tử Phu khẽ cúi đầu, dịu dàng nói, "Đi vào thôi."

Lưu Triệt nghiêng người nheo mắt, nhìn chiếc long xa đang chầm chậm chạy cách đó không xa, thản nhiên bảo, "Chờ chút đã!"

Dưới bậc thềm thái miếu, Lý Chỉ thoáng một nét cười nhạt, chẳng lẽ Vệ hoàng hậu còn thua một bậc sao?

Đám phi tần thốt lên một tiếng kinh ngạc nhìn người phụ nữ mặc trang phục màu tím, không son phấn vịn tay Lục Y xuống xe rồi nhẹ nhàng bước tới, tựa hồ còn tôn quý hơn cả Vệ Tử Phu mặc xiêm y hoàng hậu. Vệ Tử Phu không hề đổi sắc, nhìn nàng thong thả bước lên bậc thềm, đây là lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt từ khi Trần A Kiều hồi cung tới nay. Nàng ta bỗng nhiên nhớ lại lúc mới vào cung đã tình cờ được nhìn thấy Trần hoàng hậu đi cùng với Hoàng thượng. Khi đó thần thái Trần hoàng hậu kiêu ngạo tôn quý, còn Hoàng thượng đêm trước còn ôm ấp vỗ về nàng ta, lúc đó lại nhìn người ấy với ánh mắt nhu hòa, chợt thấy vô cùng tuyệt vọng, dường như tất cả những gì đã có trong một khắc đều đổ vỡ tan tành.

Thế nhưng, Vệ Tử Phu vẫn đứng ngay ngắn. Trần A Kiều, hôm nay ta mới là hoàng hậu của giang sơn Đại Hán này.

Lưu Triệt liếc qua vẻ mặt của Vệ Tử Phu, cười nhạt, đưa tay ra nắm lấy tay Trần A Kiều. A Kiều khẽ nhăn mặt, hơi có vẻ không tình nguyện, nhưng trong tình huống khó xử như vậy thì chỉ có hành động của nam nhân này mới có thể hóa giải sự chú ý của người bên cạnh. Nàng thầm thở dài, nhìn Lưu Mạch đứng trong đám người. Nếu không phải vì Mạch Nhi thì nàng cần gì phải nhún mình mà xuất hiện ở đây. Ngày kính cáo sự tồn tại của

https://thuviensach.vn

Hoàng tử trưởng trước thái miếu, nàng là mẹ đẻ thì sao có thể vắng mặt? Nhưng Trần A Kiều lẽ nào lại phải cúi đầu trước Vệ Tử Phu cơ chứ?

Tham tế phụ trách lễ nghi thái miếu đứng im ngơ ngác một lúc rồi mới tiến lên bẩm báo, "Hoàng thượng, thái miếu, ngoài Hoàng hậu thì phi tần không được tự ý vào."

Lưu Triệt nhìn xéo lão, ánh mắt lạnh như băng tuyết. Dương Đắc Ý nhìn mặt đoán ý, vội vàng bước lên phía trước mắng, "Ngu ngốc, Trần hoàng hậu là ai? Đây chính là cháu ngoại của Văn hoàng đế, cháu gái của Cảnh hoàng đế, nếu người không thể vào thì còn ai có thể vào?"

Mọi người chung quanh không ai phát hiện được khoảnh khắc ấy, mặt Vệ Tử Phu đã tái nhợt đi.

Trong thái miếu vàng son rực rỡ, chỉ khi tế tự thiên tử mới có thể dùng chính đỉnh tám quỹ[3] trang nghiêm tôn quý. Ánh vàng phát ra từ linh vị của bốn đời hoàng đế trước của Đại Hán khiến Trần A Kiều chói mắt, nàng cúi đầu, nhớ tới hình ảnh Cảnh Đế yêu thương mình khi còn nhỏ thì trong lòng đau xót, suýt nữa rơi lệ. Thế sự biến ảo, nếu cữu cữu dưới suối vàng biết mình bị Lưu Triệt bạc đãi thì có đau lòng không đây?

[3] Đỉnh và quỹ là những đồ tế lễ. Đỉnh là cái vạc, còn quỹ là bát lớn đựng đồ ăn. Số lượng đỉnh và quỹ nói lên địa vị tôn quý của người được tế tự. Chế lễ từ thời nhà Chu đã quy định, chỉ có bậc thiên tử mới được tế bằng chín đỉnh tám quỹ.

Kính cáo thái miếu là chuyện lớn hàng đầu trong một năm nên ngay cả Lưu Triệt cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng bước lên đứng trang nghiêm trước án, sau đó nhạc tế tấu lên, chủ tế vào vị trí. Lưu Triệt vái theo nghi lễ rồi cung kính khấn, "Tiểu tử Mạch lưu lạc bên ngoài nay đã trở về được nhận vào gia tộc, nhưng cũng nên biết phải cung kính lễ nghĩa, nhân

https://thuviensach.vn

ái hiếu thuận, không được lười nhác, không gần tiểu nhân, giữ gìn phép tắc!"

Tiếp đó chủ tế hô: "Xin mời hai vị hoàng tử tham bái các vị tiên hoàng."

Trong thái miếu, Lưu Mạch, Lưu Cứ mặc y quan chính thức cùng tiến lên nghiêm trang lễ bái. Các quan viên, phi tần trong điện lẫn ngoài điện đều quỳ bái. Tế tự diễn ra rất lâu, khi kết thúc đã là sau giờ Ngọ. Hoàng đế dùng thể thức long trọng nhất thừa nhận sự tồn tại của Hoàng tử trưởng Lưu Mạch. Từ lúc này, các quan lại Đại Hán như có thể nhìn thấy dưới Hoàng đế có một hoàng tử ưu tú.

"Hoàng thượng", trong điện Tuyên Thất, thừa tướng Công Tôn Hoằng bị bệnh đã lâu không thiết triều gắng gượng đi tới, cung kính hỏi, "Tiền triều chưa bao giờ gặp tình huống như Hoàng tử trưởng Lưu Mạch thế này, không biết rốt cuộc coi là dòng trưởng hay dòng thứ."

Mọi người đều nín lặng, thật ra về xuất thân tôn quý thì không một hoàng tử nào có thể so với Lưu Mạch có mẹ là cháu ngoại của Hiếu Văn hoàng đế tiền triều, song từ khi Vệ gia có người được phong hoàng hậu thì ân sủng không ai bì kịp, quyền thế bên ngoại cực lớn.

Trên điện, Lưu Triệt khép hờ mắt, sắc mặt không biết là vui hay giận.

"Dĩ nhiên là dòng trưởng rồi." Quan Nội đình Trương Thang bước lên tấu, "Chắc mọi người chưa quên rằng lúc Trần nương nương có mang Hoàng tử trưởng và Công chúa Duyệt Trữ thì vẫn chưa có ai là hoàng hậu."

Trong điện, Tang Hoằng Dương liếc nhìn Trương Thang. Quan Nội đình Trương Thang chính là người xét xử vụ án Vu cổ của Trần hoàng hậu năm đó. Sở trường của lão là đoán ý quân chủ, lần này cũng không phải ngoại lệ.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa lão đứng ra bênh vực cho Trần gia thì Trần gia cũng sẽ bỏ qua chuyện cũ cho lão.

Điều Trương Thang nói là sự thật, ngay cả tiên sinh dạy học cho Nhị hoàng tử Lưu Cứ là Thạch Khánh và Trang Thanh Địch cũng không thể phản bác. Công Tôn Hoằng ngầm dò xét sắc mặt Lưu Triệt, thấy ánh mắt của Hoàng đế thăm thẳm, không tỏ ý vui mừng nhưng cũng không phản đối thì cười khẽ. Chuyện này coi như ván đã đóng thuyền.

Song Công Tôn Hoằng thực không ngờ rằng ở trong cung Trường Môn, Trần A Kiều lại tỏ thái độ không mấy vui mừng khi sự việc phát triển đến nước này.

"Mẫu thân!" Lưu Mạch từ thái miếu trở về, nhìn thấy mẫu thân có vẻ lo âu sầu não chẳng hề vui sướng gì thì lấy làm lo lắng, khẽ gọi nàng.

"Mạch Nhi!" Trần A Kiều quay lại, thấy con trai lộ vẻ ưu tư thì hơi do dự hỏi, "Nói cho mẫu thân biết, con có hy vọng được giống như phụ hoàng không?"

Lưu Mạch lập tức hiểu ý tứ A Kiều, "Thật ra thì con thích ở ngoài hơn, nhưng như hiện giờ cũng đã tốt rồi." Cậu cúi đầu khẽ nói.

A Kiều bật cười, dịu dàng xoa trán Lưu Mạch, "Mạch Nhi, con phải biết rằng mẫu thân chỉ hy vọng con và Tảo Tảo sống tốt là được rồi, không hy vọng xa vời."

"Chẳng cần con có thừa nhận hay không thì ông ấy vẫn là phụ hoàng của con", Trần A Kiều bỗng nhiên nói, "Đừng chống lại ông ấy nữa, con nên biết từ hôm nay trở đi, số người soi mói từng cử chỉ hành động của con đã nhiều hơn trước kia nhiều."

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch thở nhẹ một hơi, yếu ớt đáp, “Dạ.”

“Mẫu thân không cách nào ngăn được con bước lên con đường hôm nay bởi vì đây là thứ con phải có.” Nàng nói tiếp, “Nhưng Mạch này, một khi tên của con đã chính thức viết lên ngọc phả thì con sẽ phải mang một gánh nặng không thể vứt bỏ, cho dù không muốn tranh đoạt vị trí cũng phải sẽ phải tranh đoạt, con phải suy nghĩ thật kỹ.”

“Mẫu thân không cần lo lắng cho Mạch Nhi”, Lưu Mạch ngẩng đầu, chí khí tỏa ra từ cặp lông mày, “Mẫu thân phải tin tưởng rằng con sẽ bảo vệ được cho mẫu thân và Tảo Tảo.”

Trần A Kiều lắc đầu, không thể nào lừa gạt được bản thân, động tác vừa rồi của Lưu Mạch giống cha nó như đúc.

Chương 39: Lại một đêm bùng cháy hoa đèn

Viên quan chép sử tới hỏi niên hiệu của năm đúng lúc Lưu Triệt rời điện Tuyên Thất đi đến đài Bách Lương dự yến, đang nghĩ về việc đi săn thú mùa thu ở rừng thượng uyển nên y thuận miệng trả lời luôn là “Thú.”

Hôm nay là ngày tiễn năm cũ đón năm mới nên ngay cả Vương thái hậu cũng rời cung Trường Nhạc. Thời gian gần đây bà đã khỏe hơn, ngồi ở vị trí thủ tọa trên đài Bách lương nhìn Lưu Triệt bước lên giữa tiếng bái chào của các phi tần, hỏi khẽ, “A Kiều đâu?”

Ánh mắt Lưu Triệt thoáng hiện vẻ u ám, “Chắc là nàng cảm thấy người hơi khó ở nên không tới?”

https://thuviensach.vn

Vương thái hậu cũng không để ý lắm đến chuyện này, liền gật đầu, "Hoàng thượng tới rồi thì cũng nên khai mạc yến hội đi."

Người hầu kẻ hạ trong cung nối nhau bước vào thắp lên những cây nến to bằng bắp tay chiếu rọi đài Bách Lương sáng như ban ngày. Các ca cơ, vũ công hát hay múa đẹp ở dưới đài xướng lên những lời ca uyển chuyển. Lưu Triệt và Vệ Tử Phu chia nhau ngồi ở hai bên Vương thái hậu. Vệ Tử Phu hành lễ xong mới ngồi xuống.

"Phụ hoàng", Chư Ấp công chúa Lưu Thanh hớn hở gọi, bước lên dâng chén rượu, "Nhi thần chúc phụ hoàng khắp thiên hạ, chúc Đại Hán ta mãi mãi trường tồn."

Lưu Triệt mỉm cười khen hay, đón lấy rồi uống một hơi cạn sạch. Trong đó tất nhiên là rượu Tân Phong vì mặc dù không mấy người biết rằng Hoàng đế cũng giống như Hoàng tử trưởng không thể uống Bích Nhưỡng Xuân thịnh hành khắp Trường An trong thời gian gần đây, nhưng Vệ hoàng hậu thì lại biết điều này. Lưu Triệt nhìn người con gái mà y luôn yêu thương, kể từ khi mẹ con A Kiều hồi cung thì y hầu như không còn trông thấy cô bé ở khoảng cách gần như vậy. Y nghĩ đến đây thì không khỏi liếc mắt nhìn Vệ Tử Phu ở cách mình không xa, dưới ánh nến thấy nàng ta đang mỉm cười ngồi ngay ngắn, dáng vẻ đoan chính toát lên phong thái của một bậc mẫu nghi thiên hạ.

"Phụ hoàng", Lưu Thanh nũng nịu cất tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt chan chứa khát vọng, "Thanh Nhi mới học được một khúc ca múa, phụ hoàng tới điện Tiêu Phòng để Thanh Nhi múa cho phụ hoàng xem được không?"

"Thanh Nhi", Vệ Tử Phu quay đầu lại quở trách, "Phụ hoàng bận rộn việc nước, con không được quấy rầy người."

https://thuviensach.vn

Lưu Thanh lí nhí vâng dạ nhưng vẫn len lén nhìn xem ý tứ của Lưu Triệt. Trước đây, rất nhiều lần cô đã làm như vậy, thì đa phần là cứ đến nửa đêm phụ hoàng sẽ giá lâm tới điện Tiêu Phòng với mẹ con cô, song lần này Lưu Triệt lại vén ống tay áo uống một ngụm rượu, thản nhiên nhìn lướt qua gương mặt tươi cười của Lưu Thanh, lạnh nhạt, "Để hôm khác đi."

Vệ Tử Phu lập tức thấy lòng quặn thắt. Nỗi đau này chỉ chầm chậm dâng lên, không quá mãnh liệt nhưng lại không thể nào chịu đựng nổi. Nàng ta nhìn vào gương mặt kinh ngạc lẫn thất vọng không che giấu nổi của con gái. Một Lưu Thanh luôn được sủng ái, Chư Ấp công chúa chưa bao giờ bị bỏ rơi thì làm sao hiểu nổi nỗi bi thương khi không còn được hưởng ơn vua.

Trên đài, các phi tần thấy tình hình như thế thì đều hiểu. Có người nhướng mày nhếch môi nhìn hả hê, cũng có người như đang suy tư, có người tỏ vẻ thê lương vờ vịt của mèo khóc chuột. Nhưng hoàng hậu cho dù mất ơn vua vẫn là hoàng hậu. Vệ hoàng hậu nắm quyền ở hậu cung cũng chưa làm chuyện gì gọi là có lỗi với Hoàng thượng, bên ngoài vẫn có Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh nắm giữ binh quyền, bên trong còn có Lưu Cứ thừa kế hoàng tộc. Mặc dù Trần hoàng hậu mơ hồ có xu thế lấn át nhưng lòng vua khó dò, làm sao biết người có ý để cho hai nhà Trần, Vệ kiềm chế lẫn nhau hay không?

Lý Chỉ cúi đầu, sau khi Vương Thấm Hinh thất thế, ở cung Vị Ương ngoài Hoàng hậu ra thì chỉ có nàng và Hình Nhược là hai phi tần có địa vị cao nhất. Hình Nhược lại không sinh được con nối dòng, nếu như Vệ hoàng hậu mất ngôi thì... Trong lòng nàng khẽ dâng lên một niềm ao ước, nhưng chợt nghĩ đến cuộc sống cô đơn lạnh lẽo ở điện Thanh Lương tại cung Trường Môn liền giật nảy mình, liếc nhìn sang phía Hình Nhược đang ngồi bên cạnh, khẽ than một tiếng rồi ôm lấy đứa con trai đầu lòng.

Đương kim Hoàng thượng anh minh quyết đoán, ai có thể bày đặt quỷ kế qua được mắt y. Chi bằng dựa vào con trai, an phận thủ thường ở cung Vị

https://thuviensach.vn

Ương này cho tới cuối đời, chờ Hoàng thượng thỉnh thoảng ghé tới, coi như tất cả ý nghĩa của cuộc đời này đều nằm ở đó. Tứ hoàng tử Lưu Đán vừa mới đầy hai tháng tuổi nằm trong ngực nàng chẳng biết sao lại nhíu mày, giãy giụa mấy cái không thoải mái rồi khóc òa lên. Bị mọi người nhìn chằm chằm, Lý Chỉ tay chân luống cuống nhưng vẫn không dỗ được Lưu Đán nín khóc.

"Đán Nhi làm sao thế?" Vương thái hậu ngồi trên, hiền hòa hỏi với sang.

Một vú em đứng hầu bên cạnh đón lấy Tứ hoàng tử từ trong lòng Lý Chỉ, nhanh nhẹn kiểm tra một hồi rồi quỳ xuống bẩm, "Chắc là Đán điện hạ lúc trước ăn nhiều quá."

Vương thái hậu hiểu ra, xua tay, "Vậy thì ngươi bế Đán Nhi xuống trước đi." Lưu Triệt cũng thoáng cười, ánh mắt nhìn Lý Chỉ lấp lánh khó hiểu.

Lưu Triệt biết rằng một khi y có mặt thì ngoài mẫu hậu ra sẽ không có phi tần nào có thể vui hết mình. Y thấy đã khuya mà Vương thái hậu cũng đã mệt liền nói, "Hôm nay kết thúc ở đây thôi, mọi người về nghỉ đi."

Các phi tần đều tinh ý lên tiếng vâng dạ, lục tục đứng dậy tiễn Vương thái hậu được Minh Đạt đỡ tay dìu trở về cung Trường Nhạc.

"Hoàng thượng!" Vệ Tử Phu dịu dàng hỏi, "Tối hôm nay muốn đến ở với vị muội muội nào đây?"

Lưu Triệt không đáp, mặc dù trong cung Hán không có quy định, nhưng thông thường Hoàng đế sẽ nghỉ ở điện Tiêu Phòng vào đêm tiễn năm cũ đón năm mới để thể hiện rằng Hoàng hậu chính là người có địa vị tôn quý nhất trong hậu cung. Việc Lưu Thanh vừa mới mời cho thấy chính do Vệ Tử Phu mượn việc này để xui cô bé làm. Y chỉ không ngờ là khi bị mình đáp trả lạnh nhạt mà Vệ Tử Phu vẫn có thể giữ được thái độ dịu dàng, cười nói lễ

https://thuviensach.vn

độ như thế. Nghĩ đến đây thì dù có lòng dạ sắt đá cũng vẫn nảy sinh đôi chút xót thương. Trong ấn tượng của y, Vệ Tử Phu luôn là người con gái xinh đẹp dịu dàng, thông minh thức thời. Vì thế y cảm thấy nàng ta phù hợp, liền nguyện ý nâng đỡ lên ngôi vị hoàng hậu. Song ngôi vị hoàng hậu quá nặng nề đã dần dần làm mòn đi những nét trong trẻo thuần mỹ mà y yêu thích ở nàng ta. Vệ Tử Phu dần dà đã trở thành chiếc bóng mờ sau cái ngai hoàng hậu tôn quý. Phảng phất hiện giờ vẫn là dung nhan năm đó, như bông hoa hé nở trong ngày xuân nhưng y lại thấy rõ ràng ẩn bên trong một tia tàn lụi.

"Tử Phu cứ về nghỉ ngơi trước đi", Lưu Triệt từ chối khéo, "Trẫm đến điện Tuyên Thất một chút."

"Thần thiếp tuân chỉ." Vệ Tử Phu tạ lễ đúng quy cách rồi mỉm cười rời đi.

Lý Chỉ lại nhận thấy rõ ràng rằng sau dáng vẻ hoa lệ đó là nỗi bi thương khắc sâu trong tâm khảm.

Lưu Triệt trở về đến điện Tuyên Thất thì tuyết rơi càng lúc càng lớn. Khí hậu ở Trường Anh hanh khô, vào mùa đông, tuyết rơi như hoa khiến khí trời không hề có chút cảm giác ẩm thấp. Dương Đắc Ý hầu hạ ở bên cạnh thấy sắc mặt Lưu Triệt dưới ánh nến hiện lên vẻ âm trầm một hồi lâu, chợt nghe y hỏi, "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Bẩm Hoàng thượng", Dương Đắc Ý khom người đáp, "Gần tới canh ba rồi. Hoàng thượng nên nghỉ ngơi đi."

"Ừ", Lưu Triệt trầm ngâm, nhớ lại những ngày tháng xưa kia khi A Kiều luôn có mặt ở trong điện Tuyên Thất cùng y xử lý xong tất cả mọi công việc rồi hai người mới dìu nhau trở về điện Tiêu Phòng. Sau năm Nguyên quang thứ năm, y chưa từng bước vào Trường Môn nửa bước, chôn vùi những ký

https://thuviensach.vn

ức ấm áp đó xuống tận sâu đáy lòng. Vệ Tử Phu không có những tình cảm như của A Kiều đối với y, ngay cả sau khi lên đến ngôi vị hoàng hậu cũng chỉ biết ở trong Tiêu Phòng yên lặng đợi chờ y đến.

"Khởi giá đến cung Trường Môn", y chợt nghe thấy giọng nói của mình.

Dương Đắc Ý vâng dạ, cung cúc bước ra chuẩn bị.

Lưu Triệt ngồi trên ngự liễn, không hề cảm giác thấy gió tuyết. Màn đêm trong cung Vị Ương cực kỳ yên tĩnh, có thể nghe được rõ ràng cả những tiếng cung nhân đạp tuyết kêu loạt xoạt hoặc là tiếng tuyết rơi xuống rào rạt. Từ xa đã trông thấy ánh đèn dầu trong cung Trường Môn, Lưu Triệt bỗng nhiên không thể nén nổi cảm giác ấm áp đang dâng lên từ đáy lòng.

Thì ra là vẫn còn có lòng đấy sao? Y tự mỉa mai, bao nhiêu năm qua thật cũng chỉ là một vòng tròn rất lớn rồi cuối cùng lại trở về điểm ban đầu. Không, thật ra không phải là điểm ban đầu. Lúc đó nàng là Quận chúa Đường Ấp nức tiếng kinh thành còn y chỉ là một vị quân chủ bị quản thúc đang cầu sinh tồn trong bối cảnh cung đình quỷ quyệt. Hôm nay, y là đế vương quyền nghiêng thiên hạ, còn nàng thì sao? Nàng chỉ laà một người bị thế nhân gọi là phế hậu trong cung Trường Môn.

Trần A Kiều chưa bao giờ là Vệ Tử Phu. Nàng dù thông minh hay không thông minh cũng sẽ chẳng bao giờ chiều theo ý của y, mặc cho có phải bêu đầu sứt trán suốt bao nhiêu năm qua, cũng không chịu đổi tính. Thật ra nếu một A Kiều như vậy mà có biến thành Vệ Tử Phu thì liệu y có thể vẫn chấp nhận không chịu buông tay?

"Mưa nào ngược lên trời, nước đổ rồi khó hốt"[1]. Thật ra thì đều giống nhau mà thôi, lúc đó dù nàng có gọi thế nào cũng không thể làm y quay đầu lại, còn hôm nay cho dù y đã quay đầu lại nhưng dù làm thế nào A Kiều vẫn không trở về điện Tuyên Thất cùng y, âu yếm gọi y hai tiếng Triệt Nhi.

https://thuviensach.vn

[1] Ý câu này là: Những chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua đi, dù có hối hận cũng không thể làm lại được nữa.

Y đã từng hứa hẹn xây dựng một lầu vàng cho nàng, cùng nàng sống cuộc sống hạnh phúc ở trong tòa lầu vàng đó, thế nhưng chỉ trong một khắc đã hờ hững quay người bỏ đi, để mặc cho toà lầu vàng dần thành hoang phế rồi sụp đổ trong lòng nhau.

Ngày đó, nàng nhiều lần cầu xin y tới Trường Môn, nhưng y chỉ nhìn mà cảm khái, cứ thế buông rơi để mặc nàng tuyệt vọng.

Tháng đó, nàng bay nhảy ở trong thành Trường An, cho dù trông thấy cũng không chịu gọi tên y, mặc cho gặp nhau thì vẫn lách người bước qua.

Năm đó, nàng để con gái lại còn bản thân thì dẫn Mạch Nhi trốn khỏi Trường An, nếu không phải vì Lưu Lăng thì có lẽ vẫn chưa quay trở lại bên cạnh y.

Bọn họ đã bỏ lỡ biết bao nhiêu cơ hội, đã tổn thương biết bao nhiêu lần, rốt cuộc ai trong hai người họ có lòng dạ ác độc hơn ai?

Sau nàng, y không bao giờ đụng vào con gái quý tộc nữa. Lúc đó y cho là không bao giờ mình muốn gặp lại bất kỳ một cô gái nào có bóng dáng của nàng. Nhưng hôm nay nghĩ lại thì có lẽ là bởi vì không có một người nào, không có một người con gái quý tộc nào có được loại khí chất tôn quý như nàng. Kiều Kiều! Vào thời điểm thân mật, y đã gọi nàng như vậy, gọi thật lâu để nàng thật sự trở thành một nàng Kiều ở trong lòng y. Cho dù vào thời điểm chán ghét, y luôn tâm niệm nhớ tới những điểm xấu của nàng nhưng hôm nay nhớ lại thì trong mắt y đều là những điểm tốt.

https://thuviensach.vn

Khi ngự liễn đến cung Trường Môn thì đã quá canh ba. Cả Trường Môn hoàn toàn yên tĩnh. Nội thị gác đêm thấy ngự giá thì ai nấy đều kinh ngạc, hoảng hốt quỳ lạy rồi định chạy vào bẩm báo nhưng Lưu Triệt khoát khoát tay ngăn lại.

"Trần nương nương ngủ chưa?" Dương Đắc Ý khẽ hỏi.

"Hình như còn chưa ngủ. Nương Nương từ trước đến giờ luôn đi ngủ muộn, cho Hoàng tử trưởng và Công chúa Duyệt Trữ ngủ xong rồi mới một mình trở về phòng."

Trong điện Bát Nhã không khí vẫn ấm áp, tạo thành một thế giới riêng khác hẳn bên ngoài điện. Lưu Triệt im lặng, đi không tiếng động trên nền thảm màu đỏ tươi mềm mại. Y vèn rèm lên, thấy trong phòng ngủ tỏa khói xanh bảng lảng bình yên. A Kiều ngồi trước cửa sổ, đêm đã khuya nên nàng mặc váy ngủ. Nàng nhìn y, vẻ mặt kinh ngạc. Hoa đèn lách tách, ánh lửa bập bùng chiếu lên gương mặt nàng càng tạo thêm những nét quyến rũ.

Y nhớ lại cảnh nàng ở điện Tiêu Phòng những năm trước, tất cả vẫn y nguyên. Dường như thời gian không để lại dấu vết gì trên nàng, còn với y, thời gian thì lại như cả một con sông dài chảy qua, bảy năm đã lặng lẽ để lại biết bao ký ức.

Lưu Triệt lướt nhìn khắp điện Bát Nhã, cao giọng quát hỏi, "Thật hay cho đám nô tài này, chủ nhân còn chưa ngủ mà chúng bay đã ngủ như chết rồi sao?"

A Kiều ngẩng đầu, đứng lên nói, "Do thiếp ngủ muộn nên bảo họ đi ngủ trước đấy. Tại sao Hoàng thượng tới đây?" Nàng không hề cố ý nhưng thân hình vẫn hiện rõ những đường cong mê hồn khiến Lưu Triệt hoa hết cả mắt.

https://thuviensach.vn

“Tại sao ư?” Lưu Triệt mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn lạnh băng, “Thiên hạ này là của trẫm, có chỗ nào trẫm không thể tới được... Kiều Kiều?”

A Kiều im lặng, thói quen cao ngạo đã ăn sâu vào tiềm thức của người đàn ông này nên vừa mở miệng đã khiến tâm trạng của nàng trầm xuống, “Thiếp cho là”, nàng cúi đầu lạnh nhạt, “Người nên đến điện Tiêu Phòng.”

Gió Bắc lạnh lẽo thổi tung rèm, táp vào cơ thể ăn mặc phong phanh của nàng. Trong thiên hạ có người con gái đẹp vì sự quyến rũ ẩn sau vẻ nghiêm trang, lại có cô gái đẹp vì càng ở gần càng thấy tính cách chân thật. Trần A Kiều và Vệ Tử Phu đều là những cô gái như vậy, nhưng vào khoảnh khắc này Lưu Triệt cảm thấy vẻ thanh tú ý nhị này thì tất cả những người con gái hiện có trong thiên hạ đều không thể nào sánh bằng.

“Muộn thế này rồi sao Kiều Kiều còn chưa an giấc?” Lưu Triệt khẽ hỏi, khóe miệng hằn lên một nếp nhăn như cười.

Mấy ngày qua, dù muốn hay không thì nàng cũng quen dần với sự có mặt của y nhưng đến nay vẫn chưa từng ở chung một chỗ trong đêm khuya. Theo bản năng, A Kiều cảm nhận được mùi vị nguy hiểm nhàn nhạt tràn ngập trong không khí. Nàng len lén liếc nhìn cây Dưỡng Thần hương đã cháy được hơn một nửa trên án, trong lòng cảm giác được an ủi, hờ hững, “Sau khi Lăng Nhi đi, mọi người ngủ sớm, thiếp mãi đến đêm vẫn thấy vô vị, cộng thêm thói quen ngủ muộn nên giờ vẫn ngồi đây.”

Trên án còn bày một bàn cờ đang đánh dở, Lưu Triệt bước tới, nhấc một con cờ lên, nói, “Để trẫm tiếp Kiều Kiều một ván.” Giọng y thoảng nhẹ như gió, nghe không ra ý vui vẻ.

A Kiều mỉm cười đáp, “Dạ được!”, rồi xoay người dặn dò hạ nhân, “Đi pha một bình trà nóng, nhớ đặc một chút.”

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng đã biết rằng”, nàng ngồi đối diện với y, nhấc bên quân đen, “A Kiều không hiểu mấy về cờ vây. Hoàng thượng nếu không ngại thiệt thòi thì chơi cờ năm quân với A Kiều nhé.”

“Ồ?” Lưu Triệt lại cảm thấy hứng thú, hỏi, “Chơi như thế nào?”

“Thật ra thì rất đơn giản.” Nàng liền giải thích sơ qua, Lưu Triệt nge xong bèn nhặt lấy mấy quân trong bàn cờ bỏ ra ngoài, tạo nên những âm thanh trong veo giữa đêm tuyết tĩnh lặng.

Y hỏi, “Hồi trước Kiều Kiều và Lăng Nhi cũng thường chơi môn cờ này sao?”

“Đúng thế.” A Kiều gật đầu.

Thành Tục vén rèm bưng trà vào. Trà xanh vừa pha còn bốc hơi nóng hổi, cặp chén ngọc bích cổ xưa chạm vào có cảm giác ấm áp, rất thích hợp để uống trong đêm đông. Lưu Triệt cầm một chén, trầm ngâm, “Kiều Kiều luôn biết những vật kỳ lạ này.” Lời nói hàm ý sâu xa.

https://thuviensach.vn

“Là mấy thứ đồ chơi vặt vãnh không đáng nhắc tới mà thôi.” A Kiều nhẹ nhàng nhấp một hớp trà, khoan khoái nhắm mắt lại mà không hề phát hiện ở phía đối diện, ánh mắt của Lưu Triệt càng lúc càng sâu hơn.

Trà đặc khiến tinh thần tỉnh táo, đêm đã khuya thế này rồi nên nàng không dám giả vờ buồn ngủ để tỏ ý tiễn khách. Nàng cũng không dám nghĩ đến chuyện chọc giận Lưu Triệt để tự đưa mình vào tình cảnh nguy hiểm, chẳng thể làm gì khác hơn là gắng gượng giữ tỉnh táo, hy vọng có thể bình yên ngồi đến sáng. Dù nàng cũng biết hy vọng này xa vời nhưng nếu bắt phải cúi đầu bịt tai thì nàng cũng không thể làm gì được.

Chơi cờ năm quân cũng đơn giản, Lưu Triệt chơi được vài ván thì bắt đầu thành thạo. A Kiều tập trung ứng phó, hai bên có thắng có bại. Bỗng Lưu Triệt khẽ cảm thán, “Đã lâu không có ai đánh cờ thật sự với trẫm như Kiều Kiều.”

A Kiều yên lặng, không nói, thầm nghĩ: Vì người là quân vương nên sẽ không có ai muốn vì một việc nhỏ như vậy chọc giận ngươi. Thật ra thì ở một mức độ nào đó, ta cũng sợ ngươi vì biết rằng một bậc quân chủ như ngươi sẽ không làm những chuyện ảnh hưởng tới lợi ích của bản thân, rốt cuộc vẫn là thân phận của ta che chở cho ta mà thôi.

Trần A Kiều đột nhiên cảm thấy bàn tay Lưu Triệt đang mơn trớn khuôn mặt mình. Theo phản xạ, nàng né tránh nhưng Lưu Triệt đã lạnh lùng giữ lấy cổ tay nàng. Nàng muốn giằng ra theo bản năng nhưng lại không dám dùng toàn lực, đành nghiến răng chịu đựng bàn tay cứng như thép của Lưu Triệt. Lưu Triệt vốn cũng không phải vị quân vương trói gá không chặt, A Kiều biết thời niên thiếu y đã từng trải qua gian khổ luyện đấu kiếm, cưỡi ngựa, bắn cung. Nàng định đứng dậy thì thấy eo lưng đã bị giữ chặt.

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt thì thầm, từ từ sáp sát má nàng. Nàng nhìn vào đôi mắt y. Đôi mắt đen láy thật sắc bén ẩn chứa vẻ không khoan nhượng

https://thuviensach.vn

nhưng lại sâu thăm thẳm như đại dương mang đầy hơi thở yêu thương.

Ánh mắt thật quen thuộc. Con người cũng thật quen thuộc.

Nàng ngơ ngẩn, một đoạn ký ức trong khoảnh khắc ập đến.

Lưu Triệt dắt tay nàng lúc thiếu niên.

Lưu Triệt nói câu "Kim ốc tàng Kiều."

Lưu Triệt lần đầu trao nàng nụ hôn.

Lưu Triệt lúc hôn lễ.

Lưu Triệt từ phía sau ôm lưng nàng.

Lưu Triệt lúc nói không phụ bạc nàng.

Lưu Triệt có hùng tâm tráng chí.

Lưu Triệt lúc vừa lên ngôi bị kiềm chế.

Lưu Triệt vì Vệ Tử Phu chống lại nàng.

Lưu Triệt vô tình bỏ đi.

Hình ảnh cuối cùng như một gáo nước lạnh xối vào đầu khiến A Kiều chợt tỉnh táo trở lại, ánh mắt sáng lên.

Vành môi Lưu Triệt mơn man trên cổ nàng thật dịu dàng mà nóng bỏng, khiến nàng gần như run rẩy, nó có chút không giống với tính cách lạnh lùng

https://thuviensach.vn

tàn khốc của y. Nàng xoay người làm một động tác cự tuyệt, vẻ mặt kiên cường. “Kiều Kiều!” Lưu Triệt nheo mắt, nói giọng không vui, “Đến nước này rồi, nàng còn muốn thế nào nữa?”

“Thiếp không muốn gì cả.” Trần A Kiều lộ vẻ đau khổ nhìn xoáy vào mắt y, “Thiếp chỉ không làm được, không làm được thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Chúng ta cứ giống như mấy ngày qua, người ở cung Vị Ương của người làm quân vương, thiếp ở cung Trường Môn của thiếp sống bình lặng, không tốt sao?”

“Không tốt.” Lưu Triệt mím môi, cặp môi y rất mỏng. Thời gian qua nàng vẫn không hiểu, vì vậy khi từ cặp môi y phun ra mấy câu lạnh như băng thì nàng liền tê liệt, “Kiều Kiều, nàng phải biết rằng dù nàng có lấy thân phận gì thì vẫn không có quyền nói chữ không.”

Khuôn ngực y dán chặt vào thân thể của nàng. A Kiều thầm hối hận tại sao mình lại ngủ muộn như vậy, tại sao lại ăn mặc mỏng manh như vậy, từng chút hơi nóng thấm vào da thịt, vừa xa lạ vừa hoảng loạn. Lưu Triệt cuồng nhiệt ôm chặt lấy nàng, định cởi váy áo của nàng. Nàng mím môi giãy giụa, chợt cảm thấy tay y như một ngọn lửa, sờ đến đâu là da thịt nàng run rẩy đến đó, thoáng sơ hở đã thất thủ Kinh Châu[2].

[2] Thất thủ Kinh Châu: Kinh Châu là một địa điểm chiến lược trong “Long trung sách” của Gia Cát Lượng năm 207 khi ông thực hiện cuộc Bắc Chinh lần thứ nhất. Khi đã chiếm được Kinh Châu, “Long trung sách” gần như đã thành công, thì quan trấn thủ kinh Kinh Châu là Quan Vũ lại vì phát động cuộc chiến khác mà sơ hở để mất Kinh Châu, trở thành nguyên nhân lớn khiến cho chiến lược thất bại.

“Kiều Kiều”, nàng nghe y thán tụng bên tai, “Nàng thật xinh đẹp!” Thật nóng bỏng. Thật lạnh lùng. Nàng ngượng ngùng mở mắt ra nhìn, dường như là ảo giác, thấy chút xót thương hiện lên tận sâu trong đáy mắt Lưu Triệt. Đó là người mà nàng đã từng vừa yêu, vừa hận, khi sát kề bên mới biết rằng thân thuộc như đã được khắc ghi trong xương trong cốt.

https://thuviensach.vn

Từ đáy lòng nàng vang lên hai giọng nói, một là của A Kiều sinh ra là để yêu thương chan chứa, mong chờ, vui sướng; còn giọng nói kia là của A Kiều muốn chết đi vì hận, chỉ mong một cước đạp văng y ra rồi chửi mắng cho thỏa thích. Từ sau khi linh hồn A Kiều và Nhạn Thanh hợp lại làm một, nàng chưa từng gặp lại tình trạng linh hồn giằng xé thế này, tranh chấp giữa hai bên sục sôi như nước với lửa khiến nàng không thể cử động được.

Đúng lúc này, y lại ôm siết lấy nàng, "Kiều Kiều." Lưu Triệt nhìn nàng, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên lẫn buồn cười, "Làm sao nàng lại giống như chưa bao giờ...?" Nói đến đây thì y ngậm miệng, da dẻ nàng mịn màng như gấm khiến y yêu thích không nỡ rời tay.

A Kiều cảm thấy uất ức, nói theo một góc độ khác thì nàng thật sự chưa bao giờ trải qua chuyện này, làm sao kháng cự được Lưu Triệt đã quá thành thạo giữa ngàn hoa, huống chi trong đó còn có một thứ tình cảm gọi là yêu. Rõ ràng là nàng hận y đến mức nghĩ tới là thấy khinh bỉ nhưng mỗi lần gặp mặt thì trong lòng lại dậy lên một đoạn ký ức yêu thương.

Trong phần lớn các trường hợp, con người không có khả năng chống lại được tình yêu, có thể nén xuống nhưng không thể xua tan.

Cuối cùng thì cũng đã đến bước này. Nàng nuốt dòng lệ chực trào ra, mở to mắt nhìn người đàn ông cận kề trong gang tấc, người mà nàng có yêu, cũng có hận. Y cũng trở nên tình mê ý loạn, hơi thở dồn dập, không cởi được áo trong, liền giật phăng đi.

A Kiều đẩy y ra, định luồn qua với lấy tấm chăn đắp lên người thì lại bị Lưu Triệt ôm chặt lấy, tay và môi y ve vuốt khắp thân thể nàng khiến nó nóng lên rừng rực . Nàng thấy khó thở, cả người mềm nhũn. Ý nghĩ kháng cự trong nàng bị sức nóng và đoạn ký ức yêu thương kia đánh bại, không quan tâm tới động tác của y nữa.

https://thuviensach.vn

Bàn tay Lưu Triệt vẫn ve vuốt vòng eo của nàng, lưỡi y đang mơn trớn nàng cũng dần tiến sâu hơn. Nàng hoảng hốt, định cắn vào đầu lưỡi của y thì y cười nhẹ né tránh. Lúc này không còn thấy bóng dáng của bậc đế vương máu lạnh đâu nữa. "Kiều Kiều, nàng là của ta", y thì thầm vào tai nàng như một lời tuyên thệ rồi từ từ nhún xuống.

Nàng cứng cỏi nhìn chằm chằm vào y, đến khoảnh khắc y tiến vào nàng cắn thật sâu vào vai y. Hoa đèn bùng lên, hương cũng dần dần cháy hết, chỉ còn lại tro tàn. Lưu Triệt bị đau, nhưng cũng không né tránh. Một giọt nước mắt của nàng rơi xuống vai y, ấm áp, nóng bỏng. Nàng cũng chẳng muốn nghĩ thêm, cảm giác càng lúc càng rõ, từng tấc, từng tấc nóng bỏng, nàng thoáng thấy đau đớn.

A Kiều nhắm mắt cảm nhận, miệng vô tình cũng dần hé mở. Vết máu chỗ vết răng sâu đã dần dần đông lại. Nàng lặng người, cảm thấy ngỡ ngàng. Rõ ràng đây là người đã từng vô số lần ân ái nhưng lại xa cách lâu tới mức không còn biết phải cầm tay thế nào. Song cũng rõ ràng đây là một người xa lạ, thế mà vào khoảnh khắc này lại gần gũi hơn bất kỳ người nào trên cõi đời. Phải đối mặt như thế nào đây? Chẳng qua chỉ là một tích tắc buông thả mà thôi.

Ít nhất vào lúc này, bọn họ là hai người gần gũi nhất trên thế gian, không cần biết đến những đối chọi gay gắt trước đây hay về sau.

Nàng đột nhiên cảm thấy rã rời, muốn nhắm mắt ngủ một giấc thật say và xem những gì vừa trải qua chỉ là một giấc mộng, nhưng trong lòng lại hiểu sâu sắc rằng đó là sự thực không cách nào phủ nhận được.

Lưu Triệt xót xa nhìn A Kiều, nhìn nàng xõa tóc nằm ở trên giường, đầy suy tư. Là vợ chồng với A Kiều nhiều năm như vậy, y tự cho rằng mình đã hiểu nàng như lòng bàn tay nhưng vào lúc này chợt thấy mơ hồ. Ánh mắt y

https://thuviensach.vn

lướt qua dấu vết sinh nở hình cánh hoa bên đùi A Kiều, dừng ở nốt chu sa màu sắc thâm nâu trên ngực nàng. Cùng là thân thể ấy, cũng nhạy cảm như vậy, do xa cách quá lâu sao? Quen thuộc đến thế mà lại mang theo một thoáng xa lạ, phảng phất trong thân thể nàng có một linh hồn khác đang cư ngụ. Nhìn nàng, từ quật cường trong khoảnh khắc trở nên mênh mang, từ cứng đờ trong khoảnh khắc trở nên mềm mại, vẻ băng lạnh nơi đáy mắt bị y dần hòa tan thành một miền quyến rũ mê muội. Vào khoảnh khắc này, A Kiều mỹ lệ đến mức khiến ai cũng phải thốt lên kinh ngạc.

Còn y, có thể lưu lại vẻ mỹ lệ đó được bao lâu?

Chương 40: Mỹ nhân phương Nam tên Giai La

Mồ hôi từng giọt từng giọt từ trên trán nhỏ xuống khiến y dần tỉnh táo. Lưu Triệt mệt mỏi ôm lấy vòng eo A Kiều gọi khẽ, “Kiều Kiều!”

A Kiều xoay người đi, đứng dậy mặc lại y phục. Ánh mắt Lưu Triệt cứ từng chút từng chút một lạnh đi, “Kiều Kiều!” Dưới ánh nến, đôi chân thon dài của A Kiều ánh lên nõn nà, mê hoặc lòng người.

“Hoàng thượng đã có thứ mình muốn, chắc trở về cung Vị Ương được rồi.”

Ánh nến nhảy nhót in lên vành mi cong vút của nàng một vầng sáng mờ ảo quyến rũ nhưng Lưu Triệt không chú ý. “Kiều Kiều nghĩ như vậy sao?”, y sẵng giọng có vẻ không vui. A Kiều vẫn đang vùi sâu vào cảm giác tự chán ghét bản thân nên không hề để ý, cúi đầu quay đi, tư thế quật cường.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt không giận mà cười gằn, "Được, được lắm." Y đứng dậy, hô gọi, "Người đâu."

Nội thị đứng hầu ngoài mành nơm nớp đi vào mặc lại y phục cho Lưu Triệt, vì quá sợ hãi nên động tác luống cuống. Lưu Triệt nhướng mày, muốn xả giận nhưng liếc thấy A Kiều lại gắng gượng nén xuống.

"Bãi giá trở về điện Tuyên Thất", Lưu Triệt buông thõng một câu rồi đi thẳng ra khỏi điện Bát Nhã, không quay đầu lại.

Bức rèm che không ngừng rung động, Trần A Kiều quay người bỏ vào trong, nghe thấy những tiếng huyên náo ở bên ngoài rèm, cung nữ, nội thị đồng loạt, luôn miệng bái chào. Lưu Triệt dừng bước, nhìn một cung nữ đang quỳ lạy ở gần nhất. Cung nữ này mặc bộ y phục màu xanh, có thân hình khá thon thả trông rất dịu dàng đáng yêu, khuôn mặt cúi thấp nên không thấy được dung nhan, chỉ có chiếc trâm cài bên tóc mai đang đung đưa.

"Ngươi tên gì?" Y hỏi giọng lạnh nhạt.

Giai La sợ hãi nhưng cũng kịp phản ứng, vội vàng ngẩng đầu lên đáp, "Nô tỳ tên là Giai La."

Trời đã dần dần sáng rõ, hơn nữa nội thị cũng đã thắp đèn khắp chung quanh. Lưu Triệt động lòng, ngắm nhìn gương mặt khá là xinh đẹp của Giai La rồi buông thõng, "Đi theo trẫm." Nói xong, y không dừng lại, bước luôn lên ngự liễn.

Giai La lập tức cảm thấy rất nhiều ánh mắt dồn lên người mình, kinh ngạc có, ghen tị có, khinh thường cũng có. Trong lòng cô vui mừng đến mức không tin nổi nhưng vẫn thầm e dè tự hỏi, lo lắng về tương lai, cứ quỳ mãi ở đó không biết phải làm thế nào.

https://thuviensach.vn

“Giai La cô nương”, Dương Đắc Ý đã đi theo sau ngự liễn thấy thế bèn quay đầu lại cười, giục: “Còn không đi theo ư.”

“Nương nương!” Khi Lục Y vén rèm đi vào thì ngự liễn đã đi xa, cô bồn chồn lo lắng hỏi, “Nương nương vì sao cứ phải chọc giận Hoàng thượng chứ?”

A Kiều mím môi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết đã ngừng rơi, ánh ban mai le lói phía đằng đông hòa với ánh tuyết làm cho không gian sáng hơn so với ngày thường. Nàng định ngồi xuống nhưng lại cảm thấy toàn thân đau nhức, cúi đầu nhìn thì thấy những vết hôn lộ ra ở trên tay, chân, cảm thấy buồn bực, khẽ gắt gỏng, “Mang bồn nước nóng vào đây.”

Lục Y nhìn nàng thật lâu, không dám cãi lời, đành khom người đáp, “Dạ!”

Tại điện Phi Sương, Lý Chỉ sáng ra vừa thức dậy thì đã nghe được những tin tức về cung Trường Môn đêm qua.

“Người thị nữ đó sáng nay đã được Hoàng thượng ban chỉ phong làm tiệp dư rồi. Dương công công đã nói với bên ngoài là Hoàng thượng muốn dẫn cô ta đi Thượng Lâm Uyển chơi mấy ngày”, Văn Tâm ở bên khẽ nói, khuôn mặt loáng thoáng hiện lên vẻ yêu thích lẫn ngưỡng mộ.

“Văn Tâm hâm mộ cô ta sao?”, Lý Chỉ không khỏi liếc mắt nhìn người thị nữ thân tín của mình.

“Nô tỳ không dám”, Văn Tâm phát hoảng cuống quýt quỳ xuống, trông thấy ánh mắt đầy ý tứ của Lý Chỉ thì đánh bất đắc dĩ nói, “Nói về hâm mộ thì có ai ở trong hậu cung là không hâm mộ chứ? Chẳng qua chỉ là một nô

https://thuviensach.vn

tỳ hầu hạ bên cạnh Công chúa Duyệt Trữ thế mà chỉ trong một đêm đã được kề cận mặt rồng, có địa vị giống như chủ nhân rồi."

"Hoàng thượng rất hào phóng nên không phải là không có cái chuyện một bước lên trời như vậy ở trong cung Vị Ương này." Lý Chỉ mỉm cười đáp, "Chẳng phải Vệ hoàng hậu năm xưa cũng là một người phu nhân nho nhỏ rồi thăng chức lên sao?"

"Nhưng khi đó Vệ hoàng hậu đã sinh được hoàng tử duy nhất cơ mà", Văn Tâm ấm ức không phục.

"Nói như người", Lý Chỉ dừng bước, cân nhắc rồi hỏi, "cũng có lý. Vị tiệp dư mới kia tên là gì?"

"Nghe nói là họ Doãn, tên Giai La. Là người được Trưởng công chúa Quán Đào tiến vào cung năm ngoái để chăm sóc Công chúa Duyệt Trữ."

"Nam có giai mộc, gọi là đẳng la", Lý Chỉ khe khẽ ngâm nga, "Tên rất hay, chắc cũng phải là một cô gái mà ai trông thấy cũng muốn yêu thì mới có thể vượt mặt Trần hoàng hậu được."

"Phì", Văn Tâm bĩu môi, "Nghe nói chẳng qua chỉ ở mức trung bình khá, so với Trần hoàng hậu còn kém xa." Cô liếc thấy sắc mặt chủ nhân liền vội vàng bổ sung, "Đương nhiên là kém hơn chủ nhân nhiều."

"Cái con nha đầu này", Lý Chỉ phì cười.

"Chỉ có Trần hoàng hậu kia mới là khó coi", Văn Tâm nói vẻ suy tư, "Mới vừa được sủng hạnh thế mà Hoàng thượng lại lấy một nô tỳ sinh ra trong phủ Đường Ấp hầu từ trong cung của baà ta đi theo, khác nào là giáng một cái tát giữa mặt bà ta."

https://thuviensach.vn

“Chuyện này cũng thật bất ngờ”, Lý Chỉ cười yếu ớt, ánh mắt hiện lên vẻ không giải thích được, “Trước đây xem thái độ của Hoàng thượng đối với Trần hoàng hậu thì ra cho là Hoàng thượng muốn nâng niu nàng ta trên tay thật lâu, thế mà không ngờ chỉ một đêm đã trở mặt. Văn Tâm”, nàng vội hỏi, “Có ai biết chuyện Trần hoàng hậu được sủng hạnh ở cung Trường Môn đêm qua hay không?”

Văn Tâm xua tay đáp, “Người đi theo Hoàng thượng tới cung Trường Môn vốn đã rất ít, huống chi Hoàng thượng còn đuổi hết mọi người ra ngoài. Nghe nói chỉ có Dương Đắc Ý công công chờ ở ngoài điện, mà Dương công công thì luôn rất kín miệng.”

“Thế thì”, Lý Chỉ xoay người lại, cau mày tạo thành một nếp nhăn nho nhỏ, “sau khi Hoàng thượng rời cung, trong cung tất sẽ dậy sóng.”

“Sao cơ ạ?” Văn Tâm kinh ngạc hỏi lại.

“Ngươi không cần biết.” Lý Chỉ khoát tay, “Chúng ta chỉ cần nhìn cho kỹ mà thôi.”

Nếu Hoàng thượng rời khỏi, Thái hậu thì lại ít khi quan tâm đến cung Vị Ương, như vậy thì quyền uy nhất trong cung Vị Ương rộng lớn này chính là Vệ hoàng hậu. Cho dù Vệ Tử Phu nổi danh là hiền thục ôn hòa cẩn thận và đã ẩn nhẫn lâu như vậy nhưng liệu có dễ dàng bỏ qua một thời cơ hiếm có như thế này không?

Ngày mồng Một của năm Nguyên Thú thứ nhất, Hoàng đế dẫn vị tiệp dư mới được phong đi tới Thượng Lâm Uyển khiến cho không ít người phải kinh ngạc. Nhưng Hoàng thượng từ khi nắm được thực quyền tới nay vẫn luôn chuyên chế độc đoán, không nghe theo ý kiến của ai, cũng may là chấp chính còn khá nghiêm minh quyết đoán khiến mọi người bái phục. Những

https://thuviensach.vn

người hay biết liền suy đoán chuyện cung Trường Môn đêm hôm đó sinh động như thật.

Ngày đầu tiên năm mới, Trưởng công chúa Quán Đào cũng tới cung Trường Môn thăm con gái đã cách biệt khá lâu.

"A Kiều", bà trông thấy con gái mặc chiếc áo lông dày nặng nề đang ngồi ở trong điện nhàn nhã uống trà xanh thì nheo mắt lại. Mặc dù A Kiều không cố tình nhưng những biến đổi dù nhỏ nhặt trên thân thể nàng làm sao có thể che mắt được người đã nuôi nấng mình.

"Mẫu thân", Trần A Kiều quay đầu lại, vui vẻ chào hỏi.

"Con", Lưu Phiếu nghi ngờ hỏi, "và Triệt Nhi rốt cuộc là như thế nào?"

Nụ cười dần tắt trên gương mặt A Kiều, "Mẫu thân cần gì phải hỏi chứ?" Nàng quay mặt đi.

Trưởng công chúa Quán Đào lại cảm thấy đau lòng, cố gượng cười nói, "Con không muốn nói thì mẫu thân cũng không hỏi nữa. Chỉ tiếc là cái con tiện nhân Giai La kia", bà nói giọng oán hận, "lại không chịu nhớ ân đức phủ Đường Ấp hầu đã chứa chấp cả nhà nó. Nó đã bất nhân thì ta cũng bất nghĩa."

A Kiều kinh ngạc nhìn mẫu thân, nói, "Thật ra chưa hẳn là Giai La đã nguyện ý như vậy. Mẫu thân bảo cô ấy phải thế nào, chống lại ý chỉ của Hoàng thượng sao?"

"A Kiều", Lưu Phiếu khá bất ngờ, "Con trước nay vẫn không chịu được cảnh Triệt Nhi dẫn người con gái khác đi ngay dưới mắt mình cơ mà. Con làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

A Kiều nhẹ nhàng đáp, “Con đã nhận ra, mẫu thân còn chưa nhận được ra sao? Mẫu thân xem, năm xưa con truy cứu Vệ Tử Phu thì đã nhận được kết quả gì. Huống chi là Giai La sẽ không trở thành một Vệ Tử Phu khác được.”

“Chẳng lẽ...”, Lưu Phiếu vẫn oán hận, “Cứ như vậy bỏ qua cho cô ta sao?”

“Nếu không thì mẫu thân nghĩ phải làm như thế nào?” A Kiều rót cho Lưu Phiếu một chén trà, “Muốn tạo ra một Vệ Thanh khác sao?”

Năm đó, nếu không phải Lưu Phiếu hận Vệ Tử Phu mà cho người bắt Vệ Thanh thì Lưu Triệt chưa chắc đã chú ý tới một gã chăn ngựa rồi từ đó đề bạt Vệ Thanh. Trường Bình Hậu đại tướng quân cũng sẽ không có cảnh oai phong như ngày hôm nay. Mặc dù thành công của Vệ Thanh không nhất thiết phải bắt đầu từ chuyện này nhưng không có chuyện xưa thì đâu có ngày nay. Thời thế cũng không tạo dựng nổi một Vệ Thanh, còn A Kiều thì không muốn lặp lại câu chuyện như vậy. Lưu Phiếu kinh ngạc nhìn Trần A Kiều, bỗng nhiên thở dài hỏi, “A Kiều, có phải mẫu thân đã già rồi hay không?”

A Kiều ngạc nhiên, “Làm gì có chuyện như vậy?”

“Mẫu thân nhớ lại mình thời tuổi trẻ, trên được mẫu hậu nương chiều, dưới có Cảnh Đế tôn kính, làm mưa làm gió trong cung Vị Ương. Đối nhân xử thế khôn khéo có thừa, ai thấy Trưởng công chúa Quán Đào cũng phải chịu nhịn, nhưng bây giờ vẫn không sáng suốt bằng con.”

A Kiều an ủi, “Hiện giờ Hoàng thượng vẫn rất tôn trọng mẫu thân đó chứ.”

https://thuviensach.vn

“Thế nhưng Triệt Nhi vẫn không chấp nhận việc ta can dự triều chính.” Lưu Phiếu tỏ vẻ tiếc nuối, mơn man khuôn mặt A Kiều, thương tiếc, “A Kiều, con bầu bạn ở bên cạnh y cực khổ lắm phải không?”

A Kiều đột nhiên cảm thấy đau xót muốn khóc, liền vội vàng cúi đầu che giấu, “Làm gì có chuyện như vậy? Mà có như thế thì con cũng ứng phó được.”

“A Kiều lúc còn nhỏ rất tùy hứng, không xem xét tình hình, cũng không nhìn sắc mặt người khác mà cứ luôn là theo ý thích của mình, kiêu ngạo quá đỗi.”

“Bây giờ con cũng vẫn tùy hứng như vậy đấy chứ”, A Kiều nháy mắt, “Nếu không, mẫu thân nhìn mà xem, làm sao con lại khiến Hoàng thượng tức giận bỏ đi chứ?”

Lưu Phiếu bật cười, “Nếu hôm nay con vẫn còn có thể tức giận y thì nghĩa là y thật sự vẫn có chút vị trí trong suy nghĩ của con đấy.” Bà trông thấy A Kiều có vẻ giật mình liền trầm giọng, “Thiên hạ này đã là thiên hạ của bọn trẻ các con từ lâu rồi. Mẫu thân không tham gia vào nữa, mẫu thân tin tưởng rằng con có thể ứng phó thật tốt nhưng nếu phải chịu thiệt thòi thì hãy tìm mẫu thân, bất cứ lúc nào cũng được.”

“Dạ.” A Kiều gật đầu, những đau đớn trong lòng cũng được mẫu thân dần khỏa lấp.

“Chỉ tiếc rằng”, Lưu Phiếu thở dài, “thế thì có lợi cho Doãn Giai La quá. Nhưng mà cũng tốt, A Kiều cũng không thể chỉ có toàn kẻ địch ở Vị Ương, mong rằng cô ta sẽ nhớ đến những tình cảm quá khứ mà tương trợ nhiều hơn cho con. Người nhà cô ta còn trong tay chúng ta, cô ta cũng không thể đối xử bất lợi với con.”

https://thuviensach.vn

“Thật ra thì Giai La cũng là người đáng thương”, A Kiều ngoảnh đầu đi, thở dài, “Mẫu thân, mẹ thấy không, những quý tộc có xuất thân giống như chúng ta hay những người vinh hoa phú quý có thật sự cho rằng nhận được ân sủng của Hoàng thượng là hạnh phúc?”

Nàng quay đầu nhìn về hướng cung Vị Ương, “Cho dù là Vệ Tử Phu, là con, hay là những người ở trong cung Vị Ương cho đến hàng nghìn hàng vạn người con gái khác, ai sẽ được coi là có hạnh phúc thật sự đây?”

Kỳ Môn quân đao thương sáng loáng hộ tống chiếc xe lớn hoa lệ chạy nhanh về hướng Thượng Lâm Uyển. Doãn Giai La ngồi co ro trong xe. Một ngày trước đây, cô còn chưa được ngồi trong một chiếc long xa hoa lệ cao quý như thế này với thân phận là chủ nhân. Long xa được trải thảm thật dày, những thị nữ thuộc về cô dâng lên lò sưởi, sưởi ấm tay chân cho cô. Một nội thị mặc áo xanh vén màn xa, cung kính bẩm, “Tiệp dư nương nương, đã đến Thượng Lâm Uyển.” Gió Bắc lạnh thấu xương lọt qua khe rèm cửa được vén lên khiến cô không khỏi rùng mình một cái, vịn vào tay người thị nữ mà vẫn rét run người. Trong khoảnh khắc, bộ y phục bằng gấm vóc mỏng manh bị gió thổi dán chặt vào da thịt.

Vị đế vương mặc trang phục gấm hoa màu đen cũng vừa bước xuống khỏi long xa, nhìn về phía cô, cười hỏi: “Thế nào rồi? Giai La.”

“Không sao ạ.” Giai La liền tươi tỉnh, nở nụ cười hoàn mỹ đáp lời. Lưu Triệt có phong độ tôn quý khó mô tả nổi, cô nằm mơ cũng không nghĩ rằng có một ngày mình lại được gần gũi thân mật với y đến như vậy. Cô ngước lên nhìn y, ánh mắt chứa đựng ý mê loạn không kìm nén nổi. Hôm nay, bậc đế vương oai hùng kia không chỉ là vua của cô, mà còn là phu quân của cô. Những tình ý một thuở thiếu nữ tràn đến, cô khe khẽ dựa vào người y. Song dù đã gần gũi thân mật, nhưng trong lòng cô vẫn còn còn những âu lo không nói rõ ra được. Một người con gái hèn mọn như cô thì tại sao lại có thể lọt vào mắt bậc đế vương khác hẳn một trời một vực cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Cô tự biết rằng mình không xinh đẹp hơn người. Lúc đầu hầu hạ Công chúa Duyệt Trữ ở Chiêu Dương điện, cô được gặp mặt nhưng khi đó Hoàng thượng cũng không hề chú ý đến cô. Cô suy nghĩ suốt mấy canh giờ trên đường từ cung Vị Ương đến Thượng Lâm Uyển mà vẫn không thể nào tìm ra manh mối.

Lưu Triệt ngoảnh đầu ra lệnh, "Đưa Doãn tiệp dư đến điện Trường Trữ, những Kỳ Môn quân còn lại đi theo trẫm." Y tung mình cưỡi lên con ngựa do giám mã đưa đến, phi thẳng đi không hề quay đầu nhìn lại nữa.

Giai La thấy ấm ức nhưng không dám để lộ ra, chỉ đi theo người dẫn đường tới điện Trường Trữ. Thượng Lâm Uyển chính là vườn ngự uyển do Lưu Triệt chú tâm xây dựng với những chỗ xa hoa đẹp đẽ không kém cung Vị Ương. Điện Trường Trữ thì tất nhiên là không cần phải nói, cũng rất ấm áp. Cung nữ mang tới cho cô một chiếc áo lông cáo, cho miệng nói, "Nương nương khoác thêm vào đi."

"Ừ." Doãn Giai La liền nhận lấy khoác lên người rồi ngồi xuống trước gương ngắm nhìn dung nhan của mình. Rõ ràng là vẫn giống hôm qua nhưng hôm nay được ăn mặc lộng lẫy, cô trở nên kiều diễm gấp mấy lần. Cô thầm vui mừng nhưng nhớ tới dung nhan của Trần A Kiều thì liền thấy nhạt đi.

"Ngươi tên gì?" Cô trông thấy người thị nữ có gương mặt khá là linh lợi bèn hỏi.

Người thị nữ liền quỳ gối bẩm, "Nô tỳ tên là Dao Sinh, là thị nữ của điện Trường Trữ lo về trang phục cho Tiệp dư nương nương trong những ngày tới."

https://thuviensach.vn

Doãn Giai La mỉm cười gật đầu nói, “Nếu ngươi tận tâm hầu hạ, ta tất sẽ không bạc đãi.”

Nàng chưa từng nói như vậy trước mặt người khác nên lúc này không khỏi lo lắng rằng nói như vậy có đủ hay không. Cũng may là Dao Sinh làm như không biết lai lịch của nàng, cung kính khom người đáp, “Dạ!” Giai La nhất thời không che giấu nổi, cười thầm, phảng phất cứ như thật sự là một tiệp dư nương nương có nền tảng gia đình hùng hậu. Đêm rất muộn Lưu Triệt mới trở về. Giai La ở trong điện Trường Trữ nghe tiếng Hoàng thượng xuống ngựa, tiếng Dương công công căn dặn mọi người từ đằng xa cho tới khi đến gần. Khi tiếng giày của bậc đế vương bước lộp cộp ở trên hành lang Thượng Lâm Uyển thì Giai La lại thấy luống cuống chân tay, vội vàng đứng dậy chờ Lưu Triệt vào trong điện thì nhún mình bái chào, “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Dưới ánh nến, nghe tiếng Lưu Triệt trả lời nhàn nhạt tựa hồ có điều không vui, cô thấp thỏm ngẩng đầu nhìn lên, áo lông cáo trên vai tuột xuống, lọt vào trong đôi mắt đen nhánh sắc sảo của Lưu Triệt.

“Giai La!” Lưu Triệt cúi xuống ôm lấy, Giai La dịu dàng ngoan ngoãn khép hàng mi.

Đêm ở Thượng Lâm Uyển cũng sâu thẳm và lạnh lẽo giống như cung Vị Ương.

Chương 41: Hồng hạnh đầu cành thắm ý xuân

Hoàng thượng tới Thượng Lâm Uyển chưa được mấy ngày thì Thái hậu lại tái phát bệnh cũ, đầu càng lúc càng đau, nghiêm trọng đến mức không

https://thuviensach.vn

còn nhìn thấy gì cả. Không có Hoàng thượng, người làm chủ trong cung Vị Ương là Hoàng hậu Vệ Tử Phu vội vàng rời điện Tiêu Phòng để hầu hạ bên giường bệnh Vương thái hậu, một mắt truyền các thái y vào hội chẩn, một mắt phái người phi ngựa bẩm báo Hoàng thượng ở Thượng Lâm Uyển. Lưu Triệt nghe tin thì rất ngạc nhiên nhưng vẫn sắp xếp, "Mời Tiêu Phương tiên sinh của Tử Dạ y quán vào cung chữa bệnh cho Thái hậu." Dương Đắc Ý cho là Hoàng đế nghĩ tới mẫu thân thì chắc sẽ lên đường hồi cung song Lưu Triệt vẫn hàng ngày dẫn mọi người đi săn thú như cũ, ngoài mặt cũng không tỏ vẻ gì là quá lo lắng, không biết là do tin tưởng vào y thuật của Tiêu Phương hay đang nghĩ gì trong lòng.

"Tiêu tiên sinh." Vệ Tử Phu cùng với Tiêu Phương đi vào cung Trường Nhạc, nhẹ giọng hỏi, "Bệnh của Thái hậu nhờ vậy vào tiên sinh."

Tiêu Phương đón lấy hòm thước từ tay Lộng Triều rồi quay đầu, ánh mắt bình thản, điềm đạm đáp lời, "Tiêu Phương nhất định sẽ cố gắng hết sức." Nội thị tiến lên kéo màn che để lộ ra dung nhan hơi tiều tụy của Vương thái hậu.

"Tiêu tiên sinh", Đan Dương hầu phu nhân Kim Nga ở một bên dò hỏi, "Sức khỏe của Thái hậu nương nương thế nào?"

Tiêu Phương chẩn mạch xong quay sang hỏi nội thị bên cạnh, "Nương nương vẫn dùng phương thuốc ta kê lần trước đúng thời hạn chứ?"

"Vẫn luôn dùng đúng hạn." Minh Đạt khẽ khom người, "Vốn vẫn tốt nhưng mấy ngày qua đột nhiên bệnh chuyển xấu."

Tiêu Phương mở hòm thuốc, "Thảo dân lại châm cứu thêm một lần nữa cho Thái hậu nương nương."

Vương thái hậu gật đầu, "Làm tiên sinh vất vả rồi."

https://thuviensach.vn

Tiêu Phương bày một dãy ngân châm[1] trên tấm vải trắng, dùng lửa hơ qua rồi nhẹ nhàng cắm vào huyệt đạo của Vương thái hậu, sau nửa canh giờ mới rút ra.

[1] Ngân châm: Kim bạc.

"Thái hậu nương nương cảm thấy thế nào?" Hắn thu châm, khẽ hỏi.

Vương thái hậu từ từ mở mắt, "Đỡ hơn nhiều rồi."

Mọi người trong cung đều thở phào nhẹ nhõm. "Y thuật của Tiêu tiên sinh thật cao minh", Vệ Tử Phu tán thưởng, "Từ Cứ Nhi cho tới Thái hậu nương nương bây giờ đều nhờ ơn của Tiêu tiên sinh. Tiên sinh không muốn ở lại Ngự y thự, thật sự đáng tiếc."

Tiêu Phương đứng dậy, cúi đầu, "Hoàng hậu nương nương khen quá lời, Tiêu Phương thực không dám nhận." Gương mặt hắn trắng trẻo, hồng hào như ngọc khiến ngay cả Vệ Tử Phu cũng không thể không thầm khen một câu là nhân vật tuyệt đại.

"Thảo dân viết thêm cho Thái hậu nương nương một phương thuốc, dùng xong chắc sẽ ổn."

Nội thị dâng lên giấy mực, Tiêu Phương nhận lấy, hơi suy nghĩ rồi viết ra. Minh Đạt nhận đơn thuốc, cung kính nói, "Đa tạ Tiêu tiên sinh."

Tiêu Phương khẽ khom người lui về sau một bước, quỳ lạy, "Thảo dân cáo lui", rồi dẫn Lộng Triều đi ra khỏi cửa.

Đi trong hành lang của cung Trường Nhạc, nội thị áo xanh dẫn đường phía trước mỉm cười quay đầu lại nói, "Ngày trước Tiêu tiên sinh từng đảm

https://thuviensach.vn

nhiệm chức vị trong Ngự y thự, chẳng hay có muốn gặp ai không?”

Tiêu Phương ngần ngừ đáp, “Cũng không muốn... Hơn nữa, việc này không hợp cung quy thì phải?”

“Những người khác dĩ nhiên là không hợp cung quy.” Nội thị gật đầu, “Nhưng Tiêu tiên sinh đã trị lành bệnh cho Thái hậu nương nương, là đại phu của Nhị điện hạ, còn là sư phụ của Trần nương nương, Dương công công tất sẽ không trách tội.”

Tiêu Phương liền động lòng. Sau khi rời khỏi Ngự y thự thì chỉ nghe được những tin tức lõm bõm về A Kiều, nhớ tới những loại huân hương mà A Kiều phối chế, lòng lưỡng lự rồi khẽ gật đầu, “Đã như vậy thì xin phiền công công.”

Ngự y thự nằm ở phía đông cung Vị Ương. Khi còn đảm nhiệm chức vụ cung đình ở Ngự y thự, Tiêu Phương sống khá khép mình, không giao thiệp nhiều với ai. Những thái y khác của Ngự y thự e dè thân phận của hắn nên cũng không làm khó. Hắn đứng đợi trong các một hồi rồi nói vẻ thất vọng, “Đi thôi!”

Nội thị hỏi lại, “Tiêu tiên sinh không có chuyện gì khác thật sao?”

Lộng Triều theo phía sau, nghiêng đầu nhìn thật lâu, đột nhiên lên tiếng, “Nhạn Thanh tỷ tỷ dạo này thế nào?”

Mọi người lặng ngắt, biết người mà thiếu niên này hỏi chính là Trần nương nương. Quan thái y nói lảng sang chuyện khác, “Những chuyện khác chúng tôi không biết, nhưng chắc là Trần nương nương vẫn khỏe mạnh bình an. Sau khi Tiêu tiên sinh đi rồi người cũng có mấy lần lấy thêm huân hương, đều cùng một loại dược liệu giống nhau. À, đúng rồi, vài ngày trước người có nói là hiệu quả kém đi nên thêm vào một vị Phụ tử.”

https://thuviensach.vn

Tiêu Phương gõ vào trán Lộng Triều, "Đừng làm người khác khó xử, đi thôi!" Hắn bước ra khỏi y quan nhưng trong lòng vẫn còn hoài nghi, Phụ tử là vị thuốc không giúp được gì cho công hiệu của Dưỡng thần hương, A Kiều muốn nó để làm gì. Hắn nhớ lại thành phần dược liệu của Dưỡng Thần hương, bước chân đột nhiên chững lại.

"Tiêu tiên sinh!" Nội thị quay đầu lại, hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Hắn trầm mặc hồi lâu rồi lắc đầu đi tiếp.

Ra khỏi Ngự y thự là đã gần đến cửa Tư Mã môn để xuất cung ở phía đông. Nhìn qua tường của hoàng cung là có thể cung Trường Môn thấp thoáng dưới rặng trúc xanh phía xa. Phụ tử là một vị thuốc, mặc dù tên là Phụ tử nhưng khi phối hợp vừa đủ với Phòng phong, Đỗ hành, Tửu liên, Bạch phục linh, Cam thảo sẽ thành một phương thuốc điều hòa kinh nguyệt rất ôn hòa. Nam nữ sau khi ân ái với nhau, nếu người con gái không muốn có thai thì phải uống trong vòng mười canh giờ, tổn thương với thân thể rất nhỏ. Trong phương thuốc thời xưa có ghi lại nhưng hiện giờ rất ít người am hiểu. Năm đó khi A Kiều bái làm môn hạ của hắn thì hắn đã từng giảng cho nàng nghe khi ở Đường Cổ Lạp Sơn.

Tiêu Phương dừng bước ngoài cung Vị Ương, quay đầu nhìn về hướng cung Trường Môn.

"Tiêu ca ca", Lộng Triều quay sang nhìn hắn, cặp mắt đen lay láy ánh lên vẻ tò mò, "Huynh đang nhìn cái gì thế?"

"Không có gì." Tiêu Phương lắc đầu, quay người lại tiếp tục bước về phía trước.

https://thuviensach.vn

A Kiều hiện giờ đang làm những việc gì ở trong tòa cung điện đó? Mới bắt đầu vào năm mới mà Hoàng đế lại bất ngờ đi đến Thượng Lâm Uyển, chẳng lẽ trong chuyện này có biến cố gì đó sao. Trên miệng Tiêu Phương thoáng hiện nụ cười giễu cợt, A Kiều dồn hết tâm tư chế ra Dưỡng Thần hương nhưng cuối cùng vẫn không có tác dụng.

Điều trị như vậy qua nửa tháng, bệnh tình Thái hậu dần chuyển biến tốt đẹp. Cũng sắp tới tết Nguyên Tiêu. Hôm ấy, sau giờ Ngọ, Vương thái hậu vừa tỉnh dậy thì cảm giác hơi choáng váng, Đan Dương hầu phu nhân đến thỉnh an liền lo lắng, "Hay lại mời Tiêu tiên sinh đến xem sao."

"Cũng chỉ dùng ít thuốc là khỏe thôi", Vương thái hậu xưa tay, "Không cần phiền toái Tiêu tiên sinh nữa đâu."

"Nhưng sức khỏe của Thái hậu mới quan trọng." Vệ Tử Phu khéo léo đỡ lời, "Nếu sức khỏa Thái hậu có tổn hại, Hoàng thượng tất sẽ lo lắng."

Vương thái hậu nghe vậy chỉ cười cười không phản đối nữa.

Vệ Tử Phu dìu Vương thái hậu từ trong cung Trường Nhạc đi ra ngoài, thấy trong cung đâu đâu cũng là cảnh tượng hân hoan, mỗi điện đều được cung nữ treo đèn rực rỡ, khắp chốn mừng vui.

"Đáng tiếc Triệt Nhi chưa trở về." Vương thái hậu thở dài, "Cung đình mà không có Hoàng đế thì không hoàn toàn là cung đình nữa."

"Hoàng thượng mặc dù không thể cần kề bên gối Thái hậu nhưng vào một ngày như hôm nay thì nhất định rất nhớ tới Thái hậu nương nương", Vệ Tử Phu an ủi.

"Hoàng tổ mẫu", Vệ Trường công chúa Lưu Phỉ dắt tay Nhị hoàng tử Lưu Cứ từ đầu hành lang đi tới, "Tôn nhi chúc hoàng tổ mẫu thân thể an

https://thuviensach.vn

khang, tết Nguyên Tiêu vui vẻ."

"Được tồi." Vương thái hậu đáp, nụ cười trên mặt vẻ chân thành, "Cứ Nhi", bà cầm tay đứa cháu trai, âu yếm hỏi, "Gần đây Cứ Nhi học sách gì?"

Lưu Cứ ngoan ngoãn sà vào lòng Vương thái hậu, "Thạch tiên sinh đã giảng đến *Trang Tử* rồi ạ."

"Trang tử rất hay. Cứ Nhi phải học cho tốt nhưng nhớ không để được cảm lạnh nữa đấy."

"Cháu nhớ lời dạy bảo của hoàng tổ mẫu."

Vương thái hậu vỗ vỗ tay Lưu Cứ, "Đáng tiếc A Kiều không chịu mang Mạch Nhi tới đây, ai gia cũng nhiều ngày không gặp Mạch Nhi rồi."

Nụ cười của Vệ Tử Phu hơi sượng lại nhưng vẫn dịu dàng nói, "Nếu mẫu hậu nhớ tới Hoàng tử trưởng thì có thể sai người đến cung Trường Môn bảo Hoàng tử trưởng tới. Thiên hạ này đâu có cái lý gì không để cho tổ mẫu gặp cháu chứ?"

Vương thái hậu không khỏi bất ngờ liếc nhìn Vệ Tử Phu một cái, nhưng chỉ thấy nụ cười rạng rỡ của nàng ta, không nhìn ra ý gì.

"Cũng có lý", Vương thái hậu trầm ngâm nói, "Minh Đạt, lệnh xuống bảo mời Hoàng tử Mạch và Công chúa Duyệt Trữ tới cung Trường Nhạc. Phái người khôn khéo một chút, đừng chọc cho A Kiều mất hứng."

"Dạ!" Minh Đạt đáp.

Vương thái hậu đang nói chuyện với mấy phi tần khác thì Minh Đạt tiến lên bẩm báo, "Hoàng tử Mạch và Công chúa Duyệt Trữ đến rồi."

https://thuviensach.vn

Quả nhiên hai đứa trẻ xinh đẹp như ngọc tiến vào trong cung, cùng quỳ xuống lạy, "Tham kiến Hoàng thái hậu."

"Bà nội!" Lưu Sơ nhào tới vào lòng Vương thái hậu, hỏi giọng nũng nịu: "Bà nội có nhớ Sơ Nhi không?"

"Nhớ", Vương thái hậu âu yếm gí mũi cô bé, "Mẫu thân của cháu không chịu tới đây sao?"

Không ngờ Lưu Sơ lắc đầu, "Mẫu thân không có ở trong cung Trường Môn."

Vương thái hậu ngạc nhiên, "Mẫu thân của cháu đâu?"

"Cháu không biết, xế chiều có cung nhân tới cung Trường Môn bẩm báo điều gì đó, mẫu thân liền đi ra ngoài."

Minh Đạt vẻ mặt kỳ quái đi vào, khẽ bẩm bên tai Thái hậu, "Trong điện Cố Soạn của cung Trường Nhạc hình như có người."

Vương thái hậu giật mình, từ sau khi Đậu hoàng hậu qua đời thì điện Cố Soạn đã bỏ trống, sao hôm nay lại có người ở trong đó? "Ngươi dẫn người đi xem", Vương thái hậu trầm mặt, "Trong hậu cung của Đại Hán ta tuyệt đối không để xảy ra chuyện cẩu thả."

Trong cung Trường Nhạc, Vệ Tử Phu nắm chặt tay. Trần A Kiều, ngươi đừng trách ta, mỗi tấc trong chốn hậu cung này đều là chỗ nguy hiểm. Vinh, sủng, lên, xuống, sinh tử vô thường. Mà ta, vốn không phải là người khiêm cung nhẫn nhịn!

https://thuviensach.vn

Năm đó, ta hăng hái đánh một trận, kéo người xuống khỏi vị trí hoàng hậu, hôm nay sao có thể trơ mắt nhìn ngươi ép tới từng bước? Cho dù là người phụ nữ có thân thế hiển hách nhất của Đại Hán cũng không bảo vệ được người thân là phi tần nhưng lại có tội danh tư thông với người khác.

Năm đó, khi ta còn là một phu nhân nhỏ nhoi trong cung Vị Ương, ngươi từng bước ép sát, mấy lần đẩy ta vào chỗ chết. Hôm nay, đến phiên ta hồi báo ngươi. Lần này sẽ không còn ai che chở được cho người, ngay cả là Hoàng thượng. Cung Vị Ương như điện Tu La, từng bước tử sinh. Đạo lý này chính do ngươi là người đầu tiên dạy ta.

"Hoàng hậu nương nương!" Vệ Tử Phu nhớ lại vẻ mặt lo lắng của Vệ Thiếu Nhi, "Kế hoạch nếu thành, Trần A Kiều cố nhiên vạn kiếp bất phục. Nhưng nếu lộ ra ngoài thì sao?"

Khi đó, nàng ta gạt gạt hoa đèn, lạnh lẽo nói, "Năm đó, nếu lộ chuyện, ta cũng vạn kiếp không thể vãn hồi. Nhưng rốt cuộc ta đã vượt qua. Không dám mạo hiểm thì làm sao có thể thành công đứng vững ở cung Vị Ương này được chứ?"

Trong điện Cố Soạn, Minh Đạt đẩy cửa ra, Dưới ánh lửa, một người con gái quay đầu lại, y phục may từ gấm trắng toát lên vẻ hoa lệ tinh tế, mắt mày như vẽ, cao quý đoan trang tựa như phượng hoàng trong lửa, cực kỳ quen thuộc.

"Trần nương nương", Minh Đạt lưỡng lự, "Sao lại là người?"

Vương thái hậu thấy hậu cung xảy ra biến cố như thế thì sầm mặt xuống, đuổi hết mọi người về rồi mới xử lý.

"Tử Phu", Vương thái hậu gọi lại, sắc mặt mệt mỏi, "Trường Bình hầu dù sao cũng là đệ đệ của con, con bảo ở lại cùng nghe."

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu hơi run rẩy, khuôn mặt tái nhợt, gắng gượng đáp, "Dạ."

Vương thái hậu liền vịn vào tay Minh Đạt đi về hậu điện, mặt trầm như nước, "Vệ tướng quân, Trường Bình hầu, ai gia muốn biết tại sao đúng ngày tết Nguyên Tiêu mà người không ở Hầu phủ lại vào cung Trường Nhạc của ai gia?"

Vệ Thanh quỳ gối dưới điện, im lặng một lúc lâu, đưa mắt liếc nhìn Vệ Tử Phu đứng phía sau Vương thái hậu một cái rồi mới bất đắc dĩ bẩm, "Tối nay có người tới phủ của thần nói rằng Hoàng hậu nương nương có việc cần gặp, thần lo lắng cho Hoàng hậu nương nương nên mới..."

"Tử Phu chưa từng", Vệ Tử Phu mở miệng nói một câu hàm hồ.

"Như vậy thì có người giở trò ư?" Vương thái hậu hừ lạnh, hỏi tiếp, "Ai là người truyền chiếu?"

"Là người hầu của gia tỷ Thiếu Nhi."

Hắn biết rằng Vệ Tử Phu muốn động thủ với Trần hoàng hậu trong khoảng mấy ngày này nên vốn rất lo lắng, lại nghe người kia nói rằng tình hình có biến, nương nương cho đòi gấp nên mới không hoài nghi mảy may mà cứ thể lẻn vào cung.

"Vốn là mọi chuyện đều tốt, Tiêu Phương đã vào cung Trường Nhạc nhưng không ngờ Trần hoàng hậu thực sự là một người có tính tình cao ngạo, ngay cả Thái hậu truyền cho đòi cũng không chịu đến. Hoàng hậu nương nương và Thiếu chưởng sứ phu nhân không giải quyết được nên mới cho gọi Hầu gia đến thương lượng." Hắn nhớ rằng người đó đã nói như vậy nên xóa hết dấu vết rồi lập tức hành động. Vệ Tử Phu thở dài, lần này mặc dù coi là suy nghĩ đã chu toàn nhưng lại không ngờ được biến cố như vậy.

https://thuviensach.vn

Việc đã làm thì tất có dấu vết, lần này không thành công, chỉ cần có người nghĩ một chút sẽ nhận ra có điều không minh bạch.

Cung Trường Nhạc giăng đèn kết hoa trong ngày tết Nguyên Tiêu, chỉ có một ngôi điện trống là vắng vẻ yên tĩnh không có lấy một bóng người. Trần A Kiều không chịu đi nên Vệ Tử Phu đã hẹn hắn tới gặp mặt ở chỗ này. Ánh trăng sáng tỏ, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, gọi khẽ: "Tam tỷ."

Trong điện quả nhiên có bóng dáng một người con gái mặc đồ trắng. Người đó quay đầu lại nhưng ánh sáng trong điện nhạt nhòa nên không trông thấy rõ mặt. Vệ Thanh chợt giật mình, "Ngươi không phải là Hoàng hậu nương nương."

Người con gái ngồi ở trên ghế trong bóng tối cười lanh lảnh, "Trường Bình hầu quả nhiên là cảnh giác." "Xòe" một tiếng, ngọn đèn ở trên tay được thắp lên tỏa ánh sáng yếu ớt nhưng cũng soi rõ khuôn mặt nàng, khí chất cao quý, thanh tú vô song.

"Ngươi... Trần nương nương?"

Vệ Thanh nhận ra gương mặt này. Bao nhiêu năm đã qua mà người con gái này vẫn có nét mặt giống hệt như năm xưa khi còn ngồi trên long xa hoa lệ đi qua cung Kiến Chương, xinh đẹp đến mức ngay cả hoa mẫu đơn cũng phải tự ti mặc cảm. Dường như là năm tháng không lưu lại một chút dấu tích gì ở trên người nàng. Khi đó, Trần hoàng hậu vén tấm rèm che trên long xa lên và nhìn về phía hắn bằng ánh mắt khinh thường, chậm rãi nói với dáng điệu cao quý như từ tầng mây nhìn xuống: "Ngươi chính là Vệ Thanh?" Hắn quỳ dưới đất, chỉ có thể trông thấy đôi hài mũi vểnh cao đắt tiền tinh xảo mà hắn cả đời chưa từng thấy dưới chân. Hắn len lén nhìn dung nhan của nàng, mặc dù chưa chắc đã xinh đẹp hơn tỷ tỷ Vệ Tử Phu nhưng vẻ kiêu căng ngạo mạn thì đúng là kinh người.

https://thuviensach.vn

Người con gái như vậy thì chỉ có thể đứng xa tôn kính chứ làm sao có thể chung đụng lâu dài. Lúc đó hắn đã nghĩ rằng khó tránh là Hoàng thượng dần dần không chịu được cảnh phải đối mặt với nàng. Về sau thì rốt cục đã phế hậu. Hắn liền nghĩ rằng tốt rồi, thời kỳ Kim ốc tàng Kiều đã thành quá khứ, người con gái đó sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt Vệ gia bọn họ nữa. Nhiều năm trôi qua, ngay cả Vệ Tử Phu cũng đã dần dần già đi nhưng nàng lại tựa lội ngược dòng nước trở về, những nét kiêu ngạo đã được tẩy đi, ánh mắt trong sáng hơn cả năm xưa.

Vào khoảnh khắc như điện giăng chớp giật đó, trong đầu Vệ Thanh hiện lên rất nhiều ý niệm mà điều quan trọng nhất là hắn biết mình gặp chuyện không hay rồi. Hắn vội vàng định lui ra thì đã nghe tiếng Trần A Kiều vỗ tay, "Trường Bình hầu đã tiến vào mà chẳng lẽ vẫn còn có ý muốn toàn thân lui ra ư?"

"Vệ Thanh, người coi hoàng cung Đại Hán là phủ Trường Bình hầu của ngươi sao?", Vương thái hậu hỏi giọng lạnh lẽo.

"Thần... không dám."

"Kỳ Môn quân", bà nhắm mắt lại rồi ra lệnh, "Áp tải Trường Bình hầu xuống đợi Hoàng thượng về cung sẽ giải quyết sau."

Lập tức có Kỳ Môn quân bước lên điện, "Vệ tướng quân, xin mời."

Vệ Thanh bất đắc dĩ đứng lên, nhìn trấn an Vệ Tử Phu rồi đi theo người áp giải ra ngoài.

"Thái hậu nương nương", Minh Đạt nhìn Vương thái hậu vẻ lo lắng, "Chắc nương nương mệt mỏi lắm rồi?"

https://thuviensach.vn

“Không có gì đáng ngại.” Vương thái hậu khẽ xua tay, nghe tiếng nội thị bên ngoài điện bẩm báo: “Tiêu Phương cầu kiến Thái hậu nương nương”, bà thản nhiên bảo, “Tuyên hắn vào đi.”

“Tại sao Tiêu tiên sinh mãi tới bây giờ mới đến?”

Tiêu Phương hành lễ xong rồi thì bình thản đáp, “Thật ra thì thảo dân đã vào cung lâu rồi nhưng chẳng biết tại sao bỗng nhiên không thấy tung tích viên nội thị dẫn đường cho thảo dân đâu nữa, thế cho nên mới tới trễ.”

“Vậy sao?” Vương thái hậu không khỏi liếc mắt nhìn Vệ Tử Phu.

“Thái hậu nương nương không phải lo ngại nữa”, Tiêu Phương chẩn mạch rồi cười nói.

“Như vậy thì xin đa tạ Tiêu tiên sinh”, Vương thái hậu rút tay về, “Ai gia hơi mệt một chút.”

“Đã như vậy thì”, Tiêu Phương đáp, “thảo dân xin cáo lui.”

“Cũng được. Minh Đạt, ngươi gọi thêm người rồi đích thân đưa Tiêu tiên sinh ra khỏi cung. Hoàng hậu bận rộn cả ngày cũng mệt mỏi rồi, cũng lui ra đi. Trong những ngày này tuyệt đối không được rời khỏi điện Tiêu Phòng.”

Việc đã đến nước này, Vệ Tử Phu ngược lại, trở nên bình tĩnh, “Thần thiếp tuân lệnh.”

Minh Đạt liền khom nười dìu Vương thái hậu đứng dậy, hỏi, “Thái hậu nương nương về tẩm điện nghỉ ngơi nhé?”

“Không”, Vương thái hậu xua tay, “Ai gia đi thăm A Kiều.”

https://thuviensach.vn

Chương 42: Cung đàn vừa phất, tiếng còn ngân

Khi Vương thái hậu tới nơi thì thấy Trần A Kiều đang ngồi trên điện âu yếm nhìn Lưu Mạch và Lưu Sơ chơi đùa chòng ghẹo nhau chí chóe ở bên cạnh.

"Xét theo tình hình hiện nay thì A Kiều lại hơi ung dung vui vẻ quá đấy", Vương thái hậu vừa lên tiếng vừa đi vào.

"Nếu không thế thì phải thế nào chứ?" A Kiều ra vẻ bất đắc dĩ, "A Kiều phải quỳ xuống khóc lóc với Thái hậu nương nương là A Kiều bị oan uổng sao?"

"Nếu thế thì đã không phải là Trần A Kiều nữa." Vương thái hậu ngồi xuống, quay sang cung nhân, "Đưa Hoàng tử trưởng cùng công chúa Duyệt Trữ về cung Trường Môn."

"Dạ!" Cung nhân đáp.

"Mẫu thân!" Lưu Sơ lo lắng nhìn A Kiều. A Kiều bước đến trước mặt cô bé vỗ về, "Không có chuyện gì đâu, một lát nữa mẫu thân sẽ về với con và ca ca."

Vương thái hậu bật cười, A Kiều, dường như con rất tự tin, chuyện này có thể dễ dàng cho qua như vậy được sao?

"A Kiều, nói cho ai gia biết tại sao con lại tới điện Cố Soạn trong cung Trường Nhạc của ai gia?"

https://thuviensach.vn

“Hồi đêm hôm qua có nội thị của cung Trường Nhạc tới cung Trường Môn nói rằng Thái hậu nương nương tuyên triệu A Kiều nên A Kiều liền theo tới đó”, A Kiều đứng dậy đáp lời, đôi mắt chớp chớp đầy vẻ vô tội.

“Hừ”, Vương thái hậu nổi giận, “Thật quá to gan, dám mạo nhận cả tên ai gia. A Kiều còn nhận ra được tên nội thị đó không?”

Trần A Kiều nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Chưa chắc đã nhận ra được.”

Đến giờ thì đã có thể thấy rõ ràng những ẩn khuất trong chuyện này rồi nhưng vấn đề là tại sao Trường Bình hầu Vệ Thanh lại xuất hiện ở điện Cố Soạn chứ? Chỉ có một cách giải thích chính là có một bàn tay nào đó đứng sau giật dây, mà người đó có phải là A Kiều không? Vương thái hậu suy nghĩ thật kỹ lưỡng rồi nhìn xoáy vào A Kiều, “A Kiều, trước giờ con không nhận ra một chút manh mối nào về chuyện hôm nay sao?”

“Thái hậu nói như vậy là có ý gì đây?” A Kiều liền ấm ức hỏi lại, “Nếu như A Kiều biết sơ qua một chút thôi thì tại sao còn xuất hiện ở điện Cố Soạn?”

Cách giải thích này cũng có vẻ hợp lý. Khi ân sủng, Hoàng thượng đối với Vệ Tử Phu ngày càng nhạt đi, muốn đối phó Vệ Thanh thì việc bắt hắn ở điện Cố Soạn kết hợp với những chứng cứ này cũng là quá đủ rồi. Vệ Thanh quyền cao chức trọng, Hoàng thượng phải lệ thuộc vào hắn nhưng cũng nghi kỵ hắn. Bắt được lỗi như thế này là có cơ sở để cho hắn ngồi rảnh rỗi một thời gian. A Kiều thì dù sao cũng là phi tần. Mặc dù trong lòng mọi người đều hiểu rõ rằng Trần A Kiều quyết không gian díu với người của Vệ gia nhưng nói thế nào việc cô nam quả nữ ở chung một chỗ trong điện cũng làm tổn hại danh tiết. Đó là việc tối kỵ đối với các phi tần trong hậu cung. A Kiều sẽ không tự đưa thân mình nhảy vào lửa. Nếu thế thì ở trong cung Vị Ương lại có người tài năng đến như vậy, một hòn đá hạ hai con chim, một

https://thuviensach.vn

công đôi việc, vừa gây tổn hại cho hai nhà Trần, Vệ mà vừa không để lại dấu vết sao?

Vương thái hậu suy nghĩ như vậy nhưng nét mặt vẫn sa sầm, "A Kiều, mặc dù quá nửa là con bị người khác mưu hại nhưng dù sao việc con bị bắt gặp ở với Vệ Thanh trong cùng một đêm vẫn là sự thật, ai gia lệnh cho con cũng giống như Vệ hoàng hậu bị quản chế trong cung Trường Môn đợi Hoàng thượng trở về xử lý, con có phục hay không."

Trần A Kiều lập tức rưng rưng nước mắt, bướng bỉnh ngoảnh đầu đi, run giọng đáp, "A Kiều tuân lệnh!"

Ánh mắt của nàng thật sự khiến cho người thương xót. Vương thái hậu trông thấy cũng không thể nhẫn tâm, dịu dàng khuyên nhủ, "Hoàng thượng anh minh, nhất định sẽ không làm khó con."

Trần A Kiều khẽ vâng dạ một tiếng rồi cúi đầu nói, "Nếu như thế thì A Kiều xin cáo lui trước."

Thượng Lâm Uyển.

Doãn tiệp dư hầu hạ mười mấy ngày, vẻ mặt càng lúc càng tươi tắn yêu kiều. Thượng Lâm Uyển cách biệt hẳn với cung Vị Ương nên tạm thời không bị những sóng gió kia làm liên lụy. Cô uể oải đứng dậy để cho Dao Sinh hầu hạ trang điểm, thầm thở dài, thật lòng nguyện ước được cùng Hoàng thượng vĩnh viễn sống ở Thượng Lâm Uyển không bao giờ trở về cung Vị Ương nữa.

"Nương nương", nội thị Thượng Viêm vội vã chạy tới điện Trường Trữ bẩm báo, "Hoàng thượng có ý chỉ là lập tức trở về Trường An. Xin Tiệp dư nương nương hãy chuẩn bị đi."

https://thuviensach.vn

Giai La giật mình kinh hãi, vội vàng quay đầu lại khiến mái tóc đen xõa xuống. Dao Sinh lập tức quỳ xuống, dập đầu nói, "Nô tỳ đáng chết." Doãn Giai La chẳng hề quan tâm, chỉ hỏi, "Đang yên lành thế tại sao bỗng nhiên lại phải về Trường An chứ?"

"Nô tài cũng không rõ", Thượng Viêm liền đáp, "Sáng nay có tin tức gì đó từ Trường An đưa tới, Hoàng thượng xem xong thì liền sầm sắc mặt, nghiến răng ra lệnh lập tức trở về Trường An, trông có vẻ còn vội vàng hơn cả lúc trước khi đi Thượng Lâm Uyển."

Tâm trí Giai La dần dần trở nên nặng nề, giấc mơ vừa rồi đẹp như vậy mà ngay lập tức bị thực tế trước mắt phá nát tan tành. Cung Vị Ương kia có biết bao nhiêu là phi tần xinh đẹp mỹ miều, Hoàng thượng trở về đó thì có còn nhớ đến mình nữa sao? Cô như người mất hồn ra lệnh, "Thu dọn đồ đạc đi!"

Vị đế vương tuyệt tình chẳng buồn liếc nhìn cô lấy một cái, bước thẳng lên xe ngự. "Nương nương", thị nữ trấn an, "Mấy ngày vừa qua Hoàng thượng đã sủng ái nương nương như vậy, trở về cung Vị Ương cũng tốt."

Doãn Giai La cười yếu ớt. Sủng ái, thế nào thì mới được coi là sủng ái? Trong lòng cô vẫn tràn đầy nghi hoặc, nếu như Hoàng thượng thật sự sủng ái thì tại sao mỗi lần mình hầu hạ đều không thấy ánh mắt sắc bén lạnh như băng của bậc đế vương có chút nào tan chảy?

Vị Hoàng đế đã có lệnh nên chuyến trở về Trường An còn gấp gáp hơn cả khi đến Thượng Lâm Uyển, xe ngựa chạy rầm rập, thoáng cái đã tới đầu đường phố Trường An.

Doãn Giai La vén rèm lên, trông thấy chiếc xe ngự phía trước rẽ ngoặt đi, không vào cửa Tư Mã môn ở phía bắc mà đi đường vòng.

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng định đi đâu thế?”

Viên giáo úy thừa lệnh hộ tống cô về cung giục ngựa tới bên cạnh xe, cung kính bẩm, “Hoàng thượng căn dặn là tạm thời không vào cung Vị Ương mà đến Trường Môn. Xin mời Tiệp dư nương nương về cung trước.”

Một trận gió Bắc thổi qua trước cửa Tư Mã môn khiến Doãn Giai La tức thì cảm thấy không giữ nổi tấm rèm cửa, đành trơ mắt nhìn nó buông rơi xuống. Chiếc xe ngự hoa lệ biến mất ngay trước mắt, thì ra người duy nhất mà Hoàng đế nhớ nhung trong lòng chính là Trần nương nương.

Trước cung Trường Môn.

Dương Đắc Ý vừa đỡ Lưu Triệt xuống xe thì thấy từ Kỳ Môn quân cho tới bảo vệ theo lệnh của Thái hậu, nhất loạt chống đao quỳ xuống hô vang, “Tham kiến Hoàng thượng!”

Lưu Triệt chắp tay đứng trước bậc thềm cung Trường Môn không đi tiếp. Dương Đắc Ý cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng vẫn giữ đúng tôn ti không dám mở miệng. Lát sau Lưu Triệt than nhẹ một tiếng rồi cất bước tiến vào trong. Vừa tới ngoài điện Bát Nhã, đã ngửi thấy một làn hương quen thuộc, lại nghe cả tiếng đàn tỳ bà đinh đinh đang đang. Các cung nhân trong điện quỳ xuống làm đại lễ, loáng thoáng có vài khuôn mặt xa lạ, không hoàn toàn là người cũ của cung Trường Môn. Bên trong điện, Lưu Sơ đang đắc ý hân hoan gảy một khúc đàn tỳ bà, ngẩng đầu lên hỏi, “Mẫu thân, đoạn tiếp theo gảy thế nào?”

Trần A Kiều bất đắc dĩ lắc đầu, “Tư thế tay của con sai rồi.” Nàng nắm tay con gái gảy một đoạn, quả nhiên lưu loát dễ nghe hơn rất nhiều.

Lưu Sơ chán nản, “Tế Quân không được mẫu thân dạy dỗ nhưng vẫn gảy hay như vậy, sao con lại không gảy được.”

https://thuviensach.vn

“Con tưởng Tế Quân chỉ cần một ngày đã đánh đàn được sao? Ngẫm ra thì cô bé cũng luyện rất lâu rồi đấy”, Trần A Kiều lườm con.

Lưu Triệt đứng ở ngoài rèm cửa mỉm cười nhìn Lưu Sơ loay ha loay hoay mà vẫn không thể gảy ra một bản, dường như cũng giống A Kiều hồi nhỏ, không có thiên phú quá cao về âm luật, tiếng đàn gảy lên cũng không hơn tiếng bật bông là bao nhiêu. Nếu ai mà gảy một khúc tệ như vậy trước mặt y thì e là y không nổi giận cũng lập tức gào lên bảo dừng. Chỉ có mẹ con nàng là trước kia hay hiện giờ đều có thể được dễ dàng tha thứ.

“Phụ hoàng”, Lưu Sơ vô tình ngẩng đầu nhìn thấy y, ánh mắt hơi sáng lên nhưng rồi lại hứ một tiếng, quay mặt đi.

Trần A Kiều thở dài, quay đầu lại nhìn Lưu Triệt vén rèm lên, thong thả đi vào.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng”, Lục Y quỳ xuống bái chào. Vẻ mặt A Kiều vẫn hết sức bình tĩnh như hết thảy đều trong dự liệu. Lưu Triệt thầm nhận xét dung nhan của nàng dù trên danh nghĩa bị quản thúc ở cung Trường Môn nhưng không hề có vẻ tiều tụy.

“Chẳng phải Hoàng thượng đi Thượng Lâm Uyển ư, sao lại trở về nhanh như vậy?” A Kiều hỏi giọng đều đều.

Lưu Triệt nhếch miệng hỏi lại, “Kiều Kiều đã biết rõ rồi sao còn cố hỏi làm gì?”

“Phụ hoàng”, Lưu Sơ tức giận, dùng sức kéo dây tỳ bà kêu “đinh” một tiếng, ngón tay đánh đàn hằn lên vết máu. “Công chúa Duyệt Trữ!”, Lục Y đang đứng bên cạnh kinh hãi la lên, nhưng cô bé tựa hồ như không nghe thấy, cố chấp vênh mặt lên hỏi, “Giai La tỷ tỷ của con đâu?”

https://thuviensach.vn

Ngay cả Lưu Triệt cũng không khỏi lúng túng, đành ho nhẹ một tiếng, "Phụ hoàng sẽ phái cho con một nô tỳ khác được hay không?"

Lưu Sơ nhìn y một hồi, bỏ cây tỳ bà xuống, không thèm mang tất mà cứ thế chân trần đi thẳng ra khỏi điện. A Kiều nhìn theo cau mày, dặn, "Lục Y, đi theo trông coi Tảo Tảo."

"Dạ", Lục Y quỳ gối đáp, liếc nhìn A Kiều vẻ lo lắng rồi chạy theo Lưu Sơ.

"Kiều Kiều", Lưu Triệt trầm mặc một lát rồi xoay người lại hỏi, "Nói cho trẫm biết tại sao nàng lại xuất hiện trong điện Cố Soạn?"

"Hoàng thượng hỏi vậy là có ý gì?" Vẻ mặt A Kiều có chút ai oán, vô tội, "A Kiều đã bẩm báo với Thái hậu nương nương rồi, có nội thị nói phụng mệnh Thái hậu nương nương tuyên A Kiều tới cung Trường Nhạc. Ý chỉ của Thái hậu nương nương thì ngay cả A Kiều cũng không dám làm trái, vì thế mới đi."

"A", Lưu Triệt khẽ mỉa mai, "Sau khi nàng hồi cung, mẫu hậu ít gặp nên mới tin nàng. Nhưng nàng thực cho là, theo hiểu biết của trẫm đối với nàng, mà trẫm cũng tin tưởng nàng của ngày hôm nay sẽ không hoài nghi chuyện nội thị tuyên chỉ hay sao?"

Trần A Kiều không lộ biểu cảm, hồi lâu mới nói, "Muốn A Kiều cảm ơn Hoàng thượng để mắt tới A Kiều sao?"

"Kiều Kiều đúng là thông minh." Lưu Triệt nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt sắc bén, "Nếu như là bất kỳ ai khác ngoài Vệ Thanh, áng chừng hôm nay Kiều Kiều sẽ không dễ dàng bị quản thúc tại cung Trường Môn, nhưng lại là Vệ Thanh."

https://thuviensach.vn

Trong thiên hạ, không ai lại có thể tin tưởng Trần A Kiều sẽ làm ra chuyện gì khuất tất với Vệ Thanh. Vương thái hậu không tin, Lưu Triệt cũng sẽ không tin. Nước cờ này tuy hiểm nhưng thật sự tương đối cao minh.

"Kiều Kiều", Lưu Triệt thở dài, "Nếu không phải là sự thật bày ra trước mắt thì trẫm không thể nào tin nổi rằng Kiều Kiều năm xưa đơn giản ngây thơ như vậy mà bây giờ cũng từng bước biết bày mưu tính kế."

"Con người mà, cũng không thể vĩnh viễn đơn giản ngây thơ, hơn nữa lại còn đã vấp ngã", Trần A Kiều lơ đãng đáp, "Hoàng thượng nên biết rằng, nếu không phải Vệ Tử Phu đối phó với thiếp trước, thì thiếp cần gì phải làm như thế?"

Lưu Triệt cười gằn, "Chuyện của Vệ gia, trẫm sẽ có cách xử lý khác. Trẫm chỉ vẫn không hiểu được tại sao Kiều Kiều đã tính trước tất cả lại còn xuất hiện ở điện Cố Soạn?"

Làm như vậy cố nhiên là có thể tiến thêm một bước chứng thực tội danh của Vệ Thanh nhưng cũng đẩy bản thân mình vào hoàn cảnh khó xử, ngay cả khi hai người lòng sáng như gương nhưng mình là phi tần hậu cung lại ở cùng một cung thất với ngoại thần vào ban đêm thì sao có thể tránh khỏi trừng phạt?

"Bởi vì", A Kiều ngoảnh mặt sang chỗ khác, thanh âm xa vắng, "A Kiều thật muốn nhìn xem Hoàng thượng sẽ trừng phạt A Kiều thế nào?"

Năm đó, A Kiều đang ngồi trên ngôi vị hoàng hậu cao quý thì bị khép vào tội danh Vu cổ, bãi lui về cung Trường Môn. Còn hôm nay, A Kiều ở cung Trường Môn gần như với hai bàn tay trắng, Lưu Triệt còn có thể đoạt được của nàng cái gì đây? Thật sự nàng rất muốn nhìn xem thế nào.

https://thuviensach.vn

Rời khỏi cung Trường Môn rồi sang vấn an Vương thái hậu xong, Lưu Triệt không tới chỗ của phi tần nào mà trở về điện Tuyên Thất xử lý đống công vụ chồng chất.

"Hoàng thượng!" Dương Đắc Ý châm đèn, tiến lên nhẹ giọng nói, "Trời tối rồi!"

"Ồ", Lưu Triệt ngẩng lên, quả nhiên thấy hoàng hôn đang dần buông xuống.

"Niếp Mông", Lưu Triệt ra lệnh, "Ngươi tới chỗ Kỳ Môn quân dẫn Vệ Thanh tới đây."

Niếp Mông lẳng lặng vâng lời, không tiếng động lui ra, lát sau dẫn Vệ Thanh vào điện.

"Tội thần Vệ Thanh tham kiến Hoàng thượng."

Lưu Triệt nhìn Vệ Thanh quỳ lạy dưới điện, trong lòng nhất thời cảm khái. Cởi bỏ bộ quân trang xa xỉ thường thấy trong năm Nguyên Sóc, ngồi trong nhà giam hai ngày, sắc mặt Vệ Thanh khó tránh vẻ tiều tụy nhưng vẫn không mất đi tư thế oai hùng hiên ngang.

"Vệ Thanh!" Lưu Triệt lạnh lùng hỏi, "Ngươi có biết tội của ngươi không?"

Vệ Thanh trầm mặc hồi lâu rồi đáp, "Thần không biết."

Hai ngày này ở trong Kỳ Môn quân, hắn đã lật đi lật lại mọi việc. Hai tội danh Vệ hoàng hậu mưu hại Trần nương nương cùng với việc hắn tư thông với cung phi sẽ ảnh hưởng rất lớn tới Vệ gia. Hắn cũng nghĩ đến giải pháp

https://thuviensach.vn

chết thì cùng chết, kéo Trần A Kiều xuống đài để tỷ tỷ độc chiếm một cõi hậu cung, nhưng vừa nghĩ đến khí chất trong sáng tuyệt đối của người con gái nơi điện Cố Soạn thì chẳng biết tại sao hắn lại không đành lòng.

Trong đêm Nguyên Tiêu ấy, người con gái kia ở trong điện Cố Soạn tối đen như mực đã quay đầu lại hỏi hắn, "Trường Bình hầu đã tiến vào đây, chẳng lẽ còn muốn toàn thân trở ra?"

Đây rõ ràng là một cạm bẫy. Bọn họ cho mình là người thiết kế cạm bẫy mà không nghĩ con mồi đang đứng ở một bên cười nhạo. Nhưng nếu Trần A Kiều có trí tuệ như vậy thì sao lại thảm bại tại cuộc đấu trong cung năm đó. Phàm đã không có ai kiên định bảo vệ thì chỉ còn cách tự mình vượt mọi chông gai. Nàng có suy nghĩ như vậy, chắc hẳn đã có chuẩn bị đối mặt với mọi chuyện phát sinh, mấy mánh lới vặt vãnh đó lại có thể qua mặt được y? Hơn nữa Vệ Tử Phu cùng Vệ Thanh vốn là cùng vinh cùng nhục, qua nhiều năm như vậy còn phân chia rõ ràng được sao?

"Ngày đó thần vào cung Trường Nhạc, đích xác là do nhận thông báo. Cũng không biết Trần nương nương sẽ ở trong điện Cố Soạn." Vệ Thanh dập đầu, "Những lời Vệ Thanh nói đều là sự thật."

"Trẫm tin ngươi nói thật tình", giọng Lưu Triệt chứa đầy sát khí. "Nhưng chỉ một tên quan nho nhỏ tới truyền tin, ngươi đường đường là đại tướng quân Đại Hán lại có thể bất chấp cung quy xông vào cung Trường Nhạc giữa đêm khuya sao?"

"Huống chi, nếu không phải Vệ gia của ngươi thật sự có âm mưu thì với sự cảnh giác của Trường Bình hầu sao lại có thể vừa nghe đã tin tưởng người khác như thế?"

Vệ Thanh buông xuôi, "Thần biết tội rồi."

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt bụng đầy lửa giận. quay đầu, phất tay, “Ngươi… Trở về phủ Trường Bình hầu của ngươi đi. Phạt bổng lộc ba năm, nếu như không có việc không cần tới gặp trẫm.”

Dưới điện, Vệ Thanh nắm chặt tay, khẽ dập đầu ba lần, nặng nề nói, “Tội thần cáo lui, xin Hoàng thượng bảo trọng.”

Đợi Vệ Thanh đi xa, Dương Đắc ý mới tiến lên cúi đầu hỏi, “Hoàng thượng, đến giờ ăn rồi. Có tới chỗ nương nương nào hay không?”

Lưu Triệt lắc đầu, giọng mệt mỏi, “Không cần, cứ ăn trong điện Tuyên Thất được rồi. Ngoài ra, truyền ý chỉ của trẫm, Vệ hoàng hậu quản chế hậu cung bất lực, thêm vào không biết cách dạy dỗ đệ đệ, tự mình sám hối đi.”

Dương Đắc Ý nhìn vào bóng lưng Hoàng đế, cúi đầu thật sâu, đáp một tiếng, “Dạ.”

Xử trí người của Vệ gia như vậy, A Kiều thì sao? Lưu Triệt nhớ lại ân ái nồng nàn trong đêm bão tuyết, ngoảnh đi ngoảnh lại đã xa lâu rồi. Thực ra, Kiều Kiều, nếu thật lòng muốn trừng phạt thì trẫm có quá nhiều lựa chọn, nhưng như vậy e là chúng ta sẽ càng lúc càng xa. Có phải đó là tâm ý của nàng?

Lúc ngự chỉ truyền tới điện Tiêu Phòng thì Vệ Tử Phu đang gảy đàn, bỗng “phựt” một tiếng rồi dây cung đã đứt đoạn.

“Hoàng hậu nương nương!” Thái Vi kinh hô một tiếng, trong lòng sầu thảm, đứt dây đàn vốn là điềm không may.

“Bản cung không việc gì.” Vệ Tử Phu ưỡn thẳng lưng.

https://thuviensach.vn

Càng ở vào thời khắc như thế này thì càng không thể suy sụp. Bởi vì, nếu suy sụp thì đúng là thừa nhận thất bại thảm hại rồi.

"Phủ Thiếu chưởng sứ có điều tra ra tên thị vệ truyền lời cho Trường Bình hầu không?"

Thái Vi lắc đầu, "Thiếu chưởng sứ phu nhân đã lật tung cả Trần phủ cũng không tìm thấy tung tích người mà Vệ hầu gia nói."

Tâm trạng của Vệ Tử Phu dần trở nên nặng nề, thật ra đã phải lường trước như vậy. Chẳng phải viên nội thị nàng ta sai đi truyền chỉ cho Tiêu Phương và Trần A Kiều cũng biến mất không còn dấu vết sao, không nên trông chờ sự may mắn như thế.

"Vậy, Hoàng thượng xử trí Trần A Kiều ra sao?" Vệ Tử Phu lượt tay trên cây đàn đã bị đứt dây, hỏi vẻ tình cờ.

"Việc này…", Thái Vi và Thái Thanh đưa mắt nhìn nhau, đều thoáng do dự.

Vệ Tử Phu buồn bực, cả giận, "Có chuyện gì không thể nói?"

Chưa đến mức cứ thế bỏ qua chứ?

Thái Thanh bất đắc dĩ, bẩm, "Hoàng thượng để cho Trần nương nương mang theo Công chúa Duyệt Trữ tạm thời trở về phủ Đường Ấp hầu rồi."

Vệ Tử Phu đột nhiên cảm thấy trống rỗng, giống như vừa sử dụng hết sức lực đánh ra một quyền nhưng lại trúng vào bị bông mềm nhũn, tinh thần rã rời.

https://thuviensach.vn

Chương 43: Quanh cảnh tiết Thượng tự[1] thật đẹp

[1] Lễ Thượng Tự: Thời nhà Chu, cứ đến ngày Thượng tỵ của tháng thứ ba trong năm (ngày Thượng tỵ là ngày Tỵ của tuần đầu tiên trong tháng, mỗi tuần khi đó có mười ngày), người ta sẽ tổ chức buổi lễ trừ tà ma, đuổi bệnh tật, giải vận xui. Ngày này gọi là lễ Thượng Tự. Sẽ có nữ vu sư thực hiện nghi lễ cho mọi người ở bên bờ sông, dùng nước sông tắm gội, gột tẩy tất cả những thứ xấu xa, đen đủi. Sau này vì thấy ngày Thượng tỵ theo Âm lịch thường không cố định nên đến thời Ngụy Tấn, người ta lấy cố định ngày mùng ba tháng Ba Âm lịch làm lễ Thượng Tự.

Tháng Hai, mùa xuân năm Nguyên Thú thứ nhất.

Chiếc xe ngựa lớn hoa lệ lóc cóc trên đường phố đông đúc của Trường An rồi dừng lại ở trước cửa Tử Dạ y quán. Một người đàn ông có khuôn mặt thanh tú, mặc bộ y phục gấm màu đen xuống xe, chắp tay đi tiếp, mặc dù không biểu lộ gì nhưng lại ngầm mang vẻ tôn quý khiến cho mọi người đi ngang qua đều phải dừng bước theo.

"Công tử", Dương Đắc Ý cười bẩm, "Phu nhân đang ở bên trong."

Lưu Triệt gật đầu, quan sát đám đông đang đi qua đi lại không ngừng bên trong y quán. Gần đây Tử Dạ y quán nổi tiếng khắp Đại Hán, tất cả các đại phu ngồi trên sảnh đường khám bệnh đều nổi danh cả nước. Mức thu phí khám bệnh đối với người bình dân cũng không đắt quá, hơn nữa hiện giờ do Tiêu Phương cai quản, Tiêu Phương lại là người có lòng cứu nhân độ thế nên dần dần xoá bỏ quy định mỗi ngày chỉ khám mười người mà A Kiều đặt ra. Người đến chữa bệnh đành phải xếp hàng ở trước cửa y quán, dù có phải chờ một ngày một đêm cũng không một câu oán hận.

Lúc này, Tiêu Phương đang nhíu mày bắt mạch cho một thanh niên ngồi trước mặt. Người thanh niên mặc bộ y phục màu xanh nhạt, trang phục hoa

https://thuviensach.vn

lệ, trang sức đẹp đẽ trông ra dáng tôn quý nhưng sắc mặt khô vàng, hiển nhiên là sức khoẻ không tốt.

"Tiêu đại phu", ông lão đứng bên cạnh người thanh niên lên tiếng hỏi, "Thiếu gia nhà ta thế nào?"

Tiêu Phương khẽ nhướng mày, phẩy tay đáp, "Tạm thời thì không sao nhưng nếu công tử không cố gắng điều dưỡng thì e rằng trong vòng ba năm nữa bệnh sẽ nặng thêm, nguy hiểm đến tính mạng."

Ông lão tỏ vẻ lo âu, nói với Tiêu Phương giọng nhún nhường, "Xin phiền Tiêu tiên sinh giúp đỡ thiếu gia nhà ta một chút."

"Hi thúc", người thanh niên tỏ vẻ không quan tâm lắm, "Thúc không nên lo lắng như vậy chứ..." Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Phương, "Nghe nói Tiêu tiên sinh là đệ nhất danh y của Đại Hán chúng ta, không biết có phải là thật hay không?"

Tiêu Phương chỉ nín lặng rồi khiêm tốn đáp, "Phương không có năng lực, làm sao dám nhận lấy danh tiếng như vậy? Nhạn Nhi", hắn xoay người lại gọi, trông thấy A Kiều đặt những chiếc thẻ tre trong tay xuống rồi đứng nhìn sang.

"Con hãy chẩn mạch cho vị công tử nãy xem có thể phát hiện ra điều gì hay không?"

Người thanh niên nhướng mày lên, định nói gì đó nhưng thấy gương mặt thanh cao xinh đẹp của Trần A Kiều thì ngẩn người ra không thốt nên lời, cảm thấy rất quen thuộc nhưng lại không nhớ nổi là đã gặp ở đâu. Hôm nay Trần A Kiều đến Tử Dạ y quán nên không thể ăn mặc quá sang trọng, chỉ mặc áo xanh quần trắng, nếu không có cách búi tóc thì đã gần như là trang phục của đàn ông rồi. Cho dù Lưu Đường đã gặp thì cũng làm sao ngờ được

https://thuviensach.vn

rằng người con gái đẹp nhất Đại Hán ngày xưa, Quận chúa Đường Ấp Trần A Kiều, lại ăn mặc như vậy xuất hiện ở một y quán?

A Kiều liền đưa tay bắt mạch, mới chạm tay vào đã cảm thấy mạch tựa như không có lấy một tia đập. Nàng nhíu mày, di chuyển ngón tay tới vị trí mạch tiếp theo thử lại, quả nhiên thấy dường như có một tí mạch ngưng trệ, hẳn là mạch chạy lệch lạc mà ngàn người cũng khó gặp một lần.

"Mạch ngưng mà không tắc, yếu mà không tán, tựa như trong lòng tích tụ mà không cách nào phát tán đi được. Sa đà trong rượu, dần dần tổn hại tới gan." Trần A Kiều nhướng mày nhìn về phía Tiêu Phương, hỏi vẻ chắc nịch, "Sư phụ, con nói đúng chứ?"

Lưu Triệt chắp tay từ bên ngoài y quán bước vào, từ tốn nói, "Tiêu tiên sinh quả nhiên y thuật thật giỏi, dạy dỗ được đồ đệ cũng thật có bản lĩnh." Y không lộ vẻ gì, cho dù Dương Đắc Ý đã hầu hạ y bao nhiêu năm nhưng giờ khắc này cũng không biết được y đang vui hay buồn. Trần A Kiều chỉ nín lặng, chợt cảm thấy mạch nơi tay dường như hơi chậm lại thì không khỏi để ý quan sát người thanh niên, nhưng chỉ thấy hắn vẫn tỏ nét mặt tươi cười không có gì khác thường. Ánh mắt Tiêu Phương hơi tối lại, cúi đầu hành lễ, "Lưu công tử."

Lưu Triệt quay sang bảo A Kiều, "Nàng ra ngoài cũng lâu rồi, nên trở về nhà đi."

Trần A Kiều không còn cách nào đành khẽ gật đầu, mỉm cười chào Tiêu Phương, "Sư phụ, đồ nhi cáo lui trước."

Ra khỏi y quán, Lưu Triệt dìu A Kiều lên xe ngựa, cảm thấy A Kiều có vẻ hơi cứng người ra nhưng không phản kháng.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng", Niếp Mông ngồi đằng trước xe hạ thấp giọng hỏi: "Trở về phủ Đường Ấp hầu sao?"

"Không", Lưu Triệt xua tay đáp, "Đi loanh quanh một lúc trong thành Trường An đi."

Niếp Mông nhận lệnh, liền đánh chiếc xe ngựa rảo bước trên đường phố Trường An.

Trần A Kiều không khỏi ngạc nhiên liếc mắt nhìn Lưu Triệt, xem ra y cũng phát hiện thấy có gì không đúng. Nàng khẽ thở dài, quả nhiên là một vị quân chủ vô cùng tinh anh. Nếu vừa rồi không phải nàng chẩn mạch cho người kia thì ngay cả nàng cũng chưa chắc đã phát hiện ra được. Xe cứ thế đi đến một nơi khá yên tĩnh, quả nhiên có một toán người mặc áo đen từ trên mái hiên ở góc phố xông tới vây quanh xe ngựa. Tên thủ lĩnh toán áo đen rút trường đao ra, đằng đằng sát khí, "Lưu Triệt, ngươi hãy để lại mạng đi."

Bên trong xe, Lưu Triệt nhếch miệng, "Đúng là giết mãi cũng không hết những bọn loạn thần tặc tử này."

Trước xe, Niếp Mông ngẩng đầu, vứt chiếc mũ rộng vành sang một bên, nhướng mày vỗ tay, liền có một đội Kỳ Môn quan từ cuối phố xông tới. "Tập kích Hoàng thượng là một tội phải tru di cửu tộc. Những thứ nghịch tặc này, không tha cho một tên nào cả", Niếp Mông quát lên.

Đám người áo đen lâm vào tình hình bất lợi nhưng không kẻ nào hoảng sợ lùi bước, tên thủ lĩnh ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, "Ta đáng lẽ phải nghĩ trước rằng ngươi đã làm Hoàng đế ở cung Vị Ương thì sao có thể chỉ dẫn theo mấy người thế này đi ra ngoài cơ chứ?"

https://thuviensach.vn

"Thái tử điện hạ", giọng gã dần lộ vẻ chua xót, "Thuộc hạ hôm nay cũng phải chết dưới lưỡi đao của Lưu Triệt, đến an ủi anh linh của người ở trên trời đây."

Bên trong xe, Lưu Triệt biến sắc mặt. Y lên ngôi đã gần hai mươi năm, đang độ cường thịnh nên triều thần cũng tương đối do dự đối với hai vị hoàng tử, chỉ giữ thái độ quan sát cho nên đến bây giờ vẫn còn chưa lập thái tử. Như vậy thì thái tử theo lời của người áo đen kia nói thì chỉ có thể là vị thái tử đầu tiên của Hán Cảnh Đế, ca ca của Lưu Triệt, người anh họ của A Kiều mà suýt nữa nàng đã cưới, thái tử bị lật đổ, Lưu Vinh.

Năm xưa chính là Vương thái hậu và Quán Đào trưởng công chúa Lưu Phiếu đã bắt tay nhau lật đổ ngôi vị thái tử của Lưu Vinh. Y bị giáng làm Lâm Giang vương, sau rồi chết ở đất Phiên. Cũng chính vì nguyên nhân đó mới giao ước cuộc hôn nhân của Lưu Triệt với Trần A Kiều. Lâm Giang vương Lưu Vinh chết rồi, Cảnh Đế niệm tình phụ tử nên cũng có chút thương xót, không truy cứu đến gia quyến của y. Theo trí nhớ, Lưu Vinh có một người con thứ tên là Lưu Đường, sau khi phụ thân chết thì đứa con này cũng mất tăm tích.

Nếu năm xưa Lưu Đường không được gia nhân dẫn đi trốn thì hai mẹ con Vương hoàng hậu có bỏ qua cho hắn hay không chứ? A Kiều cũng không biết, nàng thở dài một hơi, chuyện dây mơ rễ má như vậy thì Lưu Đường có cố ý báo thù cũng hợp tình hợp lý. Nhớ lại khuôn mặt của người thanh niên trong Tử Dạ y quán, quả nhiên có rất nhiều nét giống Lưu Vinh.

Lưu Vinh ca ca! Người thiếu niên như đoá hoa hồng giữa buổi chiều xuân đó cứ phai nhạt dần theo thời gian, biến mất khỏi trí nhớ ký ức của nàng, nếu không có người thanh niên hôm nay thì chắc là nàng không còn nhớ nổi.

https://thuviensach.vn

Bên trong xe, khuôn mặt Lưu Triệt âm trầm bất định, bỗng nhiên ôm lấy A Kiều, đặt một nụ hôn lên má nàng rồi dặn, "Kiều Kiều, nàng phải cẩn thận đó." Y rút kiếm, hất tung rèm xe nhảy xuống.

"Hoàng thượng!" Niếp Mông đang chém giết, mũi kiếm sắc bén vừa cắm vào thân một người áo đen, trông thấy Lưu Triệt thì kinh hãi nói, "Hoàng thượng hãy trở về trong xe đi kẻo bọn thích khách tấn công làm thương tổn đến người."

Bọn áo đen bị Kỳ Môn quân chém giết khốc liệt đã mất hết nhuệ khí, giờ trông thấy bóng dáng Lưu Triệt thì không ngờ lại phấn chấn hẳn lên, cố gắng chém giết xông tới chỗ y.

Lưu Triệt lạnh lùng nhìn những thi thể nằm la liệt bên cạnh, xác đám người áo đen có, xác Kỳ Môn quân cũng có. Y đột nhiên nói, "Bắt sống hết những kẻ còn lại."

Niếp Mông ngạc nhiên nhưng Hoàng thượng đã ra lệnh thì phải nghe theo, cũng may là lúc này Kỳ Môn quân đã chiếm thế thượng phong, chỉ còn có vài tên áo đen đang chật vật chống đỡ. Qua thời gian chừng hai tuần hương thì tất cả đều bị bắt giữ.

"Hoàng thượng!" Niếp Mông lau vết máu trên lưỡi kiếm, đi tới bên Lưu Triệt rồi quỳ sụp xuống, trên tay áo vẫn còn dính máu, "Vi thần không làm nhục sứ mạng, đã đánh gục mười sáu tên nghịch tặc, bắt sống được bốn tên. Xin hỏi sẽ xử trí như thế nào?"

Lưu Triệt gật đầu, "Áp giải về phủ Đình Uý, giao cho Trương Thang. Bảo Trương Thang bằng bất cứ cách gì cũng phải tra ra cho trẫm."

"Ngoài ra, ban lệnh xuống, phong toả các cổng thành, tìm cho ra Lưu Đường trong thành Trường An."

https://thuviensach.vn

"Dạ!" Niếp Mông nhận lệnh.

Lưu Triệt quay đầu lại, thấy A Kiều vén rèm xe ngựa lên, sắc mặt bình thản, ánh mắt đầy vẻ thấu hiểu thì thầm thở dài. Y vốn không muốn A Kiều gặp phải những chuyện chém giết như thế này nhưng lại quên mất rằng vụ chém giết trong cuộc đời nàng lại là do chính y gây ra. Cho tới bây giờ, đao quang kiếm ảnh hay là đầu rơi máu chảy đều đã là chuyện bình thường.

“Kiều Kiều”, y lên xe, không quay đầu lại mà chỉ thấp giọng nói, “Trẫm đưa nàng về phủ Đường Ấp hầu nhé.”

“Vâng.”

“… Sau ngày hôm nay, không được tùy tiện ra khỏi phủ nữa. Chắc ban nãy Lưu Đường không nhận ra nàng nhưng sau hôm nay đã biết được thân phận của nàng, nếu gặp lại thì tất nhiên sẽ bất lợi đối với nàng.”

Trần A Kiều ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi bỗng nhiên lên tiếng, “Hoàng thượng, vừa rồi thiếp chẩn mạch cho Lưu Đường, thấy bệnh của hắn thực sự đã đến mức nguy kịch, nếu không được sư phụ của thiếp điều trị thì chưa chắc đã được ba năm.”

“Trẫm cũng không định làm khó Lưu Đường.” Lưu Triệt nhìn nàng một lát, “Rốt cuộc hắn cũng là con cháu họ Lưu chúng ta. Trẫm có thể tha cho con cháu của Giao Đông vương và Giang Đô vương mà lại không dung thứ cho một Lưu Đường được sao? Chỉ cần hắn có thể bỏ qua, thì trẫm cũng có thể coi như không có vụ ám sát lần này, vẫn đối xử tử tế.”

Trần A Kiều im lặng, nàng cũng không chắc lắm việc Lưu Triệt nói như vậy là giả bộ hay thật lòng, nhưng Lưu Triệt bây giờ đã một mình nắm giữ vương quyền, trị vì thiên hạ, Lưu Đường có tồn tại cũng thật sự là bé nhỏ

https://thuviensach.vn

không đáng kể. Tuy nhiên cho dù thế nào thì nàng cũng không muốn Lưu Đường chết không kèn không trống. Có lẽ là thời thiếu niên, nàng đã vô tình có lỗi đối với Lưu Vinh. Nếu không có nàng và mẫu thân thì Lưu Vinh đã có cơ hội trị vì thiên hạ, thế mà cuối cùng lại phải lặng lẽ chết đi. Trong mấy năm bị Lưu Triệt ghẻ lạnh, nàng đã từng thầm nghĩ, nếu như ban đầu nàng được gả cho Lưu Vinh, một Lưu Vinh nhân từ khoan hậu, thì có phải sẽ hạnh phúc hơn hay không? Thế nhưng chẳng bao giờ có hai chữ "Nếu như", huống chi nàng cũng không yêu Lưu Vinh, nhưng dù thế nào cho tới bây giờ, nàng vẫn không muốn người thiếu niên đã từng mỉm cười thân ái gọi mình là A Kiều muội muội trong một ngày xuân ở cung Vị Ương phải chết.

Thoáng chốc đã đến phủ Đường Ấp hầu. Qua khoảng trống giữa những lá cờ hiệu bay phất phới trước đầu xe, nàng đã thấy cổng và sân màu đỏ thắm rộng rãi của Hầu phủ. Lưu Mạch đã mấy ngày không được gặp, đứng ở trước cửa trông thấy xe ngựa thì cặp mắt lập tức sáng rực.

"Mẫu thân!" Mạch Nhi gọi vang.

A Kiều nhìn nó, bất giác nhớ lại Lưu Vinh của hai mươi năm trước cũng có phong độ, nụ cười ấm áp tương tự.

"Vô tình nhất chính là bậc đế vương", nàng đã nghe thấy câu nói này suốt bao năm, có vô số chuyện như vậy hoặc là tương tự như vậy chứng minh tính chính xác của nó. Bỗng nhiên thấy xót xa, nàng nhủ thầm với lòng mình, "Mạch Nhi, mẫu thân sẽ không bao giờ để cho con phải chịu những nỗi thống khổ như thế."

Chợt thấy bàn tay mình ấm áp, nàng nhìn xuống thì ra là tay của Lưu Triệt đã đặt lên. "Kiều Kiều", y nhìn vào mắt nàng, "Trẫm sẽ không để cho Mạch Nhi bước theo con đường của Lưu Vinh."

https://thuviensach.vn

Lưu Vinh thất thế là vì Hán Cảnh Đế bỏ rơi mẹ con bọn họ. Lưu Triệt thầm hiểu rằng A Kiều coi trọng hai đứa con trai, gái của mình đến mức nào. Nếu một lời hứa hẹn như vậy có thể làm cho A Kiều thêm an tâm thì y cũng chẳng nề hà mà nói ra.

Phủ Đình úy khua chiêng gõ mõ lục soát trong thành Trường An suốt nửa tháng nhưng vẫn không có tin tức của Lưu Đường. Trong mấy ngày, quan Nội đình Trương Thang rất phiền não, mặc dù lão rất nhiều thủ đoạn tra tấn tù nhân nhưng trước những nhân vật thực sự như heo chết không sợ nước sôi này thì cũng hết cách. Nghiêm hình tra khảo nửa tháng, có tới ba tên áo đen tự sát nhưng cũng chỉ tra ra được chủ nhân của chúng quả nhiên là Lưu Đường, con trưởng dòng thứ của Lâm Giang vương trước kia. Năm đó hắn được lão bộc mang ra khỏi phủ Lâm Giang vương rồi lưu lạc ở miền biên giới Đại Hán. Hiện giờ sức khỏe Lưu Đường không tốt nên mới tới Trường An cầu thuốc. Trương Thang hỏi thêm về khả năng Lưu Đường trốn tránh ở đâu thì chúng không nói một lời.

Lưu Triệt dĩ nhiên không hài lòng trước kết quả như thế nên đã mấy lần nổi trận lôi đình. Trương Thang cũng chỉ còn cách cố gắng hết sức, dặn thuộc hạ quản chế nghiêm mật tên áo đen cuối cùng không để cho gã dễ dàng tìm tới cái chết. Cả thành Trường An lạnh lẽo tiêu điều, ai nấy đều cảm giác được bầu không khí bất thường.

Chớp mắt đã đến tháng Ba, thời gian tiết Thượng tự của mùa xuân. Từ trước đến giờ, tiết Thượng tự phải ra bờ sông làm nghi thức giải hạn. Những ngày này, Trần A Kiều không muốn để cho mẫu thân phải lo lắng nên cũng không bước chân ra ngoài phủ Đường Ấp hầu. Cuối cùng đã có thể thoải mái nên trong lòng nàng rất vui vẻ, Tảo Tảo lại càng không phải nói.

Giờ Dần là giờ Thái hậu cùng Hoàng đế và phi tần trong cung tế tự, còn các thế gia, quý tộc, hoàng thân phải đến giờ Mão mới được xuất hành.

https://thuviensach.vn

Mùng ba tháng Ba, một đoàn xe ngựa rầm rầm rộ rộ chạy ra khỏi phủ Đường Ấp hầu hướng về sông Giao Vị nằm ở phía Bắc Trường An, mang theo một đội quân sĩ của Trần phủ.

Những thế gia, quý tộc, hoàng thân còn lại của thành Trường An cũng muốn tới đó. Trần A Kiều ở trên xe nghe thấy tiếng đoàn xe của các nhà khác hàn huyên với nhau. Phong Dã ở bên ngoài bẩm, "Nương nương, là người nhà Mạt Lăng hầu."

A Kiều vén rèm lên, quả nhiên nhìn thấy bên tay phải là một chiếc xe ngựa tôn quý, bên kia Lưu Lăng cũng đang vén rèm mỉm cười.

Lưu Lăng bảo người hầu, "Nói một tiếng với phu nhân Hầu gia là ta đi cùng với Trần nương nương." Nàng dẫn Lưu Quang xuống xe, thị vệ biết Trưởng công chúa Phi Nguyệt xưa nay giao du thân mật với A Kiều nên không để ý lắm, chỉ gật đầu đáp ứng.

Trần A Kiều cũng lệnh cho xe dừng lại để Lưu Lăng bước lên, hỏi đùa, "Có mấy ngày không gặp mà Lăng Nhi càng thêm kiều diễm, có lang quân vừa ý thật rồi sao?"

Lưu Lăng trầm mặc hồi lâu rồi khoan thai ngâm nga:

"Nguyện được người một dạ,

Bạc đầu chẳng phân ly.[2]

[1] Hai câu thơ trong bài Bạch đầu ngâm (Khúc ngâm đầu bạc) của Trác Văn Quân.

Ở thời đại này, tìm đâu ra một người như vậy chứ? Tỷ thấy không, những người phụ nữ xinh đẹp như tỷ hay là Trác Văn Quân cũng đều bị phụ bạc cả."

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều không biết nói gì, nghĩ tới mối quan hệ mập mờ không rõ ràng giữa mình và Lưu Triệt thì thấy câu nói "mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh" quả nhiên là đúng.

"Cho nên", Lưu Lăng vênh mặt, "Muội quyết chí không lấy chồng, cũng tuyệt đối không để bản thân mình chịu thiệt thòi. Làm một bông hoa vĩnh viễn không già trong chốn quyền quý ở giữa thành Trường An phồn vinh hoa lệ này cũng không phải là tệ."

Đang nói chuyện, xe ngựa đã đến bờ sông. Gió xuân sớm thổi qua mặt sóng làm rơi rụng lớp lớp hoa đào, vô cùng mỹ lệ. Sau lễ tế tự chính là hội Đạp thanh[3]. Lớp lớp binh lính đứng canh giữ ở phía sau nên không sợ có ai tìm đến. A Kiều và Lưu Lăng không sợ lạnh nên để chân trần lội xuống sông Vị Hà bắt những chú cá sống sót sau mùa đông, té nước vào nhau khiến cả hai trong chốc lát đều ướt đẫm. Lưu Sơ sợ lạnh, đứng ở trên bờ hâm mộ nhìn xuống, hò hét, "Mẫu thân, dì Lăng, lên đây đi, nếu không sẽ cảm lạnh đấy."

[3] Hội Đạp thanh: Hội này cũng trong ngày mùng ba tháng Ba, Âm lịch, thanh niên nam nữ cùng nhau du xuân.

Lên bờ có người đã chờ sẵn để hầu các nàng đổi y phục khô ráo. Lưu Lăng ôm Lưu Sơ, rủ rê, "Tảo Tảo, chúng ta đi chơi diều chứ?"

Lưu Sơ tò mò trông rất đáng yêu, "Diều là cái gì ạ?"

"Thế này nhé, Tảo Tảo ở dưới đất cầm một sợi dây kéo thả còn nó thì bay trên trời, đó gọi là diều." Tính Lưu Lăng vốn dứt khoát, nói là làm, liền bảo người tìm thanh trúc và giấy. Nàng và A Kiều đều khéo tay nên chỉ chốc lát đã làm được một con diều giấy có khung bằng trúc tinh xảo. A Kiều bảo Tảo Tảo đứng xuôi chiều gió rồi phóng diều ra. Nhờ sức gió tháng

https://thuviensach.vn

Ba, chiếc diều lập tức bay lên chao liệng trên trời cao. Lưu Sơ cười vui sướng. Bỗng thấy cánh diều chao đảo như sắp rơi, theo bản năng định chạy đuổi theo. Mọi người chung quanh đều ngẩng đầu nhìn cánh diều hình bướm xinh đẹp chao lượn trên bầu trời, tấm tắc khen, không ai phát hiện ra một đoàn người từ bờ sông Vị Hà đang bước tới.

Gió đột nhiên chuyển mạnh giật đứt dây diều, cánh diều hình bướm dạt dần về phía thượng du sông trong tiếng thở dài của mọi người, nó đảo một cái rồi rơi xuống chân một người áo xám. Lưu Sơ hưng phấn bó cuộn dây lại, chạy ào tới, hét toáng lên, "Ca ca!"

Tất cả mọi người đều quỳ lạy, bái chào, "Tham kiến Hoàng thượng."

Lưu Triệt tỏ vẻ bình thản bảo: "Đứng lên đi." Y nhìn về phía A Kiều và Lưu Lăng đầy ẩn ý.

Trưởng công chúa Quán Đào bước lên hỏi, "Sao Hoàng thượng lại tới đây?"

Lưu Triệt đưa đẩy, "Tế tự xong, trẫm nhớ tới cô cô nên sang đây thăm."

Đông Phương Sóc nhặt con diều dưới chân lên, lật qua lật lại xem xét rồi khen ngợi, "Quả là tinh xảo."

Lưu Lăng và A Kiều liếc nhìn nhau, khiêm tốn đáp, "Mấy trò vặt vãnh thôi mà, tiên sinh quá khen rồi."

Lưu Triệt đã lớn tuổi nhưng trong lòng vẫn còn tính trẻ con ưa náo nhiệt. Y ôm lấy A Kiều, đứng đối diện với cái chậu trước mặt hỏi, "Các khanh có thể đoán ra trong chậu đựng vật gì không?"

https://thuviensach.vn

A Kiều khẽ cau mày, đang nghĩ cách lùi ra một bước thì đã nghe Lưu Triệt hừ lạnh một tiếng, bàn tay ôm eo nàng càng siết chặt hơn. Nàng bất đắc dĩ thở dài, thầm nghĩ, được rồi, vẫn ở trong giới hạn chấp nhận được.

Từ trong chậu truyền ra tiếng lạo xao, chứng tỏ là vật sống. Mọi người đoán một hồi nhưng đều không đúng.

"Chắc là rắn", Đổng Yển đoán, lại thấy Lưu Triệt lắc đầu, "Mặc dù không phải nhưng cũng gần đúng rồi đấy."

Đông Phương Sóc tiến lên một bước, lắc lư đầu đoán, "Là rồng nhưng không có sừng; là rắn có chân, không phải tắc kè thì là thằn lằn!"

Lưu Triệt mỉm cười, "Vẫn là Đông Phương Sóc đúng rồi." Y quay sang bảo thưởng cho Đông Phương Sóc mười súc lụa, mở cái chậu ra thì đúng như vậy.

Lưu Sơ vỗ tay khen, "Đông Phương tiên sinh quả nhiên thông minh. Không trách ca ca luôn tôn kính tiên sinh."

Đổng Yển đứng bên cạnh không phục, "Đông Phương tiên sinh thông tuệ như thế, Yển ra một câu đố, tiên sinh không ngại đoán chứ?"

"Lệnh hồ trở, lão bách đồ, y ưu á, nghi hồng nha?"

Đông Phương Sóc xưa nay không ưa Đổng Yển cùng Hoàng thượng chơi bời lêu lổng, săn thú đá cầu, làm bộ suy tư một lát liền cười nói, "Lệnh chắc là mệnh lệnh, hồ chắc là vật đựng cơm, trở là răng không ngay ngắn; lão là người được mọi người kính trọng; bách là quỷ đình; đồ là đường còn ướt nhão nhoét; y ưu á là nói không chừng; nghi hồng nha, đây không phải là hai con chó cắn nhau sao."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều thán phục. Lưu Lăng cúi đầu, đang định tìm một vấn đề thật khó khăn để bắt bí hắn thì lại thấy A Kiều lắc đầu, ngầm ý bảo thôi đi.

Đến lúc trời tối, Trương Thang phái người tới bẩm báo phát hiện tung tích Lưu Đường trong thành Trường An, Lưu Triệt lập tức tỏ vẻ nghiêm túc, trở về cung Vị Ương để xử lý.

Trần A Kiều tán gẫu với Lưu Lăng, kể lại lần làm khó Đông Phương Sóc ở điện Tuyên Thất trước kia.

“Đông Phương Sóc quả nhiên không hổ được sử sách lưu danh là đối đáp giỏi.” Lưu Lăng cũng phụ họa, “Muội nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra vấn đề cuối cùng kia.”

Chương 44: Gượng cười xoá bỏ mọi ân oán

A Kiều trở về lầu Mạt Vân thì cứ suy nghĩ mãi. Chẳng lẽ nửa cuộc đời này lại cứ từng ngày từng ngày trôi qua như thế hay sao? Nàng chợt nghe thấy có tiếng thở nhè nhẹ trong gian phòng trống trải liền làm mặt lạnh, bình tĩnh hỏi, "Ai?"

"Nương nương?" Lục Y mỉm cười, "Người nói gì..." Còn chưa dứt lời thì một bóng đen sau bức rèm gấm đã lao vụt ra, mũi kiếm loé lên trong đêm tối rồi kề vào cổ Trần A Kiều.

Lục Y kinh hãi suýt hô toáng lên, người kia khẽ gằn giọng, "Nếu như ngươi không cần tính mạng của chủ nhân thì hô lên xem."

https://thuviensach.vn

Trong bóng tối bốc lên mùi máu tươi nhàn nhạt, Trần A Kiều không hề bối rối, nhẹ nhàng hỏi, "Ngươi bị thương? Lục Y, thắp đèn lên."

Lục Y cúi đầu đáp một tiếng rồi tiến lên châm nến.

Quả nhiên là gương mặt trẻ trung mà quen thuộc của Lưu Đường. A Kiều thầm than một tiếng, nói: "Ngươi vô ý vào phủ Đường Ấp hầu hay cố ý tới tìm ta?"

Lưu Đường không biết trả lời thế nào. "Sao ngươi không hoảng sợ?", hắn nhìn vẻ mặt thanh thản của Trần A Kiều.

"Lúc phụ thân ngươi qua đời, ngươi còn nhỏ", Trần A Kiều nói: "Ta chưa từng gặp ngươi."

"Thế nhưng ta đã thấy ngươi", Lưu Đường ngắt lời, "Trong thư phòng phụ thân ta có treo một bức tranh của ngươi nhưng nhìn cao quý ngạo mạn nên lần đầu tiên gặp mặt ta không nhận ra."

"Phụ thân ngươi trên trời nếu có linh thiêng sẽ không hy vọng huyết mạch duy nhất của ông ấy vì báo thù mà tự chôn vùi bản thân."

Sắc mặt Lưu Đường bi phẫn, "Thế nhưng là con cái mà không báo thù cho phụ thân thì có thể làm người được sao?"

A Kiều giễu cợt, "Nếu như vậy, ngươi có hận Tiên hoàng đã phế bỏ ngôi vị thái tử của phụ thân ngươi hay không? Có hận Cơ nương nương vì không giữ mồm miệng nên đắc tội với Tiên hoàng hay không? Vô tình nhất ấy là đế vương, được làm vua thua làm giặc, ngươi nghĩ kỹ chưa?"

"Trần nương nương", Lưu Đường vẫn bướng bỉnh, "Ngươi cho là nói thế thì ta sẽ tha cho ngươi sao?"

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều nở nụ cười hoà hoãn. Luu Đường trông thấy mắt nàng dưới ánh nến soi nghiêng ánh lên vẻ ngạo nghễ không gì sánh kịp. Nàng khống chế thanh kiếm trong tay hắn, vặn một cái khiến thanh kiếm dài ba thước văng ra, đánh trúng mất đỉnh đồng trên án vang lên một tiếng "cạch" nặng nề.

"Xảy ra chuyện gì?" Người của Hầu phủ cảnh giác hô lớn ngoài lâu, "Nương nương, có chuyện gì thế?"

Mũi kiếm vừa rời khỏi cổ A Kiều, Lục Y thở phào nhẹ nhõm, thét lớn, "Bắt thích khách."

Tiếng động lớn như thế tất nhiên kinh động tới đến Trưởng công chúa Quán Đào.

"Thật to gan, dám hành thích A Kiều. Thị vệ Hầu phủ ở đâu mà để người tiến vào cũng không biết", Lưu Phiếu luôn miệng khiển trách. Bà trông thấy mặt thích khách liền im bặt, nhớ tới những ồn ào gần đây trong thành Trường An thì hiểu ra mọi chuyện.

"Mẫu thân", A Kiều gạt đi, "Chắc là hôm nay tất cả đều ra ngoài nên thủ vệ Hầu phủ mới hơi lơi lỏng hơn thường ngày. Mẫu thân đừng trách bọn họ nữa."

Lưu Phiếu bình tĩnh lại, ra lệnh, "Giải lên phủ Đình Uý."

"Dù sao cũng là con cháu của Cao Tổ, không thể quá tuyệt tình", A Kiều thở dài, "Tiếp đãi ở trong phủ một đêm, ngày mai hãy giải đi."

Lưu Sơ ở bên cạnh nghe vậy tò mò nhìn sang, "Hắn là ai vậy?"

https://thuviensach.vn

"Đó là đường ca của con", A Kiều dịu dàng, "Tên là Lưu Đường."

Lưu Sơ sáng mắt, "Đường ca ca này có chiều con như ca va không vậy? Sao...", cô bé nghi hoặc hỏi tiếp, "Đường ca ca lại hành thích mẫu thân?"

"À", A Kiều xoa đầu, mắng yêu, "Con muốn biết thì tự hỏi đường ca ca đi."

Lưu Đường tỉnh dậy sau cơn hôn mê, vừa mở mắt ra đã thấy một cô bé xinh đẹp như ngọc đang chống má nhìn mình, mặt mũi trông hơi giống Trần nương nương đêm qua.

"Đường ca ca", cô bé nháy mắt, "Sao muội chưa từng gặp ca ca nhỉ?"

Lưu Đường im lặng, lúc này mới phát hiện đang bị trói cứng, không thể động đậy. Người con gái kia thật là khó hiểu, đêm qua giữa hai người xảy ra việc binh đao như vậy nhưng hôm nay vẫn đồng ý để con gái đến gần mình.

Quan Nội đình Trương Thang nhận được tin từ phủ Đường Ấp hầu đưa tới thì bất giác lau mồ hôi đang túa ra trên trán.

Hôm qua, cuối cùng một nhà dân ở thành Trường An phát hiện được Lưu Đường, một mặt phái người đuổi bắt, một mặt báo cho Hoàng thượng phát lệnh điều Kỳ Môn quân ở trong thành phối hợp truy nã nhưng không ngờ dưới thiên la địa võng như vậy mà thủ hạ của Lưu Đường đã liều chết chống cự để cho hắn chạy thoát. Nếu lần này vẫn không thể bắt được Lưu Đường... Trương Thang nhớ tới sự vô tình của Lưu Triệt khi nổi giận mà không khỏi thấy lòng ớn lạnh. Cũng may theo tin báo thì Lưu Đường đã bị thương nên chắc chắn phải lưu lại dấu vết, nhưng không ngờ lão chưa kịp lần theo dấu vết tìm ra tung tích của Lưu Đường thì phủ Đường Ấp hầu đã tới báo rằng nghịch phạm Lưu Đường đêm qua lẻn vào phủ Đường Ấp hầu, suýt nữa làm Trần nương nương đang ở tạm trong Hầu phủ bị thương. Nếu

https://thuviensach.vn

để cho thiên tử ở trong cung Vị Ương biết Lưu Đường bị phủ Đình Uý của lão truy bắt thế mà vẫn đột nhập được vào khuê phòng của Trần nương nương thì e rằng sẽ càng thêm thịnh nộ. Trương Thang không dám chậm trễ, đích thân dẫn người chạy tới phủ Đường Ấp hầu áp tải Lưu Đường về.

Hầu phủ cho bố trí Lưu Đường ở trong lầu khách cách xa nội viện. Lưu Đường bị nhốt một đêm, sắc mặt có vẻ nhợt nhạt nhưng những vết thương trên người đã được băng bó và không hề bị suy sụp tinh thần như lão tưởng tượng. Trương Thang lạnh lùng đánh giá rồi lên giọng, "Lưu Đường, ngươi đã mấy lần hành thích Hoàng thượng và Trần nương nương, vậy đã biết tội chưa?"

Lưu Đường khinh thường đưa mắt nhìn lão một lượt rồi hừ một tiếng, quay đầu đi. Trương Thang cũng không tức giận, ra lệnh cho thuộc hạ đứng chung quanh, "Dẫn đi."

Bốn gã sai nha lực lưỡng bước lên khoá chặt Lưu Đường lại rồi áp giải đi ra ngoài cửa. Trương Thang trông thấy Lưu Sơ mặc váy áo dài loà xoà đứng ở ngoài cửa bèn vội vàng cúi mình bái chào, "Thần Trương Thang, tham kiến công chúa Duyệt Trữ."

Lưu Sơ gật đầu, nhìn lướt qua Lưu Đường mặt mũi tái nhợt rồi bảo, "Trương đại nhân, ông phải đối xử tử tế với Đường ca ca của ta đó."

Trương Thang trầm ngâm một lúc rồi đáp, "Thần đã biết."

"Tảo Tảo!" Một cô gái xinh đẹp mặc bộ y phục đỏ từ sau phòng khách đi ra nói: "Làm sao con vẫn còn ở đây, mẫu thân đang tìm con đấy."

Lưu Sơ liền nhanh nhảu đáp lời, "Vâng. Dì Lăng, con đang định về đây."

https://thuviensach.vn

Trương Thang nghe vậy liền biết cô gái này chính là Trưởng công chúa Phi Nguyệt nổi tiếng Trường An, quả nhiên là dung nhan rực rỡ đẹp tựa hoa đào.

"Người này là?" Lưu Lăng nhìn Lưu Đường bị áp giải đi.

"Khởi bẩm Trưởng công chúa Phi Nguyệt, người này chính là Lưu Đường, con trai trưởng dòng thứ của Lâm Giang vương ngày xưa. Đêm qua hắn lẻn vào Hầu phủ hành thích Trần nương nương, thuộc hạ đang định giải về phủ Đình úy tra hỏi."

"Ồ?" Lưu Lăng bất giác ồ lên, "Đi thôi!" Nàng dẫn Lưu Sơ đi về hướng lầu Mạt Vân.

Trương Thang nhìn theo bóng nàng, ngơ ngẩn một hồi rồi xoay người lại ra lệnh, "Đi theo ta. Áp giải Lưu Đường về điện Tuyên Thất gặp Hoàng thượng."

"A Kiều tỷ không muốn thấy Lưu Đường phải bỏ mạng chứ?"

Trần A Kiều thôi không chơi với con vẹt đang nhảy nhót trong lồng, mỉm cười nhìn Lưu Lăng đang tha thướt bước vào trong lầu, nói, "Người hiểu tỷ tỷ chỉ có Lăng Nhi vậy."

"Thế nhưng tỷ tỷ vẫn giao gã cho Trương Thang cơ mà."

"Trương Thang là người hiểu rõ tâm ý của Hoàng thượng nhất." Trần A Kiều bình thản trả lời, "Tỷ không biết ý đồ cụ thể của Hoàng thượng đối với Lưu Đường như thế nào? Nhưng cũng không thể vì những điều phỏng đoán mà chậm trễ trị bệnh cho Lưu Đường."

https://thuviensach.vn

"Tóm lại là trước hết cứ quan sát một chút đã. Nếu bỏ chạy thật sự thì chính thức phạm tội phản nghịch mất."

A Kiều cũng không muốn đi hỏi thăm tình hình Lưu Đường để phải gặp mặt Hoàng thượng, chỉ nghe nói rằng Hoàng thượng đã triệu Tiêu Phương đến điều trị cho Lưu Đường. Nàng cũng cảm thấy hài lòng, thì ra Lưu Triệt cũng có những lúc không phải là một người tàn nhẫn.

Cuối mùa xuân năm Nguyên Thú nguyên niên, Hoàng thượng triệu Tư Mã Tương Như ở vùng phía Tây trở về, lại phái Bác Vọng hầu Trương Khiên đi sứ vùng Tây Nam. Các vương tử chư hầu cũng đã biết chuyện Hoàng thượng không hiểu từ đâu tìm ra đứa con lưu lạc Lưu Đường của huynh trưởng Lưu Vinh và phong làm Cú Dung hầu.

Khi Cú Dung hầu Lưu Đường mới phong đi nhận đất, Trần A Kiều dẫn Lưu Sơ đến đưa tiễn. Lưu Đường mỉm cười nghe giọng nói trẻ con non nớt của Lưu Sơ, lơ đãng liếc về hướng chiếc long xa buông rèm che kín đậu ngoài xa. Người con gái trong chiếc long xa kia chắc đang rất hạnh phúc. Cho đến hôm nay thì hắn đã có thể nhận ra ân tình ngày đó nàng che chở cho mình. Phụ thân, hắn thầm nghĩ, chắc là người ấy vẫn còn nhớ đến phụ thân, cũng không uổng công phụ thân nhớ tới người ấy suốt bao nhiêu năm qua. Vận mệnh là cái gì đó thật kỳ quái, có khi chỉ một lần bỏ lỡ mà đau thương vĩnh viễn.

Khi chiếc xe ngựa của Cú Dung hầu bon bon chạy ra khỏi thành Trường An thì câu chuyện tranh đoạt thảm thiết thời Cảnh Đế năm xưa đã đến lúc hạ màn, ngay cả những dư âm cuối cùng cũng tan biến đi trong bối cảnh vui sướng quanh vinh của Đại Hán đang bao trùm cả đất nước. Đến cuối năm Nguyên Thú nguyên niên, dưới sự phối hợp hành động của Tang Hoằng Dương và Lý Thái, chính sách muối sắt quy công đã được mặc nhiên áp dụng trên toàn lãnh thổ Đại Hán. Các vương tử chư hầu cũng có người oán hận nhưng cuối cùng đều phải làm theo lệnh.

https://thuviensach.vn

Một hôm, Lưu Triệt vời Tang Hoằng Dương đến điện Tuyên Thất, tính toán xem của cải trong khố liệu có đủ để cung cấp dê bò tuấn mã cho quân đội hay không. Các triều thần liền hiểu rằng một cuộc đại chiến quy mô lớn giữa Hán Hung đã bắt đầu được châm ngòi rồi.

Cũng vào năm này, con gái trưởng của hoàng đế Đại Hán Lưu Triệt là Vệ Trường công chúa Lưu Phỉ xinh đẹp duyên dáng ở điện Tiêu Phòng đã ăn mừng ngày sinh nhật tròn mười bốn tuổi của mình. Chuyện hôn nhân của cô liền được đưa vào chương trình nghị sự của hoàng thất.

Vệ Tử Phu gảy đàn thánh thót trong điện Tiêu Phòng, hiểu rằng đây chính là cơ hội tốt nhất của mình. Từ ngày đầu tiên Trần A Kiều trở về Trường An và một lần nữa tiến vào hậu cung thì nàng ta phát hiện ra rằng mình đã không còn hiểu được người con gái luôn rõ như ban ngày của thời xưa nữa. Nếu có thể thì nàng ta tình nguyện được đối mặt với Trần A Kiều tính nóng như lửa đốt nhưng ruột để ngoài da của ngày xưa, hay ít ra cũng không là một đối thủ chẳng biết đường nào mà lần như bây giờ.

Hoàng hậu ở trong cung Vị Ương bị thất thế chính là do Trần A Kiều ra tay, đến khi đoạt lại được sự sủng ái của Lưu Triệt thì nàng lại nhởn nhơ rời cung, tạm trở về ở trong phủ Đường Ấp hầu. Lần tạm trở về này thoáng cái đã gần một năm. Hoàng thượng lại vui vẻ để mặc. Tuy người thường xuyên đi thăm Trần A Kiều nhưng dù sao y vẫn là vua của một nước nên không thể ở lâu lại bên ngoài. Hơn nữa Lưu Triệt vẫn đến qua đêm với các phi tần trong cung Vị Ương như cũ nhưng tính theo số lượng thì lại dường như không bằng ngày trước.

Vệ Tử Phu cảm thấy lòng chua xót. Hoàng thượng ơi Hoàng thượng, năm xưa người gỡ trâm cài tóc của nàng ta xuống mà khen rằng "Mái tóc đẹp quá!" Thế mà dần dần đã không còn giữ hình bóng của nàng ta trong tim nữa. Nàng ta đã từng trao cho y tất cả tấm chân tình nhưng rồi tình yêu

https://thuviensach.vn

cứ từng ngày từng ngày thở thành băng giá. Đôi khi nàng ta thậm chí còn hoài niệm lại thời Trần A Kiều nắm giữ ngôi hoàng hậu, lúc đó nàng ta ở cung Vị Ương mặc dù gian khổ nhưng lại được Hoàng thượng sủng ái, có các con gái tạo thành một gia đình hoà thuận vui vẻ đầm ấm. Sau này y dần dần có nhiều con gái hơn thì cũng mất đi tình cảm đầm ấm này. Đã không còn tình cảm đó, nàng ta cũng chỉ còn cách phải từng bước tìm đường sinh tồn ở trong cung Vị Ương.

"Hoàng hậu nương nương!" Thải Thanh bước lại, thấy nàng ta buồn bã rơi nước mắt thì trong lòng thầm thương xót, khuyên nhủ, "Đêm đã khuya rồi, nương nương nên ngủ đi thôi."

"Ừ", Vệ Tử Phu buông đàn, dặn dò, "Ngày mai sai người báo tin cho Thiếu chưởng sứ phu nhân nhé."

Cuối năm Nguyên Thú nguyên niên, phủ Đường Ấp hầu nghênh đón một vị khách hiếm có.

Trần A Kiều đặt quyển sách trên tay xuống, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, "Bình Dương trưởng công chúa tới chơi ư?"

"Dạ!" Lục Y quỳ đáp, "Mọi người nói như thế."

Bình Dương trưởng công chúa Lưu Tịnh thời thiếu nữ cũng được coi là có quan hệ tốt với A Kiều nhưng đến năm Kiến Nguyên thì trở mặt giúp Vệ Tử Phu làm loạn, sau đó hai người không còn gặp riêng nhau nữa, thế mà bây giờ lại tới chơi là có dụng ý gì? A Kiều ngẫm nghĩ rồi bảo, "Mời Trưởng công chúa vào đi."

Khi Lưu Tịnh còn là thiếu nữ thì đã nhiều lần tới lầu Mạt Vân, lần này bước vào, trong lòng thầm cảm khái. Thế sự biến đổi quả nhiên ngoài dự liệu của con người.

https://thuviensach.vn

"Tịnh tỷ tỷ chịu tới phủ Đường Ấp hầu thật sự là rồng tới nhà tôm", Trần A Kiều ra đón.

"Nhiều năm không gặp rồi", Lưu Tịnh nhìn nàng, "mà muội vẫn thế, chẳng khác xưa là bao."

Cả hai đều là những người từng trải sóng gió ở hoàng gia nên dù cho trong bụng có nghĩ thế nào cũng không hề để lộ ra trên mặt.

A Kiều kéo tay Lưu Tịnh đi vào, nói, "Muội muội mới kiếm được một loại lá trà, Tịnh tỷ tỷ không ngại thì nếm thử xem, nếu thích thì mang một ít về uống."

"Ồ", Lưu Tịnh liền cảm thấy hứng thú, "Ngay cả hoàng đệ cũng khoe trà ở chỗ A Kiều là tốt nhất, tỷ tỷ quấy quả rồi."

Trà Bích Loa Xuân do Tang Hoằng Dương tìm ra được trước đây ít ngày được đưa đến, bưng lên thì quả nhiên là hương thơm mê hồn hệt như tên gọi. Lưu Tịnh khen luôn miệng nhưng dù sao thì vẫn có chuyện cần nói nên liền đặt chén xuống, nhìn sang A Kiều.

Trần A Kiều liền xoay người lại, "Lục Y, ta muốn tìm một quyển sách, ngươi ra ngoài lấy giúp ta đi."

Lục Y lui ra, Lưu Tịnh ướm lời, "Mấy ngày trước, Thiếu chưởng sứ phu nhân đến thăm tỷ, nói rằng Vệ Trường công chúa là anh em họ với Tương Nhi, cũng là chỗ quen biết, nếu có thể giao ước tơ duyên thì đúng là một việc tốt."

A Kiều chớp mắt, lúc này mới nhớ ra rằng cô con gái luôn cười dịu dàng, cực kỳ giống Vệ Tử Phu cũng đã đến tuổi cập kê. Lần đầu tiên nàng trông

https://thuviensach.vn

thấy Lưu Phỉ ở cung Vị Ương thì đã cảm thán cho vận mệnh của cô, một đại công chúa sớm phải chịu tang vị hôn phu, sau lại bị phụ thân cưỡng ép gả cho phương sĩ Loan Đại, cuối cùng Loan Đại cũng bị Lưu Triệt xử tử khiến cô phát điên lên.

Vị hôn phu lần đầu của cô chính là Bình Dương hầu Tào Tương, người con độc nhất của Trưởng công chúa Bình Dương. Hôm nay, Trưởng công chúa Bình Dương tới đây mà nói thẳng vào vấn đề như thế thì chắc là cũng không định chấp nhận cuộc hôn nhân này. A Kiều phảng phất nhìn thấy lịch sử ở trước mặt nàng dâng lên một con sóng rồi chậm chạp chuyển vào khúc ngoặt.

Thật ra thì ngay từ lúc nàng và Lưu Triệt gặp lại; hay khi Mạch Nhi, Tảo Tảo sinh ra đời, hoặc là sớm hơn nữa vào lúc Hàn Nhạn Thanh xuyên không nhập thể Trần A Kiều, thì lịch sử đã không còn là lịch sử nguyên bản. Theo cách đánh giá của A Kiều thì Lưu Tịnh luôn luôn là một người đầu cơ chính trị, xét theo những thành tựu giành được dưới thời Hán Vũ Đế thì nàng ta đúng là một người vô cùng khôn khéo. Hôm nay Vệ gia không còn oai phong nữa, nàng ta đương nhiên muốn xem xét lại cuộc hôn nhân này.

Lưu Tịnh nhìn Trần A Kiều đầy ý tứ, "Đáng tiếc là Sơ Nhi còn nhỏ, nếu không thì cũng rất là xứng đôi với Tương Nhi."

Trần A Kiều không biết nên khóc hay cười. Chưa nói đến tuổi tác, cũng không nói có tâm đầu ý hợp hay không, cho dù là mọi chuyện đều tốt thì Tảo Tảo và Tào Tương cũng có huyết thống quá gần, nhất định không thể hạnh phúc.

"Tịnh tỷ", nàng vào chuyện chính, "Rốt cuộc là tỷ muốn nói cái gì? Nói thẳng đi, A Kiều nghe đây."

https://thuviensach.vn

"Tỷ thừa nhận rằng ban đầu đã xem thường muội, chưa bao giờ nghĩ rằng người Triệt đệ yêu thích nhất suốt bao nhiêu năm qua lại chính là muội. Những ân oán năm xưa đến nay cũng đã quá lâu rồi, không cần nhắc lại nữa. Hôm nay, A Kiều muội cũng chưa coi là đứng vững ở cung Vị Ương, nếu như có tỷ tương trợ thì dựa vào địa vị của tỷ ở trong lòng Triệt đệ chắc cũng sẽ không để cho muội thất vọng đâu."

"Tiên phu Bình Dương hầu qua đời đã nhiều năm, Trường Tín hầu anh dũng cường tráng đến nay còn chưa lập gia đình. A Kiều, hẳn là muội hiểu được ý của tỷ."

Trần A Kiều nhớ lại câu nói sau cùng của Trưởng công chúa Bình Dương trước khi rời đi.

Yêu? Nàng tự hỏi mình, Lưu Triệt yêu nàng sao. Có lẽ, nhưng nếu nàng vẫn như cũ xung đột vương quyền với y thì chắc y cũng không ngần ngại lần nữa gạt bỏ. Lưu Tịnh quả nhiên là nhà đầu cơ chính trị sắc sảo. Theo lịch sử, nàng ta tái giá với Đại tướng quân Vệ Thanh củng cố tư cách chính trị mà cũng đoạt được quyền lực cho mình. Nàng cho là Lưu Tịnh ít nhiều cũng yêu Vệ Thanh nhưng không ngờ rằng sau khi đánh giá tình hình thì nàng ta lại có quyết định ngược lại như vậy. Nếu như nàng thật sự là Trần A Kiều trước kia thì đương nhiên sẽ không cự tuyệt lời đề nghị này, thế nhưng, nàng không phải. Liễu Duệ cũng không phải là người nàng có thể hoàn toàn sai khiến được. Do tình cờ trùng hợp mà bọn họ cùng tới một thời đại, trong lòng mỗi người đều có một pháo đài, kể cả về chuyện tình cảm, không hoàn toàn tình nguyện thì nhất định không chịu khuất phục. Nàng là thế, Lưu Lăng là thế, Liễu Duệ là thế, Tang Hoằng Dương cũng là thế.

Liễu Duệ đã như vậy thì làm sao có thể bắt hắn vì bất cứ lý do gì phải chấp nhận thành thân với Trưởng công chúa Bình Dương được chứ?

https://thuviensach.vn

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn